

Giới thiệu Vân Khuynh Thiên Khuyết

Vân Khuynh Thiên Khuyết là tác phẩm xuyên không hay làm mọi người nghĩ đến một nữ tử bình thường, nhiều lần trải qua kiếp nạn, cuối cùng trở thành một nữ soái truyền kỳ.

Nhưng một nữ tử làm thế nào có thể gia nhập tướng lĩnh còn lưu danh sử sách. Câu chuyện về một đời một kiếp một đôi nhân. Lang yên, mã đề, đao nhận đao quyền.

Huyết nhiễm, hoàng sa, phong xuy sa tịnh.

Ti bạch khóa trụ đao nhận, mỹ nhân nhất tiểu tá giáp

*Khởi động, vó ngựa, lưỡi đao uốn lượn.

Máu nhuộm, cát vàng, gió thổi cát trời.

Tơ lụa bao lấy lưỡi đao, mỹ nhân khẽ cười cời áo giáp.* Kiếp trước bị phụ mẫu chán ghét mà vứt bỏ, kiếp này, một hồi đại họa đã thiêu hủy đi tình cảm của nàng. Kiểm sắc vung lên, tóc đen liền đứt, từ nay về sau nguyên ân giấu nét hồng, cùng quốc gia đối nghịch.

Nữ nhân một mình nuôi ước vọng, vó ngựa phi nhanh vang trong đêm tối. Dẫn thân vào quân doanh, nàng hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Dù là lấy thân nam nhi, nàng vẫn muốn nắm giữ binh phù trong tay áo.

Một thân áo vải xanh thắm ở giữa chiến trường đầm máu khiến Yển Hề Ngân kinh hãi.

Tiểu binh này tên gọi Dịch Thanh, ở trong khói lửa chiến tranh cát bay mịt mù, hấn lại dám cướp đoạt chiến mã của chủ soái! Quả thật đáng chết!

“Nha đầu, ta muốn nói với ngươi, cả đời này ta sẽ chúc phúc cho ngươi, nhưng sẽ không buông tay. Ngươi không cần phải nhớ ta, chỉ cần biết, cả đời này nếu ngươi muốn điều gì ta liền sẽ cho ngươi. Tình Quốc vĩnh viễn là quê hương của ngươi, là hậu thuẫn của ngươi.”

Lần đầu nhìn thấy nàng cũng là lúc bọn họ binh khí gặp nhau, đối đầu gay gắt.

Dịch Táp quan sát người nam tử trước mắt với đôi mắt đỏ rực màu máu, phẫn nộ giương cung. Tên nam tử này chính là Dịch Thanh dùng bát trân trận đánh bại mấy vạn quân của hắn? Hôm nay chính là ngày chết của hắn!

“Nàng hận ta, nhưng ta lại không kiềm chế được mà yêu nàng. Tiên sinh, ngài nói đúng. Nàng cần chính là mạng của ta! Nhưng ta đã vì nàng mà điên dại, nếu nàng cần, ta cũng sẽ đồng ý.”

Cùng tiếp tục đón đọc truyện online hay của Tổ Tổ Tuyệt để chiêm nghiệm những tình khúc xúc động của ngôn tình cổ đại trong tác phẩm này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Tình Thân Ấm Áp

Năm thứ mười chín Cảnh Trữ nhà Tả Chu, tòa thành cuối cùng còn sót lại của vương triều Tả Chu – Nhạn thành, đã bị Yển quốc công phá thành công. Vương triều Tả Chu nắm giữ toàn bộ đại lục Trung Nguyên gần hai trăm năm đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Hoàng đế cuối cùng của Tả Chu, Chu Lịch Vương thất cố tự tử ngay tại Nhạn thành. Từ đó về sau các nước Chiến, Diệu, Lân, Tinh, Yển, Thành chính thức hình thành nên tình trạng lục quốc cùng tồn tại với nhau. Lục quốc thường xuyên bất đồng, đôi khi chiến tranh còn bùng nổ. Mỗi một cuộc thôn tính diễn ra là làm cho thế sự thay đổi. Kẻ chiến thắng không những có thể mở mang bờ cõi, dân số biến đổi, mà còn chiếm được rất nhiều của cải. Vì vậy, lục quốc càng không kiêng nể gì mà ngày càng kéo dài những cuộc chiến với quy mô lớn hơn. Lục quốc buộc phải đối mặt trực tiếp với vận mệnh tranh giành tàn khốc. Chiến tranh ở sáu nước diễn ra liên miên. Mức độ và quy mô ngày càng tăng cao. Dân chúng thì sống rày đây mai đó, trải qua những tháng ngày vô cùng thê thảm. Mùa đông năm thứ ba Nguyên Khang dưới triều Chiến Anh đế, đại tướng quân Vân Nghệ của đội quân Chiến Quốc dẫn đầu đại quân với khí thế sét đánh* không kịp bưng tai tiêu diệt Thành quốc, là nước yếu nhất trong lục quốc. (*ý chỉ tốc độ diễn biến nhanh như chớp khiến người khác kinh hoàng). Từ đó, tình trạng phân tranh giữa lục quốc chấm dứt, bắt đầu một thời kì giằng co dai dẳng giữa năm nước. Từ đó về sau, thế lực của Chiến quốc trở nên mạnh hơn, gần như ngầm muốn thống trị bốn nước khác. Nhưng ngay khi cả Chiến quốc vui mừng, bốn nước còn lại đều kinh hoàng nghĩ rằng, Chiến quốc sẽ bắt đầu dùng Vân Nghệ để chinh phạt toàn bộ thì Chiến Anh đế lại nhanh chóng thu binh quyền của Vân Nghệ, cũng cho phép ông từ quan về quê. Binh thư có nói, vạn thừa chi quốc thất, thiên thừa chi quốc ngũ, địch mưu tranh quyền, cái vi loạn thế. (1) Loạn thế sinh anh tài, mà câu chuyện xưa của chúng ta lại xảy ra ở cái nơi khói bay mịt mù này. Anh hùng xuất chúng xuất hiện tầng tầng lớp lớp trong thời buổi chiến tranh loạn lạc Ánh mặt trời sáng rõ sau lớp tuyết bao giờ cũng lóa mắt nhưng lại không hề ấm áp. Sáng sớm, luồng ánh sáng màu trắng bạc đầu tiên xuyên qua tầng mây chiếu rọi lên nền tuyết trắng nơi chân trời, làm cho trời đất dường như càng thêm rộng lớn sáng ngời. Đến giờ Thìn, ba cỗ xe ngựa được làm bằng gỗ mun lác lác chạy lên lớp tuyết đọng thật dày, chậm rãi rời khỏi Nam Thành Môn cao lớn của kinh thành Chiến quốc. Bánh xe to nghiêng lên lớp tuyết kêu vang lộp bộp, lưu lại vết bánh xe in sâu trên đường. Mặt trước của cỗ xe ngựa to lớn này tuy thoạt nhìn cũng không có gì đẹp để tinh xảo, nhưng nhờ ánh mặt trời chiếu rọi lên từng

đường vân trên mặt gỗ, ta có thể nhìn ra đó là loại gỗ tốt nhất đã được trăm năm tuổi, màu gỗ đen nhánh. Thậm chí hai con ngựa kéo xe cũng cao lớn và màu lông đen bóng, ánh mắt sáng ngời. Tuyết đọng, đại thụ, khói bếp. Tuyết trắng từ trên nhánh cây rơi lộp độp phủ lên vùng quê một màu trắng bạc. Xe ngựa kéo kệt chạy trên lớp tuyết dày. Thỉnh thoảng còn nghe thấy vài tiếng chim ung trong vạt, tiếng vài con ngựa lồng lên hí mũi. Tất cả tựa như một bức tranh. Đột nhiên chiếc xe ngựa đi đầu dừng lại, trong xe liền truyền ra tiếng hỏi lớn. “Hạ Lục, làm sao vậy?” Nam tử đánh xe kia thoạt nhìn mới hai mươi tuổi đầu, mày rậm mắt to, khuôn mặt thanh tú. Nghe thấy tiếng hỏi trong xe, hắn liền cung kính bẩm báo: “Lão gia, có lẽ có vật gì đó bị kẹt ở bánh xe, đề nô tài đi xem xem”. Hắn đang định nhảy xuống xe để xem xét thì tấm cửa khắc hoa của xe ngựa bị đẩy ra, một bóng người màu xanh xuất hiện, cửa xe liền đóng lại. Mà lúc này, bên cạnh chiếc xe bị phủ trắng như tuyết, trên mặt tuyết xuất hiện một bóng nam nhân trung niên khoác áo gấm xanh đứng đó. Nam nhân thoạt nhìn đã năm mươi tuổi nhưng diện mạo vẫn thanh nhã, phong thái ung dung. Từ vầng trán có thể nhìn ra khi còn trẻ nhất định phải là một mỹ nam tử phong thần tuấn lãng, tú dật vô song (*phong thần tuấn lãng: thần thái khôi ngô; tú dật vô song: tuấn tú không ai bằng) “Lão gia sao lại tự mình xuống xe làm gì. Những chuyện nhỏ nhặt này cứ để Hạ Lục làm là được”. “Trong xe ngột ngạt quá, ta ra ngoài hít thở không khí thế này cũng tốt”. Nam nhân tiến lên vài bước vỗ vỗ bả vai Hạ Lục, cúi người kiểm tra bánh xe. Động tác lúc này thể hiện rõ tư thế ung dung, khí chất cao quý vô cùng nổi bật. Hạ Lục cười cười cũng không cố gắng ngăn cản, nhìn vị đại tướng quân ở trước mặt chỉ mặc một chiếc áo mỏng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Thảm ca ngồi, lão gia quả là một vị anh hùng tuyệt thế, đã hơn năm mươi tuổi mà thân thể vẫn khỏe mạnh như vậy, khiến một tiểu tử mới hai mươi tuổi đầu như hắn cảm thấy tự ti. Nam nhân đi vòng sang bên trái xe ngựa, quả nhiên nhìn thấy giữa bánh xe sau có một tảng đá lớn đang vướng vào, liền cao giọng ha ha cười nói: “Hạ Lục, ngươi nói đúng thật! Quả nhiên là có vật làm kẹt bánh xe”. Vừa nói dứt lời, bàn tay phải xoay trở, tiếng tảng đá lớn nứt vỡ văng ra bốn phía liền vang lên, mà bánh xe lại không hề có một chút trầy xước. Chưông phong quét qua mặt đất khiến những bông tuyết văng ra khắp nơi. “Được rồi, mau lên đường thôi. Thành trấn tiếp theo còn cách rất xa, lát nữa nha đầu Nhiễm Nhiễm nghịch ngợm kia mà tính dậy sự là lại kêu đói bụng”. Hạ Lục rõ ràng còn chưa kịp hồi thần sau một chưông phong nhanh như chớp kia, hai bàn tay đang ra sức cọ xát vào nhau. Đợi đến lúc hắn đáp lại, chạy tới trước xe ngựa thì nam nhân đã sớm bước lên xe, đóng cửa lại. Xe ngựa di chuyển thông thả, trong xe đốt lửa than ủ ấm. Trên chiếc giường trải thảm lông thật dày là một nữ tử chừng ngoài ba mươi tuổi, thân mặc bạch y đang mềm mại tựa người ở bên trên, trong lòng còn ôm một tiểu cô nương mặc hồng y. Tiểu cô nương đó không hề có một chút kinh sợ vì chuyện vừa mới xảy ra, ngủ rất say sưa. Lông mi nhỏ dài đen nhánh nhẹ rung động theo sự chuyển động của xe ngựa. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lộ ra nụ cười ngọt ngào say ngủ, cái miệng nhỏ nhỏ hơi hé ra thỉnh thoảng còn bập môi vài cái, dung nhan khi ngủ an tĩnh điềm đạm mà đáng yêu, khiến cho người ta mới chỉ nhìn một cái thì bao nhiêu phiền muộn ở trong lòng đều tan biến, lại còn nảy sinh ra cảm giác yêu mến. “Nha đầu kia vẫn còn ngủ say đến vậy”. Nam nhân bước lên xe, cúi bỏ đại huy *huy hiệu nhà binh* để sang bên cạnh, cúi người xuống nhéo lên đôi má phúng phính của tiểu cô nương, hài lòng khi nghe thấy một tiếng hừ nhẹ bất mãn. Tiểu cô nương càng vui sâu khuôn mặt xinh đẹp vào trong lòng vị phụ nhân xinh đẹp kia, làm cho nàng phải cười nhẹ, gương mặt tràn ngập sự yêu thương, vỗ về vuốt ve lên mái tóc mềm mại của cô bé. “Nghe ca, thôn trấn tiếp theo vẫn còn cách rất xa sao? Lát nữa nha đầu này tính dậy thế nào cũng ồn ào kêu đói bụng”. “Không còn xa lắm đâu, tiếp tục đi khoảng nửa canh giờ nữa thì sẽ đến Khương trấn. Chúng ta nghỉ ngơi ở đó một đêm, sáng mai lại tiếp tục lên đường. Hiện giờ binh quyền đã trao lại, từ quan cũng tốt. Đã bao nhiêu năm không được thanh nhàn như vậy, Vân Nghê ta từ nay về sau có thể thật sự trở thành một ông lão sống ở thôn quê, phải tự mình lên núi săn thú nuôi sống cả nhà. Nương tử có vì thế mà ghét bỏ vị phụ không?” Danh tướng Chiến quốc vừa mới từ quan – Vân Nghê cười nhẹ, ánh mắt mang theo sự trêu chọc nhìn về phía vị phụ nhân đã cùng mình kết tóc xe duyên, Dịch Yên La. “Vội đôi mắt sắc bén của hào kiệt, lão gia mà làm thợ săn nhất định sẽ không khiến mẹ con ta chịu khổ. Chẳng qua là...” Dịch Yên La cười nhạt, nói đến một nửa thì đôi lông mày hơi nhíu lại thoáng có vài phần lo âu. “La muội là đang lo lắng rằng Chiến Anh để sẽ không dễ dàng buông tha cho ta như vậy, đúng không?” Vân Nghê vươn tay vuốt nhẹ lên đôi mày kẻ đen đang nhíu lại của phụ nhân nhà mình, dịu dàng nói. “Đúng vậy, Nghê ca. Chiến Anh để không giống như tiên đế có tấm lòng rộng lượng. Người này từ trước đến nay luôn là kẻ có thù tất báo, thời gian trước lúc hắn còn là hoàng tử, lão gia cũng không ít lần đắc tội với hắn! Bây giờ người này vừa mới lên ngôi liền lập tức tịch thu binh quyền của lão gia, ta thật lo lắng...” Vân Nghê cẩn thận ôm Dịch Yên La vào lòng, thấy tiểu cô nương ở phía trước người vẫn say sưa ngủ ngon lành, không chút phát hiện, lúc này mới mở miệng nói. “La muội, yên tâm đi. Ta cầm binh nhiều năm, hần hần là kiêng dè ta. Ta với tiên đế tình cảm thâm sâu, xưa nay chưa từng ăn ở hai lòng. Giờ lại chủ động giao trả binh quyền, hắn có thể làm cái gì chứ? Huống chi ở Chiến quốc này ta vốn có uy danh, tuy không còn binh quyền nhưng ngầm lại hoàng thượng cũng phải có chút kiêng nể. Hơn nữa, hiện giờ các nước đều rối loạn, hoàng thượng cũng không có thời gian để ý đến một lão già như ta. La muội không nên suy nghĩ nhiều làm gì. Không phải nàng vẫn luôn trông mong ta giao trả binh quyền để mỗi ngày đều ở cạnh nàng cùng với các con sao? Tại sao bây giờ lại không vui mừng như vậy?” “Có Nghê ca mỗi ngày ở cùng với ta, rốt cuộc cũng không còn lo lắng việc chàng hành quân ở bên ngoài sẽ chịu vất vả, bị thụ thương, trong lòng ta đương nhiên là vui mừng. Nhưng có lẽ là vì ngày này đến quá đột ngột nên trong lòng cảm thấy bất an”. Vân Nghê đang muốn tiếp tục trấn an phụ nhân nhà mình vài câu thì nghe thấy một tiếng lầm bầm nói nhỏ. Lông mi tiểu cô nương nhẹ lay động, dường như đã tỉnh dậy. Vân Nghê vội vàng buông phụ nhân của mình ra, lùi về phía sau. Sau khi ngồi thẳng đàng hoàng liền nghe thấy một giọng đùa giỡn truyền đến. “Hi hi, phụ thân chuyển tâm thật đó. Nhiễm nhi đã tỉnh dậy từ lâu mà người cũng không phát hiện ra. Nhưng mà phụ thân với mẫu thân vẫn có thể tiếp tục nha, Nhiễm nhi rất muốn có thêm một tiểu đệ đệ”. Vân Nghê ho nhẹ một tiếng, vươn bàn tay vỗ nhẹ vào người tiểu cô nương nghịch ngợm đang nằm trong lòng của phụ nhân nhà mình vẫn đang nhắm mắt lại mà cười, yêu chiều nói: “Quý nha đầu nhà ngươi!” “Nương, phụ thân đánh con. Ai ui đau quá nha!” Tiểu cô nương mới mất vui đùa ầm ĩ. Trên gương mặt vốn xinh đẹp lại điểm thêm một đôi mắt đen nhánh linh động nên càng lộ nét tinh tế nhẹ nhàng, phần điều ngọc mài>(*phần điều ngọc mài: ý chỉ sự trắng trẻo xinh xắn để thêm vẻ đẹp, thường được dùng để miêu tả trẻ con thời xưa) Nàng trừng mắt nhìn về phía Vân Nghê, biểu tình ầm ức pha trò khiến Dịch Yên La nhẹ giọng nở nụ cười. “Được rồi, đừng đùa nữa, mau rửa mặt đi!” Trong lúc hai cha con vui đùa, Dịch Yên La đã chuẩn bị sẵn nước ấm. Tiểu cô nương làm một cái mặt quỷ về phía Vân Nghê rồi mới ngoan ngoãn để mặc cho mẫu thân rửa tay, lau mặt, chải đầu cho mình. Lau rửa xong, nàng liền khoác thêm áo choàng lên người, đẩy cửa xe chui ra. “Con đi xem tỷ ty đã tỉnh dậy chưa”. Nói xong liền phi thân về phía sau chiếc xe ngựa, thân mình nho nhỏ mà lại nhẹ nhàng khác thường. Nụ cười khúc khích trong trẻo xoay chuyển giữa không trung, sau đó dừng lại ở phía sau chiếc xe ngựa, cũng không quên quay đầu là đầu lười nho nhỏ về phía phụ mẫu rồi mới mở cửa xe rồi đi. “Không hổ là nữ nhi của Vân Nghê ta. Kinh công của nha đầu kia có lẽ là cao hơn mười lần so với ta trước đây.” Về mặt Vân Nghê tràn đầy hãnh diện nói. “La con gái thì nên giống như Điệp nhi. Chàng cứ dạy Nhiễm nhi võ công như vậy, đến lúc không tìm được ai gả ra ngoài thì tìm ai mà khóc đấy.” “Nhiễm nhi sao lại không thể gả ra ngoài? Tiểu tử Tinh Viêm kia chẳng phải mỗi ngày đều chạy theo Nhiễm nhi sao? Nữ nhi của ta tương lai lớn lên nhất định là một nữ anh hùng anh thư khiến nhiều nam nhi hảo hán phải ngưỡng mộ”. Vân Nghê sang sảng cười, ánh mắt ngập tràn yêu thương. “Làm gì có ai như lão gia tự mình phóng đại khuê nữ lên như vậy. Ta chỉ mong cả hai nữ nhi sau này đều tìm được nhân duyên tốt, cả đời sống vui vẻ khoái hoạt”. Dịch Yên La khẽ cười nói, trong ánh mắt đều là tình mẫu tử thương yêu hiền hậu. “Nếu có tên tiểu tử thói tha nào mà dám khi dễ nữ nhi của Vân Nghê ta thì cứ nhìn xem ta làm thật hần”. “Lão gia!” Hạ Lục đánh xe phía trước nghe thấy cuộc nói chuyện ở đằng sau liền không nhịn được mà mở miệng kêu lên một tiếng. Trong lòng thầm nghĩ, Nhị tiểu thư chính là niềm vui nho nhỏ của Vân gia, chỉ cần có mặt của nàng thì thế nào cũng sẽ tràn ngập hoan thanh tiểu ngữ>(*hoan thanh tiểu ngữ:âm thanh đùa giỡn tiếng cười rộn ràng) Cũng khó trách lão gia, phụ nhân và đại tiểu thư đều yêu thương nàng hết mực, yêu thương cả từ trong xương cốt mà ra chứ không chỉ mỗi trong lòng. Chẳng qua hai vị tiểu thư này của Vân gia thật sự là một chút cũng không giống nhau. Đại tiểu thư Vân Khánh Điệp dịu dàng như nước, giống như phụ nhân là mẫu nữ nhân mềm mại, dịu dàng hiền thực. Hiện giờ đại tiểu thư đã bước qua tuổi mười sáu lại càng trở mã duyên dáng yêu kiều, sớm có danh xưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành. Còn vị Nhị tiểu thư này là lúc Vân lão gia đến tuổi trung niên mới sinh được nên từ nhỏ đã được nuông chiều. Cũng may, tuy Nhị tiểu thư vô cùng nghịch ngợm nhưng lại không ngang ngược, mới năm tuổi mà đã rất hiểu

biết, thông minh lanh lợi khiến người ta quý mến. Hơn nữa lại còn thích múa kiếm đâm thương quả thực giống y hệt lão gia. Cũng khó trách lại được lão gia yêu thương như vậy. Chỉ là ở kinh đô có lời đồn rằng, câu nói đầu tiên mà Nhị tiểu thư Vân Khánh Nhiễm cất lên lại là một câu vô cùng chính chu. “Phụ thân, mẫu thân, Nhiễm nhi rất yêu mọi người”. Kinh thành đã từng có lời đồn đãi khắp nơi rằng Vân gia nhị tiểu thư là một thần đồng. Nhưng sau đó Vân lão gia ra mặt nói rõ đây chỉ là chuyện nhảm lẫn. Nhưng theo như Hạ Lục quan sát, cho dù nhị tiểu thư không thần thánh như trong lời đồn, cũng vẫn có thể gọi là một thần đồng. Tuổi còn nhỏ nhưng vật gì đã từng gặp qua thì không bao giờ quên, học cái gì thì cũng rất nhanh, tương lai sau này nhất định không thể lường trước. Hạ Lục vừa suy nghĩ vừa quát roi lên lưng ngựa. Phía sau xe ngựa chẳng biết vì sao lại truyền đến tiếng cười như tiếng chuông bạc của thiếu nữ. Hạ Lục cười thầm, nhất định là nhị tiểu thư lại đang trêu đùa mấy tiểu nha hoàn rồi. Bị tiếng cười lây nhiễm, hấn vung roi ngựa ở trong tay càng thêm nhẹ nhàng. Tiếng cười vui đùa hòa quyện trong tiết trời mùa đông giá lạnh càng khiến đáy lòng của mọi người thêm ấm áp. Chỉ là ánh sáng rực rỡ phía chân trời lại chẳng biết từ khi nào đã bị mây đen che khuất. Trong trời đất dường như có thêm một chút âm u. Gió lớn gào thét càng làm cho sương tuyết tạt vào mặt, chim ưng bắt an phát ra tiếng kêu sợ hãi, giống như đang báo hiệu một điều gì đó... Lúc này, trong kinh thành, một đội hắc y thiết vệ (hắc y thiết vệ: ám vệ mặc giáp sắt) thúc ngựa ra khỏi Nam Thành Môn, thắt lưng mỗi người đều đeo bảo kiếm, ánh mắt lạnh lẽo, gấp rút thúc ngựa theo sau con ngựa đen tuyền bốn vó trắng như tuyết đang dẫn đầu phía trước. Trên lưng con ngựa cao lớn kia là một nam hài tuổi còn rất nhỏ, cũng một thân hắc y, chẳng qua ở phía sau chiếc áo hồ cừu màu đen tuyền thêu chỉ bạc kia là một chiếc đại huy thể hiện sự cao quý thanh cao. Khuôn mặt mặc dù vẫn chưa trưởng thành nhưng góc cạnh đã có khí thế sắc bén như đao, gió tuyết khó mà che được vẻ lạnh lùng tàn nhẫn trong đôi mắt. Roi ngựa trong tay điên cuồng quất xuống, con ngựa bị đau lại càng điên dại chạy nhanh về phía trước. Những bông tuyết văng tung tóe, tiếng móng vang vang dường như mang theo sát khí. Chợt có người đi đường đi qua, đưa mắt nhìn theo, trong lòng liền cảm thấy ớn lạnh, nhưng cũng âm thầm phỏng đoán đây là tiểu tử nhà ai mà mới từng chừng ấy tuổi đã có loại khí thế này? Những người này định làm gì, sao lại dằng dằng sát khí đến vậy...

(1) Đề cập đến những cuộc tranh giành giữa các nước trong các thời kì nhất định của Trung Quốc. Vạn thừa quốc gia thất: nhắc đến bảy cường quốc trong Chiến quốc gồm Tề, Sở, Tần, Triệu, Ngụy, Hàn, Yên; Ngàn thừa quốc gia ngũ: là năm nước trong giai đoạn sau Xuân Thu đầu Chiến quốc gồm Lỗ, Tống, Trung Sơn, Vệ, Trịnh; dịch vụ tranh quyền, cái vì loạn thế: ám thanh tranh đoạt, phủ khắp thời buổi loạn lạc. *Bạch Liên: Cái này chỉ tương đối thôi nhé, ta cũng không chắc chắn là chính xác 100%, nếu có gì sai mọi người chữa lại cho ta nhé. ^^ . Nếu quan tâm các nâng có thể vào link bên dưới để tìm hiểu, lưu ý là Tiếng Trung nhé. >.<*

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Căn Phòng Nhỏ Ấm Áp Trong Mùa Đông

Thân duyên thạch nhược kiều Thông thiên phục bốn nguyệt Xúc mục thạch như kiếm Hàn phong ánh sương tuyết *Núi đá nổi dài như cầu cao. Trong vắt trời xanh thay ánh nguyệt. Mất thấy đá kia như mũi kiếm. Gió đông rét lạnh giữa tuyết sương * (Bạch Liên phỏng dịch) *P/s: Val: Ss dịch đi, hơi hơi.....BL: Em nữ lòng nào mà bán cái cho ss zậy ha? * Đây là bài ca dao miêu tả Mông Sơn ở phía nam Chiến quốc. Bài ca dao được dựa trên cảnh tượng hùng vĩ, tráng lệ, cao ngất cùng với cái lạnh thấu xương của dãy núi Mông Sơn nổi tiếng, cũng là ngọn núi cao nhất trong cả năm nước. Mông Sơn nằm ở vùng biên cương phía đông nam Chiến quốc, là một dãy núi lớn trải dài khoảng hơn một nghìn dặm, giống như một con Ngựa Long đang nằm trên mặt đất, lại giống như một con Mãnh Hồ ngẩng đầu vẫy đuôi, cao lớn sừng sững, hùng vĩ mà đồ sộ. Mông Sơn đã trở thành một tấm lá chắn thiên nhiên, bảo vệ biên cảnh phía đông nam của Chiến quốc không cho các nước khác xâm phạm. Lúc này, trên núi phủ một màu tuyết trắng xóa, tuy nhiên trên đỉnh núi cao bấy giờ lại được vây quanh bởi một thung lũng ấm áp ôn hòa hiếm thấy. Tất cả là do bên trong thung lũng có một dòng suối nước nóng rất lớn, cho dù hiện giờ tiết trời ở trên núi còn là gió rét giá lạnh, nhưng dòng nước vẫn tỏa nhiệt nóng hừng hực. Xung quanh dòng suối lại càng ấm áp ôn hòa, đặt mình vào trong đó sẽ chẳng khác nào đang nhìn thấy mùa xuân vậy.. Một khu rừng vân sam trưởng thành, xanh um tươi tốt, trong rừng có một bãi đất trống, hiện giờ đã có vài gian nhà bằng gỗ được dựng lên vững chắc ở nơi đó. Dưới ánh mặt trời, gian nhà gỗ nhìn gọn gàng mà tinh xảo, bên ngoài còn có một hàng rào được làm công phu, có thể nói mọi thứ đều rất kì công. Người khác liếc mắt một cái liền dễ dàng nhận ra, người xây dựng nên căn nhà gỗ kia chắc hẳn phải đặt hết tinh yêu dạt dào ở trong lòng cùng với niềm vui mừng thì mới có thể xây được một gian nhà tinh tế tỉ mỉ đến như thế. Vân Khánh Nhiễm nhớ to hai mắt nhìn tiên cảnh ở nhân gian này, đầu tiên là kinh ngạc hô lên, sau đó liền buông bàn tay phụ thân ra, phi thân phóng về hướng nhà gỗ. “Ty, tỷ em, đây chính là ngôi nhà mới của chúng ta sao? Thật tốt quá!” Tiếng cười nói như chuông bạc còn chưa tiêu tan hết trong gió, bóng người nho nhỏ đã mở cửa bên trái vào phòng không thấy tăm hơi. Ánh mắt Vân Khánh Điệp cũng sáng ngời như một chùm hoa hòe, hiển nhiên nàng thực sự rất thích căn nhà mới của mình liền xoay người nhìn về phía phụ mẫu, thấy mẫu thân gật đầu đồng ý lúc này mới cười vui vẻ, cất bước đi đến căn nhà gỗ kia. Dáng vẻ thanh tao nhã nhặn nổi trên nền bức tranh tiên cảnh này lại càng khiến cho bóng người của nàng thêm thanh lệ thoát tục. Dịch Yên La nhìn theo bóng hai nữ nhi có phong thái hoàn toàn khác nhau biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng vui mừng nấn nuyến. Hai đứa trẻ này tuy tính tình khác nhau nhưng đều là cốt nhục trong lòng nàng. Nhất là nha đầu Nhiễm nhi kia, hoạt bát tinh nghịch, từ khi có đứa bé này, tiếng cười nói vui vẻ chưa từng tắt ở trong nhà, làm cho người mẫu thân như nàng trẻ thêm ra nhiều tuổi. Lòng tràn đầy ngọt ngào, ngẩng đầu nhìn về phía phụ quân, liền chạm vào ánh mắt dịu dàng của Vân Nghệ đang cúi đầu xuống nhìn mình, vành mắt Dịch Yên La đỏ hoe: “Cuộc sống thế này thực như đang nằm mơ vậy”. “Lại ngây ngốc nữa rồi, mau vào xem thôi”. Trong mắt Vân Nghệ xuất hiện một tia áy náy, đẩy cánh cổng ra hiệu phụ nhân mau tiến vào trong. Dịch Yên La còn chưa kịp cất bước, một tiếng làm nũng mang theo giọng điệu trẻ con êm tai từ trong phòng truyền đến. Cùng với âm thanh kia là một bóng người màu hồng phấn xuất hiện, nháy mắt đã đứng trước mặt Vân Nghệ. “Cha, nương, Nhiễm nhi rất muốn ở trong gian phòng nhỏ quay mặt về phương bắc, cửa sổ nơi đó có thể nhìn thẳng ra suối nước nóng. Nhiễm nhi rất muốn nó, cha nương nhất định phải thành toàn niềm yêu thích của Nhiễm nhi nha.” Vân Khánh Nhiễm ngửa đầu chớp đôi mắt đen sáng long lanh nói, còn bắt chước bộ dáng thường ngày của tỷ tỷ, dịu dàng cúi đầu. Thấy cha nương nửa ngày rồi mà cũng không nói gì, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt dở khóc dở cười của hai người, quay đầu thì thấy ngay cả tỷ tỷ vừa mới đi ra khỏi phòng cũng mang theo vẻ mặt gấu cụt. “Có chuyện gì vậy?” “Điệp nhi à, con tới đây giải thích với muội muội nên làm như thế nào mới đúng cho nương xem”. Vân phụ nhân cười cười lắc đầu, ngụ ý bảo Khánh Điệp đang ở ngưỡng cửa lại đây. Khánh Điệp uyển chuyển đi tới, nhẹ nhàng yêu thương xoa xoa gương mặt đang ngập tràn mờ mịt của muội muội mình, lúc này mới cười nói. “Nhiễm nhi à, chỉ một động tác của muội mà đầy rẫy sai sót. Đầu tiên, khi cúi người chân khụy xuống phải là chân phải, vậy mà muội lại khụy gối chân trái. Hai bàn tay đan vào nhau, tay trái phải đặt lên trên tay phải, muội lại làm ngược lại. Còn nữa, hai tay đặt chồng lên nhau phải để ở sườn eo bên trái, không phải eo bên phải. Bảo bối, học những cái khác thì nhanh thế mà vừa học đến lễ tiết liền không am hiểu chút gì”. “Muội thực sự sai nhiều như vậy sao? Mặc kệ, dù sao Nhiễm nhi vẫn muốn gian phòng nhỏ ở phía bắc kia, ai cũng không thể tranh nó với muội”. Tiểu nha đầu không thêm đề ý nói, hai tay chống nạnh, dáng vẻ tỏ rõ thái độ nếu không có

được căn phòng đó thì sẽ đi tìm người đánh nhau. Khánh Diệp bật cười, vỗ nhẹ gương mặt đang phụng phịu của muội muội: “Đồ ngốc, gian phòng kia có treo một thanh đoản thương phụ thân mới làm cho muội, muội không nhìn thấy sao?” Khánh Nhiễm sùng sốt, lúc này cảm thấy rất thích căn phòng kia, hóa ra nó vốn được chuẩn bị cho nàng a! Trong lòng hừng khởi, bỏ nhào vào lòng phụ thân, chớp chớp đôi mắt sáng long lanh như một con chó Nhật nhỏ. “Phụ thân thật là lợi hại, nơi ở thần tiên thế này cũng có thể tìm được. Còn có gian nhà gỗ được dựng kĩ công tinh xảo này, trước đó Nhiễm nhi một chút cũng không biết gì về nó cả. Mẫu thân có biết không? A, nhất định là mẫu thân biết, phụ thân yêu thương nương nhất, chắc hẳn lúc ở cùng nương đã lặng lẽ nói cho nương biết”. Vân Nghệ cười ha ha: “Đúng vậy, nương con là người ta yêu nhất, tất nhiên là không thể giấu giếm được”. Dịch Yến La không nghĩ phu quân sẽ nói với con như vậy, hai gò má liền đỏ lên, trừng mắt liếc phu quân một cái rồi bước nhanh đi vào trong phòng. “Hi hi, nương thẹn thùng rồi. Cha yêu nương hơn hay yêu con với tỷ tỷ hơn? “Con cùng Diệp nhi là tâm can bảo bối của cha. Mau đi giúp nương nhóm lửa nấu cơm đi, bữa tối Bạch thúc cùng với Tinh Viêm sẽ mua đồ trở về”. Vân Nghệ tiến lên, một tay dẫn một nữ nhi, ba người cười hi hi cùng nhau đi đến căn phòng bếp được xây độc lập ở phía tây. Một nhà cao thấp cùng động thủ, một bàn thức ăn nhanh chóng được bày ra. *BL: sao tự dung đọc câu này thấy giống thơ thế nhỉ!!/^/* Gần tới giờ Dậu, mặt trời sớm đã ngã về tây, vòm trời như nhuộm phải ánh hồng đỏ tráng lệ. Bạch Huy Minh cùng với nhi tử chín tuổi của hắn, Bạch Tinh Viêm đi mua đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cũng về tới nhà gỗ. Khánh Nhiễm cả một ngày đều vui vui vẻ vẻ, bận việc này rộn việc kia. Hiện tại mọi thứ đều đã sắp xếp chuẩn bị xong, nhìn một phòng đầy những gương mặt đang bận bịu, từng người đều là người mình yêu quý nhất, trong lòng lại càng vui cực kì. Từ nay về sau, nơi giống như tiên cảnh này chính là nhà của nàng, cùng với những người nàng yêu thương nhất ở cùng một chỗ, trên đời này không còn có người nào hạnh phúc hơn so với nàng. Trong phòng, than hồng trên lò lửa đang hâm nóng một bình rượu thanh đã ứng ục thoát ra khỏi trắng lăm cả căn phòng thoảng nghe hương rượu. Đồ ăn được bày đủ lên bàn, mọi người cũng không theo thứ tự vị trí gì cả, lộn xộn ngồi xuống. Khánh Nhiễm chen vào ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, vừa định gọi tỷ tỷ đến ngồi bên trái, lại có một bóng người thoát một cái liềm ngồi xuống, Bạch Tinh Viêm đắc ý nháy mắt, đôi mắt nhìn về phía nàng thè lưỡi. “Nhiễm muội muội, Viêm ca ca ngồi ở đây vô cùng tốt nha.” “Có cái gì mà tốt, nguoi lớn lên xấu xí như vậy, ta muốn tỷ tỷ của ta”. Khánh Nhiễm oán hận nói xong, mắt thấy Khánh Diệp đang hài hước nhìn nàng, nhanh nhẹn ngồi xuống. “Aizz, lời này của Nhiễm muội muội nói không đúng rồi. Muội xem, cha muội ngồi bên cạnh đi La. Ta đương nhiên là phải ngồi bên cạnh muội rồi”. Bạch Tinh Viêm nghiêm trang nói xong, còn hướng về phía Vân Khánh Nhiễm nghiêm túc gặt đầu hai cái. Lời của hắn làm mọi người trong phòng cười ha ha, Khánh Nhiễm lại càng tức giận đến mức gương mặt lộ vẻ bức bối. Thầm mắng, tên tiểu tử đáng chết này, thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ, càng lúc càng lớn mật. Phải biết rằng, thêm cả phần tuổi ở kiếp trước thì nàng giờ đã hai mươi lăm tuổi rồi, mỗi ngày đều bị một tiểu tử mười tuổi không vừa lòng trêu chọc, ngấm lại liền thấy bức mình. “Ha ha, lời nói của Tinh Viêm đúng đấy. Cha cũng thấy Tinh Viêm ngồi cạnh Nhiễm nhi là hợp lí. Huy Minh, người xem đây?” Vân Nghệ cười ha ha, ánh mắt nhìn hai đứa trẻ lấp lánh có thần, trực tiếp đến mức làm Khánh Nhiễm sợ run một cái. Vị phụ thân này sẽ không nhanh như vậy liền muốn đính ước cho một cô bé như nàng, còn lo liệu việc hôn nhân của nàng luôn đấy chứ? Mắt nhìn sang Tinh Viêm bên cạnh nàng đang càng thêm đắc ý, Khánh Nhiễm lại càng đau khổ. “Nghệ ca nói rất đúng, Nhiễm Nhiễm của chúng ta trông rất vui vẻ.” Bạch Huy Minh khoan khoái cười. Bạch Huy Minh từ những ngày đầu đi theo Vân Nghệ ra chiến trường đã trở thành quân sư của hắn, hai người sát cánh bên nhau cũng được ba mươi lăm năm rồi, đồng sinh cộng tử sao chỉ có một hai lần? Cả hai đã sớm thân như người một nhà, nói chuyện càng không có gì kiêng kị. Thế từ Bạch Huy Minh năm ngoài bị bệnh mà chết, hai năm qua thân thể của hắn cũng có lúc tốt lúc xấu, hơn nữa Vân Nghệ về quê ở ẩn, tất nhiên là cũng muốn ở cùng một chỗ với nhau. Hai người càng hi vọng có thể đã thân lại càng thêm thân, hơn nữa Bạch Tinh Viêm thích Khánh Nhiễm ai nấy đều có thể thấy được. Mặc dù vẫn còn là hài tử, nhưng hai vị đại nhân đã có tâm, thậm chí còn thường xuyên vui đùa với hai người. Khánh Nhiễm trừng mắt dữ tợn liếc về phía Tinh Viêm một cái, sợ các vị cha già lại nhiệt huyết dâng trào nói ra những lời còn dọa người hơn, liền ai u hét lớn một tiếng, nói: “Mau dọn cơm lên đi, con cũng đã đói bụng lắm rồi. Hôm nay Vân gia, Bạch gia chuyển đến nhà mới, con, Vân Khánh Nhiễm, xin lấy chén rượu này để chúc mừng mọi người chuyển đến nhà mới vui vẻ, từ nay về sau nơi này nhất định mỗi ngày phải tràn ngập tiếng cười nha”. Thân hình nho nhỏ đứng dậy, nói xong liền rót một chén rượu, ngửa đầu định uống hết. Cô tay bị nắm chặt, hóa ra Tinh Viêm ngồi bên cạnh bắt được tay nàng, cười hi hi: “Nhiễm Nhiễm, người là một tiểu cô nương thì uống rượu cái gì, chén rượu này phải để ca ca thay người uống chứ”. Khánh Nhiễm quay đầu lại nhìn, mọi người không hề ngăn cản, rõ ràng là đã đoán được Tinh Viêm sẽ dùng chiêu này, tất cả đều đang dờ khóc dờ cười nhìn hai người bọn họ. Hung hăng liếc mắt nhìn Tinh Viêm, thân mình Khánh Nhiễm liền di chuyển, tay trái đánh lên cái tay Tinh Viêm đang cầm chặt cổ tay của mình. Nào ngờ Tinh Viêm dường như đã sớm biết nàng sẽ dùng chiêu này, nhẹ buông tay vừa đỡ vừa ra sức bắt lấy bàn tay phải đang đánh tới của nàng, tay kia lại càng nhanh chóng đoạt lấy chén rượu. Còn chưa kịp đợi Khánh Nhiễm hồi thần lại, một chén rượu đã đi vào trong miệng hắn. “Nhiễm muội, ngồi đi. Ta gấp thức ăn cho người ăn”. Khánh Nhiễm bức mình nhìn cái mặt tươi cười của hắn, chỉ cảm thấy giận dữ không có chỗ trút ra. Mọi người nhìn hai gò má nàng đỏ bừng một mảnh liền cười vang. Bữa tối hôm đó, câu chuyện cười này kéo dài mãi từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt. Trăng sáng sao thưa, khắp nơi đều tĩnh mịch. Khánh Nhiễm nằm trên chiếc giường mới của nàng, nhìn cách bài trí âm áp trong phòng, ý cười ở khóe miệng làm thế nào cũng không xóa nhòa được. Trên tường treo thanh đoản thương cha mới làm cho nàng, cả một cây cung nhỏ, còn có một thanh mộc kiếm nữa. (*mộc kiếm: kiếm gỗ). Trên chiếc bàn nhỏ để chiếc áo bông mẫu thân mới may. Nàng gối đầu lên chiếc gối bằng lông cáo mềm mại do chính Tinh Viêm săn được, sau đó còn van xin tỷ tỷ làm gối cho nàng. Cuộc sống mỗi ngày được bao bọc trong tình yêu thương vô tận như vậy, năm năm rồi, Khánh Nhiễm vẫn cảm thấy nó giống như một giấc mơ đẹp. Nhưng giấc mơ này cũng thực sự âm áp ngọt ngào, êm đềm ấm lòng. Nhớ tới kiếp trước của mình, không có cha mẹ yêu thương chăm sóc, chỉ có em trai cùng nàng sống nương tựa vào nhau, cuối cùng ngay cả em trai cũng bỏ lại nàng mà đi. Khánh Nhiễm quả thực cảm thấy ở kiếp này, mỗi ngày bản thân đang ngắm mình trong mặt bình mặt vậy. Nàng vĩnh viễn cũng không thể quên được năm năm trước lúc nàng trọng sinh, trở thành một em bé. Khi mở to mắt nhìn thấy cha mẹ mình, vào khoảnh khắc đó, trong đôi mắt họ tràn ngập tình yêu thương hiền hậu. Cái loại ánh mắt này chính là khát vọng trong suốt hai mươi năm của nàng, rốt cuộc hiện tại nàng cũng nhận được. Cho nên thời điểm nàng có thể nói chuyện liền vội vàng biểu đạt tình cảm trong lòng, nàng nói: “Cha nương, Nhiễm nhi rất yêu mọi người”. Bây giờ nhớ lại sắc mặt kinh ngạc của cha mẹ, Khánh Nhiễm vẫn cảm thấy buồn cười. Nàng đã hù dọa cha mẹ đáng yêu của nàng rồi sao? Nghĩ tới đây, Khánh Nhiễm hi hi cười, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy thỏa mãn, chẳng thấy buồn ngủ chút nào cả? Ánh mắt xoay tròn, dứt khoát mở cửa sổ, tung người nhảy ra ngoài. Cách đó không xa chính là suối nước nóng. Buổi chiều nàng muốn đến đó chơi nhưng mẫu thân lại không đồng ý. Vậy bây giờ liền lén lút đi xem xem, nàng còn chưa từng tắm suối nước nóng nha! Bóng người tiểu cô nương nho nhỏ giống như nai con trong rừng nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy qua, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm. Lúc này nàng thậm chí còn không biết chính sự cao hứng nhất thời này của nàng đã cứu mình một mạng. Đến tận nhiều năm về sau, lúc trưởng thành trở thành một thiếu nữ xinh đẹp nàng vẫn có suy nghĩ y như trước. Nếu đêm đó nàng không rời khỏi nhà gỗ, có phải nàng cũng sẽ giống như những người mà nàng yêu thương sâu sắc nhất, chôn thân trong biển lửa màu máu kia. Nàng thật hối hận, hối hận vì mình đã không thể cùng những người yêu quý đối mặt với cái chết. Nhưng mà sau này, nàng chợt hiểu ra, nàng yêu mọi người sâu sắc, mọi người cũng yêu nàng sâu sắc, nhất định bọn họ sẽ hi vọng nàng may mắn còn sống! Hơn nữa còn nghiêm túc tiếp nhận sự thực, tiếp tục sống vui vẻ, sống để mang đến một chút nhẹ nhàng cho bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 3: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến

Rừng cây tùng yên tĩnh, xanh um lạnh lẽ, gió nhẹ khẽ lướt qua, mang theo mùi nhựa tùng. Cách đó không xa, suối nước nóng tí tách phát ra nhịp điệu. Khánh Nhiễm nhảy vọt đi trong rừng tùng, thấy cách đó không xa dưới ánh trăng mờ lung hiện lên ánh nước lấp lánh, sương mù dày đặc bao phủ suối nước nóng, hai con người đen huyền càng thêm sáng ngời. Vứt đi cành tùng vừa mới tiện tay bẻ xuống, nàng thi triển khinh công bay vọt đi. Kể ra, thân thể mà nàng được nhận này thật sự không tồi, cộng thêm việc nàng còn giữ trí nhớ của kiếp trước, nên học võ võ cùng nhanh. Năng lực hiểu biết, khả năng lĩnh ngộ của nàng đương nhiên không giống như một đứa trẻ bình thường, hơn nữa thân thể này còn thừa hưởng sự thông minh từ mẫu thân, có trí nhớ cực kì tốt. Tuy rằng Khánh Nhiễm còn bất mãn việc mình mới chỉ sáu tuổi, nhưng dù sao, ngay từ lúc mở mắt đã tiếp xúc với võ công. Ngay từ lúc đầu, nàng đã cảm thấy hứng thú, ngày thường được mẫu thân ôm trong lòng nhìn phụ thân anh tuấn cảm thương múa gậy, song lại phát hiện những chiêu thức kia rất hợp ý mình, chỉ nhìn vài lần liền nhớ gần như chính xác hoàn toàn, không sai khác lắm. Khi đó nàng vẫn còn là một đứa bé chưa biết đi. Từ khi lên ba, có một hôm bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, lúc phụ thân đang luyện võ thì nàng đi theo sau làm vài động tác, khi phụ thân phát hiện ra thì rất cao hứng, lập tức bế bổng nàng tung cao lên không trung, ha ha cười mừng rỡ. Thế là Khánh Nhiễm liền bắt đầu sự nghiệp luyện võ của nàng. Bởi vì nụ cười vui thích của phụ thân, cùng với ánh mắt sáng ngời, kiêu hãnh và nuông chiều của ông. Đến nay nhোáng một cái nàng đã tập võ được hơn hai năm, cũng có thành công đôi chút. Ngay cả phụ thân cũng đặc biệt tự hào, nói rằng nàng có khung xương đặc biệt hiếm thấy, là kỳ tài võ học. Hơn nữa khả năng lĩnh hội của nàng cực cao, mai sau nếu ở trên chiến trường, nhất định sẽ thành công hơn cả phụ thân. Rốt cuộc thì công phu trở nên thế nào căn bản Khánh Nhiễm cũng không mấy quan tâm, chẳng qua vì nhìn thấy phụ thân cao hứng nên cảm thấy làm việc gì cũng đáng giá. Chỉ có điều không tập võ cũng không được, tên tiểu tử Bạch Tinh Viêm kia luôn chạy nhảy quanh nàng, nếu nàng không biết chút võ công nhất định sẽ bị hấn bầm dập, một khắc cũng đừng hòng thoát thân. Đương nhiên, tập võ có rất nhiều ích lợi. Chẳng hạn như bây giờ, suối nước nóng vốn cũng không gần giờ đã xuất hiện ngay trước mắt. Nếu không biết chút võ công, sợ rằng đi đường vào ban đêm cũng không dễ dàng. Ngồi xõm bên mép nước, lấy tay cảm nhận một chút, dòng nước ấm áp thật sự rất dễ chịu. Khánh Nhiễm đặt móng ngồi xuống, cời tắt ra rồi cúi bàn chân trắng nõn ngâm vào nước. Hừ nhẹ một tiếng thỏa mãn, nghe tiếng suối chảy ào ào, nhìn mảng sương trắng trôi nổi trên suối nước nóng, cảm thấy ánh trăng kia càng làm cho vùng đất nhẹ nhàng yên bình này có thêm một chút phong tình vô tận. Cảm thấy vẫn không đủ thoải mái, Khánh Nhiễm liền dứt khoát đứng lên cời quần áo, thậm chí dù sao cũng đã đến đây rồi, không chơi đùa bơi lội thì thật là có lỗi với bản thân. Vừa mới tháo hai nút áo, liền nghe thấy chỗ tối bên cạnh truyền đến một giọng cười khe khẽ khiến Khánh Nhiễm sững sờ thét lớn một tiếng. “Tinh Viêm đáng chết, người ra đây cho ta!” Vừa nói xong, Bạch Tinh Viêm quả nhiên nhảy ra, vẻ mặt mang theo ý cười. “Ta đã nói là đêm chưa đến một trăm người nhất định sẽ cời quần áo, quả nhiên, vừa rồi chỉ mới đến bảy mươi bảy thôi!” “Người thật là nhảm chán, buổi tối lại chạy tới nơi này để đếm số. Người mấy tuổi rồi? Còn tập đếm một hai ba, hừ”. Khánh Nhiễm tức giận nhìn tên tiểu tử thoắt thoắt ở trước mắt đang vô cùng vui vẻ, thậm chí muốn nhào đến cắn hấn một miếng, vì cái gì mà lần nào cũng là một tiểu tử chưa đến mười tuổi phá hư chuyện tốt của mình! “Ha ha, tiểu gia ta đây không nhiều cũng không ít, chỉ hơn Nhiễm Nhiễm bốn tuổi mà thôi, vừa vặn để làm tướng công của muội”. Tinh Viêm đắc ý nháy mắt, nhích lại gần. Khánh Nhiễm lườm hấn một cái, cũng không tiếp tục để ý đến hấn. Tên tiểu tử này ngày ngày đều tướng công tướng công, ngay từ đầu nàng đã kịch liệt phản đối mãi cho đến hiện giờ, nhưng ngoại trừ bắt đắ dĩ nàng cũng chỉ có bắt đắ dĩ. Đi tắt vào, thậm chí nghĩ, đêm nay đừng nghĩ đến bơi lội gì nữa. “Tại sao người lại ở chỗ này?” “Hắc hắc, Viêm ca ca rất hiểu Khánh Nhiễm nha, buổi sáng ta đã biết đêm nay muội chắc chắn sẽ chạy ra ngoài này chơi”. Kể nào đó lại đắc ý nháy mắt lần nữa. “Chúc mừng, người đoán đúng rồi. Chỉ có điều nếu ngày mai người dám nói lung tung với nương ta, ta sẽ tức giận nha”. Đi tắt vào xong, về mặt Khánh Nhiễm thành thật nhìn về phía Tinh Viêm. Tuy suối nước nóng nơi đây rất ấm áp, nhưng mẫu thân lại không cho rằng như vậy, bảo là người lớn tới đây tắm rửa thì được, còn trong tiết trời đông khắc nghiệt này thì nàng quá nhỏ, độ ấm của suối nước nóng sợ là không đủ ấm làm nàng chết cứng. Ban ngày trong lúc nàng đang mải nghĩ đến chuyện ngâm mình dưới nước thì mẫu thân hết lần này đến lần khác vẫn dằn đi dằn lại không cho phép nàng lên chạy tới đó. Nghĩ vậy, Khánh Nhiễm nhìn về phía Bạch Tinh Viêm dò xét, không phải bởi vì chuyện ban sáng đó mà hấn chạy tới nơi này để nấp chứ? Việc làm của tiểu hài tử này khiến một “lão nhân” như nàng đôi lúc thực sự nhìn không ra, rất nhiều lần cũng phải cảm thán rằng cổ nhân đúng là có bệnh già sớm, tâm tư của một tiểu hài tử nhỏ nhoi mà sâu đến mức dọa người. Nhưng mà ngẫm lại, ở cái nơi giàu sang phú quý này, nam hài tử mới mười lăm tuổi đã thành gia lập nghiệp cũng có khối người. Tinh Viêm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Khánh Nhiễm, đang định trêu chọc nàng vài câu, vánh tai đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, yên lặng chăm chú lắng nghe, lòng mảy mòi chau lại. “Này, người làm sao vậy?” Mặc dù võ công của Khánh Nhiễm rất tốt nhưng dù sao cũng không thể so với Tinh Viêm đã tập võ được một thời gian dài. Nàng tập võ mới hơn hai năm, nhưng Tinh Viêm cũng đã mất sáu năm tập luyện, thành lực tất nhiên tốt hơn Khánh Nhiễm nhiều. Thấy Tinh Viêm khoát tay, Khánh Nhiễm nhìn sắc mặt hấn có chút bất thường, cũng vội vàng không chế tâm trạng, yên lặng nghe ngóng. Cũng vào lúc này, Vân Nghệ đang nằm ở nhà gỗ bất tỉnh lịm mờ đôi mắt như chìm ung, hết lớn một tiếng liền phi thân từ trên giường xuống đất. “La muội, nhanh mang Nhiễm nhi cùng Diệp nhi trốn đi! Mau!” Dịch Yến La nghe thấy tiếng hét của phu quân, mơ màng mở to mắt, thấy Vân Nghệ đã cầm lấy ngân thương trên giá đỡ. Lời nói vừa rồi của phu quân nhảy mắt như tiếng vọng lại trong đầu, sắc mặt nàng liền trắng xanh tái nhợt, lập tức ý thức chuyện gì đang xảy ra. Vân Nghệ trời sinh tính tình hào sảng, nghĩa bạc vân thiên, từ trước đến nay đối với triều đình luôn trung thành không ăn ở hai lòng, cương trực ghét a dua nịnh nọt. Đối với quyền hành được giao phó ông cũng không cảm thấy có gì không thoả đáng, tựa như những lời ông nói với phu nhân mình, ông tin tưởng hoàng đế sẽ không ra tay với ông. Tuy nhiên Dịch Yến La lại không cho rằng như vậy, nàng là một nữ tử thông tuệ, đối với việc Vân Nghệ giao trả binh quyền từ quan về quê, trong lòng nàng luôn tồn tại sự lo âu. (*nghĩa bạc vân thiên: nghĩa khí ngút trời, chỉ người có tình nghĩa lớn đến mức có thể che lấp cả mây trời) Chẳng qua nàng thấy lời nói của trượng phu vô cùng quả quyết, hơn nữa lại thêm muốn loại ân cư ngày ngày không phải lo nghĩ này, cho nên luôn lơ đi sự lo âu trong lòng. Hiện tại vừa thấy biểu tình cùng động tác của Vân Nghệ, tuy nàng không biết võ công, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong chốc lát liền đã đoán ra. Sự u ám ở trong lòng chân chừ mãi không chịu rời đi cuối cùng đã hóa thành một tiếng sấm nổ vang trong đầu nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, vội vàng xuống giường, cũng chẳng quan tâm có đi giày hay không, vớ lấy một chiếc áo khoác liền chạy ra ngoài. Mà giờ khắc này, Vân Nghệ đã đến cửa phòng Bạch Huy Minh đánh thức y dậy. Y là bạn nối khố của ông, chỉ hiểu mấy thứ binh pháp chứ võ nghệ lại không tinh, sợ là bây giờ vẫn còn đang trong mộng. Khi Dịch Yến La cùng Vân Khánh Diệp hoảng loạn chạy ra khỏi phòng thì Vân Nghệ và Bạch Huy Minh đã đứng sẵn trong sân, một người cảm thương, một người cảm kích. “Nghệ ca, không thấy Nhiễm nhi đâu!” “Viêm nhi cũng không có trong phòng, hai đứa bọn chúng chắc đang ở cùng nhau”. Bạch Huy Minh nhíu mày nói. “Đi rồi! Đi rồi cũng tốt! Thực là coi trọng Vân Nghệ ta, cao thủ tới cũng không ít!” Vân Nghệ lạnh giọng nói, lúc này nét mặt vị danh tướng vốn chưa hề biến sắc khi đối diện với vạn quân ở ngay trước mắt cũng đã trắng nhợt đi ít nhiều, đêm nay nếu muốn chạy thoát, sợ rằng sẽ vô cùng khó khăn! Với võ công của ông, sớm đã nhận ra rất nhiều cao thủ đang tập trung ở nơi này, hơn nữa bọn chúng đang đến rất nhanh... Cuối cùng đã đến! Vân Nghệ một bên kéo Khánh Nhiễm, một bên bảo vệ Dịch Yến La, bốn người chạy ra ngoài sân, nhưng mới thoát ra ngoài sân nhỏ, mấy mũi tên liền bắn xẹt qua. Vùng thương đón đỡ, Vân Nghệ hất cánh tay đang kéo nữ nhi ra, quyết đoán nói. “Chạy mau, về phía bắc!” Ông biết rõ tình cảnh lúc này, chỉ có thể dùng sức lực của một mình mình để trì hoãn không để cho kẻ địch đuổi theo ba người kia, tuyệt đối không có khả năng cùng nhau chạy thoát. Bóng đen tựa như ma quỷ từ trên trời giáng xuống, bốn hắc y nhân xuất hiện, cách hơn năm thước. “Chạy mau!” Vân Nghệ hét lớn một tiếng, cảm hàn thương trong tay phi thân vọt tới. Hai mắt Dịch Yến La rung rung ngấn lệ,

nhưng nàng hiểu rất rõ trọng phụ của mình đang làm gì. Thấy biểu cảm của trọng phụ, nhìn việc hắn đang làm, liền hiểu rằng từ biệt lúc này sợ rằng chính là vĩnh viễn xa rời. Nàng biết rõ, nếu còn hi vọng, giờ khắc này trọng phụ sẽ không bảo các nàng đi, sẽ không rời bỏ các nàng. Nàng muốn ở lại, muốn nói có chết cũng phải chết cùng nhau. Nhưng mà nàng biết, nàng còn là một mẫu thân. Dịch Yến La cắn răng, một phen kéo chặt cánh tay Khánh Điệp nhẫn tâm chạy về hướng bắc. Bạch Huy Minh lại không đi, vung kiếm xông tới. “Nghệ ca, huynh đệ chúng ta lại kề vai sát cánh đánh một trận lần nữa!” Lúc này, ba mặt sân đều nhuộm đầy ánh lửa, vô số những cây đuốc với khí thế sét đánh không kịp bưng tai đang di chuyển hướng về phía này. Trong rừng tùng phía trước ngôi nhà gỗ lại chợt hiện ra hơn mười hắc y nhân, mỗi người khinh công đều cực kỳ cao, nháy mắt liền giam hai người trong vòng vây. Vân Nghệ vốn định một mình liều chết ngăn chặn kẻ địch, vì ba người kia tranh thủ thời gian, nhưng rõ ràng rằng vị huynh đệ này của ông lại không nghĩ như vậy. Ông vội vàng nhìn về phía Bạch Huy Minh. Ánh mắt hai người chạm nhau khiến Vân Nghệ bỗng nhiên bật cười. “Được! Cùng kề vai chiến đấu!” Hai người một kẻ hàn thương trong tay phóng khoáng, một kẻ múa kiếm quét qua. Nhưng những hắc y nhân kia cũng không phải loại đầu đường xó chợ, thỉnh thoảng lại có kẻ phát ra tiếng kêu thảm thiết dưới hàn thương của Vân Nghệ, nhưng Bạch Huy Minh chỉ có thể tự bảo vệ mình, một lát vết thương đã chông chát. Lúc này, rất nhiều cây đuốc đã ở gần ngay trong tầm mắt, một loạt tiếng vỗ ngựa lớn rõ ràng vang lên bên tai. Một con ngựa đen từ trong rừng tùng đi ra, đi đầu là một người mặc cẩm bào lông cừu màu trắng, đại huy màu đen vùn vụt bay ở phía sau, chính là thất hoàng tử Chiến quốc năm nay mới có chín tuổi – Dịch Táp. Lập tức ghim cương ngựa, con ngựa liền đứng thẳng lên. Dịch Táp lạnh lùng nhìn về phía Vân Nghệ vẫn đang mãi múa thương, ánh mắt không chút để tâm liếc nhìn Bạch Huy Minh. “Đoạt mệnh ngân thương, quả nhiên danh bất hư truyền”. Mắt thấy Vân Nghệ chỉ trong một thoáng đã phóng thương làm bốn năm hắc y nhân ngã xuống, đồng tử Dịch Táp co rút, mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Một Đêm Đỏ Máu

“Công tử, Vân phu nhân đã dẫn nữ nhi chạy về phía bắc”. Một tiểu tướng mặc áo giáp thấy Dịch Táp đang lạnh lùng nhìn Vân Nghệ liền bước lên phía trước, cung kính nói. “Đuổi theo!” Dịch Táp lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn không dời khỏi Vân Nghệ một li, chỉ là nét mặt đã hiện lên vẻ khó chịu. Nam tử vừa mới báo tin kia vội vàng phát tay dẫn một nhóm người cầm đuốc đuổi theo về hướng bắc. Vân Nghệ hét lớn một tiếng, nhanh chóng giải quyết hai hắc y nhân vây quanh đang có ý định muốn ngăn cản ông, sự lo lắng trong lòng đã làm bộc phát toàn bộ tiềm năng trong cơ thể ông. Lúc này, những hắc y nhân kia làm sao có thể là đối thủ của ông, cuối cùng bị ông đánh văng đi. Tuy vậy Dịch Táp cũng không hề lo lắng, ngược lại ánh mắt sáng ngời, nở nụ cười, biểu tình trên gương mặt y hệt như đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích từ lâu, chẳng qua sát khí trong mắt lại khiến người ta không rét mà run. Hắn vung đại huy lên, liền lấy xuống cây cung bằng đồng đen ở trên lưng, kéo căng dây cung ngắm bắn, mũi tên lông vàng xé gió vút đi trong không trung. Một tiếng kêu tắt nghẹn kim nén vang lên, trông thấy một người ngã xuống, khóe môi Dịch Táp khẽ cong lên. “Huy Minh!” Vân Nghệ thét lớn một tiếng, xoay người phóng ngân thương trong tay vào giữa ngực một hắc y nhân làm kẻ đó trực tiếp ngã xuống. Lao về phía Bạch Huy Minh vừa ngã xuống, trông mắt Vân Nghệ chứa đầy tơ máu, nhìn thấy mũi tên lông vàng kia đâm độc cắm vào lồng ngực của Bạch Huy Minh. Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng. Vân Nghệ đỡ Bạch Huy Minh ngồi dậy, để y dựa vào người mình, nghiêng chặt răng cố kiềm chế cảm xúc, sắc mặt tái mét. “Nghệ... ca, kiếp sau... chúng ta vẫn sẽ là... huynh đệ”. Miệng Bạch Huy Minh trào ra rất nhiều máu, vừa nói xong thân mình liền mềm nhũn gục ngã. “A!” Một tiếng hét thảm thiết như xé toạc trời đêm, toàn thân Vân Nghệ run rẩy, trừng mắt nhìn về phía Dịch Táp. “Dịch Táp!” Đối diện với ánh mắt u ám lạnh lẽo của Vân Nghệ, đáy lòng Dịch Táp không khỏi phát lạnh, nét mặt hơi kinh hãi, nhưng ngay lập tức hắn đã khôi phục lại thái độ bình thường, phát tay ra hiệu cho nhóm người vừa mới nhận lệnh tiếp tục đuổi theo hướng bắc, nhìn về phía Vân Nghệ nói. “Các người cũng không phải không cho phép bắn lên. Hôm nay hãy để bản công tử lĩnh giáo phong thái của đoạt mệnh ngân thương!” Dứt lời, Dịch Táp lập tức phi thân nhảy vọt lên, hai đạo kim quang bên sườn eo chợt lóe, tập kích về phía Vân Nghệ. Vân Nghệ căn bản không hề quan tâm đến hắn, định lao thẳng theo hướng của truy binh, nhưng lại không ngờ Dịch Táp tuy còn nhỏ tuổi nhưng võ công lại rất cao. Hai luồng hàn khí mạnh mẽ trực tiếp đánh vào sau lưng khiến Vân Nghệ chỉ còn cách xoay người lại vung ngân thương ngăn cản. Hai tiếng keng phát ra, hai đạo kim quang kia đã bị ngân thương đón đỡ, một ánh sáng vàng rực lướt qua không trung mang theo tia lửa dài dừng lại cách đó ba bước chân có hơn. Vân Nghệ lúc này mới nhìn rõ thứ ánh sáng đang phát ra trong tay Dịch Táp là hai chiếc kim luân lớn, hiển nhiên đòn công kích tàn nhẫn chí mạng vừa rồi là từ một đứa trẻ nho nhỏ này. Trước đây ông sớm đã nghe nói Thất hoàng tử Dịch Táp sùng võ thành si, và lại, tuổi còn nhỏ mà võ nghệ đã xuất chúng, tâm ngoan thủ lạt. Hôm nay chứng kiến, quả nhiên là không sai chút nào. Song hiện giờ ông không có nhiều thời gian để quan tâm đến chuyện đó, bóng người vút đi muốn chặn truy binh. (*tâm ngoan thủ lạt: bụng dạ nham hiểm, ra tay độc ác) (*Kim luân: một vũ khí kim loại hình dạng như bánh xe, có răng cưa hoặc lưỡi sắc. Kim Luân Pháp Vương trong Thần Điêu Đại Hiệp sử dụng loại vũ khí này) Nhưng Dịch Táp sao lại dễ dàng buông tha cho Vân Nghệ như vậy, vung kim luân thẳng về phía Vân Nghệ, mỗi một chiêu đều đánh thẳng vào những nơi trọng yếu trên người. Vân Nghệ bất đắc dĩ đành phải cùng hắn triển đấu với nhau, khóe mắt trông thấy rất nhiều truy binh đang nhanh chóng đuổi theo về phía bắc, rõ ràng đây là những binh lính được huấn luyện bài bản với động tác vô cùng lạnh lẽo khiến cho đáy lòng ông phát lạnh. Hét lớn một tiếng, ra tay không chút lưu tình, từng chiêu cũng tàn nhẫn như vậy, đối với nam hài chín tuổi ở trước mắt, ông đã không thể xem là một đứa trẻ được nữa. Tuy rằng Dịch Táp có võ công cao nhưng cũng chỉ coi như vượt trội hơn so với những người đồng trang lứa, làm sao có thể là đối thủ của Vân Nghệ? Vân Nghệ phản kích đánh tới, hấn răng ngăn cản được ba chiêu, liền cảm thấy dư chấn của hàn thương làm tim phổi đau buốt. Tinh thể nguy hiểm vội lùi về sau mấy bước tránh thoát một kích quét ngang, hấp tấp đứng vững lại, trơ mắt nhìn Vân Nghệ xoay tròn ngân thương trong tay đâm thẳng đến tim mình. Hấn vội vã lui tiếp về phía sau, song luân sắp che chắn ở trước ngực thì hàn khí đã xông đến. Âm một tiếng, một lực mạnh đánh tới, thân hình hắn liền bị đánh bay văng ra xa, vừa vịn dụng trũng một gốc cây tùng, nhát hô bách ứng vang lên. (*nhất hô bách ứng: chỉ một tiếng gọi mà nhiều người cùng đồng thời kêu lên) “Công tử!” Dịch Táp té ngã rất mạnh trên mặt đất, chỉ cảm thấy trước mắt là một màu tối đen, mãi mới lấy lại sức lực, thân thể gắng gượng đứng dậy, phun ra một ngụm máu tươi. Hấn lấy tay quệt miệng, nhìn Vân Nghệ ở phía xa đang muốn phi thân rời đi, tay phải lạnh lùng giơ lên, hai mắt nhắm lại lạnh lùng nói. “Bản tên!” Một tiếng hạ lệnh, mấy trăm cung thủ đã sớm dùng hòa tiễn nhắm bắn vào Vân Nghệ từ lâu đồng thời cùng buông dây cung trên tay. Một tiếng vang oanh trời, những ánh lửa cháy ngút trời hướng về cùng một phía. Vân Nghệ hét lớn một tiếng, ngân thương cầm trong tay khua lên tạo thành một vòng cung màu bạc, hỏa tiễn bốn phía bị ông ngăn cản bắn ra bốn phía, trong lúc nhất thời, cây cối, nhà gỗ tất cả đều bị thiêu trụi, ánh lửa ngút trời hừng hực bốc cháy. Rốt cuộc, sức của một người cũng khó địch lại được trăm tên. Bả vai trúng tên, chân trúng tên, phần eo cũng trúng tên... Vân Nghệ tuyệt vọng quỳ ngã trong một vùng lửa đỏ, không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm về phương bắc. Ở nơi đó, vợ con của ông, cũng giống như ông đang phải đối mặt với cái chết, mà ông lại không thể tiếp tục bảo vệ họ được nữa... Trong một thoáng, giữa ánh lửa, dường như ông nhìn thấy nụ cười tươi của thể nữ... Bóng tối bao trùm ập đến... (*thê nữ: thê tử và nữ nhi, ý chỉ vợ và con

gái) Dịch Táp được đỡ dậy, đẩy kẻ đang diu mình ra, tầm mắt chăm chú nhìn thẳng vào vòng lửa cách đó không xa. Từng bước đến gần, trong mắt chứa đầy sự phức tạp, hần lẳng lặng đứng bên ngoài cách đó hai bước, ánh mắt rung rung. Ngây ngốc đứng đấy không biết đã qua bao lâu, hần khom người hạ bái. Xoay người bước lên ngựa, lập tức thúc ngựa phóng về phương bắc. “Mai táng cho tốt!” Tất cả những chuyện này đều xảy ra quá nhanh, thời gian trôi qua không quá một khắc, hai sinh mệnh sống sờ sờ ra đấy liền vĩnh viễn biến mất. Một Vân Nghệ danh chấn oai hùng trong lòng mọi người, không khỏi khiến những người có mặt phải cảm thán mạng sống thật dễ dàng mất đi đến thế. Lúc này, Khánh Nhiễm đang bị Tình Viêm lôi kéo chạy về hướng nhà gỗ. Ánh lửa ngút trời kia, tiếng mũi tên vùn vút kinh hồn đảm vía kia làm cho bước chân Khánh Nhiễm loạn choạng, lao đảo nghiêng ngả. Đáy lòng chìm nổi, không phân biệt rõ mùi vị gì, chỉ có thể dán chặt mắt theo bản năng vào nơi đang có ánh lửa đằng xa kia, cùng Tình Viêm chạy như điên đến đó. Bất chợt, nàng nhìn thấy mẫu thân và tỷ tỷ phía xa, nhưng ngoài các nàng, tầm mắt còn nhìn thấy rất nhiều hắc y nhân đuổi theo ở phía sau. Dịch Yến La hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng và Tình Viêm, khi bọn họ còn chưa kịp hô lên, Dịch Yến La đã nhanh chóng nhìn về phía Tình Viêm, gắt gao nhìn vào hần. Bỗng nhiên nàng chợt vươn tay phải ra, khua tay ra hiệu một cách quyết liệt. Động tác ra dấu kia Tình Viêm biết! Ánh mắt kia Tình Viêm cũng hiểu! Di La của hần đang nói. . .chớ có lên tiếng! Không được lại đây! Dẫn Khánh Nhiễm chạy đi! Chạy đi mau lên! Trong lòng Tình Viêm chợt xuất hiện những gì, hần căn bản không nắm bắt kịp, phải đau khổ lựa chọn nhưng chỉ trong một thoáng nam hải liền hạ quyết định. Rất nhiều hắc y nhân từ đằng kia đang truy sát đến đây, hiển nhiên bọn chúng đã phát hiện ra Dịch Yến La, các nàng đã không còn cơ hội có thể chạy thoát được nữa. Lúc Khánh Nhiễm đang định hô to lên, hần cực kì nhanh tay che miệng nàng lại, tay còn lại điểm huyệt ở sau gáy và vai nàng. Sau đó, hần nhìn Dịch Yến La một lần cuối cùng, vác Khánh Nhiễm lên vai, phi thân bay vút đi trong đêm tối. Khánh Nhiễm giãy dụa, cào lên bả vai Tình Viêm, trơ mắt nhìn mẫu thân cùng với tỷ tỷ ở phía xa. Bọn họ đang bị rất nhiều hắc y nhân bao vây! Mẫu thân và tỷ tỷ đều không biết võ công! Bọn họ đang bị rất nhiều hắc y nhân bao vây! Mẫu thân và tỷ tỷ đều không biết võ công! . . . Suy nghĩ đó không ngừng quay vòng trong đầu Khánh Nhiễm không chịu biến đi. Giờ phút này nàng muốn đánh nhau! Nàng muốn rít lên! Nàng muốn gào thét! Nhưng mà Tình Viêm đã điểm huyệt nàng, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình càng ngày càng cách xa mẫu thân và tỷ tỷ. Thậm chí đến khóc nàng cũng không dám, nàng sợ nước mắt của nàng sẽ làm nhòe đi tầm mắt mình, nàng sợ nàng sẽ không còn cơ hội nhìn rõ bóng dáng họ lần nữa, dù cho trên mặt họ giờ phút này tái nhợt, là sợ hãi, là trống rỗng. . . Nàng chỉ muốn nhìn họ thật rõ, nàng chỉ muốn nhìn thật rõ mà thôi! Nơi này có quá nhiều cao thủ, hiện tại hần chạy băng băng như vậy, những tên tiểu binh này không thể phát hiện, tuy nhiên chỉ sợ rằng sau đó sẽ bị cao thủ nhận ra. Huống hồ những tên này nếu có phát hiện ra thì cũng không có gì là bất thường, chắc chắn sẽ đuổi theo đến đây, cho dù hần có chạy trốn nhanh hơn nữa cũng vô dụng. Trong lòng Tình Viêm nhanh chóng tính toán, dừng bước. Ánh mắt vừa đảo liên chạy về phía suối nước nóng. Nơi đó có một hang đá nhỏ bí mật, do dòng nước ẩn nồn dần mà thành, cực kì bí mật, hần mới vừa tìm được. Phi thân tới bên cạnh hang đá, nhanh chóng đem Khánh Nhiễm từ trên vai xuống, nam hải vuốt ve gò má tái nhợt của tiểu cô nương, thấy đôi mắt nàng gât gao nhìn mình lom lom, khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra, nhẹ giọng nói. “Đừng hận ta, một năm trước Viêm ca ca đã từng nói phải bảo vệ muội ,ta. . . Ta không thể để cho muội chết”. Nói dứt lời, liền nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán Khánh Nhiễm, sau đó kiên quyết ẩn nàng vào sâu trong hang đá kia. Thuận tay đẩy một tảng đá lớn lấp cửa hang lại, nam hải liền phi thân lặn vào trong nước núp sau một tảng đá lớn không xa. Chỗ này cũng cách gần nơi có ngọn lửa kia, chẳng qua được che chắn bởi những tảng đá sắc nhọn lờm chờm nằm ngổn ngang ở khắp nơi, lại có nhiều cây đại thụ lớn làm nơi này có vẻ âm khí nặng nề, nên động tác vừa rồi của bọn họ không bị phát hiện. Hang đá vô cùng chật hẹp, Khánh Nhiễm gần như suýt bị kẹp chặt trong đó. Cửa hang tuy được ngăn cản bằng khối đá do Tình Viêm xô dịch, nhưng xuyên qua khe hở, xuyên qua bóng cây trùng điệp, nữ hải lại có thể nhìn thấy rõ ràng từng người trong ánh lửa. Chúng giam hãm mẫu thân và tỷ tỷ vào giữa vòng vây, đột nhiên không biết xảy ra chuyện gì, bọn chúng bắt đầu hành động. Hai mắt Khánh Nhiễm đỏ như máu nhìn trừng trừng, khí huyết trong cơ thể hỗn loạn, không thể tin được điều mình đang nhìn thấy. Những kẻ đó, những kẻ đó lại muốn làm nhục mẫu thân và tỷ tỷ! Bọn chúng là súc sinh! Một đám súc sinh! Ý nghĩ này vang lên, Khánh Nhiễm nhìn thấy mẫu thân kéo tỷ tỷ ra phía sau lưng trong tuyệt vọng, cũng nhìn thấy mẫu thân, người vốn luôn dịu dàng yếu đuối đang phải hoảng hốt kéo tỷ tỷ trốn tránh bọn chúng. Khuôn mặt nàng tỉnh bơ quay về phía bên này, lọt vào tầm mắt của Khánh Nhiễm. Ánh mắt khát máu của nữ hải chỉ còn là sự trống rỗng, nhưng vẫn gắt gao nhìn về hướng đó. Nhìn chăm chăm vào đám súc sinh đang đẩy ngã mẫu thân cùng tỷ tỷ! Nhìn bọn chúng phi thân vọt lên! Nhìn thấy mọi chuyện tựa như một cơn ác mộng. Mắt cô bé trừng to nhìn vào tất cả những chuyện này, nhìn từng người ở đó. Nàng thể, tuy rằng bây giờ nàng không thể nhớ từng gương mặt, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, dù có phải lật tung trời đất này lên, nàng cũng sẽ tìm thấy bọn chúng, miễn là nàng vẫn còn sống trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Huyết Hải Thâm Cừ

Ẩn nấp sau tảng đá lớn, lúc này Tình Viêm cũng trợn to mắt nhìn thấy hết thảy, hần gần như muốn lao ra đó, bàn tay đã ướt đầm máu tươi, ngay đến môi cũng bị cắn nát. Chẳng qua hần không thể quên, không thể nào quên ánh mắt di La vừa mới nhìn hần, sự giao phó của di, sự ủy thác của di. Di đã giao phó Khánh Nhiễm cho hần, hần không thể bỏ mặc nàng một mình như vậy! Nam hải gắt gao kiểm chế bản thân, mà giờ khắc này, trông thấy bọn người đó lao đến, rốt cuộc hần cũng không nhẫn nhịn được nữa! Phi thân định xông đến chỗ có ánh lửa kia, nhưng vào lúc này, một người một ngựa đang chạy như bay đến đây. Chân nam hải chùn lại một bước, trở về núp phía sau tảng đá. Dịch Táp cười ngựa ngồi trên cao, nhìn thấy tình cảnh phía xa, lông mày chợt chau lại. Xoay người rút lấy cung tên, giương cao, ba mũi tên lấp trên dây cung cùng được bắn ra, ba luồng hàn quang xẹt qua bầu trời đêm mang theo tiếng xé gió. Ba tiếng kêu thảm thiết phát ra, ba kẻ đang đề trên thân mình Vân Khánh Điệp lúc này đã toi mạng. Tiếng kêu lại phát ra lần nữa, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn thì ba người đang vây quanh Dịch Yến La đã mất mạng dưới mũi tên. Trong nháy mắt, Dịch Táp liền đi đến nơi được bao vây trong ánh đuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn một đám hắc y nhân đang sững sờ. Bọn chúng đều không dám phản kháng lại, rồi rít cúi đầu xuống. Dịch Táp lúc này mới nhìn về phía Dịch Yến La, nào biết hần vừa mới ngoảnh đầu lại, Dịch Yến La rất nhanh đã lấy ra một phi tiêu nhỏ, một ánh hàn quang nhoáng lên, Dịch Táp cả kinh, nguy hiểm né đầu, không ngờ một vết máu rạch ngang sườn mặt. “Nương!” Dịch Táp không thể ngờ lại bị thương dưới tay Dịch Yến La, hần nghiêng đầu cũng không vội nhìn lại, vươn tay xoa nhẹ sườn mặt mình. Tuy nhiên vào lúc này, một tiếng thét trong trẻo vô cùng bị thương truyền đến, dù cho hần có tâm ngoan thủ lạt đến mức nào cũng không khỏi vì tiếng la bị thương tuyệt vọng kia mà đồng cảm. Trong lòng nhất thời bối rối, quay đầu lại liền phát hiện máu tươi trên ngực Dịch Yến La đang ào ào chảy ra ngoài. Nước mắt Vân Khánh Điệp rơi như mưa, kêu thét, hai tay đè chặt lên ngực mẫu thân đang không ngừng trào máu tươi, nhưng làm thế nào cũng không thể ngăn dòng máu nhuộm đỏ hai bàn tay của nàng. “Nương, người không thể cứ như vậy mà bỏ lại Điệp nhi, người không thể!” “Điệp nhi. . . đừng sợ. . .nương ở. . .” Vân Khánh Điệp hoảng sợ nhìn thấy đầu mẫu thân đột nhiên gục xuống, ánh mắt mỹ lệ mà bị thương của mẫu thân đang ở trước mặt nàng bỗng nhiên nhắm nghiền lại, sẽ không bao giờ. . .nhìn nàng nữa, không bao giờ còn. . .nhìn nàng nữa! Dòng lệ trong đôi mắt nàng ngưng đọng chờ đẫn, nàng ngờ ngác nhìn hai bàn tay mình nhuộm đầy máu tươi, nhìn gương mặt

mẫu thân tái nhợt, trong lòng chỉ còn lại sự thần thờ. Dịch Táp nhủ mảy thúc ngựa đi đến, nhìn sắc mặt ngơ ngẩn của nữ tử trước mắt. Quần áo nàng không chỉnh tề, lộ ra bả vai cùng cái cổ trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt to vô thần mà bi thương. Dịch Táp lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên hắc y nhân vẫn còn đang cầm kiếm trong tay đứng ở một bên. “Ai cho ngươi động thủ?” Nam hài vừa nói xong, hắc y nhân kia còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi, một vết ánh sáng xẹt lên, y đã ngã thẳng xuống đất. Cô y hiện ra một vết máu dài rất sâu có thể rõ ràng nhìn thấy được. Kim luân nhoáng lên một cái liền trở lại trong tay Dịch Táp, nam hài trầm lặng nhìn nữ tử đang ngu ngơ ngồi trên mặt đất, đến cả nửa ngày cũng không nhúc nhích. “Công tử, Hoàng thượng có ý chỉ phải trầm thảo trừ căn.” (*trầm thảo trừ căn: nhổ cỏ phải nhổ tận gốc) Dịch Táp quét mắt giục ngựa đi đến bên cạnh tên quan to kia, kẻ đó rung mình một cái liền cúi đầu. Không biết vì lý do gì, từ xưa đến nay nam hài vốn tâm ngoan thủ lạt nhưng mãi vẫn không hạ lệnh giết chết nữ tử đang thần thờ, ngu ngơ, vô hồn trước mặt. Có lẽ là vì lòng kính trọng đối với phu phụ Vân Nghệ, có lẽ là do nét mặt nữ tử kia quá mức buồn bã thấm thương khiến cho hắn cảm động. Sau hồi lâu, hắc nhũ mảy, xuống ngựa nhìn về phía Vân Khánh Diệp: “Ngươi còn muốn sống sao?” Về mặt đang đồ dẫn của Vân Khánh Diệp sau khi nghe thấy những lời hắc nhũ nói trong nháy mắt như xuất hiện vết rách, nàng bất thành linh ngẩng đầu gào lên. “Muốn! Vân Khánh Diệp ta miễn là vẫn còn sống, mối thù hôm nay nhất định sẽ trả lại gấp mười!” Đối diện với ánh mắt sắc bén tựa lưỡi đao của nàng, Dịch Táp có chút run sợ. Mãi một lúc lâu sau hắc nhũ mới cất giọng, nói: “Không có mệnh lệnh của bản công tử, không cho phép bất cứ ai giết nàng!” “Vâng, thưa công tử!” Nam hài nhìn nữ tử kia lần cuối cùng rồi phi thân lên ngựa, thúc ngựa xoay người. Lúc này, tên quan trung niên khi chạy lại. “Công tử, còn thiếu hai người. Tiểu nữ nhi Vân Khánh Nhiễm của Vân Nghệ và nhi tử của Bạch Huy Minh, Bạch Tinh Viêm”. “Chia nhau ra mà tìm. Đồ ngu! Việc này còn phải để bản công tử tự mình giải quyết sao?”. Trong lòng nam hài bức bối, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử trung niên kia, khiến cho hắn ta vội vàng vàng dạ. Lông mày Dịch Táp cau chặt lại, dùng sức quất roi ngựa phóng về phía căn nhà gỗ đang cháy rụi trong ánh lửa rừng rực đằng xa. Tuy nhiên, ngay khi bóng dáng hắc nhũ vừa biến mất, tên quan vừa khúm núm khi nãy lập tức ưỡn thẳng lưng, khiển trách: “Còn không mau đuổi theo! Ý chỉ của bệ hạ, một người cũng không thể buông tha. Con mẹ nó, chạy mất một người thì chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc sống nữa! Đồ ngu!” Ánh lửa ở khắp nơi, trong nháy mắt đã lan ra bốn phương, mọi người ai cũng không dám chậm trễ. Đêm nay đã có không ít người chết, trong lòng bọn chúng tràn ngập sự kinh hoàng, sợ rằng người tiếp theo sẽ là chính mình. Tên quan thúc ngựa đi đến cạnh Vân Khánh Diệp, hai mắt tinh tế đánh giá nàng. “Không hổ danh mỹ nữ được người người ca ngợi, chẳng qua đáng tiếc...” Dứt lời, hắc nhũ ở thất lưng rút khỏi vỏ, một nhát thẳng tắp đâm xuyên tim Vân Khánh Diệp. Trông thấy đôi mắt nữ tử vẫn đang mờ mờ trờ trờ nhìn mình, nam nhân từng giết người vô số cũng không khỏi ớn lạnh cả người, rung mình một cái. Vội vàng chỉ vào thi thể Vân Khánh Diệp nói: “Mau đưa cái xác này đi xử lý. Giữ tốt cái miệng của các ngươi lại! Chuyện này kẻ nào dám báo cho công tử biết thì... hừ!” Mấy kẻ ở lại lập tức cảm thấy một trận rung mình, rồi rít quỳ xuống đất, hai tên còn lại vội vã kéo thi thể Vân Khánh Diệp đi thật xa. Chẳng biết tại sao tên quan kia vẫn cảm thấy từng hồi ớn lạnh chạy khắp cơ thể, dường như ở nơi nào đó vẫn còn có ánh mắt âm u rét lạnh thấu xương đang gắt gao theo dõi y. Ánh mắt kia so với kiếm còn sắc bén hơn, thậm chí còn có thể nhìn thấu tâm địa con người! Y điên cuồng nhìn quanh, nhưng xung quanh ngoại trừ những điểm sáng lấp lờ của những cây đuốc cùng với nhiều hắc y nhân đang bắt đầu hành động, y thật sự không phát hiện ra điều gì khác. “Khúc đại nhân, còn thi thể nữ nhân này làm sao bây giờ?” Một tên tiểu binh nom nớp lo sợ dè dặt tiến lên chỉ vào thi thể Dịch Yến La trên mặt đất hỏi. “Công tử cũng không có nói gì, mang đi, đem đi chôn cho bản đại nhân!” Nam nhân vội vã nói, cái cảm giác mao cốt từng nhiên này khiến cho y nóng lòng muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này, ba chân bốn cẳng phát tay nhanh chóng phi thân phóng về phía nhà gỗ, giống như đằng sau đang có cái gì đó đuổi giết y vậy. (*mao cốt từng nhiên: sồn gai ốc, đáng sợ tới mức lông tóc dựng đứng) Mà giờ khắc này, ánh lửa quanh suốt nước nóng cũng nhiều hơn, rất nhiều ánh đuốc đang chiếu rọi đêm tối sáng như ban ngày, trong nháy mắt, nơi ẩn nấp của Khánh Nhiễm và Tinh Viêm đã có nguy cơ bị ánh lửa chiếu sáng toàn bộ! Lúc này Khánh Nhiễm chỉ ngây ngốc, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ mẫu thân và tỷ tỷ vừa mới ở. Nơi đây giờ đây đã trống trải không còn gì, tất cả dường như chỉ là ảo giác của một mình nàng, một ảo giác đáng sợ. Đối với ánh lửa càng ngày càng sáng rực trong tâm mắt, căn bản nàng không hề có phản ứng. Tuy nhiên, dù đang nấp sau tảng đá nhưng trong lòng Tinh Viêm không khỏi lo lắng bồn chồn, đôi mắt hắc nhìn ánh lửa sáng ngời, tâm tư gấp gáp liên tục biến đổi. Có quá nhiều ánh đuốc, đủ để soi rõ nơi ẩn nấp của bọn họ. Tuy rằng Khánh Nhiễm đang ẩn náu ở hang đá cực kì bí mật nhưng hắc nhũ không dám mạo hiểm đánh cược. Căn rằng một cách kiên quyết, nam hài lặng lẽ không một tiếng động nhẹ nhàng lặn xuống nước, bơi hai cái liền đến phía sau hang đá, nhẹ giọng nói vào khe đá hơi lộ ra ngoài. “Nhiễm Nhiễm, ta sẽ đánh lạc hướng dẫn bọn chúng rời đi, mọi nhất định phải đợi đến khi hiểu rõ tình hình bên ngoài rồi hãy đi ra, hiểu không?” Nam hài lo lắng nói xong, hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng tiểu cô nương đáp lại mình, lúc này mới sực nhớ cô bé đã bị điểm huyết. Thầm mắng đầu óc mình thật sự đã lâm cảm rồi, hoặc có lẽ là do hắc nhũ rất muốn nghe giọng nói của nàng một lần nữa. Nhìn ánh lửa đang liên tiếp tới gần, nam hài liếc mắt nhìn thật lâu khe đá kia lần cuối, vươn tay đặt lên mặt đá lạnh như băng, yết hầu chuyển động lên xuống hai cái, lúc này mới đè nén được sự ghen ngào. “Nhiễm Nhiễm, phải tiếp tục sống thật tốt.” Nói xong câu này, Tinh Viêm liền cắn răng lặn xuống nước, lặng lẽ bơi về phía bờ bên kia, đợi khi nghe thấy âm thanh những kẻ đó đã đến gần chỗ ẩn nấp của Khánh Nhiễm, hắc nhũ liền từ trong nước mạnh mẽ nhảy vọt lên. Dưới ánh trăng phủ một tầng hơi nước, bóng người nho nhỏ phi thân đập lên bờ rồi sau đó bay nhanh chạy vào rừng tùng cách đó không xa. “Ồ đáng kia!” “Bản tên!” “Mau đuổi theo!”... Tiếng âm ỹ vang lên, tiếng bước chân hỗn loạn dần đi xa. Quang cảnh lay động trước mắt đập vào trông mắt nhuộm màu đỏ thẫm của Khánh Nhiễm. Nàng tập trung toàn bộ sức lực để giải huyết trên người, muốn chui ra khỏi hang đá, muốn bắt tên tiểu tử Tinh Viêm kia lại, nghiêm khắc mắng hắc nhũ, đánh hắc nhũ, cắn hắc nhũ. Dù cho có chết nàng cũng không muốn một thân một mình ở nơi này! Hắc nhũ đã đáp ứng mẫu thân sẽ chăm sóc nàng, tuy rằng nàng chẳng thèm. Nhưng hắc nhũ đã đáp ứng! Đã đáp ứng rồi mà chỉ trong chớp lát lại có bản linh nuốt lời như vậy! Đẻ lại một mình nàng ở trong này! Hiện giờ hắc nhũ là người thân duy nhất còn lại của nàng, chẳng lẽ hắc nhũ không biết sao? Nếu vậy vì cái gì lại đối xử với nàng như thế! Nàng không cần hắc nhũ phải lạc hướng dẫn đám người đó rời đi, nàng cũng không cần để cho một tiểu hài tử xấu xa như hắc nhũ bảo vệ nàng! Nàng không thích hắc nhũ, nàng ghét hắc nhũ suốt ngày cứ chạy theo mình, quẩn quýt lấy mình! Ghét hắc nhũ ngày nào cũng trêu đùa nàng! Càng ghét hắc nhũ cứ nói phải bảo vệ nàng! Ghét tên tiểu hài tử nghịch ngợm phá phách chết tiệt như hắc nhũ! Không! Hắc nhũ không thể chết, hắc nhũ vẫn luôn trêu đùa bắt nạt nàng, nàng còn chưa kịp trả thù, hắc nhũ làm sao có thể chết được! “Bạch Tinh Viêm, tên hỗn đản nhà ngươi, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, cô nãi nãi ta sẽ không bao giờ... thích ngươi nữa! Tên khốn kiếp Bạch Tinh Viêm kia, không phải ngươi nói muốn cưới ta sao, hiện tại ta bằng lòng, ngươi phải trở về lấy ta! Ngươi mau trở về đi!” Khánh Nhiễm gào thét trong lòng, hai tròng mắt đỏ máu rớt cuộc không chịu đựng nỗi đau đớn, dòng nước mắt tựa như lưỡi đao quét qua hai gò má, thấm vào trong đá, hòa cùng với bóng đêm. Nhưng nước mắt lại không làm cho đôi mắt tiểu cô nương nhạt nhòa đi mà ngược lại càng khiến cho đôi mắt nàng thêm rét lạnh, giống như cặp mắt sắc bén lóe lên và khát máu của thú dữ ẩn mình ở lùm cỏ trong đêm tối. Bên ngoài hang đá, bóng đêm trầm lặng, nhưng cách đó không xa, giữa rừng tùng, ánh lửa lại ngút trời, che dấu sát khí nặng nề.

Một đêm đen đăm máu này, dường như dài đằng đẵng không có hồi kết...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Dựng Bia Lập Mộ

Chân trời phía xa chậm rãi giương cao màn trời xanh nhạt, trắng lặn mặt trời mọc, ánh bình minh dần phủ sáng. Khi tiếng hót trầm bổng của các loài chim bắt đầu ngân vang trong khe núi cũng là lúc trong không khí vẫn còn bị bao phủ bởi mùi máu tươi nhàn nhạt. Mặt trời âm áp chậm rãi thông thả dạo một vòng cho đến khi treo cao trên đỉnh trời, phía chân trời, không trung như bị thiêu cháy, vừa đẹp dễ tráng lệ nhưng lại mênh mông bao la đến kì ảo. Tuy nhiên, bên dưới phong cảnh tuyệt đẹp này chính là cảnh tượng đáng sợ đến rợn người.

Nurong theo tầng tầng ánh nắng đang tỏa ra hừng hực mạnh mẽ, hai ngôi mộ vừa được lập tiêu điều lẻ loi trong tầm mắt. Ánh mặt trời chiếu rọi lên mặt đất cháy đen. Một đêm chém giết đã thiêu rụi toàn bộ mấy gian nhà gỗ nhỏ trở thành bình địa, ngay cả thanh xà ngang được làm từ súc gỗ dày nhất cũng không thấy bóng dáng, chỉ khi có cơn gió thổi qua mới có thể loáng thoáng nhìn thấy từ trong tàn lửa.

Địch Táp lạnh lùng đứng trước hai ngôi mộ, vóc người tuy không cao lớn nhưng đã có khí thế uy vũ thâm trầm. Hai hàng lông mày trên khuôn mặt vẫn còn thoáng mang theo vẻ trẻ con tựa như thanh trường kiếm sắc bén lướt ngang tóc mai (*). Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm thăm khê chớp, lóe ra một tia nhìn phức tạp.

(*trường mi nhập tẩn: dùng để miêu tả đôi lông mày dài như nối liền, hòa với tóc mai của đàn ông thời xưa mới được coi là đẹp)

Cái mũi thẳng tắp cùng với gương mặt vẫn còn có chút trẻ con phát ra nét kiên nghị, tựa như lòng dạ sắt đá trong những quyết định của hắn. Bạc môi vẫn ním chặt như cũ, lạnh lùng tàn bạo vẫn như trước đây. Trên gò má bên trái hầy còn một vết xước, làm cho từng bộ phận, từng đường nét trên khuôn mặt vốn đã lạnh lùng nghiêm nghị lại càng giống như được điêu khắc.

(*bạc môi: môi mỏng. Nghe nói mỹ nam thời xưa anh nào môi mỏng thì bạc tình lắm, thế mới gọi là bạc môi chứ, cái tên đã nói lên tất cả ^^)

Đằng sau hắn là hơn mười tên hắc y cúi đầu ngồi trên lưng ngựa, yên lặng không ai dám nói chuyện. Tiếp theo phía sau còn có mấy trăm cung thủ cũng đang cung kính cúi đầu, cảm ơn hân thiên.

(*cảm ơn hân thiên: cảm ơn hén)

Đệ nhất cận thần của Chiến Anh đế, thống lĩnh cấm vệ quân đại nội, Khúc Đông Bình nhìn bóng lưng đơn độc của nam hài, trên nét mặt hiện ra vẻ không kiên nhẫn bức mình. Nhãn mi nhú mày, y nghiêng chặt răng, xoay người xuống ngựa đi tới.

“Công tử, còn tiểu nữ nhi của Vân Nghệ vẫn chưa thấy tung tích, người xem phải chăng nên đi truy tìm? Ý chỉ của bệ hạ là phải...”

“Khúc Đông Bình, ngươi có thấy phiền hay không! Cả đêm hôm qua ba bận đều loanh quanh lái nhái mãi, bản công tử đối với Vân Khánh Nhiễm kia sống hay chết cũng không quan tâm! Sau khi lập mộ cho Vân Nghệ, Bản công tử liền quay về kinh, các người thích thế nào thì liền như thế, tiếp tục làm phiền ta nữa ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!” Địch Táp lạnh lùng ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn Khúc Đông Bình, thấy y cúi đầu vâng dạ nói phải, lúc bấy giờ mới hừ lạnh một tiếng.

Lúc quay đầu nhìn về phía bờ bên kia đường như lờ mờ nắm bắt được điều gì đó, hắn liền tập trung chăm chú nhìn, rồi phi thân nhảy vọt vào giữa một khoảng đất trống trải cháy rụi, đá văng mấy thanh gỗ đen sì vẫn còn tỏa ra luồng khói trắng, dưới chân liền xuất hiện một thanh bạc ngắn đang phát sáng. Hắn hơi nhú mày, ngồi xổm xuống cầm cây gậy đang phát sáng kia lên, hóa ra là một thanh ngân thương.

Kiểu dáng so với thanh Long Đầm Ngân Thương trứ danh mà Vân Nghệ sử dụng thì quả thật giống nhau như đúc, chẳng qua ngân thương của Vân Nghệ nặng ước chừng khoảng tám mươi lăm cân, mà thanh ngân thương trong tay hắn hiện giờ sợ rằng chỉ nặng năm, sáu cân, kiểu dáng cũng khá nhỏ nhắn, ngược lại có vẻ trông giống như vũ khí dành cho tiểu hài tử dùng để luyện võ.

Ti mi ngắm kĩ, chẳng biết tại sao Địch Táp lại sinh ra cảm giác yêu thích nó, dùng ống tay áo nhỏ tinh tế lau qua rồi giao cho người hầu bên cạnh.

“Để cùng một chỗ với thanh Long Đầm Ngân Thương kia, cẩn thận một chút”

“Dạ”

Lúc này, tấm bia đá hoa cương rốt cuộc cũng được mài xong, dựng thẳng lên. Địch Táp đi đến trước tấm mộ bia, nhìn vào mấy dòng chữ ít ỏi vừa được khắc trên bề mặt đến ngây người.

“Chi mộ phụ phụ Vân Nghệ, danh tướng Chiến quốc.”

Nam hài nhìn chăm chăm hồi lâu vào hai chữ Chiến quốc kia, chỉ cảm thấy đáy lòng sinh ra một loại mâu thuẫn, một sự khó chịu. Đáng về Vân Nghệ mùa ngân thương tung hoành như vẫn đang thoáng chấp chôn lay động trước mặt, lời nói của phụ hoàng cũng đang vọng lại ở bên tai. Phụ hoàng nói uy danh của Vân Nghệ trong quân quá cao, sớm muộn gì nhất định cũng sẽ tạo phản. Quả thật là như vậy sao? Nếu ông ta muốn tạo phản, làm sao lại chủ động buông tha cho binh quyền chứ? Phụ hoàng bảo phải trầm thảo trừ căn, nhưng khi nhớ tới gương mặt dờ dẩn của Vân Khánh Điệp đêm qua, trong mắt Địch Táp thoáng hiện lên sự ân hận cùng mờ mịt.

Buồn bực thả hai bước chân tiến đến trước mộ bia, cẩn thận vờn tay lau đi những vụn đá nhỏ lúc chạm khắc còn sót lại, sau đó đứng lên khom người vãi lạy ba lần. Lại đi tới trước một ngôi mộ khác, nhìn trên mặt tấm bia khắc ba chữ Bạch Huy Minh, hắn nhăn mày, khom người cúi lạy một cái. Sau đó, Địch Táp liền xoay người lên ngựa, nhìn Khúc Đông Bình hừ lạnh một tiếng.

“Bốn công tử quay về kinh, các người thích làm thế nào thì làm, loại chuyện dơ hơi vô tích sự này bốn công tử mặc kệ. Khi trở về tự ta sẽ giải thích với phụ hoàng, còn Vân Khánh Diệp kia, các người không được gây phiền phức cho nàng!”

Nói xong liền ra sức vùng roi quát ngựa phi đi, áo choàng màu đen tung bay phấp phới trong gió, bóng người phút chốc đã biến mất trong rừng tùng.

Giờ phút này nam hài còn chưa biết đêm kia có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, trong lòng hắn xác thực có ân hận, tuy nhiên sự hối hận đó cũng chỉ như một viên đá rơi vào hồ nước, làm dấy lên chút gợn sóng, trôi đi rồi biến mất.

Tuy nhiên nhiều năm về sau, hắn vẫn không thể ngừng hồi tưởng lại đêm tối đầm máu này cả trăm nghìn lần. Hắn từng tưởng tượng vô số lần, nếu đêm đó hắn chưa từng ở nơi này, nếu đêm đó hắn có thể kiên định hơn chút nữa, như vậy mọi thứ phải chăng sẽ khác đi? Nếu vậy hắn và nàng có thể hay không sẽ có kết quả khác? Nếu vậy có phải nàng sẽ bằng lòng nhìn hắn nhiều thêm vài lần... Song trên thế gian này không có nếu, còn thù hận thì cứ bắt đầu sinh sôi nảy mầm trong đêm tối.

Khi bóng nam hài dần biến mất, Khúc Đông Bình phát tay ra hiệu, một nhóm hắc y nhân ra roi thúc ngựa chạy theo đám bụi mù mịt kia.

“Đại nhân, chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Phải chăng chúng ta cũng nên trở về kinh luôn?”

“Đồ ngu! Công tử tức giận quay về kinh đương nhiên hoàng thượng chắc chắn sẽ không trách tội, còn chúng ta thì có thể so sánh sao? Không hoàn thành thánh lệnh, chúng ta quay về còn có quả ngon để ăn chắc?” Khúc Đông Bình cúi giận vùng một roi lên người tên hắc y nhân vừa tiến lên.

“Vâng, đại nhân nói phải. Nhưng không phải người, ta đều đã giết hết rồi sao?”

Tiểu binh không khỏi kinh hãi một hồi, tính cả tiểu tử bị bọn chúng bức từ nhảy xuống vách núi đêm qua, tổng cộng năm người đã chết rồi. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Vân Nghệ đã chết, chẳng lẽ vẫn không thể đảm bảo kết quả nhiệm vụ được sao?

“Đồ ngu! Ý chỉ của hoàng thượng là một người cũng không tha, hiểu chưa?” Khúc Đông Bình bi nhìn tên tiểu binh đang tràn ngập hoảng sợ, lạnh lùng nói.

“Dạ vâng. Nhưng ngọn núi này đều đã bị chúng tiểu nhân lật tung lên mấy lần rồi, đến ngay cả Vân Khánh Nhiễm kia cũng không thấy bóng dáng đâu a”

“Một tiểu cô nương chưa đến sáu tuổi theo lý không có khả năng không tìm thấy, trừ khi...”

“Trừ khi đã có người giúp nàng ta, Vân Khánh Nhiễm kia nhất định đã được người khác cứu. Chẳng lẽ Vân Nghệ còn có đồng bọn?”

Khúc Đông Bình liếc mắt thương hại nhìn tên tiểu binh, ánh mắt kia tựa như ý nói, tiểu tử, người cuối cùng cũng không ngu ngốc cho lắm, còn có chút đầu óc!

“Đại nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ sao? Đương nhiên phải dẫn dụ đồng bọn của Vân Nghệ rồi tiêu diệt toàn bộ, như vậy mới có thể lập công quay về kinh được”

“Đại nhân nói phải, nhưng mà làm thế nào mới có thể dụ người ra được chứ”. Tiểu binh nghe thấy lập công, mặt mày liền sáng ngời, vừa khâm phục vừa đau khổ nói.

“Hừ, ngu xuẩn! Trông cậy vào các người chẳng thà trông cậy vào một cái đầu heo luôn cho rồi. Phân phó xuống dưới, đào mộ phần ra, đào thi thể phụ phụ Vân Nghệ lên cho bốn đại nhân, kéo đến Khánh thành, bốn đại nhân muốn phơi thây, ta không tin không dụ được người đến”. Khúc Đông Bình đắc ý nói, trong mắt chợt hiện lên sự âm tàn.

“Đại nhân cao minh, đại nhân cao minh”. Tiểu binh kia vội vàng nịnh nọt, thế nhưng đáy lòng lại có chút phát lạnh. Nhớ tới Vân Nghệ vốn đã bị lửa thiêu cháy làm biến dạng hoàn toàn, hiện giờ còn bị đào mộ bốc thi, một hồi rét lạnh trong lòng càng thêm tăng cao.

Nhưng hắn cũng không dám trái lời Khúc Đông Bình, vội vàng phân phó mọi người làm việc.

Tên Khúc Đông Bình này kì thật không có nhiều năng lực, chỉ biết chút tung hứng bày trò, hơn nữa lại cực kì có mắt nhìn người, dựa vào công phu vuốt mông ngựa xuất sắc hơn người nên bây giờ mới chiếm được lòng yêu thích của Chiến Anh đế. Trước kia y từng đi theo tiên hoàng, hiện tại y vào sự tín nhiệm của hoàng thượng liền trở thành thống lĩnh cấm vệ quân, y lại càng can rở ngang ngược hơn. Người này là kẻ tâm ngoan thủ lạt, nếu gặp người không thể lấn lướt thì nâng đao cưỡi đầu, không thì nhập nhằng nước đôi. Thủ hạ dưới trướng có kẻ nào dám có nửa điểm đối nghịch? Chưa đến một khắc đã đào được quan tài vừa mới hạ huyệt lên.

“Đi! Theo bốn đại nhân tới Khánh thành, để lại một tiểu đội xuống vách núi tìm kiếm thi thể tiểu tử đó, ngoài ra để lại một tiểu đội nữa canh giữ chỗ này. Bốn đại nhân không tin Vân Khánh Nhiễm kia sẽ không lộ diện!”

Giọng nói đã đi xa, chỉ để lại một đồng bóng bầy bãi trên mặt đất, gió lạnh lướt nhẹ qua rừng tùng, âm thanh chết chóc tiêu điều, phảng phất như nghẹn ngào thảm thiết.

Khi ánh mặt trời vừa chiếu xuống, huyết đạo trên người Vân Khánh Nhiễm đã được giải. Nàng đã phải dùng hết toàn bộ sức mạnh của cơ thể chống cự lại nó, chống cự lại âm thanh đang luôn luôn gào thét trong lòng mình.

Thanh âm kia không ngừng vang lên, Vân Khánh Nhiễm, đi ra ngoài! Đi ra giết chết bọn chúng! Dù có chết cũng không cần phải làm một kẻ hèn nhát ẩn trốn ở nơi này.

Nàng thực sự vô cùng muốn lao ra ngoài, đi ra ngoài đó tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện. Nàng muốn lao ra, dù có chết cũng còn tốt hơn cô đơn chịu đựng tất cả chuyện này.

Tuy nhiên vẫn còn một thanh âm khác, cũng không ngừng vọng lại bên tai, đó là giọng nói của Tinh Viêm.

Hắn đã nói: “Nhiễm Nhiễm, ta sẽ đánh lạc hướng, dẫn bọn chúng rời đi, mọi người nhất định phải đợi đến khi nắm rõ tình hình bên ngoài rồi hãy đi ra, hiểu không?”

Lời nói của nam hài trước khi chia tay luôn quanh quẩn ở bên tai, vọng vọng không dứt. Nàng biết hắn nói đúng, hiện tại lao ra ngoài là ngu xuẩn, không phải dũng cảm, mà là lỗ mãng, càng không phải là hiếu kính. Nếu hiện tại nàng lao ra nộp mạng, sợ rằng khi gặp lại phụ mẫu sẽ bị trách mắng.

Đúng! Nàng phải sống, mỗi huyết hải thâm cừu này nàng còn chưa báo, nàng nhất định cần phải còn sống, phải khiến cho đám người đó trả giá thật đắt!

Cả một buổi sáng, suối nước nóng yên tĩnh đến rợn người, ngay lúc Khánh Nhiễm cho rằng toàn bộ đám người kia đã bỏ đi rồi, đang muốn trèo ra khỏi hang đá, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, Khúc đại nhân lại muốn chúng ta canh giữ ở đây những một tháng, thực mẹ nó phiền phức”.

(*hoang sơn dã lĩnh: rừng núi hoang vu)

“Mẹ kiếp, cảm vệ quân đều đã đến Khánh thành cất hương hát lạc, bỏ Khánh An quân chúng ta cô đơn tĩnh mịch ở nơi này, con mẹ nó đây rõ ràng là đang ức hiếp người khác”.

(*cất hương hát lạc: ăn ngon uống cay, ý chỉ ăn chơi rượu chè)

“Haizz, ai bảo số phận chúng ta hèn mọn. Truân Kiệt doanh của chúng ta đóng tại chỗ này đã là không tệ rồi, các người nhìn Truân Duệ doanh mà xem, lúc này vẫn còn đang ở dưới vách núi tìm kiếm xác người đấy”.

“Hắc, tiểu tử đó cũng giỏi thật, đáng vẻ nhìn qua cũng chỉ khoảng mười tuổi nhưng lại có thể giết chết hai mươi bảy cảm vệ quân, chắc chắn, quả thật không tầm thường”.

“Có cái gì mà giỏi! Xem thất hoàng tử mà xem, không phải cũng mới mẹ nó chín tuổi sao. Tiểu tử đó có giỏi thì cũng không đâu lại được nhiều người, cuối cùng cũng bị bức tử nhảy xuống vách núi. Bị thương nặng như vậy lại rơi xuống vách núi, theo ta thấy chắc đã sớm bị sói ăn rồi, còn đi tìm xác cái rắm gì.”

Mấy tên tiểu binh người một lời ta một câu mãi hăng say nói chuyện, Khánh Nhiễm đã nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, môi bị cắn đến bật máu. Tiểu tử mà bọn chúng đang nói đến là Tinh Viêm! Tên Tinh Viêm ngu ngốc này đã nhảy xuống vách núi! Hắn cũng đã chết, đã chết rồi!

Khánh Nhiễm đem từng câu nói của bọn chúng khác vào trong đầu, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nàng bắt bọn chúng phải trả giá bằng máu. Thất hoàng tử! Khúc đại nhân! Khánh An quân!

Tiểu cô nương âm thầm tự nhủ một lần lại một lần, đôi mắt do nhuộm màu thù hận mà càng tỏa sáng trong vắt! Nàng đang đợi, chờ cho khi đêm tối kéo đến, nàng sẽ làm cho bọn chúng nếm thử sự lợi hại của nàng vào đêm này!

Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, Bạch thúc thúc, còn có... Tinh Viêm, mọi người trên trời có linh xin hãy phù hộ cho Nhiễm Nhiễm, phù hộ cho ta chạy thoát khỏi nơi này, bảo thù cho mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Ta Đã Giết Người

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống, ngay khi cánh chim bóng tối lướt qua phủ xuống bầu trời, Khánh Nhiễm cũng không lập tức leo ra khỏi hang đá. Nàng nhắm mắt lại, để mặc cho thù hận ở trong lòng áp ủ thành rượu mạnh, mặc cho suy nghĩ bay xa. Mở mắt ra thăm dò, lò mò thấy có ánh lửa truyền đến, chẳng biết từ nơi đâu lại có vài tiếng dạ ung kêu to vọng vọng, âm thanh không rõ ràng kia xuyên thủng khe núi sâu hun hút, xuyên qua rừng rậm âm u heo lánh, xé rách tầng tầng lớp lớp bóng đêm tối tăm mờ mịt, gào thét kinh hoàng, vậy mà lại khiến cho khóe môi tiểu cô nương khẽ cong lên một nụ cười khẩy lạnh lùng nhàn nhạt. (dạ ung: cú muỗi, là loài chim đầu đẹp, mỏ đẹp có 3 góc, lông cứng, màu nâu xám có nhiều vân đen, ngày ngủ chỉ kiếm ăn vào ban đêm, bắt côn trùng) Nàng nghe ra, đó là tiếng gào thét dũng cảm, là do chiến đấu vui sướng mà phát ra tiếng kêu gào. Tựa như lúc này, nàng

giống như một con chim ung ngủ đông nằm trong bóng tối, chỉ đợi giương cánh phóng đi, đơn độc kiêu ngạo giữa trời đêm. Bức màn đêm nặng nề buông xuống, khi lửa trại phurong xa trở nên tịch mịch dửng dưng. Khánh Nhiễm liền cố dịch chuyển cánh tay cứng ngắc của mình. Chông lại cảm giác tê dại như kim châm muối xát này, nằng đậy tảng đá lấp trước lối đi hang đá. Thân thể đã sớm cứng ngắc, vừa mới khẽ cử động một chút liền đau đớn như bị trăm vạn con kiến cắn xé, nhưng động tác của tiểu cô nương lại không hề có chút do dự ngập ngừng, nghiêng rặng nhanh chóng leo ra khỏi hang đá, rất nhanh đã ẩn náu vào trong rừng cây bên cạnh. Chạy tới một chỗ nước cạn, Khánh Nhiễm ngồi xổm xuống chậm rãi di chuyển thân thể cẩn thận tìm kiếm. Đêm nay màn trời đen trầm lắng không thấy một ánh sao, trong rừng lại phủ bóng đen mịt mùng, vì vậy cho nên nằng cũng chẳng hề lo sợ sẽ bị người khác phát hiện. Buổi chiều nằng đã nắm rõ mọi thứ. Lần này Khánh An quân lưu lại khoảng chừng ba mươi người, toàn bộ đều canh giữ ở vùng phụ cận nhà gỗ. Những người này chỉ lần lượt thay phiên nhau quanh quẩn ở chỗ này một lúc, ngay từ đầu căn bản đã không đặt nhiệm vụ Khúc Đồng Bình giao cho để ở trong lòng, có lẽ là chúng cảm thấy nhất định nằng đã sớm được đồng bọn mang đi rồi. Dù cho không tìm thấy thì cũng không có gì đáng sợ, không phải chỉ là một tiểu cô nương năm tuổi thôi sao, người nhà đã chết hết, khóc thương còn không kịp nữa là... Nếu như những người đó quả thật nghĩ vậy, nằng muốn bọn chúng phải trả giá bằng máu! Tiểu cô nương hừ lạnh một tiếng, đáy mắt lạnh nhạt hiện ra băng giá lãnh liệt, phong vân nổi sóng, phảng phất còn kèm theo sát khí. Bỗng nhiên mắt nằng sáng ngời, mấy bụi cỏ thảo được nho nhỏ ở trước mặt đã thành công khiến nằng dừng lại bước chân đang định dời khỏi nơi đó. Tìm được rồi! Cỏ Phi Yến, toàn bộ cây đều có độc, riêng hạt có độc tính lớn nhất, nếu bị trúng độc nghiêm trọng thì người sẽ khó thở, máu không thể lưu thông, bắp thịt toàn thân bị tê liệt co quắp mà chết. Tiểu cô nương nhanh chóng lấy tay đào bới vài cọng cỏ, cẩn thận xác định lại một phen, lúc này mới xoay người tung mình bay vút về phía lửa trại. Tới gần lửa trại, Khánh Nhiễm dừng lại, nấp ở một chỗ tối bí mật gần đó cẩn thận quan sát. Ánh mắt nằng lạnh lùng quét qua đồng tàn tích đã bị đốt cháy đen thui kia, quét qua những gương mặt hãy còn đang say giấc bên dưới ánh lửa lò mờ, đột nhiên hai mắt nằng sáng ngời, cách đó không xa là một chiếc vỏ sứ màu đen. Trong chiếc vỏ kia là rượu thuốc mầu thân thường ừ, lúc chiều khi mấy tên lính kia đến suối nước nóng tắm rửa, nằng đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Chỉ cần nguyện rằng bọn chúng vẫn còn chưa uống hết sạch rượu, miễn là còn dư lại một chút thì nằng sẽ có biện pháp khiến nó trở thành vũ khí sắc bén đoạt mạng người. Hai tròng mắt Khánh Nhiễm nhuộm một màu đỏ dưới ánh lửa, nắm chặt trong tay vài cọng cỏ Phi Yến nhưng dù thế nào cũng không thể dịch chuyển được bước chân. Nằng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim mình đang đập mạnh lên như nổi trống, mấy đường gân xanh trên trán đã đập thỉnh thoảng dừng lại, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Trong đầu lại càng hỗn loạn, tràn ngập đầy những tiếng gào thét đủ mọi hình ảnh! Cuối cùng ngừng lại ở cảnh tượng mẫu thân cùng tỷ tỷ chết thảm, ánh mắt nằng dần hiện lên sự tàn nhẫn, Khánh Nhiễm cắn răng đang muốn đi chuyển, lại phát hiện có động tĩnh. Nhanh chóng đè thấp thân thể nấp sau tảng đá lớn, nằng quay đầu nhìn tới. Một dáng người thấp bé cử động một chút, mơ mơ màng màng mở mắt, xoa nhẹ hai cái rồi đứng lên hướng phía bên này đi tới. Khánh Nhiễm kinh hãi, phi nhanh bám vào một khối đá lớn bên cạnh, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào người nọ, hô hấp cũng tạm ngưng nín lại. Cũng may người nọ đi được vài bước liền dừng lại, vươn tay tháo đai lưng quần. Khánh Nhiễm vừa mới thở phào một hơi liền có một binh sĩ khác đứng dậy đi tới, người đó đi đến phía sau người vừa này, bàn tay vỗ một phát lên đầu vai của tên kia. Kê có vóc người thấp bé hoảng sợ hô lên một tiếng. “À!” Tiểu cô nương thấy kẻ thấp bé đó cả người phát run, ngay cả nước tiểu cũng nén nhịn lại, mặt mày tái nhợt không dám quay đầu. Khánh Nhiễm cười lạnh một tiếng, quả thật đúng là một kẻ làm nhiều việc thương thiên hại lý nên mới bị như vậy! (*thương thiên hại lý: nghịch lại với trời trái với đạo lý, ý nói làm nhiều việc ác, không có lương tâm) “Ha ha, xem người bị hù dọa rồi kia, đi tiểu cũng không đi được, thật không có tiền đồ” Nghe được tiếng cười phía sau, tên thấp bé lúc này mới quay đầu lại, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, liền đánh một quyền về phía người đằng sau. “Con mẹ nó người làm ta sợ muốn chết. Làm sao có thể không sợ a, người không nhớ rằng Vân Nghệ đã chết thảm như vậy, bị lửa thiêu rụi làm biến dạng hoàn toàn vậy mà vẫn còn bị kéo đến Khánh thành phơi thây, người không sợ hấn âm hồn bắt tán tới tìm người à!” “Cút! Mặc dù ta đã bắn một mũi tên, nhưng cũng có thể không bắn trúng, hấn tìm ta làm gì! Muốn tìm thì cũng phải tìm Thất hoàng tử chứ, là do Thất hoàng tử hạ lệnh bắn tên, bằng không thì cũng phải đi tìm hoàng thượng, mệnh lệnh vốn là...” “Người điên rồi sao! Nói bậy bạ gì đó! Ta sẽ làm như chưa nghe thấy gì hết. Mẹ kiếp, bị người làm giết mình khiến nước tiểu ta không đi ra được, không đái nữa!” “Đợi một chút, đợi một chút, ta cũng không đái. Con mẹ nó trong rừng cây này sao lại âm trầm u ám đến vậy”. Khánh Nhiễm nắm hòn đá thật chặt trong tay, khiến cạnh đá cứng sắc đâm sâu vào trong lòng bàn tay, máu đỏ thấm chảy xuống, nhưng dường như nằng không hề hay biết, ánh mắt chết chóc nhìn chăm chăm hai người kia! Phí công nằng mới vừa rồi vẫn còn mềm lòng, cảm thấy bọn chúng vô tội. Nằng đã sai rồi, bọn chúng đều đáng chết, tất cả đều đáng chết! Hai mắt đẫm lệ giữa ánh trăng mịt mùng, nằng vội vàng liêu chết cắn chặt môi ngậm đầu, ngăn chặn sự sôi sục nhộn nhạo trong lòng, phải một lúc lâu sau Khánh Nhiễm mới nhìn về phía hai kẻ kia. Trông thấy khuôn mặt hai người kia bình thản, giống như đã đi vào giấc ngủ, Khánh Nhiễm không hề do dự phi thân vọt đến phía sau một cây đại thụ bên cạnh. Hai mắt quét qua bốn phía, phát hiện không có gì, liền điều tiết khí lực bay vọt lên, tay phải khẽ chống lên cành cây, bóng dáng xẹt qua trong không trung như một vết tối thâm trầm, đợi khi thân mình nho nhỏ đáp xuống đã vững vàng đứng trên một cây đại thụ. Mà bên dưới tàng cây, hai tên binh lính đang tựa vào gốc cây ngủ say sưa. Không dám dừng lại chút nào, Khánh Nhiễm phi thân khỏi cây, xoay người một cái liền lăn đến bên cạnh đồ vật nọ, trong tay đúng là cái vỏ màu đen kia. Nhẹ nhàng mở ra nắp đậy vỏ sứ, một mùi rượu nồng xộc lên mũi, chân mày Khánh Nhiễm lộ ra vẻ hưng phấn. Không dám lơ đãng, vươn tay thả nhẹ vài cọng cỏ Phi Yến vào trong. Bàn tay nhỏ bé chạm phải rượu mạnh chỉ cảm thấy nơi mới vừa rồi bị hòn đá cắt qua đau đến thấu xương, nhưng khoe môi tiểu cô nương lại nhẹ nhàng nhếch lên. Ngẩng đầu dò xét xung quanh một lượt, không dám ở lại lâu, nằng liền tung người bay vút vào bóng tối. Tiểu cô nương thi triển tốc độ nhanh nhất bay xuyên qua khu rừng, trong lòng tràn ngập những gút mắc phức tạp không thể nói rõ. Gió sau lưng phurong tám hướng tung động thổi vào vù ở bên tai, nhưng tiểu cô nương thậm chí chẳng hề có lòng dạ nghe ngắm xem có người đuổi theo phía sau hay không. Giờ khắc này, thậm chí nằng còn hi vọng mình bị phát hiện, như vậy có phải hay chăng nằng sẽ không cần phải tiếp tục đối mặt với tất cả những chuyện này, nếu bị phát hiện, có phải nằng có thể xuống dưới cửu tuyền gặp lại cha nương. Nằng sợ hãi, phải chăng khi chết đi thì mình sẽ không cần mang trên lưng cừu hận nặng trĩu như vậy nữa... Nằng đã giết người! Vỏ rượu tuyệt tan kia vốn là do mẫu thân dùng hơn mười loại dược thảo trân quý nấu thành, có tác dụng nhuận khí bổ máu. Nhưng khi rượu được trộn lẫn với cỏ Phi Yến liền trở thành một vỏ rượu độc, bốc hơi tỏa ra một mùi hương kịch độc. Mùi hương làm cho người ta si say, nhưng trong lúc vô tình cũng khiến cho người phải bỏ mạng. Nằng đã giết người! Tiểu cô nương điên cuồng phóng mình lao nhanh đâm sâu vào trong rừng, trong đầu gào to. Gió lớn thổi xẹt qua hai gò má đau rát như bị dao khứa, nằng tay lên sờ thấy ướt ướt lạnh lạnh, chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã vương đầy khuôn mặt. Trong lòng sừng sốt, Khánh Nhiễm đột nhiên dừng bước, hai chân mềm nhũn buông người ngã phịch trên mặt đất. Đờ đẫn nhìn đôi tay của mình, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên toàn một màu đỏ, một màu đỏ thẫm của máu tươi. Chết lặng ngoảnh đầu lại, sớm đã chẳng nhìn thấy ánh lửa gì nữa, chỉ có đêm tối hun hút như đang há to miệng cắn nuốt hết thảy mọi thứ. Thần thò, hóa ra cảm giác giết người là như vậy! Khánh Nhiễm ngây ngốc ngồi trong gió như một con búp bê vải vô hồn, để mặc cho gió to thổi mạnh khiến lá khô cuộn cuộn thổi tốc lên tạt vào má. Không biết đã qua bao lâu, một tiếng chim hót nhẹ nhàng thoáng chốc truyền vào vành tai, tiểu cô nương đang cứng đờ lòng mi khẽ run nhẹ, lúc này mới phát hiện thì ra trời đã sáng. Mặt trời từ dãy núi phía đông từng chút nhô lên, chiếu lên mặt đất nơi bóng tối từng điệp điệp bao phủ ở trước mắt Khánh Nhiễm, khiến cho bóng đen rớt cục cũng biến ảo trở thành ánh sáng. Tiểu cô nương nửa quỳ nửa đứng dậy tựa đầu vào trong lòng bàn tay, không nhìn được nữa liền khóc rống lên. Mãi đến khi khóc mệt, nằng mới chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, trong bụng trống rỗng, từng luồng dịch vị ghê tởm cuộn cuộn bốc ngược lên trên. Toàn thân lại càng lạnh như băng, mồ hôi lạnh đã sớm thấm ướt quần áo, gió lạnh thổi qua rét buốt một hồi. Quệt mũi, nhìn về phía chân trời ở phurong xa, ánh sáng vàng ươm vẫn sáng lạn như trước, trên gương mặt của tiểu cô nương thoáng hiện một tia kiên cường bất khuất, nằng ngẩng cao đầu lên, cắn răng nuốt xuống vị chua tanh trong miệng, khoe môi mở rộng gào thét vang dội tận trời cao. “Vân Khánh Nhiễm ta sẽ không quy ngã! Tuyệt đối sẽ không!” Gào thét lên, mãi tận đến lúc yết hầu trở nên khô nứt, tiểu cô nương mới ngừng lại, chỉ cảm thấy có một cỗ khí lực giúp thân mình chống đỡ với những mệt mỏi quá sức, những uất ức oán hận ở trong

lòng cũng đã tiêu tan không ít, sự yếu ớt trong đôi mắt đã biến mất hoàn toàn, tựa như băng giá vạn năm rét lạnh thấu xương. Đám tay nhỏ nhỏ nắm chặt, Khánh Nhiễm đi nhanh về hướng chân núi. Nàng muốn đến Khánh thành! Nhất định phải đến đó, cho dù kẻ định đã giăng bẫy rập chờ nàng thì nàng cũng phải đến đó! Không thể để phụ thân và mẫu thân đã chết mà vẫn không được yên nghỉ! Vào đông, ánh mặt trời chính ngọ sáng rõ chiếu rọi mặt đất, bóng dáng nhỏ nhỏ của tiểu cô nương loạng choạng ở giữa núi rừng tựa như một chấm đen tròn tròn trên mặt đất. Nàng bước từng bước chắc chắn hướng về phía mặt trời mà đi. Phụ thân từng nói, những gì có liên quan đến vàng thái dương tức là đừng cảm kiên trì, tức là có hi vọng. Tiểu cô nương cắn chặt răng, nàng tin tưởng rằng ánh sáng cuối cùng cũng sẽ được tôi luyện từ trong đêm đen, mầm rễ sinh mệnh muốn trưởng thành tất nhiên phải có đau xót âm ỷ, từ hận đến yêu, từ sinh đến tử, âm thầm vuron lên, âm thầm nở hoa, cuối cùng cũng sẽ trưởng thành, trở thành một sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đoạt Ngựa Cướp Đường

Mùa đông trong khe núi rất lạnh. Mông Sơn quả thật rất rộng lớn, Khánh Nhiễm ngày thứ nhất vẫn còn lẩn mò trong khe núi mãi đến sáng sớm ngày thứ hai mới ra khỏi được. Ngoái đầu nhìn lại, núi cao hùng vĩ vẫn đứng vững như trước, vền vền trong một ngày đã là cảnh còn người mất.

Khánh Nhiễm nhớ rõ ba ngày trước khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Mông Sơn thì đó cũng là vào một buổi sáng sớm, mặt trời đỏ rực treo trên đỉnh núi, một đám mây xuất hiện hơi che khuất nó, phát ra ánh sáng chói lọi bảy màu. Lúc ấy nàng cảm thấy vui vẻ biết bao, kéo tỷ tỷ lên núi ca hát, tiếng hát vang vọng rất xa.

Mẫu thân cảm thán đi vào Mông Sơn như lạc vào cõi tiên. Phụ thân nói từ nay Vân gia ở đây thì sẽ thành thần tiên cõi này rồi. Sau đó nàng liền bật cười khanh khách, lời kia chẳng phải nói mình là một tiểu tiên nữ sao, trêu chọc tỷ tỷ đến mức khiến nàng mặt mày xấu hổ la lên. . .

Giọng nói, dáng dấp, vẻ mặt vui cười của người thân như hiện ra trước mắt, giật mình nghe thấy tiếng nói cười bên tai, Khánh Nhiễm mờ mịt nhìn xung quanh, vuron tay bắt lấy chỉ có hai hàng nước mắt.

Nàng đã hai ngày hai đêm chưa chớp mắt, đầu đau như muốn nứt ra, hai mắt một khi nhắm chặt thì lệ lại rơi.

Hôm qua có ăn một ít quả thông ở dưới chân núi, qua một đêm trong bụng trào lên chua xót. Đến gần mép nước, Khánh Nhiễm vội chạy tới quỳ xuống, những đầu mình xuống dòng nước lạnh như băng để cho đầu óc tỉnh táo lại. Nghiêng người nằm xuống bên cạnh con suối, nhìn đám mây trên trời, bây giờ chỉ cảm thấy đất đai rộng lớn mà nàng không có chốn dung thân.

Nhắm mắt định nghỉ ngơi một lát, đột nhiên tai lại loáng thoáng nghe thấy âm thanh. Khánh Nhiễm tập trung nghe, quả nhiên là có người đang nói chuyện. Trong lòng cả kinh, nàng vội lẩn người một cái nấp sau một tảng đá lớn bên dòng suối.

Từ bụi cỏ khô nhìn ra ngoài còn chưa thấy bóng người đã nghe rõ mồn một tiếng nói, giọng điệu trong trẻo mang theo sự biếng nhác nồng đượm, để lộ vài phần thông minh quý quýt, hẳn là giọng nói của một nam hài.

“Đi, không đi, đi, không đi. Á! Cái gì? Không thể đến kinh thành? Làm sao có thể, con lừa nhỏ này, bông hoa này sai rồi. Chúng ta thử lần nữa, một lần cuối cùng nào!”

“Không đi, đi... không đi sao? Làm sao lại là không đi? Không đúng không đúng, đến đây. Mười ván phải thắng sáu mới được!”

“Không đi...”

Cùng với giọng nam hài trong trẻo kia, Khánh Nhiễm trông thấy một con ngựa ừ ừ bước từng bước ló ra từ chân núi. Đó là một con ngựa nhỏ gầy, lông màu xám tro, hai cái tai dựng thẳng lên cao, để lộ đôi mắt đen nhánh.

Trên đầu con ngựa còn đội một vòng hoa. Gọi đó là vòng hoa vì trên vòng còn sót lại một bông hoa, mắt có thể thoáng nhìn được hình dạng vốn có, trên thực tế trông nó giống một vòng cây hơn.

Lúc Khánh Nhiễm đang quan sát, đóa hoa son trà còn sót lại kia đã bị người nằm trên lưng ngựa vuron tay ngắt, một hiệp trò chơi “ngắt hoa” lại bắt đầu.

“Ô ô...Oa oa...Con lừa nhỏ, đây là bông cuối cùng nha. Ngươi nói xem ta nên đếm đi trước hay là đếm không đi trước đây?”

Đầu con ngựa chắn ngang tầm mắt nên từ chỗ Khánh Nhiễm núp chỉ thấy một cái tay trắng nõn gầy nhỏ đang vung vẩy hướng lên trời ngắt cánh hoa. Dễ nhận thấy rằng con ngựa nhỏ kia không thích vị chủ nhân ồn ào của mình, vừa nghe thấy tiếng nam hài, con ngựa nhỏ kia lại lúc lắc cái đầu, dùng sức khịt mũi mấy cái.

Theo cử động của con ngựa, Khánh Nhiễm lập tức thấy được người đó. Người này mặc cẩm bào tuyết trắng nằm trên lưng ngựa, một chân co lên, chân còn lại gác lên đầu gối chân kia. Cái chân kia còn thỉnh thoảng đưa lên cao.

Khánh Nhiễm ngạc nhiên phát hiện ra động tác của nam hài ở trên ngựa rất vững vàng, con ngựa chuyển động cũng không thấy hấn mấy may lắc lư chút nào, thân thể giống như dính chặt trên lưng ngựa vậy.

Nàng không nhìn thấy khuôn mặt của nam hài, chỉ thấy tóc đuôi ngựa được tùy tiện buộc trên đỉnh đầu, không giống búi tóc của nam hài thời nay. Tóc dài tán mát trên yên ngựa, khẽ bay trong gió. Trong một thoáng, vẻ nhân nhả phóng khoáng tự nhiên đó có lẽ đã cuốn hút Khánh Nhiễm, khiến nàng hơi ngây người.

Đột lúc hồi thần thì con ngựa nhỏ kia đã đi đến gần con đường nhỏ trước mặt nàng. Nam hài vẫn y như trước oang oang nói không ngừng, bông hoa trong tay được cậu giắt ngang lên búi tóc, trông có chút tức cười.

“Con lừa nhỏ, ngươi xem, đóa hoa này thật biết nghĩ, chúng nó để mặc cho bốn công tử làm theo ý mình, có vẻ như không coi bốn công tử ra gì. Phụ thân từng nói làm người thì phải chấp nhất, phu tử nói là nam nhân thì phải kiên trì, ngay cả con lừa nhỏ nhà ngươi cũng biết chạy về phía trước. Nếu bốn công tử tin vào đóa hoa này, vậy có vẻ khá là... Đứng rồi, nước chảy bèo trôi*! Ha ha, bốn công tử cũng kiên trì một phen, nhất định phải đến kinh thành. Ta đã nói với ngươi rồi, kinh thành rất thú vị, có nhiều thức ăn ngon, còn nhớ rõ món cá hấp không? Chắc chắn, hương vị kia thật không tệ, còn có Bạch lão bá làm mì thanh thủy a, ôi chao, vừa ngọt vừa thơm...”

*(*nước chảy bèo trôi:gặp sao hay vậy, tùy số phận, để mặc hoàn cảnh đưa đẩy)*

Nam hài nói không ngừng, thỉnh thoảng còn rung đùi đắc ý, bông hoa son trà màu hồng cài trên đầu cũng đung đưa theo. Con ngựa dường như đã quen với việc cậu như vậy, hơi híp mắt lại, thoáng chốc chân có chân không nện móng xuống đường.

Khi con ngựa kia sắp đi đến đoạn đường nhỏ trước mặt Khánh Nhiễm, nàng mới nhận ra con ngựa nhỏ kia quả thật trông rất giống một con lừa. Không nói đến bộ lông màu tro, hai tai vừa to lại dài, cái đuôi không giống ngựa cho lắm, y như chiếc đuôi dài của ngựa đã bị cắt cụt đi, tro trụi chỉ còn lông ngắn, có vẻ như đang mọc dài ra. Khóe môi Khánh Nhiễm hơi nhếch, cảm thấy nam hài này đúng là người đầu tiên biết hóa trang cho ngựa.

Nhờ con ngựa đi ngang qua, Khánh Nhiễm cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt của nam hài. Từ giọng điệu thoải mái, nghịch ngợm, Khánh Nhiễm vốn tưởng nam hài này phải tầm mười tuổi trở lên, bây giờ nhìn thấy xem ra đáng vẻ chẳng qua mới chỉ khoảng tám chín tuổi mà thôi.

Cậu nằm trên lưng ngựa, sườn mặt trắng trẻo nhu hòa nhỏ nhắn, đường nét dưới ánh mặt trời như được phủ một tầng kim quang. Hàng lông mi dày trên đôi mắt hơi nheo lại bên sườn mặt lại càng đáng xem, dài mà cong cong, giống như cây quạt tỏa ra ánh sáng. Chiếc mũi cao thẳng, khóe miệng khẽ nhếch, đôi môi đỏ hồng nửa hở nửa khép. Tuy không nhìn thấy được trọn vẹn khuôn mặt nhưng Khánh Nhiễm có thể đoán chắc rằng đây là một nam hài vô cùng xinh xắn giống như búp bê.

Một thân áo trắng không thể coi là sạch sẽ, mang theo mùi vị phong trần, chân co lên, ở nếp gấp quần áo còn có thể nhìn thấy rõ vài bông hoa màu đỏ. Cả người toát lên vẻ tuấn tú kì ảo. Khánh Nhiễm thầm khen một tiếng, bất đắc dĩ phát hiện ra đáng vẻ bề ngoài của nam hài này dường như bất đồng với tiếng ồn ào của cậu.

“Đừng giận mà, bốn công tử ta tuy nói con lừa nhỏ nhà ngươi không thể ăn được mỹ vị như thế nhưng ngươi hãy nghe cho kĩ đây, có ở ngoại ô kinh thành, bốn công tử cam đoan với ngươi sợi cỏ rất béo mập, ăn thơm ngon vô cùng”.

“Con lừa nhỏ này? Sao lại không vui rồi. Được rồi, ta thừa nhận mùa đông kinh thành cũng chỉ có cỏ khô, có điều không sao, bốn công tử có thể vì ngươi mà ở lại lâu thêm mấy tháng. Ha ha, chúng ta có thể tiếp tục ở lại cho đến khi có cỏ xuân rồi mới về. Ha! Ý kiến này thật không tệ”.

Trong lúc trò chuyện, một người một ngựa đã đi qua tảng đá chỗ Khánh Nhiễm nấp, hướng về phía xa mà đi. Khánh Nhiễm nhìn cái đuôi trọc lóc đung đưa của con ngựa, hai mắt chợt bừng sáng.

Ngựa! Hiện tại chẳng phải nàng đang cần một con ngựa sao? Nàng thực sự muốn gặp lại phụ mẫu, muốn sớm đến được Khánh thành, vì thế cả đêm đều không chợp mắt, chỉ một mực chạy đi. Hiện tại có một con ngựa ngay trước mắt, sao lại có thể bỏ qua được chứ!

Đúng! Không thể được! Phụ thân và mẫu thân còn đang chờ nàng, nàng cần phải sớm đến đây mới được! Có con ngựa này, nàng sẽ sớm đến được Khánh thành.

Khánh Nhiễm nghĩ như vậy, hai tay nắm thành hai nắm đấm nhỏ, đôi mắt giương đầy tơ máu lúc này vì vui mừng mà thoáng lóe sáng.

Hạ quyết tâm, Khánh Nhiễm không hề do dự nữa. Tập trung tụ khí, thân hình nho nhỏ như một luồng điện, mang theo bọt nước lóng lánh trong suốt hành động. Thân mình mạnh mẽ tung người nhảy lấy đà, nhún người lao thẳng về phía nam hài trên lưng ngựa kia.

Nhắc thấy bóng người đã phóng đến, năm ngón tay liền duỗi ra muốn chụp lấy bả vai nam hài. Tuy sự việc bất thành linh xảy ra nhưng nam hài vẫn luôn đề phòng bất trắc, mắt chưa mở, thân hình đã dịch sang một bên tránh thoát bàn tay của Khánh Nhiễm, tay phải thủ sẵn, thân mình như vọt nước vọt lên, nhanh chóng nghiêng sang một bên thân ngựa, chân trái quét về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm không ngờ thân thủ cậu lại nhanh nhẹn đến thế, thoát khỏi đòn hiểm, chân phải đạp một bước lên đầu ngựa, thân hình nho nhỏ lộn vòng một cái trong không trung rồi lao thẳng xuống. Lúc này nam hài đã lập tức ngồi lại trên lưng ngựa, ngựa đầu hướng lên trên muốn đánh ra một chuông, nhưng tầm mắt lúc nhìn thấy Khánh Nhiễm dường như có chút sững sờ.

Đôi mắt cậu to mà đen nhánh, giống như hắc thủy tinh lấp lánh đang chuyển động, Khánh Nhiễm có thể nhìn thấy rõ sự kinh ngạc trong đôi mắt ấy. Tuy nhiên chính sự kinh ngạc này đã gây ảnh hưởng nhỏ đến động tác trong tay cậu, song cũng chỉ cần thế thôi cũng đủ để Khánh Nhiễm đạp nam hài xuống ngựa.

Một chưởng đánh tới mặt nam hài, khi cậu ngựa người né thì Khánh Nhiễm phi thân một cái, một tay ghim chặt đầu ngựa, một cước đuổi ra đập thẳng ngực nam hài.

Nam hài cứ thế bị đập khỏi lưng ngựa, xoay người đứng lên đã thấy một tiểu cô nương có khuôn mặt xinh xắn lại vô cùng tàn nhẫn đang ra tay đánh con lừa nhỏ của mình. Con lừa nhỏ bị đau, hí một tiếng lồng về phía trước.

Nam hài vội gào lên: “Tiểu nữ tặc! Không đúng, tiểu nữ cường đạo! Mau trả lại cho ta!”.*

(*tiểu nữ tặc: chỉ kẻ trộm nói chung, còn cường đạo là chỉ những tên cướp bóc khách bộ hành trên đường)

Một bên vừa hô, một bên nam hài vội vận khí đuổi theo. Cậu trọn mắt phát hiện ra con lừa nhỏ nhờ sự đau đớn mà có thể chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy rất xa. Nam hài bề ngoài sai bước rất nhanh, trong lòng lại thầm than: con lừa nhỏ ời là con lừa nhỏ, bỗng công từ ta đối xử với người tốt như vậy, mỗi ngày đều ăn uống thơm ngon, người lại không chạy cho tốt, hiện giờ người có biết tiểu cô nương kia là ai đâu mà lại chạy thực mạng theo nàng chứ!

“Mượn ngựa của người dùng một chút, một đường từ đây đi đến Khánh thành, sẽ trả lại ngựa cho người ở Khánh thành”.

Khánh Nhiễm hét lớn, cương ngựa trong tay vẫn như cũ mạnh mẽ không ngừng vung giật. Quay đầu nhìn lại, đã thấy nam hài kia bị rút lại ở một khoảng cách khá xa.

Nam hài mắt thấy không thể đuổi theo kịp liền dừng lại đưa ngón tay phải lên môi. Khánh Nhiễm nhìn thấy hết thảy động tác của nam hài, khẽ bĩu môi một cái, ghim cương ngựa quay đầu lại.

Quả nhiên đó là một tiếng huyết vang trời, con lừa nhỏ dưới thân Khánh Nhiễm nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, hí dài một tiếng, vó trước đột nhiên tung lên.

Khánh Nhiễm vì đã chuẩn bị từ trước nên cũng không sợ hãi, thân hình nho nhỏ từ lưng ngựa bay lên không trung, trong tay trái phải tóm chặt dây cương lôi kéo gấu ghim chặt con lừa nhỏ. Con lừa nhỏ bị đau, kêu lên một tiếng liền xông thẳng về phía trước.

Khỏe miệng nam hài luôn cong lên nhìn thấy động tác của Khánh Nhiễm liền bĩu môi một cái, hai mắt long lên sòng sọc la lớn: “Nha đầu chết tiết kia, người mà dám làm đau nó để xem ta có đuổi theo đánh cái mông nhà người không!”

Lời cảnh cáo của cậu Khánh Nhiễm hoàn toàn không nghe thấy, giờ phút này căn bản đã không còn thấy bóng dáng tiểu cô nương cùng con ngựa nữa rồi.

Nam hài tức giận giậm chân hai cái, bĩu môi giật xuống bông hoa màu hồng cài trên đầu.

“Hoa nhỏ ời hoa nhỏ, bộ dáng tiểu nha đầu kia thật xinh đẹp, người nói xem ta nên đuổi theo đánh vào mông nàng hay trói nàng lại để thơm đây?”

“Thơm, đánh đòn, thơm, đánh đòn... Thơm!A! Được, cứ như vậy đi! Nha đầu chết tiết kia, người chờ đó cho ta!”

(*thơm: hôn. Tại mình thấy dễ thể nghe hay hơn chứ còn bé thể kia thì hôn thể nào được ^^)

Nam hài vứt bông hoa đã trụ lùi trong tay đi, bĩu môi cười sai bước nhanh nhẹn tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Cải Trang Ăn Mày Vào Thành

Đến giữa trưa hôm sau Khánh Nhiễm chạy tới Khánh thành. Nữ hài không dám trực tiếp đi vào thành, giấu con lừa nhỏ vào rừng cây ngoài thành rồi mới nhẹ nhàng nép ở cổng thành thăm dò.

Mắt nhìn lên cổng chính kiên cố sừng sững của Khánh thành, những tảng đá dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng trắng, tựa như trái tim đã hóa thành băng giá. Nữ hài hai tay nắm chặt, đứng yên bất động, trên mặt không hề có một chút hoảng loạn.

Gió lạnh quét qua, mái tóc của nàng bị gió thổi tung, vài sợi tấp vào gò má tái nhợt, khiến gương mặt trẻ thơ lộ ra sự tang thương sâu sắc cùng thê lương.

Ánh mắt nàng nhìn xuyên qua lớp tường thành dày ở phía tây. Giữa cổng thành cao cao đó, ở thành tây của Khánh thành, trên pháp trường dính đầy máu đen là phụ mẫu nàng, phụ thân yêu quý của nàng, mẫu thân thương yêu của nàng đang bị nhìn chòng chọc giữa ban ngày, hứng chịu gió lạnh vù vù, bị

người chỉ trích, chỉ trò, khinh bỉ.

“Đáng đời, thông dâm a, loại người như vậy rõ ràng là dù có chết cũng không thể an nghỉ.”

“Người đã nhìn rồi à? Nam nhân bị thiêu thành than đen, không thấy rõ mặt. Quả là đáng sợ, ta chỉ mới nhìn thoáng qua một cái mà cả ngày không nuốt nổi miếng cơm”

“Nhìn rồi, sao lại không nhìn chứ. Đáng dáp nữ nhân kia cũng thật đẹp, mặt mũi thuộc loại chuyên dụ dỗ người khác, mẹ nó chứ thảo nào lại làm ra chuyện này. Vì gian phu, ngay cả chồng mình cũng có thể nhẫn tâm giết chết, đáng đời phải chết phơi thây.”

“Nghe nói là quan lớn kinh thành, thống lĩnh cấm quân đại nội gì đó Khúc đại nhân bắt được bọn chúng đang thông dâm tại trận. Đại nhân muốn bắt hãm lại thể mà nam nhân kia lại phản kháng, còn giết mấy mấy quân binh, sau đó bị tên lửa bắn mới thành bộ dạng kia.”

...

Đọc đường nàng đã nghe rất nhiều về chuyện phơi thây ở thành tây, mới đầu còn thét lên rồi nhào đến cắn những kẻ nói xằng nói bậy đó, rồi cất tiếng cười to châm chọc thói đời vô lý này, sau lại đau đớn đến mức khóc không ra nước mắt, rốt cuộc cuối cùng tâm hóa tro tàn, hoàn toàn chết lặng.

Phơi thây vì tội thông dâm? Cái có nực cười biết bao! Tội danh thật nực cười làm sao! Phụ thân và mẫu thân nàng vì thông dâm nên bị phơi thây! Quả thực nàng nên thầm khen tên súc sinh gọi là Khúc Thăng Bình gì kia thật là giỏi, trí tưởng tượng của hắn thật sự là tài tình.

Bọn súc sinh này! Phụ thân là danh tướng đương thời, vì Chiến quốc lập nhiều chiến công hiển hách, là rường cột nước nhà, là vị anh hùng vì dân chúng Chiến quốc canh giữ một cõi trời đất thanh bình. Bọn chúng ám sát phụ thân, lại muốn dụ con cá là nàng lọt lưới, do đó liền đề tiện phơi thây làm mỗi nhử.

Nhưng bọn chúng cũng không dám nói thẳng ra người phải phơi thây kia là Kinh Biên Vương Vân Nghệ tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn bốn phương. Bọn chúng không dám! Do đó bọn chúng liền an bài một tội danh “có lẽ có”* cho phụ thân và mẫu thân – thông dâm. Bọn chúng biết cho dù không cần chỉ đích danh người bị phơi thây kia là Vân Nghệ, trong lòng người có tâm như nàng chắc chắn sẽ hiểu rõ, cũng sẽ phải đến đây.

(*có lẽ có: thời nhà Tống, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không. Tần Cối trả lời: “có lẽ có”. Về sau từ này được dùng theo nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Hãy chờ đây, bọn chúng không phải đang sợ sao, không phải đang sợ dân chúng biết chuyện vị anh hùng của bọn họ bị tên hoàng đế bạc bẽo ngồi tít trên cao kia ám hại sao? Đã thế nàng càng muốn chiếu cáo thiên hạ chuyện này, vạch trần khuôn mặt thật của tên vua tà ác đó.

Trời xanh thật không có mắt, uống cho người ta ngược nhìn giữa ban ngày ban mặt, nhưng Vân Khánh Nhiễm nàng sẽ không đơn giản ngã xuống như vậy.

Trên đời này không có gió lọt tường, trời xanh đui mù, đã vậy nàng muốn xé nó ra, phơi bày tất cả mọi thứ xấu xí ra ánh sáng dưới bầu trời này. Nàng cũng không tin, không tin nàng không làm được!

Nhìn binh sĩ kiểm tra vô cùng gắt gao dưới tường thành, Khánh Nhiễm nhú mày suy ngẫm, thầm nghĩ trong lòng, dù thế nào vẫn sẽ có cách vào được thành. Không cần vội, ngàn vạn lần không thể vội vàng. Bọn chúng đã bày trận lớn như vậy, chắc nghĩ rằng nàng có đồng bọn. Thật nực cười! Song nếu bọn chúng đã coi trọng phụ thân đến thế, nàng không thể để cho bọn chúng thất vọng rồi. Khánh thành này, nàng nhất định phải vào bằng được.

Nữ hài dôi mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm cơ hội vào thành. Qua quan sát nàng phát hiện ra binh sĩ canh gác tra xét cực kì nghiêm ngặt đối với nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh và hài tử lớn như nàng. Đây đúng là tỏ rõ bọn chúng đang tìm nàng. Không thể mù quáng đâm đầu vào, nhất định phải bình tĩnh. Làm sao bây giờ...

Hay là cải trang thành một kẻ ngốc làm bọn chúng nói lỏng cảnh giác. Khánh Nhiễm đang nghĩ tới tính khả thi của biện pháp này, đột nhiên có tiếng kêu la từ phía sau truyền đến. Nàng quay đầu lại thì thấy một đám nam nữ già trẻ ăn mặc rách rưới, từ trong rừng cây lao ra. Mỗi người cầm một chiếc bát mẻ trên tay, mấy cái lọ nhỏ bé chùng bằng bàn tay, ồn ào ầm ĩ nhưng ánh mắt lại nhìn chòng chọc cửa thành.

Là một đám ăn mày! Quan trọng là... bọn họ rõ ràng muốn vào thành! Khánh Nhiễm không thềm nghĩ ngợi đã cởi áo khoác xuống ném thật xa, xé rách y phục trên người với tốc độ nhanh nhất, lăn lộn vài vòng trên mặt đất, lại tháo tung tóc, bôi chút bụi đất lên mặt.

Đúng lúc này đám ăn mày vừa khéo xông tới trước chỗ lõm vào của sườn dốc nhỏ nơi nàng ẩn nấp. Khánh Nhiễm không chút do dự, bóng dáng chợt lóe lên liền đứng giữa bọn họ. Không cần phải chạy, một lực đẩy mạnh từ phía sau truyền tới, đám người như điên đại chen chúc nhau lao về phía cửa thành. Khánh Nhiễm không khỏi nhú mày, lòng hơi khó chịu. Những người này rốt cuộc vội vàng làm gì chứ, giống như không muốn sống nữa vậy.

Đùn đẩy chen chúc, đám người như một con gió tiến tới cổng thành cao cao của Khánh thành. Binh sĩ giữ thành trông thấy từ xa cầm giáo ngăn hết một loạt, ngăn bọn họ ở ngoài thành. Đám ăn mày mặc kệ bọn chúng, cái bát mẻ cầm trong tay giơ lên cao, ầm ĩ đùn đẩy nhau muốn xông vào thành.

“Đừng đẩy nữa, con mẹ nó cũng đừng chen lấn nữa! Làm cái gì đấy hả?!”

“Im đi, gào cái rầm Ầy! Còn đẩy nữa lão tử sẽ động thủ!”

“Chúng ta muốn vào thành, cho chúng ta vào thành.”

...

Khánh Nhiễm bị kẹp giữa một đám ăn mày, vóc người vốn nhỏ bé, trong chớp mắt trước mặt toàn là những đôi chân dưới quần áo rách rưới. Mùi trên người ăn mày cực kì khó ngửi, trong cánh mũi tràn ngập mùi lạ, nàng cũng không có tâm tư so đo, nghe tiếng binh lính quát mắng, tìm nằng đập thành thịch. Bốn phía âm ỉ hò hét, mỗi người đều hét to, nàng cũng kêu lên thật to.

Đột nhiên một nam nhân trung niên mặc trang phục tướng lĩnh cấp cao thúc ngựa từ bên trong thành đi tới, thấy cảnh tượng hỗn loạn bên này liền hét lớn một tiếng: “Đừng âm ỉ nữa, cứ tiếp tục âm ỉ như vậy là phạm tội quấy nhiễu trị an, toàn bộ sẽ bị tổng vào tù.”

Nam nhân này căn bản cũng có chút bản lĩnh, chỉ một tiếng hét lớn mà tình hình đã dần yên tĩnh trở lại. Khánh Nhiễm trốn trong đám người nhìn qua khe hở, chỉ thấy người nọ xoay người xuống ngựa, bọn binh lính bước lên phía trước chấp tay thi lễ.

“Dương Công Tào ngài sao lại đích thân đến nơi này, có chuyện gì cứ để chúng tiểu nhân đi thông truyền một tiếng là được rồi.”

“Đúng vậy, sao dám làm phiền ngài đích thân tới đây.”

“Nơi này xảy ra chuyện gì vậy? Hò hét loạn cả lên còn ra thể thống gì.” Dương Công Tào nhíu mày cả giận hỏi.

Khánh Nhiễm nghe những binh sĩ gọi nam nhân là Dương Công Tào kia thì hơi nhíu mày. Dương Công Tào chương quản chuyện của tất cả mọi người trong một quận, tương đương với trưởng ban dân sự của một tỉnh ở hiện đại, cũng chẳng trách mọi người đều kiêng nể lời nói của hắn.

“Đám ăn mày âm ỉ này không nên cho vào thành, bề trên căn dặn cần kiểm tra nghiêm ngặt hơn trong hai ngày này, cao lớn...”

“Được rồi, đừng nói nữa. Hôm nay tiểu thư đích thân của nhà Lý lão tướng quốc đi bố thí đầu chợ thành tây, đang làm việc thiện. Người ngăn những tên ăn mày kia ở chỗ này, vậy bên kia lấy ai đến nhận bố thí, người nói xem dân chúng sẽ nghĩ thế nào. Bề trên lệnh cho các người tìm người thế nào mà còn không rõ sao? Ăn mày hàng ngày đều đi ra đi vào, người cũng tra xét nhiều lần há? Không thấy phía sau người chò vào thành đã dồn lại thành một đám ả? Biến cổng thành thành gà bay chó sủa, không biết chừng mực.”

Lời nói tiểu binh còn chưa dứt đã bị Dương Công Tào nhanh chóng ngắt lời. Gầm lên xong, thấy tiểu binh kia nom nớp lo sợ cuống quýt vâng dạ, Dương Công Tào lúc này mới xoay người lên ngựa.

“Mau giải tán nơi này, thôi hoặc như thế chỉ khiến cho người ta cười nhạo thôi.”

“Dạ dạ”

Dương Công Tào kia vừa mới quát ngựa rồi đi, nhóm tiểu binh liền vội vàng tránh đường, xua đuổi đám người.

“Còn không mau rút đi.”

Đám ăn mày trong lúc nhất thời lại kích động rối loạn cả lên, Khánh Nhiễm khó mà tin được bản thân lại có thể trà trộn vào thành dễ dàng đến thế. Dưới chân chạy như bay, sợ bị người ta bắt chợt bắt được. Sợ gây chú ý khi vào thành, nàng cũng không dám tách khỏi đám người, chỉ có thể theo những người liên quan chạy đến đầu chợ thành tây.

Phố xá thành tây ở Khánh thành là một khu phố phồn hoa, đặc biệt náo nhiệt, nàng chạy một mạch qua khung cảnh thanh bình này. Khánh Nhiễm đứng lẫn trong đám người, mình và bọn họ đều áo quần rách rưới giống nhau, cưu y bách kết*, mặt bẩn thỉu, tóc rối bù như cỏ dại. Một đám người băng qua nơi phố xá phồn hoa này tựa như chuột chạy giữa đường làm người ta khinh thường, hoàn toàn xa lánh. Ánh mắt khinh thường bám theo cả đường nhưng trên mặt ăn mày lại tràn ngập vui sướng cùng hưng phấn.

(*cưu y bách kết: cưu=chim cưu, y=quần áo, bách= tất cả, trăm người, kết: liên kết, kết bạn; ở đây nghĩa là quần áo rách rưới đói khát như chim cưu hợp theo loài)

Lúc Khánh Nhiễm hiểu ra thì đã chạy theo mọi người tới đầu phố thành tây, xa xa quả nhiên thấy mấy thị nữ y sam tươi sáng vây quanh một nữ tử đáng vẻ phi phàm, lụa mỏng trên mặt phấp phới, đoán chừng nàng kia là tôn nữ của Lý lão tướng quốc.

Khánh Nhiễm cũng từng nghe phụ thân kể về Lý lão tướng quốc là người rất khôn khéo. Từ trước tới nay luôn cho rằng mọi thứ nên thuận theo tự nhiên, dùng phương pháp vô vi* mà trị. Theo như cách nói của Khánh Nhiễm thì hẳn là một lão lọc lõi, kiên quyết làm việc dựa theo phương châm chính sách hoàng tộc đề ra, không thể chống lại.

(*vô vi: thuận theo tự nhiên, không làm gì cả, không có chí tiếng thủ, là thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa)

Lão hoàng đế băng hà, tôn hoàng lên ngôi, hần và phụ thân đều từ quan quy ẩn như nhau, thế mà kết cục lại khác nhau đến vậy. Kẻ khéo đưa đẩy giờ thì được ăn trên ngồi trước, được người khác tôn sùng, hưởng thụ vinh quang muôn đời. Mà người chính trực lại nhà tan cửa nát, bị oan ức, bị phôi hủy phi nhũ. Đây là quy tắc ngầm của thế giới này sao?

Khánh Nhiễm cười lạnh, hồi phục tinh thần. Tinh thể trước mắt trở nên hỗn loạn. Hơn trăm tên ăn mày ào lên một loạt, màn thầu* đựng đưa trước mặt, một cái màn thầu vừa mới được ném xuống đường chưa kịp chạm đất đã có mấy đôi tay đen cụp xé. Cụp đến tay cũng không thèm nhìn tới nơi hỗn loạn này mà nhét luôn vào mồm, nhai nuốt tham lam, ấy thế mà ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào không trung.

(*màn thầu: bánh bao)

Khánh Nhiễm quan sát một màn cướp đoạt cắn xé trước mặt, trong lòng bi thương đến không nói nên lời. Ngay lúc này mười ngày trước, phụ thân, mẫu thân, còn có tỷ muội các nàng còn cùng ngồi trong lầu bốn tầng cách đó không xa bình luận về thức ăn thơm ngon ngào ngạt, cười nói vui vẻ nhìn đám người hôi hã đầu đường. Khi đó nàng cho rằng mọi thứ là đương nhiên, không biết rằng phụ mẫu đã thay nàng chống đỡ một bầu trời xanh như vậy.

Phụ thân luôn nói đó là loạn lạc, nói dân chúng khó khăn, nói lòng người dễ đổi, nói chiến tranh thiên tai, ... khi đó nàng luôn nửa tin nửa ngờ. Ở hiện đại nàng chưa từng trải qua chiến tranh, mà nàng cũng không biết phụ mẫu đã bảo vệ nàng tốt đến vậy ở thế giới này...

Bụng rỗng không, nàng đã mấy ngày chưa ăn cơm, sống đến giờ hoàn toàn đều dựa vào ý chí. Nhưng đối mặt với một màn điên cuồng trước mắt này, nàng không có cách nào khiến mình di chuyển bước chân tham gia với bọn họ. Không phải do không cam lòng yếu thế trước liệt căn tính (tính xấu), không phải vì không vứt bỏ nổi thể diện, chỉ là vì bi thương dâng lên trong lòng, bi thương đến mòn tâm thấu xương.

Khánh Nhiễm cúi đầu cười khế, đang muốn xoay người thì lọt vào tầm mắt là một màu xanh nhạt thoáng qua, tay áo gấm dài rộng đẹp để trắng như tuyết, thêu tường vân chi bạc rườm rà, một đôi tay thon dài thanh nhã cầm một cái màn thầu trắng rất to.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời chói mắt chỉ cảm thấy trước mắt là một đám mây đen, hơi híp mắt lại, một bóng người thanh nhã thấp thoáng lay động trước mắt. Đó là một thiếu niên hơn mười tuổi, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hấn nhiễm một viền vàng. Còn chưa kịp thấy rõ khuôn mặt của hấn thì Khánh Nhiễm đã cảm nhận được khí chất xuất trần thoát tục, phảng phất thanh cao như mây trắng chân trời trong xanh.

Khánh Nhiễm nhẹ nhàng chớp mắt, gương mặt thanh tú của thiếu niên đập vào mắt. Đôi mắt cười của hấn ập xuống người nàng. Đôi mắt sáng đen nhánh phản chiếu hình ảnh thâm hại của nàng. Trong nháy mắt lại như rơi vào trong mộng, cả người được làn khí trong lành gột rửa. Nàng chỉ cảm thấy cảm xúc kì quái nơi đáy lòng bỗng nhiên lặn hẳn xuống...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Không Làm Ăn Mày

“Người đói bụng phải không, cho người”.

Giọng nói nhã nhặn tự nhiên tựa như từ mộng mà ra, giống hệt với một giọng nói khác. Trong khoảnh khắc ấy, Khánh Nhiễm chợt ngẩn ngơ, dường như đang chìm vào dòng chảy thời gian của ảo giác.

Tĩnh Viễm cũng từng nói như vậy. Những lúc chơi đùa xong chợt thấy đói bụng, dù là lúc nào hay ở đâu, hấn đều có thể lôi ra được đồ ăn. Khi là một viên kẹo, lúc là một khối điểm tâm, hoặc là một vài loại hoa quả nào đó mà nàng thích ăn rồi sau đó cười hi hi nói: “Vân Nhiễm đói rồi phải không? Cho người đây.”

Khi ấy nàng sẽ không thêm khách sáo mà cầm lên nhét luôn vào mồm, tiếp đó hấn sẽ làm ầm lên bát nàng gọi hấn một tiếng ‘Viêm ca ca’. Tiểu nam hài kia trong lúc vô ý luôn nuông chiều nàng, có điều nàng vẫn luôn cho rằng hấn chỉ là đứa trẻ. Thế nhưng đứa trẻ này tại thời khắc cuối cùng, lại dùng tính mạng của hấn để cứu nàng, hi sinh bản thân để bảo vệ nàng!

Nàng mới là người lớn mà! Một nỗi đau xé lòng dâng lên trong lồng ngực, hốc mắt chợt nóng lên, một giọt nước mắt trong suốt bỗng trào mi, rơi xuống trên chiếc bánh bao trắng phau, dưới ánh mặt trời in thành một vệt nước.

Khánh Nhiễm vội nhắm mắt quay đầu đi, bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu niên kia. Hấn cũng khoảng tầm mười hai mười ba tuổi, dây lụa buộc tóc màu trắng bạc, đôi mắt có chút dò xét nghiền ngẫm.

Đây là người đầu tiên trong mấy ngày qua tỏ vẻ quan tâm đến nàng, tuy rằng hấn cũng chỉ là vô ý...

Khánh Nhiễm đang muốn cảm ơn thì ánh mắt lại rơi xuống trên người đám ăn mày đang điên cuồng tranh giành thức ăn phía sau thiếu niên, chỉ dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua cảnh tượng trước mặt liền gạt mình.

Nàng biết, còn cách ba phố nữa mới là thành Tây, cha mẹ nàng ở đó có phải hay không đang nhìn nàng? Nếu bọn họ biết nàng giống như tên ăn xin được người khác thương hại, không biết sẽ đau lòng đến mức nào, có chết chắc cũng không nhắm...

Nàng là nữ nhi của Vân Nghị! Nàng không thể bị người khác coi thường! Không thể bị người khác thương hại mình như vậy!

“Ta không phải là ăn mày, dù sao vẫn cảm ơn người.” Khánh Nhiễm gật đầu cảm tạ, xoay người muốn rời đi.

Thiếu niên không ngờ nàng sẽ làm như vậy, hơi sững sờ. Mới vừa rồi hắn từ rất xa đã chú ý tới tiểu cô nương này. Nàng rất dễ khiến người khác chú ý đến, tuy là quần áo cũng rách nát như vậy, bộ dáng dơ dáy bẩn thỉu nhưng có lẽ ánh mắt của nàng quá mức trong suốt, tựa như ngọc trai đen khiến người ta mới chỉ liếc mắt nhìn một cái cái đáy lòng liền rung động.

Trên gương mặt non nớt của nàng là sự bi thương quá mức sâu đậm không hợp tuổi, thân hình nhỏ nhỏ hiển nhiên là đã mệt mỏi không thể chịu nổi thế nhưng đứng giữa đám người lại làm cho người ta cảm thấy bất khuất. Tình huống có sự sắc sảo xẹt qua trong mắt càng lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Nhìn chiếc bánh bao trong tay, trên mặt bánh có chút ẩm ướt có thể rõ ràng thấy được, trong lòng thiếu niên có chút bối rối. Bước nhanh đi lên trước, vươn tay kéo Khánh Nhiễm lại.

“Ngươi...”

“Biểu ca, ngươi đang làm gì thế?”

Khánh Nhiễm bị thiếu niên giữ chặt tay, nhú mồm quay đầu lại đang định hỏi đã thấy thiếu nữ che mặt được mấy thị nữ vây quanh mà nàng trông thấy lúc này đang tươi cười chạy tới. Thấy thiếu nữ kia nhìn chăm chăm vào cánh tay mình đang bị thiếu niên giữ lấy, Khánh Nhiễm liền vùng nhẹ tay, lùi lại một bước.

Thiếu nữ kia chạy tới gần liền một phen kéo lấy cánh tay thiếu niên, lắc nhẹ, cười duyên nói: “Biểu ca, ngươi ở đây làm gì vậy? Theo Nguyệt Nhi qua kia phát cháo đi”.

Thiếu nữ đó có lẽ cũng bằng tuổi thiếu niên kia, để lộ ra ngoài khăn che mặt là đôi mắt ngập nước quẩn quít quanh thiếu niên. Khánh Nhiễm trong lòng hiểu rõ, không muốn làm người thừa ực mặt ra đây liền xoay người hướng về phương xa định đi tiếp.

“Tiểu muội muội, ngươi đợi chút”. Thiếu niên vội vàng gọi, vùng khỏi tay Nguyệt Nhi kia đuổi theo.

Khánh Nhiễm đành phải dừng bước, thấy đầu lông mày của thiếu nữ gọi là Nguyệt Nhi kia tràn đầy giận giữ nhìn chăm chăm mình, không muốn gây rối liền nhú mồm hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ta không có ác ý gì, chẳng qua lúc này trông thấy ngươi đói bụng nên mới...”

Khánh Nhiễm thấy thiếu nữ đang nhú mồm nhìn mình, liền cắt ngang lời nói của thiếu niên: “Ta nói, ta không phải là ăn mày. Lòng tốt của ngươi ta xin nhận, tạm biệt”.

“Này, ngươi...”

Lý Thanh Nguyệt chưa từng thấy biểu ca đối xử với ai quan tâm đến như vậy. Lòng dạ nàng đều gửi gắm hết lên người hắn, lấy lòng khắp nơi cũng chưa từng thấy hắn nhìn mình nhiều hơn một cái liếc mắt. Hiện tại thấy biểu ca cảm thấy hứng thú với con bọ nhỏ hôi hám quần áo rách nát lại vô cùng bẩn thỉu, mà con bọ kia vẫn không biết điều, nàng đương nhiên là bực mình.

Bước nhanh tiến lên vút cho Khánh Nhiễm một ánh mắt lạnh lùng, nàng lôi kéo thiếu niên nói: “Biểu ca, loại người hèn kém đê tiện không biết tốt xấu ngươi cần gì phải để ý, nàng bị chết đói càng tốt. Sống nhục nhã còn muốn chết vì sĩ diện”.

Nghe thiếu nữ nói vậy, Khánh Nhiễm trào lên một chút tức giận. Lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái, tiến lên lấy bánh bao trong tay thiếu niên, khẽ cười, khoe miệng ăn vài phần mĩa mai:

“Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt”*. Tiểu thư ngoại trừ được sinh ra trong một gia đình tốt cũng không thể so sánh với những người cao quý đâu. Nếu đã không có lòng trắc ẩn thì cần gì phải đến đây phát cháo làm việc thiện? Làm thế là để cho người khác xem sao? Quả thật khiến người khác chê cười”.

Thấy thiếu nữ bị chọc giận đến mức khóe mắt đỏ ửng, Khánh Nhiễm nhẹ nhàng vươn tay cầm bánh bao lên nhìn về phía thiếu niên kia, hơi cúi người: “Đa tạ”.

Nói xong nàng liền xoay người, không hề quay đầu lại bước nhanh về phía góc phố. Cầm chặt bánh bao trong tay, đáy lòng có sự chua xót khó tả.

“Biểu ca, nàng... Nàng sao có thể nói người ta như thế”.

Lý Thanh Nguyệt oán hận nhìn theo bóng dáng Khánh Nhiễm, chỉ muốn đuổi theo cho nàng một cái tát. Nhưng lại ngại biểu ca thân thương, muốn thốt ra lời mắng nhiếc lại bị mấy lời tranh cãi vừa rồi nghẹn lại, ánh mắt đỏ lên nùng nịu khóc.

“Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt...” Thiếu niên không để ý đến nàng, tầm mắt hồi lâu vẫn không thu về, mãi sau mới quay đầu nhìn đám người đang gào thét chiến đấu tranh giành thức ăn, thì thảo lập lại.

“Biểu ca ngươi làm sao vậy? Người ta bị ức hiếp như thế, ngươi cũng không...”

“Được rồi, đừng khóc, mau lau nước mắt đi. Ta về phủ trước”.

Thiếu niên từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn tay lụa trắng đưa cho Lý Thanh Nguyệt liền cất bước đi thẳng về phía trước. Hướng kia tuy đúng là

hướng về Lý phủ nhưng đồng thời cũng là hướng Khánh Nhiễm vừa rời đi.

Lý Thanh Nguyệt đang vui mừng nhận lấy khăn tay, nghe thấy lời nói của thiếu niên, thấy hắn định bước lên phía trước, làm sao chịu đồng ý, vội kéo cánh tay hắn, nói gấp: “Biểu ca không đi cùng ta sao? Chúng ta cùng nhau trở về đi”.

Thiếu niên quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Không phải ngươi làm âm lên đòi tới đây bỏ thí ư? Sao giờ lại muốn về?”

Lý Thanh Nguyệt bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy trong đó là sự thanh nhã nhưng lạnh lùng đến vô cùng, quả thật khiến cho lòng nàng lạnh lẽo liền vội buông tay. Không đợi nàng nói gì thêm nữa, thiếu niên đã cất bước đi về phía trước. Lần này nàng không dám đuổi theo, đành cắn môn oán hận nhìn theo bóng dáng hắn giẫm chân hai cái, lúc này mới ừ ừ đi về phía lân phát cháo.

Ăn xin cả thành lúc này đều đang tập trung ở lân phát cháo. Khánh Nhiễm mới đi được một đoạn, chỉ cảm thấy giờ phút này mình cả người rách rưới đi ở trên đường rất dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác, liền vội lánh vào con ngõ nhỏ. Nàng suy nghĩ cách kiếm được ngân lượng, bằng không chính mình làm cái gì cũng không được.

Nhìn bánh bao trong tay, nàng thờ dài. Cho tới tận bây giờ nàng cũng không phải là người tốt, cũng không để ý chuyện đi ăn cắp ăn trộm. Nghe ngóng xem trong thành này có ác bá hay tham quan nào không, dựa vào khinh công của nàng muốn đi vào mấy lấy chút ngân lượng là không khó. Không thì liền đến phủ Lý tướng quốc đi, xem tôn nữ của hắn là loại người như vậy sợ rằng cũng không phải là vị quan tốt đẹp gì.

Vượt qua hai con phố, tại con phố nhỏ hai bên là tường cao nàng liền dừng lại. Khánh Nhiễm tựa lưng vào tường ngồi xuống, bụng kêu ùng ục, cầm bánh bao trong tay lại gần nhưng cổ họng giống như tắc nghẹn, nước mắt lại trào dâng.

Vươn tay oán hận lau khô nước mắt, lòng thầm mắng bản thân thật vô tích sự, thờ nhẹ một cái há mồm đang định cắn miếng bánh bao thì bỗng nhiên, một bóng trắng nhoáng lên trước mắt, mang theo một luồng gió mát tạt vào đôi mắt vốn đã mệt mỏi đau xót của nàng. Chớp mắt lần nữa nhìn, bánh bao trong tay đã mất rồi?

“Ha ha, thế mà bản tiểu gia đã tìm ra ngươi”.

Từng tiếng cười từ trên đỉnh đầu truyền tới, Khánh Nhiễm lúc này mới hồi thần, vội vàng đứng dậy, trợn mắt nhìn trừng trừng lên đầu tường.

(*) Chu môn tử nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt: là một câu thơ trong “Từ kinh đô về Phụng Tiên” của Đỗ Phủ cảm thán trước vận mệnh đất nước (thời Đường) lúc bấy giờ. Trong 100 câu thơ thì đây là những câu nổi tiếng được người đời truyền tụng:

Chu môn tử nhục xú

Lộ hữu đồng tử cốt

Vinh khô chi xích dị

Trù trưởng nan tái thuật

(Cửa son rệu rã thịt ôi

Ngoài đường đầy xác chết

Sướng khổ cách gang tấc

Quận lòng không nói được)

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tái Ngộ Trong Ngõ Nhỏ

Trên bờ tường gạch xanh cao ngất, nam hài một thân bạch y trắng như tuyết nhàn nhã ngồi đó, đong đưa hai chân, trong tay là chiếc bánh bao của nàng đang tung lên tung xuống. Gió mát lướt qua, tay áo nam hài nhẹ bay, bộ dáng có chút tùy ý tiêu sái.

Ánh mặt trời trên cao chiếu lên lưng nam hài, Khánh Nhiễm thầm rủa trong lòng sao hôm nay luôn phải ngược lên nhìn người khác như vậy. Lúc ngửa mặt lên nhìn thì trước mắt lại tối sầm, Khánh Nhiễm nhíu mày híp mắt, hoảng hốt một lúc mới thấy rõ nam hài kia. Môi hồng răng trắng, mắt đen mặt sáng, còn không phải là nam hài cười lừa mà nàng gặp ở Thương Sơn hôm qua thì còn ai vào đây?

“Con lừa nhỏ của ta đâu?”

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu nàng, tiếng nói trong trẻo của nam hài vang lên, mang theo sự chất vấn đầy giận dữ, đôi mắt đen trong trẻo tròn to lên vô cùng sắc bén.

Khánh Nhiễm lúc này mới phiền não phát hiện ra do nàng vội vàng muốn vào thành, lúc trông thấy những tên khất cái kia liền trà trộn tiến vào theo, bỏ mặc con lừa nhỏ kia ở rừng cây ngoài thành. Từ đầu đến cuối, hoàn toàn, luôn luôn đã quên mất chuyện này. Cau mày, có chút khó xử nhìn về phía nam hài kia, lòng có chút áy náy.

“Ngươi trước hết có thể xuống dưới này được không? Nói chuyện với ngươi kiểu này khiến đầu ta hơi choáng váng”. Ánh mặt trời thật chói mắt, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy cả người lão đạo, bàn tay nho nhỏ che trán thương lượng với nam hài kia.

Nam hài khẽ nhủ mày, ngược lại không nói lời nào mà lập tức xoay người nhảy xuống ngay bên cạnh Khánh Nhiễm. Xoay quanh nàng hai vòng liền, bấy giờ mới đứng lại trước mặt nàng. Tay phải mềm mại hơi vuốt cằm, tay trái vẫn tung lên tung xuống chiếc bánh bao kia như trước.

Động tác nhanh như gió của hắn làm cho Khánh Nhiễm hoa mắt, thầm mắng thằng bé này có phải bị động kinh hay không, dịch người dựa vào tường, lúc này mới cần môi nói.

“Lừa của ngươi ta giấu ở rừng cây nhỏ ngoài thành, ta...”

“Cái gì? Ngươi làm lạc mất con lừa nhỏ của ta! Ngươi bồi thường cho ta! Trả lại cho ta!” Khánh Nhiễm chưa kịp nói hết thì nam hài đã kêu ầm lên.

Hắn ném bánh bao ra đằng sau, nhào lên bắt lấy tay áo Khánh Nhiễm, giống như thật sự sợ nàng chạy mất vậy.

Thanh âm của hắn rất lớn khiến đầu óc Khánh Nhiễm ong ong đau nhức, vội vàng mở miệng nói: “Dừng lại, ta lặp lại lần nữa, lừa không có mất, ta giấu nó ở rừng cây ngoài thành.”

“Giấu? Ngươi bỏ nó lại thì có! Rừng cây ngoài thành người đến người đi, nó sớm đã không còn ở đấy rồi! Con lừa nhỏ đó đã đi theo ta hai năm, ngươi phải bồi thường cho ta.” Nam hài ngắt lời Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm trong lòng biết rõ mình đuối lý, cau mày, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì, đành cần môi cúi đầu.

Nam hài thấy nàng không nói lại một chữ như thế, tiến lên giữ chặt ống tay áo nàng kéo về phía trước, vừa đi vừa kêu gào ầm ĩ: “Đi!”

“Đi đâu?” Đương nhiên là ra ngoài thành tìm con lừa nhỏ rồi!” Nam hài vừa kéo Khánh Nhiễm, vừa quay đầu lại tức giận trừng mắt nói với nàng.

Khánh Nhiễm thật vất vả mới chui được vào thành, dĩ nhiên không thể lại theo hắn đi ra. Tay phải dễ dàng hất lên, khuỷu tay huých vào nam hài cạnh mình. Nam hài tuy vậy nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, cánh tay đang kéo tay nàng lập tức buông lỏng, lui về phía sau vài bước.

“Thực xin lỗi, ta không thể ra khỏi thành với ngươi được.” Khánh Nhiễm cần môi nói xong, nét mặt liên tục lộ vẻ áy náy, nhưng lời nói cương quyết.

“Cái gì? Tiểu nha đầu, tuổi còn nhỏ vậy mà lại ngang ngược không biết điều là không tốt. Hôm nay ngươi không thể không ra khỏi thành cùng ta.” Nam hài bức tức, đôi lông mày dựng ngược lên, chưa nói hết câu đã xoay người muốn tiến lên bắt Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm phát hoảng, biết nam hài võ công không tồi, tay vùng chường đánh về phía hắn, thân mình vội lùi về phía sau để tránh, trong lòng chỉ cầu hắn không bắt được mình lui ra khỏi thành.

Nam hài không nghĩ tới Khánh Nhiễm sẽ ra tay, hơi kinh ngạc nhưng nét mặt lại không bối rối chút nào, hơi né người liền dễ dàng tránh được một chưởng kia của nàng. Chưởng phong lướt qua làm cho túi thơm của nam hài hơi động đưa, khiến hắn không thể ngờ rằng Khánh Nhiễm tuổi còn nhỏ mà lại có tu vi cao đến thế, hơi nhủ mày “ồ” lên một tiếng, miệng lại hét lớn một câu: “Tiểu nha đầu ngươi không những ngang ngược, đã thế tính khí cũng thật xấu xa. Hôm nay tiểu gia sẽ cho ngươi nếm thử lợi hại của ta.”

Còn chưa dứt lời, nam hài đã vận khí toàn thân, chân phải lấy đà, tung người lên trên tường cao xoay một cái, mượn lực lấy đà đánh một chưởng về phía Khánh Nhiễm từ trên cao.

Khánh Nhiễm cũng hơi nghiêng người vọt lên, phi thân lên trên tường lấy đà, nhảy ra xa khoảng một trượng, xoay người tung cước đập thẳng về phía thân ảnh màu trắng của nam hài. Nam hài nhảy vọt lên không, tránh được một cước của nàng, vững vàng đáp xuống đầu tường lại mượn lực đánh xuống chỗ Khánh Nhiễm. Chưởng phong của hắn vô cùng mạnh mẽ. Chưởng pháp xuất ra biến ảo kỳ lạ, ánh lên ống tay áo rộng thùng thình của hắn khiến nó lấp lánh tràn ngập các loại màu sắc tỏa ra xung quanh.

(Tả ảo quá ạ @@)

Khánh Nhiễm tránh né một cách chật vật, trong lúc nhất thời hai bóng người màu trắng trên bức tường mang theo từng trận gió vu vu. Thể lực Khánh Nhiễm vốn đã suy yếu, hơn nữa dù gì tuổi vẫn còn nhỏ, thời gian học võ không dài, chỉ dựa vào thiên tư hơn người cùng năng lực giác ngộ cực cao nên mới có võ công như bây giờ. Tuy nhiên nàng sở trường là múa thương, đối với quyền pháp cũng không giỏi lắm, lúc này nàng sao có thể là đối thủ của nam hài?

Tránh né một hồi liền bị thân ảnh biến ảo của nam hài đá trúng bả vai, một trận đau đớn truyền đến, nàng loạng choạng đáp xuống mặt đất, lùi về sau mấy

bước. Nam hài kia dường như cũng không dùng hết toàn lực, chỉ muốn bắt được nàng nên không đợi Khánh Nhiễm kịp đứng vững, hần liền xoay người đánh tới.

Khánh Nhiễm thấy một chưởng của hần từ trên không quét tới, vội ngửa người ra sau nguy hiểm tránh thoát. Lúc bật người lại đã thấy tay phải nam hài đang tập kích muốn bắt được tay phải nàng, Khánh Nhiễm kinh hãi, nghiêng người trốn tránh, tay trái chém vào gáy nam hài.

Có điều lúc vung tay nàng mới phát hiện ra mình vẫn còn giữ chiếc bánh bao kia, có chút sững sờ thì tay phải đã bị nam hài nắm chặt, tay phải của hần sắp bắt được tay trái của nàng. Khánh Nhiễm ném bánh bao đi, lập tức gấp tay phải lại, đồng thời tay trái nắm chặt mu bàn tay nam hài, thành công khiến cho chưởng phong ở tay phải lập tức chệch ra ngoài, bắt lấy cổ tay của hần, đột nhiên vận mạnh một cái đè cổ tay hần xuống, khiến hần phải ngồi xuống.

Khánh Nhiễm nắm cổ tay rất chặt, rất nhanh nhưng nam hài không quan tâm đến việc nàng làm hần loạn choạng, mà lúc này Khánh Nhiễm đã sắp thoát được, vội lui về phía sau vài bước nói: “Người trước tiên hãy nghe ta nói, ngày mai ta trả tiền cho người được không? Ta thật sự không thể ra khỏi thành bây giờ.”

Nam hài nghe nàng nói vậy lông mày dựng đứng lên lạnh lùng đáp: “Người tưởng rằng cái gì cũng mua được bằng tiền sao? Hôm nay người không thể không theo ta ra khỏi thành.”

Trong lúc nói chuyện nam hài đã phi thân, lần này không hề khách khí với Khánh Nhiễm chút nào. Chưởng phong quả thật ác liệt vô cùng, thân ảnh nhoáng lên luôn lách nhanh như một quả cầu sóng đang lăn, chân bước theo thân, thân động theo chưởng, chưởng biến theo bước, cả người đều chuyển động mà lại giống như bất động, thân mình xoay vòng di chuyển như nước chảy mây trôi, chuyển động từ cao tới thấp tựa kiêu long đánh về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cảm thấy sợ hãi, biết mình không địch lại nổi, vội vàng chỉ có thể dùng hết sức phi thân về hướng ngược lại, ngay cả bản lĩnh xoay người lại cũng không có. Có lẽ là do lui lại quá nhanh, thể lực vốn suy kiệt nên bước chân không vững, trước mắt tối sầm lại, chân mềm nhũn ngã về phía sau.

Nam hài sao có thể tưởng được lúc này nàng lại đột ngột ngã? Mắt thấy đã đánh vào người Khánh Nhiễm, lúc đó một chưởng lại đồng thời đánh tới, kinh hô một tiếng muốn thu chưởng lại đã không kịp, chỉ có thể mở to hai mắt hét lên: “Tránh mau!”

Tầm mắt Khánh Nhiễm tối sầm, nghe được tiếng hét của hần thì đầu óc ngẩn ra, cơ bản không thể phản ứng kịp. Đúng lúc này một đạo thiểm điện lóe mình* dường như phát ra từ một luồng ánh sáng, bạch quang như tia chớp mang Khánh Nhiễm lăn sang một bên.

*(*thiểm điện lóe mình: sấm sét ầm vang)*

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy lưng mình đập vào bức tường đau rất, cắn chặt răng mới không rên lên một tiếng. Trước mắt vẫn là bóng tối nặng nề, trong thoáng chốc bỗng nghe được một thanh âm sắc bén khê vang lên.

“Tuổi còn nhỏ mà ra tay nặng như vậy không khỏi quá mức tàn nhẫn.”

Tiếp đó là tiếng đánh nhau truyền tới, đợi đến khi trước mắt rõ ràng, Khánh Nhiễm trông thấy hai bóng trắng ở trước mặt mình nhoáng lên. Một bóng trắng tinh, một bóng xanh nhạt, mà bóng người xanh nhạt kia rõ ràng chính là thiếu niên lúc này vừa mới cho nàng bánh bao trên đường.

Hai người võ công ngang nhau, chiêu thức sắc bén, hai luồng chưởng phong không hề ngừng lại. Khánh Nhiễm trong một thoáng chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên cả ngàn vạn thân ảnh, cho dù không liên quan nhưng vẫn có thể cảm nhận được chưởng phong trước mặt, nghe giọng điệu của thiếu niên kia vừa rồi có lẽ là đã hiểu lầm nam hài ra đòn sát thủ với mình.

Khánh Nhiễm hoảng sợ vội đứng dậy hét lên: “Đều dừng tay cho ta! Là hiểu lầm, đừng đánh nữa.”

Giọng nói của nàng tuy nhỏ yếu nhưng hai người đều nghe được. Nhưng hai người không có ý dừng lại ngay lập tức, có điều chiêu thức không còn tiếp tục tàn nhẫn như trước, giống như đang đánh giá lẫn nhau.

Khánh Nhiễm thấy vậy liền tựa vào tường lau mồ hôi trên trán, chỉ cảm thấy cả tầng mồ hôi lạnh toát ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

Bóng người thiếu niên mặc nguyệt bạch cầm bảo đan xen vào nhau, liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm một cái liền hoảng sợ, vội tung chưởng chặn bàn tay nam hài lại, thân ảnh vọt lên bỗng bèn rơi xuống đất: “Tiểu huynh đệ thân thủ rất khá, ngày khác sẽ cùng người luận bàn.”

Nói xong liền di chuyển đến trước mặt Khánh Nhiễm bắt lấy cổ tay nàng. Khánh Nhiễm hoảng sợ mở to mắt, đón nhận là gương mặt tinh đậm* như nước của thiếu niên, lại có chút hoảng hốt, ngây ngốc để mặc hành động của hần.

Bạch y nam hài kia thấy thế cũng không thèm đáp lời, hai tay vòng trước ngực, tùy ý nghiêng người dựa vào tường, có chút hứng thú nhìn hai người. Thấy gương mặt tái nhợt của Khánh Nhiễm, ánh mắt lộ ra vài phần nghi ngờ.

“Người rót cuộc đã mấy ngày không ăn không uống rồi? Sao lại suy yếu đến vậy!”

Thanh âm thiếu niên trong trẻo rõ ràng mang theo sự trách móc nhẹ nhàng. Khánh Nhiễm sững sờ, liền nhú mày, khóe môi hơi cong lên, không trả lời câu hỏi của hần mà rút tay về.

“Là lỗi của ta, không cần trách hấn.” Nói với thiếu niên xong, Khánh Nhiễm thẳng người nói với nam hài.

“Ta bồi thường ngươi bằng ngân lượng được không?”

Nam hài nghe xong lời nói của thiếu niên, thấy thái độ chân thành của Khánh Nhiễm, ngược lại cảm thấy có sự bất đắc dĩ khó nói trong đó, cũng không tiếp tục so đo nữa. Chân phải đạp một cái lên tường, đứng thẳng người nói: “Con lừa nhỏ kia là gia phụ* tặng ta. Thôi, ta sẽ tự ra khỏi thành tìm nó, chẳng qua coi như ngươi nợ ta một nhân tình, thấy thế nào?”

(*gia phụ: cha)

Khánh Nhiễm ngẩn người, sau đó gật đầu đáp: “Được.”

“Vậy trước tiên nói tên ngươi đi.” Nam hài cười cười, trên mặt có chút đắc ý thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của.

Khánh Nhiễm lại ngây ra. Tên? Tên vốn không thể dùng được nữa, trong một thoáng nàng mới nhận ra ngay cả tên nàng cũng không có, trên mặt hiện lên sự hốt hoảng cùng chua xót. Hồi lâu nàng mới cười chua chát hơi ngẩng đầu lên nói cho nam hài.

“Ta gọi là Dịch Thanh Nhiễm. Thanh trong ti thanh, Nhiễm trong chức nhiêm*.

(*Thanh trong ti thanh, nhiêm trong chức nhiêm: thanh trong tơ lụa màu xanh, nhiêm trong nhuộm vải)

Nam hài nhú mày, lặp lại một lần, xoay người nhặt bánh bao dưới đất lên, vỗ hai cái phui đi tro bụi, bấy giờ mới dịch người đến chỗ Khánh Nhiễm, cười hi hi nói.

“Lúc này không biết mấy ngày nay ngươi chưa ăn cơm, ở Thương Sơn ta thấy quần áo ngươi mặc rất tốt liền tưởng ngươi xuất thân đại môn. Thật xin lỗi.”

Dứt lời liền ném bánh bao lên, Khánh Nhiễm bắt được, cười cảm kích, thân ảnh nam hài chợt lóe lên biến mất trong ngõ nhỏ.

“Dịch Thanh Nhiễm, sau này còn gặp lại.”

Khánh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, nhìn thiếu niên đứng cạnh mình, dưới ánh nhìn trong suốt của y, không hiểu sao nàng lại có cảm giác lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Nửa Đêm Cướp Của

Thiếu niên thấy Khánh Nhiễm cúi đầu hơi chau mày, lại cười khẽ.

Nghe được tiếng cười nàng khẽ ngẩng đầu, chính lúc thấy hấn đang cười thật dịu dàng, giống như cành lá xanh biếc vỡ màu dưới ánh nắng Mặt Trời, có cảm giác rất ấm áp, bất giác nàng cũng nhẹ nhàng cười theo.

“Cám ơn ngươi, chỉ là ta phải đi rồi, ân tình của ngày hôm nay ngày sau nhất định báo đáp.”

Nàng nghĩ người này có quan hệ rất chặt chẽ với phủ Lý tướng, hiện tại mình lại đang bị truy nã, nàng không thể quá thân cận với hấn, nhẹ nhàng gật đầu rồi xoay người rời đi.

Khóe môi thiếu niên gợi lên nụ cười lạnh nhạt, tựa như nhận ra thái độ xa cách của nàng, hơi giương giọng mỉa mai nói: “Ta nghe lời ngươi nói nhưng lại không có vài phần thành ý.”

Khánh Nhiễm nghe được trong lời nói của hấn có vài phần chế nhạo, hôm nay nàng lại liên tiếp nhận giúp đỡ, đành thầm than một tiếng, dừng lại cước bộ xoay người nhìn về phía thiếu niên.

“Vậy theo công tử ta nên làm thế nào?”

“Ý của ta là ... thế này đi, ngươi giúp ta làm một việc, hôm nay ta và ngươi liền coi như thanh toán xong, thấy thế nào?”

Thiếu niên thấy Khánh Nhiễm xoay người, khóe môi kéo lên một nụ cười khế, tựa như từng cơn gió nhẹ thổi qua mây đen, làm cảnh vật trước mắt bừng sáng.

Khánh Nhiễm cần phải thừa nhận rằng hắn cười rất đẹp. Trong chốc lát chỉ đành cười khổ, hôm nay là ngày gì lại luôn thiếu người ta nhân tình, thật sự là đại nạn chỉ vừa đến, tiểu nạn cũng liên tiếp nối theo, mọi nơi đều có rắc rối.

“Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được.”

“Người nhất định có thể làm được. Yêu cầu này của ta rất đơn giản, chỉ cần tiểu cô nương theo ta hồi phủ ở lại mấy ngày là được rồi.” Đôi mắt thiếu niên sáng ngời, dường như có làn sóng nhẹ nhàng chuyển động.

Khánh Nhiễm cả kinh, thầm nghĩ chẳng lẽ người này lại biết được thân thế của nàng? Ngữ khí không khỏi cứng rắn lên.

“Lý do?”

“Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt. Ta cảm thấy rất hứng thú với học thức của người, hi vọng mời người về phủ cùng ta đàm đạo thơ văn, cũng không có gì ác ý.” Thiếu niên thấy Khánh Nhiễm biến đổi thần sắc, ánh mắt hiện lên vài phần kinh ngạc.

Khánh Nhiễm đã âm thầm quan sát nét mặt của thiếu niên, thấy hai mắt hắn ảm áp, ẩn chứa vài phần thân thiết cùng lo lắng. Lúc này mới hiểu rõ, thì ra hắn muốn mang nàng về phủ cũng để nàng điều trị thân thể thật tốt, lại ngại hai người chưa từng quen biết nhau, cho nên mới mượn tạm lí do là đàm đạo thơ văn.

Trong lòng ảm áp, cảm kích ý tốt của hắn, nhưng Khánh Nhiễm cũng biết nàng không thể cùng hắn đến Lý phủ. Lý Tướng quốc kia nhiều năm làm quan, lại đa mưu túc trí, đừng nói tới chuyện của Vân gia phát sinh tại Thương Sơn không xa, ngay cả quốc gia xa xôi của hắn, sợ là đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Lúc này trong thành đã bày đủ mọi thiên la địa võng, nàng không được thiếu cảnh giác. Không nói đến thái độ của Lý lão Tướng quốc như thế nào, cũng không nói đến hắn đi Lý phủ có thể bị nhận ra hay không, chỉ cần dựa vào việc một tiểu cô nương không rõ lai lịch, lại có khuôn mặt giống Vân Nghệ đại tướng quân của Chiến quốc như đúc, cũng đủ làm nàng nguy hiểm.

Nghĩ như vậy, trong lòng Khánh Nhiễm đành thở dài, nhìn thiếu niên có chút áy náy, nhưng lại không dám do dự: “Thật xin lỗi, ta còn có việc trong người, không thể đáp ứng được yêu cầu của người. Với lại tuổi ta còn nhỏ làm sao có thể đàm thơ? Hai câu vừa rồi là ta nghe người khác nói được thôi. Đa tạ ý tốt của người, cáo từ.”

Khánh Nhiễm dứt lời liền xoay người bước nhanh về phía đầu đường. Thiếu niên thấy nàng kiên định bước nhanh, đúng là cố ý trốn tránh. Ánh mắt hắn hiện lên vài phần nghi ngờ, chân mày khóa lại. Tuy hắn không biết nguyên nhân đằng sau chuyện này là gì, nhưng cũng không thể kiên trì tìm hiểu nữa. Cảm thấy cười khờ, thầm nghĩ trời sinh tính hắn lạnh nhạt, cũng không muốn dò xét thân cận với ai, lần đầu lấy lòng một người lại bị xa lánh.

Thiếu niên cúi đầu nửa ngày, nâng ánh mắt nhìn thấy Khánh Nhiễm đã muốn đến được đầu đường, trong vô thức đã bật thốt lên.

“Phượng Anh.”

Thanh âm mơ hồ rơi vào tai Khánh Nhiễm, dường như có làn gió trong lành nhẹ nhàng thổi qua, nàng dừng chân một chút quay đầu nhìn lại.

Thân ảnh thiếu niên sáng trong như gương, đối lập hoàn toàn với sắc trời ảm đạm nơi xa, thanh nhã bình thản gạt rửa những tạp niệm của con người, cảm bào bay tán loạn trong gió, dường như mang theo vài phần lạc lõng.

“Đó là tên của ta, hãy nhớ kỹ, Dịch Thanh Nhiễm.”

Tiếng nói của hắn lại truyền đến, Khánh Nhiễm thế này mới hoàn hồn, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người dứt khoát đi ra ngõ nhỏ.

Thiếu niên nhìn vào khoảng không một lúc lâu, sau nửa ngày mới nhú mày than khế. Gió cuốn đi tiếng nói thì vào không trung, để lại một mảnh hư không trống rỗng. Hắn lắc đầu cười cười, nhanh ra khỏi ngõ nhỏ, tiếp tục hướng về phía Lý phủ.

Khánh Nhiễm nấp ở góc đường nhìn thiếu niên đi xa. Vừa cất bước lại nhớ tới căn ngõ lúc này, nàng quay trở lại ngõ nhỏ dựa vào bức tường xanh ngời xuống, một ngum lại một ngum cắn từng miếng bánh bao. Hắn là do lâu lắm chưa có gì vào bụng, nên dù có đói nhưng nàng chỉ cảm thấy yết hầu đau đốn, một miếng bánh bao trong miệng lại khó nuốt như vậy.

Nàng nhàu chặt chân mày miễn cưỡng để nuốt vào. Chỉ chưa tới bao lâu, một trận buồn nôn đã nảy lên. Nàng ở một bên nôn khan nửa ngày, nước mắt chảy dọc xuống sườn mặt, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Mệt mỏi dựa vào tường, thái dương đã muốn chệch đi, trước mắt bóng đêm cũng dần bao phủ. Nàng áp chế sự xúc động đang dâng lên trong lòng, bởi nàng biết, giờ phút này nếu đến Tây thành thì chẳng khác nào là chui đầu vào lưới, dù có nóng lòng như thế nào, thì trước hết cũng phải tịnh dưỡng thân thể thật tốt, thăm dò những động tĩnh ở Tây thành.

Cảm thấy hơi đau đầu, Khánh Nhiễm nghỉ ngơi một chút liền nhắm mắt lại, thân thể nàng đã quá mệt mỏi, bất giác chìm vào giấc ngủ say.

Ngõ nhỏ thanh tịnh, hai bên là tường cao, ánh sáng chập chờn bao phủ căn ngõ không bóng người. Lúc Khánh Nhiễm tỉnh dậy thì mặt trời lại ngả về Tây, ánh nắng ảm đạm chiếu một màu cô tịch lên bức tường lát đá xanh, phản chiếu một thứ ánh sáng đỏ au như máu, làm con người cảm thấy khó thở.

Khánh Nhiễm khẽ dỗi thân thể, cảm thấy đau đớn như bị cắt lìa tứ chi, như có bánh xe nặng nề nghiền qua người nàng, căng cứng rất khó chịu. Tuy rằng đã ngủ nhưng trận đau đầu lại càng nghiêm trọng, sờ lên trán thì nóng hổi hổi, như người ta dùng lửa châm lên vậy.

Khánh Nhiễm nhủ mảy thờ dài, gắng gượng dựa vào tường để đứng dậy. Sắc trời đã tối muộn, nàng nghĩ nên tìm một nơi để nghỉ chân. Khách điểm là không thể được, trước hết không nói chính mình không có tiền, cho dù có, khách điểm cũng là nơi mà quan binh kiểm tra nghiêm ngặt nhất, nàng không dám tùy tiện vào ở.

Nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi làm ăn trộm, hỏi thăm một nhà phú hộ trong thành, tìm tên nào có thanh danh không tốt lại thường xuyên ức hiếp dân chúng, sau đó đột nhập vào phòng ngủ của hắn lúc nửa đêm lấy chút ngân lượng, như vậy cũng không cần phải cắn rứt lương tâm.

Lý phủ kia nàng không thể đi, đừng nói đến Phụng Anh đã cứu nàng, cho dù chưa từng, thì tướng phủ của một quốc gia nhất định có cao thủ nhiều như mây. Khả thi nhất cũng chỉ có thể tìm một nhà giàu mới nổi, trong nhà cho dù có người canh gác nhưng chán hèn võ công cũng không cao. Nàng không muốn tìm người đánh nhau, cũng không muốn lấy vật gì quá quý báu, để không bị phát hiện cũng không phải là việc khó.

Hạ quyết tâm, Khánh Nhiễm kéo thân thể nặng nề hướng về phía đường cái. Lúc này không giống với sáng hôm qua, nàng cần chen vào nơi có nhiều người. Khánh thành là một tòa thành lớn, người giàu có tất nhiên không ít, số lượng cũng rất nhiều. Người thích chuyện thị phi càng nhiều hơn, dân chúng sống an nhàn đến mức tê nhạt, chỉ cần một việc nhỏ cũng có thể truyền khắp toàn thành trong một ngày.

Bằng chứng là ngày hôm đó, Khánh Nhiễm mất bình tĩnh, vội vàng từ Thương Sơn chạy một đường đến Khánh thành, lại nghe được chuyện phơi bày ở tận thành Tây. Không tốn nhiều thời gian, nàng đã tìm được mục tiêu.

Nói đến cũng khéo, mục tiêu lại ngay tại phố Tây này, sau bức tường nàng dựa vào lúc chiều chính là một phủ trạch. Nghe nói tổ tiên người này từng có người làm đến chức quan Tam phẩm, nhưng nghĩ đến cũng là người không thanh liêm gì, sau khi từ quan thì dựa vào tiền trang * giống ngân hàng tư nhân* để làm ăn, gia chủ hiện tại là Trương cũng Tài cũng đã có chút giàu có, ở Khánh thành coi như là nhân vật có uy tín và danh dự.

Một tiền trang tất nhiên sẽ liên quan đến những khoản tiền cho vay, cách đây không lâu đã có một việc làm dư luận xôn xao, dân chúng tranh nhau to nhỏ. Chuyện xưa có chút ác tục, đơn giản chính là một đôi vợ chồng thiếu Trương Kí của tiền trang này tiền, đến kỳ hạn lại không trả được, trùng hợp là phụ nhân kia có chút mỹ mạo, vì thế liên tiếp diễn một màn cường thủ hào đoạt chấn động toàn thành.

Khánh Nhiễm đối với việc này không hứng thú lắm, hiện tại nàng không có tư cách để cảm thông cho người khác, cũng không thể thay người đó bất bình, với nàng chỉ cần một lương tâm an ủi là đủ rồi.

Lúc trăng đã treo lên giữa trời, nàng âm thầm phi thân ẩn vào Trương phủ, giống như nàng nghĩ, phủ viện tối đen mà yên tĩnh. Trước cửa có hai đại hán canh gác sớm đã ngủ say như chết, tiếng ngáy truyền đi rất xa.

Giờ phút này Khánh Nhiễm mới phát hiện rằng thời đại này cũng có chút ưu đãi với mình, tìm phòng chủ nhà vừa chuẩn vừa nhanh, mặc kệ phủ viện nhiều thế nào, kiến trúc trung tâm nhất và cao lớn nhất chính là phòng ngủ của gia chủ.

Đầu đột nhiên hơi choáng một chút, giống như cảm sốt lúc chiều gặp gió lạnh nửa đêm thì nặng thêm, Khánh Nhiễm cảm thấy dưới chân đã bắt đầu loạng choạng. Không thể chậm trễ nữa, nàng phi thân hướng chủ ốc to lớn bay vút đi, một đường thuận lợi làm cho nàng cũng phải hoan hô ra tiếng.

Đến một gian cửa được chạm trổ độc đáo, nương theo ánh trăng Khánh Nhiễm phát hiện đây là cửa sổ được dán lụa xanh, nghĩ đến nhất định là nơi ở của nữ quyến trong phủ.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa, nhìn một lượt bên trong rồi khẽ nhắc ống trúc vói vào, không bao lâu một làn khói trắng đã toả ra bốn phía, đợi một hồi, đẩy cửa nắp vào phòng. Nhờ ánh sáng bên ngoài, Khánh Nhiễm đã thấy rõ được ngoại thất. Trên bàn nhỏ có một ấm trà và một đĩa điểm tâm, nàng nhón chân nhẹ nhàng bước tới gần, một mặt nhìn quanh để thích ứng lượng ánh sáng trong phòng, một mặt với tay lấy vài khối điểm tâm nhét vào miệng.

Ăn được hai miếng, nàng liền đem số còn lại bỏ vào ống tay áo, xong việc mới chạy về hướng gian trong.

Bên trong là một giường gỗ lim, được màn trướng màu đỏ che khuất. Khánh Nhiễm nhìn về phía bức nhỏ ở trước giường, mơ hồ nhìn thấy hai đôi giày. Có nam nhân! Khánh Nhiễm không khỏi nhủ mảy, cước bộ càng thêm nhẹ nhàng.

Chuyển qua trước bàn trang điểm, nàng tỉ mỉ tìm kiếm một lần, đã tìm được đúng chỗ! Trang sức không ít, tuy ánh sáng mơ hồ khiến nàng không thể thấy rõ được kích thước của chúng, nhưng nàng vốn không muốn trộm bảo vật, chỉ cần đủ dùng là được rồi.

Đem đồng trang sức này chạy ra gian ngoài, dùng khăn trải bàn cuốn lại, Khánh Nhiễm nghĩ mình không thể ở lâu thêm được nữa, liền lách mình nhảy ra khỏi phòng. Vừa chạy ra sân, đang muốn trở lại đem cửa phòng đóng đi, một tiếng kêu thất thanh đã xé ngang màn đêm.

“Á! Có kẻ trộm! Mau bắt lấy kẻ trộm! Người đâu, người đâu!”

Thanh âm kia rất đột ngột, hơn nữa còn vang vọng bên tai, dọa cho Khánh Nhiễm nhảy dựng. Đợi đến lúc nàng phản ứng lại thì thanh âm trong trẻo chói tai kia lại hô lớn vài tiếng, làm tai nàng run lên không ngừng.

“Bắt kẻ trộm! Bắt tiểu tặc!”

Thanh âm kia tiếp tục huyền ảo ồn ào, hơn nữa cách đây không bao xa. Khánh Nhiễm vội vàng quay đầu, hung tợn nhìn nơi đang phát ra tiếng động.

Trên mái hiên có một thân ảnh đang đứng đưa, một thân áo trắng dưới trăng tỏa sáng chói mắt, lấp lánh đến mức vàng trắng đang soi sáng nơi phía chân trời cũng cảm thấy âm ảm, thân ảnh người ấy tiêu dao và tự tại, nếu không phải vì tiếng kêu đáng giận lúc này, Khánh Nhiễm nhất định sẽ khen hán một tiếng “hào phong thái”.

“Hi hi, Thanh tiểu muội, ăn trộm là không tốt đâu nha. ”

Người đó thấy Khánh Nhiễm trừng mắt với mình, liền huyết sảo đảo con ngươi đen nhánh sang chỗ khác, phát ra ánh sáng nhanh nhau. Miệng hán cười đã rộng đến tận man tai, lộ ra hàm răng trắng sáng, nhìn qua đúng là vô tội không nói nên lời.

Lúc này trong phòng đã truyền ra tiếng nghiêng ngả lão đảo, Khánh Nhiễm cả kinh. Mà trong viện cũng bắt đầu náo loạn cả lên, có vài tên gia đình quần áo xộc xệch vùng vằng còn đánh bật cửa chạy về hướng này.

“Đáng chết!” Khánh Nhiễm thấp giọng thảm rủa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Cái Gọi Là Phá Rối

Là kẻ ngốc thì lúc này cũng phải biết nhanh chạy, Khánh Nhiễm không thể đứng đây so đo với hán nữa, thả người rồi lấy đà trên tường cao phóng đi.

Đột nhiên phía sau truyền đến một trận gió lớn, nàng vội vàng nghiêng mình sang hướng lan can né tránh, thoát được chưởng phong đánh úp phía sau. Quay đầu lại nghe được thanh âm đáng ghét.

“Các ngươi tới nhanh một chút, nếu không nữ tặc này chạy mất đó! Ta đã thay các ngươi giữ nàng lại rồi.” Nam hài cười toe toét, quay đầu về hướng mấy đại hán đang từ cửa môn chạy tới.

Khánh Nhiễm nghiêng chặt răng, giận mà không nói được gì chỉ biết trừng mắt nhìn hán. Nàng không thể đứng yên, giữa người trườn qua dây lan can trên hành lang rồi mượn lực phóng vọt lên.

Tay phải vừa bắt được mái hiên, dưới chân lại cảm thấy nặng, cúi đầu liền nhìn thấy một đôi mắt tròn xoe đang chớp.

“Thanh muội, đừng vội đi mà.”

Khánh Nhiễm quả thực muốn đập một cước vào gương mặt tươi cười đáng ghét của hán, nàng cũng quả thật làm như vậy, tay trái đem bao châu báu quăng lên nóc nhà, khi rảnh tay liền chụp lấy mái hiên. Hai tay lần lượt lấy sức, thân thể xoay tròn một vòng, chân phải vung lên đá vào ngực nam hài.

Một tay nam hài cầm lấy chân nàng, thân thể Khánh Nhiễm vừa chuyển, hán cũng bị nghiêng về phía trước, nhìn thấy một đập của Khánh Nhiễm đang lao tới, hán đành phải buông tay ngã người về phía sau. Khánh Nhiễm nhân cơ hội đó liền bay người phi vọt lên, nhặt được túi châu báu định phóng vào màn đêm.

Nhưng một cái bóng trắng dai dẳng như ác mộng lại hiện lên trước mắt, nam hài đã chạy tới chắn trước người nàng.

Khánh Nhiễm mím chặt môi, tai nghe động tĩnh trong viện càng lúc càng lớn, cơ hồ đã đến dưới mái hiên, lại nhìn gương mặt đẹp đẽ của nam hài dưới ánh trăng mà giận run cả người.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Hi hi, ta có thể muốn thế nào chứ, nếu ta không bắt Thanh muội thì bọn họ sẽ nghĩ ta là đồng lõa. Thanh muội đừng nóng giận nha , ta cũng không muốn cản trở Thanh muội phát tài đâu, quân tử yêu tiền tài cũng là phải đạo, tuy Thanh muội không phải là quân tử, nhưng cũng không có thể. . .”

Nam hài cười vui vẻ , tựa hồ rất sung sướng khi thấy bộ dáng Khánh Nhiễm trừng mắt giận dữ, nàng chỉ mới hỏi một câu nhưng hán lại đáp không ngừng, nói không cần hỏi, mỗi câu đều không có trọng tâm. Thấy sắc mặt Khánh Nhiễm ngày càng u ám, hán lại càng thêm hưng phấn, tốc độ nói chuyện ngày một nhanh hơn, chân mày nhăn cả lên.

Mắt thấy có hai đại hán hét to nhảy lên mái hiên, lúc này Khánh Nhiễm mới từ cái miệng văng đầy nước của nam hài phản ứng lại, rủa thảm một tiếng. Cầm túi châu báu buộc chặt sau lưng, phi thân nhảy vọt lên, tay phải vung ra đánh một chưởng.

“Ai nha, Thanh muội, ta còn chưa nói xong đâu. Ngươi cắt lời ta như vậy là không lễ phép.” Nam hài vừa tiếp tục nói vừa nghiêng người loé lên. Nhanh chóng bắt được tay phải đang vươn ra của Khánh Nhiễm, tay còn lại không chậm chạp về phía bọc đồ trước ngực nàng.

Khánh Nhiễm nghe hán gọi một tiếng lại một tiếng Thanh muội, quả thật muốn chửi bậy. Thân thể ngã về phía sau, tránh thoát một chưởng đang chộp tới của hán, phi thân nghiêng người tránh sang một bên, nhân cơ hội phóng lên đá về phía nam hài đang cười nhe răng. Tiếng la hét ở phía sau đã đến rất gần, nàng cau mày, trầm nghĩ xong đời.

“Thực nhẫn tâm, gương mặt của ta ưa nhìn như vậy, nếu đá hỏng rồi sẽ không tốt đâu.” Nam hài nói vậy nhưng lại buông lỏng tay, lui nhanh về phía sau mấy bước, sắc mặt hoảng sợ đưa tay dùng sức vuốt ngực.

“Dọa ta, dọa ta rồi, may mắn là ta trốn nhanh.”

Khánh Nhiễm sừng sốt, bằng võ công của nam hài nhất định có thể tránh được cước kia, lại không biết vì sao hán lại buông tay. Dư quang chột lóe, Khánh Nhiễm nhanh chóng nghiêng người sang bên phải tránh thoát một đao. Hai đại hán hộ vệ của Trương phủ đã đến trước mắt.

“Uy, tiểu cô nương này thật lợi hại, ta không giúp các người nữa, các người cần phải cẩn thận đấy.” Nam hài nói xong lại nhàn nhai đi vài bước ngồi xuống nóc nhà, dù đang ồn ào huyền não vẫn ung dung nhìn về phía này.

Khánh Nhiễm biết nếu không kiên quyết xuất chiêu, trong chốc lát người lên đây sẽ càng nhiều, lúc đó nàng sẽ càng khó thoát thân. Nếu như bị chộp tới quan phủ thì đừng nghĩ còn sống để đi ra. Trong lúc suy nghĩ, chiêu thức xuất ra đã cực kì mạnh mẽ, tuy là một đứa trẻ, nhưng dù sao võ công cũng thuộc con đường chính thống, còn hai đại hán chỉ có thân thủ bình thường.

Hơn nữa, bọn họ dường như chưa có kinh nghiệm đánh nhau với một đứa nhỏ, thân thể Khánh Nhiễm nhỏ bé nhưng lại rất nhanh nhẹn, trong lúc nhất thời không có biện pháp bắt được nàng, chỉ có thể trì hoãn việc nàng chạy thoát.

Đột nhiên Khánh Nhiễm xem xét đúng thời cơ, phi thân nhảy lên, bắt lấy cổ tay phải của đại hán đang vung đao đến, xoay tròn một cái, một tiếng rầm rầm vang lên, hán kêu thảm thiết buông trường đao trong tay ra. Khánh Nhiễm bay lên đón lấy, xoay một vòng trên mái hiên, vung đao quét về phía hai chân của đại hán khác. Đại hán kia nghe được tiếng kêu thảm thiết, thấy đồng bọn đang khom người xoa đau nhức, không ngờ một đứa trẻ nhỏ đã có thân thủ như thế, trong lúc thất thần Khánh Nhiễm lại vung đao đến. Hán cả kinh cúi đầu tránh né hai mắt, đúng là nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, lưỡi đao Khánh Nhiễm vừa chém ra bị đánh vào chệch sang hướng khác, đại hán kia hoảng hồn lùi lại mấy bước, vẻ mặt tái nhợt.

“Nha đầu, như vậy không được đâu, sẽ chết người đó.”

Đánh lệch thân đao của nàng là một mảnh ngói xanh, người nào gây nên, Khánh Nhiễm có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết được. Chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, thấy có vài người trèo lên mái hiên, Khánh Nhiễm ngự khí nhanh chóng muốn chạy. Nhưng ngói xanh lại bay đến đánh vào trước người, nàng không thể không tránh. Mặt mày nam hài vui vẻ như đang xem nhạc, không ngừng thào ngói xanh bên cạnh ném về phía nàng, một mặt ôn ào.

“Bên trái, bên phải, còn mảnh này là ở đỉnh đầu nè.”

Tiếng huyền não của nam hài vang vọng bên tai, trong nháy mắt ngói xanh bay đến như hoa rơi trên cành. Khánh Nhiễm còn đang lo lắng những hộ vệ sắp trèo lên mái hiên, từng đợt đau đầu truyền đến, thật muốn nổi điên.

“Dưới chân.”

Bên tai lại truyền đến tiếng ồn ào, Khánh Nhiễm theo trực giác nhấc chân, nhưng ngực lại tê rần, một miếng ngói đánh vào trước người đã rớt xuống vỡ thành hai mảnh.

“Ai da, bị lừa rồi. Tiếp tục, đỉnh đầu.” Nam hài cười vui vẻ, lại ném mạnh ra một mảnh ngói xanh.

Khánh Nhiễm cả kinh, vội vàng tập trung né tránh, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện lần này nam hài ném chệch. Chỉ vừa thoáng nghĩ ngợi, một tiếng hét thảm đã truyền đến từ phía dưới người. Nàng nghiêng người né tránh một tên gia đình đang vung gậy đến, lúc xoay người đã thấy một tên hộ vệ đang nằm sấp chỗ nàng vừa đứng, trong tay cầm một thanh đao sáng loá. Người nọ ôm mặt kêu thảm, dưới ánh trăng có một dòng chất lỏng đỏ thẫm chảy ra từ kẽ tay của hán.

Khánh Nhiễm kinh hãi, chột hiểu rõ, vừa rồi nếu không nhờ vào mảnh ngói của nam hài thì chỉ sợ nàng đã ăn trọn một đao. Không rõ nam hài rốt cuộc có ý đồ gì, Khánh Nhiễm lại bị sáu bảy hán tử vây quanh, không thể phân tâm suy nghĩ được nữa.

Nàng vung đại đao trong tay, dùng khinh công nhanh nhẹn qua lại ngăn cản, lại nghe tiếng nói nhao nhao ồn ào dưới mái hiên

“Mau lên đồ ngu, nhanh chóng đem tiểu tặc đó bắt xuống cho lão gia. Con mẹ nó, nếu bắt không được xem ta trừng phạt các người như thế nào.”

Khánh Nhiễm kinh hãi, hiện tại nàng đã không thể thoát thân dễ dàng, nếu còn có người đi lên sợ rằng chính mình phải đưa tay chịu trời. Trong lòng lo âu, động tác cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, nàng xoay người tránh thoát một quyền, mắt lại nhìn thấy một gậy đang quét về phía hai chân, muốn nhảy lên tránh thoát nhưng phía trên lại xuất hiện một tia lạnh lẽo. Nàng vội vàng lật tay chộp tới phía trước, keng một tiếng dùng đao chặn đi kích đang bổ tới.

Chính vào lúc cây trượng sắp đánh đến chân nàng, nam hài đã yên tĩnh nửa ngày lại đột ngột phóng ra một mảnh ngói. Mảnh ngói kia đánh vào cây trượng gỗ, chẳng những không vỡ lại có thể chém đứt cây trượng gỗ kia.

“Ai nha, tuy nói tiểu cô nương này là nữ tặc, nhưng mấy đại hán các ngươi có nhiều người như vậy lại vậy bắt có một mình nàng, như vậy không tốt lắm đâu.”

Tuy những mảnh ngói xanh của nam hài đã khiến da thịt của Khánh Nhiễm chịu một chút đau khổ, nhưng bỏ qua chuyện đó, chính nó đã ngăn chặn tên hộ vệ dùng đao đánh lên phía sau nàng.

Đình đình đang đang, tiếng trang sức lạnh canh rơi ra, lẫn một vòng xuống dưới sân. Dưới ánh trăng trang sức phát ra sáng bóng, Khánh Nhiễm nhìn mà đau lòng, thâm than đêm nay trắng tay.

“Ai da, tiểu nha đầu trộm được không ít nha.” Nam hài thấy vậy kinh hô, hai tròng mắt tỏa sáng lấp lánh trừng lớn về phía hai cây trâm vàng đang lẫn dưới sân, bỗng nhiên đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Tứ Lang Mới Quen

Người treo lên mái hiên ngày càng nhiều, Khánh Nhiễm đã chống đỡ cực kì khó khăn, qua lại trốn tránh, chỉ muốn tìm đúng cơ hội sớm bỏ chạy mới là thượng sách.

Trên người nàng đã sớm ra một tầng mồ hôi, nhưng gió lạnh thổi qua lại cảm thấy thanh tỉnh không ít. Nàng một mặt phải ứng phó những gia đình đang xông lên không ngừng, một mặt dùng dư quang chú ý đạo bóng trắng đang ngồi trên nóc nhà, sợ tên nhóc đáng ghét kia lại giờ trò.

“Ai da, tiểu nha đầu trộm được không ít đồ tốt nha.”

Khánh Nhiễm nghe nam hài kia kinh hô một tiếng rồi đứng lên, nàng đang muốn nhìn kĩ, lại cảm thấy một trận gió mát thổi tới, mang theo bóng trắng trùng điệp. Trước mắt nàng nhoáng lên, một đạo bóng trắng theo đó lướt qua, cuộn cuộn như rồng ngâm, bạch quang tỏa ra bốn phía.

Đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, nam hài kia đã cùng một thân ảnh màu xám giao đấu.

“Lãnh đại hiệp đến rồi, Lãnh đại hiệp đến rồi.”

“Lãnh đại hiệp, mau bắt lấy hai tiểu tặc này!”

Trong viện truyền đến một trận ồn ào náo động, nhất thời Khánh Nhiễm không rõ việc gì, chỉ cảm thấy chừng mười hộ vệ bên cạnh dường như đã phân tâm, vội vàng tận dụng cả tay và chân, quơ đao đập vào bả vai một người, một cước đá vào tiểu phúc phúc của người khác, thân thể nhẹ nhàng phóng lên phi thân ra ngoài.

“Nha đầu chết tiệt kia, ta giúp ngươi, ngươi như thế nào lại vong ân phụ nghĩa, quăng ta không thèm đếm xỉa?”

Tiếng la trong trẻo truyền đến, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một vật bay nghiêng tới, xoay người né qua, vật nọ nguy hiểm xẹt qua vành tai nện xuống tầng ngói trên phòng, nhanh như chớp lăn xuống sân, thì ra là một quả táo.

Bị cản chân, nàng đã không thể thoát thân được nữa, một đám người lại vây tới bắt nàng. Trong lòng tức giận, vừa vung đao chặn đòn vừa hung tợn nhìn về phía tên nhóc kia. Hiện tại nàng đã biết, tên tiểu hồn đản này rõ ràng là đến phá rối, nàng chạy hần liền ngăn cản, nàng có nguy hiểm hần liền giúp, muốn giết người!

Nam hài tựa hộ cảm nhận được ánh mắt của nàng chém tới, trong lúc giao thủ còn cười hi hi: “Người này thật là lợi hại, ta thay ngươi ngăn cản nha, không cần cảm ơn ta đâu, ta không quen thấy cảnh lấy nhiều địch ít.”

Nói xong phi thân đạp chân phải vào một gốc cây cao, thân hình trong không trung như cá chép quẫy đuôi, xoay mình nhảy lên tránh thoát một kiếm của người áo xám, trường kiếm trong tay mạnh mẽ bắn ra, hàn quang như vì sao sáng trong nháy mắt ép tới người áo xám.

Khánh Nhiễm xoay người lại nhìn thấy rất rõ, trong lòng không khỏi kinh hãi, không ngờ kiếm thuật của tên nhóc này lại tốt như vậy. Xem ra lúc chiều hần thực sự đã nương tay với mình, bằng không chỉ cần dùng một kiếm mà hần vừa xuất ra, cũng khiến nàng phải chết đến vài lần.

Kiếm quang sắc bén, người áo xám nguy hiểm né tránh những nơi yếu hại, dưới chân bị kiếm hãm, hơi thở rối loạn cuối cùng thẳng tắp ngã nhào xuống đất, ôm cánh tay trái trào ra máu tươi.

“Lãnh đại hiệp!”

“Lãnh đại hiệp bị thương!”

Trong viện một trận hỗn loạn, những người đang vây quanh Khánh Nhiễm cũng loạn cả lên, tựa hồ có chút khiếp đảm, lùi lại phía sau mấy bước đứng nhìn sững sờ.

“Ha ha, như vậy cũng dám xưng là đại hiệp? Haizz, lớn tuổi như vậy sao lại không biết tự mình biết mình.” Nam hài ngồi đứng đưa chân trên nhánh cây, áo trắng nhẹ bay trong gió, vẻ mặt trào phúng.

Khánh Nhiễm vốn lại muốn thừa dịp hỗn loạn để đào tẩu, nhưng nghĩ lại thì chắc chắn tên nhóc kia sẽ ngăn cản. Võ công của hắn cao hơn nàng rất nhiều, muốn ngăn cản nàng chỉ dễ như trở bàn tay, biết hẳn đối với mình cũng coi như không có ác ý, đành bất đắc dĩ đứng yên một chỗ nhìn ra xa.

Người áo xám được xưng là Lãnh đại hiệp kia khoảng chừng bốn năm mươi tuổi, giờ phút này đang được một người mập mạp mặc áo gấm nâng đỡ, vẻ mặt đã tái nhợt, trừng mắt về hướng nam hài đang mỉa mai ngồi trên nhánh cây, biểu tình như đã có vài phần khiếp sợ.

“Như thế nào? Bị dọa sợ mất mật?” Nam hài rất đắc ý, trên mặt hiện ra vài phần khinh thường, lạnh lùng liếc mắt nhìn người áo xám kia.

“Tứ. . . Ngươi là Tứ. . .” Người áo xám bị hắn nhìn chằm chằm, đúng là run lên.

“Tứ cái gì tứ (1)? Ngươi đang sợ chết sao? Hi hi, quỳ xuống dập đầu vài cái tiểu gia ta liền tha cho ngươi.” Nam hài ngắt lời người áo xám, trên mặt lại cười vui vẻ, bộ dáng giống như một đứa nhỏ bị cha mẹ chiều đến hư hỏng.

(1) Từ “tứ” (số bốn) và từ “tử” (chết) đồng âm với nhau. Đọc là “sĩ”.

Khánh Nhiễm cảm thấy tên nhóc này và người mặc áo xám kia dường như có liên kết ngầm với nhau, vừa rồi biểu tình của người áo xám rõ ràng nhận biết nam hài, hơn nữa còn là tương đối ngại. Người áo xám kia dường như rất được mọi người tin tưởng, thấy hắn vài chiêu đã bị nam hài đánh bại, ai nấy đều đứng sững sờ, trong lúc nhất thời, đình viện, nóc nhà đều yên tĩnh, tình cảnh bị đảo ngược có chút kì quái, Khánh Nhiễm không khỏi nhẹ nhàng nhú mày.

“Ngươi, ngươi. . .” Người áo xám nghe được nam hài nói như vậy thì run run phun ra một ngụm máu tươi.

“Chắc chắn, quên đi, quên đi. Xem đem ngươi dọa sợ, bị hù chết, tiểu gia đây vẫn đi theo thì thật xúi quẩy. Ngươi, đúng, ngươi đó, Trương bàn tử (2) à, ta mới từ kinh thành đến đây, Lãnh đại hiệp vô dụng này của ngươi cùng người bị truy nã trong cáo thị ở kinh thành sao lại có dáng dấp giống nhau như đúc vậy. Không phải là ngươi chứa chấp tội phạm triều đình đấy chứ, đây chính là tội lớn nha?”

(2) người mập

Nam hài xoay cổ tay, thường thức thanh kiếm sắc bén, lời nói băng quơ lại làm Trương lão gia kia sợ ngã lão đảo mấy bước, thả cánh tay của người áo xám kia ra.

“Ai nha, thế nào cũng sợ đến như vậy? Xem ra bị ta nói trúng rồi! Ha ha, bàn tử không cần lo lắng, ta sẽ không đi tố cáo ngươi đâu. Muội muội của ta cũng thật nghịch ngợm, biết được tội trạng của Trương lão gia lại còn bao dung, không sao, ta mang nàng trở về đây.”

Nam hài còn chưa nói xong thân ảnh đã loé đến bên cạnh Khánh Nhiễm, nàng chưa kịp phản ứng đã bị hắn thân thiết nắm lấy tay.

Nam hài dặt dàng xoay người rồi đi, Trương bàn tử đứng ngơ ngác không có phản ứng. Khánh Nhiễm cũng đang ngây người, chỉ cảm thấy thân ảnh trước mắt như một luồng điện, trong chớp lát đã làm nàng hoa mắt chóng mặt.

Nam hài mới vừa đi được hai bước lại đột nhiên xoay người lại, Khánh Nhiễm thiếu chút nữa đụng vào người hắn, nhú mày ngẩng đầu thì thấy hắn đang cúi đầu nhìn mình, đôi mắt đen nhánh sáng bóng như gương, hắn nháy mắt hai cái với Khánh Nhiễm rồi nhìn về phía Trương bàn tử, khuôn mặt dường như có chút đăm chiêu.

“Hồng rồi Trương lão gia, lộ phí của ta và muội muội dường như không đủ, một đường đến kinh thành còn rất xa, thật sự là cùng đường, nói không chừng ta còn bị kích động, phải đi phủ nha tố giác chút chuyện, tuy phần thưởng của quan phủ không nhiều lắm, nhưng mà. . .”

“Mau lên, mau lên, mau dâng cho tiểu công tử cùng tiểu thư đây thật nhiều ngân lượng.” Trương Mậu Tài lão gia nghe hắn nói như vậy, trong lồng ngực đã nhanh chóng hồi phục tinh thần, vội vàng ra lệnh đập tên sai vặt bên cạnh, liếc mắt một cái.

Không bao lâu, một túi bạc đã được dâng lên, nam hài đếm đếm, tựa hồ cảm thấy có chút thiếu, khuôn mặt hơi đanh lại, bữu môi nói: “Trương lão gia, không phải ta đã nói, già trẻ lớn bé trong Trương phủ các ngươi chỉ đáng giá có nhiều đây tiền?”

“Đồ ngu! Tiểu công tử chờ một chút, ta sẽ lấy ngay, xin bỏ qua cho.” Trương Mậu Tài nổi giận dưng dưng lại đập tên sai vặt một cước, xoay người lại, từ trong lòng lấy ra vài tấm ngân phiếu vội vàng cho người dâng lên.

Nam hài thế này mới mặt mày hớn hờ, nhẹ nhàng buông tay Khánh Nhiễm ra, thấy nàng nhìn sang, liền cười đắc ý giơ lên ngân phiếu trong tay: “Thanh muội, còn không mau cảm ơn Trương lão gia, có cái này chúng ta đi kinh thành sẽ không bị chết đói.”

Khánh Nhiễm thấy hắn cười sáng lạn thì ngực liền tức nghẹn khó thở, mặc kệ hắn, hất tay của hắn xoay người rồi đi, trong lòng buồn bực, dưới chân không khỏi nặng nề, tiếng gót bị đập vỡ vang lên.

“Ha ha, muội từ nhà ta tính tình không tốt, mong Trương lão gia thứ lỗi. Lão gia ngài rộng lượng như thế, khi ta từ kinh đô trở về nhất định lại đến —“bái tạ”! Thanh muội, chờ huynh trưởng một chút.”

Nghe nam hài nói như vậy, Khánh Nhiễm quay đầu cực kì đồng cảm nhìn thoáng qua Trương Mậu Tài, quả nhiên thấy tươi cười trên mặt hắn đang cứng đờ. Ánh mắt liếc đến người áo xám còn đang ngồi dưới đất, nghi hoặc trong lòng Khánh Nhiễm lại nổi tiếp nhau. Không biết lai lịch của tên nhóc này như thế nào, cùng người áo xám có gì liên quan, sao có thể dọa唬 thành như vậy.

Tiếng bước chân của nam hài đến gần, Khánh Nhiễm cũng chẳng thèm để ý phi thân phóng về hướng đêm tối lao đi.

Kinh công của Khánh Nhiễm vốn không bằng nam hài, trên người bây giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không biết trốn ở đâu, gần như đã bị nam hài đuổi theo.

“Thanh muội chờ ta một chút, đi nhanh như vậy làm gì. Tiểu gia ta vừa cứu ngươi vô cùng nguy hiểm khó khăn, đối nhân xử thế không hề thiếu đạo đức như thế được, ít nhất cũng phải cảm tạ ta chứ. Không được dùng ngân lượng để cảm tạ, thom một cái là được rồi.” Nam hài nói nhao nhao ồn ào, nhắm mắt theo đuôi Khánh Nhiễm, lông mi dày đậm trên gương mặt xinh đẹp khẽ chớp, tiến đến trước mặt nàng, một bộ như muốn chờ nàng si mê đắm đuối.

Khánh Nhiễm quả thực không tin được trên đời này lại có người mặt dày như vậy, chẳng lẽ muốn kéo đồng bọn để quyết đấu một trận sống mái? Nếu như không có hấn phá rồi, hiện giờ nàng đã muốn ôm đồng trang sức đó tìm được chỗ an thân. Nàng tức giận nâng tay, đẩy gương mặt đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng của hắn, nhưng hắn không né tránh, bị Khánh Nhiễm đẩy một cái lao đảo.

Da dẻ mềm mại lại ấm áp, Khánh Nhiễm không khỏi thán mắng, quả thật là công tử con nhà phú quý, một chút thông cảm với người khác cũng không có, chỉ biết càn quấy khắp nơi, hỗn đản đáng ghét. Một mặt thán mắng một mặt bước nhanh về phía trước, trên đường sớm đã không còn ai, bóng dáng của nàng ở dưới ánh trăng lúc dài lúc ngắn, không hiểu sao lại cảm thấy khổ sở, mọi chuyện đều không thuận lợi làm nàng hơi bức mình. Nếu cứ như vậy thì khi nào mới có thể lấy lại thi thể của phụ mẫu đây.

“Thanh muội, đừng đi mà. Sao lại tức giận rồi? Ta đem hết ngân lượng cướp được chia cho ngươi được không? Đến đây, cười cho ca ca xem cái nào(3).” Nam hài lao đảo đuổi theo Khánh Nhiễm, nắm chặt ống tay áo nàng không buông.

(3) Câu này trong mấy truyện cổ đại hay có, mấy tên ác bá cường đoạt dân nữ cũng hay nói dạng câu giống như vậy: “Cười cho gia xem cái “lão””^^

“Đừng gọi ta Thanh muội, ta không quen biết ngươi.” Khánh Nhiễm vùng thoát khỏi tay hắn, quay đầu bước đi. Nhưng mà công phu của nàng không tốt bằng nam hài, muốn tóm hắn cũng không có biện pháp nào, chỉ hy vọng hắn đừng ở bên tai nàng nói nhao nhao ồn ào là tốt rồi. Nàng nhận, xem rằng đêm nay xui xẻo cũng không được.

Nam hài cũng không để nàng yên tĩnh, lần thứ hai nhào tới, về mặt kinh hoàng:“Chia cho ngươi số bạc cũng không được? Chẳng lẽ ngươi muốn mấy tấm ngân phiếu kia?”

Thấy Khánh Nhiễm lạnh lùng vòng qua người hắn đi mất, hắn cắn môi một cái, từng bước đi lên trước:“Lần này chắc chắn ngươi sẽ đồng ý thôi, nè cầm lấy, bao nhiêu đây liền cười rồi phải không?”

“Tránh ra!”

“Hai tấm?”

“Ba tấm đều cho ngươi được không?”

Khánh Nhiễm bị hắn cuốn lấy, giận mà không có chỗ phát tiết, không nghĩ ngợi liền đem thanh đao vừa cướp được thẳng tay phóng ra. Không nghĩ tới nam hài chỉ đứng đó trợn to hai mắt, trốn cũng không trốn, a một tiếng kêu thảm thiết, ánh đao lóe lên từ đỉnh đầu hắn bay qua, bất ngờ cắt ngang phát dài*đây buộc tóc*, tóc dài rơi xuống còn kèm theo mấy cọng lơ phơ trong gió. Thanh đao cắm thẳng vào một căn nhà gỗ trên phố, run rẩy lắc lư không ngừng.

Hai mắt nam hài trợn ngược, thân mình mềm nhũn, rồi thẳng tắp ngậy ngổ ngã xuống.

Khánh Nhiễm kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm, nửa ngày cũng không thấy hắn động đậy, dường như thật sự bị dọa sợ ngất xỉu. Trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng mới vừa rồi biểu tình của hắn lại quá mức chân thật, không khỏi khiến nàng thầm nghĩ chẳng lẽ mình ra tay quá đột ngột? Nàng nhú mồm ngó xuống, buồn bực vỗ vào hai má của nam hài, tức giận nói.

“Ta biết là ngươi đang giả vờ, nhanh chút đứng lên cho ta.”

“Hỗn đản, mau đứng lên.”

“Hi hi, ta không gọi là hỗn đản, Thanh muội cứ gọi là Tứ lang đi, tiểu ca ca đây trong nhà đứng thứ tư, nên phụ mẫu đều gọi ta là Tiểu Tứ.” Nam hài bỗng nhiên mở to mắt, con ngươi đảo một vòng, lóe lên như vì sao sáng.

Khánh Nhiễm thấy hắn như vậy, thán mắng chính mình vô dụng, bị một thằng nhóc treu đùa xoay vòng vòng. Không chút khách khí cho hắn một đập, trên ngực áo trắng của nam hài lưu lại một dấu chân đen thui, đứng dậy xoay người bước đi.

Có lẽ vừa rồi hoạt động đã tiêu hao rất nhiều sức lực, nàng vốn đang bị sốt, lúc bất ngờ đứng dậy, chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân mình mềm nhũn ngã gục xuống.

Nam hài thấy Khánh Nhiễm đứng dậy muốn bước đi cũng cúi đầu chống người dựng lên, nhưng không đoán được nàng lại đột ngột ngã xuống. Còn hura kịp phản ứng, Khánh Nhiễm đã ngã xuống nửa người nhôm dậy của hắn, cả người nàng đập thẳng vào cánh tay đang chống đỡ dưới đất, gò má thân ái mạnh mẽ cả vào mặt đường.

“Aaaaaaa! Ta bị hũy dung rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyhnh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Nỗi Đau Của Mỗi Người

Mây đen không biết đã kéo đến tự bao giờ, che khuất cả ánh trăng xinh đẹp, bầu trời nhất thời tối đen như mực, chỉ còn sót lại mấy đóm sao lấp lóe trong đêm.

Nam hài tự xưng là Tứ lang kia bị Khánh Nhiễm đè lên, kêu thảm thiết một tiếng nhắm mắt nằm trên đất, nửa ngày cũng không thấy nàng có động tĩnh, lúc này mới thấy có gì đó không ổn. Hắn xoay người đẩy Khánh Nhiễm ra, ánh sáng le lói chiếu vào quần áo lam lũ của tiểu cô nương, thân thể gầy nhỏ đang lạnh run, hai má đỏ ửng, da thịt nóng hổi hổi.

“Ồi chào, phát sốt. Thật là, còn vô liêm sỉ hơn cả ta, mới vừa rồi lạnh lùng với gia như vậy, bây giờ lại tự mình hiến thân cho ta. Thôi, thôi, thấy tiểu nha đầu ngươi cũng có chút thành ý, ta sẽ giúp ngươi một lần vậy.” Tứ lang xoay người ngồi xổm bên cạnh Khánh Nhiễm, kéo cánh tay nàng vác lên lưng.

Đột nhiên hắn cười hi hi, đôi môi hồng hồng vênh lên, dùng ống tay áo trắng như tuyết chà lên hai gò má của Khánh Nhiễm, rồi cúi xuống hôn hai cái chóc, tiếng vang trên đường mãi cũng chưa tan.

Hắn tựa hồ rất đắc ý, cười ha ha một tiếng, thế này mới vác Khánh Nhiễm lên lưng chạy đến đầu đường, miệng còn ngâm nga.

Tứ lang mang Khánh Nhiễm đi không bao xa thì ngừng lại, ngẩn đầu nhìn, trước mắt hiện ra một căn nhà giàu có to lớn. Thềm cao ngói đỏ, hai lồng đèn lớn trước cửa son xoay tròn lộ ra sự phú quý. Tứ lang cười hi hi vỗ vào cánh tay của Khánh Nhiễm đang buông thõng trước người.

“Trương bản tử thật biết nghe lời, quả thực không dám đuổi theo chúng ta. Không đi nữa, đêm nay ở lại nơi này đi. . . Uhm, Mã phủ. Ồi thật là, không có việc gì tự nhiên lại nóng lên như vàng thế này, làm hoa cài hai mắt tiểu gia rồi.”

Tứ lang một mặt nói một mặt cõng Khánh Nhiễm vòng qua Mã phủ, hướng về phía Đông đi tới, không bao lâu thì dừng lại, ngửi ngửi một chút cười hài lòng, rồi thả người đạp một bước lên tường cao, dễ dàng hạ xuống tiểu viện.

Loại việc nửa đêm đi thăm nhà người khác rõ ràng hắn rất quen thuộc, không bao lâu hắn đã tìm được một gian phòng trống. Phòng ốc đơn sơ, bên trong có một cái bàn gỗ nhỏ, một tủ treo quần áo, đệm chăn được gấp chỉnh tề, đơn giản nhưng rất sạch sẽ, đây có lẽ là phòng ở của hạ nhân trong nhà.

Tứ lang đặt Khánh Nhiễm lên giường rồi đắp chăn kỹ càng lại cho nàng, sau đó lác mình ra khỏi phòng. Chỉ một lúc sau, không biết từ đâu hắn kiếm được một lò than đã được quạt đỏ, đặt dưới chân giường, cũng không nhìn Khánh Nhiễm lại chạy ra khỏi phòng. Hắn chạy thẳng nhảy qua một bức tường, từ trong lòng lấy ra một thanh sắt, không bao lâu đã mở được cánh cửa trước mặt, đẩy cửa bước vào. Mặt mày giương lên, hắn khẽ cười một tiếng.

“Ha ha, ta đã nói nơi này là nhà bếp mà.”

Khánh Nhiễm giống như bị rơi vào biển lửa, lửa nóng lại nổi tiếp theo lửa nóng, trước mắt chỉ có bóng tối vô tận. Nàng một mình đơn độc, cứ chạy mãi đến phía trước không biết mệt, sóng nhiệt phía sau cuốn trôi tất cả, đại hòa lan tràn truy đuổi nàng đến sức cùng lực kiệt, nàng hoảng sợ hô to, cha, nương, tỷ tỷ, còn Tinh Viêm, mọi người đều đi đâu rồi. Ngay tại lúc nàng không thể chạy nổi nữa, cánh vật mơ hồ trống rỗng, có vài đôi tay ấm áp dần đưa về phía nàng, nàng nhìn thấy cha nương, tỷ tỷ, Bạch thúc thúc, còn có Tinh Viêm, bọn họ dịu dàng nhìn nàng nở nụ cười.

Mọi người kéo tay nàng cùng nhau chạy, lửa ngày một nhỏ dần, nàng cười khanh khách như muốn bay lên không trung, đột nhiên mọi người không vây quanh nàng nữa, gương mặt bọn họ thoáng khó không ngừng lùi về phía sau, nàng hoảng sợ vờn tay, liều mạng chạy vòng quanh, nhưng làm thế nào cũng không thể bắt được một người. Bốn phía trở nên trống rỗng, nàng đứng giữa tầng mây trắng, trong thế giới bao la mờ mịt này đã không còn gặp được người thân của nàng nữa, nàng hoảng sợ khóc lớn, khăn cả giọng la lên, đại hòa lại thổi thoi quét mà đến. . .

“Cha, nương, đừng đi! Đừng bỏ lại Nhiễm Nhiễm, đừng. . .”

Tứ lang bụng một chén được đen sì, còn chưa vào phòng đã nghe tiếng Khánh Nhiễm kêu la, hắn hơi chau mày, nhanh chóng tiến vào trong, đem đùi gà đang ngâm trong miệng tùy tiện phun xuống đất. Hắn bụng được đến trước giường, nhìn dòng nước mắt không dứt của tiểu cô nương đang mê mẩn,

trong lòng đau xót.

Tuy trong bóng tối, nhưng hắn vẫn thấy được đôi mi nhỏ thật dài của nàng đang run lên nhẹ nhẹ, bên trên đọng lại ánh nước, nước mắt không ngừng chảy xuống, làm ướt cả hai gò má. Nàng ngủ không được an ổn, không ngừng đưa tay cào loạn trong không trung, dường như bắt được mới có thể an tâm.

“Tỷ, mau, chạy mau!”

Thấy Khánh Nhiễm lại vươn hai tay, Tứ lang liền bay tới để nàng bắt được cánh tay mình. Cúi người ở bên giường ngồi xuống, thấy nàng ôm thật chặt cánh tay hắn thì cười đắc ý.

“Nha đầu, lúc này chính là ngươi cầu ta .”

Nói xong liền ngửa đầu hóp một ngụm được lớn đang nóng, cúi người phủ lên môi của Khánh Nhiễm, giúp nàng nuốt được đáng vào trong, cổ tay khẽ lật bát thuốc kia liền lượn một vòng trong không trung, ngay ngắn thả xuống mặt bàn.

Hắn không để ý lau khoé miệng, cười hi hi nói:“Ngươi xem, ta đã lấy thuốc cho ngươi, nhưng ngươi lại nắm chặt tay ta không buông. Một tay thì không thể dứt thuốc giúp ngươi uống được, vì thế ta chỉ có thể dùng miệng, ngươi thấy ta có thông minh không? Thanh muội nghỉ ngơi thật tốt, ta còn có việc, một hồi rồi trở về cùng ngươi nha.”

Dứt lời liền đứng dậy, nhưng Khánh Nhiễm vẫn liều mạng lôi cánh tay phải hắn không buông, hắn cúi người cười đắc ý:“Lưu luyến ta như vậy sao,nhưng mà làm sao bây giờ, ta. . .”

“Tình Viêm. . .” Khánh Nhiễm trong mơ hồ lại nhìn thấy Bạch Tình Viêm vui đùa âm ỉ quần quýt lấy nàng, lần này nàng một chút cũng không ghét hắn, vui vẻ chạy đến cùng cười với hắn.

Tiếng nói mơ của nàng cắt ngang lời nói đắc ý của Tứ lang, đôi mày của Tứ lang xoắn chặt lại với nhau, nghiêng rằng nói:“Nha đầu không có lương tâm chết tiệt kia.”

Dứt lời liền hung hăng rút tay ra, hướng về phía Khánh Nhiễm đang quào loạn làm cái mặt quỷ, sau đó mở tủ quần áo tìm một bộ xiêm y màu đen khoát lên người. Y phục kia rõ ràng dành cho những người phụ nữ tuổi trung niên, sao có thể vừa người? Hắn hơi cau mày, kéo vài cái đem những chỗ vướng tay vướng chân xé đi, miễn cưỡng che được bạch y phía dưới, nhanh chóng đạp chân rời khỏi phòng.

Thả người lóe lên, thân ảnh nho nhỏ đã phóng vào biển mất trong màn đêm, hắn đến một nơi ngoài dân cư không xa, tìm một thân cây cao, ẩn thân trên nhánh cây nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, một bóng người lạng lẽ rời khỏi căn viện phía dưới, động tác có vài phần lén lút. Ra cửa liền tung người bay về phía Tây thành, khinh công cũng xem như không tồi.

Trên cây, Tứ lang đã nghe được động tĩnh nhưng không lập tức mở mắt, chỉ là đôi môi đỏ mọng đã hiện lên tia cười mỉa mai. Đến khi thân ảnh kia biến mất ở góc đường hắn mới mở to mắt phi thân đuổi theo, thâm nghĩ trong lòng một tiếng “ngu xuẩn”.

Tứ lang không nhanh không chậm đi theo người nọ, xuyên qua nửa Khánh thành, người nọ đứng trước bậc thềm cao có đèn lồng đỏ, trước cửa của phủ đệ có lân sư trấn giữ. Lại nhìn quanh vài lần, thấy không có người chú ý mới hít ha hít hải bước lên bậc thềm, trước phủ bất ngờ có một đội binh lính canh gác, người nọ tựa hồ rất nóng lòng cầu xin binh lính cho hắn tiến vào. Qua nửa ngày, binh lính kia chẳng những không cho đi, dường như còn bị hắn chọc cho tức giận, rút kiếm chia tó, người nọ không biết làm sao, quanh quẩn một hồi thế này mới xoay người rời đi.

Lồng đèn treo trên mái hiên chiếu rọi, phía dưới chiếc đầu bông* màu đen kia không ngờ chính là Lãnh đại hiệp ở Trương phủ vừa bị Tứ lang dọa sợ chết khiếp.

(Đầu bông: áo khoát dạng cánh dơi có nón)

Tứ lang ẩn trong bóng tối gần đó, thấy hắn bị binh lính xua đuổi, mặt mày xám xịt rồi đi, ánh mắt hiện lên châm chọc. Lắc mình tiếp cận phủ đệ, đi vòng qua cửa sau, sau bức tường cao thình thoảng truyền đến tiếng bước chân, rõ ràng có binh lính tuần tra, hơn nữa thủ vệ rất nghiêm ngặt. Tứ lang đợi một hồi, thấy không có cơ hội, lại thả người nhập vào bóng đêm.

Không bao lâu trong tay kéo một sợi chỉ nhỏ trở về, lại ở bên chân tường ngồi xuống.

Một lát sau nghe bên trong cửa truyền đến tiếng động xôn xao, chính là thời gian lính canh gác đổi phiên trực. Hai mắt hắn sáng ngời, sợi chỉ trong tay thả ra, nhành cây phía đối diện không xa truyền đến một tiếng động lớn. Tứ lang nhanh chóng lấy sợi chỉ trong tay bỏ vào lồng, cửa đã mở ra, một đội thủ vệ gọi nhau xông về hướng gốc cây kia.

Vừa lúc một đội lính tuần tra trở về, cũng la hét đi theo. Thừa dịp trước cửa đang xôn xao ồn ào một hồi, Tứ lang vận khinh công, lạng lẽ từ góc Đông Nam của phủ đệ leo tường nhảy vào, nhẹ nhàng đáp xuống trong viện, hướng về phía cánh cửa đằng sau thềm lười, nhanh chóng tìm một khóm cây ẩn nấp ngồi xỏm xuống.

Chậm rãi xem xét mọi thứ xung quanh, đình đài lầu các của phủ đệ coi như cũng được bố trí rất tinh xảo, có lẽ nằm gần cửa sau, ánh đèn ở đây hơi u ám, chiếu vào những bóng đen lay động trong viện, trong viện thình thoảng có những tiểu đội quan binh tuần tra, nhưng thật ra lại lộ ra vài phần uy nghiêm.

Quan sát một hồi, hắn cẩn thận né tránh vài đội quan binh, ẩn náu chạy về hướng nhà lớn ở chính viện. Cao đường (1) ở chính viện trái lại cực kì có khí thế, Tứ lang bấu môi.

(1) Nơi mà ngày xưa cả một gia đình cùng sinh hoạt, là gian chính của một căn nhà, giống như phòng khách hiện nay.

“Không hổ là phủ trạch của Thành thủ đại nhân.”

Ẩn nấp một hồi, thấy chính ốc rõ ràng không cần thiết để có binh lính thủ vệ, bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động, nghĩ đến chính là có người mặt đàm bên trong phòng, vì thế lúc này mới triệu hồi thị vệ.

Tứ lang tập trung lắng nghe, nhưng không nghe được rõ ràng, nhìn đến cửa sổ phía đông của chính ốc, bởi vì có một hòn núi giả cách đó không xa, nên ánh sáng nơi đó hơi u tối, có thể ẩn thân được. Hắn đề khí vận công, cầm lại toàn bộ hơi thở, nín thở, nhanh chóng nghiêng mình vọt qua trước cửa, lăn vào bóng tối, tập trung lắng nghe những động tĩnh trong phòng.

“Như vậy về sau chúng ta đã là người một nhà .”

“Ha ha, nhờ Tam hoàng tử và Tần phi nương nương để mắt đến tại hạ. Được Khúc đại nhân chỉ điểm, về sau còn phải nhờ đại nhân ở trước mặt Tam hoàng tử nói tốt nhiều hơn vài câu mới phải.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, hai mắt Tứ lang híp lại, khẽ nhếch khoé môi, khuôn mặt bất giác lạnh lẽo.

“Điều đó là đương nhiên, Khánh thành là tòa thành lớn ở biên cảnh phía nam, lại là cứ điểm quan trọng. Hải đại nhân một tay nắm binh mã Khánh thành, Tam hoàng tử thật ra sớm đã trông ngóng tha thiết. Về sau Khúc Đông Bình ta cũng phải nương nhờ vào đại nhân nhiều hơn rồi.”

Trong phòng lại truyền đến một trận cười to, Tứ lang không còn kiên nhẫn nhử mồi.

“Ha ha, Khúc đại nhân lần này đến Khánh thành sợ rằng cũng không được bao lâu, mấy ngày này hạ quan nhất định phải làm tốt thân phận người chủ ở đây, tiếp đón ngài thật chu đáo, mau mau, mời ngài dùng bữa.”

“Chuyện xúi quẩy lần này vốn đã làm thoả đáng, vậy mà Vân Nghị kia lại có đồng lõa. Nhưng bản quan cũng không tin, trong hai ngày phơi thây ở Tây thành lại dẫn không ra bọn chúng!”

“Đại nhân thật sự là vì Hoàng Thượng làm lụng vất vả có thù.”

“Ha ha, diệt cỏ phải diệt tận gốc, bản đại nhân cũng vì hoàng mệnh khó cãi, mặc dù Hoàng Thượng giao cho bản quan chuyện xúi xẻo này, nhưng đó chính là hoàng ân oai nghiêm, há lại không nghiêm chỉnh tuân thủ cái đạo lý “phải hoàn thành”. Chờ bản quan bắt được tiểu nữ nhi của Vân Nghị, Vân Khánh Nhiễm, chuyện này coi như đã xong .”

Vân Nghị? Vân Khánh Nhiễm? Ánh mắt Tứ lang hiện lên vài phần suy nghĩ hứng thú, không kiên nhẫn ở lại nghe bọn họ nói chuyện. Hắn lách mình vọt tới hậu đường, dùng ngón tay đâm vào cửa sổ giấy, nhìn vào bên trong.

Mơ hồ thấy được những người đang nâng chén cười nịnh ngọt ngào ngoài thất, đôi mắt hắn nổi lên tầng sương mù lạnh lẽo mà u tối, ánh mắt vừa chuyển, trong nháy mắt cũng đông lại. Ánh mắt rơi vào giá gỗ Tử Đằng nằm trong góc tường thư phòng, trên đó treo một bộ khôi giáp cứng đờ, bất động một lúc lâu. Hai tay hắn nắm chặt, nửa ngày mới ngăn chặn được cảm xúc trong lòng.

Nặng nề thở ra một hơi, hắn nhẹ nhàng tới gần cửa sổ nội thất, ánh mắt sáng ngời lưu chuyển. Bên môi hiện lên nụ cười, lách mình liền chui vào ngọn núi xanh cách đó không xa, đá nổi lôm chôm, giữa những khe đá có lá cây dâm bụt và cây chá mọc xen lên, hắn ngồi xuống ở giữa, lẳng lặng chờ .

(Cây chá: như cây dâu, lá nuôi tằm, gỗ vàng, mìn là loại gỗ quý)

Sau một lúc lâu, khi hai người trong phòng đã ăn uống no nê, nha hoàn liền nói đuổi nhau tiến vào, nâng hai người thất tha thất thểu đứng dậy. Tứ lang không đánh mất thời cơ, thân ảnh quý mị đẹp để giữa bầu trời đêm, lách mình xuyên qua cửa sổ nhỏ tiến vào nội thất. Nhanh chóng đến giá gỗ gõ xuống bộ kim giáp kia, lấy tấm khăn trải bàn gói lại rồi buộc chặt lên người. Thừa dịp thị vệ chưa trở về vị trí cũ, hắn thi triển khinh công thật nhanh dọc theo lối vào, tránh thoát những binh lính đang tuần tra rồi khỏi Thành thủ phủ.

Lúc hắn trở lại trong căn phòng nhỏ ở Mã phủ thì trời đã gần sáng, Khánh Nhiễm cũng không còn ở đây nữa, đệm chăn trên giường đã được thu xếp chỉnh tề. Trong phòng chỉ còn một chậu than sót lại những đốm lửa lập lờ.

Tứ lang tựa hồ cũng không để ý, bấu môi mắng một tiếng nha đầu chết tiệt, rồi đem gánh nặng sau lưng đặt xuống bàn.

Ngón tay khẽ run chạm vào lớp vải bọc, hai hàng lệ đã yên lặng chảy dài trên má, gương mặt luôn luôn vui cười và lông bông thường ngày, giờ lại ưu thương không tả được.

“Cha, kim giáp của người, Tiểu Tứ đã tìm về rồi đây. . .”

Q.1 - Chương 16: Khởi Mầm Tai Hoạ

Mây đen che khuất ánh trăng, sau nửa đêm khí trời đột nhiên thay đổi, gió lạnh thổi tới mọi nơi. Trong thời tiết như vậy, ngay cả người điếm canh (1) cũng mệt mỏi, làm việc qua loa, xa xa truyền đến vài tiếng vang, nhưng không có tiếng báo canh.

(1) Những người gõ trống, gõ mõ lúc nửa đêm để báo canh giờ, một canh tương đương với hai tiếng.

Khánh Nhiễm đơn độc đi trên con đường trống vắng, gắt gao nắm chặt quần áo trên người, quần áo rộng thùng thình bị gió thổi bay lên phần phật, khí lạnh từ bốn phía đánh úp về phía nàng.

Từ lang đi được không bao lâu, nàng liền bị sự sợ hãi từ khắp nơi bủa vây tình dẫy, cảm giác không an toàn này, ngay cả trong mộng cũng không nguyện để nàng được nghỉ ngơi một chút. Cảm giác cô tịch không biết đi về đâu, sự mệt mỏi rã rời làm nàng muốn gục ngã.

Dưới bóng đêm dử tợn, ngã đường trông trải như một cái động đen ngòm to lớn, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhai xương róc thịt con người. Khánh Nhiễm lau trán ướt mồ hôi, vịn vào tường thờ dộc. Không phải nàng không muốn ở lại Mã phủ, chỉ là Từ lang nhất định không phải là người bình thường, còn nàng lại chưa biết được hẳn là bạn hay thù. Lúc này nàng giống như một con nhím đang xù gai, phải cảnh giác với hết thảy mọi thứ xung quanh, chỉ mong được sống sót.

Đúng vậy, sống sót! Dù có thế nào, nàng vẫn phải tiếp tục sống, còn quá nhiều chuyện đang chờ nàng giải quyết. Nếu giờ phút này nàng ngã xuống, dù có chết, nàng cũng sẽ không cam lòng. Cho dù nàng chết, nàng cũng không còn mặt mũi đi gặp người thân của nàng nữa.

Khánh Nhiễm hít sâu một hơi, nâng khuôn mặt nhỏ bé kiên cường, cố gắng mở to đôi mắt bị nhiệt độ hung đỏ, tiếp tục bước trên con phố dài đen kịt. Nương theo ánh sáng mờ nhạt, nàng vượt ngang thành Đông tập tễnh đi về hướng Tây, đi qua vài ngõ phố, không hề có mục đích. Một canh giờ sau, nàng tìm được một nơi tựa như đại trạch của quan lại, thấy bên ngoài bên trong đều tối đen, hai mắt nàng sáng lên.

Từ chỗ hậu viện treo tường vào, lắng nghe một chút, trong viện rất yên tĩnh, không hề có tiếng động. Nhờ ánh sáng nhạt mờ hồ thấy được cỏ dại trong viện mọc lan tràn, bên trong hé ra một bàn đá nhỏ, trên mặt sỏi đã bị đóng bụi dày, nơi này có lẽ là một mảnh viện bỏ hoang của những gia đình giàu có.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Khánh Nhiễm không dám lơ là, men theo viện phía đông và phía tây qua lại kiểm tra một lần, thấy quả thật không có người mới âm thầm tiến vào một gian phòng như dành cho nữ quyến. Trong tủ quần áo còn có vài món nữ trang đã bỏ, nàng tìm vài bộ bao lấy người rồi trèo lên giường, dựa sát vào tường nghỉ ngơi.

Một mối khắp người làm nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, lúc mở mắt ra thì nắng đã lên. Cũng không biết có phải thuốc mà Từ lang rót cho nàng đã có tác dụng hay không, hiện tại nàng đã cảm thấy khoẻ lên nhiều, ý thức cũng rõ ràng. Từ trong lòng lòi ra khối điểm tâm lấy từ Trương phủ, dùng xong, cảm giác trên người cũng có khí lực rất nhiều. Thở phào nhẹ nhõm, Khánh Nhiễm cũng không vội hành động, chỉ ngồi yên lặng nhủ suy nghĩ.

Từ lang rời đi nhưng bạc cùng ngân phiếu lấy được từ Trương gia đều để lại trên người nàng, cũng không biết vì sao. Khi tỉnh lại, tuy miệng đắng chát, nhưng chậu than trong phòng, chăn bông đắp trên người lại cho nàng cảm giác thật ấm áp, hiện tại nghĩ đến tên nhóc tự xưng là Từ lang kia cũng không tính là đáng ghét.

Nàng nhanh chóng ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, dù hẳn đáng ghét hay không đáng ghét, về sau cũng không liên quan đến nàng nữa.

Suy nghĩ xong những vật mình cần, Khánh Nhiễm không chần chừ nữa, ánh nắng sáng sớm thẳng tắp xuyên qua màn cửa sổ chiếu rọi vào phòng, nàng quan sát bốn phía, phát hiện trong phòng thực ra được bố trí rất nhã nhặn, tuy những vật bị bỏ đi đã nghiêng trái nghiêng phải, có vẻ hỗn độn, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự tinh xảo vốn có của nó.

Nàng đẩy tủ quần áo, bên trong còn vài bộ y phục hơi cũ, tuy rằng bộ dáng có chút lỗi thời, màu sắc và hoa văn đã hơi sạm màu, nhưng đều là những loại gấm được thêu rất đẹp, so với bá tánh bình thường đã tốt hơn rất nhiều.

Trong lòng hơi vui mừng, nàng đẩy cửa bước ra ngoài, cẩn thận tìm kiếm ở từng gian phòng. Cuối cùng nàng cũng tìm được vài bộ y phục trong phủ của tiểu nam hài, chọn bộ xem như vừa người thay ra, nhìn vào gương sửa lại tóc, nàng ngắm nhìn gương mặt gầy gò tái nhợt trong gương, nhiệt huyết đau thương dâng trào trong lòng.

Cha, nương, nữ nhi nhất định nghĩ ra biện pháp để mọi người được chôn cất bình an.

Hạ quyết tâm, nàng đập bộ bước ra ngoài, cẩn thận lắng nghe những động tĩnh trên đường, lúc này mới trèo qua tường phóng đi. Chợt lúc sáng vừa được mở, nhưng đường phố rất náo nhiệt. Khánh Nhiễm không dám liều lĩnh bước ra ngoài, ẩn nấp trong con ngõ nhỏ quan sát một lúc lâu, thấy không có gì khác thường, thế này mới bước lên đầu phố. Nghĩ đến tối hôm qua, Trương Mậu Tài quả thật đã bị Từ lang dọa sợ, ấy vậy vẫn chưa đến báo quan sao?

Ngày hôm nay Khánh Nhiễm chỉ đến tiệm thuốc để chẩn bệnh, thăm dò một số chuyện, mua những thứ cần dùng, sau đó liền trở về căn viện bị bỏ hoang. Nàng nấu thuốc uống vào, những lúc khác nàng đều trà trộn vào tẩu lẫu, một ngày trôi qua nhưng thật ra đã biết được không ít điều về Khánh

Châu thành. Trời chưa tối, nàng liền sớm trở về căn viện đã ở đêm qua.

Ban ngày nàng đã phát hiện, căn viện này không phải không có người trông giữ, có một lão bá sống ở tiền viện, bởi vì trong viện vốn dĩ không có vật quý giá, cho nên ông cũng không đến hậu viện để kiểm tra.

Sân không nhỏ, buổi tối khi thấy lão bá đã tắt đèn nghỉ ngơi Khánh Nhiễm liền trở lại hậu viện. Nàng âm thầm tiến vào một gian phòng đã chú ý lúc sáng, châm nến, dọn dẹp mặt bàn sạch sẽ, nhanh chóng trải giấy và bút mực đã mua, bắt đầu bận rộn lên.

Đến giờ Tý (2) nàng buộc giấy đã viết xong vào thắt lưng, mang theo những vật đã sớm chuẩn bị thỏa đáng lặng lẽ rời khỏi viện. Chạy qua phố lớn ngõ nhỏ, cẩn thận đem những trang giấy dán khắp đường. Từ con đường phía bắc căn viện đi liên tục đến đầu phố nam Khánh thành, mãi đến lúc tờ giấy cuối cùng được dán lên, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

(2) Khoảng từ mười một giờ đêm tới một giờ sáng.

Giấy trắng mờ hồ phát ra tia sáng dưới trăng, chợt làm người ta cảm thấy ngội lạnh, Khánh Nhiễm cười nhạt. Nàng không đứng lại lâu, thi triển khinh công liền biến mất trên con phố.

Ngày hôm sau, từ sớm Khánh Nhiễm đã bước xuống phố, nhìn cách đầu đường không xa có nhóm người đang chen chúc, nàng liền cười khẽ, bật người bay nhanh về hướng đó. Đầu nàng hơi thấp so với mọi người, nên không thể nhìn được tình hình phía trước, chỉ nghe âm thanh niệm đọc của một lão bá lớn tuổi đang vang vọng.

“Chiến quốc phân phân giao tương công, lang yên cốn cốn chiến thất hùng.

Bình phong đao lợi cung mẫn doanh, tịch quyền tu đãi lương tương kinh.

Huy Châu dị nhân Lăng huyền xuất, thiếu niên tiện tác hùng bi hành.

Tiên đế hào chi Phi Vân hầu, thiên hạ văn chi như táng đảm.

Vì báo quân quốc ý phượng tru, điều tẫn cung tàn phanh công hầu.

Cổ lai công cao chiếu sàm ngôn, Mông Sơn thương lĩnh thần quý cừu.

Thế nhân liên chi lệ bằng đà, kim ngã niệm chi tâm hồng ba.

Trung Châu lương tướng phục kị đa, đoạt mệnh ngân thương bất phục kiến.”

Chiến quốc bình đao ồ ạc, khởi báo động (3) cuộn cuộn cả bảy nước ().

Quân tiên phong, cung sắt, kiếm bén đã tràn đầy, muốn càn sạch chỉ còn chờ người hiền tài giương cao.

Từ Huy Châu Lăng huyền, người kì tài đã có, thiếu niên khởi binh dũng mãnh như beo hùm.

Tiên Đế ban tên Phi Vân (4) hầu, thiên hạ nghe thấy đều mất cả hồn vía.

Vì nước, vì vua hoàn thành ý nguyện, chẳng dám nề hà... Nhưng, “điều tẫn cung tàn”(5), công hầu đã chết.

Từ cổ chí kim, công danh luôn gắn với mưu kế gièm pha, dãy núi Mông Sơn, cừ hận oan thán như quý khóc.

Người đời nghe thấy... lệ đã tuôn dài, nay lòng ta, sóng lớn (6) cuộn cuộn.

Hiền tài ở Trung Châu có quay lại, nhưng Đoạt mệnh ngân thương không thể thấy nữa.*

Nơi này đều là những dân chúng bình thường, những người biết chữ cũng không nhiều, lão bá vừa đọc xong liền có một người hô lên.

“Lâm bá, đây là có ý gì? Câu : “ Tiên đế hào chi Phi Vân hầu” lão Chu ta nghe hiểu được . Đây không phải là đang nói đến Vân Nghệ Vân tướng quân sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lâm bá , có phải Vân tướng quân lại đánh thắng trận rồi không ?”

“Không đúng, Vân tướng quân không phải từ quan về quê rồi sao?”

Mọi người nhất thời ngơ ngác một câu ta một câu ồn ào cả lên, Khánh Nhiễm gắt gao cắn chặt răng, trong lòng xúc động, nhìn xuống dòng nước mờ mịt trước mắt. Lại nghe một thanh âm hô lớn lên.

“Mọi người đừng ồn ỹ, nghe Lâm bá nói đã. Ngưu Nhị Tử ta tuy chưa đọc qua sách vở, nhưng nghe vài câu thơ này lại không giống lời tán dương. Câu: “điều tẫn cung tàn phanh công hầu”, rất nhiều lời hát từ lý (7) đều có, đây cũng không phải là từ gì tốt đẹp đâu.”

“Đúng vậy. Câu : “Mông Sơn thương linh thần quý cừ” là có ý gì vậy? Ta cũng nghe thấy là điềm xấu.”

“Lâm đại bá, người mau nói cho mọi người biết đi, có phải Vân tướng quân xảy ra chuyện gì rồi không?”

Trong giọng nói của mọi người đều mang theo lo lắng, Khánh Nhiễm nghe chỉ cảm thấy đau đớn khó nhin. Vội vàng cúi đầu lau đi nước mắt, phụ thân, người có thấy không? Người một lòng vì nước, nam chinh bắc chiến suốt mấy mươi năm, cố gắng để bảo vệ Chiến quốc ta an bình, dân chúng cuối cùng không quên người, trong lòng họ đều nhớ đến người. . .

“Này, ta. . . Các hương thân, nếu mọi người muốn ta giải thích, Lâm Hà Công ta cũng liền nói thẳng. Câu: “Vi báo quân quốc ý phượng trù, điều tần cung tàn phan công hầu. Cô lai công cao chiếu sầm ngôn, Mông Sơn thương linh thần quý cừ.”, đúng là nói Hoàng Thượng tin lời gièm pha, đã giết chết Vân tướng quân ở đây Mông Sơn, còn câu cuối cùng: “Đoạt mệnh ngân thương bất phục kiến” cũng là nói. . .”

“Sao có thể như vậy? Hoàng Thượng làm sao có thể giết Vân tướng quân! Lâm bá, nếu ngài không biết thì cũng đừng nói lung tung”

“Đúng vậy, Lâm bá, lời này không thể nói lung tung được .”

“Ta. . .Ta không có nói lung tung, ý tứ bài thơ này chính là như vậy. Cái gọi là “thần quý cừ”, không phải chính là ý này sao.”

“Có phải ngài hiểu sai rồi không? Chắc bài thơ này là nói về một người khác không phải Vân tướng quân.”

“Làm sao có thể, mọi người xem. Câu này: “ Huy Châu dị nhân Lăng huyền xuất, thiếu niên tiện tác hùng bi hành. Tiên đế hào chi Phi Vân hầu, thiên hạ văn chi như táng đảm” không phải là nói đến Vân đại tướng quân sao. Vân tướng quân chính là người ở Huy Châu Lăng huyện .”

“Nói như vậy Vân tướng quân thực sự đã bị sát hại ở Mông Sơn rồi sao ?”

“Đây Mông Sơn? Nơi đó cách đây không xa.”

Đợi mỗi người nói xong, Khánh Nhiễm chờ đúng thời cơ liền hét to một tiếng, về mặt hoảng sợ lùi về phía sau mấy bước sau đó loạng choạng té ngã xuống đất.

Tiếng kinh hô của nàng rất lớn, khiến mọi người đều nhìn lại đây, chỉ thấy một tiểu nam hài phấn điêu ngọc trác, về mặt hoảng sợ đang mở to hai mắt, trong đôi mắt sáng như sao đều là sự sợ hãi.

“Tiểu tử, mau đứng lên, người xảy ra chuyện gì? Ngã có đau không?” Một đại thẩm bước lên phía trước nâng Khánh Nhiễm dậy, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất đẹp, nhìn đều khiến khác yêu thương.

“Mọi người. . .Thăm thăm, cái đó thật sự nói Vân tướng quân ở đây núi. . . Bị giết rồi sao?”

“Đứa nhỏ này có phải có quan hệ gì với Vân tướng quân không? Như thế nào. . .”

“Hài tử, xảy ra chuyện gì? Người biết Vân tướng quân sao?” Một lão bá tiến lên hòa ái nhìn Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm nghe giọng nói thì đoán là Lâm bá, nàng mạnh lắc đầu rồi lại gật gật đầu, một bộ sợ hãi run run nhìn ông.

“Đứa nhỏ, người đừng sợ, cứ chậm rãi mà nói ra.”

“Cháu. . .cháu không biết Vân tướng quân. Cháu chỉ nghe cha nói ngài ấy là một người rất tốt, là anh hùng. Cháu. . . vài ngày trước cháu cùng cha đi ngang qua Mông Sơn. . . Buổi tối đó, cháu đã thấy. . .Đột nhiên trong cốc có ánh lửa, ánh lửa rất lớn, rất lớn. Cháu rất sợ. . .”

“Đừng sợ, chậm rãi nói tiếp cho lão bá nghe.” Lâm bá thấy tiểu nam hài mở to hai mắt, rung rung nắm chặt hai tay, lời nói lại lộn xộn, câu được câu mất, rõ ràng chính là bị dọa cho khiếp đảm, ông bước lên phía trước vuốt ve đầu hân tử ái nói.

“Cháu cùng phụ thân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc đó hốt hải chạy đến xem. Nhưng mà, chúng cháu. . .Chúng cháu thấy. . .”

“Thấy cái gì?” Mọi người lo lắng thúc giục.

Nước mắt Khánh Nhiễm liền trào ra, nàng cũng không biết lúc này mình đang diễn kịch, hay là thực sự sợ hãi, chỉ là không thể không chế được hóc mắt đang nóng lên, nước mắt giàn giụa. Ngẹn ngào nói.

“Cháu thấy có rất nhiều quan binh, còn có một người sử dụng ngân thương, người ấy lợi hại lắm, những quan binh muốn giết ông ấy đều bị giết chết, nhưng sau đó quan binh lại phóng hỏa tiễn, rất nhiều, nhiều lửa lắm, người đó bị bắn chết rồi. A! Kinh khủng quá!” Khánh Nhiễm một hơi nói xong liền nhào vào lòng đại thẩm vừa đỡ nàng run rẩy khóc nức lên.

“Trời ạ, đây chẳng lẽ là sự thật! Điều này sao có thể được!”

Mọi người sùng sốt ầm loạn cả lên, mỗi người một câu, trên mặt tất cả đều là kinh hãi.

“Đứa trẻ à đến đây, người nói lại cho lão bá nghe, còn nhìn thấy cái gì nữa?”

“Cháu. . .cháu cùng phụ thân sợ quá, không dám đứng đó nhìn nữa. Sau đó hình như nghe được một đại quan nào đó nói, nói cái gì là phơi thầy, còn nói. . . Nói muốn dẫn người nào đi ra. Bọn họ còn phóng hỏa thiêu căn nhà đó, là đại hoả.”

“Đúng rồi! Ngày hôm trước Mã đại phu ở Tường Hoà Đường cũng nói bọn họ từ trên núi hái thuốc về, trên núi quả thật có thấy quan binh đang trông chừng một chỗ phế tích bị đốt trụi. Chẳng lẽ thật sự là Vân tướng quân đã xảy ra chuyện? Vân tướng quân không phải là người luôn dùng ngân thương sao?”

“A ta nhớ ra rồi. Nhiều ngày trước tiểu nhị Lý Lão Bát ở Đức Thiện tửu lâu có nói Vân tướng quân đã đến tửu lâu của họ dùng cơm, nói người nọ đã chính miệng thừa nhận mình là Vân tướng quân, còn trò chuyện với hắn một lúc lâu, hỏi cuộc sống dân chúng Khánh Châu chúng ta có tốt không. Lúc ấy ta chỉ nghĩ Lý lão Bát đang khoác lác, chẳng lẽ đúng là sự thật?”

“Phơi thầy? Tiểu hài tử vừa rồi nói phơi thầy sao? Tây thành không phải có một nam một nữ đang bị phơi thầy sao? Nam nhân kia cũng là bị hỏa tiễn bắn chết, cháy sạch không thấy hình người. Này. . .”

Khánh Nhiễm thấy người càng đến càng nhiều, tình hình cũng ngày càng hỗn loạn, mọi người người một câu ta một câu ầm ỹ cả lên, đã không còn ai chú ý tới nàng nữa, liền cần thận rời khỏi đám người.

Vừa lách mình đến góc đường, xa xa đã truyền đến tiếng hô to: “Khánh châu Thư viện Lưu tiên sinh đã mang theo quan phủ đi đến hướng đó rồi, bảo là muốn hỏi rõ ràng chuyện của Vân tướng quân thật giả thế nào, mọi người cũng mau cùng đi thôi !”

Nhìn đám người chen chúc ngày càng đi xa, Khánh Nhiễm bất giác cắn môi, một tia máu theo đôi môi tái nhợt chảy ra ngoài.

“Vân Khánh Nhiễm”

Một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến, Khánh Nhiễm trong lòng phát lạnh, lập tức xoay mình lại lạnh lùng nhìn người đang nói chuyện, ánh mắt nàng hiện lên một chút kinh ngạc nhưng trong lòng cũng không cần thắc mắc, nàng khẽ nhếch khóe môi lạnh lùng hỏi.

“Ngươi muốn thế nào?”

(*) Các bạn xem lại chương 1 nhé, tuy thể cục hiện tại là năm nước, nhưng lúc Vân Nghệ còn trẻ thì nhà Tả Chu và Thành quốc chưa bị diệt, cộng với năm nước kia là bảy nước.

(3) Từ nguyên tác là “lang yên”, từ này đã được viết trong Văn án. Ngày xưa, lúc người ta muốn báo động trong chiến tranh sẽ dùng phân (chất thải ấy) của con sói đem đốt lên. Khói bốc ra sẽ rất lớn, nhìn xa vẫn còn thấy được. Sau này người ta không dùng phân của sói nữa, nhưng mỗi khi diễn tả khói lửa trong chiến tranh thì vẫn dùng từ này.

(4) Phi trong “phi điều”, Vân trong “bạch vân”, Phi Vân có nghĩa là cánh chim bay vút, xuyên thủng tầng mây.(khí thế quá ^^)

(5) “ Chim cao hết thì cung tốt bị cắt”. Đây là câu trích trong điển tích nổi tiếng của Hàn Tín và Lưu Bang. Hàn Tín là một trong “Tam kiệt nhà Hán”, có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, lập nên nhà Hán kéo dài suốt 400 năm. Nhưng Lưu Bang lên ngôi chưa hơn hai năm thì Hàn Tín đã bị kẻ gian gièm pha, nói rằng ông sắp tạo phản. Hán Cao Tổ tin lời, rồi dẫn thu lại binh quyền và còn trói ông lại, lúc bị áp giải, Hàn Tín đã oan thán nói rằng: “Thò khôn hết thì chó giò bị nấu, chim cao hết thì cung tốt bị cắt, nước địch bị phá thì mưu thần hết đời.” Thiên hạ đã bình định thì người kì tài cũng không còn hữu dụng nữa.

(6) Trong nguyên tác là “Hồng thủy”, từ này mình thường hay nghe trong “Đại hồng thủy”.

(7) Hát phóng từ những bài từ, hay còn gọi là “Trường đoản cú”, một thể loại văn vần thời Đường, Tống Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Gặp Lại Phượng Anh

Nắng sớm rọi màu trên bầu trời, Khánh Nhiễm xoay người, lạnh lùng nhìn bóng trắng nhu hoà được bao bọc trong ánh sáng.

Thiếu niên vẫn mặc cẩm bào trắng nhẹ nhàng như trước, quan phát *mão buộc tóc* gắn ngọc, ánh mắt sáng như vì sao trên trời, đôi môi mỏng khẽ cong lên mang theo một nụ cười trong trẻo ấm áp. Hắn dường như không để ý tới sự lạnh lùng của Khánh Nhiễm, thậm chí còn nhường mày cười khẽ và tiếng, phong thái nhàn nhã. Đây chính là thiếu niên mà ngày trước Khánh Nhiễm gặp trên đường, Phượng Anh.

Phượng Anh thấy Khánh Nhiễm dè chừng như một chú nhím nhỏ đang xù gai, trong lòng liền biết nàng hiểu lầm mình theo dõi nàng, trên mặt nở nụ cười khê mang theo vài phần vô tội và thân nhiên, hắng giọng nói.

“Phượng mô không muốn thế nào cả, chỉ là hôm nay trùng hợp, tâm tình thoải mái nên dự định xuất môn để tản bộ, từ cửa môn phía sau phủ đi ra lại trùng hợp đi ngang con ngõ này, cũng vừa vặn gặp được tiểu muội muội người, chạm mặt lại vừa khéo thấy được vở kịch hay. Duyên phận như vậy, chính Phượng mô cũng cảm thấy kỳ diệu, tiểu nha đầu hiểu lầm cũng phải.”

Khánh Nhiễm hơi nhủ mảy, lúc này mới nhớ đến những chuyện ở trà lâu ngày hôm qua, tựa hồ nghe được phủ đệ của Lý lão tướng quốc cũng ở trên phố Đông của Khánh thành. Đối với lời nói của Phượng Anh, Khánh Nhiễm tin hay không cũng không quan trọng, việc quan trọng hơn chính là hiện tại, người này đã biết thân phận của nàng, như vậy hẳn tính làm gì?

Không hiểu sao Khánh Nhiễm lại cảm thấy ánh mắt người này luôn chứa ý cười, nụ cười trong trẻo của thiếu niên không phải dịu dàng vô hại như vẻ bề ngoài. Nàng khẽ gật đầu xem như chấp nhận lời giải thích của Phượng Anh, lạnh lùng nói.

“Người muốn đem ta đi gặp quan phủ?”

“Vì sao ta lại muốn bắt người đi gặp quan? Ta cũng không phải người Chiến quốc, việc của Chiến quốc Phượng Anh cũng không muốn xen vào. Huống hồ Văn Nghệ Văn tướng quân một đời anh hào, là tướng soái thần dũng mà Phượng Anh đã ngưỡng mộ từ lâu. Không ngờ. . . aizz, Chiến Anh Đế lại sát hại trung lương, thật sự làm người khác sợ hãi.”

Đôi mày của Phượng Anh hơi chau lại, đôi môi mỏng khép chặt, trong lời nói mang theo một chút đau lòng và thất vọng, khi nói đến Văn Nghệ, ánh mắt đen nhánh hiện lên sự ngưỡng mộ sâu đậm.

Khánh Nhiễm nghe lời nói của hắn chỉ cảm thấy sự bi phẫn từ đáy lòng bắt đầu sôi trào mãnh liệt, ánh mắt nhìn người phía trước cũng không tiếp tục thù địch. Nàng cố gắng thu lại nước mắt nóng hổi sắp trào ra ngoài, lúc này mới hít sâu một hơi, lui về phía sau từng bước, chấp hai tay khom người làm một đại lễ.

“Người làm gì vậy?” Phượng Anh hơi ngần ra, sải bước đến phía trước nâng Khánh Nhiễm dậy, chạm tay vào chỉ cảm thấy da thịt gầy trơ xương của nàng, không hiểu sao lại cảm thấy xót xa, hắn đỡ lấy tay nàng cũng không đành lòng buông xuống.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu chính lúc đón nhận ánh mắt ngây ngẩn của hắn, trong đôi mắt sáng như sao có chút thương tiếc, dịu dàng khiến tim nàng thoáng lệch nhịp. Nàng vội vàng lui về phía sau, ngẩng đầu nói: “Hôm nay nhận được ân cứu giúp của công tử, Khánh Nhiễm cảm thấy vô cùng biết ơn, nhưng ta vẫn còn việc phải mang trong người, xin thứ cho ta. . .”

Nghe lời nói khách khí của Khánh Nhiễm, tuy là những câu cảm tạ nhưng lại rõ ràng không phải lời biết ơn thật lòng, mặc kệ cả lời giải thích của hắn. Phượng Anh nhướng mày cười, trong mắt hiện lên vài phần nghiến ngấm, phảng phất như một chiếc lá lìa cành tạo nên cơn sóng lăn tăn trong chớp mắt. Chưa chờ Khánh Nhiễm nói lời cáo từ, Phượng Anh đã cười nói.

“Ha ha, để ta đoán xem tiểu nha đầu người vội vã định đi nơi nào. Nhất định không phải là đến quan phủ kêu oan rồi. Ta nghĩ. . . người đang rất nóng lòng muốn đi Tây thành, phải không? Ha ha, hiện tại tiểu nha đầu người nhất định quan tâm, người sẽ đến xác nhận hai cỗ thi thể đang bị phơi thây đó, có phải là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân rồi cuộc là ai, có phải như vậy không?”

Lời nói của Phượng Anh nhẹ nhàng từ tốn, nhưng lại làm cho Khánh Nhiễm cả kinh, nàng quả thật là muốn đến Tây thành. Nàng cũng thực sự muốn biết đã có người nhận ra cha mẹ nàng chưa, về phương diện khác nàng càng phải biết người sẽ đến xác nhận là ai, còn một nguyên nhân nữa, nàng cần phải thừa dịp nào loạn lẩn này, để thăm dò tình hình cạnh gác ở pháp trường thế nào.

“Tiểu nha đầu sơ dĩ diễn kịch như vậy, chính là muốn dân chúng hoài nghi, hai cỗ thi thể đó là phụ phụ Văn tướng quân. Người biết Văn tướng quân uy danh vang dội, ở Khánh thành chắc chắn sẽ có người nhận ra ông. Nhưng hiện tại, chưa có ai có thể nhận ra hai cỗ thi thể đó, nhất là Văn tướng quân, ông đã bị hoá thiêu đến thay đổi hình dạng. Còn Văn phu nhân, dù cho có người nhận ra nàng, nhưng dù gì nàng cũng là một phụ nhân, người gặp qua nàng nhất định không nhiều. Nếu như có vô tình nhìn được thì cũng chỉ cảm thấy nữ nhân trước mắt hơi quen, sẽ không một ai có thể nghĩ đến chính là Văn phu nhân cả. Nhưng hiện tại không phải đã khác rồi sao, tiểu nha đầu người nào loạn như vậy, mọi người sẽ không thể không chú ý kỹ vào hai cỗ thi thể đó, mưu tính để họ trông coi thi thể cha mẹ người, và mưu tính lúc này là hai mưu tính khác nhau, nhưng lại cùng được đồng thời thực hiện, có phải vậy không?”

Phượng Anh nhẹ giọng nói từng chữ, nhưng vừa dứt lời lại thấy Khánh Nhiễm nắm chặt hai tay, nước mắt nàng rung rung, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch. Hắn thế này mới biết, những lời hắn nói ra chỉ để phân tích tình hình, lại là những lời như sát muối vào tim Khánh Nhiễm, từng câu từng chữ hắn nói ra đều rất chói tai. Trong lúc nhất thời hắn có chút không biết làm sao, thậm chí chính mình hôm nay thất thường, hẳn hơi do dự tiến lên một chút, từ trong lòng lấy ra một cái khăn gấm đưa đến trước mặt nàng.

Câu nói của hắn quả thật làm cho Khánh Nhiễm đau như dao cắt, hắn một tiếng thì thê, hai tiếng thì thê, nàng đã nghẹn ngào đến không thể thở được. Mục đích của nàng, quả thật là muốn những người quan trọng đi xác nhận thi thể cha mẹ nàng, chỉ có như vậy nàng mới có thể thành công khơi mào hỗn loạn trong thành, chỉ cần dân chúng phẫn nộ, nàng sẽ có biện pháp cướp lại thi thể của phụ mẫu. Cho nên, hiện tại nàng quan tâm nhất chính là có người bước ra xác nhận thi thể hay không, vạn nhất trong Khánh thành không có người nhận ra mẫu thân nàng, thì tất cả mọi công sức của nàng sẽ đổ sông đổ bể.

Nàng gất gao cắn môi, trước mắt mơ hồ hiện ra một chiếc khăn gấm tinh xảo, Khánh Nhiễm không muốn để ý tới, nàng nâng ánh mắt đỏ hồng nhìn về phía Phượng Anh: “Phượng công tử thật sự là người thông minh, người đã không muốn trình ta lên quan, như vậy bây giờ ta có thể đi rồi chứ?”

“Ta. . .Thật xin lỗi. Nếu người muốn biết tình huống của Tây thành thì chỉ nên đứng yên ở đây thôi, đừng nên đi đến đó , nơi đó không an toàn đâu.”

Phượng Anh thấy Khánh Nhiễm thật vất vả mới dịu lại, nhưng chỉ một chút lại lạnh lùng, nghĩ lại thì hẳn hận không thể cắn đứt đầu lưỡi cho rồi. Hắn hơi nhíu mày lo lắng khuyên nhủ nàng, cũng không biết nên làm thế nào, để tiểu cô nương không trọn mất lạnh lùng nữa.

“Ồ yên đây thì có thể biết được sao? Phượng công tử thật đúng là nhiệt tình, làm Khánh Nhiễm vô cùng cảm kích. Nhưng ta còn có trọng trách phải hoàn thành, cho dù Tây thành kia là đầm rồng hang hổ, ta cũng nhất định phải đi, xin cáo từ.” Khánh Nhiễm cong khoé môi nói mấy lời châm chọc, nàng dứt lời liền xoay người ra khỏi ngõ nhỏ.

Phượng Anh biết mình lại bị hiểu lầm, hắn theo sát hai bước, tay phải vươn ra muốn giữ nàng lại, nhưng do dự một hồi liền không đi theo nữa. Hắn cười khò lắc đầu, thâm nghĩ nàng cùng hắn ba lần gặp mặt, mỗi lần tựa hồ đều là nàng lạnh lùng bước đi, còn hắn lại vô lực đuổi theo. Hắn xoay người tiến vào ngõ nhỏ, một cái bóng đen chớp nhoáng đã bước ra.

Đó là một nam tử anh tuấn chừng hai mươi tuổi, gương mặt hơi lạnh lùng, vừa nhìn qua liền biết là người kiêu ngạo.

“Thế nào?” Phượng Anh không nhìn hắn chỉ đứng ở cửa ngõ, ánh mắt hắn như trước nhìn về phía xa hỏi nam tử.

“Có một lão bà ngày trước làm hoà phu (*) trong quân, nhưng sau lại bị thương ở chân, cho nên . . .”

(*) người chuyên lo chuyện nấu ăn, làm việc vặt trong quân doanh

Nam tử đang nói thì bị Phượng Anh lạnh lùng cắt ngang:“Ta chỉ muốn biết kết quả.”

“Đạ. Hai cổ thi thể đã được mọi người xác nhận, đó đích thực là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân, hiện tại dân tình đang rất phẫn nộ, mọi người đều ăm ỉ đòi quan phủ lấy lại công đạo, Hải Vệ quân của Khánh thành cũng đã được điều đến Tây thành rồi ạ.” Nam tử cúi đầu cung kính bẩm báo với chủ nhân.

Phượng Anh gật đầu, hắn hơi do dự một lát, sau đó phẩy nhẹ tay với nam tử đứng bên cạnh.

“Đi theo tiểu cô nương kia, nếu nàng gặp chuyện không may người cũng đừng nghĩ có thể trở lại.”

Hắc y nam tử ngơ ngác, hắn nghi ngờ ngắt đầu nói:“Thế tử, thuộc hạ không rõ thế tử vì sao phải nhúng tay vào việc này.”

“Bản công tử làm gì đều có nguyên do của nó, người chỉ cần chú ý bảo vệ nàng cho tốt là được rồi.” Phượng Anh lạnh giọng phân phó xuống, hắn cũng không nhìn tới nam tử kia nữa, xoay người liền biến mất trong ngõ nhỏ.

Nam tử khẽ nhíu mày, hắn đang muốn lên tiếng, nhưng chưa kịp mở miệng thì thế tử đã đi xa, thật sự hôm nay tính tình ngài rất khác lạ. Hắn hít mắt không nghĩ nữa, phi thân nhảy vọt lên đầu tường, một đường bay nhanh về hướng Tây thành.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Dân Tình Phẫn Nộ

Quảng trường phía trước cửa Tây của Khánh thành, từ xưa đã là pháp trường xử án, nhưng nơi xử trảm và lăng trì (*) không ở cùng chỗ, xử trảm nằm ở phía Tây, lăng trì nằm ở phía Đông. Từ thời Bắc Chu Vương, Tây thành đã là pháp trường, trải qua hàng trăm năm, không biết đã có bao nhiêu người bị phơi thây ở đây, máu nhiễm cả một khoảng trời.

(*) Đây là hình thức xử phạt rất dã man, dùng dao cắt từng miếng thịt, số lượng dao phụ thuộc vào tội trạng của tội nhân, tội càng nặng thì số dao càng nhiều, từng dao, từng dao, cắt đến lúc hết mới thôi.

Trong số họ có người chết chưa hết tội, ở pháp trường chịu cực hình, dân chúng vây xem đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, nhưng cũng có người phải chịu hàm oan, họ chết không được nhắm mắt, không ít dân chúng hiểu được đến khóc thảm thiết, té rượu cầu siêu cho họ.

Mặc kệ chửi rủa hay khóc thương, trong lòng đam mê hay thối thức, thì mỗi khi có xử án ở Tây thành, dân chúng lại được dịp nhốn nháo cả lên. Bình thường sẽ không ai dám đến quá gần nơi xử án, giống như mỗi bước đến gần sẽ mỗi bước gặp vận xui, quảng trường ở Tây thành hằng năm đều máu nhiễm, làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh sống gai óc.

Ngày bảy tháng mười hai năm Nguyên Khang thứ ba, vào một ngày mùa đông, trời nắng và không có gió.

Ngày này nắng thẳng tắp, một ngày đáng lẽ yên bình, nhưng Tây thành lại náo loạn cả lên, dân chúng tụ thành một hội cùng nhau chạy đến pháp trường, khuôn mặt ai nấy đều bỏ phần, có người còn kêu khóc thảm thiết. Bởi vì hai ngày nay, trong thành đều dậy lên lời đồn động trời, nói rằng hai cổ thi thể bị phơi bày ở Tây thành, chính là Văn tướng quân uy danh lừng lẫy cùng thê tử của ông.

Việc này nói đến cũng lạ, mấy ngày trước quan phủ lời ra hai cổ thi thể này, nói rằng họ là đôi nam nữ thông dâm bị bắt tại trận, nam nhân chống cự sát thương quan binh rồi bị bắn chết tại chỗ. Lúc đó dân chúng Khánh thành còn rất náo nhiệt, chửi rủa có phi nhỏ cũng có, chỗ nào cũng có thể nghe thấy những lời chỉ trích nặng nề.

Khánh thành ồn ào mấy ngày rồi cũng qua đi, Tây thành cũng trở lại vẻ im ắng vốn có của nó. Nhưng lại trong mấy ngày nay, dân chúng ra khỏi cửa đã nhìn thấy khắp nơi đều dán cáo thị, lúc đọc xong thì ai nấy đều phải kinh sợ, trong đó nói rằng Văn tướng quân mà bá tánh kính ngưỡng đã bị sát hại.

Ngay lúc dân chúng còn đang hoang mang, đột nhiên không biết từ nơi nào đã truyền đến tin xác nhận, hai cổ thi thể đó đích thực là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân. Dân chúng muốn biết thực hư thế nào liền cùng nhau chạy đến Tây thành tìm hiểu. Bá tánh càng tụ càng đông dần, những tin tức chấn động theo đó cũng liên tiếp truyền ra ngoài.

Đã có rất nhiều người tới xác nhận và chắc chắn nữ nhân kia chính là thê tử của Văn Nghệ, nàng gọi là Dịch thị. Những người đến kiểm chứng đều đã từng làm việc trong quân doanh, có người là hoả phu bị thương đã xuất ngũ, cũng có người là nha hoàn từng làm việc trong nhà đại quan ở kinh thành, may mắn gặp được Văn phu nhân mấy lần, bọn họ muốn miêng nhưng chỉ một lời, ai cũng chắc chắn đã gặp qua Dịch thị, họ khẳng định nữ nhân kia chính là Văn phu nhân.

Mà lão đại phu ở Mộ Xuân đường đã đích thân đến pháp trường khám nghiệm tử thi, ông nói rằng nam nhân kia tuổi trên dưới năm mươi, trên hai bắp đùi có vết rách rất sâu.

Có người họ Bạch từng làm tiểu binh trong quân, hẳn cũng nói rằng khi Văn tướng quân còn trẻ, lúc ông mới lãnh binh đánh giặc đã từng bị gãy xương sườn và xương hai bên đùi.

Nghe được như thế dân chúng không khỏi phần nộ, mọi người tức giận đến không thể khống chế được, ai nấy đều yêu cầu quan phủ phải ra mặt để giải thích mọi chuyện, cũng có người đã cùng quân binh trên pháp trường xảy ra xung đột, muốn ra tay cướp lấy thi thể, tình thế nháy mắt càng không thể cứu vãn.

Khánh Nhiễm xen lẫn trong đám người, nhìn những dân chúng Tây thành đều bị xua đuổi mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Những hương thân chất phác này đều đơn thuần như vậy, bọn họ thậm chí chưa từng gặp qua phụ thân nàng, nhưng họ lại có thể tình nguyện vì người mình ái mộ mà đối đầu với quan phủ.

Nhìn hàng lệ đang tuôn dài trên mặt mỗi người, nhìn đến những cánh tay đang tung ném chi tiền (*), nghe tiếng khóc thảm thiết đau lòng. Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy như có hàng ngàn, hàng vạn mũi thương sắc bén đang đâm sâu vào trái tim mình. Hai mắt nàng đã đầm lệ mờ mịt, nàng rút cuộc đã tới được pháp trường rồi, hai chân lao đảo, nàng cả người run run bước nhanh trong đám người. Chính là nơi này, nàng từ lúc bước vào Khánh thành, liền nổi điên muốn lao đến nơi này, hiện tại rút cuộc cũng đến được đây...

(*) Tiền giấy, vàng bạc dùng để cúng tế

Phụ thân, mẫu thân, Nhiễm nhi đã tới chậm... .

Khánh Nhiễm nhanh chóng nhập vào đám người, từng chút một tới gần đài hành hình, chung quanh hết thấy tựa hồ đều đã trống vắng mờ hồ, nàng đã không còn nghe được gì nữa. Ánh mắt nàng gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, nàng biết ở nơi đây, phía sau tầng lớp người này, phụ mẫu nàng... những người luôn dành cho nàng tình yêu thương ấm áp... họ đang nằm ở đây, họ đang đợi nàng!

Gần chút nữa, gần thêm chút nữa... . Nàng rút cuộc cũng nhìn thấy rồi, ánh mắt vẫn tia máu của nàng co rút thật nhanh, ngơ ngác trừng lớn nhìn hai cổ thi thể đang bị binh lính vây quanh trên đài, nàng khó mà tin được đó là phụ thân cùng mẫu thân nàng yêu thương đến cốt tủy.

Phụ thân của nàng anh tuấn như vậy, mỗi lần người nói chuyện đều hồn hậu sang sảng, mỗi lần người bước đi đều uy trảm chắc nịch, mỗi lần người vịn khỏi thương pháp đều là tinh tế sắc bén. Người chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể tung bổng nàng lên không trung, người cũng sẽ dùng vòm ngực ấm áp của mình, sưởi ấm nàng trong những ngày đông lạnh giá... . Phụ thân không nên như thế này, vỡ nát, người đã hoàn toàn thay đổi. Một cổ cháy đen như vậy làm sao có thể là phụ thân nàng, làm sao có thể...

Mẫu thân ơi, nương của Nhiễm nhi không phải luôn dịu dàng ấm áp sao? Con còn nhớ mà, bàn tay mềm mại của nương như mây trắng phía chân trời, mon trở hai gò má con ấm áp dễ chịu lắm. Lúc được mẫu thân ôm con đều thấy như đắm chìm trong mùa xuân vậy, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu rọi làm con thấy thật hạnh phúc. Ánh mắt của nương... từ ái như vậy, ngọt ngào như vậy. Nương ơi, người không nên, không nên im lặng như vậy, mẫu thân không nên nhắm mắt không nói một lời nào với con như vậy... . Không nên!!

Dòng người chật chội, Khánh Nhiễm đã ngẩn ngơ, nàng bị một lực mạnh từ phía sau đẩy ngã trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé bị đám người qua lại dẫm lên, nhưng mà nàng đã không còn biết được nữa. Nàng ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào hai cổ thi thể trên đài, cả người nàng đã lạnh như băng, ngay cả nước mắt cũng đều đông lại thành băng tuyết, hóa thành hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao cắm sâu trong khoé mắt.

Đột nhiên thất lung nàng bị nắm chặt, có một sức mạnh đã đem nàng kéo lên. Khánh Nhiễm ngơ ngác hoàn hồn, ánh vào mi mắt có một chút màu trắng, chưa chờ nàng tập trung nhìn kĩ, phía sau lại ùn ùn xô mạnh nàng vào cái bóng trắng kia. Thân thể trước mặt hơi cứng ngắc, sau đó liền lập tức đem nàng ôm chặt vào lòng, thay nàng cản trở mọi náo loạn bên ngoài.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy thân thể mình bỗng bênh không rõ, trong mũi tràn ngập một mùi hương rất ấm áp, cái ôm này không giống của phụ thân, nó không mạnh mẽ rộng lớn, nhưng sao lại ấm áp như vậy, nàng thật sự rất muốn khóc.

Nàng nhẹ nhàng nâng đầu, lại ngập tràn trong ánh mắt xót xa thương cảm. Nàng như hoảng hốt nhìn thấy hình ảnh mẫu thân trong đôi mắt đó, mỗi khi nàng luyện võ bị thương, nương sẽ luôn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng và yêu thương như vậy. Nàng chợt ngẩn ngơ, rồi lại giật mình thấy được tỷ tỷ, là ánh mắt của tỷ tỷ mỗi khi nàng nghịch ngợm đến thương tích đầy mình, hu hu khóc nhè sà vào lòng nàng làm nũng, còn có phụ thân, có cả Tĩnh Viêm . .

“Nếu người như vậy thì phụ mẫu trên trời có linh thiêng sẽ không vui vẻ . Đi theo ta.”

Thanh âm hơi giận dữ giống như được truyền từ phía chân trời, thanh âm có chút xa lạ. Thân thể Khánh Nhiễm cứng đờ, vừa chớp khoé mắt thì một giọt lệ đã lăn dài trên má, lệ nóng tẩy sạch tầng sương mù hình ảnh vừa nảy trong mắt nàng. Nàng nhìn thấy khuôn mặt có chút lạ lẫm cũng có chút quen thuộc. Gương mặt người ấy trong sáng như ngọc, thì ra là Phụng công tử. . . Nàng rốt cuộc không còn nhìn thấy phụ thân cùng mọi người nữa. . .

Phụng Anh che chở Khánh Nhiễm mang nàng đến nơi có ít người. Khánh Nhiễm chết lặng tùy ý để hắc nam chặt tay lôi kéo đi, chỉ cảm thấy cả người như vô lực.

Hắn rốt cuộc đem được Khánh Nhiễm đến một nơi an toàn, Phụng Anh quay lại nhìn gương mặt Khánh Nhiễm đã cương cứng như rối gỗ, cảm thấy vừa đau lòng vừa tức giận. Nửa ngày, hắc cuối cùng đành than nhẹ một tiếng, từ trong lòng lấy ra cái khăn gấm màu trắng, kéo bàn tay nàng bị đám người dẫm lên, hắc không ngừng chà lau rồi băng lại sạch sẽ.

Khánh Nhiễm ngơ ngác để mặc hắc dịu dàng băng bó cho nàng , cảm thụ được đầu ngón tay truyền đến độ ấm, ngẩng đầu thấy mảnh áo trắng tinh trước ngực hắc đã bị bẩn vài vệt đen thui, còn có vài tia máu. Cái cảm giác được người khác xót thương khiến nàng không biết làm sao, hai mảnh lệ dài lại tuôn ra, nàng khẽ lẩm bẩm nói.

“Vì sao đối tốt với ta như vậy?”

Hai tay Phụng Anh thoáng dừng một chút, thấy ánh mắt tiểu cô nương đã đỏ hoe nhưng vẫn tỏ ra bướng bỉnh, hắc lại có chút không dám nhìn thẳng, trong lòng hắc nhất thời bối rối. Hắc cúi đầu tiếp tục động tác trên tay, sau đó thì nhẹ giọng cười.

“Ta vì sao không thể đối tốt với người?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, lần đầu tiên nàng thấy được chút ấm áp chân thật trong nụ cười của hắc, bàn tay đang bị nắm bắt giác run lên.

Nhưng vào lúc này, từ đầu đường có một đội quan binh rầm rộ tiến vào, ai nấy trong tay đều cầm trường mâu , khuôn mặt nghiêm khắc, trên một chiến mã to lớn, một viên tiểu tướng khoát giáp xanh cũng đang phi nhanh về hướng này. Những quan binh vừa đến quát to rồi bao vây lấy đám người, tiểu tướng kia lớn tiếng chỉ huy nhằm kiểm hãm đám người kích động.

“Người không thể ở đây nữa, nơi này không an toàn đâu, đi theo ta nào.” Phụng Anh khẽ nhíu mày, sau đó kéo Khánh Nhiễm lui từng bước về phía sau.

“Không, ta nhất định phải ở lại đây. Huống chi nếu ta đi lúc này sẽ càng dễ khiến người khác chú ý, ta còn có việc phải làm, hiện tại không thể rời đi được.” Khánh Nhiễm vùng khỏi tay Phụng Anh cố chấp nói .

Phụng Anh thấy ánh mắt nàng hiện lên kiên định, dường như còn có đốm lửa nhỏ đang bốc cháy, hắc nhìn đám người bên ngoài rồi than khẽ quay trở về.

“Đi thôi, vào bên trong đi.” Phụng Anh nói xong liền kéo tay Khánh Nhiễm xâm nhập vào đoàn người.

Khánh Nhiễm bị hắc lôi kéo, ngẩng đầu như nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên dần trưởng thành, hắc vì nàng tạo ra một con đường, tà áo trắng vì nàng mà nhân nhúm, nhìn đến cái trán đã ướt đầm mồ hôi. Chỉ cảm thấy đôi tay thon dài đang gắt gao nắm lấy nàng, quả thật rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Pháp Trường Nổi Sóng

Pháp trường tranh cãi ầm ĩ một hồi, đến khi quan binh ồ ạt đến trấn áp, mới chậm rãi yên ắng xuống.

Người mặc giáp chỉ huy lúc này thấy mọi người yên lặng, nhảy lên hình đài. Khánh Nhiễm cũng nhìn đến hướng đó, đúng là người mà ngày ấy nàng nhìn thấy ở cổng thành, Dương Công Tào.

Hắn bước lên đài rồi nhủ mày hô to: “Các hương thân xin hãy im lặng, ta là Dương Quốc An, chính là Khánh châu Công Tào. Hiện nay đang phụng mệnh thành thủ Hải đại nhân đến đây để tra xét. Các hương thân nếu có gì bất mãn hoặc là có gì không rõ, có oan tình gì thì cứ đến nói cho Dương mỗ biết, Dương Quốc An ta sẽ trình báo cho Thành thủ đại nhân.”

“Như vậy xin mời Dương đại nhân nói cho chúng tôi biết điều này. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Văn tướng quân và phu nhân sao có thể bị ám sát rồi lại phơi thây ở nơi này.”

Dương Quốc An vừa mới nói xong đã có người đứng ra chất vấn, biểu tình trên mặt người đó rất kích động.

“Đúng vậy, vì sao quan phủ nói hai cô thi thê này là thông dâm bị bắt tại trận. . . sao các người có thể giấu bả tánh như vậy? Tại sao lại vũ nhục anh hùng của quốc gia chúng ta!”

Có một người tức giận nói ra, chỉ một câu của hắn lại kéo theo hàng loạt tiếng la hét khác, dân chúng ai nấy đều nhất loạt hưởng ứng. Khánh Nhiễm cẩn thận quan sát những người đang kêu la kia, trong lòng không biết là buồn hay vui.

“Đúng vậy, đây rõ ràng chính là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Thử hỏi còn có oan tình nào lớn hơn thế này nữa hay không?”

“Đại nhân xin hãy giải thích cho rõ ràng! Bằng không chúng ta sẽ không đi đâu cả. Nếu không nhờ có Văn tướng quân chiến đấu trong suốt hai mươi một năm bên ngoài cửa Định Hồ, dân chúng Khánh thành chúng ta đã phải sống trong đói khổ chiến tranh rồi, Văn tướng quân chính là phụ mẫu tái sinh của Khánh thành ta, chúng ta không thể để ông ấy chịu oan ức lớn như vậy được!”

“Phải, không thể để cho Văn tướng quân chịu oan ức lớn như vậy, triều đình phải cho chúng ta một cái công đạo!”

. . .

Dương Quốc An nhủ mày nhìn những bá tánh đang kích động bên dưới, hắn đúng là không biết nên giải thích từ đâu. Hắn phụng mệnh thành thủ Hải đại nhân mang binh lại đây bình ổn sự tình, đối với hai cô thi thê rốt cuộc có phải là Văn tướng quân hay không thì quả thật không biết. Dựa vào tình thế hiện nay thì một Công Tào nhỏ nhoi như hắn không thể đứng ra giải quyết thoả đáng được, hắn hơi khó xử bước lên hai bước hô lớn.

“Các hương thân xin đừng ồn ào, ta tin nếu sự thật đúng như mọi người nói thì Thành thủ đại nhân nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo. Chỉ là ta hiện tại cần biết, ai đã đứng ra xác nhận hai cô thi thê này là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân?”

“Lão phu, lão phu từng ở trong quân làm hoả phu, có may mắn gặp qua Văn phu nhân một lần.” Một lão bá tóc xám trắng mặc quần áo lam lũ, chống gậy run rẩy tiến lên từng bước, nhưng giọng nói của ông vẫn vang lớn.

“Còn có tôi, tôi từng theo quân ở cửa Thanh Hà, lần này về quê thăm cha mẹ. Tôi cũng từng may mắn được gặp qua Văn phu nhân một lần, có thể đứng ra làm chứng.” Một nam tử trung niên mặc quần áo mộc mạc, vẻ mặt kiên nghị bước lên phía trước nói.

Mọi người nghe hắn tự xưng là người làm trong quân doanh thì không khỏi thêm tin chắc mấy phần, hai người phơi thây này nhất định là Văn tướng quân cùng Văn phu nhân rồi. Tiếp đó lại có thêm mấy người tiến lên làm chứng, ngôn từ của ai nấy đều chắc chắn, biểu tình trên mặt mỗi người lại rất phẫn nộ.

Khánh Nhiễm gắt gao cắn răng mới không chế chính mình không xông lên nói cho mọi người biết, nói nàng chính là Văn Khánh Nhiễm, nói hết mọi chuyện về cái đêm rực lửa đó. Nàng muốn cứ xông lên tố cáo hết thảy, nàng rất muốn ngược mặt lên trời hét thật to, nàng muốn đòi một cái công đạo cho gia đình nàng, nàng muốn mọi người giúp nàng phán xét phải trái như thế nào.

Phượng Anh đứng phía sau Khánh Nhiễm, thấy thân thể nàng đã sớm đã cương cứng. Hắn nhìn thấy rất rõ, ánh mắt của nàng đã trừng lớn đến muốn nứt toát vạch máu, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã gầy guộc, giờ cắn chặt khớp hàm, làm một bên khuôn mặt càng thêm cứng ngắc, hắn không đành lòng nhìn được nữa, cúi đầu lại thấy Khánh Nhiễm đang nắm chặt hai nắm tay, chỗ bị thương vừa được băng bó giờ lại run run, bên trong xuất hiện vài vết đỏ, máu đỏ nổi bật trên nền khăn trắng toát, ánh vào đáy mắt một mảng ghê người, không hiểu sao hắn cảm thấy hơi xúc động.

Hắn nghiêng người đem Khánh Nhiễm kéo qua, cúi đầu khẽ nắm lấy tay nàng, từng chút một tháo từng ngón tay đang nắm chặt với nhau, trong lòng bàn tay nàng đã lưu lại mấy dấu tay sâu hoắm, lộ ra những đốm máu đỏ thẫm.

“Dương Quốc An này coi như còn chính trực, nhưng Khánh thành quận thủ Hải Lâm lại là một tên tiểu nhân, sợ là hắn sớm đã cùng Khúc Đông Bình cấu kết với nhau. Ta nghĩ nếu muốn kích động dân chúng đến quan phủ trình báo, để quan phủ thừa nhận việc của Văn tướng quân, thì sợ là. . .” Phượng Anh thấp giọng nói rất chậm rãi, ý đồ muốn dời đi lực chú ý của Khánh Nhiễm.

Thấy ánh mắt nàng có chút đắm chiêu, nhưng không cần mồi nữa, hắn mới nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Khánh Nhiễm nghe Phượng Anh đề cập đến Khúc Đông Bình thì khẽ híп mắt lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong lòng lại bất giác lạnh lẽo, Lý tướng quốc quả thực biết chuyện của Văn gia.

“Khúc Đông Bình? Nguyên lai Khúc đại nhân trong miệng tên cầu binh đó gọi là Khúc Đông Bình. . .” Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, trước mắt hiện lên đám Hắc y nhân ngồi trên lưng ngựa đêm hôm đó. Nàng sẽ không bao giờ quên, chính hắn, chính hắn đã đem kiếm đâm vào ngực tỷ tỷ. Khúc Đông Bình, ta nhất định nhớ kỹ ngươi!

Phượng Anh nhủ mày, đang muốn nói một câu thì Khánh Nhiễm đã nói tiếp.

“Ta nghĩ dân chúng có náo loạn đến thế nào, thì tên Khúc Đông Bình kia chắc chắn sẽ không tự mình thừa nhận đó là phụ mẫu ta, hắn không thể tự cạy miệng chính mình được. Huống chi nếu hắn thừa nhận việc này, dân chúng sẽ càng thêm phần nộ, sự tình cũng khó mà cứu vãn.”

“Hiện tại mọi chuyện đã lớn đến như vậy, quan phủ nhất định sẽ đem thi thể xử lý càng sớm càng tốt. Đã không còn thi thể, dân chúng cũng sẽ không thể náo loạn được nữa.” Phụng Anh khẽ nhủ mảy, một đứa con nít sáu tuổi có thể nói được những lời như vậy sao, nằng tuổi nhỏ nhưng lại quá bình tĩnh, tâm cơ thật sự khó lường.

“Ta. . . Bằng sức lực của ta bây giờ thì không thể khiến quan phủ thừa nhận gì được. Nhưng ta chỉ muốn một điều mà thôi, ta chỉ muốn cho phụ mẫu được sống an nghỉ thanh thản, ta cũng không sợ oan tình hôm nay không giải được. . . Chỉ là, chỉ là ta thể, ta nhất định sẽ khiến tên Chiến Anh Đề đó trả giá thật đắt, hắn hãy đợi đó, nhất định ta sẽ làm được.” Trong mắt Khánh Nhiễm đang có hai ngọn lửa nhỏ bốc cháy, nằng cắn chặt môi, hai tay lại siết chặt lại với nhau.

Phụng Anh thở dài, nhưng không nói gì nữa, hắn nhìn tiểu cô nương có chút thất thần, hắn cảm thấy thân hình nhỏ nhỏ trước mặt quá kiên cường, dường như có thể chặn được hết phong ba bão táp của cuộc đời. Trong mắt nằng dâng lên ánh sáng chói mắt, sôi sục và bùng cháy đến mức hắn không biết phải cảm thấy thế nào.

Dương Quốc An đang đứng trên đài, nghe dân chúng la hét thì kinh sợ không thôi, hắn nhớ tới lúc Hải đại nhân phân phó hắn tới đây, biểu tình của ông rất lo sợ bất an, trong thâm tâm hắn đã bắt giác tin lời dân chúng vài phần.

Hắn cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nửa ngày mới hô to: “Các hương thân xin hãy im lặng cho, mọi người trước hết hãy trở về đã. Bản đại nhân cần mang những người làm chứng đến nha môn để tìm ra manh mối trong sự tình này, nhất định sẽ cho các hương thân một cái công đạo. Ta cũng mong các hương thân hãy an tâm một chút, đừng nóng lòng mà gây hấn sinh sự, nếu lại tranh giành thi thể cùng quan binh dẫn đến đánh nhau, ta đều sẽ bắt mọi người về nha phủ để tra khảo.”

Dương Quốc An dứt lời thì dân chúng lại phần nộ cả lên. Ai nấy đều la hét ồn ào, nói rằng muốn Thành thủ đại nhân đi ra nói một câu rõ ràng.

Dương Quốc An hô to: “Các hương thân nếu lo lắng có thể phái hai người đại diện đi cùng Dương mỗ, cùng ta đến nha môn điều tra.”

Một trận ồn ào bàn tán qua đi, dân chúng đề cử được ba lão giả có danh vọng trong thành, Dương Quốc An liền dẫn dắt đoàn người tiến về Thành thủ phủ.

Những dân chúng ở lại thế này mới yên ắng xuống, nhiều người bắt đầu tản đi, cũng có một ít người ở lại không chịu đi đâu, họ ngồi hắn ở quảng trường Tây thành chờ đợi kết quả.

Phụng Anh khuyên Khánh Nhiễm rời đi, nằng cũng không thể kiên trì ở lại trong đám người nữa, nằng cẩn thận nhìn những hương thân vì phụ mẫu nằng phần nộ, lại đánh giá thân thế của những người đang ở lại, đem tình hình của pháp trường hiện nay nhớ kỹ, khi đã xong việc mới theo Phụng Anh lặng lẽ rời khỏi pháp trường.

Nằng chỉ hy vọng có thể nhờ lực lượng dân chúng ép quan phủ sớm ngày mai táng cho phụ mẫu nằng, cho dù có phải mắc tội thông dâm đi nữa.

Nằng không muốn gì nhiều, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao. . .

Nếu như không thể được, nằng chỉ có thể tự mình vạch ra một kế hoạch liều lĩnh, nằng nhất định phải đem pháp trường này biến thành địa ngục chốn nhân gian, tể linh hồn phụ mẫu nằng trên trời cao.

Khánh Nhiễm nhìn lên cây đại thụ sừng sững phía trước cổng thành, trên đó vẫn còn lưu lại nhiều kẻ gỗ dính đầy máu đen.

“Có chuyện gì vậy? Cây gỗ này chỉ dùng để vắt đầu những tội nhân bị xử trảm.” Phụng Anh thấy nằng dừng lại nhìn cây đại thụ trước mặt thì nghi ngờ hỏi.

“Có thật là vậy không? Chỉ sợ những vết máu đỏ sẫm đó là của không biết bao nhiêu trung lương phải chết oan uổng? Hừ, e rằng trời xanh có mắt cũng không nhìn thấy được.” Khánh Nhiễm nghe mà cười lạnh, nằng khẽ hít một hơi rồi cất bước rời đi, bóng dáng nhỏ nhỏ không còn cứng nhắc nữa mà kiên định vững chãi.

Phụng Anh hơi thất thần, hắn cũng khẽ ngẩng đầu nhìn thật lâu về phía cây gỗ đã nhuộm đầy máu, trong đáy mắt có chút đăm chiêu. Sau nửa ngày hắn mới than khẽ, cất bước đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Biến Cố Đột Ngột

Khánh Nhiễm cùng Phụng Anh ra khỏi Tây thành, chưa được một lúc lại cảm thấy mặt đất rung chuyển, có rất nhiều quan binh đang chạy về hướng này. Ánh mắt Khánh Nhiễm khẽ chuyển, đang muốn tìm chỗ trốn, thì Phụng Anh đã lên trước một bước giữ nàng lại.

“Đi theo ta.”

Khánh Nhiễm kiệt sức, bị hấn đột ngột kéo đi thì chân loạn choạng. Nàng ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của Phụng Anh, ánh mắt ấy sâu không thấy đáy, giống như có tầng sương mù che khuất, làm người ta nhìn không rõ, tìm không thấy, nhìn như đang thờ ơ, lại bàng quan trước tất cả mọi chuyện.

Khánh Nhiễm bối rối cúi đầu, thấy tay hấn nắm lấy tay nàng hơi dùng sức, khớp xương hiện lên rõ ràng, mang theo sự kiên định không nói được. Nàng bị hấn lôi kéo chạy tới con đường nhỏ, nhìn áo bào trắng của thiếu niên nhẹ bay thì hơi giật mình.

Nàng không rõ hấn vì sao phải giúp nàng, nếu biết được mục đích của hấn, nàng sẽ cảm thấy an tâm, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng hôm nay hấn nhiều lần xuất hiện đột ngột, còn nhiều lần ra tay giúp đỡ nàng, điều này ngược lại làm nàng cảm thấy thật bất an.

Khánh Nhiễm cảm thấy hấn không giống người hay làm việc thiện, không thể thấy chuyện bất bình lại ra tay cứu giúp, đương nhiên hấn cũng không phải dạng người thích xen vào chuyện người khác, nếu là vì thương hại nàng thì nàng cũng có thể chấp nhận được, nhưng đúng là như vậy sao?

Khánh Nhiễm không biết sự nghi ngờ này xuất phát từ đâu, có lẽ do thân phận không rõ ràng của Phụng Anh, hoặc có lẽ do sự hiểu biết về cuộc quá khứ của hấn, cũng có lẽ là do chính nàng, nàng đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng đối với những người xung quanh. Nàng chán ghét sự hèn nhát của bản thân mình lúc này, giống như chim sợ cành cong.

Nhưng nàng còn lựa chọn nào khác sao? Không có ! Bởi vì nàng muốn sống ! Hiện tại, một việc sống sót đơn giản đã rất khó khăn! Nàng còn lo sợ không biết phía trước có cạm bẫy gì đang chờ nàng, cái cảm giác mỗi bước đi đều là nguy hiểm rình rập này, khiến nàng giống như một con sói nhỏ mất đi mẹ, luôn phải giương vuốt sắc đề phòng với hết thảy mọi thứ xung quanh.

Khánh Nhiễm còn đang thất thần, Phụng Anh đã kéo nàng đi đường vòng vào một túp lều. Túp lều có ba tầng, tráng lệ mà tinh tế, Phụng Anh ném cho lão bản một thỏi bạc, sau đó phân phó một tiếng, mang theo Khánh Nhiễm đến thẳng lầu ba. Hấn dừng trước cửa một căn phòng tên “Huyền Phát”, nằm ở phía Tây, nhẹ đẩy cánh cửa gỗ lim khắc hoa, rồi vén vạt áo bước vào, lúc quay đầu thấy Khánh Nhiễm đang nhũn mày, hấn thoáng cười.

“Vào đi, nơi này rất an toàn.”

Khánh Nhiễm hơi do dự, nàng đứng nhìn Phụng Anh một lúc, trong lòng không biết là nên hay không nên, tiếp tục nhận lòng tốt của hấn. Nửa ngày, thấy Phụng Anh nhũn mày, Khánh Nhiễm mới cắn môi bước vào, đóng cửa phòng lại.

Ánh mắt Phụng Anh hơi chán nản, đối với sự do dự của Khánh Nhiễm thì không biết nói sao, hấn đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra, từ khung cửa nhìn ra toàn cảnh bên ngoài.

“Ngươi lại đây.”

Khánh Nhiễm thấy hấn dịch sang một chút chừa chỗ cho mình thì tiến lên vài bước. Nàng là người tập võ, thân thể cũng coi như không thấp, tuy cửa sổ được làm khá cao, nhưng nàng vẫn có thể thoải mái nhìn mọi thứ bên ngoài. Từ cửa sổ này, có thể thấy rõ được toàn cảnh của quảng trường Tây thành, Khánh Nhiễm quay đầu nhìn vào mắt Phụng Anh.

Phụng Anh cười khẽ: “Ngươi hiện tại chắc là quan tâm tình hình ở pháp trường rồi.”

Khánh Nhiễm cũng cười đậm nhạt: “Cảm tạ.”

Nàng đã quay đầu nhìn ra bên ngoài, nhưng Phụng Anh lại thật lâu nhìn vào gáy nàng, hàng mi hấn khẽ rung động. Mới vừa rồi, đó là lần đầu tiên hấn thấy nàng cười, tuy rằng chỉ là khẽ nhếch khoé miệng. Nụ cười của nàng như tầng sương mù trên biển hồ, ánh nước xanh biếc, nụ cười lạnh lùng lại làm hấn cảm nhận được sự nhu hoà khó gặp.

Ngẩn ngơ vì một nụ cười của tiểu cô nương như vậy, đột nhiên hấn cảm thấy chính mình hơi vớ vẩn, hấn khẽ chau mày, tiến đến bộ bàn ghế bằng gỗ lê ngồi xuống chỗ của mình. Tay hấn cầm một chiếc bình sứ men xanh, nhẹ nhàng vuốt ve nhìn ngắm, cũng tập trung lắng nghe sự huyền ảo bên ngoài.

Giờ phút này Khánh Nhiễm chỉ gắt gao nhìn chăm chăm pháp trường, thấy đội quan binh vừa đến đã bao vây dân chúng lại, trường mâu chỉnh tề, khuôn mặt uy nghiêm lạnh lẽo, một chút cũng không giống với những quan binh hoà nhã khi nãy. Dân chúng giống như cũng cảm giác được sự thay đổi, ai nấy đều đứng ca lên, biểu tình trên mặt mỗi người lại khác nhau.

Chưa được một lúc thì dân chúng và quan binh đã nổi ra tranh chấp, nhưng lần này quan binh lại áp dụng biện pháp rất cứng rắn, những ai đang xông lên nào loạn đều bị bắt trói lại.

Đúng lúc này, có hai cỗ kiệu được nâng đến, qua con đường quan binh đã mở sẵn tiến đến pháp trường, mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau. Cỗ kiệu đến trước hình đài thì dừng lại, có hai thân ảnh mặc quan bào bước xuống, tiến lên đài xử trảm.

Khánh Nhiễm gắt gao nhìn chăm chăm người vừa bước xuống kia, thân ảnh mặc quan bào màu xanh. Hấn ! Chính là hấn ! Dù hấn có hoá thành tro nàng

cũng sẽ nhận ra. Bàn tay nàng đang nắm bên bệ cửa sổ bất giác dùng sức, móng tay cắm sâu vào lề gỗ, dòng máu đỏ sẫm túa ra ngoài.

Phượng Anh bước đến phía sau, mắt nhìn hai bàn tay nàng, sau đó chuyển hướng ra ngoài cửa sổ: “Người còn lại chính là Khánh thành quận thủ, Hải Lâm.”

Có một tiểu tướng bước lên hình đài, đứng trước dân chúng nói điều gì, Khánh Nhiễm nghe không rõ lắm. Nàng hơi nhíu mày, lúc sau tiểu tướng đó lại lui ra, rồi thỉnh Hải Lâm bước tới. Hải Lâm dường như có chút võ công, giọng nói ông ta như chuông đồng, Khánh Nhiễm chỉ mơ hồ nghe được, hẳn hướng dân chúng giới thiệu người bên cạnh là Khúc Đông Bình, là thống lĩnh Cẩm vệ quân được Hoàng thượng ban chuẩn, Khúc đại nhân, hôm nay đến đây để giải thích những nghi hoặc linh tinh cho dân chúng.

Sau đó Khúc Đông Bình cười tiến lên, Khánh Nhiễm chau mày tập trung nhưng vẫn không nghe được câu nào, chỉ thấy hắn vừa dứt lời, dân chúng tựa hồ sùng sốt một chút, tiếp theo lại bộc phát một trận oanh động.

Khánh Nhiễm quay đầu nhìn về phía Phượng Anh, thấy hắn cũng đang chau mày, ánh mắt sâu thẳm, biết hắn nhất định là nghe rõ được, nàng vội hỏi.

“Hắn nói cái gì?”

Phượng Anh cúi đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm, nhìn ánh mắt tiểu cô nương hiện lên sự bướng bỉnh, hắn hơi do dự một chút mới nói: “Hắn nói. . .Hắn nói Văn tướng quân đã cùng thân nhân đến Lỗ Châu ẩn cư, hắn còn nói đã bắt được người dấn cáo thị đêm qua, sau khi tra khảo, tên đó đã thừa nhận mình là người của Thành quốc, bởi vì phụ thân người diệt quốc gia hắn, hắn lòng mang oán hận, thế nên mới lên vào Khánh thành gây náo loạn, ý đồ muốn nhiễu loạn Chiến quốc, làm cho Thành quốc tro tàn lại cháy. Hắn nói. . . thì thể cũng là do người của Thành quốc đã an bài, đều không phải là nam nữ thông dâm, mà là gian tế ở Chiến quốc, bọn họ đều là người của Thành quốc, còn tên dấn cáo kia cũng là đồng lõa.”

Phượng Anh vừa dứt lời, Khánh Nhiễm đã lạnh lùng quay đầu, hai tròng mắt đỏ sẫm như máu, hắn không khỏi có chút lo lắng, lại nói: “Người có khỏe không?”

Khánh Nhiễm không đáp, nàng quay đầu quả thực thấy một người đang nửa sống nửa chết, bị quan phủ kéo lê lên hình đài, người nọ toàn thân đầy máu, cách ăn mặc và kiểu tóc cũng không giống người Chiến quốc, nghĩ đến chắc là gian tế Thành quốc mà bọn họ đã nói tới.

Khánh Nhiễm lạnh lùng nhìn hết thấy, lòng nàng đã nguội lạnh đến không thể tức giận nổi, chỉ cảm thấy buồn cười, thực sự buồn cười! Ông trời thật giống đạo diễn, có thể đem mọi thứ ra mà đùa cợt, tàn nhẫn thường thức chúng sinh giãy dụa không lối thoát.

Giờ phút này dân chúng cũng đã tin vài phần, đối với người toàn thân đầy máu trên đài chỉ trỏ, còn có người bước đến hình đài hô hào, Hải Lâm tiến lên hô to.

“Cũng là mưu đồ đã lâu, bọn chúng tất nhiên sẽ tìm được người giống Văn phu nhân cùng Văn tướng quân, như vậy mới có thể làm tình hình hỗn loạn. Bọn chúng biết Văn tướng quân uy công hiển hách, người gặp qua Văn tướng quân rất nhiều, thì thể chắc chắn sẽ bị phát hiện có điều không đúng. Cho nên mới dùng đến kế này, dùng một nữ tử giống Văn phu nhân để đảo lộn phải trái. Mọi người nếu còn có gì không rõ, từ nay trở đi cứ đến nha môn, bản quan sẽ chỉ ra những chỗ bất thường trên thi thể cho mọi người cùng biết. Nhất định ta sẽ làm cho dân chúng đều biết được đây là quỷ kế của Thành quốc.”

Hắn dứt lời, dân chúng đã hai mặt nhìn nhau, sau một hồi thương nghị thì ai nấy đều tin là sự thật, có người còn muốn xông lên đánh tên huyết y nhân kia mấy đấm. Quan binh vội vàng tiến lên ngăn lại, Hải Lâm lại nói.

“Người đâu, đem tên gian tặc này xử trảm tại chỗ, cùng với hai tặc tử kia phơi thây Tây thành.”

Khánh Nhiễm nhìn đến lúc này, hừ lạnh một tiếng, hung hăng đem cửa sổ đóng sập lại, xoay mình đi ra phía ngoài.

Phượng Anh vội vàng đuổi kịp bắt lấy tay nàng, Khánh Nhiễm quay đầu lạnh lùng nhìn hắn: “Bỏ tay ra!”

Phượng Anh nhíu mày: “Người muốn làm gì?”

Khánh Nhiễm cũng không trả lời hắn, nhìn về phía cánh tay đang lôi kéo mình hung hăng vùng ra. Nàng dùng sức rất lớn, Phượng Anh không có chuẩn bị đã bị nàng vẩy ra, vừa ngược mắt đã thấy nàng muốn mở cửa bước ra khỏi phòng.

Phượng Anh phi thân tiến lên, xoay người liền đem Khánh Nhiễm kẹp trên nách, tay phải một lần nữa đóng cửa phòng lại. Hắn quay mình mang Khánh Nhiễm đang la hét, vùng tay đá chân đi vào gian trong.

Khánh Nhiễm giãy dụa, kêu la, nhưng hắn một chút cũng không để ý, cũng không buông tay, tùy ý để nàng đánh hắn, không ngừng cào cấu vào thắt lưng hắn.

Nghe tiếng tiểu cô nương hét càng lúc càng lớn, cánh tay Phượng Anh đang xách nàng cũng phải nâng lên che miệng nàng lại. Khánh Nhiễm cơ hồ không do dự liền cắn xuống, Phượng Anh la lớn một tiếng, tay trái vùng lên ném mạnh Khánh Nhiễm lên giường.

Hai tròng mắt Khánh Nhiễm đã muốn chảy máu, đang muốn bò lên, một cổ lực mạnh lại đè nàng xuống. Cũng là Phượng Anh gắt gao ép nàng, Khánh Nhiễm hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy cái móng thật đau, đúng là hắn đang dùng tay đánh nàng rất mạnh.

Hắn đánh không ngừng, lúc đầu Khánh Nhiễm còn giãy dụa, nhưng dần dần im bật, lẳng lặng nằm úp sấp khóc nức nở, trong lòng bị thương uất ức,

muốn hét lớn một tiếng nhưng giống như có cái gì đang nghẹn ở cổ họng, ứ tức đau đớn đến mức nàng không còn khí lực nữa .

Phượng Anh thấy Khánh Nhiễm không có động tĩnh, thế này mới buông cánh tay đã cảm thấy đau nhức, nhìn nàng một hồi, rồi lại thở dài đem nàng kéo lên, lấy tay lau nước mắt cho nàng.

“Biết sai rồi sao?”

“Ta căm thù bọn chúng!” Khánh Nhiễm nuốt vào nghẹn ngào, lạnh giọng nói.

Phượng Anh nhìn gương mặt của tiểu cô nương chứa đầy oán hận, cảm thấy đầu ngón tay đang chạm vào mặt nàng có chút mát lạnh. Hắn sừng sốt, sau đó bối rối dời mắt đi, hần vội vàng đứng lên.

“Dựa vào một mình ngươi thì không thể thoát lại cha mẹ ngươi được.”

Khánh Nhiễm hít sâu một hơi, nén khựng khựng cũng từ trên giường ngồi dậy, nàng bình tĩnh nhìn vào bóng dáng thon dài của thiếu niên.

“Ta muốn biết vì sao ngươi giúp ta?”

Phượng Anh sừng sốt, hắn nghiêng đầu nhìn về phía nàng chau mày, nửa ngày mới chậm chạp cười: “Ta vì sao không thể giúp ngươi?”

Khánh Nhiễm nghe hắn trả lời không khác gì ban sáng thì cười lạnh một tiếng: “Ta muốn nghe nói thật.”

Phượng Anh không khỏi mở to mắt, nhưng trước đôi mắt sáng ngời của tiểu cô nương, hắn lại có chút không dám nhìn thẳng, hắn định thần một chút mới cười khẽ : “Muốn làm việc gì, không nhất định phải có lý do .”

Khánh Nhiễm thấy hắn như vậy, cũng không nói thêm lời nào, nàng chỉ xoay người thì lễ: “Nếu Phượng công tử không muốn nói lời thật lòng, ta cũng không dám truy xét nữa, ân tình hôm nay, Khánh Nhiễm nhất định nhớ kĩ. Khánh Nhiễm không muốn liên lụy công tử, lại càng không muốn vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người khác, như vậy xin được cáo từ.”

Nàng dứt lời liền xoay người đi ra phía ngoài, bóng dáng đứng là dứt khoát không nói nên lời.

Phượng Anh sừng sốt, hần vội vàng xoay người nói: “Tiểu muội muội đợi một chút.”

Khánh Nhiễm không quay đầu, chỉ thản nhiên nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không lại làm chuyện điên rồ. Mạng của ta lúc này vắt vả lắm mới giữ được , chắc chắn ta sẽ quý trọng nó thật tốt.”

Thấy nàng kiên quyết rồi đi, đôi đồng tử của Phượng Anh nheo lại, ngay tại lúc tay nàng chạm đến cửa phòng thì hắn chậm rãi buông ra một lời.

“Phượng Anh quả thật có điều mưu tính.”

Khánh Nhiễm nghe âm thanh phía sau, lời nói đã không còn ôn hoà như trước, hơn vài phần lạnh lùng, không tỏ vẻ lịch sự nhưng lại rất chân thật, nàng thế này mới buông cánh tay đang nâng lên, xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Hợp Tác

Phượng Anh thấy Khánh Nhiễm trở lại mới thở dài khe khẽ, hắn cười nhạt một tiếng, cũng nâng bước ra gian ngoài ngồi xuống.

“Muốn đứng nói sao?”

Khánh Nhiễm thấy hắn nhếch mày, giọng nói lại mang theo vài phần mỉa mai, nàng cũng không thể nghĩ nhiều, cất bước ngồi xuống bên kia chiếc bàn.

Phượng Anh nâng tay rót một ly trà, đẩy tới trước mặt nàng, sau đó cũng tự rót cho chính mình một ly, hắn nhẹ nhấp một ngụm, thế này mới cười nói: “Nguyên nhân rất đơn giản. Ta nói rồi, Phượng Anh không phải là người Chiến quốc , từ khi Chiến Thành Đế lên ngôi, nhờ vào ông ta mà tiềm lực của Chiến quốc ngày càng lớn mạnh. Nay Chiến quốc lại vừa tiêu diệt Thành quốc. Thành quốc giàu có, đất đai vốn bạt ngàn, nay tất cả lại thuộc về tay Chiến quốc, có thể nói là như hổ thêm cánh. Chiến Anh Đế là một tên giả dối, thích tàn bạo, lại còn khát máu, người này thượng võ, là một hoàng đế đã từng lãnh binh đánh giặc. Hiện nay quốc lực của Chiến quốc không ngừng tăng cường, hơn nữa lại có một hoàng đế yêu thích chinh chiến như vậy, đối với tứ quốc chúng ta không phải là một chuyện tốt. Cho nên, Phượng Anh chỉ muốn, Chiến quốc càng loạn càng tốt.”

Khánh Nhiễm không nghĩ tới sẽ nghe được lí do thế này, nàng hơi sững sốt, nhướn mày hỏi: “Chỉ dựa vào ta? Ta chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, bằng thực lực của ta cũng có thể làm cho Chiến quốc hỗn loạn sao? Phụng công tử cũng thật xem trọng Khánh Nhiễm.”

Phượng Anh nghe nàng trào phúng cũng không để ý, chỉ nhàn nhã cười: “Tiểu nha đầu ngươi tự xem thấp chính mình rồi, tuy tình thế Khánh thành đã được bình ổn, nhưng lời đồn chắc chắn bình ổn không được, dân chúng có thể bị lừa gạt, nhưng quan viên triều đình thì không thể dễ dàng như vậy. Vân tướng quân nhiều năm lãnh binh, danh tiếng uy chấn cả Chiến quốc, những tùy tùng thân tín trong quân doanh rất nhiều, thử nghĩ bọn họ khi nghe được lời đồn này sẽ như thế nào? Cái khác Phượng Anh không dám nói, nhưng Vân Ung quân chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Còn những đại thần triều đình, tuy vì hoàng uy mà không dám làm gì, nhưng trong lòng bọn họ không khỏi sẽ có những mưu tính bên ngoài. Tiểu nha đầu hãy chờ xem, Chiến quốc tuy là sẽ không thể đại loạn, nhưng tiểu loạn chắc chắn sẽ có. Cho nên, chuyện của tiểu nha đầu, Phượng Anh vô tình thấy được ở Khánh thành, khi có cơ hội sao lại không thuận nước đẩy thuyền một phen.”

Khánh Nhiễm thấy hắn cười yếu ớt như gió, nhưng ánh mắt lại làm người ta không khỏi rét lạnh, không hiểu sao lòng nàng cảm thấy hơi chua chát. Sau nửa ngày, nàng khẽ hỏi.

“Nếu mới vừa rồi ta liều lĩnh lao đi, bị bắt giam, rồi bị xử tử, có lẽ hiệu quả sẽ rất tốt. Nếu ta nói cho ngươi biết, ta có tin vật có thể chứng minh thân phận của mình, ngươi có cảm thấy hối hận vì khi nãy đã ngăn ta lại không?”

Phượng Anh sững sốt, chỉ cảm thấy tiểu cô nương nói ra rất nhẹ, nhưng lại có chút gì đó buồn bã, nàng đang nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt của người mới vừa khóc xong trông lấp lánh, có vài phần trong trẻo, nhưng cũng có vài phần mờ mịt. Dưới ánh mắt đó, ngực hắn có chút bối rối, hắn hơi chau mày.

“Ngươi nói đúng, như vậy sẽ càng làm dân chúng thêm dao động, cũng có thể đem tình thế làm lớn lên. Nhưng việc vừa nãy ta không hối hận, Phượng Anh ta đã ngưỡng mộ Vân tướng quân từ lâu, nay Vân tướng quân qua đời, tiểu nha đầu ngươi là hậu nhân duy nhất của ông, Phượng Anh tất nhiên sẽ không thể trơ mắt nhìn ngươi đi chịu chết. Huống chi, Phượng Anh mặc dù tự nhận không phải là người lương thiện gì, nhưng trong lòng ta biết gì là công lý, có thể phân biệt được thị phi đúng sai.”

Khánh Nhiễm nhìn thẳng vào Phượng Anh, thấy ánh mắt hắn lóe lên chân thành tha thiết, nhớ tới vừa nãy hắn gắt gao dắt nàng đi, còn cả bộ dáng không cho nàng ra ngoài, trong lòng không khỏi mềm xuống. Mông truyền đến đau đớn còn đang nhắc nhở nàng, mới vừa rồi rõ ràng nàng cảm nhận được sự lo âu cùng thân thiết của hắn. Nghĩ tới lời nói của Phượng Anh, hắn tuy rằng lợi dụng nàng, nhưng lại không có tính kế, cũng không có thương tổn nàng, ngược lại còn nhiều lần giúp đỡ. Hiểu được nguyên nhân của vài chuyện, Khánh Nhiễm ngược lại thoải mái không ít, nàng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt dừng ở bàn tay phải của Phượng Anh, mặt trên rõ ràng còn in một dấu răng mờ mờ, làm tay hắn lõm vào một chút.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý. . .”

Phượng Anh thấy nàng nhìn về phía tay hắn, đem ống tay áo dài che dấu răng đó lại, nhẹ giọng cười nói: “Ta đều nói xong rồi, ngươi cũng có thể nói cho ta biết được không?”

Khánh Nhiễm do dự một chút, thế này mới nói: “Ta. . . Ngươi cũng đã nói, dựa vào sức lực của một mình ta, thì căn bản không có khả năng đoạt lại thi thể. Ta vốn là muốn từ những dân chúng phần nọ tìm chút giúp đỡ, trên người ta có di vật của phụ thân, có thể chứng minh thân phận của ta, ta nghĩ chỉ cần ta lấy ra, bọn họ hẳn là có thể tin tưởng, rồi sẽ giúp ta. Chỉ là, hiện tại. . .”

Khánh Nhiễm cảm thấy áy náy, nàng khẽ cắn môi mới lại nói: “Vừa mới nghe Hải Lâm nói xong, ngày kia hắn sẽ gọi những người hôm nay đi xác nhận thi thể đến lần nữa, bọn chúng sợ dĩ muốn là ngày sau, mà không phải hôm nay, cũng không phải ngày mai, cũng bởi chúng nhất định chuẩn bị xử lí những người đi xác nhận kia, bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn để dân chúng đi vào khuôn khổ, làm cho những bá tánh đó về sau không dám nói ra sự thật nữa. Là ta liên lụy những người đó, cũng không muốn lại tiếp tục liên lụy thêm nhiều người. Cho nên. . .”

“Cho nên, lúc trước là ngươi muốn nhờ dân chúng giúp đỡ, hiện tại lại không nữa?” Phượng Anh nhíu mày tiếp tục lời của nàng.

“Phải. Ta muốn làm chuyện rất nguy hiểm, ta sợ lại liên lụy người khác, những người này ái mộ phụ thân như vậy, Khánh Nhiễm đã rất cảm kích, không có lý nào lại tiếp tục liên lụy bọn họ.” Khánh Nhiễm nhíu mày, thật sự nàng không đành lòng.

Phượng Anh nhìn nàng nửa ngày, sau đó thờ dãi than khẽ: “Ngươi kế tiếp định làm thế nào?”

Khánh Nhiễm cúi đầu, do dự một chút mới nói: “Ta muốn nhờ ngươi giúp đỡ, ngươi có thể cho ta mượn vài người trong hai ngày không?”

Phượng Anh không có lập tức trả lời Khánh Nhiễm, hắn chậm rãi nhấp mấy ngụm trà, giống như đang suy nghĩ một chút, thế này mới khẽ cười nói: “Người thì Phượng Anh có thể cho mượn, nhưng ta cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện.”

“Chuyện gì?” Hai mắt Khánh Nhiễm sáng ngời, vội lên tiếng hỏi.

“Tuổi ngươi còn nhỏ nhưng có thể ngâm thơ viết chữ, Phượng Anh tuy là bất tài, nhưng cũng có thể được xem là người có chút học thức. Sau khi ta giúp ngươi đem phụ mẫu mai táng, ngươi có thể đi theo ta không? Với ta, ta sẽ có được một bạn hữu cùng mình ngày ngày ngâm thơ, còn ngươi, cũng sẽ có được chỗ an thân, có khả năng rời xa Chiến quốc, chẳng phải rất tốt sao?”

Khánh Nhiễm thật không ngờ tới hắn sẽ đề nghị như vậy, nàng nhìn Phượng Anh một lúc, cúi đầu suy nghĩ. Sau khi an táng cho phụ mẫu, nàng quả thật cần một chỗ an thân, càng muốn tránh né sự truy bắt của triều đình, cùng Phượng Anh rời xa Chiến quốc thực sự là một lựa chọn rất tốt.

Nhưng mà, nếu nàng đi cùng hắn, thì từ nay về sau nàng chỉ có thể ăn nhờ ở đậu. Không chỉ có việc này, nàng cùng hắn cũng không thân quen, những ân tình ngày sau sẽ ngày càng không trả được. Phượng Anh nhất định không phải là công tử của một gia đình bình thường, nếu không sẽ không quan tâm

đến quốc gia đại sự, cũng không tạo ra náo loạn cho Chiến quốc. Nhà hấn giàu có như vậy, nếu mình vào phủ của hấn, chẳng phải là không khác gì gia nô sao? Như vậy về sau chỉ có thể bị người khác quản chế. Hơn nữa, mục đích Phụng Anh yêu cầu như vậy là gì?

Phụng Anh thấy Khánh Nhiễm im lặng một lúc, hấn cũng không sốt ruột, khéo môi lại cười nhợt nhạt. Hấn trong lòng đã chắc chắn Khánh Nhiễm sẽ đồng ý đề nghị này, tiểu cô nương hiện tại đã muốn cùng đường, yêu cầu của hấn chẳng khác nào kẻ lò than trong ngày đông giá rét.

Khánh Nhiễm suy nghĩ xong, nghĩ đến những chuyện mình phải chịu đựng trong tương lai, thì bất giác rung mình, nàng ngẩng đầu nói.

“Yêu cầu của ngươi ta không thể đáp ứng. Nhưng mà, nếu ngươi giúp ta, trong tương lai ta sẽ đáp ứng cho Phụng công tử ba điều kiện.”

Phụng Anh không thể ngờ tới nàng sẽ nói như vậy, hấn ngạc nhiên một lát, buông chung trà xuống, nhíu mày nói: “Ngươi cho ta ba điều kiện?”

“Phải. Hiện tại ta nói lời này có lẽ hơi sớm, nhưng hãy tin ta, sẽ có một ngày ta trưởng thành, tương lai nhất định hữu dụng với công tử. Hiện tại Khánh Nhiễm không có ai để nhờ vả, nếu công tử có thể đáp ứng yêu cầu của Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm nhất định sẽ vĩnh viễn ghi nhớ công ơn của công tử.” Khánh Nhiễm tự tin cất cao giọng nói, lời nói mang theo vài phần trách nhiệm, mơ hồ có chút khẩn cầu.

Phụng Anh nghe tiếng nói đồng đặc của tiểu cô nương, nhìn đến ánh mắt nàng sáng ngời, không chút né tránh, hấn đứng dậy, khoanh tay ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng, cuối cùng cười nói: “Thôi được, nếu ngươi thực sự không muốn theo ta, vậy thì cứ làm theo ý ngươi đi. Chỉ là ngươi cần làm cho ta một yêu cầu khác.”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Khánh Nhiễm chợt tắt, nàng đứng bật dậy nói: “Cái gì?”

Phụng Anh thấy nàng khẩn trương như vậy, đến gần từng bước cười nói: “Ta đáng sợ như vậy sao? Ngươi là người đầu tiên luôn đề phòng ta như vậy.”

“Ta. . . Ta chỉ là lo lắng yêu cầu của công tử, ta sợ làm không được, không có. . .” Khánh Nhiễm hơi đỏ mặt, có chút lúng túng nói.

Phụng Anh khẽ phẩy tay với Khánh Nhiễm, cười nói: “Tất nhiên là không rồi, yêu cầu của Phụng Anh, tiểu nha đầu ngươi nhất định làm được. Yêu cầu của ta rất đơn giản, đó là về sau đừng gọi ta công tử gì nữa, nếu ngươi không ngại, có thể gọi ta một tiếng Phụng đại ca, được không?”

Khánh Nhiễm thấy hấn cười như ngọn gió xuân, nàng cũng bất giác mím môi, lùi về sau mấy bước cúi đầu nói: “Khánh Nhiễm tạ Phụng đại ca đại ân.”

Phụng Anh bước lên phía trước nâng nàng dậy: “Trước hết chúng ta hãy rời đi nơi này, ta sợ là quan phủ sẽ rất nhanh tuần tra khắp phố, lúc sau sợ là không an toàn.”

Khánh Nhiễm gật đầu, theo Phụng Anh đi ra ngoài, hai người vừa đẩy cửa thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào. Phụng Anh theo lan can đi xuống tầng hai, đã thấy một đội quan binh từ ngoài tiến vào.

“Lục soát, tất cả hãy thành thật cho ta, không được đi chuyển.”

Phụng Anh cả kinh, hấn chau mày rồi kéo Khánh Nhiễm quay lại căn phòng lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Cứu Giúp Tài Tình

Phụng Anh kéo Khánh Nhiễm trở lại nhà gian, đem nàng tiến vào buồng trong, hấn nhìn khắp mọi nơi chau mày. Bởi lúc nãy ở dưới đại sảnh đã nhìn thấy hết, quan binh đang trực tiếp đến lầu hai, tai nghe những âm thanh hỗn loạn ngày càng gần, Khánh Nhiễm kéo tay Phụng Anh.

“Ta từ cửa sổ nhảy ra ngoài vậy.”

Phụng Anh thấy Khánh Nhiễm chỉ vào cửa sổ, cất bước đem cửa sổ đẩy ra, nhìn một chút liền gật đầu: “Cẩn thận một chút, ta đi kéo dài thời gian.”

Khánh Nhiễm biết nếu hai người cùng nhau biến mất, sẽ khiến người khác không khỏi nghi ngờ, nàng cũng không dám ở lại nói nhiều, chỉ gật đầu. Thấy Phụng Anh phát tay áo bước ra, nàng cũng xoay người nhảy ra cửa sổ.

Phía dưới cửa sổ là một con hẻm nhỏ, chỉ cách hai con đường đã là pháp trường. Nhưng giờ phút này, ở pháp trường vừa xử trăm tên gian tế kia, nhất định sẽ rất lộn xộn, quan binh đều đang duy trì trật tự, nhất định cũng không chú ý tới bên này.

Khánh Nhiễm đang định nhảy xuống, đột ngột nghe tiếng bước chân rầm rập đang đến gần. Trong lòng nàng giật mình, nhanh chóng mang thân thể thu hồi, lại nhảy vào nhà gian, thậm chí không ổn.

Quả nhiên, nấp bên cửa sổ, nàng thấy một đội binh lính đang hướng về phía ngõ nhỏ, dường như muốn vây quanh từ lâu. Lại nghe động tĩnh bên ngoài nhà gian, trên đầu Khánh Nhiễm đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Phượng Anh tựa hồ cũng phát hiện tình hình không ổn, nhưng hấn vẫn đi đến gian ngoài, may không khỏi chau lại. Khánh Nhiễm quay đầu thấy binh lính đã sắp tiến vào con ngõ dưới cửa sổ, nàng quay đầu nhìn Phượng Anh bất đắc dĩ. Thầm nghĩ trong lòng, xem ra chỉ có thể khẩn cầu những người này để lừa gạt một tí, hoặc là bọn họ tham tài, còn không chỉ có nước cầu cho họ bị thân phận của Phượng Anh hù dọa.

Những tiếng động điều tra đã đến gần trước cửa phòng, trong ngõ cũng đồng thời như vậy. Bỗng nhiên, Khánh Nhiễm kinh ngạc thấy Tứ lang tru tréo như sói, khóc lóc om sòm nhảy vào ngõ nhỏ, mà phía sau hấn còn có mấy đại hán lực lưỡng trọc đầu đang chạy theo.

Tiếng đập cửa đã truyền đến, Khánh Nhiễm bay nhanh nháy mắt với Phượng Anh, Phượng Anh gật đầu liền ra khỏi buồng trong.

Khánh Nhiễm nhìn những binh lính trong ngõ cũng đang chú ý về phía Tứ lang, thấy đây là thời cơ không thể mất, nàng liền nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cửa sổ, xoay người rời khỏi gian ngoài, mơ hồ còn có thể nghe được Phượng Anh đang cùng quan binh nói chuyện. Nàng nghiêng người đập lên lè cửa sổ ở phía Đông di chuyển, khẽ đẩy một chút, lại đến được một cánh cửa khác, đôi mắt nàng không khỏi sáng ngời. Nàng bay nhanh đem cánh cửa nhỏ đóng lại, lách mình nhảy vào trong.

Lọt vào trong tầm mắt là buồng trong của một gian nhà thất khác, cùng với căn phòng nàng vừa ở được bài trí giống nhau, nhìn có vẻ hơi lộn xộn, hiển nhiên là do quan binh vừa đến điều tra. Khánh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm một hơi, dựa vào cửa sổ nghe những âm thanh hỗn loạn bên ngoài, nàng cảm thấy hơi nghi hoặc, không hiểu sao Tứ lang đến thật đúng lúc.

Mà giờ phút này, Tứ lang đang bị một đám quan binh cùng với ba đại hán như hổ rình mồi vây ở xung quanh trong ngõ. Chỉ nghe một đại hán trong số đó giận dữ nói: "Chính hấn, hấn đã canh chừng rồi trộm túi tiền của công tử, quân gia, ngài cần phải làm chủ cho chúng ta!"

"Phải, quân gia không tin có thể lục soát người hấn, túi tiền chắc chắn còn trên người tên tiểu tặc này."

Thấy một quan binh chuẩn bị tiến đến, Tứ lang liền cười hắc hắc, hấn nâng tay lên chặn lại nói: "Không cần, không cần, ta tự mình lấy ra là được rồi."

Hấn cười cười lôi ra một túi tiền gấm xanh trong lòng, ném cho đại hán kia: "Cho người, ta vẫn còn đây này, ha ha, có cần tiếp tục lấy ra cho các người không?"

"Người! Tiểu tử này thật là kiêu ngạo, bọn ta bây giờ còn có chuyện khác, không tiện bắt hấn, các người hãy đưa hấn tới quận nha, trình bày mọi chuyện thì có thể đem tên tiểu tử này tống vào ngục."

Đại hán nghe tiểu tướng nói như vậy, tuy là không vui nhưng cũng không dám nhiều lời, mỗi người một bên xách cánh tay Tứ lang nhấc ra khỏi ngõ.

Tứ lang cũng không gãy dựa, chỉ ha ha cười: "Nhẹ chút, nhẹ chút, đều làm đau ta. Nếu không các người buông ra đi, ta sẽ tự đi, cam đoan không chạy đâu!"

Hấn một mặt ồn ào, một mặt không để người khác nhận ra liếc mắt lên các lầu, khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt lại hiện lên vài phần đắc ý.

Hai đại hán vừa nhấc hấn ra khỏi ngõ, đã có một công tử mặc áo gấm vôi vàng chạy tới, phía sau còn có mấy đại hán và một tiểu đồng chạy theo.

"Bắt được rồi, bắt được rồi thiếu gia." Tiểu đồng kia vừa hô vừa chạy đến.

Tứ lang nhú mày cả giận nói: "Kêu la cái gì, thấy bản công tử lại cao hứng như vậy sao?"

Hai trông mắt của tiểu đồng đã muốn trợn rớt ra ngoài: "Cái đồ kẻ trộm này! Người. . ."

"Ngừng lại! He he, công tử à, ta cũng không phải kẻ trộm, chỉ là muốn cùng công tử đùa một chút thôi, ngài kiểm tra thử xem, có phải gia đình của ngài chưa phát hiện ra thứ gì mới thật sự bị trộm không."

Công tử kia nghe Tứ lang nói thì sừng sốt một chút, không khỏi hỏi: "Có ý gì?"

"Ha ha, không có gì ý cả. Công tử hãy nhìn xem ngọc quý ở bên hông ngài không còn nữa phải không? Haizz, nhưng đừng có đổ lên đầu ta nha, mới vừa rồi, ở đầu đường có người lướt ngang qua công tử, mượn gió bẻ măng, lén lút kéo mất ngọc bội của ngài. Ta chỉ là người qua đường cũng thấy được, nhưng gia đình của ngài đến mấy người lại không phát hiện, ta cảm thấy không đáng giá thay cho công tử. Chắc chắn, đây không phải là phí tiền nuôi kẻ vô dụng sao! Cho nên ta liền cùng công tử ngài đùa một chút, thử xem lúc ta trộm túi tiền của ngài, nhóm gia đình này có thể phát hiện ra được không, như vậy cũng là tốt bụng nhắc nhở ngài về việc chọn người làm nha. Ha ha, hiện tại đã thử qua, xem ra bọn họ chỉ là nhất thời sơ sẩy, sơ sẩy thôi a, công tử vẫn là đừng đuổi việc bọn họ. Chẹp, đều nói rõ ràng rồi, ngài biết ta cũng không phải kẻ trộm! Tên tiểu tử thôi kia, nhìn một thân xiêm y của ta xem, là tuyết bào đó! Lại nhìn khí chất của ta xem, nhìn đi, nhìn đi, thấy có điểm nào là giống kẻ trộm hả!" Tứ lang một hơi nói xong, còn hướng tiểu đồng kia gào thét.

Một đám người bị hấn nói bùm bùm một hồi, nhất thời đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn hấn nửa ngày lại không có phản ứng gì. Tứ lang hèn mọn vuốt ve bàn tay của đại hán, còn nhe răng nham nhở hai cái, tiểu đồng kia đã vội nói.

"Công tử, đừng nghe hấn nói xạo! Ăn nói bừa bãi!"

Công tử kia cũng sừng sốt: “Ngọc bội của bản công tử thật sự không thấy !”

Tứ lang trừng mắt nhìn tiểu đồng: “Ai nói là ta ăn nói bừa bãi, lúc ta lấy túi tiền của công tử các người cũng đã dự đoán hết rồi, chỉ sợ các người không tin lời ta nói, cho nên đại gia ta thực thông minh, để lại trong lòng công tử các người vài thứ, công tử ngài không ngại có thể lấy ra nhìn xem, vừa thấy liền biết gia có nói bừa hay không.”

Cầm y công tử sừng sốt, sờ soạn trong lòng, quả thực chạm được một vật đáng lẽ không có ở đây.

“Thịnh Nguyên ngân phiếu, một vạn lượng, tổng cộng có năm tấm. Bản công tử không có nói sai phải không? Thế này đã tin được chưa?” Tứ lang đắc ý nói, tiến lên hướng công tử kia chớp mắt.

Công tử kia cũng kinh ngạc, mang ngân phiếu đưa lên cho hắn: “Tiểu công tử quả thực công tâm, ngày sau ta nhất định sẽ quản giáo gia nô thật tốt.”

Tứ lang tiếp nhận ngân phiếu, cười hi hi: “Đâu có đâu có, ta tin lần sau bọn họ chắc chắn sẽ chú ý. Hiện tại ta có thể đi rồi phải không?”

“Tiểu công tử, thỉnh.” Cầm y công tử rất là cảm kích nói.

Tứ lang vẫy vẫy tay, đi nhanh về phía trước, lúc quay đầu thì thấy cầm y công tử kia đang đập đại hán bên cạnh một cước, mà đại hán kia cũng đang hung hăng trừng mắt nhìn hắn, còn tiểu đồng lại lại mang về mặt kỳ quái, chắc là đang nghĩ, chưa thấy ai thích xen vào chuyện người khác như vậy.

Tứ lang cũng không để ý, khẽ cười đắc ý, tay áo vung lên, trong tay áo xuất hiện một vật, đúng là một cái ngọc bộ phi thúy đắc giá.

Mới vừa rồi hắn ở trên đường đi dạo, vừa vặn gặp Phượng Anh mang theo Khánh Nhiễm tiến vào tửu lâu. Hắn vốn không quan tâm nhiều, nhưng không bao lâu liền gặp quan binh hùng hổ đi đến từ Tây thành, thế này mới thâm kêu không tốt. Hai ngày nay, chuyện của Vân Nghệ đều ồn ào huyền ảo, trong đêm hắn đến Thành thủ phủ cũng có nghe được Hải Lâm cùng Khúc Đông Bình nói chuyện, còn biết tiểu nữ nhi của Vân Nghệ gọi là Vân Khánh Nhiễm, mà lúc trước, tiểu nha đầu lại giới thiệu tên nàng là Dịch Thanh Nhiễm (*). Hai cái tên này giống nhau như vậy, hắn cũng biết Vân phu nhân họ Dịch, cho nên liền kết luận thân phận của Khánh Nhiễm. Thời điểm quan binh lục soát đến tửu lâu, hắn nhanh chóng lẩn mình tới ngõ nhỏ, vừa vặn cũng thấy được Khánh Nhiễm đang muốn từ cửa sổ phóng xuống.

Vốn muốn nhắc nhở nàng một tiếng đừng nhảy, nhưng không nghĩ tới nàng đã tự mình phát hiện ra quan binh mà tránh về, cũng vì giao tình của hai người, hắn liền giúp nàng nghĩ biện pháp đánh lạc hướng quan binh.

Mà giờ phút này, Khánh Nhiễm đối với mọi chuyện vẫn chưa hay biết, chỉ cảm thấy Tứ lang xuất hiện có chút kì quái, nghe được đối thoại của bọn họ trong ngõ, cũng đoán được vài phần, hắn cố ý đánh lạc hướng quan binh, cho nàng một cơ hội để bỏ chạy, bằng không dựa vào thân thủ của hắn, trộm một túi tiền nho nhỏ làm sao có thể bị người khác phát hiện.

Nghe thấy hắn bị xách đi, còn ở phía dưới ồn ào đòi người khác nhẹ chút, nàng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Đợi một lúc lâu, trong ngõ yên tĩnh trở lại, ngoài hành lang tiếp tục truyền đến những tiếng ồn ào, muốn đem tửu lâu toàn bộ rà soát lần cuối. Để phòng vạn nhất, nàng liền lẩn mình tránh ở dưới giường, không bao lâu tiếng bước chân đi xa, thế này Khánh Nhiễm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

(*) Cách viết của tên Khánh Nhiễm và Thanh Nhiễm là khác nhau. Khánh Nhiễm viết là 馨冉 (ý nghĩa của tên này mình không chắc lắm, từ “Khánh” có nghĩa là càn kiệt, rồng tuếch, còn từ “Nhiễm” này có nghĩa là mềm rũ, hoặc vượt qua. Nếu theo mình hiểu thì tên Khánh Nhiễm có nghĩa là cố gắng vượt qua cho đến lúc sức cùng lực kiệt, bạn nào có cách nghĩ khác thì giúp mình nhé), còn Thanh Nhiễm viết là 青染 (từ này đã được chính Khánh Nhiễm cắt nghĩa trong chương 11, có nghĩa là nhuộm xanh). Tuy nhiên, khi đọc thì hai tên này trùng âm, đều đọc là : “qīng rǎn”.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Phá Huỷ Tây Thành

Khánh Nhiễm vẫn giấu mình trong nhà gian đó, đến lúc trời tối mới lặng lẽ ra khỏi tửu lâu, trong màn đêm che khuất, nàng lẩn mò từ ngõ nhỏ về tới căn viện bỏ không.

Mới vừa ngồi xuống giường, nàng giặt mình, nhẹ nhàng luồn tay vào lòng chạm đến một cái túi giấy, hai tròng mắt trừng lớn, gắt gao nhìn vào góc tối trong phòng.

“Đi ra.” Nàng cố gắng bình tĩnh, thanh âm rất cứng rắn.

Từ trong góc có một hắc y nhân chậm rãi bước ra, gương mặt hắn giống người Chiến quốc, mày rậm, mắt sáng, thân ảnh trong góc khuất hòa làm một với bóng đêm, không khỏi khiến người ta cảm giác thật âm trầm. Khánh Nhiễm cảm thấy người thế này rất thích hợp để hành động trong bóng tối, giống như ma như quỷ.

Khánh Nhiễm nhìn không được rùng mình, bất giác đã nắm chặt túi giấy trong lòng.

“Hừ, mê huyền được sao? Đối với ta vô dụng. Người không cần khăn trang, nếu ta muốn lấy mạng người, không cần để người phát hiện ra mà đã hành động rồi.”

Thanh âm trầm thấp vang lên, Khánh Nhiễm biết lời nói của nam nhân không phải giả dối, thế này mới thở phào nhẹ nhõm, hơi nheo mắt nhìn về phía trước.

“Phượng Anh cho người đến?”

Thấy nam nhân gật đầu, Khánh Nhiễm đứng dậy liếc qua hán một chút, đối với Phượng Anh, có thể tìm được một người như vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Nàng đi tới bàn nhỏ chằm nên lên, mài mực đề bút viết vài chữ, đợi cho mực khô hết nàng mới nhắc tờ giấy, lấy ra mấy tấm ngân phiếu Tứ lang để lại ngày đó.

“Ta cần mấy thứ này, càng nhanh càng tốt, rất mong đại ca hãy hỗ trợ. Khánh Nhiễm trước xin được cảm tạ.” Khánh Nhiễm nói xong khom người cúi đầu.

Nam tử tiếp nhận tờ giấy, nhưng không cầm lấy ngân phiếu, hán nhìn lướt qua một chút, rồi bỏ vào lòng, xoay người rời đi. Khánh Nhiễm tiến lên một bước ngăn hán lại: “Đại ca xưng hô như thế nào?”

“Phượng Lôi.”

“Khi nào thì ta có thể lấy được?” Khánh Nhiễm vội vàng nói, từ nay trở đi quan phủ sẽ càng bắt dân chúng đến nha môn xác nhận thi thể, nàng cũng càng sợ sự tình lại có biến, không còn bao nhiêu thời gian nữa, nhất định ngày mai phải đem thi thể phụ mẫu cướp về.

“Hai canh giờ.” Phượng Lôi nói xong, thân ảnh lóe lên rồi biến mất.

Khánh Nhiễm hơi trầm tư, nàng bước tới trước bàn, lại đề bút viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng còn gãi gãi đầu, nhũ mày suy nghĩ sâu xa. Sau một lúc lâu nàng mới dừng bút, đem những thứ đã viết tốt nhìn qua thật kỹ, thờ dài một hơi. Nàng đứng dậy đi ra phía ngoài, tìm một vài cái bình lớn, bắt tay tẩy rửa sạch sẽ, lại lấy những đồ phế phẩm trong nhà đem đi chà lau. Chuẩn bị bìn, mảnh sứ vỡ, mấy thỏi trúc, vài đoạn dây thừng thô dày, xong hết mọi chuyện mới yên tĩnh ngồi đợi Phượng Lôi.

Quả nhiên lát sau Phượng Lôi đã đẩy cửa bước vào, phía sau còn có một hắc y nhân đi theo, hán đem hai cái xách lớn thả xuống, thấy Khánh Nhiễm tỉ mỉ kiểm tra mọi thứ, hán hơi nhũ mày, không biết tiểu cô nương có thể muốn làm cái gì.

Khánh Nhiễm kiểm tra xong xuôi, thấy mọi thứ ở đây đều không khác với những gì nàng đã viết ra, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn. Không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn mà họ có thể chuẩn bị tất thấy mọi thứ, Khánh Nhiễm đối với Phượng Anh không khỏi có thêm vài phần nghi kỵ. Nàng áp chế bản thân không run lên, Khánh Nhiễm quay đầu mỉm cười.

“Đa tạ hai vị đại ca, những thứ Khánh Nhiễm cần đều đã có trong này. Chỉ là không biết vài cái hủ lớn đã chuẩn bị được chưa.”

“Không cần cảm tạ, chúng ta chỉ là phụng mệnh mà thôi. Còn những hủ sứ, đều đã xếp trong sân.” Phượng Lôi ngắt lời Khánh Nhiễm, lạnh lùng nói.

Khánh Nhiễm gật đầu: “Thật sự đã nhận ân tình của các người. Ta còn chút việc phải làm, hai vị đại ca cũng nghỉ ngơi đi, vào giữa trưa có thể lại đến không?”

Phượng Lôi nhìn Khánh Nhiễm nửa ngày, rồi xoay người mang theo hắc y nhân kia ra khỏi phòng. Khánh Nhiễm nhìn thân ảnh hai người biến mất trong bóng đêm, nàng khẽ ngẩng đầu ngắm bầu trời u ám phía Tây, đôi mắt nheo lại, khóe môi nổi lên một chút lạnh giá.

Nàng trở về phòng liền rất bận rộn, ánh sáng le lói trong đêm tối, đem thân ảnh tiểu cô nương chiếu rọi, in lên bức màn lụa đã cũ nát nơi cửa sổ, thân ảnh nhỏ nhỏ nhìn thật trầm tĩnh, cũng thật lạnh lùng.

Hôm sau, trời đã gần trưa, ánh nắng chiếu thẳng đỉnh đầu, vòm trời xanh biếc quang đãng, có vài đám mây cuộn lại, bị gió thổi nhẹ lúc hợp lúc tan, bỗng bành tạo ra đủ hình dáng.

Giờ phút này, pháp trường Tây thành là một mảnh tĩnh lặng, có mấy chục quan binh đang chen chúc nhau ở lọng che sau hình đài, câu được câu mất oán giận việc làm khổ cực này.

Bởi vì hôm qua vừa mới xử trăm gian tể Thành quốc, dân chúng không ngừng náo loạn, Tây thành trong hai ngày này vô cùng ồn ào. Ba thi thể bị phơi thây, phía trước pháp trường luôn có dân chúng đến vây xem, bọn họ phụ trách trông giữ thi thể, gánh vác nhiệm vụ quan trọng, cho nên luôn phải tập trung chú ý từng người dân, chỉ sợ mắc phải sơ suất. Sáng sớm trời còn chưa sáng, họ đã phải đến pháp trường, bây giờ một chén cơm nóng cũng chưa được ăn, thời điểm này khó chịu như muốn giết người, không khỏi lộ ra vài phần mệt mỏi.

Đã đến giờ dùng bữa, dân chúng cũng giải tán dần, thật vất vả pháp trường mới thanh tịnh được một chút, bọn họ cũng thỉnh thoảng trừng mắt nhìn về phía đầu đường, chỉ mong người thay phiên tới đổi lượt mau một chút.

Một lúc sau thì đầu đường cũng truyền đến tiếng bước chân, bọn họ không khỏi cùng lộ ra vui vẻ.

“Ai da mau đến đây đi, lão tử sắp chết đói rồi!”

“Sao chúng ta lại phải làm cái chuyện quái quỷ này chứ, ngày nắng như vậy lại không có một chút ẩm, nếu không mau được ăn cơm chắc ta sẽ chết công chỗ này mất.”

“Mẹ nó, đã chết còn không cho người khác sống yên ổn, theo lão tử ta thấy, chỉ cần quất roi vào mấy cái thi thể này cả ngày rồi ném hết cho chó ăn, như vậy ta cũng không tin không dụ được tặc tử xuất hiện.”

Trong lúc nói chuyện, một đội binh lính đã cầm thương vòng qua góc đường chạy đến, những binh lính đang chờ thay lượt bên này cũng đã nhảy xuống hình đài, sửa sang lại hàng ngũ chuẩn bị trao đổi.

Nhưng vào đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời truyền đến. Những binh lính đang đứng trước đài trọn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt, ánh mắt đều là kinh khiếp. Họ không ngừng dùng sức dụi mắt thật kỹ, sợ là mình đang nhìn lầm.

Chỉ thấy, giờ phút này đầu đường bốc khói cuộn cuộn, dãy dãy tường đá ầm ầm sập xuống, bụi đất bay tứ tung, có vài tiếng hét thảm chấn động cả bầu trời. Mà đội ngũ bọn họ đang chờ mong thay lượt đã biến mất trước tầm mắt, có một tầng bụi đất dày đặc che chắn không nhìn rõ được, chỉ nghe những tiếng kêu gào thảm thiết truyền đến không ngừng, nói cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Binh lính còn đang ngây người, bên tai lại đột ngột truyền đến từng trận nổ vang, cùng với chấn động lúc nãy giống nhau như đúc. Tiếng nổ chấn động cả một khoảng trời, giống như sấm sét, tiếng này nối tiếp tiếng khác, ầm ầm ở Tây thành vang lên, từng tiếng từng tiếng như sấm dội trời cao. Thanh âm chấn động hồi lâu, giống như ma âm vang vọng trong thiên địa, mãi không tiêu tán. Những binh lính đang ngơ ngác ở hình đài đã tái nhợt mặt mày, chỉ có thể nhìn những quân sĩ ở chỗ xa mà phát run.

Người đang mặc khôi giáp đặc biệt đứng ở đầu hàng, là thủ lĩnh của đội thủ binh ở đây, đầu hấn đầy mồ hôi, cảnh tượng phía trước đã bị san bằng thành một đồng phẳng tích, hấn trọn mắt há mồm, lại nhìn đến những tên lính đang nằm trên đất kêu gào thảm thiết, sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Thị lực của hấn rất tốt, tuy là pháp trường và đầu đường còn cách nhau một khoảng, nhưng hấn vẫn có thể nhìn rõ đồng bạn đang ngã nghiêng trên đất. Người thiếu cánh tay, người lại rớt chân, đau đớn ôm lấy cơ thể kêu gào thảm thiết. Có người còn bị vài mảnh sứ cắm vào người, ôm hai tay không ngừng chảy ra máu tươi. Cũng có người bị những mảnh sắc nhọn chọc nát thành một cái tổ ong, hoàn toàn không còn động tĩnh nữa, phía dưới những tảng đá lớn hình như cũng có người, nhưng chỉ thấy được một cánh tay thò ra đang không ngừng giãy giụa. . . Trước mắt là một mớ hỗn độn, ngập tràn chỉ có một màu đỏ tươi.

Đó là cái gì? Trời ạ! Thật đáng sợ!

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nổ, trước mắt thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hấn chỉ cảm thấy cả người rét run. Hiện tại là lúc đổi phiên trực, nếu hấn không có nhầm lẫn, những tiếng nổ này chắc chắn truyền đến từ những nơi gác binh yếu điểm. Nói cách khác, những nơi trú binh ở Tây thành đều đã xảy ra chuyện, dù hấn có là kẻ ngốc cũng biết trận nổ như vậy để làm gì.

Đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hấn hét lớn một tiếng: “Mau, mau! Bảo vệ thi thể!”

Nhưng vừa nói xong, bên tai liền có một âm thanh vang lên, trước mắt nổi lên từng đợt sương trắng. Hấn chưa kịp nhắm mắt, sương trắng đã lọt vào kẽ mắt, một trận đau nhức truyền đến. Hấn dùng tay che mắt lại, la lớn: “Nhắm mắt lại, là vôi, mau bịt. . . Khụ khụ. . .”

Sương trắng vọt vào trong miệng, yết hầu hấn cảm thấy đắng chát, hấn kịch liệt ho khan, từ lúc sinh ra đến giờ, chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ cùng khủng hoảng như thế này. Tuy gặp phải tình huống như vậy, nhưng trong lòng hấn cũng rõ ràng, Khúc Đông Bình là người tâm ngoan thủ lạt, nếu thi thể trong tay hấn lại gặp chuyện không may, thì hấn cũng đừng mong sống sót. Hấn áp chế sợ hãi cùng bất an, cố nén khó chịu trong thân thể lần mò tới hình đài, dùng sức mở mắt ra.

Nhìn đến tình cảnh trước mắt làm lòng hấn lạnh lẽo, giờ phút này hình đài đã rỗng tuếch, làm gì còn ba cỗ thi thể kia! Cảm thấy như trời rung đất chuyển, khóe mắt hấn đau nhói, trước mặt đã tối đen, cả người thẳng tắp ngã xuống hình đài.

Lúc này sương trắng đã tiêu tán, chúng binh lính cũng liều mạng mở mắt, nhìn đến trên đài thì trong lòng chấn động, không rõ vì sao trong chốc lát mà tình cảnh đã biến thành như vậy. Cảm thấy tất cả như một hồi ác mộng, đầu đường vẫn không ngừng truyền đến những tiếng kêu gào thảm thiết, trong lòng bọn họ lạnh như băng. Đây là dạng ác mộng gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Thoát Khỏi Khánh Thành

Một khoảng trời xanh biếc quang đãng, mây trắng nhẹ bay, ánh nắng trên cao ảm áp.

Trước cửa son của một phủ đệ danh giá, mười mấy thị nữ đeo vòng ngọc mặc hoa phục lấp lánh chia làm hai bên, đoàn thị vệ hăng hái đang đứng sau một cỗ xe ngựa tinh xảo, ai nấy đều nhìn vọng vào bên trong phủ, sau cánh cửa son.

Không bao lâu, trong phủ truyền ra những tiếng cười nói giòn giã, tiếng bước chân cũng tiến đến gần, mọi người liền cúi đầu yên tĩnh chờ đợi.

Phượng Anh giúp đỡ một vị lão giả chậm rãi đi đến cửa môn, thân thể của lão giả kia cao gầy, bước đi rất trầm ổn, ánh mắt sáng rõ ràng, gương mặt lão nhân hiện lên nét hiền lành.

Ông kéo tay Phượng Anh, thấp giọng nói: “Sớm ngày trở về cũng tốt, nói cho mẫu thân ngươi không cần nhớ thương ngoại công. Khánh thành này cái gì cũng tốt, không thiếu thứ gì cả.”

“Dạ, ngoại công nhất định phải bảo trọng thân thể nhé, sang năm vào sinh thần ngoại công, cháu sẽ cùng mẫu thân trở về thăm người.” Phượng Anh nâng lão giả qua khỏi một cái bậc cao, thấp giọng đáp lời ông.

“Tốt, tốt. Ngoại công sẽ chờ ngươi, đến lúc đó còn phải kiểm tra học thức của ngươi thế nào.” Ánh mắt lão giả tỏ ra nghiêm túc, nhìn Phượng Anh khắc khe.

“Ngoại công cứ chờ xem, sang năm, cháu nhất định có thể thắng ngoại công mấy ván cờ. Ngoại công cũng đừng nên đi theo nữa, bên ngoài này gió lạnh, người cũng lớn tuổi rồi, sẽ rất dễ bị cảm mạo, người mau trở về đi, nếu không sẽ làm tôn nhi lo lắng.” Phượng Anh hướng lão quản gia phía sau nháy mắt, quản gia vội vàng tiến lên đỡ tay Lý lão Tướng quốc.

Phượng Anh vung áo choàng, lùi về phía sau mấy bước quỳ xuống: “Tôn nhi bái biệt người, ngoại công hãy bảo trọng.”

“Đứng lên đi, ngươi cũng mau lên xe thôi, lão nhân như ta nhưng thân thể rất cường tráng.”

Phượng Anh cũng không nói thêm, đứng dậy dứt khoát bước đến xe ngựa. Lý lão Tướng quốc hơi chần chừ, nói vọng từ phía sau: “Phụ thân ngươi, khi gặp chuyện lại không đủ trầm ổn, Anh nhi nếu có thể khuyên thì cũng nên nói vài câu với ông ấy.”

Phượng Anh xoay người lại nhìn ông, cẩn thận thi lễ nói: “Dạ.”

“Anh nhi làm việc gì cũng không được tùy tiện, cũng đừng nhúng tay vào quá nhiều chuyện, phải biết tình đời phức tạp, lòng người lại hiểm ác, xem xét sự việc hay xem xét người khác, không thể chỉ nhìn mặt ngoài, việc gì cũng phải cân nhắc cẩn thận rồi hẵng làm. Ta biết tính tình ngươi xưa nay cẩn trọng, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng tâm tư đã kín đáo, nhưng mà ngươi làm việc còn chưa được sắc, thiếu vài phần ôn hòa, cần phải được mài giũa nhiều hơn nữa.” Lý lão tướng quốc dùng giọng nói thâm thúy của lão nhân từ tốn bảo.

Mắt Phượng Anh hơi run lên, trong đó dường như có chút đầm chiêu, hẩn cúi người, kính cẩn thi lễ: “Anh nhi tạ ngoại công chỉ điểm.”

“Đi thôi, sớm ngày trở về, cũng đỡ cho mẫu thân ngươi lo lắng.”

Phượng Anh bái lạy, lúc bước lên xe ngựa, Lý Thanh Nguyệt từ trong vội vàng chạy ra.

“Biểu ca, đợi Nguyệt nhi một chút.”

Bước chân Phượng Anh hơi dừng lại, ánh mắt hẩn thoáng thờ ơ, lại xoay người mà cười: “Nguyệt nhi muội muội, biểu ca còn tưởng rằng ngươi không đến đưa ta đi.”

“Như thế nào, ta. . . Ta chỉ vội vàng đi lấy một thứ, đây là ta tự tay làm cho biểu ca, cũng chưa có làm tốt. Biểu ca vì sao lại đi vội vàng như vậy?” Lý Thanh Nguyệt thở gấp, tay nâng lên một bộ cảm y xanh biếc, vẻ mặt lo lắng.

Phượng Anh cười khê tiếp nhận bộ quần áo kia: “Đa tạ Nguyệt nhi muội muội, muội làm tất nhiên là tốt nhất, biểu ca sẽ giữ gìn cẩn thận. Muội muội cũng mau trở về đi, bằng không ngoại công sẽ đứng đây mãi, nếu có chuyện gì sẽ là lỗi của biểu ca.”

“Nhưng. . . Biểu ca khi nào thì lại đến? Không thể ở lâu thêm mấy ngày được sao? Thế này mới. . .”

“Nguyệt nhi mau về đi! Khóc sụt sướt như vậy, trang dung không chỉnh tề còn ra thể thống gì nữa.” Lý tướng quốc ngắt lời Lý Thanh Nguyệt, ánh mắt liếc đến đây.

Lý Thanh Nguyệt nâng tay áo lau nước mắt, tuy rằng trên mặt đều là không muốn, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch với gia gia, đành lưu luyến lui từng chút về phía cửa môn.

Phượng Anh lại hướng Lý lão tướng quốc cúi đầu, thấy ông vẫy tay, thế này mới đi lên xe ngựa. Một thiếu niên mặc hắc y ngang tuổi hẩn bước vào xe, thấy Phượng Anh nhắm mắt lại liền đem màn xe buông xuống, giương giọng hô.

“Đi thôi.”

Xe ngựa lộc cộc chuyển động, không bao lâu đã tiến vào đường chính của Khánh thành, thị vệ đánh xe hô to, dân chúng đều nhanh nhẹn né tránh. Xe ngựa xuyên qua phố xá, hướng đến Tây phố của Khánh thành. Phượng Anh bỗng nhiên mờ to hai mắt, đẩy cửa xe vọng ra ngoài xem xét.

Tây phố vốn là chốn phồn hoa của Khánh thành, thường ngày người đến người đi, ồn ào náo nhiệt, nhưng hôm nay, lại yên lặng tĩnh mịch, xe ngựa chạy nhanh như bay. Phụng Anh rõ ràng thấy được mấy chỗ sụp xuống, còn có mấy đồng gạch đá hỗn độn, mấy vết đỏ sẫm trên đất. Ánh mắt xuyên qua Tây phố, dừng lại sau mấy bức tường, đó chính là đường đến pháp trường Tây thành. Phụng Anh khẽ nhắm mắt lại, nhìn xuống bàn chân mình, gương mặt hắn có chút biến đổi, trông hơi âm u.

Nhớ tới ngày ấy, cũng là ở Tây phố này, lần đầu tiên gặp được Khánh Nhiễm, khi đó Tây phố cũng không có bộ dáng như thế này. Đám đông ồn ào, cảnh sắc phồn hoa hưng vượng, nhưng chính là hôm qua, một hồi đoạt thi ở pháp trường đã kinh động toàn bộ Khánh thành, tạo ra dư chấn âm ỉ vang dội. Nơi phồn hoa này vốn dĩ gần pháp trường nên cũng bị phá hủy. Binh lính chết vô số kể, biển máu như tắm cả Tây phố, dân chúng ai nấy đều hoảng loạn và lo sợ, không ai dám ra đường, cho nên, Tây phố hôm nay mới vắng lặng tĩnh mịch như vậy.

Ai có thể nghĩ đến Phụng Anh cũng tham dự huyết án ở pháp trường lần này, và cũng có ai có thể tin được những dấu tích này, chỉ do một tiểu cô nương sáu tuổi làm ra! Hai mắt Phụng Anh hơi khép lại, khẽ thở ra một hơi, ngựa người ra phía sau dựa xuống, khuôn mặt hắn ẩn trong khoảng tối, trông có chút mơ hồ.

Phụng Qua cảm thấy thế từ hôm nay hơi trầm mặc, hắn nâng mắt lên nhìn Phụng Anh một chút, cảm nhận được hơi lạnh thấu xương đang tỏa ra từ người thế tử. Phụng Qua rung mình một cái, liến cúi đầu. Trong lòng hắn không khỏi nghi ngờ, không phải là có liên quan đến tiểu nam hài ngồi ở buồng xe bên cạnh chứ?

Lúc này xe ngựa đột nhiên giảm tốc độ, Phụng Anh đem suy nghĩ kéo trở về, đứng dậy đẩy cửa xe nhìn ra phía ngoài. Nguyên lai đã gần đến cửa Nam, quan binh phong tỏa cửa thành, Phụng Lô liền cười ngựa chạy đến giải quyết.

Không bao lâu thì Phụng Lô đã trở về, dừng trước xe xoay mình xuống ngựa, hắn cúi đầu nói: “Thế tử, Khánh quân muốn kiểm tra xe ngựa, rồi mới cho phép ra khỏi thành.”

Phụng Anh hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Phụng Qua đang thủ hộ bên người. Phụng Qua hiểu ý vén màn xe, phi thân nhảy xuống. Phụng Anh xoay người cũng muốn xuống xe, nhưng một giọng nói trầm ổn đã vang lên.

“Thế tử điện hạ không cần xuống xe, mặt tướng cũng chỉ là mạn phép.”

Phụng Anh ngẩng đầu nhìn lại, đúng là Dương Quốc An, Dương Công Tào. Hắn nghe vậy thì ngồi xuống, lại cười nói: “Làm phiền Dương Công Tào.”

Dương Quốc An cao giọng cười: “Thế tử phải về gấp vậy sao? Diệu quốc chính là huynh đệ của Chiến quốc, hai quốc gia ta hướng đến hòa bình hữu nghị. Ngày trước công chúa của Diệu quốc cũng là phi tần của Hoàng thượng. Lần này thế tử lại đến chúc thọ Lý lão tướng quốc, Hoàng thượng liền tự mình phân phó Hải đại nhân chiêu đãi thế tử điện hạ. Đại nhân cũng đã phân phó ta chờ nhiều lần, mặt tướng sao dám làm cho thế tử xuống xe. Nhìn xem là được rồi, chỉ là tình thế bất buộc thôi.”

Phụng Anh cười khẽ gật đầu: “Là do sự việc ở Tây thành hôm qua?”

“Đúng vậy, thế tử hôm qua cũng bị sợ hãi rồi.” Dương Quốc An thân thiết nói.

“Phụng Anh có thói quen ngủ trưa, nên thật ra cũng không có nghe tiếng vang gì, nhưng mà ông ngoại của ta lại có một chút bị dọa sợ. Nay phụ thân ta khẩn cấp triệu hồi, Phụng Anh đành không tiện ở lâu, Dương Công Tào vất vả như vậy nhất định sẽ bắt được tặc nhân thôi.”

“Phải, phải. Mở cửa thành, cung đưa thế tử điện hạ.” Dương Công Tào hô lớn gọi, vẫy tay ra lệnh cho Khánh quân đang canh gác mở cổng.

Phụng Qua nhảy lên xe ngựa, thấy Phụng Anh đã cười đáp lễ Dương Công Tào, thế này mới từ tốn buông màn xe. Xe ngựa lại lộc cộc chuyển động, tiến ra cổng thành phía Nam to lớn của Khánh thành.

Phụng Qua nhìn vọng lại qua cửa xe, thấy Dương Quốc An vẫn đứng kính cẩn chỗ cũ, hắn không khỏi có chút kỳ quái. Hắn quay đầu nhìn về phía Phụng Anh đang dựa vào vách xe.

“Dương Quốc An này thật sự rất kính cẩn.”

Phụng Qua là thư đồng của Phụng Anh, cũng là hộ vệ bên người. Hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ khác biệt, nhưng lại thân cận rất hiểu ý nhau. Phụng Anh nhìn lại cửa thành nhẹ nhàng cười: “Phụ thân của hắn là Dương Huy, từng làm Đề hạt (*) ở Dịch quận, bị người khác hãm hại tống giam vào ngục, hắn được ông ngoại ta ra tay cứu giúp. Dương Quốc An, người này trời sinh tính tình hào sảng, cũng còn được xem là người chính trực.”

(*) Một chức quan quản lý ở địa phương

Phụng Qua lại vọng ra lần nữa, thân ảnh kia đã không còn thấy được, chỉ còn lại một tòa Khánh thành hùng vĩ lộng lẫy dưới ánh mặt trời. Hắn quay đầu muốn hỏi chuyện của tiểu nam hài bên buồng trong, nhưng lại thấy Phụng Anh đang suy tư điều gì, ánh mắt đều nhúu lại. Hắn không dám quấy nhiễu, cũng dựa vào cửa sổ xem phong cảnh bên ngoài, trong lúc nhất thời, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc vang bên tai.

Đi được gần nửa canh giờ, đội ngũ đã tiến vào một sơn cốc. Phụng Anh khẽ nhúc nhích chân, chạm vào một chỗ khởi động kín đáo trên vách xe. Hắn dùng sức nhấn một chút, một tiếng nhỏ vang lên.

Tấm ngăn trong xe ngựa được mở ra, trong đó có một vách nhỏ ghép liền với buồng ngoài, đợi một lúc, một tiểu nam hài búi tóc từ bên trong thả người nhảy lên, trong chớp mắt liền ngồi bên cạnh Phụng Qua.

Tuổi hấn còn nhỏ nhưng đôi mắt lại rất lạnh lùng, sự cao ngạo cùng cố chấp khác hẳn với những đứa trẻ cùng trang lứa, đúng là Vân Khánh Nhiễm đã cải trang thành.

Phụng Anh liếc mắt nhìn nàng, dưới chân đá vào miếng gat, tấm ngăn liền trở về vị trí cũ.

“Ồ trong buồng đến chán rồi phải không?”

Khánh Nhiễm lắc đầu, trong lòng nàng đang thoải mái, khẽ nhếch khóe miệng cười nói: “Cám ơn Phụng đại ca.”

Phụng Anh chỉ cười gật đầu, thân mình hấn xốc nảy theo xe ngựa, ánh sáng bên ngoài lần lượt lướt qua mặt hấn, gương mặt sáng trong như ngọc cười yếu ớt, làm người khác cảm thấy ấm lòng.

“Những điều ta đáp ứng với người đều đã làm được.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, nửa ngày mới đứng dậy thì lễ nói: “Ân tình của Phụng đại ca đối với Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm. Ta đã hứa vì Phụng đại ca làm ba điều, Khánh Nhiễm tuy là tiểu cô nương, nhưng đã nói là sẽ làm, tuyệt đối không nuốt lời. Nếu ngày sau, Phụng đại ca còn thấy Khánh Nhiễm hữu dụng, ta nhất định sẽ nửa bước không rời, thề chết cũng tuân lệnh Phụng đại ca.”

Tuy trong miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn. Nhất là hôm qua, sau khi phá hủy Tây thành, nàng không hiểu sao cảm thấy lo lắng bất an. Ở niên đại này vẫn chưa có thuốc nổ, nếu không phải bị tình thế ép đến đường cùng, Khánh Nhiễm nhất định sẽ không dùng tới. Bởi vì nàng biết, việc này nhất định sẽ mang tới nguy hiểm cho mình, trong thời buổi loạn lạc hiện nay, uy lực chấn động của nó, quốc gia nào lại không muốn chiếm làm của riêng, có ai không muốn nhân cơ hội này xưng bá thiên hạ?

Nếu người khác biết được chấn động lần này xuất phát từ nàng, đối với nàng mà nói chính là một hồi đại họa, không thể sống yên ổn được nữa, sẽ phải tiếp tục những ngày tháng trốn chạy. Nàng lại càng không muốn làm mất cân bằng của thế giới này, ở đâu cũng đều có quy luật phát triển của nó. Nếu cách làm thuốc nổ trong tay nàng bị truyền ra, chắc chắn nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, thử nghĩ, nếu một quốc gia nào có được vũ khí này, không biết bọn họ sẽ điên cuồng đến mức nào, bốn nước còn lại nhất định sẽ trở thành địa ngục trần gian.

Kiếp trước, nàng học chuyên ngành về hóa chất, bởi vì từ nhỏ đã phải chịu khổ, gia đình nghèo khó, ăn bữa hôm lo bữa mai, cho nên nàng luôn cố gắng hết sức mình. Nàng biết em trai cần nàng che chở, nàng không có tư cách để lười biếng. Cố gắng rồi lại cố gắng, đến lúc mười chín tuổi, nàng được trường cho tốt nghiệp đại học.

Chế tạo thuốc nổ tất nhiên không khó với nàng, nhưng mà nghĩ đến những sinh mệnh đã mất đi trong ngày hôm qua, tất cả đều chết dưới tay nàng... Nàng đã cố gắng thuyết phục chính mình, chỉ là bất đắc dĩ mới làm vậy.

Nàng chỉ biết những người đó là thù hạ của Khúc Đông Bình, họ đều là kẻ thù của nàng, nhưng mà... sao nàng vẫn không thể an ổn được. Từ hôm qua đến bây giờ, nàng đã không thể chợp mắt, lúc nhắm mắt lại, bên tai đều vang lên những tiếng nổ chấn động, tiếng ầm ầm làm đầu nàng đau như búa bổ.

Đêm qua nhìn thi thể phụ thân cùng mẫu thân bị lửa lớn nuốt đi, nàng liền âm thầm thề, kiếp này nàng nhất định, nàng sẽ không dùng thuốc nổ giết người nữa. Nghĩ đến việc này, nàng cũng nhớ lại ánh mắt Phụng Anh như có như không lúc đó, tâm tình Khánh Nhiễm nao nao.

Hắn là người duy nhất biết được người tạo ra chấn động ở Tây thành, nếu hấn động chút tâm tư, không buông tha nàng thì làm sao bây giờ? Hắn có bắt chấp muốn thuốc nổ từ tay nàng không? Nếu nàng không cho, liệu hấn có cạy sức ép buộc nàng?

Trong lòng Khánh Nhiễm lộn xộn, không biết Phụng Anh đã cười khẽ một tiếng. Nghe lời nói vừa rồi của nàng, hấn chỉ cảm thấy nàng giống như đang hứa qua loa, những câu như ngày sau không rời, rõ ràng chính là muốn phui một cái sạch sẽ.

Nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu, khóe miệng Phụng Anh khẽ nhếch một chút, hấn hừ lạnh. Phụng Anh nâng mắt nhìn về phía Phụng Qua, Phụng Qua thấy được ánh mắt của chủ nhân, hiểu ý đẩy ra cửa xe, hấn xoay người nhảy xuống cổ xe ngựa đang chạy như bay.

Khánh Nhiễm chỉ nghe sập một tiếng, quay đầu đã thấy cửa xe bị đóng sầm lại, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Tạm Biệt Phụng Anh

Cửa xe bị đóng chặt, Khánh Nhiễm quay đầu mở to mắt nhìn Phụng Anh, trên mặt bắt đầu phòng bị, thân thể nàng cũng không khỏi cứng đờ. Nàng âm

thầm nghiêng người, tự tạo một khoảng thuận lợi duỗi thẳng chân, phòng ngừa Phụng Anh đột ngột tấn công tới.

Phụng Anh thấy nàng khấn trương như vậy, lại càng tỏ ra vui vẻ, ánh mắt như cười như không nhìn nàng, nhìn đến mức gân xanh trên trán Khánh Nhiễm nổi lên thành thich. Hắn cười nhẹ, lại hồ hững nói:“Hiện tại ta có một điều kiện cần ngươi thực hiện.”

Lúc nào cũng vậy, lời nói của hắn luôn trong trẻo rõ ràng, nhẹ nhàng như ngọn gió xuân phất qua gò má, nụ cười cho người ta cảm giác thân thiết. Nhưng mà, Khánh Nhiễm nhìn sâu vào đôi mắt hắn lại có chút lo lắng, tâm trạng không khỏi bồn chồn. Nàng hơi nín thở, nửa ngày mới cười nói:“Phụng đại ca mời nói.”

Khánh Nhiễm nhướn mắt nhìn Phụng Anh, thấy môi hắn khẽ mở, chuẩn bị nói ra điều kiện của mình, nàng bất giác cúi đầu ôm chặt bọc nặng trong lòng, hơi bi ai nói:“Mặc kệ Phụng đại ca muốn Khánh Nhiễm làm gì, chỉ cần không trái đạo nghĩa, ta nhất định sẽ dùng hết sức mà hoàn thành.”

Phụng Anh nghe nàng cắn chặt răng, nói ra bốn chữ “không trái đạo nghĩa”, hai tay bất giác đã nắm chặt. Hắn đối với người khác đều ôn hòa có lễ, trong đôi mắt chưa bao giờ bị đối xử như vậy, từ lúc gặp nàng đến nay, hắn đều cảm thấy nàng luôn đề phòng hắn. Cho dù hắn vì nàng làm rất nhiều chuyện, nàng vẫn không thể tin tưởng. Nhìn ánh mắt cổ tỏ ra bình tĩnh của tiểu cô nương, Phụng Anh không khỏi cảm thấy chán nản, vốn là muốn hù dọa nàng một chút, nhưng giờ này cả thích thú cũng không còn.

Trong lòng hơi mệt mỏi, hắn trầm mặc nửa ngày, chỉ đành than khẽ, hắn cười, cất cao giọng nói:“Khánh Nhiễm sao lại khấn trương như vậy?”

Khánh Nhiễm thấy hắn cười đột ngột, lòng lại càng thêm khấn trương, liền cúi đầu nói:“Có lẽ là do đêm qua ta không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa còn có chuyện ở Tây thành, nên Khánh Nhiễm thật sự, cũng có chút sợ hãi.”

Phụng Anh nhẹ giọng cười, ra hiệu cho Khánh Nhiễm cứ ngồi xuống, hắn nhìn nàng một lát, trong lòng cười khổ, cuối cùng đành ra một quyết định chính hắn cũng chẳng thấy ổn, hắn ngừng đầu hỏi:“Hôm qua những thứ ngươi nhờ Phụng Lôi đem đến là gì vậy? Tại sao lại có uy lực to lớn như thế?”

Không hiểu sao Khánh Nhiễm nghe hắn trực tiếp hỏi ra hết như vậy, lại cảm thấy thật nhẹ nhõm, nàng khẽ thở ra một hơi, trái tim đang đập bình bịch, cũng dần ổn định. Nàng ngừng đầu nhìn lại Phụng Anh, thấy ánh mắt hắn nhu hòa, mặc dù giống như có chút tìm tòi nghiên cứu, nhưng cũng không có âm trầm như vừa rồi, nàng chậm rãi trả lời hắn.

“Cái đó gọi là Hỏa quán pháo *, phía dưới hơi to, phía trên lại làm hẹp lại, mỗi bình nặng cỡ một cân**, bỏ vào chông sắt, đá vụn, thiết vỡ, trên miệng bình buộc một đoạn dây thô, dây này được gọi là ngòi nổ. Chỉ cần đốt ngòi nổ, Hỏa quán sẽ nổ mạnh, uy lực tất nhiên sẽ rất lớn. Nhưng mà thứ này quá mức bá đạo, Khánh Nhiễm nghĩ chỉ là một vật vô ích. Hôm qua nếu không phải Khánh Nhiễm bắt đắc dĩ, cũng sẽ không. . . Khánh Nhiễm đã thề trước mặt phụ mẫu, từ nay về sau sẽ không dùng thứ đó để hại người nữa.”

* Hỏa quán pháo: bình thuốc nổ. Minh thấy đề nguyên từ Hán Việt có vẻ hợp lý hơn, vì ngày xưa, người ta gọi thuốc súng là pháo, từ thuốc nổ mình ít thấy được dùng.

** 1 cân = 0.5 kg

Nghe tới đây, đuôi mày Phụng Anh khẽ nhếch lên:“Hỏa được?”

Khánh Nhiễm gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Phụng Anh nhìn nàng mỉm cười:“Vì sao nói vật ấy là vô ích?”

“Phụng đại ca cũng thấy rồi, tuy rằng uy lực của hỏa được to lớn, nhưng suy xét cho cùng, đây là một vật vô cùng nguy hiểm, hôm qua dân chúng Khánh thành đã vô cùng hoảng sợ. Khánh Nhiễm. . . cả đêm hôm qua Khánh Nhiễm đều không dám nhắm mắt, mỗi lần nhắm lại, bên tai sẽ liên vang lên tiếng kêu thảm thiết ở Tây thành, ta. . .” Chân mày Khánh Nhiễm đã chau chặt lại với nhau, gương mặt tái nhợt không còn giọt máu.

Đồng tử Phụng Anh co lại, hắn lập tức cười khẽ vỗ tay Khánh Nhiễm.

“Đừng nghĩ đến nữa, tất cả đều đã qua rồi. Vân tướng quân cùng phu nhân trên trời có linh thiêng, nhìn thấy ngươi vì bọn họ làm nhiều việc như vậy, chắc chắn là rất vui mừng.” Phụng Anh vừa nói vừa nhìn mặt nàng, thấy thần sắc Khánh Nhiễm hơi dịu lại một chút, thế này mới hỏi.

“Chính là. . .Hỏa quán pháo này lợi hại như vậy, tại sao Vân tướng quân lại không dùng nó trên chiến trường?”

Khánh Nhiễm rung mình, cố gắng không cho chính mình tỏ ra hoảng hốt, nàng nhìn thẳng vào mắt Phụng Anh:“Phụng đại ca có điều không biết, Hỏa quán pháo này tuy là lợi hại, nhưng lại rất khó khống chế, lại dễ phát nổ, nếu lơ là, ngược lại là gây hại cho bản thân. Hôm qua, nếu không phải bọn Phụng Lôi đại ca võ nghệ cao cường, Khánh Nhiễm cũng không dám nhờ họ châm lửa. Nếu lỡ họ tránh không kịp, ta cả đời này cũng không thể trả hết nợ cho Phụng đại ca được. Không chỉ có như thế, hỏa được này không chỉ cần những thứ ta nhờ Phụng Lôi đại ca tìm giúp, mà còn cần một nguyên liệu rất quý hiếm. Nguyên liệu kia phụ thân ta chỉ tìm được một ít, cũng không có khả năng tạo ra số lượng lớn. Ta không dám gạt Phụng đại ca, nguyên liệu mà phụ thân lưu lại, Khánh Nhiễm đã dùng hết trong ngày hôm qua rồi.”

Phụng Anh bất giác trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm, thấy khuôn mặt nàng không có biểu hiện gì khác thường, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên. Hắn cong môi cười, lại nhẹ giọng nói với nàng:“Thật đúng là đáng tiếc, ngươi có nhớ rõ nguyên liệu đó là gì không?”

Khánh Nhiễm chau mày, suy tư một chút mới nói:“Ta thực sự là không nhớ rõ, giống như, gọi là. . .Lục thạch. Phụ thân đã đập nó thành nhiều mảnh, rồi đặt trong một bình sứ nhỏ. . .cũng là ta vụng trộm mới lấy được, nếu phụ thân biết, nhất định sẽ mắng ta bướng bỉnh, nhưng mà bây giờ, ta còn mong

được người mắng ta vài tiếng, còn không thì giận dữ đánh ta cũng được. . .”

Phượng Anh thấy nàng trầm ngâm, hai mắt hơi hồng, hần lập tức cười an ủi nàng: “Thật là, lỗi của ta, không ngờ hỏi đến điều này lại chạm vào nỗi đau của ngươi, nhưng mà ta cũng muốn biết, tiếp theo ngươi tính thế nào? Muốn đi đâu?”

Khánh Nhiễm ôm chặt bọc vải trong lòng: “Ta muốn đem tro cốt của phụ mẫu về gia hương an táng, phụ thân nhất định là rất muốn về nhà. .”

“Huy châu, Lăng huyện?”

Khánh Nhiễm gạt đầu, Phượng Anh hơi nhíu mày: “Nơi đó cách đây còn rất xa, quê hương của Nhiễm nhi còn người thân nào không?”

“Đã không còn nữa, nhưng dù đường xa, ta cũng không sợ, nhất định ta phải đem được tro cốt của phụ thân cùng mẫu thân trở về. Phụ thân nhiều năm chinh chiến, từ thời niên thiếu đã phải rời xa quê hương, chưa một lần được về thăm nhà, người cũng đã nói, tương lai nhất định phải. . .”

Phượng Anh thở than một tiếng: “Ta phải người hộ tống ngươi được không? Đem phụ mẫu an trí thỏa đáng, ngươi có thể đến Diêu quốc, ta sẽ. . .”

“Ân tình của Phượng đại ca đối với Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm đã là vô cùng cảm kích, không dám lại phiền toái Phượng đại ca. Huống chi Khánh Nhiễm hiện tại chính là một tên tội nhân, được Chiến quốc treo thưởng lùng bắt, Chiến Diêu lại đang hoà thuận, nếu Chiến Anh Đế biết được Phượng đại ca giúp đỡ ta, như vậy sẽ liên lụy đến Phượng đại ca rồi.” Khánh Nhiễm vội vàng ngắt lời Phượng Anh.

Phượng Anh khẽ nhếch khóe môi, như cười lại như không, nửa ngày, hần mới gạt đầu nói: “Cũng được, nếu hữu duyên sẽ gặp lại. Vòng qua khe núi phía trước, hướng Đông chính là đường đến thẳng Huy châu, tới đó ta sẽ tiễn Nhiễm nhi.”

Khánh Nhiễm buông bọc nặng, đứng dậy cúi đầu, một lúc sau, nàng mới nức nở nói: “Phượng đại ca đối với Nhiễm nhi thật tốt.”

Phượng Anh cười đưa tay nâng nàng dậy: “Vương phủ của ta sẽ luôn mở cửa chào đón Nhiễm nhi, ngươi hãy cầm lấy khối ngọc này, khi nào nhớ đến Phượng đại ca, nhất định phải đến tìm ta.”

Hần nói xong, liền tháo dây lụa buộc khối ngọc màu xanh đưa cho Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm cũng không khách khí tiếp nhận.

“Ngày sau ta nhất định sẽ bá kiến đại ca. .”

Nàng đem ngọc cẩn thận bỏ vào lòng, Khánh Nhiễm ôm lấy bọc vải, cảm thấy lòng bàn tay đã nhiễm một tầng mồ hôi lạnh. Nàng âm thầm liếc mắt nhìn Phượng Anh, thấy hần tươi cười thản nhiên, cũng đang cúi đầu không nói.

Thế này, Khánh Nhiễm mới khẽ thở dài nhẹ nhõm, lúc này còn sợ sệt, nhưng giờ lại cảm thấy buồn cười. Thiếu niên trước mắt nàng, cùng lắm chỉ trên dưới mười ba tuổi, nếu sống ở hiện đại cũng chỉ là một học sinh trung học bình thường. Nhưng trong thời đại này, có không ít công tử quý tộc mười lăm tuổi đã cưới thê thiếp, mười ba cũng được xem là một nửa trưởng thành. Phượng Anh xử sự lão luyện, nghĩ đến, thì những đứa trẻ lớn lên trong trung tâm quyền lực như hần, thật khiến người khác không dám khinh thường.

Lại nhìn Phượng Anh, hần đang quay đầu ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua những tán cây, thẳng tắp chiếu vào bên cạnh hần, tạo ra những vệt sáng loang lổ. Hai mắt hần nhíu lại, làm như đang nghĩ đến điều gì. Khánh Nhiễm cũng không muốn hỏi nhiều, liền cúi đầu vuốt ve bọc vải trong tay. Nghĩ đến nụ cười dịu dàng của phụ mẫu, trong lúc nhất thời nàng cũng quên mất mình đang ở nơi nào. Đã hai ngày nàng chưa được ngủ, hiện tại tinh thần nàng được thả lỏng, theo chuyển động nhẹ nhàng của xe ngựa, không bao lâu nàng đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Phượng Anh thu hồi mắt, xoay người vào xe, tiểu cô nương đã ngủ thật an tĩnh, nhưng lại gất gao ôm chặt bọc vải trong lòng. Hần thoáng cảm thấy nặng nề, nửa ngày mới với tay lấy bữa một bộ cẩm y màu xanh, đứng dậy đắp lên người Khánh Nhiễm. Đây đúng là bộ quần áo mà Lý Thanh Nguyệt đã cất công may cho hần, lúc ánh mắt hần lướt qua ống tay áo, bên trên có thêu một kí hiệu hình ảnh trắng, hai mắt hần hơi nhíu lại.

Một lúc lâu sau, đoàn xe đã cách Khánh thành gần mười dặm, dừng lại ở một con đường nằm ngang trước mắt. Khánh Nhiễm bá biệt Phượng Anh, một mình bước đi trên con đường dẫn đến Huy châu, thân ảnh nho nhỏ đi từng bước một, xa dần, kiên định mà cố chấp.

Đến lúc thân ảnh của tiểu cô nương biến mất, Phượng Anh mới phân phó xe ngựa rời đi, một đoàn người hướng về phía ngược lại, cuốn theo bụi đường chậm rãi rời đi.

Đi được một lúc, Phượng Qua phi thân lên xe ngựa, khom người nói: “Đã phải Phượng Tiệp theo sau rồi ạ. .”

Phượng Anh chỉ hơi gạt đầu, như trước nhắm mắt trầm tư. Nửa ngày cũng không nghe Phượng Qua có động tĩnh gì, hần ngẩng đầu, thấy Phượng Qua đang đứng ngơ ngác, hần không khỏi ngăn ra.

“Làm sao vậy?”

Phượng Qua hơi cắn môi, do dự một chút mới nói: “Ta không rõ, thế tử vì sao phải thả nàng đi.”

Phượng Anh cười khẽ, ý bảo hần ngồi xuống: “Ta vốn tưởng rằng khi giúp nàng vượt qua khó khăn, nàng sẽ cảm động và ghi nhớ ân tình của ta, hơn nữa, nàng cũng đã không còn chỗ nào để đi, chắc chắn chỉ có thể theo ta hồi phủ, tùy ta sử dụng. Nhưng không nghĩ đến. . . Nha đầu kia thật không đơn giản. Ngươi xem cách nàng nói chuyện, cách hành động của nha đầu đó, làm sao giống một đứa nhỏ sáu tuổi? Nếu tâm không ở nơi này, cứng rắn ép buộc cũng vô ích, ngược lại càng mất đi tín nhiệm của nàng đối với ta. Chỉ bằng thả nàng đi, nàng có thể lại cảm động và ghi nhớ.”

“Thế từ chẳng lẽ tin tưởng lời nói của nha đầu kia? Nếu nàng bị người khác sở dụng, vậy. . .”

“Lời nói của nàng thật thật giả giả, không đủ để tin tưởng. Nhưng mà hỏa dược này, nàng nhất định sẽ không đưa cho người khác, nha đầu kia rất thông minh. Chỉ cần bảo Phụng Tiếp theo sát nàng một chút, một tiểu nha đầu như vậy cũng là chưa có tâm tư gì. Chỉ là. . . Nếu nàng quả thực bị người khác sở dụng. . .” Phụng Anh nhíu mày.

Phụng Qua thấy chủ nhân thật lâu cũng chưa nói tiếp, hơi ngắc đầu: “Cần phải trừ bỏ?”

Phụng Anh bất giác gõ tay xuống đầu gối, lạnh lùng liếc Phụng Qua.

“Phụng Qua đã tự chủ trương, xin thế từ trách phạt.” Phụng Qua bị ánh mắt của chủ nhân quét tới, bối rối liền quỳ một gối xuống.

“Đứng lên đi, Phụng Tiếp cũng chưa chắc theo nàng được đâu. Đêm nay một đường phải đến được Tương Phiếm, người đi phân phó xuống, giữa trưa không nghỉ ngơi.” Phụng Anh thu ánh mắt lại.

Phụng Qua thở phào nhẹ nhõm, lĩnh mệnh đứng dậy nhảy khỏi xe ngựa, lúc quay đầu đóng cửa, hần lên nhìn Phụng Anh, thấy chủ nhân đang chau mày, vẻ mặt mang theo vài phần mờ mịt cùng buồn bực không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Phía Bắc Kinh Thành

Sau khi bái biệt Phụng Anh, Khánh Nhiễm đều đi dọc theo con đường hướng đến Huy châu, nàng cũng không vội, chậm rãi di chuyển, đến ngày thứ hai thì đến được một trấn nhỏ tên là Tước Câu. Nàng ở trong trấn mua một chút vật phẩm, nghỉ ngơi xong liền tiếp tục lên đường, gần giữa trưa thì vào được một sơn cốc.

Trong cốc tĩnh lặng, lá rụng xếp tầng, bước lên trên cảm thấy rất thoải mái. Cảm thấy hơi mệt, nàng tìm một hồ nước nhỏ hóp mấy ngụm. Sau đó nặng nề tựa vào đại thụ nằm xuống, nhìn bọc tro cốt màu đen bên cạnh lẩm bẩm.

“Phụ thân, mẫu thân, Nhiễm nhi rất nhớ mọi người. Mọi người ở trên trời có sống tốt không?”

Ngon gió nhẹ nhàng phát qua những tầng cây, vài chiếc lá khô còn sót lại cũng bị gió cuốn phiêu đảng rơi xuống. Nàng than nhẹ một tiếng, chống người đứng lên, đang muốn xoay người ôm lấy bọc vải, nàng đột nhiên thống khổ kêu một tiếng, khuôn mặt nhăn nhú lại, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Nàng ôm chặt bụng, ngã ngồi xuống đất, đau đớn đến gãy giữa. Chưa được bao lâu thì mặt mũi đã trắng bệch, nằm xuống không còn nhúc nhích, trong lúc nhất thời, chỉ còn tiếng suối chảy róc rách vang vọng trong sơn cốc.

Đột nhiên, một bóng đen từ trong rừng phóng ra, nhanh chóng đến chỗ Khánh Nhiễm đang nằm. Hắc y nhân kia quỳ một chân xuống lật Khánh Nhiễm lên, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hần nhanh chóng đặt nàng nằm thẳng, lúc tay hần chạm tới mũi nàng, đứng là đã không còn hơi thở nữa. Hắc y nhân cả kinh, nhíu mày kiểm tra mạch đập của nàng.

Nhưng đúng lúc này, Khánh Nhiễm lại đột nhiên mở mắt, hần quang trong tay áo lóe lên. Hai tay nàng như cánh chim, giương rộng mạnh mẽ, lúc rơi xuống thì một thanh chủy thủ đã kề đến bên cổ họng của Hắc y nhân.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Hắc y nhân lại không hề chuẩn bị, đến lúc phản ứng lại thì đã quá muộn. Hần quang vừa lóe lên, trên cổ hần đã cảm nhận được mũi dao sắc nhọn.

“Phụng Tiếp đại ca, ngài cả ngày đi theo Nhiễm nhi không thấy mệt sao?” Khánh Nhiễm nhướn mày nói, thấy Phụng Tiếp nắm chặt hai tay, lúc cánh tay hần vừa nhúc nhích, nàng liền đẩy mạnh chủy thủ làm cô hần phải nhướn lên.

Phụng Tiếp chau chặt chân mày, hung hăng trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm cũng kéo nhẹ khóe môi, lách mình bay đến sau lưng hần, điểm vài huyệt đạo. Lại vói tay vào lòng hần, tìm được một đoạn dây thừng. Nàng dùng một tay quấn lên người Phụng Tiếp, một vòng lại một vòng, xong việc mới buông chủy thủ ra, nhanh chóng thắt hai nút, một nhọc đem Phụng Tiếp trói chặt.

Phụng Tiếp bị nàng điểm huyệt, khí lực trên người bị buông lỏng, còn chưa kịp vận khí khai trừ thì đã bị Khánh Nhiễm trói chặt. Hần chỉ có thể giương mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Người khi nào thì phát hiện rằng ta đi theo người?”

Khánh Nhiễm trói xong xuôi, ở trước mặt hần ngồi xổm xuống, tháo đai lưng của Phụng Tiếp, cũng đem hai chân hần trói lại. Khi xong việc, nàng thở ra

một hơi mới chóng má trả lời: “Phượng đại ca võ công cao cường, ta chưa từng phát hiện ra người.”

“Vậy sao người có thể dùng kế gạt ta đi ra?” Phượng Tiệp giận dữ nói.

Khánh Nhiễm đứng dậy: “Ta không có phát hiện ra người, nhưng không có nghĩa là ta không biết sẽ có người đi theo.”

Nàng quay trở lại đem bọc vải ôm vào lòng, Khánh Nhiễm thở dài, tuy nàng không nhìn rõ được Phượng Anh, nhưng cũng không ngờ đến mức nghĩ hần sẽ dễ dàng thả nàng đi. Nàng biết hần sẽ phái người theo dõi mình, nên đã cố ý ẩn nhẫn, tỏ vẻ không phát hiện ra, mục đích cũng muốn làm cho Phượng Tiệp mất cảnh giác. Quả nhiên, hôm nay thứ một lần liền đưa hần dẫn ra.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của Phượng Tiệp, Khánh Nhiễm cảm thán nói: “Phượng Tiệp đại ca, thực xin lỗi. Thế tử nhà người chiếu cố ta như vậy, ta đều ghi tạc trong lòng, tương lai có cơ hội nhất định báo đáp. Ta và thế tử gia của người cũng đã bàn hết điều kiện, nhưng hần lại phái người theo dõi ta, đây là hần không đúng. Cho nên, Phượng Tiệp đại ca cũng đừng trách Khánh Nhiễm.”

Trong hai ngày này, những người mà Phượng Anh phái đến giúp nàng cũng có Phượng Tiệp, cho nên Khánh Nhiễm đối với hần có vài phần cảm kích. Nàng bước tới trước người hần, với tay lấy mấy thỏi ngân lượng trong lòng.

“Phượng Tiệp đại ca, bạc của người cho ta mượn dùng một chút, bởi vì ta cần ngựa, mà người lại không cần. Ta đi rồi, Phượng đại ca ở trong này nghỉ ngơi một chút, ta tin tưởng lấy năng lực của Phượng đại ca sẽ không làm Khánh Nhiễm phải lo lắng.” Nàng nói xong, liền nhắc chân đạp mạnh vào gáy Phượng Tiệp.

Trước mắt Phượng Tiệp tối đen, thẳng tắp ngã xuống. Khánh Nhiễm đưa hần kéo đến bên cây, giúp hần dựa vào, thế này mới vỗ tay ôm lấy bọc vải cất bước đi, nhưng nàng không đi về hướng Huy châu, mà vòng ngược trở lại Tước Câu trấn.

Khánh Nhiễm đến trấn mua một con ngựa nhỏ, vung roi liền hướng về phía Bắc chạy đi.

Mấy ngày sau nàng đã đến được Liêm Vân sơn ở Lô châu, dãy núi này là biên giới quan trọng của Diệu quốc và Chiến quốc, chiến lược địa vị cực kỳ trọng yếu, cho nên từ xưa nơi này đã là vùng đất diễn ra tranh đoạt liên miên.

Mười ba năm trước, Vân Nghệ ở nơi này đã tạo ra một thế trận phòng thủ vô cùng kiên cố. Lúc ấy quốc lực của Diệu quốc mạnh hơn Chiến quốc rất nhiều, khi đại quân tiếp cận Liêm Vân, Vân Nghệ đã dốc sức đem quân địch cản trở bên ngoài, chống cự vô cùng quyết liệt mà đánh đuổi được kẻ thù, cũng nhờ vậy, lãnh thổ của Chiến quốc mới được toàn vẹn như ngày hôm nay. Theo thời gian, Diệu quốc ngừng chiến để khôi phục quốc lực, Chiến quốc cũng không ngừng phát triển, đến hôm nay đã muốn là quốc gia cường đại nhất trong năm nước.

Khánh Nhiễm đến dưới chân núi thì dừng lại, nhìn cảnh non nước mơ hồ, gió nhẹ thổi qua những ngọn cây xơ xác trên đỉnh núi, không hiểu sao tâm lại bị thương. Nửa ngày nàng mới đánh ngựa vào núi, trong cốc đã hiện lên dòng suối nhộn nhạo.

Nàng tìm đến một hồ nước trong veo tươi đẹp, hồ nước mát lạnh, bốn phía dãy núi vờn quanh. Tuy đã vào đông, nhưng ta có thể mơ hồ nhận ra, màu sắc xanh biếc của nó vào mùa xuân, hoa cỏ thơm hương.

Nàng đứng ở bên hồ một hồi, ngắm người ngồi xổm xuống, đem tay nải tầng tầng lớp lớp mở ra. Nàng ôm một hũ sứ đen, cảm thấy mũi hơi chua xót, nước mắt đã ràn rụa.

Nàng đưa tay lau nhanh mấy giọt lệ, cười khẽ mở nắp ra: “Phụ thân, nhiều năm trước người ở trong này dẫn binh theo địch, dẫn chúng Chiến quốc đều phải cảm động và ghi nhớ sự thù hận anh dũng của người. Nghĩ đến thì nơi này chắc là có ý nghĩa rất lớn với phụ thân rồi, phụ thân được ở nơi này yên nghỉ, người có cao hứng không?... Mẫu thân, lúc chiến tranh loạn lạc người cũng từng ở trong quân y, cứu chữa cho không biết bao nhiêu binh sĩ, chắc hẳn cũng đã gắn bó với nơi đây rất nhiều. Non xanh nước biếc, người cùng phụ thân ở trong này, cũng có thể làm một đôi thân tiên quyến lữ rồi.”

Nàng cười, đem tro cốt chậm rãi thả vào suối nước, bàn tay nhỏ bé tái nhợt, run run, tro cốt từ kẽ tay chảy xuống, gió thổi qua liềm phiêu đảng, cuốn vào trong nước.

“Phụ thân, mẫu thân, mọi người không cần lo lắng cho Nhiễm nhi, Nhiễm nhi sẽ tự chiếu cố bản thân thật tốt. Tên gian nhân Khúc Đông Bình kia, hiện tại nhất định đang truy bắt Nhiễm nhi, cho nên Nhiễm nhi sẽ đi kinh thành, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, nghĩ đến, hẳn nhất định không tài nào ngờ tới Nhiễm nhi sẽ chạy tới đó. Nhiễm nhi không biết suy nghĩ của mình có đúng hay không, phụ thân cùng mẫu thân trên trời có linh thiêng, xin hãy bảo hộ cho nữ nhi nhé.”

Khánh Nhiễm hít sâu một hơi, ở bên hồ ngồi xổm xuống, im lặng thật lâu. Nàng đem hũ sứ thả vào nước, nước bắn tung tóe, vang một tiếng, hũ sứ lắc lư một chút rồi chìm vào trong nước, không còn thấy nữa.

Nàng quệt nước mắt, đứng dậy chấp hai tay lên miệng, lớn tiếng hô to: “Cha, nương, Nhiễm nhi. . . rất yêu mọi người.”

Một câu nói ra, tiếng vang vẫn mãi quẩn quanh trong không gian núi rừng. Nàng cúi đầu lẩm bẩm: “Phụ thân, mẫu thân, Nhiễm nhi phải đi rồi, con chắc chắn, sẽ thường xuyên trở về gặp mọi người.”

Nàng hít sâu một hơi, nhanh chóng rời khỏi bờ hồ, xoay người nhảy lên, liền giục ngựa hướng về phía Bắc chạy đi.

“Yến vũ oanh minh

Tân thiên sạ khiêu

Vũ thùi tiêm thảo

Phong tụ lạc hoa”

*Yến múa oanh hót

Ve sầu chọt kêu

Mưa buông xuống cây cỏ

Gió lại hong khô những cánh hoa trong thôn làng.*

Mấy tháng sau Khánh Nhiễm mới đến được kinh thành của Chiến quốc.

Nàng đi rất chậm, vừa nghĩ biện pháp che giấu thân phận, lại phải lo việc mình còn nhỏ, rất dễ bị người khác lợi dụng. Một đường có thể nói là dùng hết tâm tư, lúc nào cũng lo lắng không yên, nay kinh đô đã ở ngay trước mắt, tinh thần nàng cũng buông lỏng, cảm giác thoải mái lên không ít.

Nàng dừng ngựa trước ngoại ô kinh thành, cho ngựa tự tìm thức ăn nước uống, bản thân nặng nề dựa vào một tảng đá lớn, ngồi đón gió mát, từ trong lòng lấy ra mấy miếng lương khô .

Một đường vì che giấu thân phận, nàng luôn cải trang thành một nam hài, gió bụi tấp vào mặt nàng cũng không quan tâm, gần nửa năm, gương mặt đã ngăm đen không ít, nhìn xuống soi xem thử, quả thực không nhìn ra là một nữ hài nữa.

Nàng nhìn thân ảnh lờ mờ của mình trong nước, phảng phất cũng giống như một tên tiểu tử nhà nông, bướng bỉnh trốn nhà ra ngoài chơi bời, nàng cười cười, không khỏi lắc đầu thờ dài.

Đột nhiên, một tiếng vèo xẹt ngang qua tai, Khánh Nhiễm chưa kịp phản ứng, đã bị nước bắn tung toé, nửa người ướt nhẹp. Một hòn đá lớn bị thả xuống dòng suối bên cạnh nàng. Nàng kinh hô trợn mắt ngẩng đầu, đã thấy một thân ảnh lù lù treo ngược trên nhánh cây bên bờ.

Áo xanh lay động, tà áo nhiễm tầng ánh nắng ấm áp, thân hình người nọ còn đang đong đưa . Khánh Nhiễm bị hấn dọa, cảm thấy hơi bức bối. Lúc tập trung nhìn kĩ, lại thấy một người chẳng muốn gặp chút nào.

Người nọ cười hi hi, trèo từ thân cây xuống, mặt mày lộ ra vẻ tiêu sái, pha chút tự tại. Ánh mặt trời xuyên qua những tàng cây, thẳng tắp chiếu vào mặt hắn, nụ cười trông vô cùng rực rỡ.

Khánh Nhiễm chau mày, vội vã xoay người cầm đầu chạy đi.

“Thanh muội, đừng nóng giận mà. Thanh muội cùng Tứ lang quả thật là có duyên, tại kinh thành cũng có thể gặp nhau, đến đây đến đây, chúng ta cùng nhau ngồi tâm sự.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Vô Cùng Nhục Nhã

“Thanh muội, đừng nóng giận mà. Thanh muội cùng Tứ lang quả thật là có duyên, tại kinh thành cũng có thể gặp nhau, đến đây đến đây, chúng ta cùng nhau ngồi tâm sự.”

Tiếng cười trong trẻo từ xa lại gần, chỉ nháy mắt đã từ dưới tàng cây truyền đến tai Khánh Nhiễm, Tứ lang cười tươi, ánh mắt lấp lánh.

Thân ảnh của hắn rất nhanh, nửa năm không gặp, kinh công dường như lại tiến bộ không ít. Khánh Nhiễm chưa kịp phòng bị, thiếu chút nữa đã đâm vào cái mặt đang tươi cười của hắn, cũng may nàng dừng kịp lúc, thân mình có lao đảo một chút nhưng nhanh chóng đẩy hắn ra lấy lực, lui về phía sau mấy bước để đứng vững.

Nàng đi dọc theo con suối, dưới chân trơn trượt thiếu chút nữa ngã nhào xuống nước, vừa đi được một khoảng, phía sau đã truyền đến tiếng kêu thảm. Nàng buồn bực quay đầu, thấy Tứ lang đang ngã xõng xoài dưới đất, hấn ẩm ứch chu mỏ nhìn nàng, một tay còn không ngừng vuốt ve chân phải.

“Ai u, thực nhẫn tâm, tại sao có thể đẩy người khác mạnh như vậy. Người một chút cũng không có bộ dạng của tiểu nữ nhi, ăn cái gì mà khoẻ vậy hả ?”

Thấy hai má hần phụng phịu, cái miệng chu chu nói tí lia không ngừng, Khánh Nhiễm cảm thấy chán ghét, nhủ mày trọn mắt với hần. Nàng quả thật muốn tiến lên, hung hăng đâm hai chân hần nát lườn cho rồi, có trời mới biết, nàng chỉ mới đẩy nhẹ hần một chút, không ngờ lại té ngã một cách lố lãng như vậy.

“Vô dụng.” Khánh Nhiễm hừ lạnh, cất bước vòng qua người hần đi về phía trước.

“Thanh nhi muội muội, Tiểu Thanh muội muội, Nhiễm nhi muội muội . . . Đợi ta với , làm người không thể làm như vậy . Ta tốt xấu gì cũng coi như đã giúp người a, như thế nào nửa năm không gặp, tính tình cũng không thay đổi gì cả, không thương người không nói, còn hay vọng ân phụ nghĩa nữa?” Tứ lang thấy nàng cất bước đi, liền nhảy lên, vỗ vỗ bụi bặm trên vạt áo, khắp khiêng vòng quanh Khánh Nhiễm ồn ào.

Khánh Nhiễm bị hần làm cho đau đầu, trọn mắt trừng đến, thấy thế Tứ lang cười càng thêm sáng lạn.

“Hắc hắc, ta biết ta lớn lên rất đẹp, nhưng mà Thanh muội cũng đừng giết mình như vậy chứ? Nhìn xem, nhìn xem, mắt ngươi đều đã khắc bốn chữ “kinh . vi . thiên . nhân” (*) nha, ha ha.”

(*) Bị làm cho sợ, kinh động

Khánh Nhiễm phát giác mình và tên tiểu tử thối này không có khả năng hiểu được đối phương, người này da mặt không phải dày bình thường, cái mặt trắng bóc đang đung đưa phía trước chính là một khẩu súng liên thanh, có thể bắn nát một toà thành.

Nàng không muốn quan tâm hần, đến tháo dây buộc ngựa nhỏ xuống. Nàng đã từng nghĩ, nếu hần không thường xuyên trêu đùa nàng, có lẽ nàng đã có thể hoà nhã với hần một chút. Cứ mỗi lần gặp liền chọc ghẹo người khác, còn nói nàng nửa năm qua tính tình không thay đổi, tự xem lại bản thân mình đi Hừ!

Nhưng mà sức chịu đựng của Tứ lang tốt lắm, thấy Khánh Nhiễm ngó lơ mình nhưng cũng không tức giận, chân phải hần cả nhấc, vừa nhảy vừa lết đuổi theo Khánh Nhiễm, một mặt cười hi hi.

“Ai nha đừng như vậy mà, không phải lần trước ta đã giúp ngươi sao. Ngươi cũng không biết đâu, ta thông minh giúp ngươi đánh lạc hướng quan binh, nhưng kết quả là bị giam vào nhà lao tới nửa tháng mới được thả ra.” Tứ lang nói xong, lén lén nhìn Khánh Nhiễm, thấy cước bộ nàng hơi khựng lại, ánh mắt giống như có chút suy tư.

Hai mắt hần sáng ngời, ra sức vắn vắn gương mặt, méo mó bị ai la lên: “Đại lao ở Khánh thành thật là âm u, bên trong lại ẩm ướt, mùa đông lạnh như vậy cũng không thương tình cho ta một cái chăn, làm ta bị đông suýt chết , đến bây giờ các đốt ngón tay vẫn còn nhứt lăm. Những người trong lao cũng thật hung dữ, luôn cướp mất đồ ăn của ta, vốn đồ ăn trong ngục đã không ngon lành gì rồi, vừa thối vừa thiếu, mỗi ngày không được ăn no, bọn họ còn thích khi dễ ta nữa. Ô ô. . . Còn có nhiều chuột lăm, ngày nào chúng cũng đói đến điên rồi, thấy thịt người liền chạy đến cắn. Còn có, còn có con gián nữa, thật là đáng sợ, chạy vòng vòng trong nhà lao của ta. . .”

Thấy Khánh Nhiễm đi chậm lại, trên mặt có chút áy náy, nam hài liền càng nói càng hăng, càng nói càng hưng phấn, biểu tình lại càng ngày càng kinh hoàng, thiếu điều là chấm chấm hai giọt thành nước mắt.

Nhưng mà khi Khánh Nhiễm nghe hần nói tới con gián, lập tức liền bực bội, nàng xoay người lên ngựa không thèm liếc nhìn một cái, giơ tay vung roi. Tứ lang bay nhanh chắn trước mặt ngựa, giữ chặt cái khoen trên mũi nó, chu miệng nhìn nàng.

“Sao ngươi chỉ cần nói thay đổi sắc mặt liền có thể đổi nhanh như vậy chứ? Tiểu nha đầu ngươi tính tình thật quái đản!”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “So với người suốt ngày hay nói nhảm như ngươi vẫn còn tốt hơn! Hừ, mùa đông con gián cũng có thể chạy trong phòng sao? Ngươi né ra cho ta.”

Nàng dứt lời cũng không thèm nhìn hần, vung roi ngựa hướng tới bàn tay đang đặt lên mũi ngựa của hần. Roi sắp đánh tới nơi, nhưng hần tránh cũng không tránh, chỉ nhìn nàng ngây ngô cười.

Khánh Nhiễm giạt mình lật cổ tay, dây roi lệch sang một hướng khác, tiếng vút xé gió trong không khí, nàng quay đầu nhìn hần, Tứ lang còn cười tươi hơn, hai cặp mắt đen nhánh lấp lánh ánh sáng. Tự nhiên cảm thấy hối hận, biết vậy lúc nãy nàng đã không mềm lòng, nhìn thấy mấy ngón tay trắng nõn của hần thì không nở ra tay, đang bực mình thì Tứ lang lại cười tiến tới.

“Hi hi, Thanh muội muội thật là thông minh, không thể lừa được ngươi rồi. Kỳ thật ta ở trong lao cũng không lâu như vậy, chỉ ngoạn ngoạn ở đó có ba ngày thôi, nhà ngục kia sao có thể giữ chân được một người phong thần tiêu sái, nhanh nhẹn tựa gió, phiêu bạc hào sảng như Tứ lang đây, ta ở trong ngục tham quan ba ngày liền rời khỏi đó, còn thiếu luôn cái nhà lao thối quắc đó luôn , ha ha, lúc đó ta giống như anh hùng cái thế, đầu đội trời chân đạp đất ra ngục vậy. Ai nha, Thanh muội chó đẻ mà, ta sẽ không nói nữa, không nói nữa mà. Hắc hắc, nhưng mà ngày đó Thanh muội trèo qua cửa sổ là để làm gì vậy? Có trộm được đồ gì tốt sao?”

Khánh Nhiễm vung roi thúc ngựa, Tứ lang kia vừa nói không ngừng vừa dùng kinh công gắt gao đuổi theo nàng. Vốn ngựa của nàng còn nhỏ, lại đang ở sâu trong rừng, ngựa không thể chạy nhanh được, chạy một lúc lâu, nàng vẫn không thể thoát khỏi hần.

Chỉ thấy hần áo xanh bay loạn trong gió, lúc thì ở bên trái, lúc lại nhảy sang bên phải, làm gì còn cái bộ dáng khắp khiêng khi nầy? Tiếng nói trong trẻo của hần giống như mưa âm, lần quần bên tai khiến Khánh Nhiễm đau đầu muốn chết. Nàng hung hăng ghim cương ngựa, tức tối trọn mắt trừng về phía nam hài, hét lớn một tiếng.

“Người rút cuộc muốn thế nào!”

Tứ lang không sợ, ngược lại còn cười ha ha, dừng lại trước ngựa giương giọng nói: “Ài nha, Thanh (*) muối muối tức giận như vậy mà trông vẫn thật đẹp. Thanh (*) muối muối, đừng tức giận với ca ca, ca ca sẽ đau lòng lắm.”

Khánh Nhiễm nghe hắn không gọi mình là “Thanh” mà lại sang “Tĩnh” (*), tức giận nảy giờ đúng là không thể kiềm chế được nữa, nàng cười lạnh một tiếng, đột ngột vung roi ngựa. Tứ lang tuy là sớm có phòng bị, nhưng không ngờ, lần này lại không giống lần trước, roi ngựa nàng xuất ra lạnh thấu xương, giống như sấm sét nhanh chóng quét tới trước mặt hắn. Hắn a một tiếng kêu to, thân thể chột ngựa ra sau, nguy hiểm né tránh ánh chớp đang lóe ra trước mắt, cảm thấy một trận gió lạnh đang thổi qua mặt mình.

(*) Chữ Thanh và chữ Tĩnh đọc gần giống nhau. Chữ Thanh đọc là “qīng” (có nghĩa là màu xanh), còn chữ Tĩnh đọc là “qíng” (có nghĩa là tình yêu). Âm “thanh” chỉ cần nhấn giọng một chút sẽ biến thành âm “tĩnh”, Tứ lang lại chơi chữ để trêu Khánh Nhiễm, gọi nàng là Tĩnh muối muối (có nghĩa là muối tình thân yêu) ^^

Khánh Nhiễm thấy hắn ngựa người, cũng kéo nhẹ khóa môi, roi ngựa trong tay giống như con rắn linh động, chưa trở về tay nàng đã lại lượn một vòng trong không trung. Roi ngựa bò lên thắt lưng hắn, cánh tay nàng giương lên, đai lưng liền đi theo roi ngựa bay lên trời. Đai lưng bay trong không trung thành một đường cong nhẹ nhàng, yên ổn rơi vào tay Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm không thèm liếc mắt nhìn hắn, cười khế vui vẻ một tiếng, giơ roi giục ngựa chạy đi, bên khóa mắt còn thấy được một thân ảnh nhanh chóng nhảy dựng lên.

Phía sau cơ hồ lập tức truyền đến một trận gào thét, tiếng kêu vang vọng khắp cả khu rừng, làm kinh động đến mấy con chim đang ngủ trưa trên cây, nhất thời quất quất bay tán loạn.

“A! Vô cùng nhục nhã a!”

“A! Thanh muối muối, người mau trở lại!”

“A! Đem dây lưng trả cho ta!”

“Trở về đây, làm sao ta có thể xách quần đi gặp mặt người chứ!”

“Hức hức. . . Người như thế nào lại coi quần của ta. . . Ta không còn mặt mũi gặp người khác nữa. . .”

Những thanh âm gào thét dứt quãng truyền đến, Khánh Nhiễm quay đầu, thấy Tứ lang một tay kéo quần, một tay hướng nàng vẫy vẫy, vừa nhảy vừa hú nhìn rất giống một con khỉ. Thân ảnh của hắn nhỏ dần, nhỏ dần, rồi nhìn không rõ nữa, dù Khánh Nhiễm không được tận mắt chứng kiến, nhưng vẫn có thể tưởng tượng biểu tình của hắn lúc này.

Không hiểu sao nàng thấy vui vui, bên môi thoáng qua nụ cười hân hoan thật tâm đã lâu không thấy. Nàng quay đầu vung roi ngựa, giương giọng hô: “Tĩnh ca ca, ca ca nhớ nắm cho chắc nha, nếu lỡ quần mà rơi xuống, giữa đường gặp phải tiểu cô nương sẽ dọa nàng sợ chết mất.”

Thanh âm quanh quẩn thật lâu trong rừng, đúng là nói không nên lời nhẹ nhàng, giống như ánh nắng ấm áp phá tan tầng mây đen, chiếu rọi lên khoảng hồ sương mù mờ mịt.

Tứ lang thấy thân ảnh nàng biến mất, chu mỏ bĩu môi: “Nha đầu chết tiệt kia, ai nha, chỉ mới lấy được dây quần của ta mà muối đã cười như vậy, cũng không uống công này giờ ta giờ thói phong lưu diễn trò.”

Dứt lời, tay phải hắn đưa lên miệng, huýt sáo một tiếng, chỉ chốc lát vó ngựa lộc cộc đã phá tan sự u tĩnh trong khu rừng. Con ngựa nhỏ đang phóng đến đúng là lừa lông ngắn của hắn, nó chạy thẳng đến chỗ nam hài nhưng không lập tức dừng lại, vòng qua người hắn mấy vòng xem xét, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó mới trề mõ khịt khịt cái mũi hai cái.

Tứ lang vỗ nhẹ đầu ngựa, tháo xuống tay nải đang treo trên lưng nó, một tay gỡ ra, bên trong liền xuất hiện một cái đai lưng màu lam nhạt. Hắn vừa quần, vừa quần, vừa dương dương tự đắc nhìn con lừa nhỏ, thế này mới xoay người lên ngựa.

“Huynh đệ, đi thôi, chúng ta đi tìm Tĩnh muối muối. Nhất định phải trả mối thù nhục nhã rút quần này. Hắc hắc, người nói Thanh muối có biết rằng ta đã động thủ với ngựa của nàng không nhỉ, lúc phát hiện ra không biết sẽ bị chọc tức thành cái dạng gì, ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Bị Tính Kế

Cuối tháng năm, con đường mùa hạ quanh co khúc khuỷa, gió mát phất qua mặt.

Khánh Nhiễm vừa giáo huấn Tứ lang mặt dày, ánh nắng cũng tươi sáng, kinh đô đã ngay tầm mắt, tâm tình không khỏi tốt lên rất nhiều. Nàng giục ngựa lao khỏi khu rừng, không bao lâu liền đến được ngoại ô Nam Sơn của kinh đô Chiến quốc, Thước ca thành.

Lúc này mấy bông hoa mùa xuân ở Nam Sơn đã tàn nhiều, cánh hoa hồng thấm tuôn rơi, tạo thành một dòng hoa kéo dài thả xuống, bị gió cuốn đi, nhẹ nhàng bay lên không trung, rồi lại nhập vào dòng nước chảy, non nước kì ảo mơ hồ, lá cây xanh hoà làm một với núi đồi xanh biếc, không gian tươi mát và trong lành.

Chỉ cần đi qua Nam Sơn này, nàng sẽ đến được Thước ca thành, mắt thấy sắc trời không còn sớm, Khánh Nhiễm cũng không vội vàng đi nữa, nàng chuẩn bị đồ đạc, kiểm chỗ dừng chân nghỉ trên núi một đêm, sáng ngày mai khi cửa thành mở, nàng sẽ tiến vào. Nam Sơn này có nhiều người qua lại, nàng cũng không sợ trên này có thú dữ.

Nàng dừng trước một hồ nước xanh biếc trên cốc, mặt trời đã lặn, tịch dương còn sót lại phía chân trời, nàng vừa thả người ngồi xuống, bên cạnh đã truyền đến tiếng ngựa rên rỉ. Nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy miệng ngựa nhỏ sùi bọt mép, nó ngã đổ xuống đất, bốn vó đá vung đập lung tung, hai tròng mắt tỏ ra rất đau đớn.

Nàng cả kinh, phi thân nhảy lên, nhú mảy ngồi xổm xuống trước mặt nó. Con ngựa nhỏ của nàng phát bệnh rất nhanh, nàng không khỏi có chút nghi ngờ, một đường này nó cũng đâu ăn phải cỏ độc gì, tại sao lại có triệu chứng như vậy, nàng tỉ mỉ kiểm tra miệng và mũi của con ngựa. Chỉ thấy trên mũi ngựa có lưu lại một chút bạch phiến, ánh mắt nàng hơi lóe lên một chút, lạnh lùng nói.

“Tiểu tử chết tiệt!”

Nàng tháo xuống mấy túi nước trên lưng ngựa, buồn bực đứng dậy, chạy tới bên hồ lấy chút nước, nàng đem mũi ngựa rửa sạch sẽ, cũng cho nó uống một chút. Thấy tình hình của nó tốt lên đôi chút, Khánh Nhiễm mới thở dài, ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve cái bờm nhỏ.

Con ngựa này là nàng dùng tiền lấy được của Phương Tiệp mua ở Trục Câu trấn, dù không phải là lương câu (*), nhưng cũng đã theo nàng được nửa năm, tính tình nó ôn hòa, nàng cảm thấy rất thích. Hiện tại thấy nó như vậy, tâm tình nàng khó tránh khỏi có chút buồn bực, nhớ tới tên Tứ lang đáng ghét kia, nàng thầm mắng mình tại sao lúc này lại mềm lòng.

(*) Giống ngựa khỏe tốt

Lúc hấn ngã xuống, không biết thỉnh linh lúc nào đã hạ được con ngựa nhỏ của nàng! Quả thực là đáng hận mà!

Khánh Nhiễm đang mắng thầm trong lòng, thì một tiếng cười vui vẻ từ xa đã truyền đến, vào thời điểm lúc này có thể nói chẳng khác nào ma ám, nàng giật mình bắn người lên. Quay đầu nhìn lại, quả là tên Tứ lang đáng ghét đã theo son đạo một đường chạy đến đây, một mặt còn vẩy tay hô to.

“Thanh muội, ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tịch dương buông xuống chiếu phía chân trời, nụ cười hấn rất sáng lạn, ánh sáng mơ hồ đến từ phía sau, làm đầu hấn như nhiễm một tầng bụi vàng, hàm răng trắng bóc trông rất rực rỡ, nhìn thấy như vậy, không hiểu sao Khánh Nhiễm có cảm giác ảo não. Nàng chỉ cảm thấy mình với tên tiểu hồn đản này luôn có cừ oán, mỗi khi thấy hấn, thì trên đầu nàng giống như có đồng hơi nước sôi xèo xèo bốc khói.

Tứ lang chạy tới bên cạnh Khánh Nhiễm, đang định xoay người xuống ngựa, thì con lừa nhỏ dưới chân đã hí lên một tiếng, rồi chạy đến cọ cọ bên người Khánh Nhiễm, mặt nó to, chớp chớp, quẫy quẫy cái đuôi trĩu trĩu, bốn vó không ngừng vui vẻ đá tứ tung.

Khánh Nhiễm ngăn ra, nghĩ đến lần trước, nàng tình thế cấp bách muốn chạy tới Khánh thành, con ngựa nhỏ này bị cướp đi rồi còn bị nàng tàn nhẫn sử dụng, chịu cũng không ít khổ. Lúc sau nàng còn bắt nó ném ở ngoại ô Khánh thành, hiện tại con ngựa này giống như cũng không có ghét nàng, còn nhiệt tình như vậy, Khánh Nhiễm không khỏi cảm thấy mềm lòng, nàng liếc nhìn Tứ lang trên lưng nó, sau đó đưa tay nhẹ vuốt ve cái bờm nhỏ.

“Hắc hắc, Thanh muội đối với con lừa nhỏ thì tốt như vậy, nhưng sao lại lạnh nhạt với ca ca.” Tứ lang cười xuống ngựa, kề sát vào mặt Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm phát hiện, nàng sờ đi luôn bị hấn chọc cho tức xịt khói như vậy, cũng bởi da mặt hấn quá dày, mỗi khi nàng lạnh lùng đối xử với hấn, tên nhóc này cũng chẳng thêm đề trong lòng. Nàng càng lạnh nhạt hấn càng hăng hái, nàng càng tức giận hấn càng cao hứng. Nàng tự nhận công phu chơi xấu của mình không thể hơn tên vô lại này được, Khánh Nhiễm đã muốn không thể tỏ vẻ lạnh lùng với hấn được nữa.

“Giải được.” Nàng trừng mắt hỏi Tứ lang.

“Giải được gì?” Tứ lang mở to mắt chớp chớp, tràn đầy ý cười.

“Ít già bộ đi.” Khánh Nhiễm đi về phía con ngựa nhỏ của nàng, nhú mảy tròn mắt nhìn Tứ lang.

Tứ lang cười hi hi, biết hấn lại làm cho Khánh Nhiễm tức giận, cũng không nhiều lời nữa, từ trong lòng lấy ra một đồng bình sứ nhỏ. Khánh Nhiễm chỉ thấy hấn đặt móng ngồi dưới đất, lục lọi tìm kiếm nửa ngày, trong miệng còn lẩm bầm. Cái gì hủ cốt tán, ma ma dương, xuyên tâm cao, thất trùng giao (*). . . toàn là những thứ cổ quái, nghe qua thì đều là độc dược.

(*) Hủ cốt tán: bột làm xương thối rữa. Ma ma dương: thuốc nổi mẩn ngứa. Xuyên tâm cao: dầu xoa đau đòn thống khổ. Thất trùng giao: bảy con trùng độc.

Khánh Nhiễm nhủ mày, trong lòng âm thầm cảnh giác. Nam hài này ra cửa lại mang nhiều độc dược như vậy, nhất định không phải bình thường. Nàng không biết rõ thân phận của hắn, còn nam hài này lại dị thường thông minh, nàng nhất định phải cẩn thận một chút mới được.

“A! Tìm được rồi, cho nó ngủ cái này sẽ liền khỏe lên thôi.”

Từ lang tìm kiếm nửa ngày, mấy bình sứ nhỏ bị hắn xào qua lộn lại kêu leng keng, đến cuối cùng mới chọn được bình sứ màu xanh biếc. Hắn cầm bình sứ dương dương tự đắc, hướng Khánh Nhiễm nhướn mày, thế này mới mở nút bình ra. Tay hắn đưa đến mũi của ngựa nhỏ, khi sắp đến gần, đột nhiên cổ tay hắn lật lại, quét tới hướng Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cả kinh, thân thể liền đột ngột né sang một bên, nhưng mà động tác của hắn rất nhanh, cổ tay linh hoạt như rắn, bình sứ trong tay đã dí sát vào mũi nàng. Ngay tại khắc nàng bắn lên, rõ ràng ngửi được một mùi thơm lạ lùng, cảm thấy trước mắt một trận mờ hồ, dưới chân mềm nhũn liền ngã xuống đất.

“Ha ha, Thanh muội muội, xem nguoi lần này chạy đâu cho thoát!” Từ lang hi hi cười, ngồi xổm xuống đem gương mặt đầy đắc ý để sát vào mặt Khánh Nhiễm.

“Nguoi là ai? Nguoi muốn thế nào?” Khánh Nhiễm nhủ mày, lạnh giọng trừng mắt với Từ lang.

Cũng là Từ lang lắc đầu cười khê: “Ta là Từ lang, vẫn là Tình ca ca của Thanh muội, không phải mới vừa rồi nguoi gọi ta như vậy sao. Tiểu nha đầu, chúng ta xem như cũng có giao tình thân quen, không cần thù địch lớn như vậy.”

Khánh Nhiễm quả thật muốn xé rách cái bản mặt tươi cười sáng lạn của hắn, người này âm thầm dùng độc với nàng, cư nhiên còn nghi ngờ nàng có địch ý với hắn, thật là trộm muốn bắt trộm. Nhìn hắn, nàng đã biết hắn sẽ không muốn nói chuyện đứng đắn, nàng lạnh lùng liếc hắn một cái, rõ ràng không cần phải nhiều lời nữa.

Từ lang thấy nàng cúi đầu không quan tâm đến mình, liền bĩu môi đứng dậy, từ trong tay áo rút ra một cây ngân châm, hắn đi tới bên cạnh con ngựa nhỏ, cúi xuống ở đầu ngựa đâm vài cái, ngựa nhỏ đang thở dốc trên mặt đất đột ngột hí lên, lộc cộc đứng dậy.

“Thực là ngoan, con lừa nhỏ à, đây là nương tử ta mới tìm được cho nguoi, mau dẫn em ấy đi chơi đi.” Từ lang đưa tay vuốt ve cái bờm của ngựa nhỏ, một tay vỗ vỗ vào mông lừa lông ngắn đang hưng phấn mải mồm.

Lừa lông ngắn dường như nghe hiểu lời hắn nói, chân trước giương lên tung tăng đi tới trong núi. Chạy được một đoạn thì nó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn nhìn, bộ dáng giống như không rõ vì sao vợ mình còn chưa đi theo.

“Thanh muội, ngựa của nguoi gọi là gì vậy? Sao nó không chịu nghe lời của ta!” Từ lang ồn ào mở to mắt nhìn Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm liếc hắn một cái: “Không có tên, nguoi hạ độc nó, nó không đá nguoi đã là may lắm rồi.”

Từ lang vốn tưởng rằng nàng sẽ không trả lời, không nghĩ tới lại nghe nàng nói chuyện, hắn hơi ngẩn ra, vòng quanh Khánh Nhiễm hai vòng, trong miệng lẩm bẩm nói.

“Nguyên lai là Thanh muội thích bạo lực, Tình ca ca hiểu rồi.”

Khánh Nhiễm nghe hắn nói như vậy thì thiếu chút nữa tắt thở phun máu, nàng hung dữ trừng mắt cảnh cáo hắn, cũng không dám nói thêm lời nào.

Từ lang cất bước dùng sức vung cho ngựa nhỏ một roi, ngựa nhỏ hí lên một tiếng, chạy thẳng tới phía trước, không bao lâu đã đến chỗ lừa lông ngắn chờ đợi, hai con ngựa cùng vui vẻ về về mà đi.

Khánh Nhiễm cũng không sốt ruột, nghĩ đến Từ lang này hạ mê dược với nàng, lại đem ngựa nhỏ chạy mất, nhất định là có mục đích gì đó. Lúc này nàng thấy Từ lang lấy ra nhiều chai lọ như vậy liền cảnh giác đề phòng, thấy hắn vừa giựt nút bình nàng đã nín thở, tuy rằng trong lúc hoảng hốt có hít phải một tý, cảm thấy hơi không khỏe nhưng cũng không đáng lo lắng.

Lúc nàng ngửi được chút hương lạ lùng kia thì toàn thân hơi nhũn ra, nghĩ đến trong bình kia nhất định đựng được làm cho người ta mất hết sức lực, nàng liền tương kế tựu kế ngã xuống đất, làm cho Từ lang nghĩ nàng đã trúng độc, nàng cũng là muốn nhìn xem hắn thật sự muốn làm gì.

Từ lang nào biết tâm tư của nàng như vậy, thấy nàng ngồi yên không nói, hi hi cười, ở bên cạnh nàng ngồi xổm xuống.

“Thanh muội, nguoi xem, hiện tại sắc trời đã trở thế này, chúng ta có phải hay không nên tìm một nơi để nghỉ ngơi? Ta có biết một cái miếu hoang, ở phía trước không xa đâu, chúng ta tới đó ở tạm một đêm, thế nào?”

Mắt Khánh Nhiễm thờ ơ nhướn sang một bên: “Chân nhũn rồi, không đi được.”

“Ha ha, không sao, không sao, Tình ca ca sẽ cõng nguoi.” Từ lang hi hi cười, ở trước mặt Khánh Nhiễm ngồi xổm xuống, nghiêng người đem nàng kéo lên lưng, vừa đi vừa nhảy đến ngọn núi phía Bắc trước mặt.

Khánh Nhiễm cũng vui vẻ thoải mái dựa vào lưng hắn, hung tợn trừng mắt nhìn cái ót của Từ lang, nếu thằng nhãi này biết nàng có thể đi được, không biết sẽ có biểu tình như thế nào. Nhất thời nàng cũng muốn biết, tên này hao hết tâm tư đem nàng đến cái miếu đồ nát làm gì. Bất quá không biết vì sao,

hắn tính kế nàng như vậy, nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy hắn sẽ làm hại nàng.

Có lẽ do ánh mắt của hắn quá mức sạch sẽ, hoặc do khí chất trên người hắn quá mức nhẹ nhàng khoan khoái, tuy là nghịch ngợm nhưng lại chưa từng làm cho nàng cảm thấy âm trầm.

Qua một nén nhang, ánh nắng đã muốn thay cho bóng tối, miếu hoang trong lời nói của Tứ lang đã xuất hiện trong tầm mắt. Miếu thờ không lớn, lưng tựa vào núi, thấp thoáng bên trong rừng cây xanh xanh, ngôi miếu mờ mờ lộ ra ánh lửa, đúng là có người đang ở.

Khánh Nhiễm đang kinh ngạc, Tứ lang đã buông nàng xuống, cười hắc hắc, đem áo khoát của mình cởi ra, lộ ra một bộ bộ y cũ nát. Hắn cũng không nói nhiều, trên mặt đất lẩn hai cái, biến thành một bộ dạng vừa bẩn vừa xấu, thế này mới bước tới bên cạnh Khánh Nhiễm, cũng lấy chút đất bôi lên mặt nàng.

Khánh Nhiễm vẫn im lặng, chờ hắn mở miệng.

Quả nhiên, sau khi đã chuẩn bị hết thảy, hắn cười hi hi nói: “Ngươi có biết trong miếu kia có loại người nào đang ở không?”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Có chuyện liền nói.”

Tứ lang cũng không để ý, khuôn mặt đang cười hi hi lập tức lạnh lùng đe dọa: “Hiện tại trong miếu tất cả đều là quan binh, ngươi nói xem, ta đem ngươi giao cho bọn họ có thể đổi được bao nhiêu ngân lượng? Thanh muối muối sợ rồi sao? Không, nên gọi là... Vân muối muối mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Hỷ Tin Ta

Tứ lang hung tợn nói như vậy, nhưng lại không làm cho Khánh Nhiễm hoảng sợ, nàng chỉ nhú mày một chút, sau đó cười khẽ trào phúng.

Nàng không cảm thấy kỳ quái vì sao tên nhóc này biết thân thế của nàng, ngày ấy hắn giúp nàng đánh lạc hướng quan binh, nàng liền mơ hồ đoán được phần nào. Tuy rằng không rõ hắn từ đâu biết được nàng là Vân Khánh Nhiễm, nhưng chỉ cần nhìn cử chỉ và hành động của hắn, cũng biết hắn không phải là một đứa nhỏ ở gia đình bình thường, chỉ sợ là lai lịch rất lớn.

“Ngươi không sợ? Hay là ngươi không tin lời ta nói? Bây giờ ta sẽ đem ngươi giao cho quan binh.” Tứ lang nói xong, cất bước tiến lên liền muốn kéo Khánh Nhiễm.

Vốn tưởng Khánh Nhiễm đang bất lực dựa vào đại thụ, nhưng nàng đột ngột bắn người lên, hai tay bắt lấy nhánh cây trên đầu làm nó rung nhẹ, lấy đà tung mình phóng vọt lên, rồi nhẹ nhàng đáp xuống khoảng đất cách đó mấy bước.

“Ngươi! Ngươi không có trúng độc?!” Tứ lang cả kinh, trừng lớn hai mắt nhìn nàng.

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Ngươi đang lừa một đứa con nít ba tuổi sao. Nếu thật sự muốn bắt ta trình lên quan phủ, cần gì phải cải trang thành bộ dạng như vậy?”

Nàng nhú mày nhìn quần áo Tứ lang bẩn loạn, chỉ vào vạt áo bám đầy bùn hắn vừa tự làm ra, châm chọc nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho quan binh rằng ngươi bắt ta rất cực khổ, mong quan binh bồi thường ngươi một bộ quần áo mới?”

Tứ lang nhướn mày cười: “Thanh muối thật thông minh, bọn họ thấy ta vất vả như vậy, tất nhiên sẽ thưởng cho ta thêm mấy lượng bạc.”

Khánh Nhiễm hừ lạnh, ngày ấy ngân phiếu đều trong tay hắn, nhưng hắn vẫn để lại trên người nàng, nhiều tiền như vậy cũng không thèm, thiên tài mới tin được hắn sẽ tham mấy đồng tiền thưởng kia.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Nếu không nói thì ta đi đây.”

Khánh Nhiễm vốn chỉ muốn biết ý đồ của tên nhóc này, nhưng hiện tại nghe hắn đề cập tới quan binh, không hiểu sao nàng cũng muốn theo hắn vào trong miếu. Nàng dứt lời, xoay người làm bộ muốn đi.

Tứ lang vội vàng đuổi theo, tới gần Khánh Nhiễm cười nói: “Ta nói, ta nói, Thanh muối trước hãy ngồi xuống, chúng ta thương lượng chuyện này.”

Khánh Nhiễm thấy hắn tới gần, sợ hắn lại hạ độc mình, liền lắc mình tránh sang một bên, nhưng cũng không tiếp tục đi nữa, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Tứ lang thấy vậy cũng không so đo, cũng tìm một chỗ, ngồi cách nàng không xa, hần hơi suy nghĩ, sau đó mới mở miệng.

“Không lâu trước đây, Chiến Anh Đế có sắc phong một phi tần, nàng gọi là Nguyệt phi, nghe nói Nguyệt phi này rất xinh đẹp, lại cực kì được sủng ái. Nàng vốn là nhân sĩ của Nhạn thành, nhiều năm xa quê nên rất nhớ nhà, suốt ngày buồn bức không vui, Chiến Anh Đế cũng vì việc này mà vô cùng lo âu. Cách đây vài ngày, Nguyệt phi có cầu xin Hoàng thượng tìm một hương nhân để ngày ngày trò chuyện giải buồn. Chiến Anh Đế liền hạ chỉ ở kinh thành, tìm một nữ tử Nhạn thành, vào cung làm tỳ nữ cho Nguyệt phi, tiện bề trò chuyện với nàng, giúp nàng giải sầu tâm tư. Nhưng Nhạn thành cách nơi này rất xa, dân chúng Nhạn thành ở đây cũng rất ít. Hơn nữa, phàm là những người có nhà có cửa, không ai nguyện ý đem nữ nhi của mình vào cung làm nô tì. Đã hai ngày trôi qua, trong kinh thành vẫn không thể tìm được một thị nữ Nhạn thành, vì thế Chiến Anh Đế liền hạ lệnh cho quân sĩ trong nha môn Kinh phủ đến các thành trấn lân cận, càng sớm tìm được càng tốt, hiện tại trong miếu thờ đó, chính là những sai dịch được phái đến.”

Khánh Nhiễm chau mày, trước đây nàng cũng đã nghe phụ thân nói qua, Nhạn thành là khu vực nằm gần biển, phong tục và ngôn ngữ nơi đó rất đặc biệt, so với các địa phương khác hoàn toàn bất đồng, rất dễ phân biệt một người dân Nhạn thành với những người xung quanh. Nàng không tin, kinh thành Chiến quốc to lớn như vậy, lại không thể tìm thấy một thị nữ Nhạn thành, suy nghĩ một chút cũng biết, thanh danh tên Chiến Anh Đế kia, sợ là cũng không có gì tốt đẹp. Nhưng mà, Tứ lang đề cập với nàng việc này để làm gì?

Thấy Khánh Nhiễm nhíu mày nhìn hần, hai mắt Tứ lang khẽ chuyển: “Ngươi có muốn tiến cung dạo chơi không? Ta nghe nói hoàng cung của Chiến quốc rất tráng lệ tinh xảo, trong cung trân bảo vô số, Thanh muội có nghĩ muốn tới đó trau dồi kiến thức không? Hắc hắc, chờ chơi đã rồi, chúng ta sẽ ra cung thuận tiện lấy thêm mấy món châu báu, ha ha, khi đó chúng ta liền phát tài.”

Khánh Nhiễm không nghĩ tới sẽ nghe đáp án như thế này, đầu óc nhất thời trống rỗng. Tên tiểu tử thối này thật sự muốn đến hoàng cung để trộm đồ sao? Thật là không biết nên nói hần lớn mặt hay là nên mắng hần ngay thơ đây!

Nghe ý tứ này, hần nhất định muốn mượn cơ hội lần này vào hoàng cung, vậy hần nói được tiếng Nhạn thành. Hai người gặp mặt chưa được vài lần, nhưng Khánh Nhiễm tuyệt đối sẽ không xem thường tên nhóc hay cười vô hại này. Nghĩ đến, hần nhất định có mục đích khác, nàng cười lạnh một tiếng.

“Mười câu không có lấy một câu nói thật, vậy thì tự ngươi đi trau dồi kiến thức đi, ta không thèm.”

Nàng nói xong liền muốn đứng dậy, Tứ lang nhanh chóng đưa tay giữ nàng lại, hắc hắc cười: “Trời đất chứng giám, những lời ta nói vừa rồi, một câu cũng không giả dối.”

“Nói thật? Tốt lắm, ta hỏi ngươi, ngươi đi hoàng cung quả thực chính là muốn trau dồi kiến thức, thuận tiện thì chôm vài món bảo bối? Ngươi nghĩ hoàng cung là nơi nào, nói vào liền vào nói ra liền ra!” Khánh Nhiễm hất tay hần ra, ánh mắt không khỏi trào phúng.

“Hắc hắc, ta đi hoàng cung quả thật là có mục đích của ta, nhưng mà không thể nói cho Thanh muội nghe được. Bất quá... Vân muội chẳng lẽ không động tâm sao? Có cơ hội tốt như vậy, trà trộn vào cung, tiếp cận Chiến Anh Đế, chẳng lẽ, Vân muội không muốn? Nói không chừng...”

Nghe hần đột nhiên thay đổi xưng hô, Khánh Nhiễm cảm thấy hơi đau đầu, nàng quát lên ngắt lời hần: “Nói không chừng cái gì? Chỉ bằng một đứa trẻ như ta, cho dù là vào được hoàng cung, nhưng sẽ có cơ hội giết được Chiến Anh Đế sao? Thật nực cười.”

Tứ lang thấy nàng cất bước theo đường cũ trở về, liền nhảy nhanh đến đuổi kịp.

“Cho dù giết không được Chiến Anh Đế, nhưng có thể trông thấy hần không phải cũng rất tốt sao? Tương lai ngươi muốn đối phó với hần, thì phải biết được đối thủ của mình như thế nào, bản tên phải có đích. Tri kỷ tri bỉ (*), cơ hội như thế này cũng không nhiều, lại nói, ngươi hiện tại chỉ là một đứa nhỏ, nhưng khả năng hành động lại thuận tiện không ít, ai sẽ đi chú ý một tiểu cô nương sáu tuổi chứ?”

(*) biết người biết ta

Khánh Nhiễm ngừng cước bộ, trên mặt đã có chút đăm chiêu, nàng biết, lòng nàng đang dao động, nhưng mà, nàng phải áp chế xúc động này lại. Nàng tự mình cũng biết, tiến cung là một việc nguy hiểm như thế nào, tuy là tên nhóc này nói rất có lý, nhưng nếu vạn nhất...

Tứ lang thấy nàng im lặng cũng không sốt ruột, hần không bỏ cuộc tiếp tục nói: “Hiện tại, ngươi đang bị truy nã, nửa năm qua sợ là cũng không được ngủ an ổn. Đối với ngươi mà nói, Hoàng cung chính là nơi an toàn nhất, chẳng lẽ Thanh muội không cảm thấy như vậy sao?”

Nghe hần nói như vậy, Khánh Nhiễm không đứng lại nữa, dứt khoát cất bước rời đi, nàng chau mày, thầm nghĩ tên nhóc này tâm cơ sâu cũng không kém gì Phượng Anh. Những lời mà hần nói, vừa nhanh vừa chắc chắn, chỉ có mấy câu sẽ thu phục được lòng người, quả thật là biết chỗ uy hiếp nàng.

Tứ lang thấy Khánh Nhiễm càng chạy càng nhanh, ánh mắt nhất thời có chút lo lắng, tay hần giữ chặt nàng, kéo nàng nhìn lại đây, gương mặt của hần lúc này rất nghiêm túc, chậm rãi nói: “Một tháng thôi, nhiều nhất là một tháng, ta nhất định sẽ đưa ngươi ra khỏi cung an toàn, hãy tin ta.”

Tuy gương mặt hần còn nét trẻ con, nhưng ánh mắt lại kiên định không nói nên lời, sâu trong đó, hiện lên ý muốn trách nhiệm cùng cố chấp khiến Khánh Nhiễm sùng sốt. Nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm Tứ lang, ánh mắt hần thần nhiên không chút nào né tránh, đôi mắt đen nhánh dưới ánh trắng lấp lánh rực rỡ, ánh mắt ấy có vài phần trong trẻo, vài phần chân thành, và vài phần khẩn thiết, và cũng có vài phần chấp nhất...

Về mặt kia của hần cực kì giống Tình Viêm, nam hài cứ suốt ngày quấn lấy nàng kia, cũng đã có lúc dùng ánh mắt tha thiết nhìn nàng như vậy.

“Nhiệm nhi, muội chờ ta lớn lên rồi cưới muội được không? Ta nhất định sẽ đối với muội thật tốt, giống như cha muội đối với La di nương vậy, hãy tin ta...”

Hãy tin ta . . .

Khánh Nhiễm nhất thời bối rối, không hiểu sao nàng cũng tin nam hài trước mắt sẽ không để nàng bị thương tổn. Nàng khẽ nhắm mắt lại rồi cúi đầu, sau nửa ngày, nàng mới ngẩng đầu nhìn hân: “Ta có hai câu hỏi.”

Hai mắt Tứ lang sáng ngời, hân thở nhẹ một tiếng: “Ngươi đáp ứng ta sao ? Được, đừng nói là hai, dù là mười câu hay mười tám câu, chỉ cần ngươi nói, Tứ lang nhất định sẽ thật thà trả lời.”

Khánh Nhiễm gật đầu: “Ngươi là ai? Ta cuối cùng phải biết được ngươi là ai, mới có thể suy nghĩ xem nên tin ngươi hay không.”

Tứ lang ngần ra, không nghĩ đến nàng sẽ hỏi cái này, lập tức cong miệng cười: “Lận Kì Mặc, là nhân sĩ Lận quốc. Ta không phải người Chiến quốc, cho nên ngươi không cần lo lắng, ta không có lý do gì để tính kế ngươi cả.”

Lận quốc và Chiến quốc bị ngăn cách bởi Yến quốc, hai nước từ xưa đến nay cũng không có qua lại gì, trong lòng Khánh Nhiễm đã hiểu được ý tứ của hân, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngươi có thể nói được tiếng Nhạn thành, tự mình đi không phải là an toàn hơn sao, vì sao còn muốn dẫn ta theo? Phải biết rằng, hiện tại ta đang bị truy nã, là nghịch tặc, nếu ta bị phát hiện, chẳng phải đối với ngươi là chuyện không hay ho gì sao.”

“Ta cũng muốn tự mình tiến cung, nhưng bọn họ muốn là tỳ nữ, không phải nam đồng.” Tứ lang buồn rầu nói.

Khánh Nhiễm nhủ mảy: “Chẳng lẽ mang theo ta ngươi liền biến thành nữ đồng ? Cũng nói, trong cung muốn là tỳ nữ, mà tuổi ta lại không hợp điều kiện, hơn nữa, ta cũng không biết nói tiếng Nhạn thành.”

“Những tỳ nữ trong cung phần lớn đều được tuyển chọn từ lúc nhỏ, mà tuổi ngươi hiện nay cũng là vừa vặn. Để ngươi cải trang thành muội muội của ta, vì đói khát suy yếu nên nói không ra lời, còn những chuyện khác cứ giao cho ta là được rồi.” Tứ lang cất cao giọng trả lời Khánh Nhiễm.

“Vậy thì, ngươi chỉ cần tùy tiện tìm một nữ hài tử, không phải là được rồi sao, vì sao lại tìm đến ta?”

Tứ lang nháy nháy mắt: “Ta muốn cùng Thanh muội thân càng thêm thân nha.”

Thấy Khánh Nhiễm lạnh lùng quét mắt tới, hân bĩu môi: “Ta cũng không quen biết ai ở kinh thành, tiến cung cũng không phải là chuyện tốt gì, hơn nữa còn rất nguy hiểm, Tứ lang lại không muốn làm trái nhân nghĩa, liền lụy tới người khác. Ta tìm ngươi, bởi vì ta biết công phu của ngươi không tồi, tiến cung sẽ ít nguy hiểm hơn, với lại mỗi người chúng ta đều đạt được mục đích của mình, chẳng phải rất tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Lô Hoả Thuần Thanh (*)

“Bầu trời sương giăng, từ khi bắt đầu, trăng lúc quay ngược về cổ tích xưa, sương trắng đã như có như không.

Quen nhau trong làn mưa bụi, đêm trăng mờ mịt, chỉ một song cửa giấy trắng màu son, tường gần nhưng xa cách tới vậy, yên tĩnh cùng trống rỗng biểu đạt sự thê lương trong lòng ta.

Trang sức ánh bạc, trắng sáng mờ lung, đáp lại trời đầy sương trắng, trái tim cũng đông lại, hoá thành giấy mỏng, mong rằng có người kẻ bên, cùng nhau nhìn ngắm cảnh quê hương an bình.”

Nàng cúi đầu lắng nghe làn điệu thê lương da diết, như tiếng khóc nức nở, nhẹ nhàng quấn quanh trong núi rừng, xót xa và bi thương. Khánh Nhiễm ghé vào lưng Tứ lang, nghe từng câu từng chữ nghẹn ngào, cũng là dùng giọng địa phương Nhạn thành, khác biệt với những người dân Chiến quốc khác. Thoại ngữ toàn bộ đều là thanh nhập (*), nguyên âm cuối chỉ sử dụng giọng mũi, phụ âm bật ra lộn xộn, quả thực tối nghĩa khó hiểu.

(*) Một trong bốn thanh của tiếng phổ thông Trung Quốc, là thanh thứ tư của tiếng Hán cổ.

Khánh Nhiễm nghe xong, nửa ngày cũng không biết hân đang xướng cái gì, chỉ cảm nhận được sự triền miên uyển chuyển hơn các ca khúc Chiến quốc khác, không có sự hùng hồn, hào phóng thường có của Chiến quốc, có lẽ là do địa vực ảnh hưởng. Nhạn thành nằm gần biển, tất nhiên sẽ hơn vài phần dịu dàng đắm đuối.

Hai người từng bước tiếp cận miếu thờ trên sườn núi, nghe Tứ lang nói đây là nơi được xây nên vì tưởng niệm danh tướng tiền triều, Lận Thác, không ngờ nay đã trở thành miếu hoang. Khánh Nhiễm nhìn trong miếu lập loè ánh lửa, hơi nheo mắt lại.

Nàng sợ dĩ quyết định tiến cung, ngoại trừ việc giúp Tứ lang, nàng cũng là suy nghĩ cho chính mình . Nếu hiện tại nàng tiếng cung ắp, chậm rãi lấy được sự tín nhiệm của chủ tử, chỉ cần nàng có kiên nhẫn, cố nghị lực, tận dụng tốt cơ hội, nàng tin rằng mình sẽ tiếp cận được Chiến Anh Đế, bảo mỗi đại cừu này.

Thật ra, nàng cũng không lo lắng Tứ lang gây bất lợi cho mình, ngoại trừ việc nàng thật tâm tin tưởng hắn, thì còn một lý do khác, hắn đã để nàng giả làm muội muội, cùng nhau trà trộn vào cung, hai người đã như châu chấu cùng đứng trên một sợi dây thừng, nhất định phải cùng tiến cùng lùi.

Nếu hắn không muốn nói mục đích tiến cung cho nàng biết, vậy cũng không quan trọng, cứ làm như hắn nói đi, mỗi người đạt được mong muốn của mình là được rồi. Chẳng qua nàng phải tự mình cảnh giác một chút, đừng để hắn liên lụy đến mình, ai biết được thẳng nhai này tiến cung muốn làm gì.

Lúc này miếu thờ đã ở trước mặt, Khánh Nhiễm liền hồi phục tinh thần, thấy từ miếu thờ đã có mấy người lao ra, nàng nhắm mắt gắt gao ghé sát vào lưng Tứ lang.

Tứ lang nhìn dáng người mập mờ, cũng cúi đầu giấu đi một tia cười yếu ớt, tiếng ca lại càng thêm to rõ. Một tiếng vừa ngân, câu hát càng thêm thê thảm, vốn dĩ thanh âm của một đứa nhỏ đã rất chói tai, nay lại bị hắn cố ý làm run lên, càng thêm thê lương sâu thẳm.

Khánh Nhiễm nghe được thì nhú mày, cảm thấy tiếng khóc sâu thẳm trong sơn cốc, phá vỡ cả âm khí nặng nề trước miếu thờ, có thể so với ma quỷ nửa đêm, rõ ràng là sói khóc quỷ gào.

Sau một hồi đẩy qua đùn lại, từ miếu thờ đồ nát mới xuất hiện ba binh sĩ, một tên lớn mặt nhất cầm cây đuốc tiến lên hai bước, hét lớn một tiếng:“Là người hay quỷ?”

Nghe được tiếng quát, Khánh Nhiễm liền bấu môi, ngoan độc néo vào thắt lưng Tứ lang một cái, không phải mình còn chưa kịp lên tiếng đã bị bọn họ tưởng lầm là lệ quỷ, sau đó bắn chết tại chỗ chứ?

Tứ lang bị nàng véo cái mạnh thì hít vào một hơi, á to, sau đó liền thẳng tắp ngã về phía sau, lưng Khánh Nhiễm nện mạnh xuống đất.

Khánh Nhiễm bị đau thét lớn, trừng mắt nhìn Tứ lang, đã thấy hắn nhanh chóng le lưỡi, tiếp theo liền oa oa khóc rống lên.

“Tiểu muội. . . Ô ô. . . Tiểu muội, mau tỉnh lại đi, đừng dọa ca ca mà.”

Hắn khóc đến thê thảm, lại nói tiếng Nhạn thành, Khánh Nhiễm tuy là nghe không hiểu nhưng lại có thể đoán được hắn kêu cái gì, mắt liền trắng dã.

“Con mẹ nó, là hai đứa nhóc, huh chết lão tử rồi.” Một tên lính râu quai nón giờ đuốc lên, thấy hai người thì hùng hùng hổ hổ nói.

Hai binh lính khác cũng đi theo, đối với Tứ lang đang ôm Khánh Nhiễm kêu gào thảm thiết hét lớn:“Mẹ nó, đừng khóc nữa , đã hơn nửa đêm rồi cũng không sợ dẫn tới oán quỷ sao.”

Bóng cây chông chất, ánh sáng mỏng manh từ cây đuốc đánh lên mặt Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm hơi mở mắt, thấy tên tiểu tử thói Tứ lang đang thu tiếng khóc lại, rồi bất ngờ té bỏ nhào vào hai quan binh đứng bên cạnh, hắn vừa khóc vừa tru, ánh sáng loang lổ chiếu rọi lên gương mặt đầm dề nước mắt của hắn, rõ ràng là lắp lách. Khánh Nhiễm hừ lạnh, năng lực cải trang của thẳng nhai này cũng không phải tầm thường, công phu diễn trò phải gọi là đạt đến mức “lô hoả thuần thanh” (*).

“Khóc cái gì mà khóc, lão Chu, sao ta nghe giọng nói của tên nhóc này, giống cái gì. . . cái gì Nhạn thành. . . cái mà Lục đại nhân đã phân phó?” Tiểu binh đá văng Tứ lang ra, hỏi đại hán râu quai nón bên cạnh.

Tên râu quai nón này cũng trầm ngâm một chút, đột ngột Tứ lang lại tru tréo lao tới:“Quan gia, mau cứu muội muội của ta đi, nàng sắp chết đói rồi, các ngài làm việc tốt sẽ được đền đáp, van xin các ngài hãy cứu nàng ấy, xin cho chúng ta chút cơm ăn.”

“Hắc, tiểu tử ngươi đang nói tiếng Chiến quốc sao, mẹ nó ta không thể hiểu được!” Một tên tiểu binh cao kêu tiến lên muốn đá Tứ lang.

Tứ lang sợ tới mức run run, thân thể nghiêng về phía sau một chút, tên lính cao kêu đá vào khoảng không thì lao đảo . Hắn có chút ngạc nhiên nghi ngờ, quay đầu vẫn thấy Tứ lang đang run rẩy nằm trên mặt đất, thẳm mắng một tiếng thật quý quái.

Đại hán râu quai nón kia tiến lên ôn hoà nói:“Tiểu tử, ngươi mới vừa nói tiếng Nhạn thành phải không?”

Tứ lang run lên, thế này mới ngẩng đầu nức nở nói:“Ta. . . Ta cùng muội muội đều là người Nhạn thành, đi theo. . . Theo cha đi tha hương cầu thực, lại đụng phải sơn tặc. . . Phụ thân đã chết, chúng ta. . . Ô ô. . .”

Đáy mắt tên lính râu quai nón sáng ngời, hai tiểu binh còn lại cũng nhất thời ngẩn ra.

“Ôi, đến đây thật là không uống công sức.” Tên lính cao kêu nói xong liền đi đến trước mặt Khánh Nhiễm ngồi xổm xuống, vỗ vào mặt nàng, thấy nàng hữu khí vô lực liền ngẩng đầu xoay lại nói.

“Không có việc gì, đói thì chỉ cần ăn một chút sẽ khoẻ lên thôi.”

“Quan gia, van cầu các ngài cứu muội muội của ta.” Tứ lang lại khóc lên.

Tên râu quai nón cũng cười: “Yên tâm đi, chúng ta tất nhiên là sẽ cứu nó. Mang vào đi, để xem thống lĩnh nói như thế nào .”

Hắn dứt lời liền kích động đi về trong miếu, một tên tiểu binh thấp bé tiến lên muốn ôm Khánh Nhiễm, Tứ lang liền bỏ nhào tới chặn trước mặt hắn.

“Đa tạ quân gia, sao có thể để ngài một nhọc được, để ta, để ta.” Tứ lang nói xong liền xoay người đem Khánh Nhiễm kéo lên lưng, cước bộ lao đảo theo binh lính vào miếu thờ.

Trong miếu, ánh lửa rất lớn, Khánh Nhiễm nhắm chặt hai mắt, tập trung lắng nghe những hơi thở trong miếu thờ, cảm thấy nhân số không ít. Lại nghe tên lính râu quai nón kia cúi đầu bẩm báo tình huống, lúc sau lại có một thanh âm la lên.

“Người Nhận thành? Tốt, tốt. Nói hai câu Nhận thành cho ta nghe chút nào.”

“Quân gia, chúng ta thật sự là người Nhận thành, muối muối ta sắp chết đói rồi, mong ngài hãy rủ lòng thương xót chúng ta, thương cho chúng ta chút cơm ăn.” Tứ lang lại vừa khóc vừa la, quả thật là dùng ngữ âm của Nhận thành.

“Thống lĩnh, theo ta thấy thì tiểu nha đầu kia là đang đói , ăn vài thứ sẽ tốt lên thôi.”

“Được, quả thật là giọng nói của người Nhận thành. Tiểu tử, muối muối của người năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?” Người có bộ dạng là tướng lĩnh ở đây liền tiếng hỏi.

Tứ lang nức nở nói: “Hồi quân gia, gia muối năm nay tám tuổi .”

Khánh Nhiễm biết hắn cố ý đem tuổi của nàng nói nhiều lên một chút, cũng để phù hợp với điều kiện trong cung, may mà nàng so với bạn cùng lứa cao hơn không ít, tên thủ lĩnh kia cũng không nghi ngờ.

“Tốt lắm, tiểu tử, chúng ta phụng mệnh bề trên xuất ngoại tìm tỳ nữ cho cung phi nương nương , muối tử này của ngươi vừa vặn hợp điều kiện. Ngươi cũng đã không còn chỗ nào để đi, không bằng đem muối muối của ngươi bán cho ta đi, cũng có thể đổi tiền ăn cơm. Muối muối ngươi được tiến cung, cũng không lo sẽ bị đói chết, ngươi cảm thấy thế nào ?”

“Không, không được. Ta dù có đói chết cũng phải cùng muối muối một chỗ. . . Ô ô. . .Người nhà đều đã chết hết, chỉ còn một mình ta và muối muối .” Tứ lang khóc hô.

“Chúng ta cũng là vô lực rồi , ngươi muốn chính mắt nhìn thấy muối muối mình chết đói sao.”

“Van cầu quan gia, mau cứu lấy nàng, ta. . . Ta có thể cũng tiến cung hay không, ta cùng muối muối tiến cung được không? Chỉ cần các ngài cứu lấy muối muối, muốn ta làm cái gì cũng được.”

Nghe tiếng kêu than của Tứ lang bên tai, Khánh Nhiễm cũng không khỏi khản trương, chỉ sợ quan binh kia thực sự không đồng ý cho hắn cùng đi. Nếu quả thật như vậy, thì chính mình phải tính sao bây giờ?

Tứ lang đã hứa với nàng, nếu một tháng sau nàng muốn xuất cung, hắn nhất định sẽ có biện pháp mang nàng ra ngoài an toàn, cũng vì điều này, nàng mới đáp ứng diễn trò cùng hắn . Nếu hắn vào cung không được, chính mình lại không biết nói tiếng Nhận thành, vậy phải làm sao?

Ngay tại lúc nàng khản trương không thôi, thanh âm to lớn lại la lên lần nữa.

“Trong cung không tuyển nam đồng, bất quá, nếu là phục vụ bên người Nguyệt phi nương nương, giúp nương nương giải buồn, ngươi lại biết nói tiếng Nhận thành. . . Như vậy đi, ngày mai ta phái người đưa các ngươi tiến cung, gặp mặt Lương công công, có thể vào được hay không thì phải xem số phận của các ngươi rồi .”

“Trước hết cho bọn chúng ăn chút gì đi , đừng để chết đói.”

Khánh Nhiễm nghe được tiếng bước chân tới gần, tiếp theo có cái gì đó bị ném xuống đất, âm thanh kinh hi cảm tạ của Tứ lang liền truyền đến. Nàng bị Tứ lang ôm đến góc tường, môi cảm thấy hơi ướt, là hắn dứt nước cho nàng. Khánh Nhiễm chưa chuẩn bị, sắc sưa một tiếng, ho khan rồi mờ mắt.

“Tiểu muối ngươi tỉnh rồi, thật là tốt, mau ăn một chút đi, ca ca sẽ không để ngươi đói chết.”

Tiếng kinh hô của Tứ lang vọng bên tai, lưng hắn đưa về hướng quan binh, hai người lại đang co ro ngồi trong góc. Khánh Nhiễm tròn mắt nhìn tên tiểu tử thoắt dặc ý chớp chớp mắt, mắt đã muốn trắng dã, đưa tay lấy cái bánh bao hắn đang đặt trên mặt mình.

“Thống lĩnh, tiểu cô nương kia đã tỉnh.”

“Tốt, ngày mai các ngươi hãy đưa bọn chúng đến cho Lương công công nhìn xem, nếu công công chấp nhận, chúng ta cũng không cần phải làm việc với vả sốt ruột như vậy nữa, chậm rãi tìm thêm vài tỳ nữ là có thể báo cáo kết quả rồi .”

“Phải phải, bệ hạ gia hạn cho chúng ta ba ngày , như vậy chúng ta cũng không sợ phải rơi đầu .”

...

Khánh Nhiễm nghe những binh lính này nói chuyện, nhìn lại về mặt Tứ lang đang đắc ý, không khỏi cũng nhẹ nhàng cười khẩy

(*) Tương truyền rằng, khi Đạo gia luyện đan, lúc nhìn vào lò, nếu thấy ngọn lửa lê chuyển sang màu xanh, coi như đã thành công. Sự tích này được lưu truyền để nhắc nhở con người phải kiên trì với mục đích của mình, nếu ta dày công tôi luyện thì chắc chắn ta sẽ đạt được điều mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Đồng Bọn Tiến Cung

Kinh thành Chiến quốc, Thước ca thành là một toà thành cổ ngàn năm, các kì đế vương của Tả Chu vương triều cũng đóng đô ở nơi này. Vào những năm cuối cùng của nhà Tả Chu, dân chúng luôn sống trong cảnh lầm than cơ cực, phiên loạn diễn ra khắp nơi. Lúc ấy thân là Tĩnh châu Thứ sử (*), Dịch Duyệt cũng giương cờ khởi nghĩa, chiêu binh mãi mã tuyên bố muốn trừ bạo quân, vì dân tạo phúc.

(*)Ngày xưa gọi quan Tri châu là Thứ sử.

Dân chúng khắp nơi hưởng ứng, thế lực của Dịch Duyệt cũng ngày càng lớn mạnh, trùng hợp là Tĩnh châu nằm gần kinh đô, ông rất nhanh đã chiếm được thành Thước Ca. Sau khi chiến thắng, ông liền mau chóng đăng cơ, lập ra Chiến quốc, định đô ở Thước Ca thành, tự xưng là Chiến Thành Đế, danh chính ngôn thuận trở thành Đế vương.

Thước Ca thành vốn phồn hoa hưng vượng, lại ít chịu chiến tranh tàn phá, trải qua hai đời Hoàng đế Chiến quốc, hiện tại đã muốn là thành oách giàu có nhất trong Trung Nguyên.

Trời còn chưa sáng, Tứ lang và Khánh Nhiễm đã bị kéo lên ngựa đưa đến Thước Ca, lúc vào thành thì có hai binh sĩ dắt họ vào nha môn, sau đó lại bị đẩy lên xe ngựa, vội vàng tiến cung.

Khánh Nhiễm nhìn cảnh tượng phồn hoa, trong lòng phức tạp không hiểu được, nàng nhớ lại một chuyện, cũng vào ngày này ba năm trước. Khi đó nàng vẫn là một đứa nhỏ ba tuổi, bị nẫu thân ôm chặt trong ngực, từ xe ngựa nhìn ra cảnh phố xá phồn hoa, hình ảnh mơ hồ mà đẹp đẽ lần lượt lướt qua đầu, nàng có vẻ không còn nhớ rõ nữa.

Xe ngựa lắc lư, không hiểu sao Khánh Nhiễm thấy lòng ứ nghẹn.

Hầu tước ở Chiến quốc đều có đất phong (*), trên đất phong của mỗi người đã có phủ đệ, nhưng vẫn có thể xây thêm một vài dinh phủ ở kinh thành. Vân Nghệ là Phi Vân Hầu, Chiến Thành Đế vừa đăng cơ đã ban thưởng Linh Dương cho ông, từ ba tuổi Khánh Nhiễm đã đến sống tại Thanh Yên thành ở Linh Dương, tính đến nay cũng chưa một lần trở về kinh thành, mà lúc đó nàng chỉ mới ba tuổi, cơ hội được ra khỏi phủ rất ít, cho nên nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên nàng nhìn ngắm kĩ càng một toà cổ thành.

(*)Thời phong kiến, vua chúa ban thưởng đất đai cho chư hầu, chư hầu lại cấp cho các tầng lớp dưới sử dụng.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ tự do ngắm nghía tỉ mỉ cảnh phồn hoa chốn kinh thành, một đường đi thấy phố xá ngõ nhỏ chằng chịt, đá xanh trải đường, mang theo hơi thở ngày xưa cổ kính. Trên đường dân chúng rộn ràng, cảnh tượng phồn hoa hưng vượng.

Nàng đột nhiên cảm thấy hơi nực cười, ở nơi phồn vinh này, Chiến Anh Đế luôn coi cha nàng như cái gai trong mắt, luôn canh cánh vì bốn chữ “công cao chấn chủ”, mà dân chúng đang sống trong cảnh giàu sang sung túc, có thể đã coi Chiến Anh Đế là người hùng tạo được dân an. Nếu nay Chiến quốc nguy cấp, ăn bữa hôm lo bữa mai, phụ thân nàng sợ là vẫn cao cao tại thượng làm một chức Phi Vân hầu.

“Thanh muội, đang nghĩ cái gì vậy?”

Hai tay nàng đang nắm chặt, ánh mắt có chút cứng ngắc, bên tai lại đột nhiên nghe một giọng nói nhẹ nhàng. Khánh Nhiễm nhú mày quay đầu, thấy Tứ lang ghé sát mặt mình, về mặt tò mò. Đôi mắt đen nhánh nhanh chóng chuyển động, tầm mắt từ nàng dời ra ngoài cửa sổ, sau đó lại từ cửa sổ quay lại mặt nàng, trái phải xem xét, thấy nàng tròn trĩnh nhìn mình, mặt mũi thế này mới dần ra, ha ha cười.

Khánh Nhiễm không muốn quan tâm hắn, tự lui về phía sau, tựa vào vách xe nhắm hai mắt lại, hừ nhẹ một tiếng.

“Người đang nghĩ, lát nữa thuyết phục tên Lương công công kia cho ta tiến cung thế nào phải không, đừng lo, đừng lo, cứ làm theo diệu kế mà ta sắp thực hiện là được rồi, Tứ lang đây không bao giờ có sai sót!”

Tứ lang thấy Khánh Nhiễm vẫn nhắm mắt, còn lạnh lùng hừ thêm cho hắn một tiếng, hần bĩu môi, đưa tay trái hướng nàng như như quả đấm. Đang muốn lại ồm ồm vài câu trên chộc Khánh Nhiễm, lại đột nhiên nhớ tới điều kiện hai người đã bàn ngày hôm qua. Hai người thoả thuận, nàng đồng ý cùng

hắn tiến cung, còn hắn thì không được làm phiền nàng, cũng không được suốt ngày lái nhái, nếu không có việc gì thì không được phép đến tìm.

Tứ lang không cam lòng run run nâng tay phải lên, vừa trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm vừa chậm chạp chộp lấy tay trái, giống như là rút cạn khí lực trong người, hai tay trong không trung đánh nhau loạn xạ, đến khi mệt mỏi mới thả xuống. Hắn tìm một chỗ êm ái dựa vào vách xe, cũng học theo bộ dáng của Khánh Nhiễm, nhắm mắt dưỡng thần.

Một ngày kết thúc, khi mặt trời lặn về Tây, hai người cũng đã thuận lợi vào cung, nàng được dẫn qua cửa đi dành cho nô dịch, đi thẳng một đường vòng qua cửa chính, đến một nơi chuyên dạy dỗ những nô tài mới, đó là Khánh thị phường.

Có bốn thái giám dẫn dắt hai người đi, Tứ lang mặt mày đều giương lên, vui vẻ, không ngừng hỏi đông hỏi tây, chọc cho những tên thái giám bên cạnh cười nhạo liên tục.

Trái ngược với hắn, Khánh Nhiễm lại chỉ có một bộ mặt lạnh lùng, nhớ tới bộ dáng lúc này của Tứ lang trong xe ngựa, nàng chỉ muốn nhéo đứt luôn lỗ tai của hắn, thẳng nhai này một đường ồn ào, chắc là đã có cách làm Lưong công công cho hắn vào cung, vốn nàng cũng không thấy chuyện này lớn lao gì lắm, nhưng nghe Tứ lang nói quá lên như vậy, Khánh Nhiễm không khỏi cũng có chút lo lắng, nhất là sợ hắn vào cung có khó khăn, lại tò mò điều kè của hắn rốt cuộc là gì.

Đến cuối cùng, nàng quả thật được mở mang kiến thức, giống như hắn mong muốn mà vô cùng kinh ngạc! Nàng vạn vạn không ngờ tới điều kè mà hắn bày ra chính là vuốt móng ngựa tên Lưong công công kia! Bất quá tài ăn nói của tên tiểu tử thời này quả thật rất tốt, làm cho Lưong bàn tử như mở cờ trong bụng, cuối cùng còn thưởng cho hai người bọn họ hai lượng bạc trắng.

Khánh Nhiễm nhìn Tứ lang đang nhồm lên nhảy xuống, hưng phấn dị thường, lại liếc nhìn sang thị vệ cung nữ đang đi bên cạnh, ai cũng giống như gặp quỷ thấp thòm né tránh. Chỉ kém là chưa có ai dám tiến lên hỏi hắn một chút, có phải thẳng nhóc này có vấn đề về tâm lý không, vừa tiến cung đã bị uy nghiêm hoàng cung dọa cho choáng váng rồi sao!

Khánh Nhiễm thả chậm cước bộ, cảm thấy đi kè bên thẳng nhai này thật là mất mặt. Nàng không muốn vì hắn mà chậm trễ chính sự của mình, đối với những hành vi đùa giỡn của hắn cũng không để ý, nàng chỉ cẩn thận quan sát các đèn đài và đường đi trong cung điện, tỉ mỉ ghi nhớ các hành lang nhỏ gấp khúc, nơi nào có quân canh giữ cẩn trọng đều đặc biệt nhìn kĩ. Chính là lúc nàng chuyển ánh mắt, không thấy được đôi mắt Tứ lang ngẫu nhiên loé lên. Nàng càng không có chú ý tới, mỗi khi có binh lính đi qua, động tác và điệu cười của nam hài đặc biệt khoa trương.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, Khánh Nhiễm và Tứ lang rốt cuộc cũng được bốn thái giám dẫn dắt đến Khánh thị phường. Vì là nơi ở của các hạ nhân cấp thấp, cũng không được trang bị xa hoa gì, những ánh đèn từ đình đài mờ nhạt, làm Khánh thị phường trông có vẻ hơi âm trầm, một mảnh yên lặng, khắp nơi đều là lạnh lùng tịch liêu.

Tiến vào cửa môn viết ba chữ “Khánh thị phường”, lại xuyên qua một hoa viên nhỏ, phía trước là hai con đường, hướng Đông dẫn đến hành lang gấp khúc, ở trước có một tảng đá lớn khắc hai chữ Tịnh viện. Nhìn về hướng Tây, trên tảng đá lớn trước đường cũng khắc hai chữ Khiết viện, lúc này trước hành lang Khiết viện có một ma ma tuổi trung niên đang đứng khoanh tay, thấy bọn họ tiến đến gần thì uốn éo bước vào hành lang gấp khúc.

“Mau đi theo, đó là Cao ma ma chuyên quản lí ở Khiết viện, ngươi trong ba ngày này phải theo bà ấy học hỏi những quy củ trong cung.” Một thái giám đang đứng cạnh Khánh Nhiễm quay đầu hét lớn với nàng.

Khánh Nhiễm sùng sốt, bước nhanh lướt qua Tứ lang, đang muốn đuổi theo ma ma kia, lại nghe cái giọng bắt nam bắt nữ kia eo éo nói tiếp.

“Ta không muốn đến cái địa phương quái quỷ này đâu, haizz, nhìn đến hai chữ Tịnh viện này trong lòng liền không thoải mái. Đi thôi, mau dẫn tên tiểu tử ngốc này đi vào, nhanh thu thập cho hắn thật tốt, ba ngày sau còn phải dẫn đến gặp nương nương giúp người giải buồn.”

Khánh Nhiễm cảm thấy thái giám kia nói chuyện có chút âm dương quái khí, nhất là câu thu thập cho hắn thật tốt, thu thập cái gì? Nàng nhú mày lại, mơ hồ hình như mình quên mất một điểm mấu chốt gì đó, nhất thời vẫn không biết đó là cái gì, mắt thấy ma ma béo kia càng ngày càng đi xa, nàng lắc đầu không nghĩ nữa đi theo bà ta. Nhưng vào lúc này thì thanh âm của Tứ lang lại truyền đến, thanh công ngừng cước bộ của nàng.

“Xin hỏi công công, vì sao nhìn đến hai chữ Tịnh viện lại không thoải mái?”

Thanh âm như trước ngon ngọt, lúc nghe cũng có thể tưởng tượng ra được bộ mặt cười cười nịnh hót của hắn, cũng không biết vì sao, khi thanh âm trong trẻo kia lướt qua, trong đầu Khánh Nhiễm lại hiện lên chữ “Tịnh” thật rõ ràng. Cước bộ nàng chợt ngừng một chút, đầu óc có hơi mơ hồ, trong nháy mắt có vài ý nghĩ kinh hoàng xẹt qua đầu.

“Ta nói, tiểu tử ngươi là ngốc thật hay là giả ngốc vậy, Tịnh viện này, chữ “Tịnh” không phải rất rõ nghĩa sao? Hay là ngươi đang châm biếm gia hả?”

“Tiểu tử... haizz, từ hành lang gấp khúc này đi ra, ngươi sẽ không còn được gọi thế này nữa.”

“Có ý gì?”

“Có ý gì? Ngươi thật đúng là ngốc mà! “Tịnh thân”, ngươi có hiểu không?”

Thanh âm châm biếm từ phía sau truyền đến, hai mày Khánh Nhiễm nhanh chóng nhíu lại, làm sao còn dám bước tiếp nữa?

Nàng thầm mắng chính mình, nàng lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất! Tứ lang tiến cung... không phải... hắn sẽ làm thái giám sao!

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, bởi vì người mới sáng sớm đưa ra đề nghị tiến cung là hấn, nàng chỉ lo lắng những vấn đề khi tiến cung của chính mình, hơn nữa hấn cả ngày cứ trêu đùa nàng, nàng căn bản không có ý thức phải suy nghĩ cho hấn.

Tứ lang cũng không có nghĩ đến sao? Không thể nào! Nhưng mà nếu hấn đã tính hết mọi chuyện, vậy sao thanh âm lúc này lại mờ mịt đến vậy? Đường như hấn thật sự không hiểu “Tĩnh thân” là từ để chỉ cái gì!

Khánh Nhiễm không biết tên tiểu tử thối này muốn làm thế nào, cảm thấy da đầu mình đang run lên, âm thầm cầu nguyện Tứ lang cũng chỉ đang đùa giỡn thôi, nhưng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nói làm Khánh Nhiễm muốn nhảy dựng, đầu đầu quá, đầu đầu quá!

“Thanh muội muội, “tĩnh thân” (*) là cái gì? Người có biết không?”

Một đội cấm vệ vừa vặn tuần tra đến cách đó không xa, nghe được tiếng la thì đồng loạt nhìn lại, một trận cười vang, Khánh Nhiễm quả thật muốn tìm một cái động để chui vào, không dám nhìn mặt ai nữa.

(*) Từ “tĩnh thân” này có lẽ mọi người đều nghe qua rồi nhỉ, muốn vào cung làm thái giám, ta đều phải qua bước này. Đó là... CẮT!!!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Mới Vào Cung

Trong lòng Khánh Nhiễm lo lắng, nhưng nghe hấn rống lên như vậy thì đầu đầy hắc tuyến. Lại nghe cách đó không xa, những cấm vệ quân đang một trận cười sặc sụa, lo lắng mới vừa rồi đều bị cuốn sạch đi hết, cảm thấy thật là xấu hổ.

Hai gò má nàng bắt gặp đỏ lên, nàng không muốn đứng ở chỗ này giải thích “tĩnh thân” là cái gì với hấn, lại càng không muốn tỏ ra quen biết tên tiểu tử thối này, cho dù có chút lo lắng, nhưng Khánh Nhiễm thật sự không thể mở miệng, huống chi, hiện tại nói cho hấn biết thì có thể cứu vãn tình thế sao?

Khánh Nhiễm lật đặt cấm đầu chạy về phía trước, tiếng tru tréo như sói khóc quý gào phía sau lại làm nàng chạy nhanh thêm, vài bước liền đuổi kịp ma ma béo. Nhưng mà, nàng vẫn không yên lòng, nàng quay đầu nhìn thử, chính là thấy Tứ lang đang sống chết ôm lấy trụ gỗ màu son trên hành lang, bị ba thái giám ra sức kéo đi, trong miệng còn oa oa kêu to.

Hấn thấy nàng nhìn lại, liều mạng vươn tay hướng nàng cầu cứu. Nào biết hấn chỉ vừa thả tay ra, thân thể liền bị ba thái giám nâng lên, kéo về hướng hành lang, xa dần, xa dần, rồi biến mất ở khúc quẹo không còn thấy nữa.

Khánh Nhiễm đứng nhìn hành lang tối om, mơ hồ trong không trung còn nghe được tiếng hô của hấn vang vọng.

“Ô ô . . Thanh muội, ta không muốn làm thái giám—————!”

Tiếng la của hấn quanh quẩn bên tai, Khánh Nhiễm không khỏi thay hấn xúc động.

“Hấn là gì của người?”

Bên cạnh có một giọng nữ kinh ngạc, Khánh Nhiễm quay đầu thì thấy được ma ma béo kia đang hí mắt bước tới.

“Hồi ma ma, là ca ca của ta.”

Thấy tiểu cô nương cúi đầu, phong thái trả lời rất kính cẩn đúng mực, Cao ma ma có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại hành lang gấp khúc, không rõ tại sao hai huynh muội mà lại có sự khác biệt lớn như vậy, bà thì thảo bảo Khánh Nhiễm theo kịp, thế này mới mang theo nàng đi đến Khiết viện.

Khiết viện cũng không lớn, được xây đã lâu nhưng không có trùng tu, lúc này lại không phải thời gian tổng tuyển chọn cung nữ, nhìn qua có vẻ lạnh lẽo u ám, mảnh sân tối như mực cũng không có nhiều người ở lắm.

Cao ma ma đưa Khánh Nhiễm đến một tiểu viện ở phía Tây, bà giao nàng cho một tiểu cung nữ rồi xoay người rời đi, vì buổi chiều nàng và Tứ lang đã được kiểm tra thân thể, phát đầy đủ cung trang, cho nên tiểu cung nữ chỉ dẫn nàng đi xem xung quanh một chút, sau đó cũng liền rời đi.

Khánh Nhiễm vốn không cần ở đây lâu, nàng được đưa đến đây là để làm quen với lễ tiết trong cung, sau đó nếu thuận tiện sẽ tới Nguyệt Cầm cung, học các quy củ của một hạ nhân, hầu hạ Nguyệt phi nương nương. Nàng ở đây chỉ là khách qua đường, chưa bị người khác ngược đãi, còn được một mình ở trong gian phòng nhỏ.

Kiến trúc của tiểu phòng cũng không đặc biệt, Khánh Nhiễm chỉ nhìn sơ qua một chút, rồi leo lên giường sắp xếp gọn gàng, nài ngồi đó nhủ mảy có chút suy tư. Nàng nhớ lại tiếng kêu thảm thiết của hân vừa rồi, lại nhìn bộ dáng bị đám thái giám kéo lê đi, còn đồng bình được hôm qua đã bị hân bỏ lại hết trên núi, Khánh Nhiễm cảm thấy không được an tâm.

Nhưng mà không biết vì sao, nhớ tới tiếng kêu thảm thiết của hân vừa rồi, lại nhìn bộ dáng bị đám thái giám kéo lê đi, còn đồng bình được hôm qua đã bị hân bỏ lại hết trên núi, Khánh Nhiễm cảm thấy không được an tâm.

Nàng nhảy xuống giường, thầm nghĩ nếu không đến nhìn Tứ lang một chút, có thể sẽ xảy ra chuyện làm liên lụy đến chính mình cũng nên. Khánh Nhiễm suy nghĩ trong lòng, nhanh chóng lách mình ra khỏi phòng, trong bóng đêm bay nhanh về phía Tây của sân viện. Nàng trèo tường chạy qua được ba cái sân, mơ hồ nghe được những tiếng nói chuyện, thanh âm the thé, không ngờ là bọn thái giám ở chỗ Tịnh viện.

Nàng xoay người phóng lên tường, đảo mắt nhìn chung quanh. Tịnh viện so với Khiết viện cũng không khác biệt, đều âm u lạnh lẽo như nhau, thấy phía sau một phòng đang thấp sáng đèn, đầu mảy Khánh Nhiễm hơi nhướn lên, thả mình phóng đi.

Hai căn viện này nằm một góc trong cung, hơn nữa lại là chỗ ở của hạ nhân, không có hộ vệ canh gác, nàng lách mình một chút đã đến gần được gian phòng kia. Nàng nấp ở một nơi khuất tối, ánh sáng không chiếu tới, yên lặng lắng nghe mọi động tĩnh bên trong, nhưng mãi một lúc vẫn không nghe thấy gì, hay là tìm nhầm chỗ. Đúng lúc này, bên trong có một trận tiếng hét như heo chọc tiết truyền ra, một tiếng, một tiếng đều thảm thiết, đây đúng là thanh âm của Tứ lang.

Nàng cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, thấy rất nhiều cái bóng đang tụ lại, hươ tay múa chân không ngừng, nàng giật mình nhủ mảy, đang muốn đến gần đục một lỗ trên cửa sổ xem xét, thì cửa sổ trên đỉnh đầu đột ngột bị đẩy ra, tuyết đập vào mặt nàng.

“Hi hi, Thanh muội là đến xem Tứ lang sao?”

Thanh âm vui cười của Tứ lang truyền tới, gương mặt đáng ghét của hân cũng rơi vào mắt nàng, phía sau còn có đám thái giám ngả nghiêng chổng chất dưới đất. Là những thái giám lúc này, tất cả đều đang hôn mê nằm bất tỉnh, trong lòng dĩ nhiên biết là do thằng nhãi này ra tay, nàng thầm mắng chính mình, khi không rảnh rồi đi lo chuyện người khác.

“Tĩnh muội muội, người đến rồi. Tứ lang không ngờ người lại không nỡ rời xa Tĩnh ca ca như vậy, ca ca. . .”

Xem Tứ lang chớp mắt dắc ý, con tức của Khánh Nhiễm đột nhiên dâng trào, nàng tức tối quát lời hân: “Ai không nỡ rời xa người! Ta là sợ người giết chết bọn họ, rước lấy tai họa thì ta cũng không hay ho. Nếu bọn họ tỉnh lại, chẳng phải sẽ phát hiện sự việc không đúng sao?”

Tứ lang cười hi hi, xoay cái ngón châm trong tay: “Không đúng, không đúng. Thanh muội chính là lo lắng cho ca ca, không cần phải ngượng ngùng như vậy, thừa nhận quan tâm đến ta thì có gì phải sợ chứ. Hắc hắc, Thanh muội đến thật đúng lúc, người đối với bọn người này có cảm thấy tò mò không? Ta đang muốn coi quần của bọn chúng nhìn một chút, Thanh muội có muốn cùng ca ca thưởng thức “điều lạ” không?”

Khánh Nhiễm thấy hân rất phấn khởi, nói xong thì quả thật xoay người lại tính coi quần của đám thái giám kia, nàng sợ hãi la lên, xoay người giận dữ nói: “Ta điên rồi mới lo lắng cho người!”

Dứt lời cũng không thèm nhìn lại nữa, phi thân dọc theo bờ tường chạy trốn, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tứ lang, nghe là biết giả vờ giả vịt, Khánh Nhiễm cảm thấy bực mình, lúc này thằng nhãi này tru tréo thảm thiết như vậy, chắc chắn sẽ trêu tức nàng mà.

Ba ngày sau, hai người được đại thị nữ Yên Trần của Nguyệt Cẩm cung gọi tới, chính thức trở thành cung nhân của Nguyệt Cẩm cung. Hôm nay là ngày đến cung để bái kiến chủ tử Nguyệt phi nương nương. Yên Trần đi phía trước, một đường giảng giải những chuyện cần chú ý trong cung, Khánh Nhiễm chỉ vui đầu đi theo, ngẫu nhiên có lên tiếng trả lời, còn Tứ lang thì cũng hiếm có lúc ngoan ngoãn như vậy, kính cẩn lắng nghe.

Bọn họ đi lướt qua nhiều đình đài và lầu các, Khánh Nhiễm thoáng thả chậm cước bộ, hơi hạ mi mắt, âm thầm liếc nhìn hai bên đường.

Trời xanh quang đãng, hoàng cung Chiến quốc khắp nơi đều được xây dựng công phu tráng lệ, khác với tiền đình cao lớn hùng vĩ, hậu cung mang vẻ đẹp lung linh là lát, từng viên gạch, mái ngói, đều được điêu khắc tỉ mỉ, bên trên hiện lên những bức họa phiêu diêu, lân giác sống động, còn có những dãy hành lang cong cong, lan can chu son đỏ thắm, những dòng suối nhẹ nhàng, uốn lượn chảy ra từ những dãy khối đá to lớn.

Nhưng mà, Khánh Nhiễm không cần để những thứ này vào mắt, nàng chỉ chú ý cách bố trí lầu các trong cung, nơi đâu có những con đường nhỏ, canh gác cẩn mật như thế nào. Đi được đến nơi tiếp giáp của tiền đình và hậu cung, nàng giật mình thấy được một thân ảnh đang quỳ thẳng tắp trước cửa Phượng Nguyệt ở cuối hành lang. Khánh Nhiễm đột ngột dừng cước bộ, hô hấp trong nháy mắt ngưng lại, hai đám gấu gao bầu chặt vào lòng bàn tay.

Thân ảnh kia không tính là cao lớn, nhưng mà đêm đó, dù có từ xa nhìn tới, nàng vẫn khắc kỷ diện mạo của hân vào đầu, khí huyết trong người nàng đang kêu gào đòi thoát ra, lồng ngực cảm thấy nóng cháy ức nghẹn. Nàng cắn chặt môi dưới, gấu gao nhìn chăm chăm thân ảnh đang quỳ ở phía trước, cặp mắt đã đỏ au rỉ máu.

Đột nhiên bàn tay nắm chặt cảm thấy ấm áp, Khánh Nhiễm hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, là Tứ lang đang gấu gao nắm lấy tay nàng. Nàng hơi ngẩn ra, ngược lên đón nhận ánh mắt thảm thiết của hân, không hiểu sao nàng thấy hoảng hốt, nhưng hân cũng cười, hướng nàng nhẹ nhàng lách đầu. Khánh Nhiễm nhẹ thở ra, áp chế sóng dữ trong lòng, cúi đầu bước nhanh đuổi kịp Yên Trần đang đi phía trước.

Yên Trần mang theo bọn họ đi qua một cửa hông cách xa Phượng Nguyệt môn, một đường tiến vào hậu cung, Khánh Nhiễm từ xa nhìn lại, thấy thân ảnh kia vẫn bất động như núi, cô đơn quỳ gối dưới ánh mặt trời, nhìn qua cô độc mà kiệt ngạo.

“Đó là Thất hoàng tử điện hạ, hấn tính cách quái gở, nhưng lại được bệ hạ sủng ái, các người sau này cần phải cẩn thận, đừng đắc tội vị tổ tông này.” Yên Trần thấy Khánh Nhiễm quay đầu, nhẹ giọng dặn dò.

Khánh Nhiễm thu hồi ánh mắt, lên tiếng đáp lời. Tứ lang tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, hấn vì sao bị phạt quỳ?”

“Không có người phạt Thất hoàng tử, là hấn tự mình quỳ ở đây.”

“Tự mình? Vì sao?” Tứ lang cũng quay đầu nhìn, thử hỏi.

“Chỉ mới đây thôi, Trần Kiện doanh, Bình Kích doanh, Sách Vệ doanh trong kinh thành đã xảy ra binh biến, những tướng lĩnh cầm đầu đều bị Bệ hạ truyền chỉ bắt giam, hình như là phản trăm hình, cũng vì vậy mà hai ngày này điện hạ đều quỳ ở đây để cầu tình. Nói với các người cũng không hiểu đâu, Thất điện hạ tính tình lạnh lùng, các người chỉ cần nhớ rõ đừng đắc tội ngài là được rồi, mau đi thôi, nương nương còn đang chờ.” Yên Trần nói xong liền bước nhanh hơn.

Cước bộ của Khánh Nhiễm chợt cứng ngắc, nếu nàng nghe không lầm, những binh doanh mà Yên Trần vừa nói chính là thù hạ thân tín từng vào sinh ra tử cùng phụ thân nàng. Nghĩ đến, bọn họ chắc chắn đã biết chuyện phụ thân bị ám sát, vì thế mới xảy ra binh biến.

Nghe được hình phạt dành cho các tướng lĩnh, trong lòng Khánh Nhiễm vừa thấy xúc động vừa thấy cắn rứt. Nhớ tới Thất hoàng tử, nàng cũng cảm thấy khó hiểu, lúc quay đầu nhìn lại, thân ảnh thanh bạch kia đã khuất sau những tán cây cao lớn, nàng cười lạnh một tiếng, không suy nghĩ nữa, cất bước tiến lên.

Tứ lang nghe lời nói của Yên Trần thì cũng khẽ chau mày, hấn liếc mắt nhìn sang Khánh Nhiễm, thấy gương mặt nàng hiện lên cắn rứt, hấn kéo khoé môi, cũng nhin không được quay đầu nhìn về hướng Phụng Nguyệt môn, đáy mắt có chút đăm chiêu. Trong lòng hấn âm thầm ghi nhớ, Thất hoàng tử Dịch Táp của Chiến Anh Đế, quả thực không thể khinh thường.

Chưa đến một khắc, hai người đã đến được Nguyệt Cầm cung, Khánh Nhiễm và Tứ lang quỳ gối trước cửa chờ đợi, Yên Trần đi vào thông báo, lúc đi ra thì nói với bọn nàng vài câu, nói là Nguyệt phi nương nương đang phẩm trà, nghe được có cung nhân Nhận thành thì rất cao hứng, lệnh cho bọn họ tiến vào cùng nàng trò chuyện.

Khánh Nhiễm cúi đầu cùng Tứ lang đi theo Yên Trần đến hoa thính, nơi mà Nguyệt phi nương nương đang phẩm trà, nàng quỳ xuống đất hành lễ, nhưng đúng lúc này, một thanh âm uy nghi trầm thấp vang lên.

“Hôm nay, Trẫm rốt cuộc cũng nghe được giọng nói của Nhận thành, đặc biệt như thế nào rồi.”

Không thể ngờ được, nhanh như vậy nàng liền gặp được Chiến Anh Đế, thân thể Khánh Nhiễm cứng đờ, nàng nghiêng chặt hai hàm răng, tròng mắt đã nóng rứt. Nàng hơi ngẩng đầu, quả nhiên liếc thấy một thân ảnh màu vàng kim, nàng cố gắng áp chế phần nộ trong lòng, thâm tâm cũng sinh ra hoảng sợ, tiếng Nhận thành, nàng căn bản không nói được.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Tỷ Đệ Gặp Lại

“Mau mau đứng lên đi, ngẩng đầu cho bản cung nhìn xem. Nơi này cách Nhận thành rất xa, bản cung đã từ lâu chưa được nhìn thấy người ở quê hương mình rồi.”

Vào đúng lúc này, thanh âm của Nguyệt phi nương nương vang lên, giọng nói nàng mềm mại, có lẽ còn rất trẻ. Nàng nói chậm rãi mà trong trẻo, giống như dòng suối xanh biếc lướt nhẹ qua trái tim, những lo lắng cùng khăn trương trong lòng Khánh Nhiễm cũng từ từ áp chế xuống.

Nàng không cần nói tiếng Nhận thành, việc này do Tứ lang chịu trách nhiệm, với lại, trong hai ngày này, hấn cũng chưa từng có ý dạy nàng nói tiếng Nhận thành. Cũng vì thế, dù Tứ lang không nói cho nàng biết hấn cùng Nguyệt phi nương nương có quan hệ gì, nhưng Khánh Nhiễm có thể khẳng định, Nguyệt phi nương nương chính là nội ứng của hấn trong cung.

Khánh Nhiễm hít sâu một hơi chậm rãi ngẩng đầu, dùng dư quang vọng về phía Nguyệt phi, cung trang đồ tươi, nhìn qua bất quá chỉ mới hai mươi tuổi, gương mặt nàng tươi tắn như đoá hoa mùa xuân, quả thật là đẹp như tiên nữ. Nhưng Khánh Nhiễm không để ý quá nhiều, nàng chỉ chú ý đến nét mặt của Nguyệt phi, thấy nàng quả nhiên nhìn đến Tứ lang, trong một khắc đôi mắt nàng mờ to hơn chút, môi định há ra nhưng lập tức hoá thành nụ cười yếu ớt. Tinh thần Khánh Nhiễm cũng nhẹ nhõm bớt, bàn tay đang nắm chặt từ từ mở ra.

“Ái phi, người ở Nhận thành đều có bộ dáng xinh đẹp như thế này sao? Dung mạo của ái phi vô song, tùy tiện tìm đến hai tiểu hài tử cũng là phần điều ngọc mài.”

Thanh âm uy nghiêm của Chiến Anh Đế vang lên, cảm giác ánh mắt của hắn dừng trên mặt mình, Khánh Nhiễm làm bộ như sợ hãi hơi run lên, nàng cúi đầu im thin thít. Trong lòng nàng luôn luôn nhắc nhở chính mình, phải bình tĩnh, không được xúc động.

Từ lang cũng không nghĩ đến vừa vào cung đã gặp Chiến Anh Đế, hắn lo lắng Khánh Nhiễm nhất thời không áp chế được cửu hận, luôn dùng dư quang chú ý tới nàng, thấy nàng không có biểu hiện dị thường, mới yên tâm, hắn cúi đầu nhìn mũi chân, cũng không ngẩng đầu lên nữa.

“Đúng vậy, thần thiếp tin rằng hai tiểu hài tử này lớn lên nhất định rất xinh đẹp, nhìn đến bọn họ, thần thiếp có thể nhớ lại bầu trời trong xanh ở Nhạn thành rồi. Không phải thần thiếp khoe khoang, đất thiêng Nhạn thành nhiều năm đều sinh ra người tài, mấy hài đồng này như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.”

“Ha ha, nghe ái phi nói như vậy, trăm thật sự muốn đến Nhạn thành xem thử, hai người các người mau bồi nương nương nói tiếng gia hương đi, trăm cũng đang nóng lòng muốn nghe.”

Từ lang phớt mắt nhìn Khánh Nhiễm, vội vàng mở miệng nói một câu gì đó, cuối cùng quỳ xuống đất dập đầu bùm một cái. Nguyệt phi bật cười thành tiếng, đối với Từ lang liên tục gật đầu, Chiến Anh Đế lại nhíu mày khó hiểu, nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cảm nhận được ánh mắt của hắn, trong lòng biết nếu nàng không mở miệng chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Nghĩ đến thì trong phòng này có thể cũng không ai biết tiếng Nhạn thành, bằng không thì mọi người trong cung sẽ không hao tâm tốn phí ra ngoài tìm người, nàng đã xác định được Nguyệt phi là người một nhà, hơn nữa lại không thấy Từ lang khẩn trương, Khánh Nhiễm đành lo lắng mui phần mở miệng.

Tiếng Anh thêm tiếng Nhật trộn với tiếng Việt (*), ngữ tốc cực nhanh, lộn xộn nói thành một chuỗi dài, cuối cùng nàng cũng nghiêm trang dập đầu bùm một cái, lúc cúi đầu, nàng rõ ràng nhìn thấy hai vai Từ lang bên cạnh đang không ngừng run rẩy.

(*) Đây là tiếng của người Quảng Đông, Quảng Tây, không phải người Việt Nam mình nhé ^^

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, không một tiếng động nào vang lên, ngay tại lúc Khánh Nhiễm nghĩ rằng mình gây họa rồi, tiếng cười của Nguyệt phi nương nương đột ngột truyền đến, cũng nói vài câu với nàng.

“Ái phi, các người đang nói gì vậy, trăm một câu cũng không hiểu, nhưng mà tiểu cung nữ này, trăm thấy thế nào cũng có vài phần quen mắt.” Chiến Anh Đế khẽ vỗ bàn tay Nguyệt phi, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm Khánh Nhiễm, có chút đắm chiêu.

Từ lang cả kinh, khẽ ngẩng đầu nhìn vào mắt Nguyệt phi. Nguyệt phi hiểu ý liền cười nói: “Vây thì thật đúng là phúc khí của nàng, bệ hạ cũng chưa từng nhìn thần thiếp bằng ánh mắt như vậy đâu.”

“Ha ha, Nguyệt phi của trăm không phải là đang ghen chứ?”

“Bệ hạ cũng vừa nghe rồi, liền cho bọn họ lui xuống đi, thần thiếp không muốn bỏ lỡ thời gian được ở cùng bệ hạ.”

“Ha ha, tốt, khó có được, hôm nay ái phi lại cao hứng như vậy, đều lui ra lĩnh thưởng đi.”

Khánh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy khom người lui ra. Đoàn người vừa tiến ra cửa, Từ lang liền lách mình chen đi lên, cười hi hi với nàng.

“Ta thật không biết Thanh muội cũng có thể nói tiếng Nhạn thành nha.”

Khánh Nhiễm thấy cung nữ cùng thái giám chỉ cúi đầu đi đường ở phía trước, thế này mới trừng mắt nhìn Từ lang nói khẽ: “Ta cũng thật không biết ngay cả Nguyệt phi nương nương cũng là người của Từ lang. Từ lang quả thực lại lịch không nhỏ.”

Từ lang nghe Khánh Nhiễm trào phúng, tươi cười trên khuôn mặt có chút cứng đờ, hắn cười khỏ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Từ lang chỉ là cô nhi, nếu Thanh muội muốn trông cậy vào Từ lang điều gì, thì sợ là phải thất vọng rồi.”

Khánh Nhiễm nghe câu cuối của hắn có chút buồn buồn, bộ dáng cũng không vui cười vô lễ như mọi khi, nàng cảm thấy hơi bối rối, còn Từ lang đã bước nhanh đuổi kịp những thái giám đi phía trước. Thân ảnh nhỏ nhỏ trong bộ cung trang rộng thùng thình, không hiểu sao, chỉ một khắc đó lại khiến Khánh Nhiễm đau lòng.

Màn đêm buông xuống, Nguyệt phi đã cho thị nữ lui hết, một mình ngồi yên tĩnh trong phòng thất thần.

Trong căn phòng mờ nhạt ánh sáng, giàn hoa sen bằng gỗ lim có khắc hoạ Tịnh đế (*) toả ra mùi hương thơm ngát.

(*) Là hai hoạ hoa sen cùng mọc từ một gốc, tuy hai mà một, tượng trưng cho tình vợ chồng mặn nồng, gắn bó dài lâu.

Nàng nhìn canh lậu*, hơi chau mày, trong lòng nôn nóng cùng vui mừng trộn lẫn. Mắt thấy đã qua giờ Tý, bóng đêm càng tàn ra sương mù, trong lòng nàng không khỏi rối loạn, chửi thầm trong đầu, tiểu tử thói kia, như thế nào còn chưa. . .

Đột nhiên một tiếng gõ cửa khẽ khàng vang lên, gương mặt của Nguyệt phi bất giác rạng rỡ, đứng dậy bước nhanh đi đến trước cửa, bàn tay đặt trên cửa môn cũng run run. Cảm thấy như bản thân đã mất toàn bộ dũng khí để mở ra, trong lòng ngọt đắng buồn vui nhất thời lẫn lộn, nửa ngày, nàng mới thở nhẹ một tiếng, khẽ khàng đẩy cửa.

Một thân ảnh chớp lên, còn chưa thấy rõ đã lao tới ôm chặt lấy nàng, hốc mắt Nguyệt phi nóng hổi... tiểu tử ôm trong lòng đã lớn nhiều rồi. Giọt lệ dài nhẹ lăn trên má, nàng cúi đầu thấp giọng nói với hắn

“Tiểu Tứ. . .”

Tứ lang hơi ngẩng đầu, giấu đi hốc mắt đỏ hoe, vui cười trêu đùa nàng: “Nhị tỷ, Tiểu Tứ đã tìm được người rồi.”

Nguyệt phi nhìn khuôn mặt có vài phần quen thuộc cũng có vài phần xa lạ trước mắt, lại âm thầm roi lệ, nàng nghiêng đầu tránh đi ánh mắt vui mừng của Tứ lang, kéo hắn tiến vào buồng trong.

“Tiểu tử thôi, vẫn nghịch ngợm như vậy. Hoàn cung là nơi để người nào loạn sao? Nếu đã biết ta ở trong này, thì phải tìm cách khác để liên lạc chứ, sao lại tự mình mạo hiểm như vậy. Vạn nhất... Ta biết nói với phụ mẫu thế nào đây.”

Nghe tỷ tỷ liên miên căn nhắc, Tứ lang lại vui mừng, cười ôm cánh tay của Nguyệt phi.

“Lại được nghe nhị tỷ mắng ta tiểu tử thôi, thật tốt.”

Nguyệt phi cười, quay đầu điểm nhẹ lên trán hắn, kéo hắn tới trước giường ngồi xuống, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Tiểu đệ của nàng trưởng thành rồi, đã bao lâu nàng chưa được thấy hắn. . . Nàng thở dài một tiếng, giống như đã trải qua rất lâu, những chuyện xưa chìm nổi trước mắt, nửa ngày, nàng mới ngăn được xúc động trong lòng, nhẹ giọng nói.

“Cùng nhị tỷ trò chuyện nào, ba năm nay người sống có tốt không?”

Tứ lang nhẹ nhàng cười, xoa tay Nguyệt phi: “Ta sống tốt lắm, nhị tỷ nhìn bộ dáng của ta xem, ăn không ngồi rồi, đến nỗi biến thành một tiểu mập mạp luôn. Chỉ có thức phụ lúc nào cũng nghiêm khắc, năm trước biết được tin của nhị tỷ, nhưng ông không cho ta tới tìm.”

Nguyệt phi hơi nhướn mày: “Người lần này chính là lên đi ra?”

Tứ lang vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải, là thức phụ để cho ta tới Chiến quốc làm việc. Nhị tỷ, người theo ta đi đi, hoàn cung là nơi ăn tươi nuốt sống mạng người, người ở đây không thích hợp đâu, muốn báo thù sẽ luôn có biện pháp mà. Nhị tỷ, người chỉ việc chờ ta lớn lên, ta nhất định sẽ ra tay lấy thù cấp tên hoàng đế đó tể vong linh phụ mẫu. Tỷ đáp ứng đi, theo ta ra khỏi cung, đừng ở chỗ này nữa.”

Không nghĩ đến tiểu đệ còn nhỏ nhưng lại nói như vậy, Nguyệt phi cảm thấy hoảng hốt, tựa hồ lại thấy được cảnh hắn nghịch ngợm chọc mẩu thân đến phát khóc. Nhưng mà mới chẳng bao lâu, chỉ vài năm, mà đệ đệ. . .

Mắt nàng rung rung, nửa ngày mới khẽ run nói: “Người không cần lo lắng cho tỷ tỷ, chỉ cần chuyên tâm đi theo thức phụ thật tốt, tương lai ra sa trường lập uy, giống như phụ thân làm một anh hùng, cho Lận gia chúng ta được nở mày nở mặt, cha, nương, còn có đại tỷ và tam đệ, chắc chắn họ sẽ rất cao hứng. Về chuyện báo thù, người cũng đừng nghĩ nữa. Cừu hận quá nặng nề, không nên là chuyện người hướng tới, nhị tỷ đều có chủ trương của mình.”

Hai mắt Tứ lang đỏ hoe, hắn đột nhiên đứng lên, tức giận nói: “Nhị tỷ, ta không phải là đứa nhỏ. Ta chỉ còn có nhị tỷ là người thân, ta là nam tử duy nhất của Lận gia, ta đến đây để che chở cho nhị tỷ, không phải là nhị tỷ che chở ta. Nhị tỷ muốn báo thù, Tiểu Tứ sẽ giúp người! Tiểu Tứ không cần nhị tỷ phải sống ở nơi này, mỗi ngày không vui cũng phải nhìn người khác tươi cười.”

Nguyệt phi vui buồn lẫn lộn kéo Tứ lang qua: “Tiểu tử thôi thực sự lớn rồi, chính là việc này, người nghe tỷ tỷ nói. Từ lúc Liêm ca ca chết đi, nhị tỷ vốn đã không còn người trong lòng, đối với Chiến Anh Đế kia cũng không phải là không có gì tình nghĩa. Nhị tỷ xem hắn là một thanh đao sắc bén, một người có thể giúp ta rửa thù báo hận. Nhị tỷ nhất định, sẽ làm cho hắn không thể, không phát binh đánh Yên quốc, đầu của Yên Đế, tất nhiên sẽ rơi vào tay ta. Tiểu Tứ, người nghe tỷ tỷ, ngoan ngoãn đi theo thức phụ học công phu, tuổi người còn nhỏ, cả ngày đừng nghĩ đến chuyện báo thù, như vậy sẽ không thể sống vui vẻ được. Nhị tỷ ở trong này tốt lắm, Chiến Anh Đế đối với nhị tỷ cũng không tồi. . .”

“Nhị tỷ, báo thù thật sự quan trọng như vậy sao? Có thể làm cho người vứt bỏ hết thảy. Tiểu Tứ năm nay đã chín tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, rất nhiều đạo lý ta hiểu. Nhận thành bị phá, Lịch vương tự ái, phụ thân lãnh binh tử thủ Nhận thành, đã đạt được danh trung kiệt. Có lúc, ta không muốn oán hận Yên Đế kia nữa, cứ để mọi chuyện tự nhiên, chiến tranh vốn không có đạo lý của nó, ta không rõ. . .”

“Tiểu Tứ, người cảm mến! Yên đế giết cả tộc Lận gia ta, mối thù không đội trời chung này, người đừng hồ ngôn loạn ngữ. Mau đem ý tưởng kì quái này của người vứt đi, nhị tỷ không cho người báo thù, nhưng không có nghĩa là người được nói những lời bất hiếu với phụ mẫu như vậy! Còn nói như vậy nữa, thì đừng gọi ta là tỷ tỷ!” Nguyệt phi giận dữ giương giọng quát lớn.

Tứ lang hơi cúi đầu, khẽ quỳ xuống tựa đầu vào đầu gối nàng: “Nhị tỷ, ta sẽ không để chuyện báo thù đều đặt hết trên người tỷ. Tiểu Tứ nhất định sẽ học võ nghệ binh pháp thật tốt, tương lai sẽ lãnh binh bình định Yên quốc, lấy được thù cấp của Yên Đế. Nhưng mà Tiểu Tứ làm việc này không phải vì phụ mẫu trên trời linh thiêng, chỉ vì tỷ tỷ, nếu Tiểu Tứ làm như vậy có thể khiến nhị tỷ vui vẻ, thì chuyện gì Tiểu Tứ cũng sẽ làm.”

Nước mắt Nguyệt phi lại tuôn rơi, nàng nghẹn ngào, rồi hít sâu một hơi vuốt ve đầu hắn nói: “Tỷ tỷ chỉ cần Tiểu Tứ lớn lên sống thật vui vẻ. . . Chúng ta không nói tới chuyện này nữa, làm người ta thật là khó chịu mà. Chúng ta tỷ đệ ba năm không gặp, cùng tỷ tỷ nói về chuyện của người đi. Đúng rồi, tiểu nha đầu hôm nay là ai?”

“Nàng là tiểu nữ nhi của Vân Nghệ.”

“Nữ nhi của Vân Nghê?” Nguyệt phi giật mình, nửa ngày thì phì cười.

“Là một nha đầu rất cơ trí, thông minh cũng không kém Tiểu Tứ đâu.”

“Tỷ tỷ thích nàng không?” Tứ lang ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh đều phát sáng lấp lánh.

Nguyệt phi cười xoà, gõ nhẹ lên đầu hắn: “Xem ra Tiểu Tứ thật sự rất thích nha đầu kia nha.”

“Nhị tỷ, Tiểu Tứ thật sự rất thích nha đầu kia, ta nói cho tỷ nghe, chỉ mới lần đầu gặp mặt mà nàng đã cướp mất lửa lòng giận của ta, quả thực rất đáng giận, còn nữa, còn nữa, hôm đó. . .”

. . . .

Ánh sáng mờ hồ, Tứ lang cúi đầu nói liên miên, lời nói nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn thêm vào động tác, hoa chân múa tay vui sướng, chọc cho Nguyệt phi tươi cười không ngừng.

Ngoài phòng ánh trăng che phủ, bóng cây loang lổ in xuống mảnh sân, gió nhẹ phát qua lá cây nghe xào xạc, giống như tô điểm cho đôi tỷ đệ đang tưởng niệm trong phòng, hát nên một khúc nhạc đêm êm đêm tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Âm Mưu

Những ngày kế tiếp, Khánh Nhiễm sống tại Nguyệt Cầm cung rất bình yên, mỗi ngày trừ bỏ học tập lễ tiết trong cung, thời gian còn lại nàng đều dùng để tìm hiểu cách bày bố của binh lính như thế nào, ngày ngày quần quít lấy cung nữ hỏi tình hình, từ việc lớn tới việc nhỏ, hữu dụng hay vô dụng đều cố gắng ghi nhớ.

Mỗi ngày, Nguyệt phi triệu nàng cùng Tứ lang đến nói chuyện phiếm, phần nhiều là Tứ lang tiếp chuyện, Khánh Nhiễm đứng bên cạnh cũng không hiểu hai người nói gì, chỉ phải thường xuyên thoải mái mà cười. Nàng nhận thấy quan hệ của hai người nhất định rất sâu đậm, đôi khi nhìn đến họ, nàng lại nhớ tới mình và tỷ tỷ, cảm giác ấm áp hạnh phúc như vậy.

Khánh Nhiễm đứng bên cạnh, nàng nhìn thấy rất rõ, Tứ lang mỗi ngày đều dùng hết tâm tư của mình, sử dụng tất cả ngôn ngữ để làm cho Nguyệt phi được vui vẻ, không hiểu sao, nghi ngờ của Khánh Nhiễm đối với Tứ lang cũng vui đi không ít.

Nguyệt phi dường như nể mặt Tứ lang, đối với nàng rất hoà khí, cũng thường xuyên lôi kéo tay nàng trò chuyện. Mấy ngày đi qua, Khánh Nhiễm cảm thấy Nguyệt phi không chỉ xinh đẹp, tâm tính cũng rất thiện lương, nàng thâm than tiếc thay, một người tốt như vậy lại để cho Chiến Anh Đế kia hưởng lợi.

Tuy Anh Đế nhìn qua còn rất trẻ, nhưng bất quá đã hơn ba mươi tuổi, bộ dáng không tồi, nhưng bản chất hắn lại quá ngoan độc, nghĩ đến chắc cũng chẳng là một phu quân tốt đẹp gì, nàng không khỏi thay Nguyệt phi thờ dài.

Từ sau ngày ấy, Chiến Anh Đế cũng không có đến Nguyệt Cầm cung nữa, nghe mấy cung nữ nói thì trong vài ngày nay, triều đình vì chuyện binh biến mà lao đao không ngừng, nhất là những võ tướng, thường xuyên tranh luận về việc phán xử các tướng lĩnh binh doanh của Chiến Anh Đế. Cũng vì chuyện này mà hai mất Chiến Anh Đế đã thâm oán, mấy ngày không lâm hạnh phi tử.

Khánh Nhiễm không biết nên vui hay nên buồn, nhớ tới lời Phượng Anh từng nói trước đây, mọi chuyện mà hắn dự liệu đã bắt đầu ứng nghiệm. Cũng may là mình thoát khỏi hắn, nếu không. . . một thiếu niên thâm sâu như vậy quả thật rất đáng sợ.

Hôm nay trời vừa sáng, ánh mặt trời ẩn hiện nơi chân trời, Khánh Nhiễm chuẩn bị bụng chậu cây ra phơi nắng. Đây vốn không phải là việc của nàng, nhưng người đáng quan tâm chính là cung nữ quần chuyện này, đó là Nguyệt Minh, nàng đã sống ở đây được mười năm, đối với những chuyện trong cung cực kì hiểu biết, Khánh Nhiễm mỗi ngày đều tỏ ra nhu thuận với nàng, tất nhiên làm vậy có thể thám thính được không ít chuyện trong cung.

Di chuyển một hồi, người Khánh Nhiễm đã lướt một thân mồ hôi, nàng ngồi trên bậc thang lau trán, khẽ ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm. Đột nhiên, một đàn Lam Oanh điệu(*) bay đến từ hướng Đông, những tiếng kêu lanh lút xé ngang bầu trời yên tĩnh, tiếng vỗ cánh cũng ngày càng gần, đảo mắt đã thấy chúng từ đỉnh đầu bay vút lao qua.

(*)Chim oanh xanh, một loài chim thân nhỏ màu xanh đậm, mỏ ngắn nhưng nhọn, tiếng hát trong trẻo, ăn côn trùng, là loài chim có ích cho trồng trọt.

Khánh Nhiễm chưa từng gặp qua đàn chim oanh nào tụ tập đông như vậy, cảm thấy thú vị liền đứng dậy nhìn theo, đàn chim bay đến một nơi không xa, rồi biến mất không thấy nữa.

“Thanh nhi, sớm như vậy đã ra ngoài rồi, nhìn cái gì đến thất thần vậy .”

Khánh Nhiễm hơi ngạc nhiên, từ phía sau truyền đến tiếng cười của Nguyệt Minh, nàng cũng liền quay đầu cười: “Nguyệt tỷ tỷ đến đây, ta vừa rồi có thấy một đàn Lam Oanh, từ trời bên kia bay đến bên này, nhưng chỉ mới một lát đã không thấy nữa. Ta chưa từng gặp qua nhiều chim oanh như vậy, thật là kỳ quái.”

Nguyệt Minh cười: “Đàn chim kia từ Kiền Viên điện bay đến đó. Mỗi ngày vào giờ này chúng đều bay qua đây, đến giờ Tý lại bay trở về, ta đã ở trong cung mười năm rồi, ngày ngày đều chứng kiến việc này, người ở đây thêm vài ngày nữa sẽ không ngạc nhiên đâu. Sau này hãy nhìn thấy chim oanh bay đến thì biết đã đến giờ Thìn, Hoàng thượng bãi triều sẽ mau trở về hậu cung.”

Khánh Nhiễm kinh ngạc: “Kiền Viên điện? Đó không phải là thiên điện để Hoàng thượng tiếp bá quan văn võ sao, sao lại để chim chóc bay tới bay lui mà không bắt lại?”

“Đám Lam Oanh này đều là loài chim cát tường, một đàn chim nhiều như vậy tụ tập cũng đã là chuyện hiếm thấy. Nghe nói khai triều võ Hoàng đế năm đó nhìn thấy cảnh này, liền nhận định chim oanh xanh chính là điềm báo trời ban phúc, phù hộ Chiến quốc quốc thái dân an, đám chim chóc này ban ngày rời đi, ban đêm trở lại nhưng không xây tổ, như vậy cũng không ảnh hưởng đến uy nghi của Kiền Viên điện. Cho nên Lam Oanh điều đã trở thành thánh vật của hoàng cung, đừng nói bắt giết, chỉ cần trêu đùa chọc phá cũng liền bị xử tội.”

Khánh Nhiễm gật đầu, ánh mắt có chút đắm chiêu, nửa ngày nàng lại hỏi: “Ồ Kiền Viên điện quanh năm suốt tháng đều đốt uẩn mục hương* sao?”

*Một dạng hương xông, có mùi thơm của rượu

Nguyệt Minh đang tia mấy cành hoa, nghe nàng nói như thế thì hơi kinh ngạc, ngẩng đầu: “Đúng vậy, sao người biết?”

Khánh Nhiễm vội vàng cười: “Ta nhớ mang máng là tỷ tỷ đã nói qua rồi, còn tưởng là mình nhớ lầm chứ. Tỷ tỷ, mấy bông hoa được người cắt sửa trông rất đẹp đó.”

“Cái miệng của người thật là ngọt mà, hoa này. . .”

...

Nguyệt Minh cười cười nói nói, nhưng tâm tư Khánh Nhiễm đã muốn bay tới tận nơi nào, ánh mắt nàng nhìn về phía chân trời nơi xa, khóe môi khẽ nhếch lên.

Chim cát tường? Thánh vật? Buồn cười!

...

Những ngày này, cứ sau Ngọ thì Nguyệt phi sẽ triệu Khánh Nhiễm cùng Tứ lang đến nói chuyện, nàng cho tất cả thị nữ lui ra, cùng Tứ lang trò chuyện vui vẻ trên trời dưới đất. Khánh Nhiễm nghe không hiểu, chỉ tùy ý cảm tập thơ Nguyệt phi để trên bàn.

Nhìn một hồi cũng cảm thấy không có gì vui, nàng buồn chán ngược về phía Nguyệt phi. Nguyệt phi tuy cao quý nhưng rất đơn giản, nàng mặc một bộ cung trang màu lam, ống tay áo thêu vân hoa nhẹ nhàng. Trên đầu cài một chiếc trâm phượng nhỏ, bảy viên châu trong suốt tạo thành chuỗi dài làm đuôi phượng, nối đến sau đầu cố định búi tóc, phía bên tóc mai có đeo đôi hoa tai hình cánh bướm, bên trên được điểm xuyên một hạt ngọc tròn, ánh nắng chiếu vào toả ra lấp lánh, in lên quần áo thành những cái bóng mờ ảo, từ xa nhìn lại, cả người Nguyệt phi như đắm chìm trong hào quang rực rỡ.

Mặt mày Tứ lang hơn hờ, không biết với nàng cái gì, chỉ thấy nụ cười của nàng càng tươi tắn như hoa, thật sự rất đẹp. Tứ lang cười hân hoan, tiến gần tới trước mặt Nguyệt phi, trêu chọc làm nàng phải liên tục lùi về phía sau.

Khánh Nhiễm cảm thấy hai người này có nét gì đó rất giống nhau, trong lòng có chút loé lên, đã hơi hiểu rõ. Nàng lập tức nhớ đến tỷ tỷ, thần sắc không khỏi âm trầm, bất giác liền ngồi ngơ ngác tại chỗ.

Khánh Nhiễm còn đang ngây người, thì một tiếng hét lớn đã vang đến bên tai. Khánh Nhiễm vốn ngơ ngác, một khắc kia khiến nàng cả kinh giật mình, sách trong tay cũng không cẩn thận rơi xuống, suýt nữa còn ngã ra khỏi ghế.

Tiếng cười trong trẻo vang lên, Khánh Nhiễm tròn mắt ngẩng đầu, chỉ thấy Tứ lang xoay người nhìn về phía nàng, vẻ mặt rất đắc ý, hẳn đã cười đến mức không nhịn được mồm.

“Tiểu Tứ vẫn bướng bỉnh như vậy, Vân Thanh đừng có trách hấn. Đứa nhỏ này hề thân với ai sẽ liền chọc phá người đó, thật sự thì hấn rất thích người nha.” Nguyệt phi cười khẽ nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm trừng mắt nhìn Tứ lang, nàng đang buồn bực, nghe Nguyệt phi nói như vậy thì không biết phản ứng như thế nào cho phải.

“Nương nương không cần nói, Thanh muội đã biết hết rồi, không phải nàng ấy còn gọi ta là Tình ca ca sao.” Tứ lang cười nói, rất là đắc ý nháy mắt với Khánh Nhiễm một cái.

Nguyệt phi đang muốn mở miệng, thì từ xa đã truyền đến một tiếng hô lớn.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Nguyệt phi cả kinh, nhanh chóng cùng Tứ lang trao đổi ánh mắt, đứng dậy hướng ra ngoài điện. Khánh Nhiễm cũng vội vàng sắp xếp lại bàn ghế, rồi nhanh bước đuổi theo.

“Ha ha, ái phi, xem trẫm mang cho ngươi đồ tốt gì đây.” Tiếng cười của Chiến Anh Đế vừa truyền đến, người cũng đã muốn đến gần, Nguyệt phi chưa kịp nhún người hành lễ, hần đã bước tới nâng nàng dậy.

Hần vẫy tay, ra hiệu cho thái giám đưa lên một cái rương nhỏ, Nguyệt phi liền cười tiếp nhận.

“Vật mà Hoàng thượng mang tới tất nhiên là tốt rồi.” Nàng nhẹ nhàng cầm lấy chiếc rương, vừa chạm vào liền ngửi thấy một mùi hương tươi mát, bàn tay vô cùng dễ chịu.

Nàng khẽ chau mày, đem hộp rương mở ra, những tia sáng nhàn nhạt từ từ toả ra từ miệng rương, bên trong là một viên minh châu sáng bóng, viên châu to cỡ lòng bàn tay, ánh sáng lưu chuyển cực kì xinh đẹp. Nàng kinh ngạc, cầm hạt châu kia lên, chạm vào liền cảm thấy dịu dàng mát lạnh, thoải mái đến mức khiến nàng khẽ a một tiếng.

Chiến Anh Đế lúc này đã ngồi vào chỗ của mình, thấy Tứ lang cùng Khánh Nhiễm quỳ trên mặt đất thì cười nói: “Ái phi, ngươi thật sự rất thích hai tiểu nô tài này rồi, mau đứng lên đi.”

“Hoàng Thượng, đây chính là Lưu Vân thạch?”

“Ái phi quả nhiên học thức uyên bác, quả thật chính là Lưu Vân thạch. Đây là vật phẩm mà Miên Chi quốc tiến cống cho ta, trẫm xem thấy rất đẹp, liền đem đến ban cho ái phi.”

Nguyệt phi mỉm cười tạ ơn, rồi chậm rãi bước tới cửa sổ, đem cửa mở ra, gió viên châu lên cao ngắm nhìn.

“Hoàng Thượng có điều không biết, Lưu Vân thạch này không chỉ đẹp mắt, mà nó còn có thể giảm bớt u buồn, lưu giữ dung nhan.”

Ánh mặt trời chiếu vào hạt châu, rực rỡ chói mắt, viên châu toả ánh sáng, càng thêm lấp lánh mỹ lệ. Nguyệt phi nói xong lại hơi chuyển mắt qua hướng Tứ lang cùng Khánh Nhiễm, có đôi chút híp lại. Nàng lập tức lại nhìn hướng hạt châu, hơi nghiêng người, ngón tay nhẹ nhàng buông lỏng, hạt châu kia liền thẳng tắp rơi xuống.

“A!”

Nàng kinh hô thất thanh, Khánh Nhiễm và Tứ lang cũng thấy hết một màn này. Trong tiếng hút không khí của hai người, một ánh chớp đã đột ngột loé lên, nháy mắt liền dễ dàng kéo luôn hạt châu kia bay vút đi, xé rách tầng tầng không khí, bay về hướng song cửa sổ. Thanh chuỳ thủ rộng bản đâm mạnh vào cánh cửa, vừa vịn đem hạt châu kia dán giữa tay nắm và song cửa.

“May mắn thật, thần thiếp trượt tay, suýt chút nữa đã làm vỡ bảo vật mà Hoàng thượng ban cho, thần thiếp. . .”

Nguyệt phi đang muốn quỳ xuống đất thỉnh tội, Chiến Anh Đế đã ha ha cười, đứng lên nâng nàng dậy, hần kéo nàng tới song cửa sổ, gỡ hạt châu kia xuống bỏ vào tay nàng.

“Ái phi, lần này phải giữ cho tốt đó.”

Tâm tình của Khánh Nhiễm vô cùng phức tạp, nàng vạn vạn không ngờ đến, võ công của Chiến Anh Đế có thể lợi hại như vậy! Đừng nói tới nhãn lực, chỉ cần nhìn vào tốc độ cùng lực đạo mà thanh chuỳ thủ kia xuất ra, một từ cao cường cũng không thể diễn tả hết. Nàng cảm thấy lạnh lẽo, hai khớp hàm đã bất giác cắn chặt vào nhau.

Tứ lang cũng kinh hãi, hần biết ơn nhìn vào mắt Nguyệt phi, rồi khẽ quay sang liếc nhìn Khánh Nhiễm, sau đó cúi hạ mi mắt.

“Hai người các ngươi hãy lui ra đi.”

Nguyệt phi phân phó, Tứ lang cùng Khánh Nhiễm liền khom người lui ra.

Tâm tình Khánh Nhiễm rất phức tạp, một đường đi như bay về phía tâm phòng của cung nữ, Tứ lang thấy thế nhưng cũng không có ý mặc kệ nàng. Hần liếc nhìn xung quanh một chút, sau đó lắc mình chặn trước mặt Khánh Nhiễm.

“Không nghĩ đến võ công của Chiến Anh Đế kia lại thâm hậu như vậy, nhưng mà không sao, Thanh muội đừng sợ, Tình ca ca sẽ bảo vệ ngươi.”

Khánh Nhiễm không muốn để ý đến hần, vòng qua tiếp tục đi về phía trước. Tứ lang lại chạy đến ngăn nàng lại, cười nói: “Được rồi, được rồi, nói chính sự vậy. Ta và nương nương đã bàn qua rồi, cuối tháng này nương nương sẽ đưa ta ra khỏi cung. Thanh muội tính như thế nào? Nếu ngươi muốn ở lại trong cung, ta sẽ nhờ nương nương ngày sau chiếu cố ngươi, ngươi muốn. . .”

“Ta sẽ theo ngươi đi ra.” Khánh Nhiễm quả quyết nói.

Tứ lang sùng sốt, ánh mắt lập tức tràn đầy khen ngợi: “Thanh muội quả thật là người thông minh.”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nhưng trong mắt có chút không cam tâm.

Những ý muốn lúc trước của nàng chỉ vì một màn vừa nãy mà đổ vỡ hết. Nếu ở lại trong cung, nàng sẽ không có cơ hội luyện công. Chỉ dựa vào võ công hiện tại của nàng, tuyệt đối không phải là đối thủ của Chiến Anh Đế, hơn nữa, Chiến Anh Đế kia, thân là Hoàng đế nhưng lại mang theo chủy thủ bên người, điều này chứng tỏ, hẳn là một người luôn đa nghi, đề phòng với tất cả mọi việc. Nàng không thể tin làm một cung nữ thì có thể giết hẳn được nữa.

Hai tay nàng nắm chặt, Khánh Nhiễm oán hận quay đầu trừng mắt về phương xa, ánh mắt xẹt qua phía Đông chân trời, đột nhiên dừng lại. Nàng nheo mắt, rồi lập tức lạnh lùng kéo nhẹ khóe môi.

Nếu đã vào cung, cho dù không thể báo thù, nàng cũng nhất định phải làm cho hoàng cung này gà bay chó sủa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Hạnh Điều Đốt Cung

Nắng đã lên, ánh sáng chói mắt chiếu rọi qua tầng cây, tạo thành những luồng sáng thẳng tắp. Mặt đất vốn khô ráo, nay bị ánh nắng gay gắt chiếu vào thì càng thêm nứt nẻ, không khí nóng rực như ngưng trệ qua từng đình đài lầu các, lá cây không một có tiếng động, trong không khí chỉ thỉnh thoảng nghe được tiếng ve kêu hanh hao, nơi đâu cũng khô nóng khó chịu.

Đã là giữa hạ, năm nay gặp đại hạn không mưa, trời và đất đều đặc biệt oi bức. Trần băng trong cung theo quy củ phát băng về từng viện, Nguyệt phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái, cung nhân quân trần băng cũng không dám chậm trễ. Những bồn băng được xếp đầy điện, tuy không được tính là mát lạnh, nhưng cảm giác đúng để chịu hơn nhiều.

Khánh Nhiễm cùng Tứ lang một trước một sau theo Nguyệt phi ra khỏi tầm điện, vừa bước tới cửa thì một cỗ sóng nhiệt đã đánh ập tới. Tứ lang bĩu môi, xoay người chạy vào chỗ mới đứng lúc này, đưa tay sờ vào khối băng, lụm vài mẩu nhỏ.

“Thực quái đản, trời không có một giọt mưa, nóng quá đi mà. Ta ở lại đây một lát cho thoải mái, Thanh muội cũng mau mau tới đây đi.”

Khánh Nhiễm quay đầu nhìn hẩn liếc mắt, cũng không nói nhiều, lắc đầu ra khỏi đại điện. Không khí oi bức bao trùm cả thân thể nàng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía những dãy ngôi lưu ly, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lá mắt, nàng khẽ nhếch khóe môi.

Chỉ vừa đây thôi, nàng cùng Tứ lang đã tiến cung được hơn hai tháng, tuy nàng không có cơ hội xuống tay với Chiến Anh Đế, nhưng cũng không phải là không thu hoạch gì. Ít nhất nàng đối với hoàng cung này đã biết nhiều về cách bày binh bố trí, đối với Chiến Anh Đế kia coi như cũng có chút nhận thức. Trong hai tháng này, nàng và Tứ lang được Nguyệt phi vô cùng sủng ái, nếu như đột ngột biến mất khỏi cung chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ. Nghĩ đến vấn đề này, Nguyệt phi đã đưa ra một quyết định giúp họ quang minh chính đại rời khỏi cung.

Hôm nay cũng như thường lệ, Khánh Nhiễm và Tứ lang được triệu đến tẩm cung nói chuyện phiếm với nương nương, nhưng đang nói chuyện vui cười, Nguyệt phi đột ngột ôm chầm lấy hai người khóc lóc thảm thiết, khiến cung nữ cùng thái giám Nguyệt Cầm cung kinh hãi, phải hốt hải chạy đi thỉnh Hoàng thượng đến xem xét. Chiến Anh Đế đến an ủi hết lời một hồi, Nguyệt phi mới nghẹn ngào ngừng nước mắt, lúc được hỏi ra, mới biết nguyên lai là một chuyện đại hi.

Thì ra hai đứa nhỏ Nhận thành được vô vàn sủng ái này, chính là biểu đệ cùng biểu muội, con bên nhà di họ là em gái nuôi của anh họ của cha Nguyệt phi (=.) hai huynh muội đã thất lạc nhiều năm, trong lúc nhất thời, Nguyệt Cầm cung lại được một phen lộn xộn, trên dưới đến chúc mừng, hân hoan, quả thật là tình thế đảo ngược trong nháy mắt.

Nếu hai người đã là họ hàng của Nguyệt phi, thì tất nhiên làm cung nữ cùng thái giám sẽ không được, Hoàng Thượng hỏi qua ý kiến Nguyệt phi thế nào, nương nương cũng liền khóc lóc cầu xin, nói mình đã xa quê hương quá lâu, sao có thể làm cho biểu đệ cùng biểu muội chịu nỗi khổ nhớ nhà? Nàng khẩn cầu Hoàng Thượng cho phép đưa hai người về lại Nhận thành, loại việc nhỏ này, Chiến Anh Đế tất nhiên đồng ý.

Sau đó mọi chuyện liền được sắp xếp đầu vào đấy, bốn ngày nữa thì Tứ lang cùng Khánh Nhiễm sẽ được đưa ra khỏi cung. Khánh Nhiễm nhớ lại hai tháng qua, chỉ cảm thấy giống như một giấc mộng, còn chưa kịp tỉnh mộng đã phải rời đi.

Nghĩ đến những lần Chiến Anh Đế gần ngay trước mắt, chính mình lại vô lực vì người nhà rửa hận, nàng cảm thấy không cam lòng. Nhưng năng lực của nàng không đủ, nàng biết phải làm sao đây? Tài cán không bằng người, nàng chỉ có thể ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ mà thôi.

Bên tai vang lên tiếng vui cười, Khánh Nhiễm không cần quay đầu cũng biết đó là ai, nàng không dám ở lại nghĩ nhiều, chỉ cầm đầu lật đật chạy đi.

Tứ lang nhaoáng lên một cái đã chắn trước người Khánh Nhiễm, lúc nàng đang ngo ngắc, hấn đã mau lẹ bỏ một khối băng vụn vào lòng bàn tay nàng.

Cảm giác mát lạnh truyền đến, bao nhiêu oi bức khó chịu đều bị xua tan, Khánh Nhiễm nhủu mày nhìn hấn. Tứ lang thấy nàng nhìn lên thì cười khẽ lấy lòng, đem bàn tay lạnh lẽo chụp lên hai gò má Khánh Nhiễm, rất dễ chịu, cảm giác nhẹ nhàng tươi mát, Khánh Nhiễm vốn muốn tránh đi, nhưng lại có chút lưu luyến bàn tay mát lạnh của hấn, chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ.

“Thanh muội, mặt của ngươi đều bị nắng chiếu tới ửng đỏ rồi, ta giúp ngươi mát mát này.” Tứ lang nở nụ cười cong cong, hân hoan nói với Khánh Nhiễm.

Mấy ngày nay, hai người càng ngày càng quen biết, Tứ lang cũng càng ngày càng làm nhiều chuyện mờ ám, hoặc là nắm tay, hoặc là ôm nàng một chút, hoặc là nhéo nhéo mặt nàng rồi cười hi hi. Khánh Nhiễm chỉ coi hấn là một đứa nhỏ, mấy lần đầu còn né tránh, bây giờ thì một mồi tới cam chịu, không thêm phản ứng nữa.

Nghe hấn nói vậy, Khánh Nhiễm chỉ khẽ nhủu mày, nàng liếc qua hấn một chút, rồi lại chuyển mắt nhìn về tầng ngói lưu ly vàng óng. Chỉ còn bốn ngày nữa là xuất cung, vậy thì những việc dự định cũng nên thực hiện rồi, đêm nay, nàng nhất định phải làm cho Hoàng cung không được yên ổn.

“Thanh muội, muội đang tính kế ai đó? Chắc chắn... Xem ánh mắt lạnh như băng này, ha ha nhưng mà rất đẹp, như vậy Tứ lang càng thích.”

Tứ lang bùng hai má đỏ đỏ của nàng lên, cảm thấy hô hấp của hấn đã phun lên chớp mũi, Khánh Nhiễm chợt lấy lại tinh thần, hung hăng trừng mắt với hấn, nàng vung tay phát hai bàn tay đang đặt trên má mình ra, lách người đi nhanh về phía trước.

“Ta là rắn rết, mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện tính kế người khác, ngươi tốt nhất cách ta xa một chút, đỡ phải bị ta tính kế.”

Tứ lang vui cười đuổi theo, quán quít lấy Khánh Nhiễm: “Được Thanh muội tính kế chính là vinh hạnh của Tứ lang, ha ha.”

Khánh Nhiễm dừng cước bộ, đột nhiên nàng quay đầu, nở nụ cười với hấn, nụ cười tươi tắn như hoa dưới ánh mặt trời rơi vào đáy mắt Tứ lang, sáng chói thu vào mắt hấn thành hai đốm lửa, Tứ lang chưa từng thấy nàng cười như vậy bao giờ, nhất thời si ngốc đứng yên tại chỗ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Khánh Nhiễm một tay bắt lấy áo Tứ lang, tay kia giơ lên, đem những vụn băng hấn vừa đưa cho nàng bỏ vào lưng áo hấn.

Trên người oi bức tiếp xúc với hàn khí của băng đá, lạnh cùng nóng lẫn lộn thay đổi, Tứ lang a a kêu lên, co giựt đànhạch như con giun đất.

Khánh Nhiễm cười cười đùa cợt, cất bước chạy nhanh về hướng hành lang, nghe tiếng thét chói tai phía sau vang lên, bên môi bất giác nở một nụ cười vui vẻ.

“Thanh muội, không nghĩ tới ngươi cười lại dễ thương như vậy, ca ca rất là vui sướng.”

Khánh Nhiễm hơi khựng chân một chút, sau đó dậm chân, cầm đầu chạy nhanh, biến mất trong hành lang gấp khúc. Tứ lang cười hắc hắc, thân ảnh hấn loé lên, phóng đến cột đình sơn đỏ trên hành lang, đem lưng chà vào mặt trụ, băng trên lưng tan ra truyền đến cảm giác mát lạnh, hấn thoải mái cười.

“Thật là dễ chịu.”

..

Màn đêm buông xuống, trong một góc của Nguyệt Cầm cung.

Khánh Nhiễm đang ngồi ở một nơi khuất ánh sáng, tay chân bận rộn, nàng khẽ ngược nhìn bầu trời đêm phía chân trời. Ánh lửa trong tay nàng chợt loé, đem uẩn mục hương đốt lên, hương khí chậm rãi nồng đậm. Nàng ngồi xồm trong góc tối lẳng lặng chờ, không bao lâu sau, một tiếng vang khẽ truyền đến, khoé môi bất giác mỉm cười.

“Đến đây... ”

Quả nhiên, tiếng phành phạch càng ngày càng gần, một lát đã có một đám chim chóc từ chân trời bay đến, đến nơi đặt uẩn mục hương chậm rãi hạ xuống.

Mất thấy chim chóc càng tụ càng nhiều, Khánh Nhiễm đánh giá một chút liền rón rén thò người, tiến đến từng bước, bàn tay nàng đang đặt trên tảng đá, đột ngột vuron ra. Một cái lồng sắt cực lớn từ trên trời giáng xuống, đám chim chóc bị kinh sợ rào rào bay lên, trong trời đêm yên tĩnh nhất thời vang vọng không ngớt.

Khánh Nhiễm nhìn vào lồng, thấy bắt được không ít thì cười đắc ý, nàng lấy một miếng vải to gói cái lồng lại. Cột thành một túi lớn, dùng dây thừng buộc miệng, chỉ chừa ra một lỗ nhỏ, thu thập đầy đủ vật dụng, nàng liền nhẹ nhàng bay vút vào cung các.

Nàng đã tìm hiểu kỹ các giờ canh gác của Nguyệt Cầm cung, linh hoạt tránh né thái giám gác đêm, không bao lâu, nàng đã trở về tiểu viện của mình. Châm đèn, từ dưới giường lôi ra một bọc nặng, đồ ra là một đồng bạch quả (*), mỗi hạt đều đã cột sẵn chỉ đỏ, nàng thò tay vào túi lớn lôi ra một con chim nhỏ, cột chặt một hạt bạch quả vào chân nó, nhét trở lại rồi lại tiếp tục với những con khác.

(*)Trong nguyên tác gọi là “hạnh hạt”, có nghĩa là hạt của cây hạnh, đây là một giống mơ xuất phát từ Châu Âu cổ xưa, hạt của cây ngân hạnh thường

gọi là bạch quả. Tuy nhiên chữ “bạch quả” này không giống “cây bạch quả”, đây là từ để chỉ quả của cây ngân hạnh. Giống cây này có tên khoa học là *prunus armeniaca*.

Đến khi bạch quả đã dùng hết, chim chóc vẫn còn thừa, nàng khẽ nhìn qua sa lâu (đồng hồ cát) , đứng dậy nắm túi to bước ra khỏi phòng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm yên tĩnh, ánh mắt không khỏi âm trầm.

Đêm không trăng, sương mù vờn nhẹ trong không khí, bóng tối nặng nề bao trùm lấy hết thấy .

Nàng cúi đầu ngồi xổm xuống, vừa cười vừa mở túi ra, nhẹ nhàng tung lên, chim chóc liền vỗ cánh bay vút đi. Cánh chim nối liền thành một mảnh dài cắt ngang bầu trời, chuyển cánh bay ngược về hướng trời đông, giống như một đám mây đen sắp nuốt chửng lấy Kiền Viên điện.

“Hắc hắc, Thanh muội đang làm gì vậy? Tứ lang xem xét nửa ngày mà vẫn không hiểu được.”

Tiếng cười từ đỉnh đầu truyền đến, Khánh Nhiễm cũng không ngược lên nhìn, chỉ ung dung bước về phòng. Tứ lang từ nóc nhà nhảy xuống, thấy nàng sắp khép cửa thì lách tới chen chân vào.

Khi này, Khánh Nhiễm vừa vào phòng đã biết có sự hiện diện của hắn, nhưng mà chỉ tỏ ra mặc kệ, nay thấy hắn chen vào phòng cũng tùy ý hắn muốn làm gì thì làm. Uống được hai chén nước, thấy Tứ lang vẫn đang mở to mắt nhìn mình tò mò, Khánh Nhiễm liền trừng mắt với hắn lạnh lùng nói

“Ta muốn nghỉ ngơi .”

Tứ lang không để ý, phui mông ngồi xuống ghế: “Thanh muội ngủ đi, Tứ lang canh cho ngươi ngủ.”

Khánh Nhiễm thấy hắn lười biếng, trong lòng nàng cũng đang có suy nghĩ nên không thèm so đo, nàng bước nhẹ trèo lên giường, nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Tứ lang biết nàng có tâm sự, tuy tò mò nhưng cũng không nói nhiều nữa, hắn tự rót cho mình một chén nước, bước đến giá sách, tìm đại một quyển, yên lặng ngồi xem.

Đang muốn lật trang, bên ngoài đột ngột truyền đến những tiếng kinh hô, một tiếng, hai tiếng, ngày càng lớn, Khánh Nhiễm mở bừng mắt, trên mặt bắt đầu có biến chuyển.

Tứ lang cũng cả kinh, hắn tập trung lắng nghe những động tĩnh bên ngoài, ồn ào náo động đúng là từ phương hướng lúc này truyền đến.

Chỉ trong chốc lát, Nguyệt Cầm cung cũng náo loạn cả lên, từng trận âm ỉ nghiêng ngả lão đảo, ngoài phòng dồn dập tiếng bước chân của cung nhân.

“Mau lấy nước, mau lấy nước! Cháy rồi, Kiền Viên điện cháy lớn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Kiền Viên Đại Hỏa

Trong Vi Nguyệt cung, Chiến Anh Đế cùng Minh phi đang nghỉ ngơi, đột nhiên bị những tiếng ồn ào náo động ngoài điện làm cho tỉnh giấc.

Minh phi mở to mắt, lắng nghe một chút. Thấy Chiến Anh Đế nhíu mày, nàng liền vội vàng đứng dậy kéo quần áo mặc vào, vừa muốn xuống giường, thì một thái giám đã hét ha hét hải chạy tới, cả người run run quý phịch xuống đất.

Chiến Anh Đế nghe được động tĩnh, trong lòng biết rõ có chuyện lớn, nhưng chỉ từ từ xoay người đứng lên. Tên thái giám đang quỳ dưới sàn chưa được cho phép đã run lập cập mở miệng

“Hoàng Thượng, có... có chuyện lớn rồi. . .”

Sắc mặt Chiến Anh Đế rất âm trầm, hắn tùy ý để Minh phi mặc áo cho mình: “Lật đặt cái gì! Trời sập không phải vẫn còn đất chống sao ?”

“Bẩm . . . bẩm Hoàng Thượng, là Kiền Viên điện. . . Không biết vì sao, đã... đã cháy rồi. . .”

Chiến Anh Đế vừa nghe Kiền Viên điện cháy, trong lòng bất giác giật mình. Kiền Viên điện là nơi bách quan thượng triều, ngai vàng toạ vị, tượng trưng cho hoàng quyền và sức mạnh của một đế tộc, làm sao có thể để cháy?!

Hắn vội vàng đẩy Minh phi đang sửa áo cho mình ra, từ trên giường nhảy xuống, cũng không đợi thái giám hầu hạ mang giày đã tự mình phóng chân đất

lao đi, hoang mang lung tung chạy tới cửa điện.

Những cung nữ và thái giám thấy hấn lao ra , đều phịch quỵ xuống, ai nấy run lật bật không dám mở miệng. Chiến Anh Đế nhìn về phía điện Kiền Viên, chỉ thấy ánh lửa ngút ngàn, nửa bầu trời đã bị cháy sạch đỏ rực, hấn không ngờ hoạ loạn lại có thể lớn đến như thế, hấn một cước đá bay tên thái giám đang liên tục dập đầu bên cạnh.

“Mau cứu hoả ! Đều ở trong này làm cái gì, đám phế vật!”

Thấy mọi người nghiêng ngã lao đảo chạy đi, hấn cũng bước nhanh phóng tới thiên điện, phía sau Minh phi cùng một đám thái giám liền vội vàng đuổi theo.

Chờ đến lúc Chiến Anh Đế đến nơi, trước sân đã chật ních cung nhân, ồn ào náo loạn đua nhau xách nước dập lửa, ngọn lửa như từng đợt sóng thần, âm ỉ lao tới nuốt chửng cả đại điện.

Lửa cháy cuộn cuộn, khói đen dày đặc khiến ai cũng không thể mở mắt .

Cấm vệ quân cùng thái giám đều bị bắt đi cứu hoả, nhưng Kiền Viên điện vốn được làm từ gỗ thuần tuyết, từ cột trụ cho đến xà ngang, tất cả đều bị thiêu rụi, đồ ầm ầm chấn động cả một khoảng trời.

Chưa đầy một khắc, đại hoả đã đem mọi thứ nuốt hết, khói đen bốc lên cuộn cuộn , những tiếng nứt gãy không ngừng vang lên, gạch ngói rớt xuống làm tàn lửa bắn ra tung toé .

Chiến Anh Đế gấp đến độ luống cuống tay chân, không ngừng la mắng tên thái giám đang đứng bên cạnh, sai bảo cung nhân mau đem nước dập lửa, nhưng dù hấn cuống tới đâu, thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn một trận đại hoả đem thiên điện của hấn đốt sạch.

Mãi đến lúc nắng dần lên, lửa mới được dập tắt. Khói trắng dày đặc lơ lửng trong không trung, bụi bặm dè nặng lên đỉnh điện, mờ mịt đến nỗi không biết là khói hay là mây. Kiền Viên điện lúc này đã không thể nhìn ra hình dáng được nữa, chỉ còn là một đồng trống đỏ nát, đôi khi bị gió thổi qua, cuốn lên từng đám bụi đen.

Khánh Nhiễm vẫn luôn nhìn về hướng Kiền Viên điện, đến lúc không còn ánh lửa mới xoay người bước vào phòng.

Từ lang đang pha trà, thấy nàng tiến vào liền ngã cho nàng một chum, hấn cười hi hi:“Ngươi đã giờ trò gì với mấy con chim kia vậy, sao có thể bén lửa được?”

Khánh Nhiễm khẽ nháp một ngụm, uống xong, vẫn thấy hấn mong chờ nhìn mình, thế này nàng mới thuận miệng nói:“ Bên trong bạch quả có chứa ngả thảo (*), đây chính là một môi lửa tiềm tàng”

(*)Hay còn gọi là ngải cứu, đây là một vị thuốc đông y rất bổ ích, nhưng nếu ta dùng lá ngả khô quán lại, sẽ tạo thành môi lửa như quẹt diêm.

Hai mắt Từ lang sáng lên, liên tục vỗ tay vòng quanh Khánh Nhiễm mấy vòng :“Ngả thảo lại dễ dàng phát tán, trách không được chỉ một chút liền tạo nên đại hoả.”

Khánh Nhiễm liếc mắt nhìn hấn, không kiên nhẫn đứng dậy đá hấn ra ngoài, tay đặt lên cửa dứt khoát đóng lại:“Ta muốn đi ngủ .”

Thấy cửa sập xuống, Từ lang chỉ nhún vai, hấn nhìn vào cánh cửa đã đóng chặt, lại nhìn về phía chân trời đằng Đông, hấn bĩu môi cười khế, nhún nhảy chạy đi.

Kiền Viên điện cháy, Chiến Anh Đế truyền chỉ bố cáo thiên hạ: “Kinh đô lâu ngày không mưa, nội cung đột nhiên bốc hoả, chắc hẳn là những điềm báo không lành. Từ nay, trẫm sẽ ngày ngày cầu nguyện, tu tâm dưỡng đức, làm nhiều việc thiện để trời cao tạo phúc, phù hộ Chiến quốc ta bình an.”

Từ đó, Chiến quốc liên tiếp mở những đợt trùng tu thiên điện, nhưng vì nhiều lý do, việc này đều bị trì hoãn, khiến hoàng cung vốn là nơi hiển hách, nay lại chỉ còn một mảnh cháy đen trong suốt hơn mười năm, mà Chiến Anh Đế kia, đến lúc băng hà vẫn không có một lần ngồi trên ngai vàng được nữa.

Sau trận đại hoả, Chiến Anh Đế truyền chỉ tra xét nguyên do, cấm vệ quân đào bới một hồi, phát hiện trong đồng trống đỏ nát có một mảnh ngọc bội lạ, liền trình lên Chiến Anh Đế. Nhưng vừa nhìn thấy, Chiến Anh Đế đã kinh hãi, hấn giật mình la lên, thả tay làm rớt mảnh ngọc xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu. Từ đó, hậu cung ngày ngày truyền tai nhau chuyện lạ của Hoàng thượng, nói rằng hấn đêm đêm đều không thể an giấc.

Sáng hôm sau, Từ lang cùng Khánh Nhiễm như thường lệ đến tắm điện của Nguyệt phi, vừa mới đến dãy hành lang gấp khúc, cách đó không xa đã truyền đến tiếng thái giám xầm xì to nhỏ.

“Ta nghe nói từ đồng phế tích ở Kiền Viên điện có tìm thấy. . . một vật . . .”

“Là cái gì? Ngươi mau nói lên!”

“Là. . .Ta nói cho các ngươi nghe, nhưng đừng truyền cho ai nữa đó nha. Nghe nói, đó là kỉ vật của Vân Nghệ đại tướng quân lúc sinh thời , là vật mà Tiên đế đích thân ban thưởng.”

“Vân. . .Vân tướng quân?”

“Ta còn nghe nói cấm quân tra xét kĩ càng, cũng không biết nguyên nhân bên lửa là gì, chẳng lẽ thật sự là... thật sự là Vân tướng quân... oan hồn không tan. . .”

“Đúng rồi, ta cũng nghe vài thái giám nói đêm qua Hoàng thượng gặp ác mộng, còn hô ...Vân. . .”

“Đừng nói nữa, cái này không thể nói lung tung, chúng ta mau đi thôi.”

Thấy đám thái giám đã đi xa, Tứ lang liền cười hắc hắc tiến sát tới Khánh Nhiễm “Ngươi thật là thông minh, kể từ hôm nay, sợ là Chiến Anh Đế kia không có ngày nào được yên giấc. .”

Hai người vừa đến Nguyệt Cẩm cung, đã nghe Tần phi nương nương mời chủ tử đến ngự hoa viên dạo chơi, Khánh Nhiễm cùng Tứ lang liền nói đuổi hầu hạ Nguyệt phi. Đoàn người chậm rãi, một trước một sau tiến tới ngự hoa viên.

Một đường đi, hương hoa ngày càng nồng đậm, mơ hồ nghe được tiếng nói cười trong trẻo, cuối bên con đường, Chiến Anh Đế cùng một đại thần mặc võ phục Nhất phẩm đang đi về hướng này.

Khánh Nhiễm cảm thấy tướng mạo của võ quan kia rất đối quen thuộc, lúc người đó dần đến gần, nàng không khỏi cả kinh, bước chân bất giác khựng lại, hô nhỏ một tiếng.

Tứ lang thấy Khánh Nhiễm bất thường, lại nhìn đến võ quan kia, trên mặt liền hiện lên vẻ nghịch ngợm, hần chạy tới cười nói với cung nữ bên cạnh, tiếp nhận hai khay trên tay nàng. Nhìn chăm chăm vào mấy miếng sương cao (*) mập mập trắng nõn, hần ním môi, nuốt nuốt nước miếng, rồi cười hắc hắc tới gần Khánh Nhiễm.

(*)một loại bánh dẻo màu trắng, thường được làm ngọt

Khánh Nhiễm thấy Chiến Anh Đế cùng Lã đại nhân đến gần, trong lòng có chút hoảng hốt, nhanh chóng cúi thấp đầu, hai tay đã bất giác nắm chặt lại với nhau.

Lúc Vân gia rời kinh thành, Lã đại nhân kia cũng có tới đưa tiễn gia đình nàng, ông cũng từng gặp qua nàng một lần, hiện tại cách lúc đó đã nửa năm, nhưng bộ dáng của nàng không có thay đổi nhiều lắm. Chỉ còn hai ngày nữa là có thể ra khỏi cung, nếu lúc này bị nhận ra, sợ là hậu quả không dám nghĩ tới.

Cho dù ông ấy vì nể tình phụ thân mà không vạch trần nàng, nhưng tên Chiến Anh Đế ấy rất khôn khéo, trời sanh tính hần lại đa nghi, chỉ cần Lã đại nhân có chút dị trạng, thì chuyện ra cung sẽ vô cùng khó khăn.

Mất thấy hai người đã tới trước mặt mình, Khánh Nhiễm không còn nghĩ được cách nào nữa, chỉ có thể cầu nguyện cho Lã đại nhân kia ngại có hậu cung nữ quyến mà không dám ngăn đầu mối tốt.

Nàng đang lo lắng, lại bỗng nhiên nghe được tiếng kêu to, tiếp theo chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, trên mặt như có vật gì từ từ trượt xuống.

Loảng xoảng một tiếng, ai u một tiếng, chờ đến lúc Khánh Nhiễm hoàn hồn, đã thấy Tứ lang ngã xòe xòai dưới đất, mâm vàng mâm bạc lăn tròn, lăn qua người hần, lăn đến bên kia cầu không còn thấy nữa.

Trên mặt dính dính, Khánh Nhiễm đưa tay lau một chút, bàn tay liền trắng bệch.

Cung nữ kinh hô, Nguyệt phi lại trách cứ, còn tiểu tử thói Tứ lang lại cười gian trá, mắt chớp chớp nhìn về phía nàng. Khánh Nhiễm tất nhiên là hiểu được tâm ý của hần, nhưng nhìn tới cái bộ dáng chồng nông mà vẫn rảnh nhin cười tới đỏ mặt đó, thì cảm thấy... thật là tức chết!

“Ái phi, các ngươi là đang diễn trò gì vậy?” Thanh âm uy nghiêm của Chiến Anh Đế truyền đến.

Nguyệt phi liền vội vã bước lên phía trước: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng. Bẩm Hoàng thượng, biểu đệ vô ý té ngã, đã lỡ mạo phạm thánh an, mong Hoàng thượng thứ tội.”

“Đứng lên đi, Tần phi không phải đang chờ nàng ngắm hoa sao? Đi đi.” Chiến Anh Đế cất bước nâng nàng dậy, mặt mày có chút mệt mỏi.

“Các ngươi cũng liền đi đi, về sau cần phải chú ý nhiều hơn.”

Khánh Nhiễm đứng dậy theo Nguyệt phi thối lui, Chiến Anh Đế cùng Lã đại nhân đi qua, nàng thấy Lã đại nhân kia từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu, thế này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Trong lòng lại cảm thấy tức giận, nàng quay sang hung hăng trừng mắt nhìn Tứ lang, thế mà hần cũng không biết sợ, chỉ là lười cười đắc ý.

Hai ngày sau, được Nguyệt phi an bài, Khánh Nhiễm và Tứ lang cùng nhau ra khỏi cung. Đứng ngoài cửa, Khánh Nhiễm quay đầu nhìn lại Chính Kiển môn nguy nga tráng lệ, khẽ cắn chặt khoé môi.

Hoàng cung Chiến quốc, sẽ có một ngày nàng lại tới thăm!

Đoàn người chậm rãi ra khỏi Thước Ca thành, Tứ lang phân phó thuộc hạ của Nguyệt phi trở về.

Khánh Nhiễm vốn tưởng phải tốn chút khí lực mới thoát khỏi họ, không nghĩ Tứ lang chỉ vừa nói một câu, họ liền ngoan ngoãn rời đi, xem ra Nguyệt phi kia cũng có vài phần năng lực.

Đợi mọi người đi hết, Khánh Nhiễm mới chú ý tới Tứ lang đang ngay ngắn ngồi bên cạnh, thấy ánh mắt hắn sáng quắc thì không khỏi sững sờ.

“Thanh muội, ngươi. . . Ngươi sau này tính sao? Có muốn đến nơi nào nữa không?”

Khánh Nhiễm thấy vẻ mặt hắn lo lắng thật sự, cũng cười trả lời: “Cám ơn ngươi, trong ba tháng qua ngươi luôn giúp ta, trời đất rộng lớn chắc chắn sẽ có chỗ cho ta dung thân. Khánh Nhiễm cũng xin được cáo biệt.”

Tứ lang thấy nàng ôm quyền dứt khoát, một chút lưu luyến cũng không có, không khỏi cảm thấy buồn buồn, nửa ngày mới ngẩng đầu nói: “Hay là ngươi đi theo ta đi. . .”

“Ta không muốn.” Khánh Nhiễm cắt ngang lời hắn, thấy hắn nhú mày mới vội vàng nói tiếp.

“Ta vẫn còn chuyện muốn làm, mấy ngày nay thật sự rất cám ơn ngươi, ta. . . Ta sẽ luôn nhớ kỹ một bằng hữu giống như ngươi vậy. . .”

Tứ lang nghe nàng nói hai chữ bằng hữu, hơi sững sờ, sau đó lập tức ha ha cười: “Được, Thanh muội, ngày sau chúng ta sẽ còn gặp lại, ta cũng sẽ nhớ kỹ Tình muội muội như ngươi. . .”

Hắn hít sâu một hơi, hét lớn, vung roi quật ngựa lao đi, thân ảnh xanh nhạt dần khuất lấp phía chân trời, ánh hoàng hôn vàng óng in bóng lên những đồng lúa đang nở rộ.

“Thanh muội, phải nhớ Tình ca ca đó!”

Khánh Nhiễm không nghĩ hắn nói đi liền đi, nhìn bóng dáng chỉ còn là một chấm mờ mờ, nàng không khỏi cảm thấy luyến tiếc. Thanh âm sang sảng của hắn truyền đến, Khánh Nhiễm cũng liền giương giọng đáp lại: “Nhất định, Lận Kì Mặc.”

Tứ lang nghe tiếng gọi, giật mình kiểm cương ngựa, thân ảnh của tiểu cô nương đằng xa thẳng tắp dưới ánh mắt trời, tuy là không thấy rõ mặt, nhưng hắn biết, nhất định nàng đang cười, như hắn vậy.

Hắn hướng Khánh Nhiễm dùng sức vẫy tay, sau đó dứt khoát quay đầu phóng ngựa lao đi mất.

Phía sau, Khánh Nhiễm cũng quay đầu ngựa, nhìn lại kinh thành Chiến quốc xa hoa, cảm thấy mấy tháng trôi qua chỉ giống như một giấc mộng, nàng cuối cùng cũng thoát ra khỏi hoàng cung, chỉ không biết, vận mệnh phía trước sẽ an bài cho mình một con đường như thế nào.

Trên bầu trời, một đàn nhạn vẫy cánh bay qua, Khánh Nhiễm nhẹ nhàng mỉm cười, cũng đột ngột giờ roi.

Mặc kệ vận mệnh có thể nào, tương lai đang chờ nàng ra sao, nàng nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt, nhất định phải cứng cỏi mà trưởng thành. . .

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Tình Thân Âm Áp

Năm thứ mười chín Cảnh Trữ nhà Tả Chu, tòa thành cuối cùng còn sót lại của vương triều Tả Chu – Nhạn thành, đã bị Yến quốc công phá thành công. Vương triều Tả Chu nắm giữ toàn bộ đại lục Trung Nguyên gần hai trăm năm đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Hoàng đế cuối cùng của Tả Chu, Chu Lịch Vương thất cố tự tử ngay tại Nhạn thành. Từ đó về sau các nước Chiến, Diêu, Lân, Tinh, Yến, Thành chính thức hình thành nên tình trạng lục quốc cùng tồn tại với nhau. Lục quốc thường xuyên bất đồng, đôi khi chiến tranh còn bùng nổ. Mỗi một cuộc thôn tính diễn ra là làm cho thế sự thay đổi. Kẻ chiến thắng không những có thể mở mang bờ cõi, dân số biến đổi, mà còn chiếm được rất nhiều của cải. Vì vậy, lục quốc càng không kiêng nể gì mà ngày càng kéo dài những cuộc chiến với quy mô lớn hơn. Lục quốc buộc phải đối mặt trực tiếp với vận mệnh tranh giành tàn khốc. Chiến tranh ở sáu nước diễn ra liên miên. Mức độ và quy mô ngày càng tăng cao. Dân chúng thì sống rày đây mai đó, trải qua những tháng ngày vô cùng thê thảm. Mùa đông năm thứ ba Nguyên Khang dưới triều Chiến Anh đế, đại tướng quân Vân Nghệ của đội quân Chiến Quốc dẫn đầu đại quân với khí thế sét đánh* không kịp bung tai tiêu diệt Thành quốc, là nước yếu nhất trong lục quốc. (*ý chỉ tốc độ diễn biến nhanh như chớp khiến người khác kinh hoàng). Từ đó, tình trạng phân tranh giữa lục quốc chấm dứt, bắt đầu một thời kì giằng co dai dẳng giữa năm nước. Từ đó về sau, thế lực của Chiến quốc trở nên mạnh hơn, gần như ngầm muốn thống trị bốn nước khác. Nhưng ngay khi cả Chiến quốc vui mừng, bốn nước còn lại đều kinh hoàng nghĩ rằng, Chiến quốc sẽ bắt đầu dùng Vân Nghệ để chinh phạt toàn bộ thì Chiến Anh đế lại nhanh chóng thu binh quyền của Vân Nghệ, cũng cho phép ông từ quan về quê. Binh thư có nói, vạn thừa chi quốc thất, thiên thừa chi quốc ngũ, địch mưu tranh quyền, cái vi loạn thế. (1) Loạn thế sinh anh tài, mà câu chuyện xưa của chúng ta lại xảy ra ở cái nơi khói bay mịt mù này. Anh hùng xuất chúng xuất hiện tầng tầng lớp lớp trong thời buổi chiến tranh loạn lạc. Ánh mặt trời sáng rõ sau lớp

tuyết bao giờ cũng lóa mắt nhưng lại không hề ám áp. Sáng sớm, luồng ánh sáng màu trắng bạc đầu tiên xuyên qua tầng mây chiếu rọi lên nền tuyết trắng nơi chân trời, làm cho trời đất dường như càng thêm rộng lớn sáng ngời. Đến giờ Thìn, ba cỗ xe ngựa được làm bằng gỗ mun lác lác chạy lên lớp tuyết đọng thật dày, chậm rãi rời khỏi Nam Thành Môn cao lớn của kinh thành Chiến quốc. Bánh xe to nghiêng lên lớp tuyết kêu vang lộp bộp, lưu lại vết bánh xe in sâu trên đường. Mặt trước của cỗ xe ngựa to lớn này tuy thoạt nhìn cũng không có gì đẹp để tinh xảo, nhưng nhờ ánh mặt trời chiếu rọi lên từng đường vân trên mặt gỗ, ta có thể nhìn ra đó là loại gỗ tốt nhất đã được trăm năm tuổi, màu gỗ đen nhánh. Thậm chí hai con ngựa kéo xe cũng cao lớn và màu lông đen bóng, ánh mắt sáng ngời. Tuyết đọng, đại thụ, khói bếp. Tuyết trắng từ trên nhánh cây rơi lộp độp phủ lên vùng quê một màu trắng bạc. Xe ngựa kéo kẹt chạy trên lớp tuyết dày. Thình thoảng còn nghe thấy vài tiếng chim ưng trong vắt, tiếng vài con ngựa lồng lên hí mũi. Tất cả tựa như một bức tranh. Đột nhiên chiếc xe ngựa đi đầu dừng lại, trong xe liền truyền ra tiếng hỏi lớn. “Hạ Lục, làm sao vậy?” Nam tử đánh xe kia thoạt nhìn mới hai mươi tuổi đầu, mày rậm mắt to, khuôn mặt thanh tú. Nghe thấy tiếng hỏi trong xe, hắn liền cung kính bẩm báo: “Lão gia, có lẽ có vật gì đó bị kẹt ở bánh xe, để nô tài đi xem xem”. Hắn đang định nhảy xuống xe để xem xét thì tấm cửa khắc hoa của xe ngựa bị đẩy ra, một bóng người màu xanh xuất hiện, cửa xe liền đóng lại. Mà lúc này, bên cạnh chiếc xe bị phủ trắng như tuyết, trên mặt tuyết xuất hiện một bóng nam nhân trung niên khoác áo gấm xanh đứng đó. Nam nhân thoạt nhìn đã năm mươi tuổi nhưng diện mạo vẫn thanh nhã, phong thái ung dung. Từ vầng trán có thể nhìn ra khi còn trẻ nhất định phải là một mỹ nam tử phong thần tuấn lãng, tú dật vô song. (*phong thần tuấn lãng: thần thái khôi ngô; tú dật vô song: tuấn tú không ai bằng) “Lão gia sao lại tự mình xuống xe làm gì. Những chuyện nhỏ nhặt này cứ để Hạ Lục làm là được”. “Trong xe ngột ngạt quá, ta ra ngoài hít thở không khí thế này cũng tốt”. Nam nhân tiến lên vài bước vỗ vỗ bả vai Hạ Lục, cúi người kiểm tra bánh xe. Động tác lúc này thể hiện rõ tư thế ung dung, khí chất cao quý vô cùng nổi bật. Hạ Lục cười cười cũng không cố gắng ngăn cản, nhìn vị đại tướng quân ở trước mặt chỉ mặc một chiếc áo mỏng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Thâm ca ngời, lão gia quả là một vị anh hùng tuyệt thế, đã hơn năm mươi tuổi mà thân thể vẫn khỏe mạnh như vậy, khiến một tiểu tử mới hai mươi tuổi đầu như hắn cảm thấy tự ti. Nam nhân đi vòng sang bên trái xe ngựa, quả nhiên nhìn thấy giữa bánh xe sau có một tảng đá lớn đang vướng vào, liền cao giọng ha ha cười nói: “Hạ Lục, người nói đúng thật! Quả nhiên là có vật làm kẹt bánh xe”. Vừa nói dứt lời, bàn tay phải xoay tròn, tiếng tảng đá lớn nứt vỡ văng ra bốn phía liên vang lên, mà bánh xe lại không hề có một chút trầy xước. Chưởng phong quét qua mặt đất khiến những bông tuyết văng ra khắp nơi. “Được rồi, mau lên đường thôi. Thành trấn tiếp theo còn cách rất xa, lát nữa nha đầu Nhiễm Nhiễm nghịch ngợm kia mà tỉnh dậy sợ là lại kêu đói bụng”. Hạ Lục rõ ràng còn chưa kịp hồi thần sau một chưởng phong nhanh như chớp kia, hai bàn tay đang ra sức cọ xát vào nhau. Đợi đến lúc hắn đáp lại, chạy tới trước xe ngựa thì nam nhân đã sớm bước lên xe, đóng cửa lại. Xe ngựa di chuyển thông thả, trong xe đốt lửa than ủ ấm. Trên chiếc giường trải thảm lông thật dày là một nữ tử chừng ngoài ba mươi tuổi, thân mặc bạch y đang mềm mại tựa người ở bên trên, trong lòng còn ôm một túi cô nương mặc hồng y. Tiểu cô nương đó không hề có một chút kinh sợ vì chuyện vừa mới xảy ra, ngủ rất say sưa. Lòng mi nhỏ dài đen nhánh nhẹ rung động theo sự chuyển động của xe ngựa. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lộ ra nụ cười ngọt ngào say ngủ, cái miệng nhỏ nhỏ hơi hé ra thính thoảng còn bập môi vài cái, dung nhan khi ngủ an tĩnh điềm đạm mà đáng yêu, khiến cho người ta mới chỉ nhìn một cái thì bao nhiêu phiền muộn ở trong lòng đều tan biến, lại còn nảy sinh ra cảm giác yêu mến. “Nha đầu kia vẫn còn ngủ say đến vậy”. Nam nhân bước lên xe, cời bỏ đại huy *huy hiệu nhà binh* để sang bên cạnh, cúi người xuống ghé lên đôi má phúng phính của tiểu cô nương, hài lòng khi nghe thấy một tiếng hừ nhẹ bất mãn. Tiểu cô nương càng vui sâu khuôn mặt xinh đẹp vào trong lòng vị phụ nhân xinh đẹp kia, làm cho nàng phải cười nhẹ, gương mặt tràn ngập sự yêu thương, vô vẻ vuốt ve lên mái tóc mềm mại của cô bé. “Nghe ca, thôn trấn tiếp theo vẫn còn cách rất xa sao? Lát nữa nha đầu này tỉnh dậy thế nào cũng ồn ào kêu đói bụng”. “Không còn xa lắm đâu, tiếp tục đi khoảng nửa canh giờ nữa thì sẽ đến Khương trấn. Chúng ta nghỉ ngơi ở đó một đêm, sáng mai lại tiếp tục lên đường. Hiện giờ binh quyền đã trao lại, từ quan cũng tốt. Đã bao nhiêu năm không được thanh nhàn như vậy, Vân Nghê ta từ nay về sau có thể thật sự trở thành một ông lão sống ở thôn quê, phải tự mình lên núi săn thú nuôi sống cả nhà. Nương tử có vì thế mà ghét bỏ vị phu không?” Danh tướng Chiến quốc vừa mới từ quan – Vân Nghê cười nhẹ, ánh mắt mang theo sự trêu chọc nhìn về phía vị phụ nhân đã cùng mình kết tóc xe duyên, Dịch Yên La. “Vội đôi mất sắc bén của hào kiệt, lão gia mà làm thợ săn nhất định sẽ không khiến mẹ con ta chịu khổ. Chẳng qua là...” Dịch Yên La cười nhạt, nói đến một nửa thì đôi lông mày hơi nhíu lại thoáng có vài phần lo âu. “La muội là đang lo lắng rằng Chiến Anh đế sẽ không dễ dàng buông tha cho ta như vậy, đúng không?” Vân Nghê vươn tay vuốt nhẹ lên đôi mày kẻ đen đang nhíu lại của phụ nhân nhà mình, dịu dàng nói. “Đúng vậy, Nghê ca. Chiến Anh đế không giống như tiên đế có tâm lòng rộng lượng. Người này từ trước đến nay luôn là kẻ có thù tất báo, thời gian trước lúc hắn còn là hoàng tử, lão gia cũng không ít lần đắc tội với hắn! Bây giờ người này vừa mới lên ngôi liền lập tức tịch thu binh quyền của lão gia, ta thật lo lắng...” Vân Nghê cẩn thận ôm Dịch Yên La vào lòng, thấy tiểu cô nương ở phía trước người vẫn say sưa ngủ ngon lành, không chút phát hiện, lúc này mới mở miệng nói. “La muội, yên tâm đi. Ta cầm binh nhiều năm, hấn hấn là kiêng dè ta. Ta với tiên đế tình cảm thâm sâu, xưa nay chưa từng ăn ở hai lòng. Giờ lại chủ động giao trả binh quyền, hắn có thể làm cái gì chứ? Huống chi ở Chiến quốc này ta vốn có uy danh, tuy không còn binh quyền nhưng ngầm lại hoàng thượng cũng phải có chút kiêng nể. Hơn nữa, hiện giờ các nước đều rối loạn, hoàng thượng cũng không có thời gian để ý đến một lão già như ta. La muội không nên suy nghĩ nhiều làm gì. Không phải nàng vẫn luôn trông mong ta giao trả binh quyền để mỗi ngày đều ở cạnh nàng cùng với các con sao? Tại sao bây giờ lại không vui mừng như vậy?” “Có Nghê ca mỗi ngày ở cùng với ta, rồi cuộc cũng không còn lo lắng việc chàng hành quân ở bên ngoài sẽ chịu vất vả, bị thụ thương, trong lòng ta đương nhiên là vui mừng. Nhưng có lẽ là vì ngày này đến quá đột ngột nên trong lòng cảm thấy bất an”. Vân Nghê đang muốn tiếp tục trấn an phụ nhân nhà mình vài câu thì nghe thấy một tiếng lầm bầm nhỏ. Lòng mi tiểu cô nương khẽ lay động, dường như đã tỉnh dậy. Vân Nghê vội vàng buông phụ nhân của mình ra, cúi về phía sau. Sau khi ngồi thẳng đang hoàng liền nghe thấy một giọng nói giòn giòn truyền đến. “Hi hi, phụ thân chuyển tâm thật tốt. Nhiễm nhi đã tỉnh dậy từ lâu mà người cũng không phát hiện ra. Nhưng mà phụ thân với mẫu thân vẫn có thể tiếp tục nhai, Nhiễm nhi rất muốn có thêm một tiểu đệ đệ”. Vân Nghê ho nhẹ một tiếng, vươn bàn tay vỗ nhẹ vào người tiểu cô nương nghịch ngợm đang nằm trong lòng của phụ nhân nhà mình vẫn đang nhắm tịt mắt lại mà cười, yêu chiều nói: “Quý nha đầu nhà người!” “Nương, phụ thân đánh con. Ai ui đau quá nha!” Tiểu cô nương mở mắt vui đùa âm ỉ. Trên gương mặt vốn xinh đẹp lại điểm thêm một đôi mắt đen nhánh linh động nên càng lộ nét tinh tế nhẹ nhàng, phấn điều ngọc mài. (*phấn điều ngọc mài: ý chỉ sự trắng trẻo xinh xắn dễ thương, thường được dùng để miêu tả trẻ con thời xưa) Nàng trừng mắt nhìn về phía Vân Nghê, biểu tình âm ức pha trò khiến Dịch Yên La nhẹ giọng nở nụ cười. “Được rồi, đừng đùa nữa, mau rửa mặt đi!” Trong lúc hai cha con vui đùa, Dịch Yên La đã chuẩn bị sẵn nước ấm. Tiểu cô nương làm một cái mặt quỷ về phía Vân Nghê rồi mới ngoan ngoãn để mặc cho mẫu thân rửa tay, lau mặt, chải đầu cho mình. Lau rửa xong, nàng liền khoác thêm áo choàng lên người, đẩy cửa xe chui ra. “Con đi xem tỷ tỷ đã tỉnh dậy chưa”. Nói xong liền phi thân về phía sau chiếc xe ngựa, thân mình nhỏ nhỏ mà lại nhẹ nhàng khác thường. Nụ cười khúc khích trong trẻo xoay chuyển giữa không trung, sau đó dừng lại ở phía sau chiếc xe ngựa, cũng không quên quay đầu lè đầu lười nhỏ nhỏ về phía phụ mẫu rồi mới mở cửa xe rời đi. “Không hổ là nữ nhi của Vân Nghê ta. Khinh công của nha đầu kia có lẽ là cao hơn mười lần so với ta trước đây.” Về mặt Vân Nghê tràn đầy hạnh diện nói. “Là con gái thì nên giống như Điệp nhi. Chàng cứ dạy Nhiễm nhi võ công như vậy, đến lúc không tìm được ai gả ra ngoài thì tìm ai mà khóc đây.” “Nhiễm nhi sao lại không thể gả ra ngoài? Tiểu tử Tinh Viêm kia chẳng phải mỗi ngày đều chạy theo Nhiễm nhi sao? Nữ nhi của ta tương lai lớn lên nhất định là một nữ anh hùng anh thư khiến nhiều nam nhi hảo hán phải ngưỡng mộ”. Vân Nghê sang sang cười, ánh mắt ngập tràn yêu thương. “Làm gì có ai như lão gia tự mình phóng đại khuê nữ lên như vậy. Ta chỉ mong cả hai nữ nhi sau này đều tìm được nhân duyên tốt, cả đời sống vui vẻ khoái hoạt”. Dịch Yên La khẽ cười nói, trong ánh mắt đều là tình mẫu tử thương yêu hiền hậu. “Nếu có tên tiểu tử thói tha nào mà dám khi dễ nữ nhi của Vân Nghê ta thì cứ nhìn xem ta làm thịt hắn”. “Lão gia!” Hạ Lục đánh xe phía trước nghe thấy cuộc nói chuyện ở đằng sau liền không nhìn được mà mở miệng kêu lên một tiếng. Trong lòng thầm nghĩ, Nhị tiểu thư chính là niềm vui nhỏ nhỏ của Vân gia, chỉ cần có mặt của nàng thì thế nào cũng sẽ tràn ngập hoan thanh tiểu ngữ. (*hoan thanh tiểu ngữ: âm thanh đùa giỡn tiếng cười rộn ràng) Cũng khó trách lão gia, phụ nhân và đại tiểu thư đều yêu thương nàng hết mực, yêu thương cả từ trong

xương cốt mà ra chứ không chỉ mỗi trong lòng. Chẳng qua hai vị tiểu thư này của Vân gia thật sự là một chút cũng không giống nhau. Đại tiểu thư Vân Khánh Diệp dịu dàng như nước, giống như phu nhân là mẫu nữ nhân mềm mại, dịu dàng hiền thực. Hiện giờ đại tiểu thư đã bước qua tuổi mười sáu lại càng trở mĩ duyên đáng yêu kiều, sớm có danh xưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành. Còn vị Nhị tiểu thư này là lúc Vân lão gia đến tuổi trung niên mới sinh được nên từ nhỏ đã được nuông chiều. Cũng may, tuy nhị tiểu thư vô cùng nghịch ngợm nhưng lại không ngang ngược, mới năm tuổi mà đã rất hiểu biết, thông minh lanh lợi khiến người ta quý mến. Hơn nữa lại còn thích múa kiếm đâm thương quả thực giống y hệt lão gia. Cũng khó trách lại được lão gia yêu thương như vậy. Chỉ là ở kinh đô có lời đồn rằng, câu nói đầu tiên mà Nhị tiểu thư Vân Khánh Nhiễm cất lên lại là một câu vô cùng chinh chu. “Phụ thân, mẫu thân, Nhiễm nhi rất yêu mọi người”. Kinh thành đã từng có lời đồn đãi khắp nơi rằng Vân gia nhị tiểu thư là một thần đồng. Nhưng sau đó Vân lão gia ra mặt nói rõ đây chỉ là chuyện nhảm lẫn. Nhưng theo như Hạ Lục quan sát, cho dù nhị tiểu thư không thần thánh như trong lời đồn, cũng vẫn có thể gọi là một thần đồng. Tuổi còn nhỏ nhưng vật gì đã từng gặp qua thì không bao giờ quên, học cái gì thì cũng rất nhanh, tương lai sau này nhất định không thể lường trước. Hạ Lục vừa suy nghĩ vừa quát roi lên lưng ngựa. Phía sau xe ngựa chẳng biết vì sao lại truyền đến tiếng cười như tiếng chuông bạc của thiếu nữ. Hạ Lục cười thầm, nhất định là nhị tiểu thư lại đang trêu đùa mấy tiểu nha hoàn rồi. Bị tiếng cười lây nhiễm, hân vung roi ngựa ở trong tay càng thêm nhẹ nhàng. Tiếng cười vui đùa hòa quyện trong tiết trời mùa đông giá lạnh càng khiến đáy lòng của mọi người thêm ấm áp. Chỉ là ánh sáng rực rỡ phía chân trời lại chẳng biết từ khi nào đã bị mây đen che khuất. Trong trời đất dường như có thêm một chút âm u. Gió lớn gào thét càng làm cho sương tuyết tạt vào mặt, chìm ung bắt an phát ra tiếng kêu sợ hãi, giống như đang báo hiệu một điều gì đó. ... Lúc này, trong kinh thành, một đội hắc y thiết vệ (hắc y thiết vệ: ám vệ mặc giáp sắt) thúc ngựa ra khỏi Nam Thành Môn, thất lưng mỗi người đều đeo bảo kiếm, ánh mắt lạnh lẽo, gấp rút thúc ngựa theo sau con ngựa đen tuyền bốn vó trắng như tuyết đang dẫn đầu phía trước. Trên lưng con ngựa cao lớn kia là một nam hài tuổi còn rất nhỏ, cũng một thân hắc y, chẳng qua ở phía sau chiếc áo hồ cừu màu đen tuyền thêu chỉ bạc kia là một chiếc đại huy thể hiện sự cao quý thanh cao. Khuôn mặt mặc dù vẫn chưa trưởng thành nhưng góc cạnh đã có khí thế sắc bén như đao, gió tuyết khó mà che được vẻ lạnh lùng tàn nhẫn trong đôi mắt. Roi ngựa trong tay điên cuồng quất xuống, con ngựa bị đau lại càng điên đại chạy nhanh về phía trước. Những bông tuyết văng tung tóe, tiếng móng vang vang dường như mang theo sát khí. Chợt có người đi đường đi qua, đưa mắt nhìn theo, trong lòng liền cảm thấy ớn lạnh, nhưng cũng âm thầm phỏng đoán đây là tiểu tử nhà ai mà mới từng chừng ấy tuổi đã có loại khí thế này? Những người này định làm gì, sao lại đằng đằng sát khí đến vậy. ...

————— (1) Đề cập đến những cuộc phân tranh giữa các nước trong các thời kì nhất định của Trung Quốc. Vạn thử quốc gia thất: nhắc đến bảy cường quốc trong Chiến quốc gồm Tề, Sở, Tần, Triệu, Ngụy, Hàn, Yên; Ngàn thừa quốc gia ngữ: là năm nước trong giai đoạn sau Xuân Thu đầu Chiến quốc gồm Lô, Tống, Trung Sơn, Vệ, Trịnh; dịch vụ tranh quyền, cái vì loạn thế: ám thanh tranh đoạt, phủ khắp thời buổi loạn lạc. *Bạch Liên: Cái này chỉ tương đối thôi nhé, ta cũng không chắc chắn là chính xác 100%, nếu có gì sai mọi người chữa lại cho ta nhé. ^^ . Nếu quan tâm các nàng có thể vào link bên dưới để tìm hiểu, lưu ý là Tiếng Trung nhá. >.<*

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Căn Phòng Nhỏ Ấm Áp Trong Mùa Đông

Đây là bài ca dao miêu tả Mông Sơn ở phía nam Chiến quốc. Bài ca dao được dựa trên cảnh tượng hùng vĩ, tráng lệ, cao ngất cùng với cái lạnh thấu xương của dãy núi Mông Sơn nổi tiếng, cũng là ngọn núi cao nhất trong cả năm nước. Mông Sơn nằm ở vùng biên cương phía đông nam Chiến quốc, là một dãy núi lớn trải dài khoảng hơn một nghìn dặm, giống như một con Ngựa Long đang nằm trên mặt đất, lại giống như một con Mãnh Hồ ngẩng đầu vẫy đuôi, cao lớn sừng sững, hùng vĩ mà đồ sộ. Mông Sơn đã trở thành một tấm lá chắn thiên nhiên, bảo vệ biên cảnh phía đông nam của Chiến quốc không cho các nước khác xâm phạm. Lúc này, trên núi phủ một màu tuyết trắng xóa, tuy nhiên trên đỉnh núi cao bấy giờ lại được vây quanh bởi một thung lũng ấm áp ôn hòa hiếm thấy. Tất cả là do bên trong thung lũng có một dòng suối nước nóng rất lớn, cho dù hiện giờ tiết trời ở trên núi còn là gió rét giá lạnh, nhưng dòng nước vẫn tỏa nhiệt nóng hừng hực. Xung quanh dòng suối lại càng ấm áp ôn hòa, đặt mình vào trong đó sẽ chẳng khác nào đang nhìn thấy mùa xuân vậy.. Một khu rừng vân sam trưởng thành, xanh um tươi tốt, trong rừng có một bãi đất trống, hiện giờ đã có vài gian nhà bằng gỗ được dựng lên vững chắc ở nơi đó. Dưới ánh mặt trời, gian nhà gỗ nhìn gọn gàng mà tinh xảo, bên ngoài còn có một hàng rào được làm công phu, có thể nói mọi thứ đều rất kì công. Người khác liếc mắt một cái liền dễ dàng nhận ra, người xây dựng nên căn nhà gỗ kia chắc hẳn phải đạt hết tình yêu cầu đặt ra ở trong lòng cùng với niềm vui mừng thì mới có thể xây được một gian nhà tinh tế tỉ mỉ đến như thế. Vân Khánh Nhiễm mở to hai mắt nhìn tiền cảnh ở nhân gian này, đầu tiên là kinh ngạc hô lên, sau đó liền buông bàn tay phụ thân ra, phi thân phóng về hướng nhà gỗ. “Tỷ, tỷ em, đây chính là ngôi nhà mới của chúng ta sao? Thật tốt quá!” Tiếng cười nói như chuông bạc còn chưa tiêu tán hết trong gió, bóng người nho nhỏ đã mở cửa biến mất vào phòng không thấy tăm hơi. Ánh mắt Vân Khánh Diệp cũng sáng ngời như một chùm hoa hòe, hiển nhiên nàng thực sự rất thích căn nhà mới của mình liền xoay người nhìn về phía phụ mẫu, thấy mẫu thân gật đầu đồng ý lúc này mới cười vui vẻ, cất bước đi đến căn nhà gỗ kia. Đáng vẻ thanh tao nhã nhặn nổi trên nền bức tranh tiên cảnh này lại càng khiến cho bóng người của nàng thêm thanh lệ thoát tục. Dịch Yến La nhìn theo bóng hai nữ nhi có phong thái hoàn toàn khác nhau biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng vui mừng mãn nguyện. Hai đứa trẻ này tuy tính tình khác nhau nhưng đều là cốt nhục trong lòng nàng. Nhất là nha đầu Nhiễm nhi kia, hoạt bát tinh nghịch, từ khi có đứa bé này, tiếng cười nói vui vẻ chưa từng tắt ở trong nhà, làm cho người mẫu thân như nàng trẻ thêm ra nhiều tuổi. Lòng tràn đầy ngọt ngào, ngẩng đầu nhìn về phía phụ quân, liền chạm vào ánh mắt dịu dàng của Vân Nghệ đang cúi đầu xuống nhìn mình, vành mắt Dịch Yến La đỏ hoe: “Cuộc sống thế này thực như đang nằm mơ vậy”. “Lại ngây ngốc nữa rồi, mau vào xem thôi”. Trong mắt Vân Nghệ xuất hiện một tia áy náy, đẩy cánh cổng, ra hiệu phụ nhân mau tiến vào trong. Dịch Yến La còn chưa kịp cất bước, một tiếng làm nũng mang theo giọng điệu trẻ con êm tai từ trong phòng truyền đến. Cùng với âm thanh kia là một bóng người màu hồng phấn xuất hiện, nháy mắt đã đứng trước mặt Vân Nghệ. “Cha, nương, Nhiễm nhi rất muốn ở trong gian phòng nhỏ quay mặt về phương bắc, cửa sổ nơi đó có thể nhìn thẳng ra suối nước nóng. Nhiễm nhi rất muốn nó, cha nương nhất định phải thành toàn niềm yêu thích của Nhiễm nhi nha.” Vân Khánh Nhiễm ngửa đầu chớp đôi mắt đen sáng long lanh nói, còn bắt chước bộ dáng thường ngày của tỷ tỷ, dịu dàng cúi đầu. Thấy cha nương nửa ngày rồi mà cũng không nói gì, cái miệng nhỏ nhắn trẻ ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt dờ khóc dờ cười của hai người, quay đầu thì thấy ngay cả tỷ tỷ vừa mới đi ra khỏi phòng cũng mang theo vẻ mặt giễu cợt. “Có chuyện gì vậy?” “Diệp nhi à, con tới đây giải thích với muội muội nên làm như thế nào mới đúng cho nương xem”. Vân phụ nhân cười cười lắc đầu, ngụ ý bảo Khánh Diệp đang ở ngưỡng cửa lại đây. Khánh Diệp uyển chuyển đi tới, nhẹ nhàng yêu thương xoa xoa gương mặt đang ngập tràn mờ mịt của muội muội mình, lúc này mới cười nói. “Nhiễm nhi à, chỉ một động tác của muội mà đầy rẫy sai sót. Đầu tiên, khi cúi người chân khụy xuống phải là chân phải, vậy mà muội lại khụy gối chân trái. Hai bàn tay đan vào nhau, tay trái phải đặt lên trên tay phải, muội lại làm ngược lại. Còn nữa, hai tay đặt chồng lên nhau phải để ở sườn eo bên trái, không phải eo bên phải. Bảo bối, học những cái khác thì nhanh thế mà vừa học đến lễ tiết liền

không am hiểu chút gì”. “Muội thực sự sai nhiều như vậy sao? Mặc kệ, dù sao Nhiễm nhi vẫn muốn gian phòng nhỏ ở phía bắc kia, ai cũng không thể tranh nó với muội”. Tiểu nha đầu không thèm để ý nói, hai tay chống nạnh, dáng vẻ tỏ rõ thái độ nếu không có được căn phòng đó thì sẽ đi tìm người đánh nhau. Khánh Diệp bật cười, vỗ nhẹ gương mặt đang phụng phịu của muội muội: “Đồ ngốc, gian phòng kia có treo một thanh đoản thương phụ thân mới làm cho muội, muội không nhìn thấy sao?” Khánh Nhiễm sùng sốt, lúc này cảm thấy rất thích căn phòng kia, hóa ra nó vốn được chuẩn bị cho nàng a! Trong lòng hừng hực, bỏ nhào vào lòng phụ thân, chớp chớp đôi mắt sáng long lanh như một con chó Nhật nhỏ. “Phụ thân thật là lợi hại, nơi ở thân tiên thế này cũng có thể tìm được. Còn có gian nhà gỗ được dựng kì công tinh xảo này, trước đó Nhiễm nhi một chút cũng không biết gì về nó cả. Mẫu thân có biết không? A, nhất định là mẫu thân biết, phụ thân yêu thương nương nhất, chắc hẳn lúc ở cùng nương đã lặng lẽ nói cho nương biết”. Vân Nghệ cười ha ha: “Đúng vậy, nương con là người ta yêu nhất, tất nhiên là không thể giấu giếm được”. Dịch Yến La không nghĩ phụ quân sẽ nói với con như vậy, hai gò má liền đỏ lên, tròng mắt liếc phụng phịu một cái rồi bước nhanh đi vào trong phòng. “Hi hi, nương thẹn thùng rồi. Cha yêu nương hơn hay yêu con với tỷ tỷ hơn?” “Con cùng Diệp nhi là tâm can bảo bối của cha. Mau đi giúp nương nhóm lửa nấu cơm đi, bữa tối Bạch thúc cùng với Tinh Viêm sẽ mua đồ trở về”. Vân Nghệ tiến lên, một tay dẫn một nữ nhi, ba người cười hi hi cùng nhau đi đến căn phòng bếp được xây độc lập ở phía tây. Một nhà cao thấp cùng động thủ, một bàn thức ăn nhanh chóng được bày ra. *BL: sao tự xưng đọc câu này thấy giống thơ thế nhỉ!!^^* Gần tới giờ Dậu, mặt trời sớm đã ngã về tây, vòm trời như nhiễm phải ánh hồng đỏ trắng lợt. Bạch Huy Minh cùng với nhi tử chín tuổi của hắn, Bạch Tinh Viêm đi mua đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cũng về tới nhà gỗ. Khánh Nhiễm cả một ngày đều vui vui về về, bận việc này rộn việc kia. Hiện tại mọi thứ đều đã sắp xếp chuẩn bị xong, nhìn một phòng đầy những gương mặt đang bận bịu, từng người đều là người mình yêu quý nhất, trong lòng lại càng vui cực kì. Từ nay về sau, nơi giống như tiên cảnh này chính là nhà của nàng, cùng với những người nàng yêu thương nhất ở cùng một chỗ, trên đời này không còn có người nào hạnh phúc hơn so với nàng. Trong phòng, than hồng trên lò lửa đang hâm nóng một bình rượu thanh đã ung ục thoát ra khỏi trắng làm cả căn phòng thoảng nghe hương rượu. Đồ ăn được bày đủ lên bàn, mọi người cũng không theo thứ tự vị trí gì cả, lộn xộn ngồi xuống. Khánh Nhiễm chen vào ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, vừa định gọi tỷ tỷ đến ngồi bên trái, lại có một bóng người thoát một cái liềm ngồi xuống, Bạch Tinh Viêm đặc ý nháy mắt, đôi mắt nhìn về phía nàng thề lưỡi. “Nhiễm muội muội, Viêm ca ngồi ở đây vô cùng tốt nha.” “Có cái gì mà tốt, người lớn lên xấu xí như vậy, ta muốn tỷ tỷ của ta”. Khánh Nhiễm oán hận nói xong, mắt thấy Khánh Diệp đang hài hước nhìn nàng, nhanh nhẹn ngồi xuống. “Aizz, lời này của Nhiễm muội muội nói không đúng rồi. Muội xem, cha muội ngồi bên cạnh đi La. Ta đương nhiên là phải ngồi bên cạnh muội rồi”. Bạch Tinh Viêm nghiêm trang nói xong, còn hướng về phía Vân Khánh Nhiễm nghiêm túc gặt đầu hai cái. Lời của hắn làm mọi người trong phòng cười ha ha, Khánh Nhiễm lại càng tức giận đến mức gương mặt lộ vẻ bức bối. Thâm mắng, tên tiểu tử đáng chết này, thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ, càng lúc càng lớn mật. Phải biết rằng, thêm cả phần tuổi ở kiếp trước thì nàng giờ đã hai mươi lăm tuổi rồi, mỗi ngày đều bị một tiểu tử mười tuổi không vừa lòng trêu chọc, ngấm lại liền thấy bức mình. “Ha ha, lời nói của Tinh Viêm đúng đấy. Cha cũng thấy Tinh Viêm ngồi cạnh Nhiễm nhi là hợp lí. Huy Minh, người xem đấy?” Vân Nghệ cười ha ha, ánh mắt nhìn hai đứa trẻ lấp lánh có thần, trực tiếp đến mức làm Khánh Nhiễm sợ run một cái. Vị phụ thân này sẽ không nhanh như vậy liền muốn đính ước cho một cô bé như nàng, còn lo liệu việc hôn nhân của nàng luôn đấy chứ? Mắt nhìn sang Tinh Viêm bên cạnh nàng đang càng thêm đắc ý, Khánh Nhiễm lại càng đau khổ. “Nghệ ca nói rất đúng, Nhiễm Nhiễm của chúng ta trông rất vui vẻ.” Bạch Huy Minh khoan khoái cười. Bạch Huy Minh từ những ngày đầu đi theo Vân Nghệ ra chiến trường đã trở thành quân sư của hắn, hai người sát cánh bên nhau cũng được ba mươi năm rồi, đồng sinh cộng tử sao chỉ có một hai lần? Cả hai đã sớm thân như người một nhà, nói chuyện càng không có gì kiêng kị. Thề từ Bạch Huy Minh năm ngoài bị bệnh mà chết, hai năm qua thân thể của hắn cũng có lúc tốt lúc xấu, hơn nữa Vân Nghệ về quê ở ẩn, tất nhiên là cũng muốn ở cùng một chỗ với nhau. Hai người càng hi vọng có thể đã thân lại càng thêm thân, hơn nữa Bạch Tinh Viêm thích Khánh Nhiễm ai nấy đều có thể thấy được. Mặc dù vẫn còn là hài tử, nhưng hai vị đại nhân đã có tâm, thậm chí còn thường xuyên vui đùa với hai người. Khánh Nhiễm tròng mắt dữ tợn liếc về phía Tinh Viêm một cái, sợ các vị cha già lại nhiệt huyết dâng trào nói ra những lời còn dọa người hơn, liền ai u hét lớn một tiếng, nói: “Mau dọn cơm lên đi, con cũng đã đói bụng lắm rồi. Hôm nay Vân gia, Bạch gia chuyển đến nhà mới, con, Vân Khánh Nhiễm, xin lấy chén rượu này để chúc mừng mọi người chuyển đến nhà mới vui vẻ, từ nay về sau nơi này nhất định mỗi ngày phải tràn ngập tiếng cười nha”. Thân hình nhỏ nhỏ đứng dậy, nói xong liền rót một chén rượu, ngửa đầu định uống hết. Cổ tay bị nắm chặt, hóa ra Tinh Viêm ngồi bên cạnh bắt được tay nàng, cười hi hi: “Nhiễm Nhiễm, người là một tiểu cô nương thì uống rượu cái gì, chén rượu này phải để ca ca thay người uống chứ”. Khánh Nhiễm quay đầu lại nhìn, mọi người không hề ngăn cản, rõ ràng là đã đoán được Tinh Viêm sẽ dùng chiêu này, tất cả đều đang dờ dờ cười nhìn hai người bọn họ. Hùng hăng liếc mắt nhìn Tinh Viêm, thân mình Khánh Nhiễm liền di chuyển, tay trái đánh lên cái tay Tinh Viêm đang cầm chặt cổ tay của mình. Nào ngờ Tinh Viêm dường như đã sớm biết nàng sẽ dùng chiêu này, nhẹ buông tay vừa đỡ vừa ra sức bắt lấy bàn tay phải đang đánh tới của nàng, tay kia lại càng nhanh chóng đoạt lấy chén rượu. Còn chưa kịp đợi Khánh Nhiễm hồi thần lại, một chén rượu đã đi vào trong miệng hắn. “Nhiễm muội, ngồi đi. Ta gấp thức ăn cho người ăn”. Khánh Nhiễm bức mình nhìn cái mặt tươi cười của hắn, chỉ cảm thấy giận dữ không có chỗ trút ra. Mọi người nhìn hai gò má nàng đỏ bừng một mảnh liền cười vang. Bữa tối hôm đó, câu chuyện cười này kéo dài mãi từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt. Trăng sáng sao thưa, khắp nơi đều tĩnh mịch. Khánh Nhiễm nằm trên chiếc giường mới của nàng, nhìn cách bài trí ấm áp trong phòng, ý cười ở khóe miệng làm thế nào cũng không xóa nhòa được. Trên tường treo thanh đoản thương cha mới làm cho nàng, cả một cây cung nhỏ, còn có một thanh mộc kiếm nữa. (*mộc kiếm: kiếm gỗ). Trên chiếc bàn nhỏ để chiếc áo bông mẫu thân mới may. Nàng gồi đầu lên chiếc gối bằng lông cáo mềm mại do chính Tinh Viêm săn được, sau đó còn van xin tỷ tỷ làm gối cho nàng. Cuộc sống mỗi ngày được bao bọc trong tình yêu thương vô tận như vậy, năm năm rồi, Khánh Nhiễm vẫn cảm thấy nó giống như một giấc mơ đẹp. Nhưng giấc mơ này cũng thực sự ấm áp ngọt ngào, êm đềm ấm lòng. Nhớ tới kiếp trước của mình, không có cha mẹ yêu thương chăm sóc, chỉ có em trai cùng nàng sống nương tựa vào nhau, cuối cùng ngay cả em trai cũng bỏ lại nàng mà đi. Khánh Nhiễm quả thực cảm thấy ở kiếp này, mỗi ngày bản thân như đang ngâm mình trong một bình mật vậy. Nàng vĩnh viễn cũng không thể quên được năm năm trước lúc nàng trọng sinh, trở thành một em bé. Khi mở to mắt nhìn thấy cha mẹ mình, vào khoảnh khắc đó, trong đôi mắt họ tràn ngập tình yêu thương hiền hậu. Cái loại ánh mắt này chính là khát vọng trong suốt hai mươi năm của nàng, rốt cuộc hiện tại nàng cũng nhận được. Cho nên thời điểm nàng có thể nói chuyện liền vội vàng biểu đạt tình cảm trong lòng, nàng nói: “Cha nương Nhiễm nhi rất yêu mọi người”. Bấy giờ nhớ lại sắc mặt kinh ngạc của cha mẹ, Khánh Nhiễm vẫn cảm thấy buồn cười. Nàng đã hứa với cha mẹ đáng yêu của nàng rồi sao? Nghĩ tới đây, Khánh Nhiễm hi hi cười, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy thoải mái, chẳng thấy buồn ngủ chút nào cả? Ánh mắt xoay tròn, dứt khoát mở cửa sổ, tung người nhảy ra ngoài. Cách đó không xa chính là suối nước nóng. Buổi chiều nàng muốn đến đó chơi nhưng mẫu thân lại không đồng ý. Vậy bây giờ liền lên lút đi xem xem, nàng còn chưa từng tắm suối nước nóng nha! Bóng người tiểu cô nương nhỏ nhỏ giống như nai con trong rừng nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy qua, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm. Lúc này nàng thậm chí còn không biết chính sự cao hứng nhất thời này của nàng đã cứu mình một mạng. Đến tận nhiều năm về sau, lúc trưởng thành trở thành một thiếu nữ xinh đẹp nàng vẫn có suy nghĩ y như trước. Nếu đêm đó nàng không rời khỏi nhà gỗ, có phải nàng cũng sẽ giống như những người mà nàng yêu thương sâu sắc nhất, chôn thân trong biển lửa màu máu kia. Nàng thật hối hận, hối hận vì mình đã không thể cùng những người yêu quý đối mặt với cái chết. Nhưng mà sau này, nàng chợt hiểu ra, nàng yêu mọi người sâu sắc, mọi người cũng yêu nàng sâu sắc, nhất định bọn họ sẽ hi vọng nàng may mắn còn sống! Hơn nữa còn nghiêm túc tiếp nhận sự thực, tiếp tục sống vui vẻ, sống để mang đến một chút nhẹ nhàng cho bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.2 - Chương 3: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến

Rừng cây tùng yên tĩnh, xanh um lạnh lẽ, gió nhẹ khẽ lướt qua, mang theo mùi nhựa tùng. Cách đó không xa, suối nước nóng tí tách phát ra nhịp điệu. Khánh Nhiễm nhảy vọt đi trong rừng tùng, thấy cách đó không xa dưới ánh trăng mờ lung hiện lên ánh nước lấp lánh, sương mù dày đặc bao phủ suối nước nóng, hai con người đen huyền càng thêm sáng ngời. Vứt đi cành tùng vừa mới tiện tay bẻ xuống, nàng thi triển khinh công bay vọt đi. Kế ra, thân thể mà nàng được nhận này thật sự không tồi, cộng thêm việc nàng còn giữ trí nhớ của kiếp trước, nên học võ vô cùng nhanh. Năng lực hiểu biết, khả năng lĩnh ngộ của nàng đương nhiên không giống như một đứa trẻ bình thường, hơn nữa thân thể này còn thừa hưởng sự thông minh từ mẫu thân, có trí nhớ cực kì tốt. Tuy rằng Khánh Nhiễm còn bất mãn việc mình mới chỉ sáu tuổi, nhưng dù sao, ngay từ lúc mở mắt đã tiếp xúc với võ công. Ngay từ lúc đầu, nàng đã cảm thấy hứng thú, ngày thường được mẫu thân ôm trong lòng nhìn phụ thân anh tuấn cảm thương múa gậy, song lại phát hiện những chiêu thức kia rất hợp ý mình, chỉ nhìn vài lần liền nhớ gần như chính xác hoàn toàn, không sai khác lắm. Khi đó nàng vẫn còn là một đứa bé chưa biết đi. Từ khi lên ba, có một hôm bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, lúc phụ thân đang luyện võ thì nàng đi theo sau làm vài động tác, khi phụ thân phát hiện ra thì rất cao hứng, lập tức bế bổng nàng tung cao lên không trung, ha ha cười mừng rỡ. Thế là Khánh Nhiễm liền bắt đầu sự nghiệp luyện võ của nàng. Bởi vì nụ cười vui thích của phụ thân, cùng với ánh mắt sáng ngời, kiêu hãnh và nuông chiều của ông. Đến nay nhোáng một cái nàng đã tập võ được hơn hai năm, cũng có thành công đôi chút. Ngay cả phụ thân cũng đặc biệt tự hào, nói rằng nàng có khung xương đặc biệt hiếm thấy, là kỳ tài võ học. Hơn nữa khả năng lĩnh hội của nàng cực cao, mai sau nếu ở trên chiến trường, nhất định sẽ thành công hơn cả phụ thân. Rốt cuộc thì công phu trở nên thế nào căn bản Khánh Nhiễm cũng không mấy quan tâm, chẳng qua vì nhìn thấy phụ thân cao hứng nên cảm thấy làm việc gì cũng đáng giá. Chỉ có điều không tập võ cũng không được, tên tiểu tử Bạch Tinh Viêm kia luôn chạy nhảy quanh nàng, nếu nàng không biết chút võ công nhất định sẽ bị hắn bám lấy, một khắc cũng đừng hòng thoát thân. Đương nhiên, tập võ có rất nhiều ích lợi. Chẳng hạn như bây giờ, suối nước nóng vốn cũng không gần giờ đã xuất hiện ngay trước mắt. Nếu không biết chút võ công, sợ rằng đi đường vào ban đêm cũng không dễ dàng. Ngồi xổm bên mép nước, lấy tay cảm nhận một chút, dòng nước ấm áp thật sự rất dễ chịu. Khánh Nhiễm đặt mông ngồi xuống, cúi đầu ra rồi duỗi bàn chân trắng nõn ngâm vào nước. Hừ nhẹ một tiếng thỏa mãn, nghe tiếng suối chảy ào ào, nhìn mảng sương trắng trôi nổi trên suối nước nóng, cảm thấy ánh trăng kia càng làm cho vùng đất nhẹ nhàng yên bình này có thêm một chút phong tình vô tận. Cảm thấy vẫn không đủ thoải mái, Khánh Nhiễm liền dứt khoát đứng lên cởi quần áo, thảnh thơi dù sao cũng đã đến đây rồi, không chơi đùa bơi lội thì thật là có lỗi với bản thân. Vừa mới tháo hai nút áo, liền nghe thấy chỗ tối bên cạnh truyền đến một giọng cười khe khẽ khiến Khánh Nhiễm sùng sột thét lớn một tiếng. “Tinh Viêm đáng chết, người ra đây cho ta!” Vừa nói xong, Bạch Tinh Viêm quả nhiên nhảy ra, vẻ mặt mang theo ý cười. “Ta đã nói là đêm chưa đến một trăm người nhất định sẽ cởi quần áo, quả nhiên, vừa rồi chỉ mới đến bảy mươi bảy thôi!” “Người thật là nhảm chán, buổi tối lại chạy tới nơi này để đếm số. Người mấy tuổi rồi? Còn tập đếm một hai ba, hừ”. Khánh Nhiễm tức giận nhìn tên tiểu tử thối tha ở trước mắt đang vô cùng vui vẻ, thảnh thơi muốn nhào đến cắn hán một miếng, vì cái gì mà lần nào cũng là một tiểu tử chưa đến mười tuổi phá hư chuyện tốt của mình! “Ha ha, tiểu gia ta đây không nhiều cũng không ít, chỉ hơn Nhiễm Nhiễm bốn tuổi mà thôi, vừa vặn để làm tướng công của muội”. Tinh Viêm đắc ý nháy mắt, nhích lại gần. Khánh Nhiễm lườm hán một cái, cũng không tiếp tục để ý đến hắn. Tên tiểu tử này ngày ngày đều tưởng công tướng công, ngay từ đầu nàng đã kịch liệt phản đối mãi cho đến hiện giờ, nhưng ngoại trừ bắt đấm đi nàng cũng chỉ có bắt đấm đi. Đi tắt vào, thảnh thơi, đêm nay đừng nghĩ đến bơi lội gì nữa. “Tại sao người lại ở chỗ này?” “Hắc hắc, Viêm ca ca rất hiểu Khánh Nhiễm nha, buổi sáng ta đã biết đêm nay muội chắc chắn sẽ chạy ra ngoài này chơi”. Kẻ nào đó lại đắc ý nháy mắt lần nữa. “Chúc mừng, người đoán đúng rồi. Chỉ có điều nếu ngày mai người dám nói lung tung với nương ta, ta sẽ tức giận nha”. Đi tắt vào xong, về mặt Khánh Nhiễm thành thật nhìn về phía Tinh Viêm. Tuy suối nước nóng nơi đây rất ấm áp, nhưng mẫu thân lại không cho rằng như vậy, bảo là người lớn tới đây tắm rửa thì được, còn trong tiết trời đông khắc nghiệt này thì nàng quá nhỏ, độ ấm của suối nước nóng sợ là không đủ ấm làm nàng chết cứng. Ban ngày trong lúc nàng đang mải nghĩ đến chuyện ngâm mình dưới nước thì mẫu thân hết lần này đến lần khác vẫn dằn đi dằn lại không cho phép nàng lên chạy tới đó. Nghĩ vậy, Khánh Nhiễm nhìn về phía Bạch Tinh Viêm dò xét, không phải bởi vì chuyện ban sáng đó mà hắn chạy tới nơi này để nấp chứ? Việc làm của tiểu hài tử này khiến một “lão nhân” như nàng đôi lúc thực sự nhìn không ra, rất nhiều lần cũng phải cảm thán rằng cô nhân đứng là có bệnh già sớm, tâm tư của một tiểu hài tử nhỏ nhoi mà sâu đến mức dọa người. Nhưng mà ngẫm lại, ở cái nơi giàu sang phú quý này, nam hài tử mới mười tám tuổi đã thành gia lập nghiệp cũng có khối người. Tinh Viêm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Khánh Nhiễm, đang định trêu chọc nàng vài câu, vành tai đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, yên lặng chăm chú lắng nghe, lông mày hơi chau lại. “Này, người làm sao vậy?” Mặc dù võ công của Khánh Nhiễm rất tốt nhưng dù sao cũng không thể so với Tinh Viêm đã tập võ được một thời gian dài. Nàng tập võ mới hơn hai năm, nhưng Tinh Viêm cũng đã mất sáu năm tập luyện, thành lực tất nhiên tốt hơn Khánh Nhiễm nhiều. Thấy Tinh Viêm khoát tay, Khánh Nhiễm nhìn sắc mặt hắn có chút bất thường, cũng vội vàng không chế tâm trạng, yên lặng nghe ngóng. Cũng vào lúc này, Vân Nghệ đang nằm ở nhà gỗ bất thành hình lơ đãng như chim ưng, hết lớn một tiếng liền phi thân từ trên giường xuống đất. “La muội, nhanh mang Nhiễm nhi cùng Diệp nhi trốn đi! Maul!” Dịch Yến La nghe thấy tiếng hét của phu quân, mơ màng mở to mắt, thấy Vân Nghệ đã cầm lấy ngân thương trên giá đỡ. Lời nói vừa rồi của phu quân nháy mắt như tiếng vọng lại trong đầu, sắc mặt nàng liền trắng xanh tái nhợt, lập tức ý thức chuyện gì đang xảy ra. Vân Nghệ trời sinh tính tình hào sảng, nghĩa bạc vân thiên, từ trước đến nay đối với triều đình luôn trung thành không ăn ở hai lòng, cương trực ghét a dua nịnh nọt. Đối với quyền hành được giao phó ông cũng không cảm thấy có gì không thỏa đáng, tựa như những lời ông nói với phu nhân mình, ông tin tưởng hoàng đế sẽ không ra tay với ông. Tuy nhiên Dịch Yến La lại không cho rằng như vậy, nàng là một nữ tử thông tuệ, đối với việc Vân Nghệ giao trả binh quyền từ quan về quê, trong lòng nàng luôn tồn tại sự lo âu. (*nghĩa bạc vân thiên: nghĩa khí ngút trời, chỉ người có tình nghĩa lớn đến mức có thể che lấp cả mây trời) Chẳng qua nàng thấy lời nói của trượng phu vô cùng quả quyết, hơn nữa lại thêm muốn loại ân cư ngày ngày không phải lo nghĩ này, cho nên luôn lơ đãng sự lo âu trong lòng. Hiện tại vừa thấy biểu tình cùng động tác của Vân Nghệ, tuy nàng không biết võ công, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong chốc lát liền đã đoán ra. Sự u ám ở trong lòng chân chừ mãi không chịu rời đi cuối cùng đã hóa thành một tiếng sấm nổ vang trong đầu nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, vội vàng xuống giường, cũng chẳng quan tâm có đi giày hay không, vớ lấy một chiếc áo khoác liền chạy ra ngoài. Mà giờ khắc này, Vân Nghệ đã đến cửa phòng Bạch Huy Minh đánh thức y dậy. Y là bạn nối khố của ông, chỉ hiểu mấy thứ binh pháp chứ võ nghệ lại không tinh, sợ là bây giờ vẫn còn đang trong mộng. Khi Dịch Yến La cùng Vân Khánh Diệp hoảng loạn chạy ra khỏi phòng thì Vân Nghệ và Bạch Huy Minh đã đứng sẵn trong sân, một người cảm thương, một người cảm kích. “Nghệ ca, không thấy Nhiễm nhi đâu!” “Viêm nhi cũng không có trong phòng, hai đứa bọn chúng chắc đang ở cùng nhau”. Bạch Huy Minh nhíu mày nói. “Đi rồi! Đi rồi cũng tốt! Thực là coi trọng Vân Nghệ ta, cao thủ tối cũng không ít!” Vân Nghệ lạnh giọng nói, lúc này nét mặt vị danh tướng vốn chưa hề biến sắc khi đối diện với vạn quân ở ngay trước mắt cũng đã trắng nhợt đi ít nhiều, đêm nay nếu muốn chạy thoát, sợ rằng sẽ vô cùng khó khăn! Với võ công của ông, sớm đã nhận ra rất nhiều cao thủ đang tập trung ở nơi này, hơn nữa bọn chúng đang đến rất nhanh... Cuối cùng đã đến! Vân Nghệ một bên kéo Khánh Nhiễm, một bên bảo vệ Dịch Yến La, bốn người chạy ra ngoài sân, nhưng mới thoát ra ngoài sân nhỏ, mấy mũi tên liền bắn xẹt qua. Vung thương đón đỡ, Vân Nghệ hất cánh tay đang kéo nữ nhi ra, quyết đoán nói. “Chạy mau, về phía bắc!” Ông biết rõ tình cảnh lúc này, chỉ có thể dùng sức lực của một mình mình để trì hoãn không để kẻ địch

đuổi theo ba người kia, tuyệt đối không có khả năng cùng nhau chạy thoát. Bóng đen tựa như ma quỷ từ trên trời giáng xuống, bốn hắc y nhân xuất hiện, cách hơn năm thước. “Chạy mau!” Vân Nghê hét lớn một tiếng, cầm hàn thương trong tay phi thân vọt tới. Hai mắt Dịch Yến La rung rung ngẩn ngơ, nhưng nàng hiểu rất rõ trạng thái của mình đang làm gì. Thấy biểu cảm của trạng thái, nhìn việc hắc y nhân đang làm, liền hiểu rằng từ biệt lúc này sợ rằng chính là vĩnh viễn xa rời. Nàng biết rõ, nếu còn hi vọng, giờ khắc này trạng thái sẽ không bao giờ rời đi, sẽ không rời bỏ các nàng. Nàng muốn ở lại, muốn nói có chết cũng phải chết cùng nhau. Nhưng mà nàng biết, nàng còn là một mẫu thân. Dịch Yến La cắn răng, một phen kéo chặt cánh tay Khánh Điệp nhẫn tâm chạy về hướng bắc. Bạch Huy Minh lại không đi, vùng kiếm xông tới. “Nghê ca, huynh đệ chúng ta lại kẻ vai sát cánh đánh một trận lần nữa!” Lúc này, ba mặt sân đều nhuộm đầy ánh lửa, vô số những cây đuốc với khí thế sét đánh không kịp bưng tai đang di chuyển hướng về phía này. Trong rừng tùng phía trước ngôi nhà gỗ lại chợt hiện ra hơn mười hắc y nhân, mỗi người khinh công đều cực kỳ cao, nháy mắt liền giam hai người trong vòng vây. Vân Nghê vốn định một mình liều chết ngăn chặn kẻ địch, vì ba người kia tranh thủ thời gian, nhưng rõ ràng rằng vị huynh đệ này của ông lại không nghĩ như vậy. Ông vội vàng nhìn về phía Bạch Huy Minh. Ánh mắt hai người chạm nhau khiến Vân Nghê bỗng nhiên bật cười. “Được! Cùng kẻ vai chiến đấu!” Hai người một kẻ hàn thương trong tay phóng khoáng, một kẻ múa kiếm quét qua. Nhưng những hắc y nhân kia cũng không phải loại đầu đường xó chợ, thỉnh thoảng lại có kẻ phát ra tiếng kêu thảm thiết dưới hàn thương của Vân Nghê, nhưng Bạch Huy Minh chỉ có thể tự bảo vệ mình, một lát vết thương đã chồng chất. Lúc này, rất nhiều cây đuốc đã ở gần ngay trong tầm mắt, một loạt tiếng vỗ ngựa lớn rõ ràng vang lên bên tai. Một con ngựa đen từ trong rừng tung đi ra, đi đầu là một người mặc cẩm bào lông cừu màu trắng, đại huy màu đen vùn vụt bay ở phía sau, chính là thất hoàng tử Chiến quốc năm nay mới có chín tuổi – Dịch Táp. Lập tức ghim cương ngựa, con ngựa liền đứng thẳng lên. Dịch Táp lạnh lùng nhìn về phía Vân Nghê vẫn đang mãi múa thương, ánh mắt không chút để tâm liếc nhìn Bạch Huy Minh. “Đoạt mệnh ngân thương, quả nhiên danh bất hư truyền”. Mắt thấy Vân Nghê chỉ trong một thoáng đã phóng thương làm bốn năm hắc y nhân ngã xuống, đồng tử Dịch Táp co rút, mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Một Đêm Đỏ Máu

“Công tử, Vân phu nhân đã dẫn nữ nhi chạy về phía bắc”. Một tiểu tướng mặc áo giáp thấy Dịch Táp đang lạnh lùng nhìn Vân Nghê liền bước lên phía trước, cung kính nói. “Đuổi theo!” Dịch Táp lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn không dời khỏi Vân Nghê một li, chỉ là nét mặt đã hiện lên vẻ khó chịu. Nam tử vừa mới báo tin kia vội vàng phát tay dẫn một nhóm người cầm đuốc đuổi theo về hướng bắc. Vân Nghê hét lớn một tiếng, nhanh chóng giải quyết hai hắc y nhân vây quanh đang có ý định muốn ngăn cản ông, sự lo lắng trong lòng đã làm bộc phát toàn bộ tiềm năng trong cơ thể ông. Lúc này, những hắc y nhân kia làm sao có thể là đối thủ của ông, cuối cùng bị ông đánh văng đi. Tuy vậy Dịch Táp cũng không hề lo lắng, ngược lại ánh mắt sáng ngời, nở nụ cười, biểu tình trên gương mặt y hết như đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích từ lâu, chẳng qua sát khí trong mắt lại khiến người ta không rét mà run. Hắc y nhân đại huy lên, liền lấy xuống cây cung bằng đồng đen ở trên lưng, kéo căng dây cung nhắm bắn, mũi tên lông vàng xé gió vút đi trong không trung. Một tiếng kêu tắt nghẹn kim ngân vang lên, trông thấy một người ngã xuống, khoe môi Dịch Táp khẽ cong lên. “Huy Minh!” Vân Nghê thét lớn một tiếng, xoay người phóng ngân thương trong tay vào giữa ngực một hắc y nhân làm kẻ đó trực tiếp ngã xuống. Lao về phía Bạch Huy Minh vừa ngã xuống, trông thấy Vân Nghê chứa đầy tơ máu, nhìn thấy mũi tên lông vàng kia đâm độc cắm vào lồng ngực của Bạch Huy Minh. Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng. Vân Nghê đỡ Bạch Huy Minh ngồi dậy, để y dựa vào người mình, nghiêng chặt răng cố kiềm chế cảm xúc, sắc mặt tái mét. “Nghê...ca, kiếp sau...chúng ta vẫn sẽ là...huynh đệ”. Miệng Bạch Huy Minh trào ra rất nhiều máu, vừa nói xong thân mình liền mềm nhũn gục ngã. “A!” Một tiếng hét thảm thiết như xé toạc trời đêm, toàn thân Vân Nghê run rẩy, trừng mắt nhìn về phía Dịch Táp. “Dịch Táp!” Đối diện với ánh mắt u ám lạnh lẽo của Vân Nghê, đáy lòng Dịch Táp không khỏi phát lạnh, nét mặt hơi kinh hãi, nhưng ngay lập tức hắc y nhân đã khôi phục lại thái độ bình thường, phát tay ra hiệu cho nhóm người vừa mới nhận lệnh tiếp tục đuổi theo hướng bắc, nhìn về phía Vân Nghê nói. “Các người cũng không phải không cho phép bản thân. Hôm nay hãy để bản công tử lĩnh giáo phong thái của đoạt mệnh ngân thương!” Dứt lời, Dịch Táp lập tức phi thân nhảy vọt lên, hai đạo kim quang bên sườn eo chợt lóe, tập kích về phía Vân Nghê. Vân Nghê căn bản không hề quan tâm đến hắc y nhân, định lao thẳng theo hướng của truy binh, nhưng lại không ngờ Dịch Táp tuy còn nhỏ tuổi nhưng võ công lại rất cao. Hai luồng hàn khí mạnh mẽ trực tiếp đánh vào sau lưng khiến Vân Nghê chỉ còn cách xoay người lại vùng ngân thương ngăn cản. Hai tiếng keng phát ra, hai đạo kim quang kia đã bị ngân thương đón đỡ, một ánh sáng vàng rực lướt qua không trung mang theo tia lửa dài dừng lại cách đó ba bước chân có hơn. Vân Nghê lúc này mới nhìn rõ thứ ánh sáng đang phát ra trong tay Dịch Táp là hai chiếc kim luân lớn, hiển nhiên đòn công kích tàn nhẫn chí mạng vừa rồi là từ một đứa trẻ nhỏ này. Trước đây ông sớm đã nghe nói Thất hoàng tử Dịch Táp sùng võ thành si, và lại, tuổi còn nhỏ mà võ nghệ đã xuất chúng, tâm ngoan thủ lạt. Hôm nay chứng kiến, quả nhiên là không sai chút nào. Song hiện giờ ông không có nhiều thời gian để quan tâm đến chuyện đó, bóng người vút đi muốn chặn truy binh. (*tâm ngoan thủ lạt: bụng dạ nham hiểm, ra tay độc ác) (*Kim luân: một vũ khí kim loại hình dạng như bánh xe, có răng cưa hoặc lưỡi sắc. Kim Luân Pháp Vương trong Thần Điệp Đại Hiệp sử dụng loại vũ khí này) Nhưng Dịch Táp sao lại dễ dàng buông tha cho Vân Nghê như vậy, vùng kim luân thẳng về phía Vân Nghê, mỗi một chiêu đều đánh thẳng vào những nơi trọng yếu trên người. Vân Nghê bất đắc dĩ đánh phải cùng hắc y nhân đấu với nhau, khoe mắt trông thấy rất nhiều truy binh đang nhanh chóng đuổi theo về phía bắc, rõ ràng đây là những binh lính được huấn luyện bài bản với động tác vô cùng lạnh lẽo khiến cho đáy lòng ông phát lạnh. Hét lớn một tiếng, ra tay không chút lưu tình, từng chiêu cũng tàn nhẫn như vậy, đối với nam hài chín tuổi ở trước mắt, ông đã không thể xem là một đứa trẻ được nữa. Tuy rằng Dịch Táp có võ công cao nhưng cũng chỉ coi như vượt trội hơn so với những người đồng trang lứa, làm sao có thể là đối thủ của Vân Nghê? Vân Nghê phản kích đánh tới, hắc y nhân ngăn cản được ba chiêu, liền cảm thấy dư chấn của hàn thương làm tim phổi đau buốt. Tinh thần nguy hiểm vội lùi về sau mấy bước tránh thoát một kích quét ngang, hấp tấp đứng vững lại, trơ mắt nhìn Vân Nghê xoay tròn ngân thương trong tay đâm thẳng đến tim mình. Hắc y nhân vội vã lùi tiếp về phía sau, song luân sắp che chắn ở trước ngực thì hàn khí đã xông đến. Âm một tiếng, một lực mạnh đánh tới, thân hình hắc y nhân bị đánh bay văng ra xa, vừa vịn dụng cụ một gốc cây tùng, nhất hô bách ứng vang lên. (*nhất hô bách ứng: chỉ một tiếng gọi mà nhiều người cùng đồng thời kêu lên) “Công tử!” Dịch Táp té ngã rất mạnh trên mặt đất, chỉ cảm thấy trước mắt là một màu tối đen, mãi mới lấy lại sức lực, thân thể gắng gượng đứng dậy, phun ra một ngụm máu tươi. Hắc y nhân tay quạt miệng, nhìn Vân Nghê ở phía xa đang muốn phi thân rời đi, tay phải lạnh lùng giơ lên, hai mắt nhắm lại lạnh lùng nói. “Bản thân!” Một tiếng hạ lệnh, mấy trăm cung thủ đã sớm dùng hỏa tiễn nhắm bắn vào Vân Nghê từ lâu đồng thời cùng buông dây cung trên tay. Một tiếng vang oanh trời, những ánh lửa cháy ngút trời hướng về cùng một phía. Vân Nghê hét lớn một tiếng, ngân thương cầm trong tay khua lên tạo thành một vòng cung màu bạc, hỏa tiễn bốn phía bị ông ngăn cản bắn ra bốn phía, trong lúc nhất thời, cây cối, nhà gỗ tất cả đều bị thiêu trụi, ánh lửa ngút trời hừng hực bốc cháy. Rốt cuộc, sức của một người cũng khó địch lại được trăm tên. Bả vai trúng tên, chân trúng tên, phần eo cũng trúng tên... Vân Nghê tuyệt vọng quỳ ngã trong một vùng lửa đỏ, không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm về

phương bắc. Ở nơi đó, vợ con của ông, cũng giống như ông đang phải đối mặt với cái chết, mà ông lại không thể tiếp tục bảo vệ họ được nữa... Trong một thoáng, giữa ánh lửa, dường như ông nhìn thấy nụ cười tươi của thể nữ... Bóng tối bao trùm áp đến... (*thê nữ: thể tử và nữ nhi, ý chỉ vợ và con gái) Dịch Táp được đỡ dậy, đẩy kẻ đang diu mình ra, tầm mắt chăm chú nhìn thẳng vào vòng lửa cách đó không xa. Từng bước đến gần, trong mắt chứa đầy sự phức tạp, hần lẳng lẳng đứng bên ngoài cách đó hai bước, ánh mắt rung rung. Ngây ngốc đứng đấy không biết đã qua bao lâu, hần khom người hạ bái. Xoay người bước lên ngựa, lập tức thúc ngựa phóng về phương bắc. “Mai táng cho tốt!” Tất cả những chuyện này đều xảy ra quá nhanh, thời gian trôi qua không quá một khắc, hai sinh mệnh sống sờ sờ ra đấy liền vĩnh viễn biến mất. Một Vân Nghệ danh chấn oai hùng trong lòng mọi người, không khỏi khiến những người có mặt phải cảm thán mạng sống thật dễ dàng mất đi đến thế. Lúc này, Khánh Nhiễm đang bị Tinh Viêm lôi kéo chạy về hướng nhà gỗ. Ánh lửa ngút trời kia, tiếng mũi tên vun vút kinh hồn đảm vía kia làm cho bước chân Khánh Nhiễm loạn choạng, lao đảo nghiêng ngả. Đầy lòng chìm nổi, không phân biệt rõ mùi vị gì, chỉ có thể dán chặt mắt theo bản năng vào nơi đang có ánh lửa đằng xa kia, cùng Tinh Viêm chạy như điên đến đó. Bất chợt, nàng nhìn thấy mẫu thân và tỷ tỷ phía xa, nhưng ngoài các nàng, tầm mắt còn nhìn thấy rất nhiều hắc y nhân đuổi theo ở phía sau. Dịch Yến La hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng và Tinh Viêm, khi bọn họ còn chưa kịp hô lên, Dịch Yến La đã nhanh chóng nhìn về phía Tinh Viêm, gắt gao nhìn vào hần. Bỗng nhiên nàng chột vuron tay phải ra, khua tay ra hiệu một cách quyết liệt. Động tác ra dấu kia Tinh Viêm biết! Ánh mắt kia Tinh Viêm cũng hiểu! Di La của hần đang nói...chớ có lên tiếng! Không được lại đây! Dẫn Khánh Nhiễm chạy đi! Chạy đi mau lên! Trong lòng Tinh Viêm chột xuất hiện những gì, hần căn bản không nắm bắt kịp, phải đau khổ lựa chọn nhưng chỉ trong một thoáng nam hài liền hạ quyết định. Rất nhiều hắc y nhân từ đằng kia đang truy sát đến đây, hiển nhiên bọn chúng đã phát hiện ra Dịch Yến La, các nàng đã không còn cơ hội có thể chạy thoát được nữa. Lúc Khánh Nhiễm đang định hô to lên, hần cực kì nhanh tay che miệng nàng lại, tay còn lại điểm huyết ở sau gáy và vai nàng. Sau đó, hần nhìn Dịch Yến La một lần cuối cùng, vác Khánh Nhiễm lên vai, phi thân bay vút đi trong đêm tối. Khánh Nhiễm gầy dựa, cào lên bả vai Tinh Viêm, tro mắt nhìn mẫu thân cùng với tỷ tỷ ở phía xa. Bọn họ đang bị rất nhiều hắc y nhân bao vây! Mẫu thân và tỷ tỷ đều không biết võ công! Bọn họ đang bị rất nhiều hắc y nhân bao vây! Mẫu thân và tỷ tỷ đều không biết võ công!... Suy nghĩ đó không ngừng quay vòng trong đầu Khánh Nhiễm không chịu biến đi. Giờ phút này nàng muốn đánh nhau! Nàng muốn rít lên! Nàng muốn gào thét! Nhưng mà Tinh Viêm đã điểm huyết nàng, nàng chỉ có thể tro mắt nhìn mình càng ngày càng cách xa mẫu thân và tỷ tỷ. Thậm chí đến khóc nàng cũng không dám, nàng sợ nước mắt của nàng sẽ làm nhòe đi tầm mắt mình, nàng sợ nàng sẽ không còn cơ hội nhìn rõ bóng dáng họ lần nữa, dù cho trên mặt họ giờ phút này tái nhợt, là sợ hãi, là trống rỗng... Nàng chỉ muốn nhìn họ thật rõ, nàng chỉ muốn nhìn thật rõ mà thôi! Nơi này có quá nhiều cao thủ, hiện tại hần chạy băng băng như vậy, những tên tiểu binh này không thể phát hiện, tuy nhiên chỉ sợ rằng sau đó sẽ bị cao thủ nhận ra. Huống hồ những tên này nếu có phát hiện ra thì cũng không có gì là bất thường, chắc chắn sẽ đuổi theo đến đây, cho dù hần có chạy trốn nhanh hơn nữa cũng vô dụng. Trong lòng Tinh Viêm nhanh chóng tính toán, dừng bước. Anh mắt vừa đảo liền chạy về phía suối nước nóng. Nơi đó có một hang đá nhỏ bí mật, do dòng nước ẩn nồn dần mà thành, cực kì bí mật, hần mới vừa tìm được. Phi thân tới bên cạnh hang đá, nhanh chóng đem Khánh Nhiễm từ trên vai xuống, nam hài vuốt ve gò má tái nhợt của tiểu cô nương, thấy đôi mắt nàng gắt gao nhìn mình lom lom, khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra, nhẹ giọng nói. “Đừng hận ta, một năm trước Viêm ca ca đã từng nói phải bảo vệ muội, ta... Ta không thể để cho muội chết”. Nói dứt lời, liền nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán Khánh Nhiễm, sau đó kiên quyết ấn nàng vào sâu trong hang đá kia. Thuận tay đẩy một tảng đá lớn lấp cửa hang lại, nam hài liền phi thân lặn vào trong nước núp sau một tảng đá lớn không xa. Chỗ này cũng cách gần nơi có ngọn lửa kia, chẳng qua được che chắn bởi những tảng đá sắc nhọn lờm chờm nằm ngổn ngang ở khắp nơi, lại có nhiều cây đại thụ lớn làm nơi này có vẻ âm khí nặng nề, nên động tác vừa rồi của bọn họ không bị phát hiện. Hang đá vô cùng chật hẹp, Khánh Nhiễm gần như suýt bị kẹp chặt trong đó. Cửa hang tuy được ngăn cản bằng khối đá do Tinh Viêm xô dịch, nhưng xuyên qua khe hở, xuyên qua bóng cây trùng điệp, nữ hài lại có thể nhìn thấy rõ ràng từng người trong ánh lửa. Chúng giam hãm mẫu thân và tỷ tỷ vào giữa vòng vây, đột nhiên không biết xảy ra chuyện gì, bọn chúng bắt đầu hành động. Hai mắt Khánh Nhiễm đỏ như máu nhìn trừng trừng, khí huyết trong cơ thể hỗn loạn, không thể tin được điều mình đang nhìn thấy. Những kẻ đó, những kẻ đó lại muốn làm nhục mẫu thân và tỷ tỷ! Bọn chúng là súc sinh! Một đám súc sinh! Ý nghĩ này vang lên, Khánh Nhiễm nhìn thấy mẫu thân kéo tỷ tỷ ra phía sau lưng trong tuyệt vọng, cũng nhìn thấy mẫu thân, người vốn luôn dịu dàng yếu đuối đang phải hoảng hốt kéo tỷ tỷ trốn tránh bọn chúng. Khuôn mặt nàng tỉnh bơ quay về phía bên này, lọt vào tầm mắt của Khánh Nhiễm. Ánh mắt khát máu của nữ hài chỉ còn là sự trống rỗng, nhưng vẫn gắt gao nhìn về hướng đó. Nhìn chăm chăm vào đám súc sinh đang đẩy ngã mẫu thân cùng tỷ tỷ! Nhìn bọn chúng phi thân vọt lên! Nhìn thấy mọi chuyện tựa như một cơn ác mộng. Mắt cô bé trừng to nhìn vào tất cả những chuyện này, nhìn từng người ở đó. Nàng thề, tuy rằng bây giờ nàng không thể nhớ từng gương mặt, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, dù có phải lật tung trời đất này lên, nàng cũng sẽ tìm thấy bọn chúng, miễn là nàng vẫn còn sống trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Huyết Hải Thâm Cừ

Ẩn nấp sau tảng đá lớn, lúc này Tinh Viêm cũng trọn to mắt nhìn thấy hết thảy, hần gần như muốn lao ra đó, bàn tay đã ướt đầm máu tươi, ngay đến môi cũng bị cắn nát. Chẳng qua hần không thể quên, không thể nào quên ánh mắt di La vừa mới nhìn hần, sự giao phó của di, sự ủy thác của di. Di đã giao phó Khánh Nhiễm cho hần, hần không thể bỏ mặc nàng một mình như vậy! Nam hài gắt gao kiểm chế bản thân, mà giờ khắc này, trông thấy bọn người đó lao đến, rốt cuộc hần cũng không nhẫn nhịn được nữa! Phi thân định xông đến chỗ có ánh lửa kia, nhưng vào lúc này, một người một ngựa đang chạy như bay đến đây. Chân nam hài chùn lại một bước, trở về núp phía sau tảng đá. Dịch Táp cười ngựa ngồi trên cao, nhìn thấy tình cảnh phía xa, lông mày chột chau lại. Xoay người rút lấy cung tên, giương cao, ba mũi tên lấp trên dây cung cùng được bắn ra, ba luồng hàn quang xẹt qua bầu trời đêm mang theo tiếng xé gió. Ba tiếng kêu thảm thiết phát ra, ba kẻ đang đề trên thân mình Vân Khánh Điệp lúc này đã toi mạng. Tiếng kêu lại phát ra lần nữa, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn thì ba người đang vây quanh Dịch Yến La đã mất mạng dưới mũi tên. Trong nháy mắt, Dịch Táp liền đi đến nơi được bao vây trong ánh đuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn một đám hắc y nhân đang sững sờ. Bọn chúng đều không dám phản kháng lại, rồi rít cúi đầu xuống. Dịch Táp lúc này mới nhìn về phía Dịch Yến La, nào biết hần vừa mới ngoảnh đầu lại, Dịch Yến La rất nhanh đã lấy ra một phi tiêu nhỏ, một ánh hàn quang nhoáng lên, Dịch Táp cả kinh, nguy hiểm né đầu, không ngờ một vết máu rạch ngang sườn mặt. “Nương!” Dịch Táp không thể ngờ lại bị thương dưới tay Dịch Yến La, hần nghiêng đầu cũng không vội nhìn lại, vuron tay xoa nhẹ sườn mặt mình. Tuy nhiên vào lúc này, một tiếng thét trong trẻo vô cùng bị thương truyền đến, dù cho hần có tâm ngoan thủ lạt đến mức nào cũng không khỏi vì tiếng la bị thương tuyệt vọng kia mà đồng cảm. Trong lòng nhất thời bối rối, quay đầu lại liền phát hiện máu tươi trên ngực Dịch Yến La đang ào ào chảy ra ngoài. Nước mắt Vân Khánh Điệp rơi như mưa, kêu thét, hai tay đè chặt lên ngực mẫu thân đang không ngừng trào máu tươi, nhưng làm thế nào cũng không thể ngăn dòng máu nhuộm đỏ hai bàn tay của nàng. “Nương, người không thể cứ như vậy mà bỏ lại Điệp nhi, người không thể!” “Điệp nhi... đừng sợ... nương ở...” Vân Khánh Điệp hoảng sợ nhìn thấy đầu mẫu thân đột

nhiền gục xuống, ánh mắt mỹ lệ mà bi thương của mẫu thân đang ở trước mặt nàng bỗng nhiên nhắm nghiền lại, sẽ không bao giờ... nhìn nàng nữa, không bao giờ còn... nhìn nàng nữa! Dòng lệ trong đôi mắt nàng ngưng đọng đờ đẫn, nàng ngoảnh nhìn hai bàn tay mình nhuộm đầy máu tươi, nhìn gương mặt mẫu thân tái nhợt, trong lòng chỉ còn lại sự thần thờ. Dịch Táp nhủ mảy thúc ngựa đi đến, nhìn sắc mặt ngưng ngẩn của nữ tử trước mắt. Quần áo nàng không chỉnh tề, lộ ra bả vai cùng cái cổ trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt to vô thần mà bi thương. Dịch Táp lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên hắc y nhân vẫn còn đang cầm kiếm trong tay đứng ở một bên. “Ai cho ngươi động thủ?” Nam hài vừa nói xong, hắc y nhân kia còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi, một vệt ánh sáng xẹt lên, y đã ngã thẳng xuống đất. Cô y hiện ra một vết máu dài rất sâu có thể rõ ràng nhìn thấy được. Kim luân nhoáng lên một cái liền trở lại trong tay Dịch Táp, nam hài trầm lặng nhìn nữ tử đang ngu ngơ ngồi trên mặt đất, đến cả nửa ngày cũng không nhúc nhích. “Công tử, Hoàng thượng có ý chỉ phải trầm thảo trừ căn.” (*trầm thảo trừ căn: nhổ cỏ phải nhổ tận gốc) Dịch Táp quét mắt giục ngựa đi đến bên cạnh tên quan to kia, kẻ đó rung mình một cái liền cúi đầu. Không biết vì lý do gì, từ xưa đến nay nam hài vốn tâm ngoan thủ lạt nhưng mãi vẫn không hạ lệnh giết chết nữ tử đang thần thờ, ngu ngơ, vô hồn trước mặt. Có lẽ là vì lòng kính trọng đối với phu phụ Vân Nghệ, có lẽ là do nét mặt nữ tử kia quá mức buồn bã thảm thương khiến cho hắn cảm động. Sau hồi lâu, hắn nhủ mảy, xuống ngựa nhìn về phía Vân Khánh Diệp: “Ngươi còn muốn sống sao?” Về mặt đang đờ đẫn của Vân Khánh Diệp sau khi nghe thấy những lời hắn nói trong nháy mắt như xuất hiện vết rách, nàng bất thành linh ngẩng đầu gào lên. “Muôn! Vân Khánh Diệp ta miễn là vẫn còn sống, mỗi thù hôm nay nhất định sẽ trả lại gấp mười!” Đối diện với ánh mắt sắc bén tựa lưỡi đao của nàng, Dịch Táp có chút run sợ. Mãi một lúc lâu sau hắn mới cất giọng, nói. “Không có mệnh lệnh của bản công tử, không cho phép bất cứ ai giết nàng!” “Vâng, thưa công tử!” Nam hài nhìn nữ tử kia lần cuối cùng rồi phi thân lên ngựa, thúc ngựa xoay người. Lúc này, tên quan trung niên khi chạy lại. “Công tử, còn thiếu hai người. Tiểu nữ nhi Vân Khánh Nhiễm của Vân Nghệ và nhi tử của Bạch Huy Minh, Bạch Tinh Viêm”. “Chia nhau ra mà tìm. Đồ ngu! Việc này còn phải để bản công tử tự mình giải quyết sao?”. Trong lòng nam hài bức bối, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử trung niên kia, khiến cho hắn ta vội vàng vâng dạ. Lòng mảy Dịch Táp cau chặt lại, dùng sức quất roi ngựa phóng về phía căn nhà gỗ đang cháy rụi trong ánh lửa rừng rực đàng xa. Tuy nhiên, ngay khi bóng dáng hắn vừa biến mất, tên quan vừa khúm núm khi nãy lập tức ưỡn thẳng lưng, khiển trách: “Còn không mau đuổi theo! Ý chỉ của bệ hạ, một người cũng không thể buông tha. Con mẹ nó, chạy mất một người thì chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc sống nữa! Đồ ngu!” Ánh lửa ở khắp nơi, trong nháy mắt đã lan ra bốn phương, mọi người ai cũng không dám chậm trễ. Đêm nay đã có không ít người chết, trong lòng bọn chúng tràn ngập sự kinh hoàng, sợ rằng người tiếp theo sẽ là chính mình. Tên quan thúc ngựa đi đến cạnh Vân Khánh Diệp, hai mắt tinh tế đánh giá nàng. “Không hổ danh mỹ nữ được người người ca ngợi, chẳng qua đáng tiếc...” Dứt lời, hắn kiểm ở thắt lưng rút khỏi vỏ, một nhát thẳng tắp đâm xuyên tim Vân Khánh Diệp. Trông thấy đôi mắt nữ tử vẫn đang mở trừng trừng nhìn mình, nam nhân từng giết người vô số cũng không khỏi ớn lạnh cả người, rung mình một cái. Vội vàng chỉ vào thi thể Vân Khánh Diệp nói: “Mau đưa cái xác này đi xử lí. Giữ tốt cái mệnh của các người lại! Chuyện này kẻ nào dám báo cho công tử biết thì... ừ!” Mấy kẻ ở lại lập tức cảm thấy một trận rung mình, ríu rít quỳ xuống đất, hai tên còn lại vội vã kéo thi thể Vân Khánh Diệp đi thật xa. Chẳng biết tại sao tên quan kia vẫn cảm thấy từng hồi ớn lạnh chạy khắp cơ thể, dường như ở nơi nào đó vẫn còn có ánh mắt âm u rét lạnh thấu xương đang gắt gao theo dõi y. Ánh mắt kia so với kiếm còn sắc bén hơn, thậm chí còn có thể nhìn thấu tâm địa con người! Y điên cuồng nhìn quanh, nhưng xung quanh ngoại trừ những điểm sáng lấp lờ của những cây đuốc cùng với nhiều hắc y nhân đang bắt đầu hành động, y thật sự không phát hiện ra điều gì khác. “Khúc đại nhân, còn thi thể nữ nhân này làm sao bây giờ?” Một tên tiểu binh nom nớp lo sợ dè dặt tiến lên chỉ vào thi thể Dịch Yến La trên mặt đất hỏi. “Công tử cũng không có nói gì, mang đi, đem đi chôn cho bản đại nhân!” Nam nhân vội vã nói, cái cảm giác mao cốt từng nhiền này khiến cho y nóng lòng muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này, ba chân bốn cẳng phát tay nhanh chóng phi thân phóng về phía nhà gỗ, giống như đằng sau đang có cái gì đó đuổi giết y vậy. (*mao cốt từng nhiền: sồn gai ốc, đáng sợ tới mức lông tóc dựng đứng) Mà giờ khắc này, ánh lửa quanh suốt nước nóng cũng nhiều hơn, rất nhiều ánh đuốc đang chiếu rọi đêm tối sáng như ban ngày, trong nháy mắt, nơi ẩn nấp của Khánh Nhiễm và Tinh Viêm đã có nguy cơ bị ánh lửa chiếu sáng toàn bộ! Lúc này Khánh Nhiễm chỉ ngây ngốc, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ mẫu thân và tỷ tỷ vừa mới ở. Nơi đấy giờ đây đã trống trải không còn gì, tất cả dường như chỉ là ảo giác của một mình nàng, một ảo giác đáng sợ. Đối với ánh lửa càng ngày càng sáng rực trong tầm mắt, căn bản nàng không hề có phản ứng. Tuy nhiên, dù đang nấp sau tảng đá nhưng trong lòng Tinh Viêm không khỏi lo lắng bồn chồn, đôi mắt hắn nhìn ánh lửa sáng ngời, tâm tư gấp gáp liên tục biến đổi. Có quá nhiều ánh đuốc, đủ để soi rõ nơi ẩn nấp của bọn họ. Tuy rằng Khánh Nhiễm đang ẩn náu ở hang đá cực kì bí mật nhưng hắn không dám mạo hiểm đánh cược. Căn răng một cách kiên quyết, nam hài lặng lẽ không một tiếng động nhẹ nhàng lặn xuống nước, bơi hai cái liền đến phía sau hang đá, nhẹ giọng nói vào khe đá hơi lộ ra ngoài. “Nhiễm Nhiễm, ta sẽ đánh lạc hướng dẫn bọn chúng rời đi, muội nhất định phải đợi đến khi hiểu rõ tình hình bên ngoài rồi hãy đi ra, hiểu không?” Nam hài lo lắng nói xong, hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng tiểu cô nương đáp lại mình, lúc này mới sực nhớ cô bé đã bị điểm huyệt. Thầm mắng đầu óc mình thật sự đã lâm cảm rồi, hoặc có lẽ là do hắn rất muốn nghe giọng nói của nàng một lần nữa. Nhìn ánh lửa đang liên tiếp tới gần, nam hài liếc mắt nhìn thật lâu khe đá kia lần cuối, vờn tay đặt lên mặt đá lạnh như băng, yết hầu chuyển động lên xuống hai cái, lúc này mới dè dặt được sự ghen ngào. “Nhiễm Nhiễm, phải tiếp tục sống thật tốt.” Nói xong câu này, Tinh Viêm liền cắn răng lặn xuống nước, lặng lẽ bơi về phía bờ bên kia, đợi khi nghe thấy âm thanh những kẻ đó đã đến gần chỗ ẩn nấp của Khánh Nhiễm, hắn liền từ trong nước mạnh mẽ nhảy vọt lên. Dưới ánh trăng phủ một tầng hơi nước, bóng người nho nhỏ phi thân đáp lên bờ rồi sau đó bay nhanh chạy vào rừng từng cách đó không xa. “Ồ đáng kia!” “Bản tên!” “Mau đuổi theo!” ... Tiếng âm ỹ vang lên, tiếng bước chân hỗn loạn dần đi xa. Quang cảnh lay động trước mắt đập vào trông mắt nhuộm màu đỏ thắm của Khánh Nhiễm. Nàng tập trung toàn bộ sức lực để giải huyệt trên người, muốn chui ra khỏi hang đá, muốn bắt tên tiểu tử Tinh Viêm kia lại, nghiêm khắc nhắc nhở hắn, đánh hắn, cắn hắn. Dù cho có chết nàng cũng không muốn thân thân một mình ở nơi này! Hắn đã đáp ứng mẫu thân sẽ chăm sóc nàng, tuy rằng nàng chẳng thèm. Nhưng hắn đã đáp ứng! Đã đáp ứng rồi mà chỉ trong chốc lát lại có bản lĩnh nuốt lời như vậy! Để lại một mình nàng ở trong này! Hiện giờ hắn là người thân duy nhất còn lại của nàng, chẳng lẽ hắn không biết sao? Nếu vậy vì cái gì lại đối xử với nàng như thế! Nàng không cần hắn phải đánh lạc hướng dẫn đám người đó rời đi, nàng cũng không cần để cho một tiểu hài tử xấu xa như hắn bảo vệ nàng! Nàng không thích hắn, nàng ghét hắn suốt ngày cứ chạy theo mình, quẩn quít lấy mình! Ghét hắn ngày nào cũng trêu đùa nàng! Càng ghét hắn cứ nói phải bảo vệ nàng! Ghét tên tiểu hài tử nghịch ngợm phá phách chết tiệt như hắn! Không! Hắn không thể chết, hắn vẫn luôn trêu đùa bắt nạt nàng, nàng còn chưa kịp trả thù, hắn làm sao có thể chết được! “Bạch Tinh Viêm, tên hỗn đản nhà ngươi, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, cô nãi nãi ta sẽ không bao giờ... thích ngươi nữa! Tên khốn kiếp Bạch Tinh Viêm kia, không phải ngươi nói muốn cưới ta sao, hiện tại ta bằng lòng, ngươi phải trở về lấy ta! Ngươi mau trở về đi!” Khánh Nhiễm gào thét trong lòng, hai tròng mắt đỏ máu rớt cuộc không chịu đựng nỗi đau đớn, dòng nước mắt tựa như lưỡi đao quét qua hai gò má, thấm vào trong đá, hòa cùng với bóng đêm. Nhưng nước mắt lại không làm cho đôi mắt tiểu cô nương nhạt nhòa đi mà ngược lại càng khiến cho đôi mắt nàng thêm rét lạnh, giống như cặp mắt sắc bén lóe lên và khát máu của thú dữ ăn mình ở lùm cỏ trong đêm tối. Bên ngoài hang đá, bóng đêm trầm lặng, nhưng cách đó không xa, giữa rừng tùng, ánh lửa lại ngút trời, che dấu sát khí nặng nề.

Một đêm đen đăm máu này, dường như dài đằng đẵng không có hồi kết...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Q.2 - Chương 6: Anh Kiệt Tề Tụ

Tháng chín, tháng đầu tiên trong ba tháng mùa thu *.

(*Trung Quốc là quốc gia thuộc Bắc bán cầu, thời xưa người ta đã tính toán được các mùa trong năm, mùa thu ở Bắc bán cầu bắt đầu từ tháng 9 đến hết tháng 11, đầu tháng 12.)

Tháng chín vừa đến, thiên địa liền có khí trời sang thu, bình minh toả ánh sáng đầm thấm nhẹ nhàng, nhiễm hồng vài mảnh lá khô, in bóng lên phố xá xinh đẹp.

Ngày ba, đầu tháng chín năm Nguyên Khang thứ mười lăm, trời xanh quang đãng, ánh sáng vàng dịu dàng xuyên thủng tầng mây, tạo thành từng luồng nhỏ, nhẹ nhàng đáp xuống kinh thành xa hoa, nở rộ êm đềm, rồi sáng rọi.

Gió thu ầm áp phất nhẹ qua, trời xanh mây trắng. Thế nhân lục đục bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, mưu sinh kiếm sống, nhưng lúc này bọn họ vẫn chưa biết được, chính ngày hôm nay sẽ là một hồi thiên chấn.

Rất nhiều năm sau, các nhà sử gia vẫn say sưa ghi chép nhắc lại chuyện này, sinh thần thứ năm mươi của Chiến Anh Đế, những nhân vật làm mưa làm gió toàn Trung Nguyên trong suốt sáu mươi năm, đã tập hợp về Thước Ca thành nguy nga tráng lệ.

Bọn họ người khai hoang mở đất, người văn thơ uyên bác, người hùng bá một phương, cũng có người nắm toàn thiên hạ. . . Nhưng sử sách đâu phải chỉ ghi danh một người? Những truyền thuyết về họ cũng không dừng lại ở đó.

. . .

Từ ngày này, bánh xe vận mệnh đã không thể chuyển động theo quỹ đạo trước đó được nữa, nó mang theo số mệnh của những thế nhân anh hào, chậm rãi tiến vào vòng xoáy nhân gian. Ngày này, họ ở Thước Ca thành gặp nhau, trong mười năm sau, giữa họ có nghi kỵ, có đối địch, có bắt tay, liên minh, rồi dần dần hiểu nhau, thân thiết.

Họ tự lưu mình vào bức tranh mực tàu loạn thế, lưu lại những sắc thái của chính bản thân mình, hoặc là dày đậm, hoặc là mờ nhạt, nhưng trong bức tranh chiến loạn khói lửa kia, mỗi người đều đã rực rỡ chói lọi mà chính mình chẳng hay biết, họ để lại cho thế nhân những truyền kì hấp dẫn, say sưa chuyện trò suốt trăm năm sau.

Mà trong trung tâm của bức hoạ kia, nơi mực dày điểm lệ nhất, có ai biết được? Không phải người xưng hùng một phương, không phải người nắm trọn thiên hạ, cũng chẳng phải ai quân lâm đất trời, mà là một vị nữ tử, truyền kì nữ tử.

Nhưng những chuyện ta này sẽ từ từ nói sau, giờ phút này, việc chú ý lớn nhất của mọi người chính là sinh thần thứ năm mươi của Chiến Anh Đế.

Cung yến tuy được tổ chức vào buổi tối, nhưng mới sẩm sớm, toàn bộ Chiến quốc đã bận rộn cả lên. Quan viên lập đàn bài lạy trên tường thành, đầu đường treo dây đèn lồng sắc đỏ. Sắc màu rực rỡ, cờ xuyên tung bay, tất cả bày ra không khí phồn hoa hưng vượng.

Cứ vài bước đường lại có một vũ đài hí kịch, hoa đán ngậm nga hát mừng bài “Chúc thọ”.

“Lưới hồng gấm đỏ tô điểm cửa son, từng xanh bách biếc xây bằng (lều chông) ngày sinh. Điểm nha (tiếng cửa chi nha) điểm cửa màu, đáp nha đáp thọ bằng, thọ bằng dâng cao chiếu sáng đèn lồng lụa đỏ, nha kia nha lớn, nha kia nha đỏ.”

Mọi người đều vui vẻ, trống nhạc làm chủ, điệu Hoa Cỗ (*) tung bừng reo vui, ê a xướng hát ngập tràn các con phố.

(*)Đây là một điệu múa dân gian Trung Hoa, một nam một nữ phối hợp, một người gõ thanh la, một người vừa gõ trống vừa múa.

Sự nhộn nhịp trong thành tất nhiên thua xa hoàng cung, hôm nay cung các đặc biệt náo nhiệt. Vì là sinh thần của Chiến Anh Đế, triều đình chiêu cáo đại xá thiên hạ, quan viên không thi hành hình phạt với tù nhân, một tháng cấm giết mổ xẻ thịt.

Hoàng cung lúc này là một bức tranh nhiều màu sắc, gấm vóc lụa là rực rỡ xa hoa, cách vài bước lại có đèn lồng đỏ thắm, xoay tròn lay động. Trời còn chưa sáng, Chiến Anh Đế đã tới Chính Hoà điện, ngồi trên thềm cao nghe bá quan chúc thọ.

Những việc này vốn được cử hành ở Kiền Viên điện, nhưng mà mọi người đều biết, mười một năm trước, Kiền Viên điện đã bị đại hoả phá huỷ. Thiên điện lúc này tuy không nguy nga đồ sộ như Kiền Viên điện, nhưng vẫn tỏ rõ khí thế.

Bá quan dập đầu chúc thọ, vui cười nịnh hót thưởng rượu, tham gia ngự yến. Đến lúc tiệc tàn đã là buổi chiều, Hoàng thượng cùng cung phi, hoàng tử, công chúa, hoàng tôn di giá đến ngự hoa viên nghe hí khúc.

Theo như Khánh Nhiễm nói, thời gian ban ngày, cầu Hoàng đế đều dùng để tiếp đón người nhà, buổi tối mới đến phiên sứ giả tứ quốc kia. Màn đêm buông xuống, thọ yến bắt đầu, những tham luyến và dục niệm thế gian cũng từ hoàng hôn mà ngo ngoáy chuyển động.

Tân tuyển lần này mở ra chỉ để chọn được nữ tử tham dự thọ yến, Khánh Nhiễm cùng những khuê nữ trúng tuyển được đưa tới Nghê Vân viện, học tập những lễ tiết trong cung, chỉ đợi đêm thọ yến biểu diễn.

Bóng đêm nhẹ nhàng buông xuống màn trời, ánh sáng dịu dàng bao phủ cảnh cung tuyệt đẹp, mơ hồ phiêu lãng như tiên cảnh.

Xanh vàng rực rỡ, đèn hoa đuốc sáng, bụi nước mỏng lung mờ ảo tràn ngập cảnh vật. Thảm đỏ trải dài một đường, hương hoa nhẹ nhàng quấn quanh trong không trung, chậm rãi thấm đượm lòng người. Tiết trời dịu nhẹ tô điểm cho đêm vui nhộn nhịp.

Thọ yến được cử hành ở Chính Hoà điện, tới giờ Dậu thì mọi việc đã được an trí thoả đáng, long ý cao cao toả ra kim quang, ngự đài bên cạnh là vị trí của những cung phi, sớm đã được lựa mông che khuất.

Ngự đài tiếp theo là bốn tịch án (chỗ ngồi trong bàn tiệc) độc lập, chuẩn bị vì bốn vị sứ giả. Xuống chút nữa mới đến chỗ ngồi của các hoàng tử, công chúa và quan viên đại thần. Chính giữa điện trải một lớp thảm đỏ dày, đứng là chỗ vũ đài biểu diễn.

Giờ Dậu chính khắc, chúng thần Chiến quốc đã an tọa ngồi vào vị trí của mình, còn tứ quốc sứ thần phải nửa giờ sau mới đến. Lúc này không có Hoàng thượng cũng không có sứ giả, không khí tất nhiên thoải mái nhiệt liệt. Bách quan sớm trở nên thân thiết, chung chén rót rượu, ăn uống linh đình.

Mà giờ phút này, dân chúng cũng tập trung chú ý tới sứ thần quán cách hoàng thành không xa, xem thử lúc nào bốn vị kia sẽ rời khỏi sứ quán, đến hoàng cung chúc thọ. Mọi người sớm đã được nghe uy danh của các sứ thần, tất nhiên hy vọng có thể qua việc này nhìn được phong thái của họ.

Tuy rằng đường từ sứ thần quán đến hoàng cung đã bị Cẩm vệ quân phong tỏa, nhưng rất xa, đầu đường đã chật ních người, mọi người đùn đẩy chen lấn, chỉ mong thấy được chút gì đó, cũng coi như là mở mang kiến thức.

Giờ Dậu tứ khắc, xa giá chậm rãi theo sứ thần quán đi ra, các sứ thần có người đi xe, có người ngồi kiệu, hoặc là cưỡi ngựa, được Cẩm vệ quân hộ tống, chậm rãi tiến đến hoàng cung.

Đến được cửa cung đã là giờ Tuất, sứ thần Yến quốc mặc nho sam màu xám, chậm rãi từ kiệu bước xuống, nét mặt lão nhân điềm đạm mà ôn hoà, ánh đèn chiếu sáng một mái tóc bạc, da nhăn, thân thể nhưng lại cao thẳng mà kiên nghị.

Phượng Anh cũng từ trên xe ngựa phát áo đi xuống, áo khoát ngoài tím đậm, áo trong xanh nhạt, thêu rồng mây* chỉ bạc, kim quan buộc tóc, thắt lưng quần dây, quý giá rực rỡ, giờ tay nhắc chân đều thông dong tào nhã, phong lưu tuấn tú càng hơn ngày xưa. Hắn nhìn cửa môn khắc hai chữ vàng “Tuyên Hoà”, cười nhẹ nhàng ấm áp như gió xuân.

(Còn mây : một dạng giống như rồng, có bốn chân, nhưng chỉ kém rồng một cái vuốt.)

Thấy Cao Tường Lâm cất bước, hắn cũng nâng thủ thi lễ: “Lão Thái phó, xin mời đi trước.”

Cao Tường Lâm không khách khí, vuốt cằm cười cười, trong mắt dấu chút ánh sáng: “Được Phượng tướng coi trọng, lão nhân cũng xin nhận lấy.”

Ông nói xong liền cất bước rời đi, trở thành người đầu tiên bước qua cửa môn. Lúc này Yến Hề Ngân cùng Lận Kì Mặc cũng cưỡi ngựa chạy đến, Phượng Anh hơi dừng cước bộ, quay lại mỉm cười.

Tĩnh quốc, Lân quốc, từ lúc lập nước đã có giao tình, lúc Ngô vương của Lân quốc sách loạn, Tĩnh quốc từng phái Dục vương lãnh binh tương trợ, nên việc hai người cùng nhau đến hôm nay cũng không có gì kì dị.

Phượng Anh quay đầu cười nhìn hai người, thấy Yến Hề Ngân mặc một thân trường bào thiên thanh, tà áo trong gió thu bay nhẹ, ánh đèn hoa lệ trong cung cũng có chút âm trầm, nhưng lại càng nổi bật lên dáng người cao ngất của hắn, anh tuấn bất phàm. Phượng Anh đã sớm nghe nói, Dục vương của Tĩnh quốc tính tình trầm ổn, nội liêm, dựa vào phong tư hôm nay cũng có thể thấy được, không khỏi hơi mỉm cười.

Lận Kì Mặc lại mặc một bộ nho sam màu trắng, bạch sam đón gió, ống tay áo dài phất phơ nhẹ nhàng. Người đẹp mặt sáng, trong sạch như tuyết liên, tóc đen dùng một cây bích trâm nhẹ nhàng cố định, tóc mai mượt mà buông xuống bên má trắng như ngọc, mũi cao thẳng, đường mày như được mực vẽ nên, ánh mắt đen nhánh sáng ngời.

Thế gian nói hắn tướng mạo xuất chúng, lại có nữ danh là Tứ lang. Năm trước khi lãnh binh, có không ít đại tướng xem thường hắn tuổi nhỏ, trong lòng không phục, lại thấy tướng mạo hắn như vậy liền xem hắn là một tiểu bạch kiếm, gọi thẳng tục danh Tứ lang, trêu chọc khi dễ.

Nay Phượng Anh vừa thấy cũng quả thực như lời đồn. Phượng Anh không khỏi kéo nhẹ khoe môi, nhìn lại thì đúng lúc Lận Kì Mặc cùng Yến Hề Ngân trao đổi cái gì, mặt mày phát ra ý cười, càng thêm tuấn đạt tiêu sái.

Hai người cưỡi ngựa đến trước cung, kiểm cương rồi đồng thời xoay người xuống ngựa, một người lưu loát nghiêm nghị, một người thông dong tuấn tú. Yến Hề Ngân đem cương ngựa giao cho cung nhân, tiến lên hướng Phượng Anh ôm quyền thi lễ: “Ta cùng với Tứ lang đã để Phượng tướng phải giúp đỡ, từ chối thì thật bất kính.”

Phượng Anh cười khê, thanh âm ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua màn đêm: “Phong tư hai vị nổi bật, cảnh đẹp, ý vui, Phượng Anh phải chờ nhưng thật ra cảm thấy vui trong lòng.”

Yến Hề Ngân cao giọng cười: “Sớm đã nghe nói Phượng tướng của Diệu quốc ôn nhuận như ngọc, hôm nay vừa thấy quả thực danh bất hư truyền.”

Ý cười của Phụng Anh càng sâu, nhìn về phía Lận Kì Mặc: “Từ biệt ở Khánh thành đã hơn mười một năm, Tứ lang vẫn sống tốt chứ?”

Con người Yến Hề Ngân khẽ co rút, hẳn thực sự không biết hai người có quen nhau. Nghe Phụng Anh gọi thẳng Tứ lang như vậy, trong mắt không khỏi âm u mấy phần. Ngũ quốc không ai không biết, Lận quốc Lận thiếu tướng ghét nhất bị một người xa lạ gọi là Tứ lang, hẳn cùng Lận Kì Mặc tuy có giao tình, nhưng để xưng hô như vậy cũng chỉ vừa đêm hôm qua.

Lận Kì Mặc nghe như thế nhưng chỉ nhướn mày cười, con người đen bóng khẽ chuyển đến hướng Yến Hề Ngân một chút: “Ta cũng đã nghe Cảnh Hiên nói rất nhiều lời ca tụng về ngài, hôm nay lại được chứng kiến tận mắt, Cửu Kiền vương quả thật phong tư bất phàm.”

Phụng Anh được phong làm Cửu Kiền vương, ở quốc gia của hắn xưng hô như vậy là tôn kính, nhưng ngoại nhân nói vậy lại là châm chọc. Điềm này Phụng Anh sao lại không biết? Nhưng giờ phút này, mặt hắn lại không đổi sắc, ý cười trên môi thậm chí sâu hơn vài phần, hắn khẽ cười nâng tay: “Tứ lang chê cười rồi, thỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Tứ Quốc Nhập Thọ

Đúng giờ Tuất, tiếng chuông vang dội, Chiến Anh Đế rút cuộc đi giá đến Chính Hoà điện.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Thanh âm thái giám truyền thị vang vọng, mặt Chiến Anh Đế đầy ý cười, uy nghiêm tiến vào, bách quan đứng dậy hành lễ, đồng loạt quỳ xuống diện kiến thánh nhan.

Thất hoàng tử Dịch Táp đi theo phía sau, hắn không mặc đồ đen như mọi ngày, hôm nay diện một thân áo đỏ tươi, măng bào (dạng áo bào giống của Phụng Anh) thêu viền vàng, theo từng cử động toả ra ánh sáng, ánh đèn cung đình dịu dàng, làm khuôn mặt hắn vốn lạnh lùng cứng rắn, nay cũng thêm vài phần nhu hoà.

Gió thu ngoài điện nhẹ thổi, áo bào đỏ lay động, rực cháy như đốm lửa, cả người phảng phất giống như quỷ dữ, bất ngờ thoát khỏi Tu La tràng*.

Chiến Anh Đế cười ra lệnh cho bách quan bình thân, có vài đại thần lúc đứng dậy không giấu được nét ngưỡng mộ, mọi người chưa bao giờ thấy Thất hoàng tử mặc gì khác ngoài màu đen, hôm nay một thân áo đỏ, trong lúc nhất thời, không ít người đều nhìn trộm về hướng hắn.

Dịch Táp cảm nhận được những ánh mắt đang ngắm nhìn, hắn khẽ dừng cước bộ, sóng mắt đảo qua, lạnh lẽo như sương, những người đó thấy vậy đều đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, yên lặng nhanh chóng cúi đầu. Hắn mỉm môi, nâng bước đến tịch án ở hàng đầu, phất áo ngồi xuống.

Lúc này, Chiến Anh Đế đã cùng sứ thần của bốn nước hàn huyên vài câu, trên mặt luôn có ý cười dạt dào, hắn đảo mắt nhìn chúng thần tử trong điện, hoàng tử mỗi người mỗi vẻ, quan văn kính cẩn, võ quan can trọng, phía sau sa lủa phi tần đẹp như mây. Tứ quốc đến dự thọ, khắp nơi tung bùng, xa hoa rầm rộ, tâm tình hắn cũng vui vẻ, hào khí cao hẳn mấy phần.

Lễ quan đứng dậy hành lễ, chúng hoàng tử và các quan đại thần cũng đồng loạt đứng dậy, mọi người phủ phục quỳ xuống, nâng chén cung chúc Thánh thượng vạn tuế. Sứ thần của bốn nước cũng đưa tay nâng chén chúc mừng, những cung nữ nối đuôi nhau mang thức ăn thịnh soạn bày lên tịch án, trong điện, cổ nhạc trỗi lên, ca nữ uyển chuyển nhẹ nhàng, quần áo rực đỏ, mang theo không khí sôi nổi lan toả khắp đại điện.

Những cung nga là lượt nối đuôi nhau tiến vào, tay nhẹ nhàng nâng những chung rượu mạ vàng, theo mỗi cử động của các nàng, hương rượu nồng nàn dần lượn lờ trong không trung. Các sứ thần tiếp rượu lẫn nhau, mọi người đều cười nói, ăn uống không khách sáo gì. Chiến Anh Đế thấy tình cảnh như vậy tất nhiên rất cao hứng, thỉnh thoảng gật đầu với các sứ thần, nâng chén kính rượu với họ.

Một khúc nhạc qua đi, vũ nữ đồng loạt quỳ xuống hành lễ, chúc Thánh thượng vạn tuế, sau đó lĩnh thưởng tạ ơn rồi lui xuống.

Lúc này Cao Tường Lâm đứng dậy nâng chén, thanh âm của lão nhân lại vang vọng và rõ ràng: “Ta xin thay chủ công chúc bệ hạ vạn tuế, phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn, đây là chút lễ vật của Yến quốc chúng ta, mong bệ hạ sẽ vui lòng nhận lấy.”

Chiến Anh Đế ha ha cười, vẫy tay ra hiệu, Đại tổng quản Lương An liền vung phất trần bước xuống ngự đài, tiếp nhận hạ lễ đưa đến trước mặt Anh Đế. (Lương công công còn sống sao :D)

Chiến Anh Đế mở hộp gấm ra, bên trong xuất hiện một gốc cây ngàn năm trên đỉnh núi Sơn Tham, đây là một bảo vật khó gặp, ánh đèn rực rỡ chiếu lên gốc cây, rễ chính, rễ con, nếp gấp xếp chồng lớp đến đầu gốc, trông vô cùng hoàn mỹ. Tuy không phải là bảo vật xuất sắc nhất, nhưng Yến – Chiến, hai nước không có giao tình, thậm chí còn thường xuyên diễn ra tranh chấp, hạ lễ này chưa được gọi là quý trọng, nhưng cũng xem là hợp với lễ nghi.

Chiến Anh Đế cao giọng cười:“Xin nhờ Cao Thái phó gửi lời hỏi thăm của trẫm tới Yến Đế.”

Lúc này, Yến Hề Ngân cũng phát áo đứng lên, bóng dáng cao lớn nổi bật giữa đại điện, phảng phất như một thanh hàn kiếm đã rút khỏi vỏ, sắc bén mà tinh tế. Hắn khẽ chuyển mắt nhìn xuống dưới đài, thế này mới cười nói:“Tinh quốc cung chúc bệ hạ thánh thể an khang.”

Một câu vô cùng đơn giản, đúng mực, hắn khẽ vẫy tay, người hầu bên cạnh liền tiến lên dâng lễ vật.

Lương An tiếp nhận, chỉ cảm thấy cánh tay trầm xuống, hắn hơi kinh ngạc, trình lên Chiến Anh Đế.

Chiếc hộp dài được mở ra, bên trong chỉ là một bông sen bằng thiếc đang ngủ say, dưới ánh đèn rực rỡ, ngân quang toả ra bốn phía, nhất thời mọi người trong điện đều có thần sắc khác nhau.

Phượng Anh hơi chau mày, sau đó lắc đầu cười khẽ, Lận Kì Mặc cũng dương môi cười, nâng cánh tay khẽ nhấp một ngụm rượu, thông thả thưởng thức rượu ngon.

Trên đại điện, ánh mắt Địch Táp lạnh lùng, sắc mặt hắn đã hơi trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

Yến Hề Ngân giống như không cảm giác được những ánh nhìn xung quanh, vẫn cất cao giọng nói:“Một đoá hoa sen, ngụ ý phật tâm từ bi, uy thác vạn vật cảm hoá tâm tính hướng thiện của con người, Hoàng huynh ở Cánh thành chúc mừng sinh thần của bệ hạ.”

Từ năm trước, Chiến quốc cùng Tinh quốc đã có tranh chấp ở biên cảnh, tuy quốc lực của Tinh quốc không bằng Chiến quốc, nhưng lại có kĩ thuật rèn sắt độc nhất vô nhị, nếu hai nước xung đột trên chiến trường, Tinh quốc ở mặt này chiếm thế thượng phong.

Đang lúc quan hệ của hai nước căng thẳng, Tinh quốc lại đưa đến lễ vật như vậy, đây chính là một điều rõ ràng. Tinh quốc đang tỏ rõ thái độ của mình, Tinh quốc bây giờ, không hề e ngại Chiến quốc!

Con người Chiến Anh Đế thoát qua tia sắc bén trong giây lát, hắn vẫy tay ý bảo Lương An đem hạ lễ cất đi, cười nói với Yến Hề Ngân:“Dực vương, xin cho trẫm gửi lời cảm tạ đến Hoàng huynh của ngươi.”

Yến Hề Ngân cười đáp lễ rồi ngồi xuống, mọi người thế này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ai cũng đem ánh mắt về hướng Lận Kì Mặc đang còn thưởng rượu vui vẻ.

Lặng im nửa ngày, Lận Kì Mặc giống như mới cảm nhận được tầm mắt của mọi người đang quét tới, hắn buông chung rượu, mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó nghiêng đầu nhìn Phượng Anh thối mặt.

Phượng Anh thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, cũng không để ý, hắn phát áo đứng dậy cười, nụ cười ôn hoà như gió xuân.

“Sau cung yến, hạ lễ của Diệu quốc sẽ được đưa đến chỗ bệ hạ, Phượng Anh trước hết xin được chúc bệ hạ phúc như Đông hải, cung chúc Chiến Diệu hai nước mãi mãi hoà thuận.”

Mọi người nghe hắn nói vậy thì không khỏi kinh ngạc, trong mắt Chiến Anh Đế có chút hưng phấn, ha ha cười:“Trẫm rất chờ mong, Vương gia, thỉnh.”

Thấy Chiến Anh Đế nâng chén kính rượu, Phượng Anh cười đáp lễ. Hắn còn chưa ngồi xuống, Lận Kì Mặc đã đứng lên, thanh âm trong vắt giương giọng:“Lân quốc ta cung chúc bệ hạ đời đời vạn tuế, chúc Chiến quốc quốc thái dân an.”

Hắn vung tay lên, người hầu bên cạnh liền mang lên một chiếc hộp gấm, sau đó lại tự mình mở hộp ra, trong đại điện, mọi người không khỏi đồng loạt hít sâu một hơi. Trong hộp rõ ràng là một khối ngọc tỷ, hắn quang bản ra bốn phía, ánh sáng vàng chói toả khắp đại điện.

“Kim Tương ngọc tỷ!”

Không biết là ai kinh hô một tiếng, Chiến Anh Đế cũng từ long ý đứng phắt dậy, hắn kiểm chế trong lòng kích động, cũng từ từ ngồi xuống, cất cao giọng ha ha cười.

“Chúc mừng Hoàng thượng lấy được Kim Tương ngọc tỷ.” Trong điện, Khúc Đông Bình là người đầu tiên đứng dậy, quỳ xuống kính hô.

Ngọc tỷ truyền đời của nhà Tả Chu, tổ tiên của năm nước hiện nay đều là người Chu, Yến quốc phá được Nhạn thành, Chu Lịch Vương tự ái, nhưng binh lính Yến quốc đem ba thước đất Nhạn thành quật khỏi, cũng không thể tìm được Kim Tương ngọc tỷ, hiện nay được chứng kiến, bá quan văn võ đều đồng loạt đứng dậy, trong lúc nhất thời, tiếng hô chúc mừng vang vọng khắp đại điện.

Địch Táp đang ngồi trên điện lại chau mày, ánh mắt hắn lạnh lẽo, liếc nhìn Lận Kì Mặc còn đang tươi cười sáng lạn. Hắn không khỏi nghĩ thầm, Kim Tương ngọc tỷ quan trọng như vậy, chiếm cứ nó, không chừng là một hồi tai hoạ.

Các nước đã trình lên lễ vật của mình, Lễ quan liền truyền lệnh cho ca múa được tiếp tục. Trong tiếng cười nói vui vẻ của mọi người, một nữ tử mặc váy đỏ chậm rãi tiến vào đại điện, dáng người nàng uyển chuyển mơ hồ, làm cho người ta nóng lòng muốn đứng dậy chạy tới, để nhìn nàng thật rõ.

Y phục đỏ thắm, nữ tử ôm một cây huyền cầm chậm rãi đi tới, trên người nàng toả ra khí chất tươi trẻ, cước bộ rất nhanh nhẹn, nhẹ nhàng tiến vào thiên điện. Gió đêm đột nhiên mạnh hơn, thổi bay tà áo nàng, khiến nó xoay tròn như một đoá hoa, tay áo dài mỏng manh bay tán loạn, tựa như một yêu tinh rực cháy, mị hoặc không nói nên lời.

Khi nữ tử đó đến gần, ai nấy đều không khỏi kinh hô ra tiếng, vốn tưởng rằng hôm nay, trong điện đã toàn là giai nhân khuynh thành, không ngờ giờ phút này mới biết được cái gì gọi là hoàn mỹ. Hôm nay người mặc y phục đồ rất nhiều, từ cung nữ, vũ nữ, cho đến Thất hoàng tử cũng diện một thân áo đỏ, nhưng người này vừa xuất hiện, mọi người mới biết, nguyên lai màu đỏ cũng có thể được mặc một cách lạnh lùng mà xinh đẹp như vậy, vừa lạnh lẽo như băng mà cũng vừa rực cháy như lửa, không thể nói hết được nỗi lòng.

Đại điện nhất thời tĩnh lặng, mọi người chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị cuốn vào một hồi hương sắc kinh diễm.

(*) Tu La tràng: Theo thuyết tái sinh, sau khi lâm chung, khi cơ duyên ta thành tựu, sẽ chuyển sang lục đạo: Thiên, Nhân, Tu la, Súc sinh, Ngã quỷ, Địa ngục. Những chúng sinh gieo nghiệp giết chóc, cầm hôn quá nhiều, gây đau khổ cho chúng sinh khác sẽ rơi vào cõi Tu La, để thoả cái tâm Sân (Một trong tam độc của con người: Tham Sân Si, Sân có nghĩa là sân hận, là oán hận) không thể sửa của mình. Chỉ khi nghiệp sân tan ra thì mới mong tái sinh vào cõi khác.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Tu La Đoạt Mạng

Khánh Nhiễm giẫm lên thảm đỏ chậm rãi tiến về vũ đài, đèn ngọc lưu ly thấp sáng cả đại điện như ban ngày, tà áo đỏ bay tán loạn trong gió, dải lụa mềm khoát lên hai cánh tay, ôm trọn qua vòng eo mảnh khảnh, nhẹ bay trong đêm như đang khiêu vũ.

Tà áo của nàng nhiễm qua bụi đèn, ánh sáng lấp lánh đến chói mắt. Tay áo dài bao bọc qua cổ cầm, động tác nhẹ nhàng uyển chuyển, huyền cầm trong tay đen bóng.

Nàng không cúi đầu như những vũ nữ khác, luôn ngẩng cao đầu, thẳng lưng bước đi, lông mi dày đậm run run theo mỗi bước chuyển động, ánh mắt sáng trong như sao, tà váy nổi thành đường dài phía sau, ngọc bội trong suốt.

Nàng đến bàn gỗ dài trên đài thì dừng lại, chậm rãi đem huyền cầm buông xuống, vén váy ngồi, tà váy rộng lớn cuộn tròn dưới ánh đèn, tư thái rất tao nhã.

Theo mỗi bước đi của nàng, không hiểu sao trong lòng Phượng Anh như có từng nhịp trống gõ vào, bàn tay đang cầm chung rượu hơi khựng lại. Nữ tử này rất xinh đẹp, thậm chí có thể gọi là hoàn mỹ, nhưng mỹ nhân hán đã gặp qua rất nhiều, mà chính mình cũng chẳng phải là người ham mê sắc đẹp.

Chỉ là, khí chất nàng quá sắc sảo, giống như một đoá hoa cúc tím đang nở rộ trong đêm thu, hương thơm không quá mức nồng nàn, nhưng dưới màu sắc rực rỡ của đoá hoa, lại có thể ngưng tụ không đánh mất sự sống động vốn có của nó, cảm giác hoa lệ nhưng cũng không kém đi mấy phần đẹp đẽ.

Lận Kì Mặc vốn đang cười cợt, nhưng lúc ánh mắt chạm tới nữ tử đang bước tới, tươi cười trên mặt hần có chút đình trệ, ánh mắt khẽ loé lên, không hiểu tại sao trong lòng lại có cảm giác quen thuộc. Hần nâng chén khẽ nhấp một ngụm, trong đầu hiện lên một bài thơ.

“Thế nhân ái giai sắc, linh quân xan lạc anh.

Mặc y lâm hạ khứ, tiêu trí canh thê thanh.”

*Người đời yêu giai nhân, đều thường thức nộ hoa vừa hê.

Áo đen rời nơi ở ẩn, xinh đẹp càng thêm lạnh lùng.*

Yến Hê Ngân sừng sốt, híp mắt nhìn biểu tình của Phượng Anh, trong mắt bắt đầu có chút suy nghĩ khó hiểu. Hai mày Dịch Táp cũng khoá lại, nhìn đám quan lại đang bày ra vẻ mặt háo sắc, hần không khỏi hừ lạnh một tiếng, kinh thường không nhìn đến bọn họ nữa.

Trong biểu tình khác nhau của mọi người, Khánh Nhiễm đã ngay ngắn chuẩn bị, bàn tay trắng mịn như ngọc vươn ra từ tay áo đỏ, phát sáng dưới ánh đèn lưu ly, mười ngón nhẹ nhàng phủ xuống cổ cầm đen nhánh.

Áo váy đỏ thâm hoà cùng sắc đàn, ngón trở nhẹ gảy, từng ngón tay bắt đầu uốn lượn, tay trái ấn dây đàn, tay phải lướt nhanh trên mặt dây, một đoạn âm luật chậm rãi chảy ra như dòng nước.

Tâm trạng mỗi người bỗng dung thoải mái hơn rất nhiều, từ âm thanh trong trẻo chảy ra từ ngón tay nàng, họ cảm giác như được đưa đến vùng đất khác.

Nhưng ngay khắc tiếng đàn vang lên, Phượng Anh lại chau mày, hần khê a một tiếng mà người khác không nghe được .

Thanh âm của hần rất nhỏ, chỉ bật nhẹ từ yết hầu, nhưng Lận Kì Mặc ngồi bên cạnh lại nghe rất rõ ràng, đồng tử hần cũng khê neho lại, tập trung nhìn kĩ vào mười ngón tay đang lướt nhẹ trên huyền cầm.

Hai người không có chú ý tới, khi tiếng đàn vừa cất lên, bàn tay đang đùa nghịch chén ngọc xanh của Yến Hề Ngân đã khê khụng lại mấy phần.

Khánh Nhiễm đàn một khúc Bình sa lạc nhạ*, làn điệu du dương lưu loát, đàn nhạ như ản như hiện vẩy cánh bay qua, đàn nhạ bay vút đến tận trời, rồi đột ngột xoay mình chao nghiêng, thưởng thức tất cả mọi cảnh tượng vui buồn của trần thế.

Trong lúc Khánh Nhiễm đàn, đôi mắt cũng không dừng trên huyền cầm, nàng khê liếc mắt nhìn quanh, tạo ra sóng mắt phong tình đảo quanh cả đại điện, chỉ là khi ánh mắt như vô tình lướt qua, nàng đã nhớ kĩ mọi tình cảnh xung quanh.

Nàng âm thầm chú ý đến chỗ ngồi của Dịch Táp, ngón tay nhấn mạnh, tiếng đàn đột ngột vút cao.

Đàn nhạ chao liệng rồi tụ cùng một chỗ, kinh hãi vẩy cánh rồi đi, làn điệu sau cao hơn làn điệu trước, trập trùng dồn dập, đẩy trái tim người ta theo cánh nhạ dựng thẳng, đúng lúc này, nàng đột ngột ngừng đầu, trừng thẳng về hướng Chiến Anh Đế đang ngồi cao trên điện.

Làn điệu bất ngờ dâng lên cao ngất, nàng ôm cầm phóng người vọt lên, thân ảnh chuyển động giữa không trung, bàn tay mạnh mẽ xuất ra liên tiếp, tiếng kim loại thanh thủy vang trong đại điện, một trận ám khí theo gió gào thét phóng ra từ cổ cầm, bức thẳng về hướng Chiến Anh Đế.

“Dịch Nhung Đức, đề mạng lại đây!”

Thanh âm lạnh lẽo theo ám khí xé gió lướt đi. Ám khí trừng điệp như một loạt sao băng, ánh xanh này nối tiếp ánh xanh khác bay thẳng đến trước mặt Chiến Anh Đế. Hiên nhiên vừa nhanh vừa độc .

Hết thủy phát sinh quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, hàn khí đã gào thét tiếp cận Anh Đế.

Anh Đế trừng lớn hai mắt kinh hô ra tiếng, trực giác liền kéo thái giám đang đứng phụ cận bên long ý qua, một tiếng hét thảm truyền đến, thái giám kia đã thẳng tắp ngã xuống người hần. Hần còn chưa kịp hoàn hồn, một loạt tiếng xé gió lại tiếp tục lao đến, hần kinh sợ mở to mắt nhìn ám khí sắp đánh đến người mình.

Giờ phút này, cái bóng đỏ thắm trong không trung như ác quỷ chốn Tu la đoạt mạng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy trên gương mặt xanh xám, hần không thể chú ý tới thể diện nữa, lại nắm thái giám lúc này chắn ở trước người, tia sáng lao vút đến cắm sâu vào cổ thái giám kia, mạnh mẽ xuyên thấu nhìn rõ được đầu ngọn, hần sợ tới mức hô to một tiếng, ngã sang một hướng bên long ý tìm chỗ trốn tránh, chặt vật không sao chịu nổi.

Nhưng ác mộng dường như còn chưa chấm dứt, trong nháy mắt, một loạt ám khí lại thẳng tắp bay đến, bức thẳng về hướng hai tròng mắt điên cuồng gào thét. Nữ tử dường như đã sớm đoán được hướng hần lẩn trốn, hàn khí mạnh mẽ bắn ra, mắt thấy đã không còn cơ hội né tránh, hần chỉ có thể hoảng sợ trừng lớn hai mắt, biểu tình trên mặt vạn vẹo, xanh xám tái nhợt, đôi mắt vẩn tia máu nhìn trận ám khí càng ngày càng phóng to.

Ngay khắc hàn khí sắp bức đến trước mặt, một tiếng ma sát thanh thủy vang lên, ám khí kia đột ngột chuyển hướng, từ đỉnh đầu hần bay sượt qua, một tia thẳng tắp cắm vào long ý, một tia đâm thẳng vào mi tâm của Lương An.

Lương An còn chưa kịp kinh hô, gương mặt đã tái nhợt như một ngôi sao chột tắt, hai mắt trợn trừng, rồi thẳng tắp đổ về phía trước, lăn xuống ngự đài. Lúc này Khánh Nhiễm đã giao đầu một màn với Dịch Táp, trong đại điện ai nấy đều kinh hô.

Mồ hôi lạnh của Anh Đế tuôn dày đặc, trong lòng hần hoảng sợ, trợn mắt nhìn Lương An đang lăn xuống, luống cuống tựa vào long ý đứng dậy, lúc này lão tướng quân Dịch Thương đã nhanh chóng nhảy lên ngự đài, chắn trước người hần.

“Mau! Hộ giá! Hộ giá!”

Ngự tiền thị vệ chợt bừng tỉnh, vội vàng chạy lên đài hét tên thái giám đã chết trên chân Chiến Anh Đế ra, người hầu cũng mau chóng đỡ hần bước xuống ngự đài. Chiến Anh Đế lao đảo được diu vào bên trong, lúc vừa bước xuống cầu thang, đột nhiên hần cảm thấy mắt mặt, liền gợn dử xoay lại hét to một tiếng.

“Luu người sống lại cho trẫm!”

Lận Kì Mặc nghe vậy thì chỉ nhú mày cười, ánh mắt càng thêm chăm chú, nhìn chăm chăm vào thân ảnh đỏ thắm trong đại điện. Hần dùng dư quang nhìn về phía chúng đại thần đang tìm chỗ trốn, càng cười vui vẻ, có cảm giác sung sướng khi thấy người khác gặp họa, chính là trong nháy mắt, tươi cười trên mặt lại sinh ra một tia khấn trương mà chính hần cũng không biết.

Ánh mắt Phượng Anh cũng đuổi theo Khánh Nhiễm, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn không ra là hứng thú hay nhàm chán, chỉ là bàn tay đã bất giác nắm lại thật chặt. Nhìn đám quan lại đang khiếp sợ tìm chỗ trốn, hần không khỏi nhếch khóe môi, mơ hồ có chút trào phúng, Chiến quốc. . .Hừ, vận số sợ là đã hết!

Yến Hề Ngân mím môi nhìn theo nữ tử áo đỏ, nghi ngờ trong đáy mắt càng sâu hơn vài phần.

Bàn đặt cầm của Khánh Nhiễm cách long ý rất xa, lại một nơi cao một nơi thấp, việc hành động sẽ cực kì khó khăn, thế nên Khánh Nhiễm đã nghĩ đến chuyện đem ám khí đặt trong thân đàn.

Nàng muốn mượn lực từ cơ quan của huyền cầm phóng ra ám khí, rót nội lực vào dây đàn, tia ám khí xuất ra sẽ lạnh đến thấu xương, vốn tưởng rằng chỉ cần ba chiêu liền có thể đoạt được tính mạng của lão tặc, không ngờ khi chiêu cuối cùng sắp thành công lại có người nhảy ra hoá giải, cứu cho lão tặc kia một mạng.

Nàng đang muốn tìm chỗ lợi khí kia bay ra, Dịch Táp đã phi thân nhảy đến. Hai mắt Khánh Nhiễm trong nháy mắt rực lửa, sắc bén bắn thẳng về phía Dịch Táp. Cổ cầm trong tay phóng ra, theo tiếng lôi minh xoay tròn đánh tới người hắn.

Dịch Táp đón nhận con người hận thù của Khánh Nhiễm, bất giác cảm thấy rét buốt như có gió lạnh thổi qua đỉnh đầu, đỉnh băng vỡ vụn, từ trên cao lạnh lẽo đổ ầm xuống. Hãn hơi sùng sốt, nhưng chỉ trong một khắc, cây cổ cầm đã phi về đến trước người, đàn còn chưa cận kề, gió lạnh đã mạnh mẽ gào thét, Dịch Táp không ngờ một nữ tử lại có võ công cao cường như vậy, thực chất không hề thua kém mình, hãn thậm nghĩ tại sao lúc này lại thất thân?

Hắn biết lúc này không thể cố chấp suy nghĩ, trong không trung liền xoay mình né tránh, cổ cầm xé gió bay sượt qua đỉnh đầu, bùm một tiếng đánh thẳng vào trụ cột khắc rồng, trăm ngàn mảnh gỗ bay tứ tung. Một vài đại thần không kịp né tránh, bị mảnh gỗ đâm vào người, kêu thảm không ngừng.

Hai mắt Dịch Táp lạnh lẽo hơn, dưới chân đá liên hoàn, phi thân đánh về phía Khánh Nhiễm, song chưởng vội vàng đánh ra, thẳng bức đến trước ngực nàng, hai huyết chỉ có chết.

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nàng không chút sợ hãi xoay nhanh thắt lưng, điều chỉnh thân mình tránh thoát hai chưởng kinh phong, cổ tay trầm xuống, một chưởng đánh thẳng tới chân phải Dịch Táp.

Dịch Táp bỗng nhiên xoay tròn, thân ảnh trong không trung nhẹ nhàng dịch chuyển, bay nhanh đến đập lên trụ gỗ son, lượn mình một vòng, xoay ngược trở lại, giống như đôi cánh bay vút đến tận trời, đánh đến hướng Khánh Nhiễm đang muốn lao ra cửa điện.

Đèn chiếu rực rỡ, hai bóng áo đỏ lần lượt thay đổi lượn vòng, mạnh mẽ dữ dội như cánh hạc cắt ngang bầu trời, lại uyển chuyển nhẹ nhàng như ánh sao nơi hoang dã. Chưởng phong của Dịch Táp lồi lạc sắc bén, uy thế mười phần, chiêu thức của Khánh Nhiễm lại sạch sẽ nhẹ nhàng, bông bênh như mây, trong chốc lát hai người đã tiếp qua mấy mươi chiêu.

Đột nhiên, một thanh âm cắt ngang bầu không khí căng thẳng: “Thất hoàng tử, tiếp lấy.”

Một đạo kim quang lướt qua đại điện, tiếng vang uy trầm truyền đến, Khánh Nhiễm cả kinh, là kim luân của Dịch Táp!

Nàng xoay mình trở lại, chính lúc Dịch Táp tiếp được kim luân thả người phóng xuống đất, kim quang loé ra từ hai tay, chớp hiện hai cỗ kim luân thật lớn. Song luân mỗi bên có năm răng cưa, từng cái đều sắc nhọn, dưới ánh đèn rực rỡ loé ra ánh sáng dữ tợn.

Nhất thời Khánh Nhiễm cảm thấy căng thẳng, đồng tử co rút rất nhanh, Dịch Táp bất ngờ vươn tay phải, kim luân trong tay gào thét phóng ra, bức thẳng về phía mi tâm của Khánh Nhiễm!

Bình sa lạc nhận: thời Minh triều còn có tên là Lạc nhận bình sa, khúc điệu du dương, dịu dàng, trong tiếng đàn có tiếng nhận. Miêu tả chim nhận đáp xuống giữa không trung, ngoài đầu ngắm cảnh. Một cổ nhạc trong “Trung Quốc cổ điển Thập đại danh khúc”. Đây là một bản nhạc rất nổi tiếng, có bản dịch thơ như sau:

“Son như triển dục thủy lưu yên, bách lý giang thanh tả đại xuyên.

Mãng mãng lữ đồ thiên linh việt, điều điều hồi nhận nhất phong thuyền.

Truy ngư hí lãng đình sa hội, liệt trận ma nham thạch kính diên.

Thất thập nhị phong thiên địa khoát, ly cung thủ yến bất tu nam.”

*Núi mở ra dòng nước mây khói, tiếng sông trải dài trăm dặm tạo ra không gian rộng lớn.

Hành trình đàng đẵng, vượt qua cả ngàn mảnh rừng, cánh nhận quay trở về, chao lượn qua đỉnh núi cao.

Sóng lớn vùn cá đẩy vào bãi cát, nham thạch dàn trận vuốt ve con đường mòn.

Bảy mươi hai ngọn núi, thiên địa rộng lớn, rồi cung vào yến, không thẹn niệm nam mô*

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Kịch Đấu Trong Đại Điện

Tâm Khánh Nhiễm căng thẳng, nhanh chóng thu tất cả động tĩnh ở cửa điện vào mắt, nàng phải tìm cơ hội chạy thoát trước khi Cẩm vệ quân tiến đến.

Nàng biết, nếu không thoát khỏi Dịch Táp, bản thân sẽ không có cơ hội chạy đi, hiện tại Dịch Táp chưa có động tĩnh, nàng khẽ lướt mắt về phía ngự đài, lạnh lẽo nhìn ba thân ảnh ngồi trên đó, chỉ cần ba người kia không ra tay, nàng vẫn có khả năng đề đào thoát.

Chỉ suy nghĩ trong tích tắc, một đạo kim quang thể như sấm sét đã bất ngờ chụp tới, đồng tử Khánh Nhiễm co rút, ngự khí bay về phía sau né tránh, trong lòng nàng không khỏi cả kinh, kim luân của Dịch Táp quả nhiên lợi hại, dù bánh luân chưa bay đến nhưng thể công đã chụp tới mạnh mẽ, theo tiếng xé gió đột ngột xuất hiện, đoạt mệnh kim luân quả nhiên danh bất hư truyền.

Mười ngón tay Dịch Táp cắm vào kim luân, song chưởng mạnh mẽ, thả người đánh về phía Khánh Nhiễm, chiêu thức liên tục không ngừng, răng cưa cuộn cuộn, nhất thời kim quang uốn lượn trong đại điện, kim luân xé gió, tựa như âm thanh của ma quỷ, khủng khiếp không sao tả hết.

Những quan nhân chưa kịp rời khỏi đều nơm nớp lo sợ chui dưới gầm bàn, không dám lộ đầu ra, các võ quan cũng không thể giúp đỡ, kim luân của Dịch Táp chuyển động điên cuồng tàn nhẫn, họ chỉ có thể nép ra bốn phía quanh điện, tự mình phòng thủ.

Khánh Nhiễm phi thân nhìn toàn cảnh trong đại điện, cười lạnh. Nàng khẽ quét mắt về hướng cửa, chỉ cần nàng lao ra ẩn vào bóng đêm, bọn họ sẽ không có cách làm gì được nàng.

Vũ khí trong tay không thuận lợi, dù sao cũng không thể cùng Dịch Táp dây dưa. Tuy kim luân của Dịch Táp lợi hại, nhưng nàng không muốn giao đấu để đánh giá, hiện tại thoát thân là quan trọng nhất, lấy võ nghệ của mình, nàng tin mình vẫn còn cơ hội để chạy thoát.

Khánh Nhiễm đề khí thả người, thân ảnh như một con nhện lao nhanh quanh điện, trốn tránh thế công của Dịch Táp, không ngừng tìm cơ hội tới gần cửa. Nhưng Dịch Táp dường như nhận ra ý đồ của nàng, hần luôn theo sát Khánh Nhiễm, kim luân vù vù vang dội, kiếm hăm Khánh Nhiễm vào bên trong.

Thân ảnh Khánh Nhiễm bay lượn, nhẹ nhàng như chim yến, lưỡng đạo hồng ảnh bị kim quang ngăn cách với mọi thứ xung quanh, truy đuổi cuốn vào một chỗ, bóng đỏ trùng điệp mờ ảo, bay lượn mê hoặc.

Dịch Táp thấy khinh công của Khánh Nhiễm lợi hại, lại đặc biệt nhanh nhẹn, trong lúc nhất thời hần không có biện pháp đến gần nàng, hần quát lớn một tiếng, đạp khí nhảy vọt lên. Tay phải ngự khí, kim luân xoay tròn mang theo khí thể mạnh mẽ, bén nhọn bức thẳng đến lưng Khánh Nhiễm.

Khí thể mạnh mẽ như sấm sét từ trên chụp xuống, kim luân chưa tới nhưng tà áo phía sau Khánh Nhiễm đã bị cuốn xé tả tơi, tiếng vải rách không ngừng truyền đến. Sắc mặt nàng khẽ biến, đáy mắt nhìn đến một gã võ tướng đang nơm nớp lo sợ đứng phía trước, nàng cười khẩy, thân hình xoay tròn, kim luân theo hướng xoay tròn sượt qua, tóc đen bay lượn theo kim luân, một đoạn bị cắt ngang lượn lờ bay xuống.

Tia kim quang bị Khánh Nhiễm né qua bức thẳng đến võ tướng phía trước, võ tướng kia chỉ thấy thân ảnh Khánh Nhiễm vừa loé, kim luân liền bất ngờ từ trên trời giáng xuống, hần kinh hô một tiếng, kim quang xé gió gào thét lao qua, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cánh tay phải bay ra, sắc mặt hần tái nhợt ngã bổ nhào xuống đất, ôm bả vai liên tục kêu to.

Khánh Nhiễm cười lạnh một tiếng, nàng quay đầu, đương lúc Dịch Táp đón được kim luân xoay trở về, đồng tử nàng khẽ co rút.

Uy lực của kim luân không chỉ ở năm mẫu răng cưa bén nhọn, khi kim luân xoay nhanh, bánh răng liền biến thành một vòng xe đoạt mạng, ở trong tay Dịch Táp, kim luân rõ ràng có thể xoay ngược trở về, hơn nữa trong lúc chuyển động cũng có thể bắt lấy, có thể thấy rằng lực cánh tay hần rất mạnh mẽ.

Dịch Táp lại cuốn kim luân đánh tới, thân ảnh Khánh Nhiễm loé lên, trên mặt bắt đầu hiện lên vẻ lo lắng. Nàng phi thân né tránh, đang lúc bay lên, một gương mặt quen thuộc lại bất chợt lọt vào tầm mắt, đồng tử Khánh Nhiễm co rút mạnh, giống như có mũi băng lạnh lẽo xông thẳng ra.

Khúc Đông Bình! Là cậu tặc Khúc Đông Bình! Hần đang trốn dưới gầm bàn lộ đầu ra ngoài, cho dù gương mặt đã già đi không ít, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, nàng cũng sẽ nhận ra!

Ngon lửa hận thù bùng nổ mãnh liệt, Khánh Nhiễm đang muốn đánh về phía bên kia, Dịch Táp lại bất ngờ vọt tới.

Trước mắt Khánh Nhiễm hiện lên nụ cười bao dung của phụ thân, trường thương của người quét ngang ngàn quân, chưa từng gặp được đối thủ, thế nhưng... thế nhưng người lại phải oan ức chết dưới loạn tên!

Ánh mắt lạnh lẽo âm thầm dịch chuyển, mơ hồ thấy được sát khí, nàng không né tránh kim luân của Dịch Táp, song chưởng đánh ra vòng qua kim luân, năm ngón tay uốn lượn, ngón tay thon dài mạnh mẽ, trong khoảnh khắc như vượt ung, nhanh nhẹn chụp đến cổ tay Dịch Táp.

Một chiêu của Dịch Táp đã đánh tới, nhưng không ngờ nàng lại không né tránh, trong lòng hần kinh ngạc, lúc ngẩng đầu lại đón nhận một đôi mắt lạnh lẽo băng giá, cặp mắt ấy trong trẻo nhưng rét giá như băng tuyết thẳng chập, không hiểu sao con người long lanh ấy lại khiến hần thấy quen thuộc.

Đôi người luôn rơi vào vòng xoáy tuần hoàn, trong lúc mơ hồ, ta lại có cảm giác xúc động không rõ nguyên do, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, nhưng mà cao thủ quyết đấu sao có thể nhất thời thất thần?

Chỉ trong một cái chớp mắt, tay phải Khánh Nhiễm đã bắt ngờ chớp tới, hần chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, kim luân đã muốn rời khỏi tay.

Chuyện tình diễn ra quá nhanh, đợi đến lúc hai đạo bóng đỏ rời ra, trụ lại, mọi người mới kịp hoảng hồn, song luân trong tay Thất hoàng tử chỉ còn một cái, mà thanh luân còn lại đã nằm gọn trong tay Khánh Nhiễm. Trên cánh tay phải trắng nõn hiện rõ một vết thương sâu hoắm, nhìn thấy ghê người.

Địch Táp gắt gao mím chặt môi, nhưng vẫn không thể áp chế tia khiếp sợ trong lòng. Kim luân rời tay, đây là lần đầu tiên trong hai mươi năm, đôi mắt lạnh lẽo của nữ tử khiến hần không biết có cảm giác gì, gân xanh giữa trán đã nháy lên.

Trên điện, thân ảnh màu trắng đang nhàn hạ bỗng nhiên hơi chấn động, chén ngọc cầm trong tay chậm rãi buông xuống, ánh mắt gắt gao nhìn vào dòng máu đỏ sẫm, đang tí tách chảy từ đầu ngón tay Khánh Nhiễm, khóe môi hơi nhếch lên, suy nghĩ lại không ai đoán được, mà trong đôi mắt thoáng qua sắc thái khó tả.

Phượng Anh nghiêng đầu nhìn về phía Lận Kì Mặc, khóe miệng nghiêng ngấm cười.

“Làm sao vậy? Tử lang giống như có chút khẩn trương.”

Lận Kì Mặc cười khẽ, nâng tay cầm chén, gương mặt tuấn dật ngoái lại, đón lấy ý cười sâu xa trong đôi mắt của Phượng Anh, hần cũng cười nhẹ như gió, nâng chén nhấp rượu, ánh mắt lại nhìn về phía Khánh Nhiễm, không e dè, cười nhạt nói

“Tiểu mỹ nhân bị thương như vậy, Tử lang tất nhiên đau lòng. Địch Táp quả thực sẽ không thương hương tiếc ngọc. Đều nói Cửu Kiền Vương quân tử như lan, chắc hần cũng biết thương hương tiếc ngọc là gì, chẳng lẽ Cửu Kiền Vương không khẩn trương sao?”

Ánh mắt hần như vô tình đảo qua bàn tay đang nắm chặt của Phượng Anh, cười khẽ nhíu mày.

Tia sáng trong mắt Phượng Anh càng loé lên, cũng gật nhẹ quay đầu, khẽ nâng chén nhấp một ngụm rượu, ánh mắt cũng không rời đi nội điện nửa phần.

Yến Hề Ngần lạnh nhạt liếc mắt qua hai người, trong mắt có chút suy nghĩ, hần nhìn về phía nội điện, không khỏi nghi ngờ.

Tuy một thanh luân của Địch Táp đã bị Khánh Nhiễm cướp lấy, nhưng khí thế kim luân trong tay vẫn không suy giảm, kim quang đại thịnh, thân ảnh Địch Táp đột nhiên cất cao, phi người phóng vọt lên, kim luân từ trên đánh xuống dưới. Khánh Nhiễm nhanh chóng né tránh, tay kia của Địch Táp lại đón lấy thanh luân, một tay ném ra, Khánh Nhiễm còn chưa đứng định, kim luân lại công tới.

Nhìn trận chém giết trước mặt, mọi người trong điện đều cả kinh, Thất hoàng tử tất nhiên không cần nói đến, không ngờ hôm nay lại có một thiếu nữ có thể cùng hần đánh ngang tài ngang sức, mọi người nhất thời đều giật mình.

Thấy kim luân trong tay Địch Táp đã xuất ra, Tô Lượng phía sau Yến Hề Ngần đột ngột kinh hô một tiếng.

“Tuyết Luân Vũ, đòn sát thủ của Địch Táp.”

Yến Hề Ngần nghiêng đầu nhìn, Tô Lượng bấu môi, ánh mắt Phượng Anh cùng Lận Kì Mặc như vô tình lướt nhẹ qua hướng này.

Khánh Nhiễm có nữ lực rất tốt, tất nhiên cũng đã nghe được tiếng kinh hô lúc này, trong lòng không khỏi căng thẳng lên, mắt thấy kim luân đã muốn vọt đến trước người, nàng không kịp nghĩ ngợi liền chém ra thanh luân trong tay, chặn ở phía trước.

Cánh tay đều chấn động, thân ảnh Khánh Nhiễm bị đẩy xa đến một trượng, lồng ngực như có lực mạnh chèn ép đi qua, toàn thân đau đớn. Khánh Nhiễm biến sắc, không nghĩ kim luân bay một vòng mà vẫn giữ thế công mạnh như sấm sét.

Nàng cố nén một trận cuộn trào trong ngực, liếc nhìn kim luân trong tay, khóe miệng gợn lên, nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành, chỉ thấy nàng giơ tay lên, kim luân chợt bay ra, trong không trung tạo ra một luồng hoa lửa.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, không thể ngờ được một nữ tử lại có thủ pháp dùng kim luân cao mình đến thế. Đợi đến lúc mọi người định thần, kim luân đã cuộn cuộn ánh sáng bay vút lên nóc điện, nửa thân luân không còn nhìn thấy nữa, tiếng hút không khí vang lên không ngừng.

Trong mắt Phượng Anh hiện lên ý cười, hần quay đầu nhìn về phía Tử lang, khẽ mở miệng nói.

“Quả nhiên là mỹ nhân tài trí song toàn, mắt nhìn người của Tử lang thật tốt.”

Tử lang nghiêng đầu liếc nhìn hần, từ chối cho ý kiến, chỉ là mũi thở nhẹ một hơi, còn phát ra một tiếng hừ lạnh không nghe thấy.

Địch Táp chưa từng chịu nhục nhã như vậy, thấy trong mắt Khánh Nhiễm có khiêu khích, ánh mắt hần trở nên đỏ tươi, mắt thấy nữ tử đã muốn chạy ra cửa điện, hần liền vận khí phóng mạnh thanh luân trong tay.

Khánh Nhiễm giống như sớm biết hần sẽ làm thế, nàng đột nhiên xoay người, tay phải lướt qua làn váy, trong tay đã xuất hiện năm cái chuông bạc hình giọt lệ, một điểm cực kì sắc bén, nàng xem xét đúng thời cơ, lúc kim luân sắp đánh đến trước người, liền dùng hết toàn lực phi người sang bên kia, chuông bạc trong tay đồng thời phóng ra.

Những người trong điện thấy động tác của nàng thì vô cùng kinh ngạc, nhưng mà ngay sau đó, ngay tại lúc kim luân sắp đánh đến cột trụ màu son, năm

mẫu chuông bạc kia lại truy thẳng đuổi đến, đánh thẳng lên kim luân, ma sát ra tia lửa tung toé, mũi nhọn thẳng tắp đâm vào cột trụ, lưu lại năm lỗ hồng như năm đầu tay sâu hoắm. Kim luân xé gió đập mạnh vào trụ gỗ, làm chấn động cả toà điện.

Hai tay Dịch Táp đã trống không, nhìn kim luân của mình lại không thể nhấc nổi tay. Vừa rồi Khánh Nhiễm tránh hiểm chường phong từ kim luân, quần áo trên người đã bị cuốn xé toí tả, nàng nhìn xuống đau đớn, tơ lụa thật dài xuất ra, giống như một cây cầu đỏ, lúc mọi người chưa kịp phản ứng, đã bắt ngờ bò đến chân Khúc Đông Bình thò ra ngoài, mảnh liệt kéo.

Một tiếng thét như giết heo truyền đến, Khúc Đông Bình bị dải lụa kéo mạnh, nháy mắt đã bị nàng chế trụ yết hầu, che ở trước người.

Thấy một màn như vậy, gương mặt Phụng Anh khẽ biến, mà thân ảnh Lận Kì Mặc cũng khẽ nhúc nhích, hai người dừng dư quang liếc nhau rồi nhanh chóng dời đi.

Động tác của cả hai rơi vào mắt Yến Hề Ngân, nghi hoặc trong lòng hần càng sâu thêm vài phần.

Khánh Nhiễm nhũn mày nhìn gương mặt lạnh lùng của Dịch Táp, lời kéo Khúc Đông Bình đã trắng bệch mặt mũi ra phía sau, đến thẳng nơi đặt cảm mới dừng lại.

Nàng đảo mắt nhìn khắp điện đang lặng ngắt như tờ, cuối cùng dừng lại ở gương mặt Dịch Táp.

“Ngươi sẽ không nghĩ dựa vào hần thì có thể cứu mạng của ngươi chứ?” Dịch Táp lạnh lùng nói.

Khánh Nhiễm bật cười, tiếng cười thanh thúy như chuông: “Ai không biết Thất hoàng tử tàn nhẫn, mất hết tính người, hần? Thì tính là cái gì!”

Khánh Nhiễm lạnh lẽo liếc nhìn Khúc Đông Bình, trong tay truyền đến từng trận run rẩy của người phía trước, nàng không cam lòng, có phần nộ, có điên cuồng.

Nàng tình nguyện hần còn chút cốt khí, vẫn giữ được thể diện của chính bản thân mình, nàng không muốn tin, phụ thân oai hùng của nàng, mẫu thân thông tuệ của nàng, tỷ tỷ cương nghị của nàng, lại có thể ... chết dưới tay một người như vậy.

Thấy thân ảnh Dịch Táp khẽ nhúc nhích, Khánh Nhiễm cắn răng hoàn hồn, cổ tay vừa động, thanh âm răng rắc vang lên, dưới chân nàng đồng thời đá mạnh ra.

Mười sợi dây đàn sắc bén như lưỡi kiếm, xé gió lao ra, sáng loé như sao băng, phi dọc vào điện khẩu. Nơi đó có một loạt cung thủ đang chấp cung đứng, dây đàn đến quá nhanh, nhanh đến mức họ chưa kịp phản ứng, đã bị dây đàn xuyên qua yết hầu. Không kịp hô lên một tiếng, thẳng tắp đổ về phía sau.

“Cẩn thận làm bị thương thống lĩnh Cẩm quân của các ngươi.”

Khánh Nhiễm hô to, lời Khúc Đông Bình đã muốn chết đi lao khỏi đại điện.

Hết thấy diễn ra quá nhanh, ngay cả Phụng Anh cũng nghĩ nàng sẽ dùng Khúc Đông Bình làm con tin, nhưng không tưởng nàng nói giết liền giết, nữ tử này đủ can đảm, cũng đủ thông minh, càng đủ quyết đoán.

Lận Kì Mặc thấy Khánh Nhiễm giết Khúc Đông Bình trước mặt Dịch Táp, lại nghe lời nói của nàng, hần nhìn không được cười sáng lạn, nhìn về phía Dịch Táp đang lạnh lùng đứng trong điện, dương môi lắc đầu.

Thân ảnh hần cũng nhảy lên, hô to một tiếng: “Ai nha, như thế nào lại chạy, mau đuổi theo.”

Phụng Anh cùng Yến Hề Ngân cũng phát áo nhảy lên, ba người nhìn nhau, cùng nhất tề bước xuống thềm đỏ.

Giờ phút này Dịch Táp đã muốn phi thân ra khỏi điện, đám Cẩm vệ quân ngoài điện cũng đồng loạt lấp tên, tiếng tên xé gió vang vọng trong màn đêm. Trên đại điện, các văn thần càng kinh hãi, tụ với nhau cùng một chỗ, không ngừng run rẩy.

Khánh Nhiễm lắc mình phóng ra, tuy dùng Khúc Đông Bình che chở thân thể, nhưng tên đến quá nhiều, cánh tay vẫn tránh không được trúng một mũi tên. Cũng may khinh công nàng vượt trội, đảo mắt đã thoát khỏi loạn tên trước điện.

Tai nghe ba mặt phía trước đều có tiếng bước chân nặng nề lao đến, nàng phóng nhanh qua sùnn điện, cầm Khúc Đông Bình đã bị bắn thành con nhím ném ra, thả người về phía sau lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Theo Đuổi Tâm Tư Của Mình

Địch Táp phi thân đuổi theo, ánh mắt lướt qua góc điện, chính lúc thân ảnh màu đỏ loé lên rồi biến mất.

Hắn tùy tay đoạt lấy cung tên của tên lính bên cạnh, phi thân liền đuổi theo. Khúc Đông Bình bị Khánh Nhiễm ném ở lại, hắn ngay cả liếc mắt cũng không thèm, thẳng tắp phóng người nhảy qua.

Bên trong đại điện, mọi người nghe tiếng bước chân nhỏ dần mới nom nớp lo sợ tản đi. Nhóm phi tần được Cẩm vệ quân hộ tống, theo sau hướng Chiến Anh Đế thối lui vào sườn điện, đại điện nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Phượng Anh bước xuống bậc thềm đỏ, ngoái đầu nhìn lướt qua cảnh tượng bên trong, khoe miệng gọi lên một chút cười nhẹ yếu ớt, nhân lúc nhìn lại, hắn thừa dịp thả chậm cước bộ, tụt lại so với Lận Kì Mặc và Yến Hề Ngân.

Đội cho hai người trước mặt đi nhanh hơn mấy bước, hắn nhìn quanh bốn phía, khom người nhặt lên lọn tóc, đây là lúc Khánh Nhiễm cùng Địch Táp giao đầu bị kim luân cắt đi.

Nâng bước đem tóc đen kề sát vào mũi, khẽ hít một hơi, là hương lan nhẹ nhẹ... Hắn híp mắt cười, khoanh tay ra phía sau, lòng bàn tay vừa động, tóc đen liền tuôn rơi nhẹ nhàng.

Lúc Lận Kì Mặc đi đến cửa cung, mới phát hiện Phượng Anh vẫn chưa đuổi kịp, hắn hơi nghi ngờ nhìn lại, khoe mắt liếc tới, chính lúc thấy Phượng Anh nhẹ hít một vật bao trong mảnh lụa. Trong lòng hắn hơi ngưng trệ, trên mặt có chút suy nghĩ, đột nhiên, con ngươi loé lên chút ánh sáng, khoe môi hiện lên ý cười, dưới ánh đèn, khuôn mặt càng tuấn tú.

Thấy Phượng Anh đi đến, Lận Kì Mặc đối với hắn cười nhẹ, ánh mắt hiện ra một tia nghiền ngẫm sâu xa, nhưng Phượng Anh cũng không tỏ ra bất thường, hắn cũng nhìn lại cười, trong mắt ẩn chứa ánh sáng.

Hắn cười khẽ đi ngang qua Lận Kì Mặc, đến lúc gặp thân ảnh của Yến Hề Ngân thì dừng lại, Yến Hề Ngân cười đậm liếc hắn một chút, khoe môi nở một nụ cười châm biếm, hứng thú nhìn tình cảnh hỗn loạn trong cung.

Lận Kì Mặc nhìn một lượt quanh điện, mắt không ngừng toả ánh sáng, trong lúc xoay người lại bất chợt lui về phía sau hai bước.

Ánh mắt dừng lại ở màn lụa đỏ trong điện, phía sau màn lụa lại có một thân ảnh thanh tú mờ nhạt, thân ảnh kia nhìn qua yếu đuối, nhưng lại ẩn chứa sự bình tĩnh và phong thái trầm ổn, hai mắt Lận Kì Mặc sáng ngời. Tỷ tỷ quả thực chưa rời đi, hắn hướng bên kia hơi giơ tay lên, cười yếu ớt một chút rồi bước khỏi đại điện.

Nguyệt phi thu động tác của hắn vào trong mắt, trong lòng xuất hiện một ý tưởng, nàng vẫy tay gọi cung nữ bên cạnh, khẽ gạt đầu, cung nữ kia liền nhẹ nhàng thối lui, theo hành lang bên hông bước ra, không bao lâu đã đến được ngoại điện.

Lận Kì Mặc cũng dời bước đến hành lang, đúng lúc cung nữ kia lách mình đi tới, va vào người hắn, Lận Kì Mặc cúi người đỡ nàng, lúc khom người khẽ nói nhỏ vào tai nàng vài câu. Sau đó hắn lại ngẩng đầu cười khẽ, ung dung bước đến chỗ hai người Phượng Anh và Yến Hề Ngân đang đứng.

Phượng Anh quay đầu trông thấy động tác của Lận Kì Mặc, nhẹ giọng cười nhìn về phía Yến Hề Ngân.

“Lận thiếu tướng phong lưu quả thực không sai. Tại hoàng cung của Chiến quốc cũng chẳng khiêm tốn chút nào, Phượng nỗ lực theo không kịp.”

Yến Hề Ngân cười nhạt quay đầu, chính lúc thấy vẻ mặt như trộm được miếng thịt của Lận Kì Mặc, hắn khẽ lách đầu nhìn về phía Phượng Anh.

“Tứ lang là thiếu niên, tâm tính phong lưu cũng không có gì lạ, không thể trách hắn được.”

“Sao vậy? Cừu Kiên Vương ghen tị với Tứ lang vì được mỹ nhân ưu ái sao?”

Lời nói ngon ngọt từ phía sau truyền đến, không khỏi làm cho người ta cảm thấy nhộn nhạo, Yến Hề Ngân cười ha ha một tiếng, khẽ chuyển mắt nhìn chỗ có ánh lửa trập trùng, đại đội thủ vệ đã chạy đến hậu cung, dồn dập muốn đem hậu cung phong toả.

Lúc Yến Hề Ngân quay đầu, Phượng Anh cũng ha ha cười một tiếng.

“Phong thái của Tứ lang tất nhiên Phượng Anh không thể sánh bằng. Bây giờ chúng ta không thể đến hậu cung, thật đáng tiếc cho mỹ nhân kia, thân mang trọng thương lại bị nhiều Cẩm vệ quân đuổi theo như vậy, sợ rằng dữ nhiều lành ít.”

Phượng Anh dứt lời, cười khẽ liếc mắt nhìn Tứ lang, ung dung hướng về phía sườn điện.

Lận Kì Mặc hơi nhún vai, nghiêng đầu nhìn về hướng hậu cung, ánh lửa ngày càng lớn dần, sợ là Cẩm vệ quân đã đem toàn bộ hậu cung phong toả.

Lúc này, Yến Hề Ngân cũng quay người: “Hôm nay Chiến Anh Đế bị mất hết mặt mũi, Tứ lang không muốn đi thể hiện một chút sao?”

Lận Kì Mặc nghe giọng hắn mang theo sự đùa cợt cùng treu ghẹo, không khỏi sùng sốt, tuy Yến Hề Ngân lớn hơn hắn bốn tuổi, nhưng tính tình lại vô cùng trầm ổn, thái độ treu chọc như vậy thật ra là lần đầu. Nghĩ lại với tình trạng của Chiến quốc và Tinh quốc hiện nay, thấy hoàng cung Chiến quốc bị

một nữ tử làm mất hết mặt mũi, Tinh quốc tất nhiên là nước đặc ý nhất .

Trong mắt hắn có tia nghiền ngẫm, cũng ha ha cười, hơi nhướn mày nói:“Đi, như thế nào lại không đi. Tử lang là người kính già yêu trẻ, Chiến Anh Đế hoảng sợ như vậy, Tử lang tất nhiên phải đến an ủi một chút. Yến huy, thỉnh!”

Yến Hê Ngân hiểu ý cười, hai người vừa đi được vài bước, một cung nữ bỗng nhiên hét hãi từ sườn điện chạy đến, lúc nhìn thấy Lận Kì Mặc thì vội lớn tiếng gọi

“Lận tướng quân, ngài mau đến xem nương nương đi, vừa rồi dường như người bị dọa sợ, bệnh suyễn tái phát rồi ạ. . .”

Thần sắc Lận Kì Mặc đại biến, liền hô to bảo cung nữ dẫn đường, còn chưa chào hỏi đã theo cung nữ chạy vào sườn điện. . .

Yến Hê Ngân đứng phía sau âm thầm nhìn theo, cúi đầu không khỏi suy nghĩ.

Tỷ tỷ của Lận Kì Mặc chính là Nguyệt phi của Chiến Anh Đế, chuyện này hắn đã được biết. Nghe nói tỷ đệ hai người thất lạc nhiều năm, may mắn năm trước Lận Kì Mặc đi sứ Chiến quốc, lúc dự yến hai người mới nhận lại được nhau. Nguyệt phi được sủng ái, lần này Lận Kì Mặc đến hạ thọ, tiền cung để thăm tỷ tỷ không phải chỉ là một lần. Chuyện này đối với nữ nhân chốn hậu cung chính là tất cả ân sủng.

Chỉ là Nguyệt phi này được vô vàn sủng ái, thì sao có thể là một nữ nhân tầm thường, vì chuyện vừa nãy đã bị làm cho hoảng sợ tột độ? Nghĩ đến những biểu hiện khác thường của Lận Kì Mặc và Phụng Anh trong đại điện, cuộc bộ của Yến Hê Ngân không khỏi trầm xuống, nghiêng đầu nhìn về hướng hậu cung.

Nữ nhân kia rốt cuộc có thân phận gì, sao có thể gây ra một việc lớn như vậy. . . Cho tới bây giờ, hắn không chỉ tò mò mà còn có chút cảm giác hưng thú .

Lận Kì Mặc vội vàng theo cung nữ đi vào sườn điện, các cung phi sớm đã được an trí thỏa đáng, hắn vừa đến gần điện Minh Hoàng đã nghe tiếng hô sợ hãi sau màn trướng, cung nữ mang theo hắn trực tiếp tiến vào nội điện.

Chiến Anh Đế ôm Nguyệt phi thấp giọng an ủi, Nguyệt phi trong lòng hắn run run gọi lớn không ngừng

“Tiểu Tử. . . Tiểu Tử.”

Lận Kì Mặc nhanh chóng lách mình đến trước giường, Chiến Anh Đế ngẩng đầu vội vàng nói:“Lận tướng quân, tỷ tỷ ngươi làm sao vậy? Ngươi không đến nâng cũng không muốn chân bệnh, ngươi mau khuyên nhủ nàng đi. Trẫm thật sự không còn cách nào khác .”

Lận Kì Mặc thấy sắc mặt Nguyệt phi trắng bệch, mồ hôi lấm tấm trên trán, một tay gắt gao nắm chặt lớp áo trước ngực. Hắn không khỏi kinh hãi, liền điểm mấy huyệt đạo trước ngực nàng, từ trong lòng lấy ra một bình sứ trắng, để sát vào mũi cho nàng hít hai lần.

Biểu tình của Nguyệt phi dần thả lỏng, sắc đỏ trên mặt cũng khôi phục, nàng suy yếu nhìn về phía Chiến Anh Đế:“Thần thiếp đã làm Hoàng thượng lo lắng rồi.”

Chiến Anh Đế thấy nàng không sao, thở dài trấn an vài câu rồi chau mày nhìn về phía Lận Kì Mặc:“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Từ nhỏ thân thể của tỷ tỷ đã hư nhược, phải làm bạn với bệnh tật triền miên, qua nhiều năm, tưởng rằng bệnh đã dần hết. Không ngờ lại bị chuyện vừa rồi làm cho kinh sợ, bệnh cũ bất ngờ tái phát, nhưng may mắn, bây giờ đã không sao rồi, chỉ là mấy ngày này cần chú ý nghỉ ngơi thật tốt. Bệ hạ có thể cho Lận mỗ đưa tỷ tỷ trở về không? Ta phải dặn dò cung nữ những chuyện cần lưu ý với bệnh tình của tỷ tỷ.”

“Mau đưa Nguyệt phi hồi cung đi. Ái phi, ngươi hồi cung rồi nghỉ ngơi cho tốt, đợi trẫm xử lý xong sự tình sẽ đến thăm ngươi.” Chiến Anh Đế ôn hòa an ủi, lại nhìn về phía Lận Kì Mặc.

“Kì Mặc thay tỷ tỷ tạ ơn bệ hạ ưu ái, bệ hạ cũng nên mau chóng nghỉ ngơi thật tốt.” Lận Kì Mặc cười cáo lui, sau đó xoay người theo cung nữ đi nhanh khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Nguy Hiểm Trốn Thoát Khỏi Hậu Cung

Cung nữ giúp đỡ Nguyệt phi ra sườn điện, sớm đã có xe ngựa đứng chờ, Nguyệt phi vịn vào tay cung nữ bước lên, lúc màn xe buông xuống, trên mặt nàng liền khôi phục vẻ nhẹ nhàng bình tĩnh.

Lận Kì Mặc lách mình chui vào xe, phàn phó một tiếng, xe ngựa cuồn cuộn chuyển động, được một đội Cẩm vệ quân hộ tống đi về phía sau.

Thấy Lận Kì Mặc nhìn về hướng này, Nguyệt phi hạ giọng hỏi:“Đó là Khánh Nhiễm?”

Lận Kì Mặc nhíu mày cười:“Tỷ tỷ vẫn còn nhớ nha đầu kia sao, mười phần thì Tiểu Tứ chắc tám chín phần là nàng.”

Nguyệt phi khẽ lắc đầu:“Đứa nhỏ này. . .Mới vừa rồi thấy nàng bức chết Khúc Đông Bình ta liền đoán được. Haizz, mười một năm, như thế nào vẫn dễ xúc động như vậy, sợ là bị trọng thương.”

Lận Kì Mặc cũng cười nhạt:“Nha đầu kia có điểm can đảm, nếu không phải Yên Hê Ngân cản trở, hiện tại sợ là Chiến Anh Đế đã muốn mất mạng, công phu của nha đầu kia cũng không kém hơn Tiểu Tứ. Mấy năm nay, Chiến Anh Đế bị ác mộng quẩn thân, trong cung phòng bị nghiêm ngặt, hẳn lại không rời khỏi hoàng cung một bước. Đối phó với hắn, sợ rằng cũng chỉ xuất hiện không báo trước như vậy mới có hiệu quả.”

Nguyệt phi gạt đầu, lại lập tức hơi nhíu mày:“Địch Táp không phải là người dễ đối phó, người vẫn là mau chút tìm được nha đầu kia đi, chậm nữa sẽ không kịp.”

Nguyệt phi dứt lời liền vỗ nhẹ vào vách xe ngựa:“Mau lên.”

Thái giám lên tiếng trả lời, phóng xe ngựa lao nhanh hơn, một đường trở lại Nguyệt Cầm cung, Lận Kì Mặc dìu Nguyệt phi vào tầm điện, lúc đi ra thì ngực áo bị dính một mảng bẩn ướt. Cung nữ kinh hô tiến lên nhìn, dâng khăn cho hắn sửa sang lại.

“Làm sao bây giờ? Thất hoàng tử từng ở Suông Đông cung, ba năm trước mới rời phủ xây phủ đệ mới, hay là bây giờ nô tỳ đi hỏi một chút, tìm một bộ quần áo cho ngài.”

Lận Kì Mặc xua tay né qua:“Quên đi, về sứ quán lại đổi. Nương nương bị nôn mửa, người đi nấu chè hạt sen đem đến cho nàng, chăm sóc cẩn thận một chút.”

Cung nữ lên tiếng trả lời, thấy hắn bước nhanh ra ngoài điện, liền đuổi theo:“Hay là tướng quân mượn xa giá của nương nương trở về đi, quần áo như vậy. . .”

“Được.” Lận Kì Mặc nhìn mảng áo bị bẩn đen trước ngực, nhíu mày gạt đầu.

Nhảy lên xe ngựa, ánh sáng trong mắt khẽ loé lên một chút, nghĩ đến phương hướng Cẩm vệ quân đuổi theo và nơi có ánh lửa tập trung đông đúc, hắn liền giương giọng nói:“Tiểu Đông Tử, đi qua cửa Tây Hoa, vòng qua Chu Thuận cung, sau đó theo cửa Trắc Vân rồi hậu cung.”

Tiểu Đông Tử đáp lời giọng roi, xe ngựa nhanh chóng đi về phía đông, hướng đến cửa Tây Hoa hẻo lánh.

Lại nói, Khánh Nhiễm phi thân vào hậu điện, lướt mắt nhìn một vòng, hoàng cung so với mấy năm trước không có biến đổi nhiều, nàng đã biết chỗ đến hậu cung, cẩn thận che miệng vết thương trước ngực, nhanh chóng bay về hướng đông.

Bay qua hai nơi tường cao, né nhanh hai nhóm Cẩm vệ quân, mắt thấy một bức tường cao mười thước chặn đường, Khánh Nhiễm cười lạnh.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nàng quơ tay xé rách phần đuôi váy dài dưới chân, vung tay ném đi, mảnh lụa dài lật phất bám vào một góc cung, nàng quay đầu nhìn nhóm truy binh đã đến phía sau, lộ ra một nụ cười vui vẻ, nụ cười xinh đẹp và mịn hoặc như hoa trong đêm, tay nâng váy dài, thân ảnh loé lên, phi thân biến mất.

Đền cung đình thấp thoáng, tà áo đỏ thướt tha như nhiễm một tầng bụi vàng, nhẹ nhàng theo gió bay tán loạn, mảnh lụa dài bay phấp phới trong gió, tựa hồ như cánh chim đập chồn chuyển động, ma sát vào trái tim của mỗi người.

Gió đêm phàn phật, cuốn lên tầng tóc đen mượt mà của nữ nhân, ánh trăng lên cao, mờ ảo như một cung nga lơ lạc bước hạ phàm, quay đầu nở nụ cười sáng rọi cả màn đêm.

Địch Táp nhìn từ xa một màn, cung tên trong tay sắp sửa bắn ra lại khựng lại, chỉ trong nháy mắt, bóng đỏ kia đã chớp loé bay vào phía sau bức tường, tiến vào hậu cung.

Địch Táp xiết chặt cây cung trong tay, liều mạng dùng sức, cây cung vang một tiếng gãy lìa, giống như phần nộ chính mình thất thần, lại giống như sợ hãi việc thương tổn đến bóng người lúc này. Trong lòng hắn có ngũ vị tạp trần, bất ngờ quát lên

“Còn không mau truy!”

Nhóm truy binh thế này mới hoàn hồn, chạy vòng qua cửa cung hướng hậu cung đuổi đến.

Khánh Nhiễm tiến vào hậu cung, trong lòng biết Địch Táp sẽ nhanh chóng mang theo truy binh đuổi đến, nàng vội vàng nhìn rõ phương hướng, phi thân lao vút qua cửa tây.

Quả nhiên chưa chạy được bao lâu, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có rất nhiều điểm sáng đang chạy về hướng này. Khánh Nhiễm chau mày, thả chậm tốc độ, qua loa buộc chặt những miệng vết thương trên người đang chảy máu, nếu không phải vì vết máu nhỏ xuống, truy binh không thể đuổi đến nhanh như vậy.

Khánh Nhiễm xoay người xuyên qua một gian lâu, đến chỗ hoa viên thì dừng lại, dựa vào đại thụ thờ dốc, thấy ánh lửa đang chậm rãi tiến đến, nàng đưa tay xé rách bộ áo đỏ bên ngoài, để lộ một bộ y phục dạ hành bó sát người. Tìm một khối đá nặng vừa phải đem áo khoát buộc vào, nhanh chóng phi thân lên đại thụ, lúc nàng thả mình lên chạc cây, phía dưới đã truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Cấm vệ quân đã đuổi đến, nàng liền ép sát mình vào thân cây, tay vung ra, tảng đá mang theo áo đỏ bay vút qua bức tường cách đó không xa.

Một tiếng nước bắn tung toé truyền đến, phát ra từ hồ nước ngay sau bức tường.

“Ồ bên kia! Mau đuổi theo!”

“Mau! Mau!”

Khánh Nhiễm nhìn đại đội Cấm vệ phía dưới vội vàng chạy tới hồ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đợi ánh lửa xa hơn một chút, nàng dùng sức đè lại cánh tay bị tên cấm vào, không khỏi cau mày đau đớn. Nàng khẽ dời mắt nhìn một lượt tình cảnh xung quanh, thấy không có người chú ý bên này, liền phi thân về một căn viện tối ở phía đông, rẽ sang đường hướng tây phóng nhanh lao đi.

Nàng ẩn thân vào một cung lâu u tĩnh, mắt thấy ba chữ “Chu Thuận cung” dưới ánh nến, trông mắt không khỏi có chút ánh sáng, nhanh chóng lao nhanh tới hướng tây. Nàng vừa bay qua một bức tường, bất chợt lại nghe được tiếng ngựa lộc cộc dần truyền đến.

Khánh Nhiễm kinh ngạc, phóng mình nhảy lên bức tường, chính lúc thấy một chiếc xe ngựa men theo con đường chậm rãi tiến tới, xe ngựa lay động, chậm chạp theo ánh đèn mờ hồ của cung đình, phát ra không khí quái dị.

Vào thời khắc này sao lại có xe ngựa chạy ngang qua? Nàng chưa kịp nghĩ nhiều, liền thấy xe ngựa dần hướng đến của Trắc Vân, xe này muốn rời khỏi cung! Chỉ cần biết việc này không phải là đủ rồi sao?

Cũng vào lúc này, Địch Táp mang theo Cấm vệ quân đến bên hồ lục soát, mắt thấy Cấm vệ quân đã đem đuốc chiếu sáng mặt hồ như ban ngày, hắn không khỏi nín thở.

Trên mặt hồ sớm đã khôi phục sự tĩnh lặng, ánh mắt hắn dừng lại trong hồ, ánh nước phản chiếu lên đôi mắt u tối, tạo ra tầng gợn sóng cuộn cuộn không ngừng.

Nữ nhân kia quả thực thấy cùng đường liền nhảy xuống hồ tự vẫn? Trực giác hắn cho thấy không đơn giản như vậy, nhưng vừa rồi hắn cũng thấy rõ, nữ nhân kia lao qua bức tường sau đó lướt nhanh rút xuống hồ.

Mắt thấy Cấm vệ quân đã bao vây hồ, bắt đầu tìm kiếm bên dưới, hắn nhìn lại phía bức tường lúc nãy, đi tới bên hồ xem xét kỹ lưỡng. Lúc ánh mắt lướt qua một vật thì dừng lại, hắn liền bước nhanh tới, nhặt lên nhánh cây kia xem xét. Nhìn hai bên trái phải mảnh sân, mắt hắn đột nhiên loé lên, lạnh giọng quát.

“Đừng tìm nữa, rà soát toàn bộ hậu cung, cho dù có đào ba thước đất cũng phải bắt được người cho bản vương!”

Cấm vệ quân kinh ngạc, nhưng không dám chậm trễ, mọi người đều biết Thái hoàng tử nhất định có phát hiện, trong nháy mắt liền chia làm nhiều tổ, tản ra tứ phía bắt đầu tìm kiếm.

Lúc này Phượng Anh cũng vừa rời cung, quay đầu nhìn nơi ánh lửa chiếu sáng như ban ngày, hoàng cung Chiến quốc xa hoa rộng lớn, lung linh dưới ánh lửa lập lòe, hắn kéo nhẹ khoe môi cười lạnh, phất áo bước lên xe ngựa, lười biếng dựa vào vách xe, nhẹ giọng nói: “Chú ý Lận Kì Mặc, xem hắn có dẫn người về sử thần quán hay không, báo cho ta biết.”

“Dạ.” Một âm thanh lạnh lùng quý dị đột ngột vang lên, xe ngựa lăn được vài vòng, một đạo bóng đen đã lách mình phóng ngược lại, biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Ai Mới Là Mèo?

Chu Thuận cung cũng là nơi phi tần sinh hoạt nghỉ ngơi, nhưng đa số đều là những cung nga cấp thấp, trong cung ít có địa vị, nơi này trừ bỏ nội cung thị vệ, còn mệnh quan triều đình và Cấm vệ quân bình thường không thể đi vào.

Cảm giác xe ngựa bắt đầu đi nhanh hơn, Lận Kì Mặc đưa tay xốc màn xe, xe ngựa đã đi qua cửa Tây Hoa, một đường tiến thẳng vào giao đạo giữa Chu Thuận cung và Bảo Lộ điện, tường cao màu son đứng thẳng hai bên đường, không gian tĩnh lặng u tối, đi dọc hết hai hành lang dài sẽ tiến gần đến

cửa Trắc Vân, hần không khỏi chau mày.

Chẳng lẽ nha đầu kia vẫn chưa chạy đến?

Không đúng, nhìn hướng Cẩm vệ quân truy đuổi, nàng hần chỉ có thể chạy về hướng này. Nên biết Chu Thuận cung là nơi canh gác lỏng lẻo nhất, Cẩm vệ quân muốn đến đây cũng phải tốn thời gian dài nhất. Khánh Nhiễm là người thông minh, lại thông thạo cách bày bố trong cung, chắc chắn nàng phải biết, nhưng vì sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ bị trọng thương rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Lận Kì Mặc thấy xe ngựa đã muốn thoát khỏi con đường tối, đang muốn gọi Tiểu Đông Tử thả chậm tốc độ, lại thấy một cổ hơi thở ẩm mùi máu bắt chợt đập vào mặt.

Tâm vừa động, chỉ vừa chớp mắt, một đạo hàn quang sắc bén đã nhanh chóng chế trụ yết hầu hần, hần cũng cảm nhận được một đôi mắt lạnh lẽo đang chăm chú dán lên người mình. Lận Kì Mặc cong môi cười, khẽ mở mắt, ánh mắt lấp lánh sáng như vì sao trên trời, mặt đối mặt với một đôi mắt lạnh lùng vẩn tia máu.

Hai mắt hần càng sáng hơn, đôi mi chậm rãi chớp, không hề kiêng dè quét lên quét xuống trên người Khánh Nhiễm, cuối cùng ánh mắt như trước dừng lại ở đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Ánh đèn chiếu xuống, phản chiếu thành thứ ánh sáng lạnh lẽo sắc nhọn bén vào đôi mắt nàng, gương mặt trắng trong như ngọc, phảng phất như một giọt sương nhỏ xuống từ lá cây thực dược*, làm tia sáng trong mắt hần nhất thời ngưng tụ.

(Cây thực dược: một loại cây thân củ rậm rạp, hoa đẹp, củ được dùng làm thuốc. Củ màu trắng gọi là bạch thực, củ màu đỏ gọi là xích thực)

Khánh Nhiễm cũng đứng hình nhìn chăm chăm Lận Kì Mặc, trên gương mặt lạnh lùng thoáng hiện qua tia nghi ngờ, chỉ cảm thấy người trước mặt này không đơn giản. Diện mạo không tầm thường không nói đến, từ hậu cung đi ra nhưng lại không phải thái giám, điều này rất kì quái. Con người như một viên ngọc đen phát sáng rực rỡ, ánh nhìn chăm chăm cản trở lại không khỏi khiến nàng chán ghét.

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn thân mình thon dài, cơ bắp trong lớp áo trắng mềm dẻo mà có lực, vừa nhìn đã biết là người nhiều năm tập võ. Chỉ là vì sao người này nhìn qua lại quen mắt?

Lận Kì Mặc thấy trong mắt nàng có chút suy nghĩ, liền cong môi cười khẽ.

Khánh Nhiễm bị tiếng cười của hần làm cho hoảng sợ, với tình huống lúc này mà còn cười được, chẳng lẽ người này không muốn sống, trong tay căng thẳng, thanh chuỷ thủy liền đưa sát lại, mắt thấy đã muốn cắm vào cổ họng hần.

Lận Kì Mặc nhìn Khánh Nhiễm đang cao thấp đánh giá mình, hần chưa bao giờ bị một nữ tử quan sát mà không kiêng kị như vậy, hai tròng mắt không khỏi híp lại, ý cười trên mặt càng sâu, nhưng lại có cảm giác hơi hướng thụ.

Hần biết nàng vẫn chưa nhận ra mình, không hiểu sao lại cảm thấy hơi ảo não, ánh mắt làm càn bắt đầu quét tới trước ngực Khánh Nhiễm: “Cô nương nếu coi trọng tại hạ thì đừng ngại, cứ nói thẳng, không cần phải làm thế này đâu. Nhìn bộ dáng của cô nương như vậy, tại hạ cũng rất vui lòng mà phục tùng.”

Có lẽ hần sợ người bên ngoài nghe thấy, cố ý đè thấp thanh âm, giọng nói của nam nhân khàn khàn, ánh mắt cản trở cũng cùng lúc đó đảo tới ngực Khánh Nhiễm. Ánh mắt Khánh Nhiễm nhất thời ngưng trệ, cúi đầu chính lúc thấy mảnh áo đen trước người bị thùng một lỗ, làn da trắng nõn như ản như hiện.

Mấy năm nay nàng đều một mình sống trên núi, rất ít khi xuống núi đi vào thành trấn, mặc dù không tính là không rành thế sự, nhưng chưa bao giờ bị một người đùa giỡn như vậy.

Hai má không khỏi nóng bừng, thanh chuỷ thủ trong tay liền hung hăng đẩy mạnh tới cổ Lận Kì Mặc. Chính là lúc này nghe hần nói chuyện, một tiết tấu quen thuộc không hiểu sao quét qua đầu nàng, gọi lên chút suy nghĩ.

Lận Kì Mặc chỉ cảm thấy cần cố tê rần, liền thu ánh mắt lại, dựa người vào vách xe phía sau tránh đi mũi nhọn: “Cô nương cẩn thận một chút, Lang quân ta yếu đuối lắm, hức, vạn nhất không cẩn thận bị phá thân, cô nương không đau lòng cũng liền thôi, nhưng lát nữa rồi cung sợ là phiền toái.”

Từ “Lang quân” của hần làm cho hai mắt Khánh Nhiễm không khỏi nheo lại, gạt mình một chút: “Tứ lang?”

“A! Tình muội muội nhận ra Tình ca ca rồi ? Đến thơm một cái!” Lận Kì Mặc oa oa kêu lên, hai tay chìa tới đẩy cả chuỷ thủ của Khánh Nhiễm sang một bên.

Khánh Nhiễm thờ phào nhẹ nhõm, không hiểu sao lại có xúc động muốn tắt thở phun máu.

Nàng biết thẳng thắn này đến đây cũng vì nàng, nàng cũng tin tưởng việc này là thật, thấy hần đã đưa tay đẩy chuỷ thủ, nàng cũng nhẹ nhàng buông dao xuống.

Tinh thần khẽ buông lỏng, chỉ cảm thấy khắp người bắt đầu đau đớn, nàng hơi động tay đỡ vào vách xe muốn ngồi xuống, đúng lúc Lận Kì Mặc lại đứng dậy tiến lên. Xe ngựa cùng lúc đó cũng lắc lư rồi ngừng lại.

Hai chân Khánh Nhiễm lao đảo, loạng choạng ngã nhào tới phía trước, bắt ngờ đập vào người Lận Kì Mặc. Thân thể hắn ngã xuống giường xe, thuận tay liền đem Khánh Nhiễm ôm vào lòng.

Thân thể bị một đôi cánh tay kiềm kẹp mạnh mẽ, trong mũi tràn ngập mùi hương xa lạ của nam nhân, Khánh Nhiễm cả kinh, nhú mào muốn đứng dậy. Thằng nhãi này rõ ràng là cố ý, hắn đỡ nàng một chút là được rồi, lại cố tình làm như vậy. Ngắc đầu đang muốn tức giận, lại nghe tiếng thái giám bên ngoài xe truyền đến.

“Tướng quân? Có chuyện gì vậy?”

Thái giám kia hiển nhiên nghe được động tĩnh, thế này mới ngừng xe ngựa. Thân thể Khánh Nhiễm cứng đờ, không dám giãy giụa nữa.

Lận Kì Mặc trêu chọc liếc nàng một cái, nghĩ đến mỗi lần thấy nàng, nàng tựa hồ đều giường nạnh múa vuốt, không khỏi có chút buồn cười, hắn lười biếng dời ánh mắt, nghiêm túc nói

“Không có việc gì, bản tướng quân đột nhiên nhớ tới chuyện chọc mèo lúc trước, nhất thời có chút buồn cười mà thôi. Đi nhanh đi.”

Xe ngựa lại chuyển động, Khánh Nhiễm khẽ dời người, nhưng hai tay Lận Kì Mặc đặt ở thắt lưng nàng vẫn không chịu buông ra. Khánh Nhiễm thấy vẻ mặt hắn đắc ý, liền trừng mắt tức giận nhìn hắn, nàng vùng mạnh đứng lên, thăm mắng thằng nhãi này không chỉ có đôi mắt mèo, mà hai tay so với vuốt mèo cũng không khác, nàng cắn răng nghiêng ra từng chữ: “Người mới là mèo.”

Đi được một lúc, cảm giác phía trước xe ngựa đột nhiên có chuyển biến, Lận Kì Mặc khẽ chau mày, không nói gì nhiều, chỉ nghiêng người: “Lại đây.”

Lúc đầu Khánh Nhiễm hơi khó hiểu, nhìn xung quanh xe ngựa, nhìn tới cái giường nhỏ phía sau hắn, không khỏi nhú mào. Xe ngựa cuộn cuộn chuyển động, trong không trung ẩn chứa hơi thở của nhóm Cẩm vệ quân không xa, nàng cắn răng dời ánh mắt, bực bội đi về hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 13: Xa Giá Rời Cung

Ánh trăng âm ỉ, mang theo hơi thở lạnh lẽo cuốn vào tầng sương mù, ánh lên những hình ảnh kì dị trên bức tường sơn đỏ thắm, phía trước cửa Trắc Vân đang có một đội Cẩm vệ quân thủ vệ, đèn đuốc nối nhau, nghiêm chỉnh dựng thẳng trên tay mỗi người. Ánh sáng lập loè ngăn chặn trước cửa, tách biệt cửa vào hậu cung với tiền đình, như một cái lồng lửa kiềm chặt các phi tần cùng cung nhân trong bốn bức tường đỏ.

Xe ngựa chậm rãi tới gần cửa Trắc Vân, theo sự chấn động của thân xe, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy cả người buột chặt, trong lòng rất khó chịu.

Giờ phút này nàng đang nằm thẳng trên nệm thấp, lưng dán sát vào vách xe, phía trước lại dính sát vào người Lận Kì Mặc.

Cả người nàng giống như bị bôi keo dán, ngực có cảm giác thắt lại, phía trước là nhịp tim trầm ổn, trên đầu là hơi thở mát lạnh đều đều, nàng chưa bao giờ thân cận với một nam nhân như vậy, giờ phút này thở mạnh cũng không dám.

Lận Kì Mặc tựa hồ cảm nhận được sự khản trương của nàng, đột nhiên cảm thấy buồn cười, hắn khẽ dời thân thể, ma sát vào người Khánh Nhiễm. Cả người Khánh Nhiễm cứng đờ, chân nhất liên liền hung hăng đá mạnh vào chân hắn, Lận Kì Mặc rút một ngụm khí lạnh, khẽ bĩu môi.

Xe ngựa lắc lư đã tới gần cửa Trắc Vân.

Cẩm vệ quân thấy xe ngựa tiến tới hướng này, Cao Thuận liền hô lớn một tiếng, chúng binh lính trong nháy mắt liền dàn trận phòng ngự. Trường đao trong tay dày đặc, tầng tầng lớp lớp, nhất thời phong toả cửa Trắc Vân.

Tiểu Đông Tử kiểm cương ngựa dừng xe, giáo ury Cao Thuận đứng sau đội Cẩm vệ quân, giường mắt hồ trừng trừng nhìn đến, hắn tuốt đao ra khỏi vỏ, cất bước tiến lên, quát lớn một tiếng.

“Là người nào!”

Tiểu Đông Tử lấy lệnh bài trong thắt lưng ra, giường giọng nói: “Nguyệt Cầm cung, phụng mệnh Hoàng thượng đưa Lận tướng quân ra khỏi cung.”

“Có lệnh bài?” Biểu tình trên mặt Cao Thuận khẽ buột lỏng, cất bước đến trước xe ngựa.

Tiểu Đông Tử đem lệnh bài đưa lên, nhìn một chút, một tiểu binh liền tiến lên nói nhỏ vào tai Cao Thuận vài câu. Mặt hắn khẽ nheo lại, đem lệnh bài trả về: “Nguyên lai là Nguyệt phi nương nương bị ốm, Lận tướng quân vất vả rồi. Chỉ là từ Nguyệt Cầm cung sao lại đi về hướng này ra khỏi cung?”

Tiểu Đông Tử cười nói:“Cửa Phụng Nguyệt bên kia đang lừng bắt thích khách, quần áo tướng quân bị bẩn, nên mới phải vội vàng về sứ thần quán.”

Cao Thuận gật đầu, hơi khom người trước xe ngựa:“Lận tướng quân, chuyện của thích khách tướng quân cũng rõ ràng, xe ngựa này nên để hạ quan kiểm tra một chút, mong tướng quân cho phép.”

Xe ngựa truyền đến một tiếng hừ nhẹ, Tiểu Đông Tử vội vàng đem cửa xe đẩy ra, ánh mắt mỗi người nhất thời đều tập trung vào bên trong xe ngựa.

Đập vào mắt chỉ thấy một mảnh vải gấm màu trắng, có một nam tử dường như ẩn hiện bên trong mây khói, thân hình cao lớn nằm ngang, tư thái nhàn nhã, biểu tình thần nhiên lại ung dung, da thịt sáng trong như ngọc, tóc đen tùy ý buông xuống, đôi môi đỏ mọng, làm cho những người nhìn thấy hít sâu một ngụm khí lạnh.

Những Cẩm quân canh gác cửa cung tuy không được tham gia cung yến, nhưng uy danh của Lận Kỳ Mặc ai nấy đều đã nghe qua, nay được nhìn thấy tận mắt thì không khỏi kinh ngạc, ai có thể nghĩ một thiếu tướng quân lừng lẫy của Lân quốc lại có bộ dáng đẹp đẽ như vậy.

Ngay cả Cao Thuận cũng sửng sốt, hần đứng gần xe ngựa nhất, trong xe mờ hồ truyền đến mùi hương xông nhẹ nhàng, làm hần hơi ngẩn ra, nửa ngày vẫn chưa hồi phục được tinh thần.

Lận Kỳ Mặc cảm thấy không khí có chút quái dị, hần híp mắt lạnh lùng nhìn về phía Cao Thuận:“Thế nào? Sao Cao đại nhân lại không lục soát ? Bản tướng quân không rảnh tốn thời gian với các người, các cô nương ở Vân Hồ còn chờ bản tướng quân đó.”

Nghe câu nói ái muội của hần, Khánh Nhiễm không tự chủ được khẽ động thân thể, bàn tay đang chống đỡ phía sau của Lận Kỳ Mặc nhất thời siết chặt hơn, nàng khẽ nhủ mày, cần mồi.

Thấy Lận Kỳ Mặc tức giận, Cao Thuận liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, phân phó thủ hạ tiến lên điều tra, Khánh Nhiễm đột ngột cảm thấy chấn động rung lắc truyền đến dưới thân, hiển nhiên là Cẩm vệ quân bắt đầu kiểm tra xung quanh xe ngựa.

“Đại nhân, ngoài phía trong xe, tất cả đều đã kiểm tra hết rồi ạ .”

Cao Thuận gật đầu, hướng về phía trong xe chấp tay cười nói:“Lận tướng quân, ngài có thể đi ra một chút hay không, chỉ cần lục soát trong xe nữa là tướng quân có thể rời cung.”

Hai mầy Lận Kỳ Mặc khoá lại, thân mình lại nhích gần về phía sau, giống như một công tử quần áo lụa là ngang bướng:“Bản tướng quân lười di chuyển, các người muốn lục soát thì tự mình tiến vào đi.”

Thấy Cao Thuận nhíu mày, hần hừ lạnh một tiếng:“Trong xe ngựa này vừa nhìn một lần đã thấy hết, Cao đại nhân sẽ không nghi ngờ ta ăn trộm đồ trong cung các người chứ?”

Cao Thuận vội vàng lắc đầu cáo lỗi, nhưng tay phải vẫn vung lên, lấy ánh mắt ra hiệu, lập tức liền có một đội Cẩm vệ dừng mảnh tiến lên xe.

Trong lòng Lận Kỳ Mặc nhất thời căng thẳng.

Khánh Nhiễm được hần che kín ở phía sau, có lụa mỏng che khuất, ánh sáng trong xe cũng rất mờ nhạt, nếu Cẩm vệ quân đứng trước xe sẽ không thể phát hiện ra manh mối, nhưng nếu bọn họ lên xe, điều này lại khó nói được .

Mất thấy đội Cẩm vệ đã muốn tiến lên, hần liền lạnh giọng nói:“Muốn lục soát thì nhanh một chút, không thấy người bản tướng quân bị bẩn phải trở về thay quần áo gấp sao?”

Lúc này Khánh Nhiễm cũng đã kinh hãi, nàng tránh ở phía sau Lận Kỳ Mặc, tuy đáng người hần cao ngất, che chắn được hết cho nàng, nhưng nếu Cẩm vệ quân bước lên xe, không nói có thấy nàng hay không, chỉ cần nghe mùi máu tươi truyền trong không khí, sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Một tiểu binh đã từ từ bước một chân lên thành xe ngựa, nhưng bất chợt vào đúng lúc này, một đội Cẩm vệ quân khác đã vội vàng chạy đến.

Người đi đầu mặc áo giáp sáng loá, gương mặt anh tuấn, đây đúng là Cẩm quân phó thống lĩnh Trình Anh.

Hần bước nhanh tiến tới, nhìn về phía Cao Thuận chau mày :“Sao lại thế này?”

“Là Lận tướng quân muốn xuất cung, ty chức chỉ theo quy củ kiểm tra.”

Tên lính muốn bước lên xe thấy Trình Anh tiến tới liền khom người hành lễ, Trình Anh cười bước đến trước xe ngựa:“Nguyên lai là Lận tướng quân, bệ hạ vừa rồi còn hỏi tướng quân, sợ rằng thích khách làm kinh sợ đến ngài, Trình nỗ sẽ lập tức đưa ngài ra cung, tướng quân đi thông thả.”

“Xe ngựa này vừa nhìn liền thấy ngay, còn lục soát cái gì. Tướng quân chính là khách quý của Chiến quốc chúng ta, còn không mau cho đi.” Trình Anh nghiêm khắc quát lên.

Cao Thuận liền nhanh chóng phân phó Cẩm vệ quân nhường đường, Lận Kỳ Mặc khẽ nhìn Trình Anh vuốt cằm, cười nhẹ gật đầu chào hần.

Tiểu Đông Tử đóng cửa xe, xe ngựa chạy như bay, một chập đã rời khỏi cửa Trắc Vân.

Đợi đến lúc đi xa một đoạn, Lận Kì Mặc mới thấy có điều không đúng, Khánh Nhiễm ở phía sau nhưng lại không có phản ứng. Hắn khề dờn người, bước xuống nhuyển thấp, quay đầu chính lúc thấy mặt mày Khánh Nhiễm tái nhợt, đã hôn mê bất tỉnh.

Thấy gương mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, lông mi theo chuyển động của xe ngựa nhẹ nhàng run run, khuôn mặt nhợt nhạt yên tĩnh, đã không còn biểu tình lạnh lẽo như vừa rồi, hơn vài phần mềm mại của nữ tử.

Tâm hần thoáng căng thẳng.

Hắn lắc đầu cười khề, nhìn về phía tà áo đen nhiễm đầy máu của Khánh Nhiễm, lúc ánh mắt lướt qua đầu tên cấm trên tay nàng thì dừng lại. Nghĩ đến vừa rồi, nàng vừa vào xe đã liều mạng động thủ, hiện nay chỉ vừa thoát khỏi nguy hiểm, tâm thần được buông lỏng đã hôn mê bất tỉnh.

. .

“Nha đầu chết tiết kia, vẫn không chịu chăm sóc cho bản thân mình, không biết rằng té xỉu trước mặt nam nhân như vậy sẽ chịu thiệt thòi sao .”

Hắn thì thảo nói khề, đưa tay nhanh chóng cầm vạt áo trước ngực nàng, lớp áo nháy mắt vỡ tan. . .

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Phong Lưu Ở Vân Hồ

Xe ngựa lướt nhanh cán lên những mảnh đá trên đường, ngẫu nhiên có gió đêm nhẹ nhàng phát qua, làm cuốn lên màn xe lượn lờ.

Ánh trắng chiếu rọi, mang theo hơi thở lạnh lẽo của sương mù thấm thấu vào bên trong xe ngựa, dừng lại trên da thịt trắng trong tinh tế của Khánh Nhiễm.

Lớp áo trên người nàng đã bị Lận Kì Mặc dùng sức xé mở, mảnh yếm xanh phấp phồng, không đủ che đậy được dáng người xinh đẹp.

Gương mặt mỹ nhân điểm lệ, hàng chân mày nhỏ dài, đen nhánh như dùng mực vẽ nên, áo quần rách bươm đã không còn đủ che hết thân thể, nếu không phải trên yếm bị nhiễm một vết máu ghê người, cảnh đẹp như bức họa này cũng đủ làm cho một nam nhân mất hồn.

Lận Kì Mặc kéo vạt áo của Khánh Nhiễm, trong chốc lát lại thất thần, nửa ngày mới cười tự giễu. Haizz, xem ra tâm của bản thân cũng không phải đã vững như thiếc...

Hắn hơi nghiêng đầu, nhắm mắt bình ổn trái tim đang đập loạn trong lồng ngực, thế này mới ngồi xỏm xuống trước nhuyển thấp. Từ dưới gầm giường lôi ra một cái hộp nhỏ, đem mở ra, bên trong chứa rất nhiều thuốc dùng để trị ngoại thương.

Lận Kì Mặc bận tay không ngừng, đầu tiên dùng một miếng vải mỏng có tráng được lau sạch các miệng vết thương của Khánh Nhiễm, sau đó bôi thuốc, băng bó, liền mạch lưu loát.

Tuy những việc này hắn đã làm qua rất nhiều lần, nhưng bàn tay lúc này không hiểu sao hơi cứng ngắc, đợi đến lúc các vết thương nhỏ trên người Khánh Nhiễm được xử lý tốt, đầu hắn đã chảy đầy mồ hôi.

Thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía mũi tên cắm trên hõm vai nàng, Lận Kì Mặc vén rèm nhìn bên ngoài xe, sau đó giọng nói: “Đi Vân Hồ.”

Tiểu Đông Tử lên tiếng trả lời xoay ngược đầu xe, xe ngựa lướt nhanh hướng về phía Vân Hồ ở ngoại thành, một đường chạy tới.

Đi khoảng một chung trà, xe ngựa đã rời xa hoàng thành. Ngoại thành không giống với hoàng thành, giờ phút này đường xá rất náo nhiệt, tiếng người ồn ào huyền náo, đèn hoa xoay tròn trên các ngã đường.

Tiểu Đông Tử đánh xe chạy về hướng đông, xuyên qua những con phố phồn hoa và dòng người đông đúc, gần nửa canh giờ mới đến được một hồ nước.

Hồ này rất lớn, nhìn xa vẫn không thấy điểm dừng, sóng nước lấp lánh dưới ánh trăng. Lụa mỏng bên hồ lượn lờ, xe ngựa và cổ kiệu tấp nập dọc bên bờ hồ, bên cạnh có các hạ nhân và tôi tớ trong nhà canh giữ, chờ đợi chủ nhân đang hưởng phong lưu.

Có hơn mười chiếc thuyền hoa* thuyền được trang trí lộng lẫy* đang đưa trên mặt hồ, đèn đỏ giăng cao, in bóng lên mặt hồ tạo thành các vệt sáng mờ ảo, bóng đỏ loang lổ.

Xa xa truyền đến những tiếng hát ca vui vẻ, trống nhạc cất lên từng hồi, đây đúng là nơi gió trăng nổi tiếng bậc nhất Thước Ca thành, thậm chí toàn Chiến

quốc ——Vân Hồ!

Từ xa nhìn lại, toà các ba tầng nổi bậc trong làn nước ở giữa hồ, xung quanh có hơn mười chiếc thuyền hoa đang tụ tập, đây là toà lâu nổi tiếng gần xa mười dặm, tên là Thiếu Tinh lâu.

Tiểu Đông Tử dừng xe bên bờ Thiếu Tinh lâu, đèn hoa rực rỡ giăng bốn bên, chiếu sáng một cây cầu chín khúc nối thẳng đến toà các, sớm đã có mười mấy nữ nhân mặc y phục hoa lệ đứng hai bên lâu.

Thấy Tiểu Đông Tử đánh xe ngựa dừng lại, chúng nữ từ cầm khăn đóng đưa đồng loạt tiến đến gần.

Lận Kì Mặc chỉ vừa bước xuống xe, bọn họ liền nhón nháo vây xung quanh hắn.

“Ai da, thì ra là Lận tướng quân.”

“Lận tướng quân a, người lại tới rồi, bọn tỷ muội chúng ta còn tưởng người không tới đây nữa chứ.”

“Mới hai ngày không thấy mà Lận tướng quân càng anh tuấn bất phàm nha.”

..

Tiếng cười trong trẻo của các cô nương từ xa lại gần, Lận Kì Mặc tùy tay kéo qua một cô nương trác phần thoa son dày đậm nhẹ ôm vào lòng, một mặt nhìn vào bên trong toà lâu. Hắn thấy một nữ tử mặc áo đỏ cao gầy đang từ từ tiến tới, thu ánh mắt, nhìn lại Thuý cô nương trong ngực, đưa tay sờ nhẹ vào mặt trác đầy phấn của nàng.

“Gia không phải đã đến đây rồi sao.”

“Ta biết mà, hôm nay trời trong, trăng sáng như vậy, nhất định là có quý nhân đến Thiếu Tinh lâu, không ngờ là chờ được Lận tướng quân người tới chơi.”

Nữ tử áo đỏ chậm rãi bước đến gần, tóc đen buộc cao trên đầu, lời nói dịu dàng rất dễ nghe, đôi mắt càng đẹp hơn, lấp lánh như sao, hai đôi mày dài, cong cong như vòm núi nhỏ, dáng người thanh nhã, thùy mị mà thành thực, tao nhã vượt trội hẳn với các cô nương khác, đây là lâu chủ của Thiếu Tinh lâu, tên là Bùi Lăng Tinh.

Lận Kì Mặc nhìn về phía nàng, mặt mày đều giương lên: “Lâu chủ này, Thiếu Tinh lâu là nơi thú vị nhất ở Thước Ca thành, Lận mỗ sao chỉ có thể ghé thăm hai lần?”

Hắn vừa nói vừa cười, lơ đãng cho Bùi Lăng Tinh một cái ánh mắt, nhẹ liếc về hướng xe ngựa. Bùi Lăng Tinh cười nhẹ gật đầu, khẽ vuốt khăn lụa trong tay.

“Lận tướng quân nói phải, các cô nương, còn không mau nghênh đón tướng quân đi vào, hôm nay nhất định phải làm cho tướng quân vui vẻ, mới không uổng công người xem trọng Thiếu Tinh lâu của chúng ta.”

Lận Kì Mặc cao giọng cười, ôm chặt cô nương yêu kiều trong lòng, làm cho nàng ngượng ngừng kêu to vài tiếng, xanh đỏ rực rỡ, vây quanh hắn, hướng về phía lâu các đi đến.

Lận Kì Mặc vừa bước vào cửa đã có ba nữ tử mặc áo xanh dẫn lên lầu ba, cất bước tiến vào một gian nhà thất, phát tà áo, một mồi nằm thẳng xuống giường gỗ lê dạng thấp, vậy tay.

“Các người đều lui ra đi, bản tướng quân ở lại đây chờ Thanh Nguyệt cô nương.”

Tiếng đóng cửa truyền đến, hắn hơi nhắm mắt.

Chỉ sau một lát, từ sau bình phong đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Bùi Lăng Tinh lách mình bước ra.

Lận Kì Mặc nhanh chóng bật dậy, thấy phía sau Bùi Lăng Tinh có một hắc y nhân đang ôm Khánh Nhiễm bước tới, hắn liền cất bước tiến lên đón lấy Khánh Nhiễm, nhanh chóng lách mình đem nàng đặt lên giường.

“Không có người phát hiện?”

“Không có, tôi đã phân phó cho Tiểu Đông Tử trở về. Cô nương này mất máu quá nhiều, vết thương do mũi tên gây ra rất nặng.” Bùi Lăng Tinh nói xong, vậy tay ý bảo hắc y nhân kia lui ra.

Lận Kì Mặc gật đầu: “Ta cần rút tên ra, còn phải làm phiền Bùi tỷ tỷ trông chừng giúp bên ngoài.”

“Thiếu gia yên tâm.”

Lận Kì Mặc thấy nàng rời khỏi, nhìn gương mặt Khánh Nhiễm ngày càng tái nhợt, không khỏi chau mày. Vừa rời trên xe ngựa hắn đã kiểm tra qua, đầu vai nàng bị cắm tên đao câu, nếu muốn rút tên ra lúc này, sợ là đau đớn không chịu nổi.

Hắn tiến lên đem miếng vải đen bọc người nàng tháo ra, xé mở hoàn toàn lớp áo quần buộc trên người nàng. Lận Kì Mặc bình ổn tâm thần, cố gắng không đưa ánh mắt lướt qua chỗ ngực nàng, bắt tay hành động.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Quá Đáng Ghét

Khánh Nhiễm cảm thấy như đang bị nhấn chìm trong lò lửa nóng rực, đôi lúc lại giống như đang chìm nổi giữa biển băng lạnh giá, cả người lúc lạnh lại lúc nóng, rất hỗn loạn!

Những hình ảnh chớp nôi mơ hồ lướt qua đầu nàng, lúc là gương mặt tươi cười hào sảng của cha, lúc là bàn tay dịu dàng của nương đang vuốt ve mặt nàng, trong chốc lát lại là biển máu nhuộm đỏ cả bầu trời và mặt đất, nàng hoảng sợ muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại giống như có vật nặng đang đè vào, không còn chút sức lực.

Trong lúc mơ màng, dường như có một người luôn dịu dàng ôm nàng vào lòng, cái ôm kia thật rộng lớn và ấm áp, giống như lồng ngực vững chãi của cha, nàng tham lam muốn đến gần hơn, gần hơn chút nữa... nhưng người nọ lại đột ngột rời đi.

Một lúc sau, tựa hồ có một sức mạnh dịu dàng chạm vào khắp người nàng, từng đợt đau đớn truyền đến, nàng khiếp sợ vô cùng, nhưng lại không có sức lực để ngăn cản nó, chỉ có thể dầy vò tùy ý người đó muốn làm gì thì làm.

Một trận đau đớn khủng khiếp, nàng mệt mỏi hôn mê bất tỉnh. Trong lúc mơ màng, nàng nghe được giọng một nam một nữ nói chuyện

Cái ôm ấm áp kia lại phủ lên người nàng, trời rung đất chuyển, rồi mọi chuyện dần yên ắng đi qua.

Đợi đến khi nàng hoàn toàn tỉnh lại, ánh vào mí mắt là dải lụa vàng phát phơ bên tấm màn xanh nhạt, bên mép thêu những khóm hoa lan viền bạc tinh mỹ. Gió thổi qua lay động, dải lụa vàng rủ xuống lượn lờ theo con gió, ánh sáng nhẹ nhàng vờn quanh.

Trong không trung chập chờn mùi cây an tức hương*, Khánh Nhiễm cảm thấy đầu vừa nặng vừa đau, huyết thái dương căng tức rất đau đớn. Nàng khẽ đưa tay nâng trán, mơ hồ nhớ đến trong lúc mê man, dường như nghe được giọng hai người nói chuyện.

“Cô nương này là tội phạm truy nã quan trọng của Chiến quốc, thiếu gia không ngại có thể để nàng ở lại chỗ của Lăng Tinh, mang về sứ quán sợ là không tốt.”

“Không sao, người cứ đi chuẩn bị đi, tối nay ta sẽ mang nàng về sứ thần quán.”

“Tôi sợ không ổn.”

“Yên tâm đi, có tỷ tỷ ở đây, Chiến Anh Đế sẽ không hoài nghi đến ta. Về phần Dịch Táp, hắn sẽ không dám làm trái lại lời của Chiến Anh Đế, mà xung đột với các sứ thần.”

“Vậy thiếu gia lo lắng nhất là Phụng Anh?”

“Phụng Anh là người tâm cơ thâm sâu, nay việc kết giao của hai nước Chiến Lân sắp tới, nếu vì việc này để hắn bắt được nhược điểm, sợ rằng sẽ sinh ra tranh chấp. Nhưng hắn vạn vạn không thể nghĩ đến, ta sẽ mang người về sứ thần quán.”

“Lần này thiếu gia hành sự thật thật giả giả, vậy Phụng Anh kia nhất định nghĩ người để ở chỗ tôi.”

“Nhưng ta nghĩ cũng chỉ có thể lừa hắn được hai ngày, người theo dõi xe ngựa đã đi rồi?”

“Đi rồi, công phu của người đó rất cao, người của chúng ta đuổi theo nhưng mất dấu.”

“Thôi, đi chuẩn bị đi.”

. .

Khánh Nhiễm nhũn mảy, hồi tưởng lại những lời nói đứt quãng nghe được, phân tích tình cảnh của mình hiện tại. Nghĩ đến thiếu gia kia nhất định là Lận Kì Mặc, còn cô gái lúc nãy gọi là Lăng Tinh, nếu theo lời bọn họ nói, hiện tại nàng đang ở trong sứ thần quán.

Chiến Lân hai nước đang liên minh, việc này thật ra Khánh Nhiễm cũng đã nghe qua, Lận Kì Mặc nói không thể để Phụng Anh bắt được điểm yếu, ý

tứ có lẽ đề cập đến vấn đề phá hỏng việc liên minh này.

Vậy còn Lận Kì Mặc thì sao? Tại thời điểm nhạy cảm như vậy, vì sao hắn lại cứu nàng?

Trong lúc nàng đang suy tư, bên ngoài đã dần truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, Khánh Nhiễm cảm thấy đầu óc hơi ngưng trệ, liền nhắm hai mắt lại.

Lận Kì Mặc bung một thau nước từ bên ngoài tiến vào, đặt thau đồng trên bàn lục giác, vắt khăn trong tay, sau đó đi về hướng giường.

Đi được hai bước, dưới chân bỗng dừng một chút, hắn ngẩng đầu nhìn Khánh Nhiễm đang nhắm mắt nằm trên giường, khoé môi cười khê. Dưới chân nhẹ nhàng bước đến gần Khánh Nhiễm, chậm rãi ngồi xuống bên mép giường, đưa tay muốn cởi vạt áo trước ngực nàng.

Khánh Nhiễm cả kinh, nhanh chóng mở to hai mắt, chính lúc thấy một đôi mắt đen như mực đang cười đắc ý.

“Ngươi tính làm gì!”

“Nhiễm muội muội tỉnh rồi sao? Miệng vết thương của ngươi bị nứt da, Tứ lang chuẩn bị lau vết máu khô trước ngực cho ngươi, ngươi thấy Tỉnh ca ca có tốt không?” Lận Kì Mặc chớp chớp mắt cười nói.

Vừa rồi Khánh Nhiễm phát hiện các vết thương trên người đã được xử lý qua, ngay cả quần áo lúc đầu cũng được đổi thành váy trắng, nay thấy hắn như vậy, không khỏi lại nhớ tới bàn tay rộng lớn dịu dàng vuốt nhẹ lên thân thể nàng, nhất thời một cổ xấu hổ đánh thẳng lên đầu, đốt hồng hai gò má, làm chúng nóng bừng.

Nàng biết việc này không thể trách Lận Kì Mặc, ngược lại mình còn phải nói lời cảm ơn hắn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt treu ghẹo cản trở, những lời muốn nói cũng chẳng biết nói ra thế nào, chỉ có thể nghiêng đầu, nhu mày không thêm trả lời.

Buồn nửa ngày ...

Ánh mắt của Lận Kì Mặc vẫn chưa bao giờ dời đi, nàng ngoái đầu nhìn lại, cắn răng nói: “Lận này tính là ta nợ ngươi.”

Lận Kì Mặc vốn tưởng rằng nàng sẽ trốn mất giận dữ, hoặc là động thủ liều mạng giết chết hắn, còn không thì cũng nên giống mấy nữ nhân bình thường, gặp loại chuyện này sẽ khóc lóc om xòm đòi tìm cái chết, hắn thật không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy. Trong lúc nhất thời có chút sững sờ, ghen hòng nhìn nàng trân trối.

Nửa ngày, hắn cười phì hai tiếng, lẩm bẩm nói: “Sớm biết Nhiễm muội muội lớn lên đầy đủ như vậy, lúc này ta nên nhìn thêm một lát. Thất sách thất sách.”

Khánh Nhiễm giật mình một chút mới hiểu được hắn đang nói gì, đột nhiên thấy khí trong thân thể hùng hực dồn hết lên đỉnh đầu, đưa tay muốn chụp cái gối sứ bên cạnh, không ngờ chỉ mới động một chút đã đụng đến miệng vết thương, nàng hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Thân thể mềm nhũn, Lận Kì Mặc rất nhanh điểm mấy huyệt đạo trên người nàng. Nàng tròn mắt nhìn hắn, lại thấy hắn cười như tên trộm, đưa tay đến gần nàng.

“Bất quá không sao, bây giờ xem là được rồi, Nhiễm muội muội không cần thẹn thùng nha.”

“Ngươi muốn làm gì!”

Khánh Nhiễm trở mắt nhìn bàn tay đẩy vạt áo trước ngực nàng, lộ ra lớp yếm đỏ thắm, nàng tức giận đến ngực phập phồng liên hồi.

Tia sáng trong mắt Lận Kì Mặc trầm xuống, liền thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn không chịu nuốt khẩu khí, trừng mắt với Khánh Nhiễm: “Ta giúp ngươi kiểm tra các miệng vết thương, với bộ dáng của ngươi bây giờ, gia không có hứng thú đâu.”

Khánh Nhiễm nghi ngờ nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn dời về phía hõm vai nàng, vẻ mặt chuyên chú, quả thực chính là muốn nhìn miệng vết thương. Thờ dài nhẹ nhõm, lại cảm thấy hơi ngượng, nàng khẽ quay đầu đem mặt chôn vào tấm chăn.

Chỉ vừa chuyển động một chút, vết thương dường như bị nứt máu, rất đau! Cảm thụ được động tác của hắn trên vai nàng, Khánh Nhiễm cắn răng không cho chính mình thờ mạnh, trong lòng không khỏi tức giận.

Nhìn bộ dáng của nàng không có hứng thú? Bộ dáng của nàng làm sao chứ! Chẳng lẽ xấu đến mức bị ghét bỏ sao!

Không bao lâu, Lận Kì Mặc đã băng lại miệng vết thương rất chu đáo, hắn đứng dậy, đưa mắt nhìn Khánh Nhiễm, thấy nàng vẫn không nói gì, liền liếc mắt đến gương đồng trên bàn. Trong mắt có tia buồn cười, khẽ nhếch môi một chút, đi qua hướng đó.

Hắn cầm lấy gương đồng, đem nó đặt lên giường, ủy khuất nói: “Ta vốn muốn giúp Nhiễm muội muội rửa mặt, nhưng mà nếu Nhiễm nhi hung dữ như vậy, vậy thì chỉ có thể tự mình làm thôi. Tứ lang đi đây.”

Hắn nói xong, quả thật biến mất nhanh như chớp, phong thái kia có thể nói là tiêu sái cực kì.

Khánh Nhiễm cảm thấy hồ nghi, cầm gương lên nhìn thử, vừa nhìn, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Gương đồng phản chiếu gương mặt của chính mình, nhưng bên trên lại có hai khối đen sì như mắt gấu mèo, miệng đỏ choét một mảng, loang lổ chỗ này chỗ kia, nhìn qua giống như một bức tranh dùng màu nước hỗn hợp tạt lên.

Trách không được hần nói nhìn bộ dáng của nàng không có hứng thú, ngay cả lệ quỷ nhìn thấy chắc cũng phải nhượng bộ lui binh.

Những phần hoa nàng dùng trang điểm đều được bản thân nàng đặc chế, cần dùng một bình nước thuốc đặc biệt mới tẩy được, nghĩ đến, chắc là Tứ lang dùng nước thường lau mặt cho nàng, nên mới thành bộ dáng như vậy.

Nhìn gương mặt quái dị trong gương đồng, một trận rầu rĩ không kiềm chế được từ trong ngực Khánh Nhiễm nảy lên.

Cây an túc hương: còn có tên là cây cánh kiến trắng, đây là cây thuộc họ Bồ đề, mọc hoang, có thể trồng ở một số vùng núi và trung du, để lấy nhựa hoặc lấy gỗ làm quệt diêm, làm giấy. Đây là một loài cây có mùi thơm, dùng để chữa ho, chữa vết thương, hoặc làm hương liệu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Phượng Anh. Diệu Quốc

Gió thu thổi nhẹ, vờn quanh bầu không khí quang đãng, đêm thu tươi mát và yên tĩnh, ánh trăng sáng trong như nước, là thời gian thoải mái ngẩn ngừ trước khi mùa đông dần tới.

Phượng Anh từ xe ngựa phát áo bước ra, hít sâu một luồng khí tươi mát của gió đêm, từ tốn nhảy xuống xe ngựa, khoanh tay nhìn lên tám biển treo trước cửa môn rộng lớn, ba chữ “Sứ thần quán” thiếp vàng, dưới ánh đèn đêm nhẹ nhàng toả ra ánh sáng.

“Sứ thần. . .” Hần thi thảo nói khẽ, bỗng nhiên cười nhìn về phía Liễu Thanh đứng bên cạnh.

“Người có biết nguồn gốc của hai từ “sứ thần” này không?”

Liễu Thanh nghe hần nói vậy thì hơi sững sốt, nhưng thấy mặt Phượng Anh có ý cười, dường như tâm tình rất tốt, hần liền cười đáp.

“Bẩm Tướng gia, vào thời Trịnh quốc, những quan nhân được nhận mệnh đi sứ nước khác đều gọi là Ninh khanh, còn từ “sứ thần” phải sau đời Bắc Tần mới được sử dụng. Theo sử sách ghi lại, thời Bắc Tần-Vũ Vương, quốc chủ phái Ninh khanh đi sứ A Mạt quốc, vì để thể hiện khí phách của Bắc Tần Thiên triều, Vũ Vương đã ngự tứ một chứng thư cho quan nhân được phái đi đó, chứng thư này được gọi là sứ tiết, từ đồng đúc thành, mặt trên có điều khắc thánh thú của Bắc Tần, biểu lộ sự trang trọng và quyền quý. Cũng từ đó, từ Ninh khanh được đổi thành Sứ tiết khanh, nhưng Chu Kha Vương của nhà Tả Chu thấy từ “sứ tiết khanh” này không xuôi tai, liền đổi thành sứ thần, vì thế mới được sử dụng đến ngày nay.”

Phượng Anh nhẹ nhàng gật đầu, thờ dãi nói: “Phía trên các sứ tiết của mỗi quốc gia đều được khắc những con vật đặc thù, Diệu quốc chúng ta lấy phượng, Lân quốc khắc ung, Yên quốc là xà, Tinh quốc lấy kiêu*, Chiến quốc kẻ tục Tả Chu, khắc hổ. Vật liệu làm sứ tiết cũng không giống nhau, có đồng, mộc, thiết, thép, ngọc. Nhưng năm loại sứ tiết này lại có một điểm giống nhau, người có biết là gì không?”

Liễu Thanh khẽ run, đón nhận đôi mắt ẩn chứa ánh sáng u ám của Phượng Anh, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh, hần chau mày một lát khom người nói.

“Thuộc hạ ngu dốt.”

Phượng Anh cũng không để ý, chỉ mỉm cười, ánh mắt lại hướng về phía những chữ to được thiếp vàng trên tám biển gỗ.

“Bắc Tần Vũ Vương vì muốn thể hiện khí phách của Bắc Tần Thiên triều mà đúc sứ tiết, tuy ngày nay, sứ tiết có thể được làm từ gỗ, bộ dạng cũng có nhiều biến hóa, nhưng ý tứ mà nó thể hiện ban đầu, vẫn chưa bao giờ thay đổi.”

Liễu Thanh hơi ngơ ngác, lập tức quỳ một gối xuống cao giọng nói: “Thuộc hạ nhất định một lòng vì nước, tuyệt đối không bôi nhọ hai chữ Diệu quốc chúng ta.”

Phượng Anh thấy hần như vậy lại cười, nhẹ nhàng nâng tay áo. Ánh mắt phẳng lặng nhìn về hướng hoàng thành.

Thái độ của các nước trên điện hôm nay dù sóng êm biển lặng, nhưng kì thực lại đang ngầm tranh đấu gay gắt lẫn nhau.

Cao Tường Lâm đưa hạ lễ lạnh nhạt, Yến Hề Ngân đưa lên đoá hoa sen bằng thiết ẩn chứa sự lạnh lẽo, Lận Kì Mặc. . . ngọc tỷ nạm vàng, một mũi tên nhưng lại bắn được hai con nhạn. Còn về phần hạ lễ của hần, sợ rằng trải qua náo loạn của nữ tử áo đỏ lúc này, Chiến Anh Đế đã không còn phúc đề

hương thụ nữa .

Một sứ thần quán nhỏ nhỏ thế này, đằng sau sự bình tĩnh, hoà thuận và vui vẻ này, đang ẩn chứa điều gì. . .

Bên tai truyền đến tiếng vó ngựa to rõ, vang vọng có lực, Phụng Anh hơi nghiêng đầu, chính lúc thấy Yến Hề Ngân cười ngựa chạy đến, áo bào xanh bay tán loạn trong gió, càng tôn lên dáng người thẳng tắp và hiên ngang.

“Chỉ nghe tiếng vó ngựa này cũng biết là Dục Vương đã trở về.” Phụng Anh thấy Yến Hề Ngân xoay mình xuống ngựa, cười nói.

Yến Hề Ngân cũng cười sang sảng đáp lại, đem cương ngựa đưa cho một tiểu binh bên cạnh: “Phong cảnh nơi đây hiếm thấy, Phụng tướng cũng đang có hứng thú sao.”

Phía trước sứ thần quán là hồ nước trong xanh biếc, được bao bọc bởi mảnh rừng phong điệp** xum xuê, trở lá tạo nên sắc đỏ rực điểm lẹ, in bóng xuống dòng nước xanh thành những vệt đỏ kì ảo.

Hai người cùng nở nụ cười, chấp tay chào, đồng thời bước trên bậc thang. Một trận gió lạnh lướt qua sứ thần quán, lá cây rung động xào xạt, vài mảnh lá khô vờn nhẹ trong không trung, cảnh tượng nhìn qua lại có chút tiêu điều.

Không hiểu vì sao trong lòng Phụng Anh lại dâng lên một tia buồn bã, than khẽ: “Gió thu và mưa thu buồn đến nỗi lòng người, sợ rằng ngày mai trời sẽ có mưa .”

Yến Hề Ngân giương mắt nhìn về hướng màn trời, cũng cúi đầu cao giọng cười: “Gió mùa thu nếu thổi về hướng đó rất mạnh, nếu có mưa xuống thì trời sẽ nhẹ nhàng thoải mái hơn.”

“Ha ha, Cánh Vương nói có lý, nhưng thật ra Phụng mỗ sẽ đau lòng nếu mùa thu buồn như vậy.”

Hai người hàn huyên vài câu, chẳng mấy chốc đã xuyên qua một dãy hành lang uốn lượn, phía trước mở ra hai con đường, hai người khách sáo vài câu rồi chia thành hai hướng, tự mình trở về.

Phụng Anh trở lại tầm điện, tắm rửa qua liễn vào thư phòng, nằm trên nhuyễn tháp xem sách, có hai thị nữ hầu hạ hai bên nhẹ nhàng đắp bóp chân cho hắn.

Ánh đèn dần mờ nhạt, hoa đèn* nổ lép bép, hần tùy tay để sách sang một bên, nhìn vào canh lậu, xua tay cho thị nữ lui xuống.

(Hoa đèn: khi đèn cháy gần hết, sợi bắc trong đèn bị đốt đến cuối cùng sẽ bắn ra tàn lửa)

Hãy vừa nhắm mắt không bao lâu, một bóng đen đã lách mình nhảy vào phòng, quỳ một gối lĩnh mệnh.

“Tướng gia.”

Phụng Anh vẫn khép nhẹ mắt, chỉ nhẹ nhàng nâng một ngón tay.

Hắc y nhân thấy thế nhưng cũng không đứng dậy, vẫn quỳ dưới đất giương giọng nói: “Lận Kì Mặc đưa người đến Thiều Tinh lâu ở Vân Hồ, thuộc hạ vốn muốn tiến vào xem xét, nhưng mà. . .”

“Bị phát hiện ?”

“Thuộc hạ vô năng.” Hắc y nhân cúi đầu.

Phụng Anh khoát tay bảo Hắc y nhân đứng dậy, ánh mắt khẽ mở ra nhìn ánh nến dần lập lòe: “Cho người chú ý đến Thiều Tinh lâu, đem nữ nhân kia tìm ra. Mặt khác cũng phải phái người trông chừng Lận Kì Mặc, sứ thần quán bên này cũng không được thả lỏng.”

Hắc y nhân thấy trong mắt chủ nhân có suy nghĩ nhưng không mở miệng, khom người xoay mình lui ra, lách mình liền biến mất trong màn đêm.

Phụng Anh khẽ vuốt trán, hơi nhíu mày.

Hôm nay trên điện hần cố ý làm cho Lận Kì Mặc chú ý tới động tác của mình, cũng vì muốn hần tin nữ nhân kia chính là Vân Khánh Nhiễm.

Một mặt hần muốn mượn tay Lận Kì Mặc cứu nha đầu kia, một mặt cũng là phá hỏng việc liên minh thuận lợi của Chiến quốc và Lân quốc. Nhưng khi biết Lận Kì Mặc thật sự cứu nàng, trong lòng Phụng Anh lại không khỏi có chút kinh ngạc, tại thời điểm nhạy cảm như lúc này, Lận Kì Mặc lại có thể mạo hiểm vì một nữ nhân, nguyên nhân là vì sao?

Còn có hành động của Yến Hề Ngân hôm nay, tuy không có nhiều người phát hiện, nhưng hần lại nhìn thấy rất rõ ràng. Chiến Tinh từ khi dựng nước đã luôn trong tình trạng căng thẳng, có thể nói là thường xuyên diễn ra tranh chấp, nhưng hôm nay hần lại có thể ra tay giúp đỡ Chiến Anh Đế. Yến Hề Ngân người này, sợ rằng so với lời đồn còn trầm ổn thiện mưu hơn, vạn vạn không thể khinh thường. . .

*Chim kiêu: một giống chim rất hung dữ, như loài cú vọ, ban ngày chúng núp trong hang, đêm tới lại bắt chim chuột để ăn thịt, chúng còn ăn thịt cả mẹ đẻ của mình, vì thế ta thường hay nghe câu: “Bất hiếu như kiêu khanh”. Tuy nhiên, từ kiêu này cũng là từ biểu thị cho sức mạnh, đặc biệt trong quân sự, có câu: “Mạnh mẽ như kiêu kiệt”

**Cây phong: lá đến mùa thu thì đỏ đẹp, mùa xuân lá nở xúm xít như quả bóng tròn. Vào đời nhà Hán, cây phong thường được trồng trong cung, vì thế đời sau thường gọi cung cấm là nơi phong thần, hay là phong bế.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Đoạt Cơm Phong Ba

Lận Kì Mặc vừa đi, Khánh Nhiễm liền đứng dậy bước đến trước gương đồng ngồi xuống, trong gương phản chiếu một gương mặt đầy đủ màu sắc, nàng hơi sùng sốt, ha ha cười một tiếng.

Gương mặt này nếu không dùng được tẩy sẽ càng loạn thêm, chỉ đành để nguyên như vậy. Nhưng thế này cũng rất tốt, nếu có truy binh đuổi đến đây, nàng chỉ cần dùng gương mặt này dọa bọn họ sợ chạy chết khiếp là được.

Khánh Nhiễm nghĩ như vậy, khẽ nhún mày cười, khuôn mặt trong gương đồng cũng cười theo, tối đen như mực, trông rất quỷ dị. Nàng ớn lạnh rùng mình một cái, khẽ đứng dậy tựa mình vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ mờ mờ thấy được những dãy hành lang uốn lượn nối sát nhau, nước trong bờ hồ phía trước xanh ngắt, đình viện tĩnh mịch, không biết ánh trăng đã ẩn nấp trong làn mây từ khi nào, cô đơn giữa bầu trời tối đen như mực, không thấy được một ngôi sao.

Ánh trăng xuyên thấu qua từng gợn mây loang lổ trên bầu trời, chiếu xuống mặt đất thành những luồng ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng kia hơi mờ mờ, có chút kì ảo của xa xưa, chiếu lên những tầng cây xào xạc trong viện đình, lung lay cuộn mình thả xuống.

Lần này tuy nàng không thể giết chết được Chiến Anh Đế, nhưng lại có thể làm hấn kinh sợ, từ lần trước khi nàng phá hủy Kiền Viên điện, trong cung liền đồn đãi Chiến Anh Đế luôn bị ác mộng quán thân, lần này nàng lại tạo ra một trận náo loạn như vậy, chắc chắn hấn sẽ không thể có giấc ngủ yên ổn.

Quan trọng hơn, nàng đã chính tay giết chết được lão tặc Khúc Đông Bình. Lão tặc này là thống lĩnh Cẩm vệ quân, có thể ngủ lại ở nha thự trong cung cấm, mấy năm nay hấn đều đi theo Chiến Anh Đế, không rời khỏi hoàng thành, mỗi khi ra cung cũng luôn có Cẩm vệ quân thủ vệ bên người, nàng từng thử tiếp cận lão tặc, nhưng lần nào cũng thất bại, không nghĩ bây giờ có thể ra tay dễ dàng như vậy.

Báo được thù nhỏ, trước mắt Khánh Nhiễm không ngừng hiện lên hình ảnh mình được ở bên mọi người, trong lòng không khỏi thở dài.

Kỳ thật có rất nhiều chuyện không cần nàng nghĩ tới, bởi chúng vĩnh viễn tồn tại, tựa như vầng trăng trên trời, một vòng lại một vòng quay lại, luôn lắng đọng trong lòng của mỗi người, tạo thành những dấu chấm nhỏ mờ nhạt.

..

Lận Kì Mặc bung khay bước vào phòng, chính lúc thấy nàng tựa mình nhìn ngoài cửa sổ, nàng hơi ngẩng đầu, thân ảnh có chút mỏng manh đơn bạc, tóc dài khẽ bay nhẹ trong gió.

Hấn hơi thất thần, đóng cửa lại: “Người không sợ bị phát hiện sao, làm hại Tứ lang bị dọa sợ.”

Khánh Nhiễm từ từ quay đầu.

“.....!”

Lận Kì Mặc rùng mình một cái, vươn tay phải chỉ vào mặt Khánh Nhiễm, biểu tình như muốn tắc thở phun máu, lắp ba lắp bắp nói: “Tại... tại sao người vẫn còn bộ dạng quỷ dạ xoa thế này!”

Khánh Nhiễm không thèm để ý đến hấn, tiến lên đỡ khay thức ăn đặt lên mặt bàn, đợi đến khi Lận Kì Mặc hoàn hồn, nàng đã ngay ngắn gấp hai đĩa cá tẩm giấm bỏ vào miệng.

Lận Kì Mặc thấy động tác của nàng thì sùng sốt, không nghĩ đến trong tình trạng này nàng vẫn có thể dùng cơm.

Hấn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Khánh Nhiễm, vươn tay lấy bát đĩa, gấp một đĩa cải bắc thảo, đang muốn đưa vào miệng, Khánh Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Hai mắt gấu mèo tròn trĩnh, tạo thành hai hòn tròn vo đen bóng đảo tới đảo lui, ửng, hấn nao nao.

Nàng lại cười rộ lên, đôi môi đỏ tươi từ từ mở rộng, lộ ra hàm răng sáng loá đều tăm tắp, gương mặt hồng độn trông có chút quý dật!

“Lận tướng quân ăn nhiều một chút.”

Khánh Nhiễm nói xong, cũng đưa đũa gấp một miếng cải thảo, không văn nhả bỏ tọt vào miệng, miếng cải trong miệng vang lên rộp rộp, hai mắt cũng không hề chớp nhìn chăm chăm Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc nhìn gương mặt trước mắt, không còn bụng dạ để ăn cơm, hấn nuốt nuốt nước miếng, vội vàng đem bát đũa đặt xuống bàn, ngượng ngừng cười nói.

“Nhiễm muội muội cứ ăn tự nhiên, Tứ lang cũng mới vừa ăn xong, ta. . .ta có việc, cần đi ra ngoài một lát.” Hấn nói xong liền nhảy dựng lên, cầm đầu lao ra khỏi phòng.

Hấn đem cửa phòng đóng chặt lại, thế này mới áp chế được xúc động muốn hành hung người khác, trong bụng truyền đến một trận tiếng kêu, hấn quay đầu hừ nhẹ một tiếng, bĩu môi chạy tới phòng ăn.

Trong phòng, Khánh Nhiễm thấy hấn bỏ chạy, ha ha cười khê một tiếng, nàng cảm thấy tâm tình dường như tốt lên rất nhiều, liền cầm chặt bát đũa trong tay, như gió lốc càn quét, tiêu diệt sạch sẽ phần thức ăn trên bàn.

Thế này mới cảm thấy mỹ mãn, nàng đứng dậy đi quanh phòng hai lần, sau đó khoanh chân ngồi xuống giường, bắt đầu vận công chữa thương.

Tuy nàng đã dùng kim luân miễn cưỡng đỡ được đòn Tuyệt Luân Vũ của Dịch Táp, nhưng cũng không tránh khỏi bị nội thương, bây giờ chỉ vừa vận công điều trị, khí tức trong người liền cuộn lên, rất đau đớn, cả người nàng có chút vô lực, đảo tay vận khí toàn thân, đến lúc ngừng lại, trên người đã xuất ra một tầng mồ hôi.

Nàng vẫn ngồi một lát, đợi đến khi thấy thoải mái đôi chút mới cởi áo khoát, nằm vật xuống giường. Tuy lúc này tạm thời không có nguy hiểm, nhưng thời gian Chiến quốc và Lân quốc kết minh sắp tới, Lận Kì Mặc là người của Lân quốc, tuy nàng biết hấn sẽ không có ác ý với mình, nhưng vẫn không thể không đề phòng, sớm rời khỏi chỗ nguy hiểm này mới tốt. Nàng phải lo tịnh dưỡng thân thể, như vậy mới có sức lực đào tẩu.

Đang muốn nhắm mắt dưỡng thần, cửa phòng khê chi nha một tiếng, nàng quay đầu thấy Lận Kì Mặc đi vòng qua bình phòng tiến đến gần.

Lận Kì Mặc đảo mắt qua mặt bàn, thấy mấy bát cơm, bát canh đều trống không, hai mắt hấn trừng lớn, không khỏi thờ phỉ phỉ, kinh ngạc nhìn Khánh Nhiễm đang nằm vật trên giường.

Nửa ngày hấn mới cười hắc hắc, thăm nghĩ sức ăn của nha đầu này cũng thật tốt, một mình có thể xử hết phần ăn cho hai người, người không biết chắc còn tưởng nàng đã mấy năm chưa được ăn cơm. Đây có lẽ là nữ nhân ăn khỏe nhất mà hấn từng biết, trách không được lúc này nàng lại nghĩ biện pháp đuổi hấn đi, xem ra là coi trọng cơm gạo của hấn.

Lận Kì Mặc buồn cười, bước nhanh đến trước giường, thấy Khánh Nhiễm mở to mắt nhìn mình, gương mặt đầy bông mơ hồ có chút khó hiểu. Hấn không đề ý, tùy tiện ngồi xuống, vén ra một góc chăn.

“Ngươi làm gì vậy?”

Khánh Nhiễm thấy động tác của hấn thì kinh ngạc, liền chui mình ra khỏi chăn, tròn mắt nhìn hấn.

Lận Kì Mặc cũng không liếc mắt qua, đưa chân đạp đạp hai cái, đôi giày liền vung vãi rớt ra, hấn cười cười, từ từ xốc tấm chăn.

“Ngươi nói ta làm gì sao? Tất nhiên là đi ngủ rồi, sắc trời không còn sớm, Nhiễm muội muội cũng nên nghỉ ngơi đi.” Lận Kì Mặc cười cười, chỉ vừa dứt lời, liền nhắm chặt mắt thật sự đi ngủ.

Khánh Nhiễm nhất thời không biết nói gì, nửa ngày mới hung tợn quát hấn:“Đứng lên! Lăn xuống đi!”

Lận Kì Mặc vô tội tròn mắt:“Nhiễm muội muội sao lại hung dữ như vậy? Đây chính là giường của Tứ lang, vì không muốn cho bọn người xấu phát hiện ra Nhiễm Nhiễm, Tứ lang đành phải hi sinh đánh mất sự trong sạch của chính mình.”

Khánh Nhiễm giận dữ, hai tay nhanh như chớp đánh tới gương mặt tuấn tú của hấn. Lận Kì Mặc lười biếng lăn một vòng, tránh thoát một kích, tay phải vươn ra chụp tới thất lung của Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm vốn muốn lắc mình trốn thoát, nhưng vừa rồi vận công đã tiêu tốn rất nhiều sức lực, một trận choáng váng đau đầu truyền tới, đến lúc nàng đòi người đã chậm một bước. Cả người bị Lận Kì Mặc ôm chặt trong lòng, nàng vùng vẫy thoát ra, nhưng hai tay lại mất hết sức lực, quấy cỡ nào cũng không ra được, chỉ đành một mồi nằm trong lòng hấn.

Tên kia cũng không biết là cố ý hay vô tình, càng đem lồng ngực ấm áp tiến tới gần hơn, ép chặt khiến nàng không thở được, trong mũi tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt, làm hai gò má nàng nóng bừng.

Lận Kì Mặc ôm Khánh Nhiễm, tươi cười trông rất đắc ý, vừa rồi hấn bị nàng đoạt cơm đã cảm thấy rất uất ức, vốn muốn trêu chọc nàng một chút,

nhưng bây giờ ngửi được hương thơm ấm áp trong ngực, không biết vì sao hần lại hơi lưu luyến, không muốn buông tay ra.

Thân mình lăn một cái, đem Khánh Nhiễm đặt phía dưới thân, gương mặt hần càng tỏ ra thân nhiên tự đắc.

“Nhiễm muội muội không muốn ngủ sao? Cũng phải, Nhiễm Nhiễm ăn nhiều như vậy, hay là chúng ta —— “vận động” một chút để tiêu hoá nhé?” Về mặt hần rất nghiêm túc, nhưng ngữ điệu lại không như vậy.

Khánh Nhiễm nghe hần có ý đề thấp hai chữ “vận động”, thanh âm trầm khàn, bàn tay lại không có hảo ý dừng lại trước ngực nàng. Nàng cơ hồ cảm nhận được nhiệt khí phun ra lúc hần nói chuyện, nhưng nghĩ đến bức tranh màu nước trên mặt mình, không khỏi âm thầm cười lạnh.

Cũng may là chưa rửa mặt, nếu sau này thấy được mặt thật của nàng, thẳng nhai này cũng chưa chắc đã nhận ra. Đối với khuôn mặt của nàng bây giờ mà vẫn có thể giờ trò khiêu khích, thật sự rất giỏi!

Mọi người nói thiếu tướng quân Lận Kì Mặc của Lân quốc phong lưu, quả thực là không đồ oan cho hần. Trong lòng Khánh Nhiễm chán ghét, nghiêng răng lạnh lùng nói.

“Ngươi, có, xuống, hay, không!?”

Lận Kì Mặc nghe nàng giận dữ nghiêng răng nói từng chữ, liền bừa môi thu về mặt đùa giỡn, lật người nằm xuống giường.

“Nhiễm Nhiễm thật hung dữ, đùa không vui chút nào, Tứ lang đi ngủ đây.”

Khánh Nhiễm thấy hần quả thực nhắm mắt ngủ, không có ý định sẽ rời đi, nàng ngồi bật dậy đảo mắt qua hết phòng, trong này chỉ có một chiếc giường.

Nàng biết hần làm vậy là có lý do. Nơi này dù sao cũng là sự thần quán, bộ phận hạ nhân hỗn tạp, tai mắt ở khắp mọi nơi, bản thân mình nấp trong phòng hần dĩ nhiên sẽ an toàn nhất. Hơn nữa nếu nàng ở đây, thật chất lại gây phiền toái cho hần hơn nhiều, nếu đã rơi vào đường cùng thì chính mình cũng nên nhượng bộ một chút.

Cũng may giường này rất lớn, nàng khẽ dịch người vào bên trong, kéo một góc chăn, xoay mặt vào tường nằm xuống. Cả người đã quá mệt mỏi, hương xông trong phòng nhẹ nhàng, chưa được bao lâu, nàng cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lận Kì Mặc nghe tiếng hô hấp trầm ổn, thế này mới xoay người dựng lên, nhìn Khánh Nhiễm ngủ say trên giường, cười cười.

Hần cúi người lật Khánh Nhiễm nằm thẳng lại, lấy chiếc gối kê sau đầu nàng, sửa chăn lại kĩ càng, sau đó đến trước bàn lấy ghế ngồi xuống, khẽ đặt một tay lên bàn, tay khác chống lên đầu, nhắm mắt một chút, sau đó cũng ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Giá Hoạ Cho Yến Quốc

Mưa thu lát phát kéo dài suốt một đêm, sáng hôm sau, ánh nắng Mặt Trời ấm áp, những tia nắng đầu tiên nhẹ nhàng đáp xuống tầng mái hiên, hoàng cung như được tẩy rửa qua một lần, không gian thoáng đãng mà yên tĩnh. Tia sáng nhàn nhạt ánh vào những cung Nguyệt Cầm, cung Thuận Hoa, cung Dao Hoa, cung Ngọc Uyển, đây là những nơi trọng yếu của hậu cung, tất cả đều lấp lánh trong màu nắng vàng.

Sớm đã có các cung nữ và thái giám bận rộn quét dọn trần lá rụng đêm qua, không khí trong hậu cung vẫn như bị Cẩm vệ quân phong toả, nhóm cung nhân im như thóc, không ai dám hé răng nói một lời, chỉ yên lặng cúi đầu làm việc. Nếu là lúc trước, mỗi khi các cung nữ hay thái giám đi ngang qua nhau, còn cười đùa trêu chọc vài câu, nhưng hôm nay họ phải thận trọng từ lời nói đến hành động.

Địch Táp mang theo Cẩm vệ quân lục soát toàn bộ hậu cung, mắt thấy nắng đã lên, nhưng vẫn không có kết quả, hần không khỏi cảm thấy tức giận, gương mặt âm trầm hơn mấy phần.

Hần khoanh tay đứng trong Trọng An điện, nhìn nhóm Cẩm vệ quân vẫn đang lục soát, ánh sáng trong mắt lạnh buốt. Đây là nơi cuối cùng chưa điều tra, nếu tại đây cũng không tìm được nữ nhân kia, sợ rằng phần nhiều là đã chạy thoát khỏi cung.

“Vương gia, vẫn không tìm thấy.” Tiền vệ Giáo úy Lý Dương của Cẩm vệ quân quỳ xuống đất xin chỉ thị.

Địch Táp thấy nhóm Cẩm vệ quân đã tập hợp đến sân trước viện, hiển nhiên không phát hiện được gì, hai mày khóa chặt lại với nhau, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại.

Lý Dương cảm thấy áp lực nặng nề từ phía trên đè xuống, không thể thờ nổi, trong lòng hần không khỏi sợ hãi, nháy mắt trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Lại

vào lúc này, một gã Cẩm y vệ từ ngoại viện vội vã chạy tới, vào tới đại điện liền thẳng tắp quỳ xuống.

“Vương gia, phát hiện một kiện y phục dạ hành trong phòng hạ nhân ở Hoa Anh điện, đối chiếu với kiện áo đỏ phát hiện trong hồ, những vết rách ở mặt trên hoàn toàn giống nhau, hẳn là của thích khách kia.”

“Đi.” Tia sáng trong mắt Dịch Táp chợt lóe, phóng vọt qua khỏi lan can.

Đoàn người đến Hoa Anh điện, sớm đã có thị vệ cầm bộ hắc y lục soát được, trình đến trước mặt Dịch Táp, một Cẩm y vệ đưa ra một đôi bao tay da hươu, Dịch Táp đeo vào, cầm lấy bộ hắc y được đặt trên khay.

Lật qua lật lại xem xét, hẳn đưa hắc y lên mũi ngửi nhẹ một chút, sau đó thả lại vào khay. Lạnh lùng nhìn những cung nữ bị áp giải ra khỏi phòng.

“Tìm được trong phòng của ai?”

“Bẩm Vương gia, cung nữ kia nhảy xuống giếng tự vẫn, xác đã được vớt lên. Theo chúng thần điều tra được, cung nữ đó gọi là Từ Uyển, trong nhà chỉ còn một người mẹ già, bà ta chính là... người Yên quốc.”

Dịch Táp hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn tên thị vệ đang bẩm báo: “Đêm qua chỉ có một cỗ xe ngựa rời khỏi cửa Trắc Vân?”

“Dạ, đêm qua đến phiên Cao Thuận canh gác cửa Trắc Vân, là xe ngựa đưa Lận tướng quân ra khỏi cung.”

“Mau gọi Cao Thuận đến đây.” Dịch Táp bước lên ghế cao trên đài ngồi xuống, gõ nhẹ vào tay ghế, sắc mặt âm trầm.

Thị vệ đang muốn lĩnh mệnh rồi đi, đột ngột lại nghe một tiếng hô trong trẻo.

“Hoàng Thượng giá lâm—.”

Hai mắt Dịch Táp nhú lại, lạnh lẽo nhìn từng người đang đứng bên cạnh, mọi người đều cúi đầu, hai mắt nhìn nhau, thật sự không biết ai đã đem tin tức báo tới tại Chiến Anh Đế.

Lúc này Chiến Anh Đế đã cất bước đi đến, Dịch Táp nhanh chóng dẫn đầu nhóm người hành lễ, cùng đoàn người tiến vào đại điện.

Chiến Anh Đế và Nguyệt phi ngồi xuống vị trí chủ tọa, lạnh giọng quát: “Tần phi đang ở đâu? Mau mang ả tới đây cho trẫm.”

Dịch Táp kinh ngạc, nâng mắt nhìn Nguyệt phi đang ngồi phía trên, lúc cúi đầu, bạc môi khẽ nhếch lên.

Những cung nữ và thái giám đang quỳ trên mặt đất thấy sắc mặt Chiến Anh Đế âm trầm thì lạnh run. Hoa Anh điện không phải là tẩm cung của Tần phi, nhưng nghĩ đến, Chiến Anh Đế nhất định hoài nghi đến nàng.

Không bao lâu, một người phụ nữ xinh đẹp mặc cung trang được hai cung nữ nâng đỡ bước đến, lao đảo ngã nhào tới trước mặt Chiến Anh Đế.

“Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự bị oan, thần thiếp không biết chuyện gì cả.”

Dịch Táp liếc mắt nhìn Tần phi, mày nhú lại, trầm nghĩ thật ngu xuẩn.

Quả nhiên liền nghe Chiến Anh Đế cười lạnh nói: “Trẫm còn chưa hỏi, Tần phi ngươi kêu oan cái gì!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Tần phi tái nhợt hơn vài phần, nom nớp lo sợ nhìn về phía Chiến Anh Đế, trên cổ hẳn quấn vài vòng sa bố, hiển nhiên là đêm qua bị thương nhẹ. Thân mình Tần phi run lên, liền cúi thấp đầu xuống, không dám mở miệng nói một lời.

Nguyệt phi đứng dậy đến đỡ nàng: “Hoàng Thượng, đêm qua Tần phi tỷ tử ở cung yến nhất định bị kinh hách, hôm nay lại bị Cẩm vệ quân dọa sợ, cho nên mới nói năng lộn xộn như vậy, Hoàng Thượng cũng đừng nên trách tội nàng. Tuy mẫu thân của Tần phi tỷ tử vốn là người Yên quốc, nhưng cung nữ kia đã sợ tội tự sát, việc này nhất định không liên quan đến tỷ tử.”

“Mẫu thân của Tần phi là người Yên quốc?” Chiến Anh Đế nhú mày.

“Phụ hoàng, phụ nhân của Tần đại nhân là người Khuyết thành, hai mươi bốn năm trước, Khuyết thành đã thuộc về Chiến quốc chúng ta, vì sao lại nói là người Yên quốc?” Dịch Táp lạnh lùng nói xong, khẽ nâng mắt liếc nhìn Nguyệt phi.

Nhưng Nguyệt phi cũng không sợ hãi, nàng khẽ cười nói: “Là thần thiếp nói bậy, Hoàng Thượng vẫn nên để tỷ tử đứng lên đi, thần thiếp nguyện lấy tính mạng của bản thân và người nhà để bảo đảm, việc này và tỷ tử không có liên quan.”

“Hừ, đứng lên đi. Chuyện này vừa nhìn cũng liền rõ, cung nữ kia chắc chắn là gian tế của Yên quốc phái đến, còn nữ thích khách đêm qua nhất định đang được Yên quốc giấu trong sứ thần quán, Táp nhi, ngươi mau lãnh binh đi lục soát, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Phụ hoàng, việc này sợ rằng không đơn giản như vậy, một cung nữ nhỏ nhoi sao có thể chứa chấp được thích khách kia? Hơn nữa, nhi thần vừa ngửi qua bộ y phục dạ hành, phát hiện mặt trên còn lưu lại một chút hương Tinh Hải. Hương Tinh Hải này cực kì trân quý, là công phẩm mà Sa Tiểu quốc dâng cho Chiến quốc chúng ta. Nhi thần nhớ rõ, phụ hoàng chỉ ban chúng cho Nguyệt phi, Đồng phi, Như phi, mẫu phi của nhi thần cũng được ban một

ít. Chỉ duy nhất không ban cho Tần phi nương nương, nay y phục dạ hành này lại được tìm thấy ở Hoa Anh điện, điều này không khỏi có chút—kỳ quái!”

Trong lòng Nguyệt phi cả kinh, âm thầm nắm chặt đầm tay, suy nghĩ của Nỗ Vương Dịch Táp quả nhiên sắc bén, không ngờ hẳn lại có thể chú ý đến hương xông. Tình thế lúc đó cấp bách, nàng thật sự đã không cân nhắc ổn thỏa.

Thấy mặt Chiến Anh Đế trầm tư, Nguyệt phi cười nói: “Vương gia đang hoài nghi bốn cung sao? Hoàng Thượng, tuy hương Tinh Hải kia thần thiếp vinh hạnh được ban thưởng, nhưng lại phân phó cho cung nhân chia làm nhiều phần, đều tặng cho tỷ muội trong cung mỗi người một phần. Yên Trần, phải vậy không?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ được nương nương phân phó đã tặng hết hương xông cho các cung phi. Tần. . . Tần phi nương nương ở nơi này cũng được tặng.”

Dịch Táp cười lạnh: “Bốn vương không hoài nghi Nguyệt phi nương nương, mẫu phi của bốn vương cũng được ban thưởng. Bốn vương chỉ cảm thấy việc này kỳ quái thôi.”

Trước mặt Chiến Anh Đế hiện lên tia ánh sáng, trong lòng hẳn kinh sợ, liền hét lớn một tiếng: “Được rồi, đừng nói nữa. Hôm qua trẫm nghĩ lại tâm cung của Nguyệt phi, tất cả mọi chuyện đều đã rõ. Trước hết, bao vây sứ thần quán của Yên quốc lại cho trẫm, trẫm muốn tra xét thật rõ ràng. Chuyện này trước hết cứ vậy đi, Tần phi giáng xuống làm Tần tần, gian tế trà trộn vào cung cũng không hay biết, thật sự ngu xuẩn.”

Thấy Chiến Anh Đế phát áo bào đứng dậy, mọi người đang muốn quỳ xuống cung đưa, lại nghe Nguyệt phi nói.

“Hoàng Thượng, từ đêm qua trong lòng thần thiếp vẫn còn sợ hãi, thật sự là không yên lòng cho bề hạ, người có thể để Nỗ Vương điện hạ thủ hộ bên cạnh người một ngày không, vạn nhất thích khách kia chưa rời khỏi cung, có Nỗ Vương bên cạnh, bề hạ cũng có thể được bảo vệ an toàn.”

Chiến Anh Đế kéo tay Nguyệt phi vỗ nhẹ lên tay nàng: “Cũng chỉ có ngại lo lắng cho trẫm. Táp nhi, ngại ở lại cung đi.”

Dịch Táp quỳ xuống đất lĩnh mệnh, thấy Chiến Anh Đế cùng Nguyệt phi rời đi, hẳn chau mày nửa ngày, mới chậm rãi đứng dậy, ngoắc tay gọi Lý Dương.

“Ngươi và Cao Thuận mang binh đến sứ thần quán, phải chú ý đến viện Lâm Cấp.”

..

Sứ thần quán vốn không cách xa hoàng cung, Cẩm vệ quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, không bao lâu đã bao vây Yên Cấp viện, lục soát từng ngõ ngách nhưng vẫn không có kết quả.

Lý Dương nhớ đến lời Dịch Táp giao phó, muốn bọn họ chú ý đến Lâm Cấp viện, nhưng trong thời gian này, hai nước Chiến quốc và Lâm quốc đang tiến tới liên minh, thật sự không có lý do để điều Cẩm vệ quân đến điều tra. Đang lúc suy tư, Phụng Anh mặc bạch y đã nhẹ nhàng bước đến, tà áo trắng lay động, như đang lướt nhẹ trong làn gió.

Hắn liền khom người hành lễ: “Đã quấy rầy Phụng tướng.”

“Lý đại nhân không cần nói vậy, Chiến quốc xảy ra chuyện như vậy, Phụng mỗ cũng rất lo lắng. Long thể của bề hạ đã bình phục chưa?” Phụng Anh ôn hòa cười với hắn.

“Đã làm phiền Phụng tướng bận tâm, bề hạ hết thấy đều khỏe mạnh.”

“Phụng mỗ cũng hy vọng sớm ngày có thể tìm được thích khách kia, nếu tướng quân đã hoài nghi nữ thích khách đó đang ẩn nấp ở sứ thần quán, vậy chỉ lục soát Yên Cấp viện quả thật sẽ không công bằng. Diêu quốc ta muốn chứng minh sự trong sạch của mình, cũng xin tự nguyện để Cẩm vệ quân đến điều tra, tướng quân thỉnh.” Phụng Anh nói xong, khẽ phẩy tay áo trắng, quả thật như rồng đường.

Hai mắt Lý Dương sáng ngời: “Ha ha, đa tạ Phụng tướng đã thông cảm cho hạ quan, chẳng qua nếu đã điều tra Diêu Cấp viện, lại không lục soát Lâm Cấp viện, mọi người sẽ nói Chiến quốc ta không công bằng, chỉ bằng lục soát toàn bộ, nếu thích khách kia thật sự đang ẩn nấp trong sứ thần quán, Chiến quốc chúng ta cũng cần bảo vệ các vị sứ thần an toàn.”

“Lý đại nhân nói phải, thỉnh.”

Lý Dương vẫy tay, những Cẩm vệ quân đứng nghiêm chỉnh bên ngoài đã nhanh chóng tản ra, một hướng đến Diêu Cấp viện, một hướng chạy đến Lâm Cấp viện.

Có lẽ do mất máu quá nhiều, hơn nữa dưới tác dụng của hương an thần, Khánh Nhiễm vừa chớp mắt đã chìm vào giấc ngủ say. Đến khi mở mắt ra, nắng đã dần lên, nàng theo thói quen muốn đưa tay lên nâng trán, nhưng tay vừa động lại có cảm giác không đúng.

Nàng cúi đầu vừa nhìn, suýt chút nữa đã thét chói tai ra tiếng, chỉ thấy một đôi cánh tay thon dài nặng trĩu đang lửng lơ trong không trung, cánh tay phải nặng nề đè vào ngực nàng.

“Ngô. . . sớm” Lận Kì Mặc đứng vào lúc này mở to hai mắt hoa đào, không quên hướng Khánh Nhiễm lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Khánh Nhiễm trợn mắt nhìn hắn: “Lấy ra!”

“Lấy cái gì?”

Khánh Nhiễm thấy hắn giả ngu, nắm ngón tay cuộn lại, nháy mắt đánh về phía cánh tay phải của Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc nhìn thấy nàng như vậy thì cười hi hi, ánh mắt xoay chuyển phóng ra một chút ý cười làm càn, hắn đưa tay phải lên, linh hoạt gạt qua tay nàng, đè lên đầu vai.

Khánh Nhiễm không ngờ hắn lại đánh trả, nhanh chóng nghiêng người sang một bên, song chương nhất tề đánh về phía hắn. Lúc này Lận Kì Mặc đang nằm sát bên mép giường, trong khoảng cách gần như vậy nên không thể né tránh, hai mắt hắn chợt lóe, đơn giản đem toàn bộ thân thể áp về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm thấy hắn không tránh, ngược lại còn đem toàn bộ thân thể đánh về hướng nàng, nàng bị bất ngờ, mới giật mình, cuống quýt chống tay lên ngăn cản, nhưng mà chậm hơn nửa bước, cả cánh tay và thắt lưng đều bị hắn ôm vào lòng.

Ngay sau đó hắn đột nhiên xoay người đặt nàng phía dưới, hai chân Khánh Nhiễm muốn đá lên, nhưng Lận Kì Mặc dường như biết được ý đồ của nàng, động tác mau lẹ như một con báo săn tìm thấy cơ hội phóng mình, cổ tay như một cái vòng sắt mạnh mẽ khóa chặt cánh tay Khánh Nhiễm, hai chân thon dài kẹp chặt lấy hai chân nàng, gắt gao đè nặng các đốt ngón tay của nàng.

Khánh Nhiễm trợn mắt, há hốc mồm nhìn gương mặt tuấn mỹ đang cách mình chưa tới ba tấc, nàng vùng ra vài lần, Lận Kì Mặc lại ép tới chặt hơn, nàng căn bản không còn khả năng nhúc nhích.

Hai người dính sát vào nhau, trùng hợp là đêm qua Khánh Nhiễm đã cởi áo khoát, còn Lận Kì Mặc chỉ đang mặc một kiện áo đơn, trong lúc nhất thời, nhiệt độ truyền từ cơ thể lẫn nhau đều có thể cảm nhận được.

Khánh Nhiễm cảm thấy tức tối, cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hai gò má nàng nóng ran, lúc này cũng không biết là do tức giận hay là do xấu hổ.

“Sáng sớm, Nhiễm Nhiễm lại nhiệt tình như vậy. Có phải thấy Tứ lang ta anh tuấn bất phàm, gặp sắc liền nảy lòng tham?”

Gặp sắc nảy lòng tham!

Khánh Nhiễm nhìn gương mặt lưu manh của hắn, chỉ cảm thấy buồn nôn. Nhớ đến tình cảnh hai người ở chung từ đêm qua, thẳng thắn này quả thật chưa bao giờ có bộ dáng đứng đắn, mồm miệng ba hoa không ngừng, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Nàng hung hăng híp mắt, đang muốn giang cánh tay dùng sức đánh văng hắn, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Trống quân, không hay rồi, Cẩm vệ quân tiến đến điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Tứ Lang Chịu Ngược

Trên giường lớn, Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc giằng co, thân thể kề sát nhau, bốn chân gắt gao quấn vào một chỗ. Bốn mắt nhìn nhau, đều tự bắt đầu khởi động một dòng nước xiết.

Lận Kì Mặc thấy rõ trong mắt Khánh Nhiễm có sự tức giận và chán ghét. Nhưng hơn thế nữa, trong đáy mắt lạnh lẽo mà mơ hồ kia lại như có dòng thác mát lạnh chảy tràn qua, dòng thác ẩn nấp trong làn sương mù mờ mịt, chỉ một tia sáng nhỏ lóe lên, nhưng lại làm tim hắn run lên nhè nhẹ, không thể rời ra được.

Khánh Nhiễm thấy sự treu đùa trong đôi mắt đen như đầm nước của hắn, sóng nước bắt đầu chuyển động, tia sáng trong mắt nóng rực lại chăm chú, khiến tim nàng đập mãi không ngừng.

Trong lòng Khánh Nhiễm run lên, nhưng lúc nhìn đến ý cười như Đấng Đờ Từ* trên mặt hắn, lại thấy một cỗ chán ghét nảy lên trong lòng, nàng đang muốn ngửa khí đánh văng hắn ra, ngoài phòng lại truyền đến một tiếng kinh hô khe khẽ.

“Trống quân, không tốt, Cẩm vệ quân tiến đến đây điều tra.”

Hai người trong phòng sao còn nhớ tới chuyện đấm đá lẫn nhau? Đều là cả kinh, nhìn nhau. Lận Kì Mặc đang muốn phóng mình dựng lên, bên tai đã

truyền đến những tiếng bước chân hỗn độn.

Không kịp!

Hắn nhìn Khánh Nhiễm phía dưới người mình, hiển nhiên nàng cũng có suy nghĩ như vậy, Khánh Nhiễm nhíu mày đánh giá khắp nơi trong phòng, muốn tìm nơi để ẩn nấp.

Lận Kì Mặc biết rất rõ mọi ngõ ngách trong phòng, nơi này căn bản không có chỗ để ẩn nấp, tâm hắn hơi động, liền đưa tay tới muốn kéo quần áo của Khánh Nhiễm, tay kia trong nháy mắt cởi vạt áo trên người mình, lộ ra mảng da thịt rắn chắc cứng cỏi trước ngực.

“Ngươi làm gì vậy?” Khánh Nhiễm cả kinh.

“Nếu không muốn bị phát hiện thì phối hợp với ta, ca ca sẽ dịu dàng.” Lận Kì Mặc chớp con ngươi đen bóng như ngọc, hai mắt lấp lánh không có ý tốt lướt qua người Khánh Nhiễm, trong lúc cười nói nhưng lòng hắn đã có một chút khinh thường.

Khánh Nhiễm thấy giờ phút này mà hắn còn khả năng để đùa giỡn, thật muốn gào thét, nàng đưa tay đè lại bàn tay đang cầm vạt áo của mình, trợn mắt trừng với hắn.

Trong lòng nàng biết Lận Kì Mặc đang nghĩ cách, nàng cũng hiểu được biện pháp của hắn lúc này, nhưng mà, nàng quả thực không muốn làm ra loại việc như vậy ở trước mặt mọi người, điều này vạn vạn không thể được, dù chỉ là diễn trò cũng không được.

Tai nghe tiếng vang bên ngoài càng lúc càng lớn, nàng cắn răng một cái, thoát khỏi sự kiềm kẹp của Lận Kì Mặc, xoay người cường thế đặt hắn ở dưới thân.

Trong nháy mắt, tư thế của hai người đã nghiêng trời lệch đất, Lận Kì Mặc bị Khánh Nhiễm đè nặng nằm lún xuống chán mềm, mà Khánh Nhiễm lại đang hiển ngang ngời trên người hắn, hai chân thon dài kẹp chặt vào thắt lưng của hắn.

Lận Kì Mặc chưa kịp hồi phục tinh thần, đã nghe Khánh Nhiễm lạnh giọng cười.

“Ta ở trên vẫn tốt nhất.”

Nàng dứt lời, thừa dịp Lận Kì Mặc đang trợn mắt há hốc mồm, xoẹt một tiếng liền xé rách áo của hắn, tùy tay ném xuống đất, lại vươn tay lấy áo khoát đã cởi đem qua ném ra giữa phòng, nhìn xuống đai lưng bạch ngọc đang quấn trên hông của Lận Kì Mặc.

Hai đường chân mày nàng xoắn chặt lại với nhau— hung hăng kéo xuống! Nhìn Lận Kì Mặc đưa tay muốn kéo trường bào đang chảy xuống trên giường, Khánh Nhiễm khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Đưa vào ngươi như vậy? Bỏ cô nương cũng không có hứng thú đâu.”

Nàng vừa nói vừa đem tóc thả xuống, vén vòng qua một bên theo hướng nhìn từ cửa phòng, che đầy hai gò má đang vẽ hoa của mình. Động tác mau lẹ chỉ trong vài giây, đến lúc nàng đã hất tóc ổn thỏa, ngoài phòng đã truyền đến tiếng quát lớn.

“Lục soát!”

“Ài, các người không thể vào, đây là tẩm thất*phòng ngủ* của tướng quân, không thể vào, không thể vào.”

“Hôm qua thích khách đột nhập vào hoàng cung, bọn ta phụng mệnh điều tra, sẽ có nhiều đặc tội. Nhưng đây cũng vì an toàn của tướng quân các người, mong bỏ qua cho chúng ta. Lục soát!”

Khánh Nhiễm nghe những tiếng bước chân dồn dập đã cấp tốc chạy đến cửa phòng, nàng khề kéo khóa môi, lật cổ tay lên, chỉ nghe “vút”—“vút” hai cái, tiếng xé gió đã vang dội trong căn phòng.

Đai lưng bạch ngọc trong tay nàng theo tiếng gió chém ra, mang theo một trần kinh phong cuộn cuộn, trong nháy mắt, lồng ngực trắng như sứ của Lận Kì Mặc đã có hai vết đỏ tươi.

Lận Kì Mặc đầu gối tới nàng sẽ hành động như vậy, nhất thời hắn không kịp đề phòng, trước ngực đã hiện lên hai vết máu đỏ chồng lên nhau, mắt thấy máu tươi muốn chảy ra ngoài, hắn bị ai hô lên một tiếng, trừng mắt với Khánh Nhiễm, vẻ mặt căm phẫn.

Khánh Nhiễm lại không để ý, nàng áp thấp người xuống, ghé vào tai hắn thì thầm.

“Kêu lên.”

Thanh âm mềm mại dịu dàng truyền vào tai Lận Kì Mặc, không biết vì sao, nhưng lại vô cớ sinh ra một loại mê hoặc không tả được. Trong lòng hắn run lên, thấy nữ tử đã ngồi dậy, mái tóc đen như mực lướt qua trước mắt, dáng người uyển chuyển ngẩng cao trên người, trong mắt hắn không cảm được có một tia hoảng hốt.

Nhưng ngay tại lúc loại ngắn ngủi này xâm nhập vào đầu, một tiếng xé gió lại đột ngột truyền đến, lần này Khánh Nhiễm dùng lực rất lớn, nhất thời da tróc thịt bong, trước ngực Lận Kì Mặc như có đóa hoa sen đỏ thắm đang từ từ nở rộ, màu đỏ trên nền trắng như tuyết, yêu dã dị thường.

Hắn hô to một tiếng, biểu tình trên mặt đúng là dờ khóc dờ cười, rồi xuống một mảng tối đen.

Hiển nhiên Cẩm vệ quân đứng ngoài phòng cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, cửa phòng đúng lúc này bị đại lực phá mở, một nhóm Cẩm vệ quân nhìn tình cảnh trong phòng, kinh ngạc đứng bất động tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy trên giường lớn, Lận tướng quân uy danh hiển hách đang bị một nữ tử yêu kiều đặt nằm dưới thân, nữ nhân kia đang cầm một chiếc đai lưng hướng lên người tướng quân quật tới tấp.

Mà hai mắt thiếu tướng quân lại quuyền rũ mê ly, áo rách quần manh, lồng ngực trắng như ngọc đan xen mấy vết đỏ tươi. Hắn tóc dài tán loạn, môi đỏ mọng xinh đẹp, tuấn nhan ửng hồng, như vậy đúng là mê hoặc không thể tả nổi.

Tình cảnh trong phòng chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó gọi là, mê loạn. Làm người khác suy nghĩ miên man, làm người khác hít thở không thông, mê loạn.

Ngay tại lúc Cẩm vệ quân đang âm thầm nuốt nước miếng, tự do thả trôi trí tưởng tượng, một tiếng hét lớn đã vang lên như muốn xuyên thủng cả tiểu viện.

“Ai cho các ngươi vào đây, khôn kiếp, ra ngoài hết cho bản tướng quân! Cút!”

Tiếng hét to truyền đến, bay theo là một chướng phong mạnh mẽ, cửa phòng lúc này bị đá văng trong nháy mắt lại bị chướng phong chụp đến, phanh một tiếng đóng sầm lại, che đầy màu sắc say đắm trong căn phòng, trong lúc ngẩn ngơ, nhóm người chỉ kịp nhìn thấy gương mặt của vị thiếu tướng quân hung ác như Tu La.

Cửa phòng đóng lại, những người mới bị đánh vào thị giác mới kéo về được hồn mình, có người miệng đắng lưỡi khô, có người lộ ra vẻ khinh thường, có người trộm dựng thẳng hai lỗ tay, cũng có người đứng hai mặt nhìn nhau.

Nhưng mà ai trong Cẩm vệ quân cũng không phải kẻ ngốc, từ tình cảnh vừa rồi cũng không nhìn ra được sao?

Hiển nhiên, thiếu tướng quân của Lân quốc chính là một người cuồng chịu ngược, lại thích bị nữ nhân hành hạ! Đã bị đánh thành như vậy, cư nhiên còn có thể hưởng thụ. . .

Nghĩ đến âm thanh mê ly lúc bọn họ vừa đến trước cửa, mọi người không khỏi cùng thôn thức.

“Cao đại nhân, còn. . . còn lục soát nữa không?” Một Cẩm vệ quân liếm đôi môi khô nứt tiến lên xin chỉ thị.

Cao Thuận ho nhẹ một tiếng, cả người không được tự nhiên vuốt vuốt quần áo, thế này mới vẫy tay nói:“Rút lui, rút lui. Còn lục soát cái gì!”

Cẩm vệ quân như lấy được đại xá, đều đồng loạt rút lui.

Cao Thuận đưa mắt nhìn lại cửa phòng, thật không hiểu tại sao Nỗ Vương lại hoài nghi loại người như vậy, Lân quốc thiếu tướng quân này rõ ràng chính là. . .

Lớn lên như vậy không nói đến, còn làm ra những chuyện như vậy, khó trách người Lân quốc châm chọc hắn là tiểu bạch kiểm. Nghĩ đến mùi hương trên xe ngựa đêm qua ở cửa Trắc Vân, biểu tình trên mặt Cao Thuận càng thêm khinh thường, nhịn không được quay gót chân, bước nhanh rời khỏi Lân Cáp viện.

Tai nghe tiếng bước chân ngoài cửa đi xa dần, khắp nơi đã khôi phục sự tĩnh lặng, Khánh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng thân thể đang khấn trương.

Trong lòng Lận Kì Mặc lúc này không biết là tư vị gì, biểu tình trên mặt phức tạp, ủy khuất trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm đang ngồi trên người mình, cảm thấy thật thương tâm.

Mà tinh thần Khánh Nhiễm lại đang buông lỏng, thân thể mềm nhũn nhưng vẫn ngồi kẹp chặt lấy thắt lưng hắn. Lận Kì Mặc kêu lên một tiếng đau đớn, trong ánh mắt có chút mê man.

Ngoài cửa sỗ đột nhiên có gió thổi vào phòng, lớp màn màu vàng trên giường lay động theo làn gió, đan vào mái tóc dài hỗn loạn của nữ tử, để lộ ra chiếc cổ xinh đẹp trắng ngà, làn gió thoáng lướt qua lồng ngực, để lại một cảm giác run rẩy trong lồng ngực.

Khánh Nhiễm càng nghĩ càng thấy buồn cười, vui vẻ không kìm lại được, hai vai không ngừng run run, cuối cùng cười ha ha sáng khoái, ngã sang một hướng bên giường.

Nghe tiếng cười thoải mái của nàng, mặt Lận Kì Mặc đen lại, thấy Khánh Nhiễm càng cười to hơn, khoe môi hắn bỗng nhiên nhếch lên, xoay người liền kiềm hai tay Khánh Nhiễm, thân thể cao lớn lăn một vòng, lại đem nàng đặt ở dưới thân.

Khánh Nhiễm vội vàng thu tiếng cười, ho nhẹ mấy tiếng:“Không chơi, không chơi.”

Lận Kì Mặc nhìn nàng lạnh nhạt, hơi há hăm, neho mắt nghiêng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt có chút đùa cợt.

“Hủy thanh danh của gia, còn muốn toàn thân trở ra?”

Hắn thấy mặt Khánh Nhiễm bắt đầu cảnh giác, lại bỗng nhiên cười, nụ cười phóng khoáng mà mê người: “Nhiễm Nhiễm nếu như thích trò chơi này như vậy, Tứ lang chỉ đành miễn cưỡng bản thân, từ chối thì bất kính với sự “săn sóc” của Khánh Nhiễm. Chẳng qua, Nhiễm Nhiễm vất vả đã lâu, vậy nên đến phiên Tứ lang rồi.”

Hắn nói xong liền cúi người xuống, nhẹ nhàng hà hơi vào tai Khánh Nhiễm, vừa lòng cảm nhận được thân thể phía dưới bắt đầu run rẩy.

“Người . . Người đừng có làm càn, mưu kế này chỉ có thể lừa gạt được kẻ ngốc, nhưng không thể lừa được Dịch Táp, người vẫn nên nghĩ biện pháp để đưa ta đi.” Khánh Nhiễm vội vàng nói.

Lận Kì Mặc lại không có phản ứng, vẫn cúi người xuống bên tai Khánh Nhiễm, thổi nhẹ vào tóc nàng: “Thế nào? Nhiễm Nhiễm sợ?”

Khánh Nhiễm thấy hắn càng ngày càng làm càn, đôi môi mềm mại của hắn thậm chí đã gần sát vào tai nàng, nàng kinh hô một tiếng vội vàng giãy dụa tránh né.

Lận Kì Mặc đang cúi người, cảm giác thân người Khánh Nhiễm cọ qua vết thương trước ngực, một trận đau đớn truyền đến, thân người theo đó run rẩy không ngừng.

Mùi máu nhàn nhạt hòa với hương thơm thiếu nữ mơ hồ trên người Khánh Nhiễm, tạo thành một loại hương vị xa lạ, giống như chiến trường và khuê các hòa hợp với nhau, làm cho người ta không kìm lòng được, tìm đập dồn dập.

Hắn thở mạnh, cảm giác một luồng khí nóng rõ ràng đánh úp vào thân thể, nháy mắt thổi mạnh xuống bụng. Lận Kì Mặc cả kinh, không ngờ được phải trên chọc Khánh Nhiễm, nếu còn làm vậy chắc chắn sẽ nhóm lửa trên thân.

Hầu kết hắn khẽ nhúc nhích, nhanh chóng ẩn xuống tai Khánh Nhiễm, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, liền phi thân nhảy xuống giường, vội vàng với lấy đai lưng bị nàng thả một bên, buộc lên hông, xiên xiên vẹo vẹo, lộ ra một mảng ngực rắn chắc.

Áo trắng, hồng ngân, trông thật sự đẹp mắt, hắn cười khở một tiếng, quay đầu. Đón nhận ánh mắt nộ khí đằng đằng của Khánh Nhiễm, hắn khẽ nhếch miệng cười.

“Nếu gia không tìm được nương tử, Nhiễm Nhiễm cần phải chịu trách nhiệm.”

Khánh Nhiễm lườm hắn một cái, lạnh lùng đứng dậy: “Người phải cấp tốc nghĩ ra biện pháp đưa ta rời đi.”

“Không vội, ít nhất trong mấy ngày này sẽ không có người lại đến điều tra.”

Nghe Lận Kì Mặc khẳng định, Khánh Nhiễm hơi nhíu mày. Dù ở đây có an toàn hay không an toàn, thì chỉ riêng việc cùng thằng nhãi này ở chung, Khánh Nhiễm đã có một vạn lần không muốn, nàng muốn trốn thoát.

Lận Kì Mặc đi nhanh tới, ngồi xuống giường, đưa tay chạm vào lọn tóc thả trước ngực nàng

Khánh Nhiễm cả kinh, đang muốn tránh ra sau, lại nghe Lận Kì Mặc cười nhạt.

“Ngưng Lộ đan.”

Khánh Nhiễm sững sốt, khẽ chau mày: “Ngưng Lộ đan là gì?”

Tứ lang cầm tóc nàng, để sát vào mũi hít sâu, vẻ mặt say sưa: “Chỉ lan sống ở khe núi sâu, không ai không để lại mùi hương. Thật thơm.”

Người Khánh Nhiễm không khỏi run lên, rút lại lọn tóc đang cuốn trên ngón tay thon dài của hắn, lạnh lùng trừng mắt với hắn: “Người rốt cuộc có nói hay không.”

Lận Kì Mặc bĩu môi: “Ngưng Lộ đan kia dùng trên người người thật lãng phí, người vừa hung dữ lại vừa xấu xí, còn không có trái tim, thật không biết Phụng Anh sao có thể nhớ đến một người như người.”

Khánh Nhiễm cảm thấy nghi ngờ, kéo lọn tóc dài đưa lên mũi hít nhẹ, nhưng không ngửi ra hương gì.

“Ngưng Lộ đan được bào chế từ bảy loài hoa trân quý và bảy vị thuốc, phải giã nát rồi ủ sôi mới thành, người dùng nó sẽ không có cảm giác gì, nhưng trên người sẽ lưu lại một hương lan nhàn nhạt. Chim Anh Tước có chút mẫn cảm với loại hương này, dù cách xa mấy trăm dặm nhưng chúng vẫn có thể tìm được vị trí chính xác của nó. Loài chim Anh Tước này chỉ có thể nuôi được ở Diệu quốc, rất khó nuôi dưỡng, thường được nuôi trong hoàng cung để tạo phong cảnh, Nhiễm Nhiễm đã hiểu rõ rồi chứ?” Lận Kì Mặc nói xong, không quên quan sát hai mắt Khánh Nhiễm.

“Bảy thứ hoa trân quý?”

“Phải, đều là những vật hiếm có, vì thế Ngưng Lộ đan chính là trân phẩm, chỉ ăn một lần sẽ giữ hương lại cả đời. Hơn nữa nữ nhân dùng Ngưng Lộ đan còn có tác dụng giữ dung nhan, đối với người tập võ chính là thánh phẩm để dưỡng kinh mạch. Thứ này ở toàn bộ Diệu quốc, sợ là không có hơn năm

viên. Nhưng Phụng Anh lại cam tâm để lại trên người người, chắc chắn, thật không biết mất ở đâu.”

Theo lời nói của Lận Kì Mặc, sắc mặt Khánh Nhiễm ngày càng trầm xuống, càng thêm vẻ lạnh lẽo. Năm đó Phụng Anh phải người đi theo nàng, nàng vốn tưởng cắt đuôi được những người đó thì đã trốn thoát, không nghĩ đến Phụng Anh lại có thủ đoạn này, thật sự đáng ghét.

“Có giải được không?”

“Giải được? Thứ này cũng không phải là độc, lại là thánh phẩm mà vạn lượng vàng cũng không mua được, còn muốn giải được gì!” Lận Kì Mặc kích động, nhưng biểu tình trên mặt lại là vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Khánh Nhiễm vừa nghe, hai mắt trừng lớn hơn, âm thanh lạnh lùng nói: “Người không sợ Phụng Anh tìm được ta sẽ phá hỏng liên minh của Chiến quốc và Lân quốc sao?”

Lận Kì Mặc nhún vai: “Sợ thì có ích gì, trải qua chuyện vừa rồi, hiện tại thì hắn đã sớm biết. Sợ là bên ngoài Lân Cấp viện đã bị người của hắn bao vây.”

Khánh Nhiễm cả kinh, hơi chau mày: “Người chuẩn bị đưa ta ra ngoài như thế nào?”

“Sao ta lại muốn đưa Nhiễm Nhiễm ra ngoài? Tứ lang rất thích Nhiễm Nhiễm, còn muốn được thân cận với Nhiễm Nhiễm nhiều hơn. Và lại, võ công của Nhiễm Nhiễm cao cường, cũng không cần Tứ lang phải nghĩ biện pháp.”

Lận Kì Mặc thông thả ngồi xuống cạnh tiểu bàn, lấy một hạt đậu phộng nhẹ nhàng ném lên, rơi vào miệng, vẻ mặt nhàn nhã.

Khánh Nhiễm cũng không vội, trong lòng biết hắn nhất định sẽ không để mình rơi vào tay Phụng Anh, nay bọn họ đã như chuồn chuồn cùng đậu trên một cọng cỏ, nàng cũng không cần lo lắng nhiều.

Nghĩ như vậy, nàng cũng không quan tâm Lận Kì Mặc, liền khoanh chân ngồi trên giường, vận công ngự khí, điều trị nội thương.

Lận Kì Mặc thấy nàng như vậy thì hơi ngạc nhiên, thấy nàng đã nhắm mắt, hắn cũng không quấy rầy, tiếp được vài hạt đậu ném lên, lại ngừng ngay người một hồi, liền kéo quần áo đi đến cửa phòng.

Đến trước cửa phòng, dưới chân lại hơi dừng một chút, nhớ tới tình cảnh vừa rồi, hai tay đang đưa ra lại có chút vô lực. Nếu cứ như vậy đi ra ngoài, thật không biết người khác sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn hắn, hắn nuốt nuốt nước miếng, mũi nhẹ thở ra, lại hít sâu vào một hơi, thế này mới bắt chập tất cả, lách mình bước khỏi phòng.

Khánh Nhiễm nghe tiếng hắn mở cửa bước ra ngoài, liền mở to mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, không nhận được cười khê. Sau đó mới khôi phục sắc mặt âm trầm, suy tư một hồi, một lần nữa nhắm mắt vận khí.

. . .

Đặng Đồ Từ: là sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc, từng vu khống Tống Ngọc là người háo sắc trước mặt vua nước Sở, nhưng sau đó lại bị Tống Ngọc dùng lời lẽ nói ngược lại, cuối cùng mang danh háo sắc vào mình. Từ đó Đặng Đồ Từ là từ để chỉ những người háo sắc. (Theo truyện Lân Nữ Khuy Tường)

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20: Âm Độ Trần Thương*

Tuy ngoài miệng Lận Kì Mặc nói không vội, trên mặt cũng cười cợt nhả, nhưng trong lòng luôn biết phải nhanh chóng đưa Khánh Nhiễm rời đi, nếu thực sự bị tìm ra, sợ rằng sẽ dẫn đến chuyện xấu.

Gần chạng vạng tối, hắn đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, cầm một bộ y phục của thị vệ Lân quốc bước vào tắm thất. Khánh Nhiễm vẫn khoanh chân ngồi trên giường, vận công chữa thương.

Hắn cau mày đi tới trước giường, cầm quần áo đặt ở trên giường, đưa tay đến trước mặt Khánh Nhiễm hươu vài cái, ngay cả lông mi của Khánh Nhiễm cũng không động một chút, lại cảm thấy không thú vị. Lách mình đến trước tiểu bàn ngồi xuống, ngã một chén nước nhấp một ngụm.

Lúc này Khánh Nhiễm mới thu khí, liếc sang bộ y phục hắn đặt bên cạnh, hơi suy nghĩ, mở miệng nói.

“Xem ra ngươi muốn cho ta quang minh chính đại từ cửa chính của sứ thần quán bước ra? Biện pháp này rất tốt, chỉ là mặt ta bây giờ có chút sặc sỡ, sẽ khiến người khác chú ý.”

Lận Kì Mặc nghe nàng nói vậy nhưng không phản ứng, cũng không nhìn nàng, chỉ len lén liếc mắt một cái, còn hừ nhẹ một tiếng.

Khánh Nhiễm thấy hần bĩu môi, giống như đang giận lẫy, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười. Chẳng lẽ do lúc này hần tiến vào nhưng nàng lại không để ý đến hần? Thậm chí như vậy sao? Người không biết chắc còn tưởng thẳng nhai này là một Nhị Bát cô nương.

Nếu hần không lên tiếng, nàng cũng không có lòng dạ để dỗi dành người khác, tiếp tục nhắm mắt vận công.

Tuy Lận Kì Mặc nghiêng đầu, nhưng vẫn luôn dùng dư quang để chú ý tới Khánh Nhiễm, thấy nàng lại không có phản ứng, thậm chí còn nhắm mắt, liền cảm thấy một trận bức mình. Hần nhanh chóng nhảy khỏi ghế, nhảy đến trước mặt Khánh Nhiễm.

Hung hăng giậm chân hai cái, nặng nề ho khan mấy tiếng, mắt thấy Khánh Nhiễm vẫn không có phản ứng, hần cười hi hi xít lại gần Khánh Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm, ngươi cũng phải đi rồi, không muốn nói gì với ca ca sao?”

Lúc này Khánh Nhiễm mới mở mắt nhìn hần, cười nhẹ: “Có chứ.”

“Cái gì? Cái gì? Tứ lang sẽ kính cẩn lắng nghe.” Hai mắt Lận Kì Mặc lập tức sáng lên, đưa đầu đến càng gần hơn.

Khánh Nhiễm hơi ngira người ra sau, liếc đến hướng bộ quần áo kia: “Ngươi có vẻ đã quên lấy giày.”

Nét mặt của Lận Kì Mặc nhất thời cứng đờ, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng mở miệng: “Còn gì không?”

Trên mặt Khánh Nhiễm cũng hiện lên suy nghĩ, thấy ánh sáng trong mắt hần càng trong suốt, mới nghiêng đầu sang một bên lắc đầu nói: “Không có.”

Lận Kì Mặc ghen ngào, bất ngờ đứng dậy, ngón tay run rẩy chỉ vào Khánh Nhiễm: “Ngươi. . . Ngươi cái đồ nha đầu không lương tâm chết tiệt kia. Uống cho Tứ lang ta vì ngươi làm nhiều chuyện như vậy, hừ, bây giờ tiểu cô nương, thật sự là càng ngày càng không biết cảm ơn, thói đòi lợi bại, thói đòi lợi bại.”*

(Trích từ câu: “Thế phong nhật hạ, đạo đức luân tang, nhân tâm bất cố”, có nghĩa là “Thói đòi lợi bại, đạo đức bị suy đồi, con người cũng không còn chân chất”)

Khánh Nhiễm thấy nét mặt hần theo thân thể không ngừng run run, không khỏi cười một tiếng, thu lại nét mặt nghiêm túc nhìn về phía hần: “Cám ơn ngươi.”

Lận Kì Mặc ngẩn ra, chợt, trên mặt hiện lên một nụ cười vui vẻ trong sáng như ánh trăng. Nhưng nụ cười kia còn chưa lan đến hết gương mặt, đã lại đổi thành vẻ mặt đũa cọt thường ngày của hần, tới gần Khánh Nhiễm nói khẽ.

“Tạ ơn như thế nào? Để gia thom một cái?”

Khánh Nhiễm lườm hần, đang định mở miệng, lại nghe từ ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

“Tướng quân, những thứ ngài cần đều đã chuẩn bị xong.”

“Đem vào đây.” Trên mặt Lận Kì Mặc có chút suy nghĩ, sau đó mới quay đầu giương giọng nói.

Một nam nhân cỡ tuổi trung niên tiến vào trong phòng, đem một bọc đồ để lên bàn, sau đó liền khom người lui ra, từ lúc bước vào đến lúc bước ra, người nọ đều cung kính cúi đầu, chưa từng ngẩng mặt lên.

Khánh Nhiễm hơi nhướn mày, không nghĩ đến Lận Kì Mặc ngang ngược cũng được thuộc hạ kính sợ.

“Những thứ ngươi cần đều để ở bên trong, tối nay vào giờ Tuất ta sẽ phân phó vài người mặc y phục dạ hành chạy ra bốn phía của Lân Cấp viện, đồng thời sẽ có một nhóm hạ nhân của Lân quốc đi từ cửa viện ra Quán, ngươi hãy trà trộn vào đó, ra sứ quán chỉ cần đến được nơi có nhiều người là ổn. Để Phụng Anh không nghi ngờ, ta sẽ không tiễn ngươi. Chỉ là Nhiễm Nhiễm nhất định không được quên Tứ lang, Tứ lang từng nghĩ muốn giữ Nhiễm Nhiễm ở mãi bên người, Nhiễm Nhiễm có biết Tứ lang đã kiềm chế như thế nào mới nể tâm không tự mình đưa tiễn Nhiễm Nhiễm không, Tứ lang hi sinh nhiều như vậy, tất cả đều vì Nhiễm Nhiễm. . .”

Vốn Khánh Nhiễm thấy hần nói nghiêm túc, cũng tập trung chăm chú để lắng nghe, còn chưa kịp hi vọng hần lại đột nhiên đổi sang chủ đề khác, hơn nữa biểu tình trên mặt cũng lật ngược hoàn toàn, nàng không nhịn được tròn mắt nhìn Lận Kì Mặc.

Thấy hần lại tiến vào chế độ làm nhảm, rõ ràng không cần để ý, nàng nhanh chóng đứng dậy lật bọc đồ để trên bàn, bên trong đều là những vật hữu dụng, không khỏi kéo khóe môi dưới.

Nàng lấy vài bình sứ nhỏ trong bọc ra, ngửi qua một lần, đây đều là thuốc dùng để rửa mặt. Nàng xoay người muốn đi lấy một cái chậu đồng, lại xuyết chút nữa đụng vào Lận Kì Mặc.

“Nhiễm Nhiễm, sao ngươi không để ý đến ta, ngươi cũng phải đi rồi, lại không chịu hảo hảo trò chuyện với Tứ lang, thật sự quá bạc tình.”

Mắt thấy hấn chắn trước người, tròng mắt không chịu nhường đường, Khánh Nhiễm cũng tức giận trợn mắt với hấn: “Đi ra ngoài, ta muốn rửa mặt.”

Hai mắt Lận Kì Mặc sáng ngời, liền bật người tránh ra, chớp mắt nói: “Nhiễm Nhiễm muốn rửa mặt? Thật tốt quá, cuối cùng Tứ lang cũng được nhìn thấy gương mặt thật của Nhiễm Nhiễm.”

Khánh Nhiễm bị nụ cười của hấn làm cho lóa mắt, nhưng cũng đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gọi. Lận Kì Mặc hơi nghiêng đầu, biểu tình trên mặt trong nháy mắt trầm tư, quay đầu lại nở nụ cười lừa gạt chết người.

“Hi hi, Tứ lang có chút việc phải ra ngoài một lát, Nhiễm Nhiễm nhớ đợi Tứ lang nha.”

Khánh Nhiễm thấy hấn phóng người ra ngoài, liền vội vàng thu thập dụng cụ rửa mặt, chốc lại cảm thấy hơi buồn cười, giống như sợ bị hấn nhìn thấy, nhưng thật ra hành động cũng chịu ảnh hưởng của hấn, cười cười rồi bắt tay bận rộn lên.

Nàng rửa sạch mặt, ngồi trước gương sơ trang bắt đầu chỉnh sửa khuôn mặt, đầu tiên buộc tóc thành một búi tóc của nam tử, sau đó dùng dao găm cạo một phần chân mày, dùng than chì vẽ đậm hơn, đè thấp ở phần đuôi.

Thoa nhẹ một lớp bột đen lên sườn mũi, chiếc mũi cao thẳng trông thấp hơn rất nhiều. Sau đó dùng bút than, vẽ khóe mắt chảy xệ xuống, cả người liền trở nên thiếu sức sống.

Cuối cùng dùng son trộn với nhựa thông dán vào dưới miệng, tạo thành một nốt ruồi son, nhìn lại người xuất hiện trong gương đồng, ngay cả nàng cũng cảm thấy vô cùng xa lạ. Lúc trước cải trang thành yêu nữ còn có thể nhìn ra bóng dáng ban đầu, lần này tốt rồi, lại biến thành một nam tử có gương mặt rất bình thường.

Khánh Nhiễm bĩu môi, đứng dậy đóng kín cửa, sau đó dùng thúc bố bó chặt ngực, mặc bộ quần áo Lận Kì Mặc đem đến, mang giày, vừa lúc nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Trong lúc nàng đứng dậy, tiếng đập cửa đã truyền đến, nghĩ đến là Lận Kì Mặc đã trở lại, đột nhiên Khánh Nhiễm sinh ra tâm tư muốn đùa giỡn với hấn. Lắc mình đến trước cửa phòng, khẽ nói lỏng cửa, mắt thấy hấn cúi đầu tiến vào, nàng liền xuất một chưởng vỗ vào đầu hấn.

Lận Kì Mặc cả kinh, nhanh chóng ngửa người tránh thoát chưởng kia, cổ tay khẽ đảo đánh vào hông Khánh Nhiễm.

Nhất thời chưởng phong nổi lên tứ phía, một người như con báo thoăn thoắt, một người như loài sói dũng mãnh, một đến một đi, trong nháy mắt hai người đã tiếp qua mấy chiêu, mà ngay cả khuôn mặt của đối phương cũng chưa từng thấy rõ.

Đợi đến khi hai thân ảnh rời ra, Lận Kì Mặc mới nhìn thấy người giao thủ với mình đang mặc quần áo hạ nhân của Lân quốc, lại nhìn trong phòng, đã không còn thân ảnh của Khánh Nhiễm. Hơi ngẩn ra, lập tức quát to một tiếng, lần thứ hai dùng ngón tay run rẩy chỉ về hướng Khánh Nhiễm.

“Ngươi, ngươi! A! Sao ngươi lại đem chính mình biến thành như vậy! Còn không bằng nhìn gương mặt quý vừa rồi đâu.”

Khánh Nhiễm thấy hấn vỗ ngực dậm chân thì không khỏi buồn cười, cất bước đi về hướng tiểu bàn, chuẩn bị đồ đạc ôn hòa, mắt thấy sắc trời đã tối, quay đầu nhìn về phía Lận Kì Mặc.

“Hai ngày này thật sự rất cảm ơn ngươi.”

Hiếm có khi Lận Kì Mặc không cười đùa âm ỉ, chỉ bình tĩnh nhìn Khánh Nhiễm, sau một lúc lâu mới nói: “Tuy có Trình Anh giúp đỡ ngươi, nhưng ngươi tiến cung ám sát Chiến Anh Đế vẫn quá mức lỗ mạng, sau này đừng như vậy nữa.”

Lần đầu tiên Khánh Nhiễm thấy hấn nói những lời như vậy với nàng, đôi mắt dường như chứa đựng sự lo lắng và ánh lửa ám áp, đó là thứ ánh sáng chân thành, nhất thời nàng cũng ngẩn ra.

“Ha ha, Nhiễm Nhiễm đã cảm động rồi?” Lận Kì Mặc cười ha ha tiến lên, khoát tay lên vai Khánh Nhiễm, cười đến mức mặt mày nở hoa.

Khánh Nhiễm nhú mày tránh ra, cảm thấy bức bối. Đúng vào lúc này, trong viện truyền đến tiếng bước chân, Lận Kì Mặc thu ý cười, bĩu môi.

“Ngươi ra ngoài đi, những người đón ngươi đã tới. Ra sứ quán rồi, ngươi chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình, bên ngoài sứ quán có người của Dịch Tập đang canh gác, cẩn thận một chút.”

Khánh Nhiễm nhìn hấn một lát, cười nhạt gật đầu, xoay người liền bước nhanh ra ngoài. Lận Kì Mặc nhìn tay nai đang đặt trên bàn, lại liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm đi tay không mà ra, khẽ bĩu môi.

“Nữ nhân cứng đầu, có tiền tặng không lại không muốn.”

Khánh Nhiễm ra khỏi phòng, những người trước mặt đều mặc y phục của thị vệ Lân quốc giống nàng như đúc, nàng vừa tiến đến gần, những người đó liền vây xung quanh nàng. Khánh Nhiễm theo bọn họ hướng về phía ngoại viện, lúc đến gần Nguyệt môn, lại cảm nhận được một ánh mắt phảng phất từ phía sau.

Nàng không nhìn được quay đầu, chỉ thấy Lận Kì Mặc mặc bạch y vẫn thoải mái đứng ở hành lang, mái tóc đen dài bị gió cuốn lên có chút hỗn loạn, khuôn mặt ở dưới ánh trắng trông mờ ảo, lại càng thêm đẹp đẽ, đồng tử tối đen như màn đêm, một khắc lúc nàng quay đầu lại hơi giật mình, dường như có một mũi sáng lóe lên rồi biến mất.

Khánh Nhiễm đang định nhìn kỹ, đã thấy hắn đột nhiên cười, hương nàng dùng sức vẫy tay, còn không ngừng chớp đôi mắt đen bóng, khóe miệng hé ra hợp lại nói một câu.

Khánh Nhiễm tập trung nhìn, chỉ vừa nhìn thấy, khuôn mặt liền lạnh lùng, quay đầu không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, cất bước rời khỏi Nguyệt môn, trong lòng lại lăm lăm.

“Luyện tiếu? Nàng chỉ mong sớm thoát khỏi ma chương.”

Lận Kì Mặc thấy Khánh Nhiễm quay đầu, cũng thu cánh tay, khẽ nghiêng người tựa vào cánh cửa, bữu môi. Đến lúc thân ảnh của nàng biến mất ở Nguyệt môn, hắn mỉm cười, nụ cười kia có vẻ thờ ơ, như một đám mây trắng lười nhác thổi nhẹ qua bầu trời xanh, lại như dòng nước trong lành mang đi một cánh hoa đỏ.

Hắn nhìn về phía bầu trời đêm, thì thào tự nói: “Làm sao bây giờ? Giống như có chút không ổn. . .”

Khánh Nhiễm đi theo nhóm hạ nhân Lân quốc, vừa đi đến cửa Lân Cấp viện, lại nghe một trận ồn ào náo động từ sau viện truyền đến, mơ hồ đúng là phương hướng đến tâm phòng của Lận Kì Mặc.

Nàng cả kinh, quay đầu nhìn, nhưng lại thấy làn khói dày đặc cuộn lên từng trận từ tiểu viện, ngay sau đó ánh lửa cũng lan ra, trong nháy mắt ánh sáng đã lan rộng đến bầu trời. Những tiếng huyền não ngày càng lớn hơn, mơ hồ truyền đến những tiếng gọi âm ỉ.

“Đi lấy nước, đi lấy nước! Mau! Dập lửa!”

“Cô nương, chúng ta đi nhanh đi.”

Một nam tử đứng bên cạnh Khánh Nhiễm đến gần nàng, thấp giọng nói.

Khánh Nhiễm quay đầu, khẽ gật đầu với hắn, lại cất bước đến cửa viện. Trong lòng nàng cảm thấy ảm áp, nàng biết Lận Kì Mặc đang thu hút sự chú ý của người khác, để nàng có thể thuận lợi đào thoát.

Bất quá, dù sao sứ thần quán này cũng là của Chiến quốc, nghĩ đến hắn thiêu cũng rất sáng khoái đi. . .

. . .

(*) Về tựa của chương này, mình không hiểu rõ và chắc về nghĩa của nó lắm, nếu giải thích từng cụm từ và từ, “âm độ” có nghĩa là âm thầm, bí mật vượt qua, “trần” có thể hiểu là sắp xếp hoặc trần thuật, kể lại, còn từ “thương” này lại có nghĩa rất lạ, là kho thóc (!), nhưng mà có một chữ lại trùng âm với từ này, đó là chữ “thăng” (trong thăng thốt, để chỉ sự vội vàng hấp tấp).

Nếu theo mình hiểu, tên của chương này có thể gọi là: “Vội vàng sắp đặt, bí mật đào thoát”. Nhưng mình không chắc chắn có đúng hay không, nên sẽ để nguyên gốc Hán Việt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Sát Bên Người Lướt Qua

Khánh Nhiễm theo những thị vệ Lân quốc rời khỏi Lân Cấp viện, phía bên ngoài đã huyền ảo âm ỉ. Thị vệ ở sứ quán của Chiến quốc, cùng các nhóm cung nhân kéo nhau xách nước, cầm những vật có thể dập lửa vội vàng chạy tới hướng này, Khánh Nhiễm vốn còn lo lắng sẽ có người chú ý tới bọn họ, nhất thấy mọi nơi đều hỗn loạn, xem ra nàng đã lo lắng thừa.

Tinh thần vừa được nói lỏng, lại bất gặp một chút tuyệt sắc, ánh mắt nàng nhất thời cứng lại, đúng là tà áo lay động nhẹ nhàng của Phụng Anh, đang chậm rãi bước ra từ Diệu Cấp viện.

Ánh trắng sáng tỏ, dường như dừng lại trên tà áo trắng như tuyết kia, phản chiếu vào ống tay áo bay tán loạn của hắn, như có ánh sáng tuôn ra từ đây, dây tơ buộc khối ngọc cẩm thạch bên hông theo cước bộ của hắn lượn lờ lên xuống.

Dưới ánh trắng trong trẻo, dáng người hắn cao ngất thon dài, dung nhan tuấn tú, ánh mắt sáng lấp lánh như vì sao, trong lúc bước đi đều có sự thông dong tao nhã, quần áo bạch sam ở trên người Lận Kì Mặc là sự phóng khoáng không gò bó, còn với hắn lại là sự thanh tao lịch sự.

Hắn đi nhanh đến hướng Lâm Cáp viện, dần bước về phía đối diện với Khánh Nhiễm. Lúc ở trên đại điện, Khánh Nhiễm không có thời gian để đánh giá hắn, hiện tại không ngờ lại chạm mặt nhau, nhất thời không thể thu hồi được tầm mắt. Tưởng rằng gương mặt người này ôn nhã, nhưng thực ra tâm địa lại quá gian trá, có thể hạ được trên người mình, nhất thời, Khánh Nhiễm cảm thấy tức giận, âm thầm nắm chặt hai tay.

Phượng Anh đã tập võ nhiều năm, nhạy bén phát hiện được ánh mắt đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt hắn hơi chuyển, nháy mắt liên tục tập trung về hướng Khánh Nhiễm, thấy là một binh lính có gương mặt tầm thường, không khỏi cảm thấy hơi kinh ngạc, đang muốn nhìn kĩ hơn, binh lính kia dường như bị hắn nhìn mà hoảng sợ, liền co rụt người lại, cúi đầu.

Cước bộ của Phượng Anh dừng một chút, mà chỉ trong nháy mắt, đội binh lính kia đã theo sát bên cạnh đi qua.

Khánh Nhiễm cúi đầu, không khỏi âm thầm cấu vào lòng bàn tay, thầm mắng chính mình lỗ mãng, sao lại quên rằng người tập võ vô cùng nhạy bén, sát bên người đi qua, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được ánh mắt từ phía sau nhìn lướt về phía mình, tim nàng đập dồn dập, cho đến khi cách khoảng vài chục bước, thể này mới nhẹ nhàng thở ra, tâm niệm thật nguy hiểm.

Lại nghĩ đến ánh mắt của Phượng Anh lúc này, khi hắn nhìn quanh lại cho người ta cảm giác thần thanh khí爽, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một trận thốn thốn.

Mười một năm trước nàng đã biết Phượng Anh không phải là người ôn nhã như vẻ bề ngoài, bởi vì trong mắt hắn thỉnh thoảng lộ ra một tia bén nhọn, nhưng một khắc vừa này, khi đối diện với ánh mắt của Phượng Anh, nàng lại như nhìn thấy ngọn gió xuân ấm áp đang dịu dàng đan vào những sợi tơ, xem ra mười một năm không gặp, người này càng thâm sâu không lường được, chẳng trách Lận Kì Mặc không lo lắng Dịch Tập, nhưng lại để phòng Phượng Anh đến một giọt nước cũng không lọt.

Trong lúc Khánh Nhiễm suy nghĩ đã rời khỏi sự thần quán, nàng nhìn không được quay đầu, ánh lửa đỏ lan rộng cả một vùng trên màn trời, có lẽ thể lửa rất lớn, sợ rằng muốn dập lửa phải mất cả một đêm.

Ánh lửa, những tiếng ồn ào náo động, làm Khánh Nhiễm nhớ đến buổi tối nhiều năm trước lúc nàng thiêu hủy Kiền Viên điện, nghĩ đến ánh mắt sáng trong của nam hài lúc vỗ tay khen ngợi diệu cảnh, Khánh Nhiễm lại ngậm người một hồi, cũng không biết mình đã cong khóe môi.

Đoàn người rời khỏi sự thần quán, sớm đã có người được Lận Kì Mặc an bài đưa ngựa đến, bọn họ liền đánh mã chạy về hướng ngoại thành. Dọc đường đi Khánh Nhiễm đều lưu ý, xác định không có người đuổi theo, thể này mới thả lỏng tinh thần.

Vừa vào ngoại thành, đến được nơi có nhiều người, nàng liền từ biệt nhóm thị vệ Lâm quốc, vì đề cẩn thận, nàng đi dạo vài vòng bên trong ngoại thành, sau đó ẩn vào một con ngõ cụt bộ quân phục, giấu đi, sửa lại kiểu tóc rồi nhập vào dòng người.

Thời điểm Phượng Anh đến Lâm Cáp viện, ánh lửa nơi đó đã lan đến tận trời, tiếng người ồn ào, ngọn lửa như thủy triều từ chính điện lan rộng ra bốn phía, lửa cháy cuộn cuộn, khói đen dày đặc khiến mọi người không thể mở to mắt. Hắn nhẹ giọng cười, trong ánh mắt có suy nghĩ, chỉ trong chớp lát, ngọn lửa đã lớn đến như vậy, cho dù có mỡ đốt cũng không hơn thế này.

Thủ bị *một chức quan trông giữ* Lưu đại nhân đang dập lửa, thấy hắn đi tới liền vội vàng nghiêng người chạy bỏ đến, vẻ mặt hắn lo lắng, khuôn mặt đau thương, dường như có thể lập tức khóc ra nước mắt.

“Phượng tướng gia sao lại đến đây, nơi này lửa cháy rất lớn, ngài nên mau trở về đi ạ. Nay Lận tướng quân đã không thấy tung tích, nếu ngài lại xảy ra chuyện, hạ quan biết ăn nói sao với Hoàng thượng đây. Đang yên đang lành, sao lại cháy thế này.”

Phượng Anh liếc mắt nhìn một người nhảy dựng bên cạnh, là quan nhân phụ trách đi theo Lâm quốc cùng một nhóm thị vệ, vẻ mặt ông ta phẫn nộ, thần sắc trên mặt khễ biến.

“Không tìm thấy tung tích của Lận tướng quân?”

“Đúng vậy, những người Lâm quốc đều nói Lận tướng quân ở trong phòng, nhưng mà trận hỏa hoạn này trong nháy mắt đã cháy lớn, lại không thấy bên trong có động tĩnh gì, nếu Lận tướng quân xảy ra chuyện, đầu của hạ quan. . .”

Khi Lưu đại nhân kia còn lải nhải, Phượng Anh đã xoay người rời đi, vừa đi được hai bước, đã thấy Lận Kì Mặc từ hoa kính ở đối diện nhảy ra cười ha ha, chẳng mấy chốc đám người đứng đầy viện đều lặng ngắt như tờ, lẳng lặng nhìn về phía hắn.

Hắn thấy mọi người như vậy lại cười càng thêm đắc ý, sau một lúc lâu mới dừng được ý cười, giọng chu miệng nói.

“Bản tướng quân ta võ nghệ siêu quần, lại có thể bị lửa vây trong phòng sao? Hừ, các ngươi xem thường bản tướng quân như vậy, vốn bản tướng quân muốn ăn nấp để các ngươi sốt ruột. Bất quá, nể tình một phần các ngươi quan tâm đến bản tướng quân ta, liền tạm tha tội cho các ngươi vậy.”

Lận Kì Mặc giọng gọng dứ lời, mắt thấy mọi người trong sân đều ngây ngốc đứng nhìn xa xăm, khuôn mặt không khỏi trầm xuống, cao giọng hô: “Điều nhìn bản tướng quân làm gì? Còn không mau dập tắt lửa! Chẳng biết tại sao tầm thất của bản tướng quân lại bốc cháy, Chiến quốc cần phải giải thích rõ ràng cho bản tướng quân.”

Lưu đại nhân chỉ cảm thấy đau đầu, vốn mấy ngày nay Lận Kì Mặc đã không ít lần đặt ra nhiều vấn đề nan giải cho hắn, hiện tại lại bị hắn đùa bỡn như vậy, làm người ắt sẽ phải bức tức, nhưng người nào lại không biết Nguyệt phi nương nương được Hoàng Thượng sủng ái chính là tỷ tỷ ruột thịt của ma đầu này, hắn chỉ có thể áp chế cơn giận, lớn tiếng ra lệnh cho bọn lính dập lửa. Ngay sau đó liền kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, tiến lên tiếp

đón Lận Kì Mặc đang thông thả đi đến.

“Hạ quan đã nói rồi, lấy võ công thần dũng của tướng quân sao có thể bị nhốt trong điện.”

“Ai nha, Lưu đại nhân, vừa rồi người và Cửu Kiên vương đâu có nói như vậy. Rõ ràng lúc này ta nghe người nói. . .”

Lưu đại nhân không ngờ hẳn lại không nề tình mình như vậy, tươi cười trên mặt cương cứng vài phần, Phụng Anh đứng bên cạnh nhìn cũng cười khẽ, dời bước tiến lên, cười cắt ngang lời của Lận Kì Mặc.

“Lưu đại nhân vẫn nên nhanh chóng chỉ huy cứu hòa đi, lửa này nếu lan rộng hơn sẽ không tốt. .”

Lưu đại nhân lộ roi đầy mặt cảm kích nhìn Phụng Anh, trong lòng đã đem hai người phân chia thành một tốt một xấu, nháy mắt chuẩn đi thật xa.

Lận Kì Mặc bĩu môi cười:“ Không phải Cửu Kiên vương cũng lo lắng bản tướng quân bị kẹt trong hỏa hoạn. . .”

Phụng Anh cười ha ha ngắt lời Lận Kì Mặc:“Phụng Anh cũng không dám xem thường Tứ lang. Phụng Anh chỉ tò mò về vị mỹ nhân kim ốc tàng kiều của Tứ lang thôi, thường ngày Tứ lang giấu kín như bưng, Phụng Anh cũng tự mình hiểu được, đến đây sợ rằng không thể gặp mặt, nay “kim ốc” cũng bị thiêu, Phụng Anh nghĩ rằng biết đâu có thể gặp được mỹ nhân một lần.”

Lận Kì Mặc cười ha ha theo hẳn:“Những lời hồ ngôn loạn ngữ này mà Cửu Kiên vương cũng tin?”

Phụng Anh từ chối cho ý kiến, cười nhạt:“Xem ra hôm nay Phụng Anh lại không thấy được mỹ nhân, haizz, sắc trời cũng không còn sớm, Phụng Anh sẽ không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Lận Kì Mặc cười với lấy tay của Phụng Anh, tiến lại gần nói:“ Sứ quán bây giờ toàn khói với bụi, thật khó chịu, Tứ lang muốn đến Vân Hồ tìm niềm vui, Phụng Anh tướng có hân hạnh cùng đi không?”

Phụng Anh liếc nhìn cánh tay phải đang bị hất lôi kéo, nhướn mày cười:“Tứ lang đã mời, Phụng Anh tất nhiên phải phụng bồi, thỉnh.”

Lận Kì Mặc ha ha cười, hai người đồng thời cùng đi về phía Nguyệt môn. Lận Kì Mặc không quên quay đầu hét lớn một tiếng:“Lưu đại nhân, lửa này cần phải nhanh chóng dập tắt nha, bản tướng quân ta còn muốn trở về ngủ.”

Hai người vừa đi được vài bước, Phụng Anh hơi nghiêng đầu cho người phía sau một ánh mắt, thân ảnh người nọ chột lóc lên rồi tiến về hướng Diệu Cấp quán, Lận Kì Mặc liếc mắt nhìn nhưng cũng không để ý, bên môi chỉ mở một nụ cười yếu ớt.

Trăng treo lên giữa trời, phủ đệ Trình Anh, Phó thống lĩnh Cẩm vệ quân.

Trong viện, hạ nhân đã nghỉ ngơi, chỉ còn vài trần phong đăng lác lác trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Trình Anh khoanh tay đứng trong viện, nghe những tiếng vô ngựa vang vọng đều đặn trên đường, hơi cau mày.

Thọ yến của Hoàng đế xảy ra chuyện, để truy bắt thích khách, vừa đến giờ Hội đã nghiêm cấm đi lại trong toàn kinh thành. Cứ một đội lính tuần tra lại nối tiếp theo một đội binh lính khác, nghiêng cần kiểm tra chặt chẽ toàn bộ những người khả nghi.

Trong lòng Trình Anh dường như có lo lắng, phiền chán tản bộ qua lại trong viện vài vòng, mắt thấy màn trời đã thâm trầm, hẳn thờ dài một tiếng, chau mày đi về phòng.

Nhưng đúng lúc này, bên tai truyền đến một tiếng động rất nhỏ, hai mắt hắt sáng lên, đang muốn cất bước, trước mắt đã nhoáng lên một cái, từ nóc nhà có một bóng đen nhảy xuống.

“Đại ca ca.”

Gương mặt Trình Anh liền này lên ý cười, nhìn từ trên xuống dưới người đang bước tới, thấy nàng có chút vui vẻ, nhẹ nhàng đứng trước mắt, ánh sáng trong mắt trong trẻo như hai hồ nước.

Trình Anh vội vàng nghiêng người nhường cửa, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, thấy không có điều gì khác thường, thế này mới xoay người đóng cửa phòng.

“Nhiễm Nhiễm, một ngày một đêm nay người trốn ở chỗ nào? Lúc này kinh thành bố trí nghiêm ngặt, sao người không sớm đến chỗ của ta?”

“Khiến đại ca ca lo lắng, một ngày này ta đều ở sử thần quán, nhưng lại an toàn. Sợ Dịch Táp đã hoài nghi đến đại ca ca, cho nên mới dứt khoát nấp ở nơi đó.” Khánh Nhiễm cười nhẹ nói, đến trước tiểu bàn ngồi xuống, ngã hai chân nước ý bảo Trình Anh ngồi xuống.

Mắt thấy vẻ mặt hân hoan lo lắng, trong lòng nàng cảm kích, lại nói:“Ta đây không phải rất tốt sao. .”

Trình Anh thờ dài một tiếng:“Đại ca ca sớm đã không cho phép người đi ám sát Chiến Anh Đế, sao người lại không nghe lời, không nên làm những chuyện nguy hiểm như vậy, nếu người xảy ra chuyện gì, ta biết ăn nói sao với đại soái đây. Người đi cũng liền thôi, nhưng lại không thương lượng với ta một chút, tốt xấu gì ta cũng là phó thống lĩnh của Cẩm vệ quân, giúp người tìm một đường lui vẫn có thể làm được. . .”

Khánh Nhiễm cười ngắt lời nói của hắn: “Đại ca ca, tâm ý của huynh ta đều biết, nhưng huynh không vì tẩu tẩu ngừng lại, cũng nên vì Hồ nhi suy nghĩ. Năm đó bộ hạ cũ của phụ thân đã chịu không ít liên lụy, hôm nay huynh có thể lên làm phó thống lĩnh của Cẩm vệ quân thật sự không dễ dàng. Khánh Nhiễm sao có thể——.”

Khánh Nhiễm còn chưa nói xong, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Trình Anh cả kinh, cùng Khánh Nhiễm nhìn nhau, đứng lên.

Khánh Nhiễm lách mình ẩn vào chỗ tối, trong viện truyền đến một thanh âm trong trẻo.

“Lão gia, Nỗ Vương điện hạ tới, đã vào phủ môn rồi ạ.”

Khánh Nhiễm cả kinh, theo chỗ tối lách mình bước ra, đối diện với gương mặt trầm trọng của Trình Anh, hai người từ trong mắt đối phương thấy được sự nghi hoặc.

“Xem ra Dịch Táp đã sinh lòng hoài nghi.” Khánh Nhiễm nói xong liền muốn xông ra khỏi phòng.

Trong lòng Trình Anh biết nàng sợ liên lụy đến một nhà của mình, liền đưa tay kéo nàng lại, vội vàng nói: “Mau trốn đi, nếu thật sự muốn lục soát, cùng lắm thì chức quan này ta không làm nữa. Nhiễm Nhiễm đừng vội làm cho ta bất nghĩa.”

Khánh Nhiễm thấy ánh mắt hắn kiên trì, trong lòng biết nếu bây giờ đi ra ngoài cũng chưa chắc đã kịp, tình hình không chắc chắn, nàng quả thật không thể lơ đãng, gật đầu dừng cước bộ.

Thế này Trình Anh mới thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn chung trà trên bàn, thấy Khánh Nhiễm hiểu ý, hắn mới chậm rãi đẩy cửa bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Dịch Táp Sám Hối

Trình Anh bước nhanh ra phía ngoài, vừa tiến đến nguyệt môn đã chạm mặt Dịch Táp, quần áo đen tuyền ôm sát người, mang theo đại huy màu đen, thả nghiêng trên bờ vai rộng lớn, bay phấp phới theo mỗi nhịp bước chân của hắn, làm tôn lên dáng người cao lớn thẳng tắp, phảng phất như một thanh kiếm tinh tế chưa được rút khỏi vỏ.

Trình Anh giật mình, không ngờ tốc độ của Dịch Táp lại nhanh như vậy, khi nhận ra hắn chỉ đến đây một mình, cũng cảm thấy an tâm đôi chút, liền bước nhanh đến tiếp đón, quỳ xuống đất thi lễ.

“Vi thần nghênh đón chậm trễ, xin Vương gia trách tội.”

Dịch Táp đưa tay khẽ nâng hắn dậy, lạnh nhạt nói: “Trình đại nhân xin đứng lên, bản Vương tuần tra đến đây, vừa khéo ghé qua để xin một chén trà xanh, đã làm phiền đến Trình đại nhân, đại nhân không trách chứ?”

Trình Anh không rõ vì sao hắn lại đến đây vào lúc này, vội vàng đứng dậy cười nói: “Vương gia chiết sát hạ quan, có thể được Vương gia đến thăm chính là phúc phần của hạ quan. Còn thỉnh Vương gia dời bước đến chính đường, hạ quan sẽ dâng . . .”

Dịch Táp cười nhạt ngắt lời Trình Anh, ánh mắt rơi vào tấm biển treo trên cửa nguyệt môn phía sau hắn: “Thư Lư. Đây chính là thư phòng của Trình đại nhân sao?”

Hai tay Trình Anh khẽ nắm lại, cười đáp: “Đúng là thư phòng của hạ quan.”

Dịch Táp hơi phát tay, nhướn mày nói: “Không cần phải rắc rối, bản Vương dùng một chung trà trong thư phòng Trình đại nhân là được rồi.”

Hắn nói xong liền rào bước vào trong viện, Trình Anh bất đắc dĩ vẫy tay cho hạ nhân dâng trà, bước nhanh đuổi theo.

Hai người bước vào phòng, Dịch Táp nhìn căn phòng được bài trí đơn giản, mọi góc ngách đều thể hiện sự tao nhã, ba giá sách cao lớn được sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề, bên trên cũng không có một hạt bụi nhỏ, hắn không khỏi nhướn mày: “Không ngờ Trình đại nhân không chỉ có võ công hơn người, mà còn là một kì tài văn võ song tuyệt.”

Hắn nhìn quanh bốn phía, lúc ánh mắt lướt đến một bức tranh tên Thạch Mai đồ thì hơi ngừng lại.

Ánh mắt Trình Anh khẽ đảo đến bóng sáng mờ mờ nằm phía sau giá sách, trong lòng hắn hiểu rất rõ, nơi có thể giấu người trong căn phòng này chỉ có kẻ hồ nằm phía sau giá sách đó.

Mắt thấy Dịch Táp vẫn chưa chú ý đến, hần thở phào nhẹ nhõm, cất bước lên cười nói: ” Là Thạch Mai đồ của Lận Khiếu. Trong lúc vô tình hạ quan đã tìm được, tuy chỉ là tranh giả, nhưng có thể mô phỏng được như vậy cũng thật hiếm thấy, hạ quan thấy yêu thích nên mới treo ở đây, xin Vương gia đừng chê cười.”

Dịch Táp khề cong khoe môi:“Bức Thạch Mai đồ này của Trình đại nhân không phải là tranh giả, hơn nữa còn là tranh thật .”

Trình Anh sừng sốt, nhìn chăm chăm bức tranh treo trên tường: “Sao có thể như vậy? Bức tranh này hạ quan chỉ mua một trăm bạc, sao có thể là bút tích thật?”

Cảm nhận được ánh mắt Dịch Táp liếc nghiêng đến, hần hơi cả kinh, lúc này mới nhớ đến người đang nói chuyện cùng mình dường dường là một Vương gia, vội vàng đem tâm tư từ bức tranh kéo về, hơi khom người:“Hạ quan thất lễ, Vương gia đã nói là bút tích thật, thì nhất định không thể nghi ngờ .”

Dịch Táp cũng không để ý, chỉ đưa tay chỉ về hướng bức tranh kia:“Người xem, mai này dùng bút pháp trong Bát Pháp để vẽ ra một khóm thừa, vận bút ngắn gọn mà hữu lực, Lận Khiếu đã từng họa gió, sơn thạch ngàn năm, dùng mực đậm hòa với nước loang ra, dùng dây gai vạch ra nếp gấp, cứng cáp nhưng không mất đi sự tao nhã, cùng mai phong cốt hơ ứng lẫn nhau. Một nhánh mai khô dùng Chung Đình bút pháp vẽ ra, mô tả hai cảnh ngắn gọn mạnh mẽ, phẩm cách cao thượng của cổ xưa, tạo thành một trường phái riêng biệt mà trước nay chưa từng có, vền vền chỉ có ở bức tranh này, có thể nói Lận Khiếu chính là một danh gia, cũng khó trách người đời ban tặng ông danh hiệu Mai Hoa ốc chủ. Tranh này chỉ vẽ một nhánh mai, duy có bốn đóa hoa mai trên cành nở rộ riêng biệt, cho thấy người họa tranh cảm thấy cô độc và lạc lõng, cần được bày tỏ nỗi lòng.”

Trình Anh mừng rỡ, hai tay xoa vào nhau, trong mắt ánh lên tia sáng, bước đến trước bức tranh xem xét tỉ mỉ, liên tục nói phải, thần thái rất điên cuồng

Dịch Táp thấy hần như vậy cũng hơi kinh ngạc, không nghĩ đến Trình Anh thuộc hạng vô biên *quân nhân* nhưng cũng là người thanh nhã thích họa tranh, không khỏi lại thêm kính trọng hần mấy phần.

Khánh Nhiễm giấu mình trong bóng tối phía sau giá sách, dĩ nhiên Dịch Táp không thể nhìn thấy nàng. Nhưng nàng vẫn có thể thu mọi tình cảnh trong phòng vào mắt, thấy gương mặt Trình Anh tràn đầy vui mừng, tất cả tâm tư đều đặt trên bức tranh, cảm thấy vừa buồn cười, lại vừa bất đắc dĩ.

Trong lòng nàng biết đại ca ca ngưỡng mộ Lận Khiếu, thế nhưng tranh vẽ của ông lại quá ít, mặc dù ông chỉ vừa từ thế gần hai mươi năm, nhưng đa số đều đã bị thất lạc trong chiến tranh, những bức còn lưu thế rất ít. Đại ca ca cho là tranh giả nhưng đã trân trọng như vậy, nay biết chính là bút tích thực, tất nhiên không thể kìm chế được tình cảm.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, nàng còn lo rằng đại ca ca khẩn trương, sẽ khiến Dịch Táp phát hiện ra manh mối. Nàng biết Dịch Táp có võ nghệ cao cường, cũng không dám quan sát nhiều hơn, liền cúi thấp mắt, chỉ yên lặng lắng nghe những động tĩnh trong phòng, khẩn trương trong lòng cũng vui đi rất nhiều.

“A, xin mời Vương gia ngồi, hạ quan thất lễ.” Trình Anh xoay người lại thấy Dịch Táp vẫn đứng ở chỗ cũ, liền vội vàng nhường chỗ ngồi, khề đảo mắt đến phía sau giá sách, thăm mắng mình sơ suất.

Dịch Táp khề vuốt cằm đi đến hướng tiểu bàn, trên mặt bàn còn đặt một chung trà, đang nhẹ nhàng tỏa ra hơi nóng, hần phát bảo ngồi xuống chiếc ghế Trình Anh đã chuẩn bị, ra hiệu cho Trình Anh ngồi xuống:“Trình đại nhân vào đêm còn có thói quen một mình phẩm trà?”

Trình Anh vội vàng đem chung trà kia đẩy ra:“Vào giờ Sửu* từ 1 đến 3 giờ sáng* thần phải ra ngoài thay ca trực cho Cao đại nhân, sợ rằng mệt mỏi, nên uống trà để nâng cao tinh thần.”

Lúc này hai tỷ nữ vừa được gọi từ chủ ốc đã tiến vào phòng, vội vàng tiến lên dâng trà, đợi khi các nàng lui ra, Dịch Táp khề nhấp một ngụm, tán thưởng nhìn về phía Trình Anh:“Mấy ngày nay vì chuyện của thích khách, Trình đại nhân cũng vất vả nhiều rồi.”

“Không dám không dám”

Trình Anh luôn miệng nói từ chối, nhìn nét mặt Dịch Táp không phân biệt được buồn vui, trong lòng lại cảm thấy nghi ngờ, hần vẫn không nghĩ thấu vì sao hôm nay Vương gia mặt lạnh lại đến đây. Nhưng hần đã xác định, Dịch Táp chắc chắn không biết Khánh Nhiễm đang ở đây mà tiến đến điều tra. Trong lúc hần còn kinh nghi, đã thấy Dịch Táp buông chung trà, ánh mắt lạnh lùng dò đến, Trình Anh cả kinh, vội vàng thu lại tâm trạng.

“Xưa nay Trình tướng quân và bốn Vương chưa hề qua lại, nhưng có biết vì sao bốn vương ở trước mặt phụ hoàng lại tiến cử tướng quân làm phó thống lĩnh Cẩm vệ quân không?”

Dưới ánh nến, gương mặt Dịch Táp trầm lặng và an tĩnh, có vài phần ôn hòa, trong lòng Trình Anh giật mình, ánh mắt lộ ra bối rối.

Từ khi Vân Nghệ qua đời, những thân binh bên người ông ngày càng bị Chiến Anh Đế kiêng kỵ, sự đề phòng cũng nhiều hơn. Năm đó trên triều đường, những triều thần thân cận với Vân Nghệ đều bị chèn ép vô cùng nghiêm trọng, kể cả những bộ hạ cũ trong quân của Vân Nghệ như Trình Anh hần, hoặc bị giết chết, hoặc bị cách chức, với hần cũng không ngoại lệ.

Hần từng bị cách chức làm giáo úy của Tường Lân phường, nói cho dễ nghe chính là người theo hầu quan Thất phẩm, còn nói khó nghe bất quá chính là một kẻ lo việc cho ngựa ăn. Nhưng vào lúc Cẩm vệ quân có chức vụ bị bỏ trống, trên triều đường Dịch Táp đã đề cử hần, lúc ấy trong lòng hần còn vô cùng nghi ngờ.

Vốn tưởng rằng hần tiến cử, đề bạt mình, chung quy cũng có mưu đồ, không ngờ qua mấy năm, nói đến lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng với nhau lại chính là lần này. Nay gặp Dịch Táp hỏi đến, hần lại càng nghi ngờ nhiều hơn, không khỏi có chút khẩn trương.

“Hạ quan không biết.”

Địch Táp khẽ gật đầu, ánh mắt lại rơi vào bức tranh Thạch Mai đồ kia: “Lận Khiếu chính là võ tướng, được xưng tụng làm Mai Hoa ốc chủ, vẽ mai nhất tuyệt, cũng xem là một thế hệ kỳ tài, nghĩ đến ông nhất định rất yêu thích hoa mai mới có thể vẽ ra được mai phong cốt. Nhưng mà, Trình đại nhân ngưỡng mộ Lận Khiếu có lẽ không chỉ vì bức tranh này đi?”

Trình Anh sùng sốt, thấy ánh mắt Địch Táp tuy lạnh lùng, nhưng lại không có tia sắc bén, lập tức trả lời: “Điều hạ quan kính trọng chính là con người của Lận Khiếu, kính trọng sự trung trinh của y đối với Lịch Vương. Mọi người đều nói Lận Khiếu ngu trung, nhưng hạ quan lại không nghĩ như vậy.”

Địch Táp hơi nhướn mày, ý bảo hắn nói tiếp.

“Lận Khiếu cũng không phải là người thô kệch chỉ biết đến võ nghệ, người này chí hướng rộng lớn, thuở nhỏ đã khắc khổ đọc sách, yêu thích binh pháp khác thường. Y sinh ra vào thời loạn thế, vào lúc thời cuộc chưa được đẹp yên, khói lửa kéo dài triền miên không dứt, chiến tranh diễn ra ở khắp nơi, vì thế y luôn muốn bình loạn thiên hạ, chí hướng này luôn được thể hiện trong những bài thơ của y lúc bấy giờ. Chẳng lẽ y không biết được vận số của Tả Chu đã hết sao? Cũng không biết rằng Chu Lịch Vương không phải là minh quân? Y biết tất cả, nhưng năm xưa, khi y chỉ là một đứa trẻ nghèo túng đã vô cùng may mắn được Chu Lịch Vương cứu giúp, tuy Chu Lịch Vương mê muội, nhưng đối với y lại tín nhiệm có thừa, giao phó mọi trọng trách, “tích thủy chi ân, dừng tuyên trương báo” *. Trong lòng Lận Khiếu biết y là một người có tài hiếm thấy, nhưng khó có thể dựa vào sức lực của một người để cứu vãn được tình thế, tuy vậy, y đối với Chu Lịch Vương vẫn tận trung đến lúc cuối cùng. Hạ quan kính trọng, chính là sự trung nghĩa đó.”

(Tích thủy chi ân, dừng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp)

Địch Táp gật đầu: “Trình đại nhân là người hướng nội, năm đó Văn tướng quân xem Trình đại nhân như con ruột, đại nhân đối với Văn tướng quân chỉ sợ cũng là tích thủy chi ân, dừng tuyên trương báo đi?”

Trình Anh giật mình, thấy sắc mặt Địch Táp vẫn nhàn nhạt, dường như chỉ buộc miệng nói ra, trong lòng hắn hoàn loạn, vẫn chăm chú nhìn Địch Táp, mồ hôi trên trán lấm tấm.

Đang ăn trong bóng tối, tim Khánh Nhiễm cũng nhảy loạn, vốn tưởng rằng Địch Táp chỉ hoài nghi đại ca ca để thích khách chạy thoát, cũng không ngờ rằng ngay cả thân thế của nàng hắn cũng đoán được. Như vậy hắn đến đây lúc này vì cái gì? Nếu là ác ý, sao lại cố tình đến một mình, thái độ cũng không giống. Còn nếu không phải là ác ý, hiện tại lại nhắc tới phụ thân nàng, chẳng lẽ hắn muốn thừa dịp này lôi kéo đại ca ca?

“Trình đại nhân không cần lo lắng, bản Vương cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi. Tình nghĩa mà Trình đại nhân đối với Văn tướng quân bản Vương hiểu rõ trong lòng, Trình đại nhân có thể ngưỡng mộ sự trung nghĩa của Lận Khiếu, chẳng lẽ lại không cho phép bản Vương ngưỡng mộ phần ân tình của ngài đối với Văn tướng quân sao.”

Địch Táp dừng lại một chút, lại nói: “Văn tướng quân trung thành và tận tâm, năm đó là bản Vương không. . .”

Khuôn mặt hắn ẩn hiện nét đau khổ, ngay sau đó lắc đầu, lại nói: “Việc này không đề cập đến cũng được, đại nhân chính là người được Văn tướng quân dạy bảo, lòng trung thành với triều đình bản Vương tin được. Mặc dù năm đó phụ hoàng có lỗi trong chuyện của Văn tướng quân, nhưng lòng tin mà bản Vương đối với sự trung thành của đại nhân vẫn không thay đổi, đây cũng là nguyên nhân mà ngày trước bản Vương tiến cử ngài. Bản Vương muốn bù đắp cho chuyện năm đó, nếu năm đó bản Vương không phải còn nhỏ, chắc chắn sẽ khuyên can phụ hoàng, nay nghĩ đến. . .”

Trình Anh bình tĩnh nhìn về phía Địch Táp, lúc đầu cho rằng hắn cố tình nói như vậy, mưu tính muốn lôi kéo mình, nhưng khi thấy trong ánh mắt lạnh lùng của hắn chợt hiện lên sự ân hận hoảng sợ, Trình Anh lại cảm thấy xúc động, im lặng không nói nên lời, hốc mắt cũng đỏ lên.

Hai tay Khánh Nhiễm nắm chặt, cảm xúc trong lòng ngổn ngan, vạn lần không ngờ đến cuối cùng lại nghe được một lời nói sám hối. Nàng cắn chặt răng, mới nhận ra không hề có hành động lỗ nhăng, không hề phải bật ra tiếng gào thét. Trong lòng lại có một lực lượng đang kêu gào, vì cha thể hiện sự cảm phần.

Sai rồi? Hắn lại có thể thoải mái nói mình sai rồi! Đem hết thảy mọi vương mất quy về việc mình trẻ người non dạ! Buồn cười cỡ nào, nàng căn bản không cần sự sám hối của hắn, phụ thân cũng không cần!

“Hôm nay bản Vương đến đây, là có một chuyện cần chứng thực.”

Suy nghĩ trong lòng Khánh Nhiễm quay cuồng, lại nghe Địch Táp mở miệng lần nữa, nàng vội vàng hít sâu một hơi, trấn an nỗi lòng.

“Thích khách kia là Văn Khánh Diệp?” Địch Táp hỏi, thấy Trình Anh yên lặng không nói, than khẽ.

“Những lời bản Vương nói vừa rồi đối với phụ hoàng đã vô cùng bất kính, nhưng đó đều là những lời trong tận đáy lòng của bản Vương. Nếu Trình đại nhân không tin cũng được, như vậy văn Vương xin cáo từ.”

Trình Anh thấy hắn quả thật đứng dậy cất bước, liền nhanh chóng đứng lên, bật thốt ra lời: “Văn Khánh Diệp đã chết, chẳng lẽ Vương gia không biết?”

Địch Táp giật mình, bắt ngờ xoay người lại: “Đã chết?”

“Đúng vậy, năm đó chính Khúc Đông Bình đã tự mình ra tay, Hoàng Thượng hạ lệnh, Vương gia. . . không phải đêm đó Vương gia cũng. . . Sao có thể không biết.” Trên mặt Trình Anh lộ vẻ kinh ngạc.

Gương mặt Dịch Táp chợt lạnh lẽo, trong đôi mắt như có băng tuyết đông lại, sau một lúc lâu mới nói: “Năm đó bản Vương từng hạ lệnh không cho phép ai được làm khó nằng, Khúc Đồng Bình thật to gan.”

Khánh Nhiễm không thể tin tưởng lớn hai mắt, nhìn chăm chú về hướng Dịch Táp, chưa từng nghĩ đến năm đó hắn lại có ý phóng cho tỷ tỷ một con đường sống. Tình cảnh đêm đó lướt qua trước mắt, rõ ràng như tạc nên.

Lúc ấy nàng cách quá xa, căn bản không nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, chỉ thấy tỷ tỷ hung hăng nhìn chăm chăm Dịch Táp, không biết gào thét điều gì, sau đó Dịch Táp giục ngựa rời đi, Khúc Đồng Bình dùng kiếm đâm sâu vào ngực tỷ tỷ.

Nàng nhớ lại, trước mặt không ngừng hiện lên tình cảnh tàn bạo đêm hôm đó, trong lúc bất giác, ánh mắt nhìn về phía Dịch Táp càng thêm bén nhọn và phức tạp. Có thù hận, không tin tưởng, có tức giận. . .

Đột nhiên Dịch Táp nghiêng đầu nhìn về hướng Khánh Nhiễm, ánh mắt lạnh lùng, xuyên qua giá sách chồng chất, chính xác rơi vào chỗ Khánh Nhiễm đang đứng. Khánh Nhiễm cả kinh, vội vàng đè nén cảm xúc, buộc mình thu hồi tầm mắt.

Dịch Táp vẫn nhìn chăm chăm, ánh mắt hơi chớp động. Trình Anh cả kinh, bước lên trước một bước: “Bất luận như thế nào, hạ quan cũng tạ Vương gia năm đó một phần tâm ý.”

Thế này Dịch Táp mới quay đầu, nhìn về phía tiểu bàn, trước mặt hiện lên chung trà xanh lúc bước vào phòng, ánh mắt có chút suy nghĩ. Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn về hướng Trình Anh, gật đầu nói: “Bốn vương và Văn tướng quân chỉ vờ vờ gặp mặt nhau một lần, nhưng không nghĩ lại là tình cảnh như vậy. Bốn vương ngưỡng mộ phẩm cách của ông, hướng chỉ năm đó vốn là sai lầm của bốn Vương, đại nhân không cần phải nói như vậy.”

Thấy hắn thẳng thắn lại thành khẩn nói ra như vậy, Trình Anh nhất thời đứng ngẩn ngơ tại chỗ, không biết phải trả lời như thế nào.

Nhưng Dịch Táp lại nhẹ giọng nói tiếp: “Như vậy thích khách ngày đó chính là tiểu nữ nhi của Văn tướng quân, Văn Khánh Nhiễm đi. . .”

Trình Anh cả kinh, nghe lời nói của hắn khẳng định, trong lòng càng nhảy loạn.

Dịch Táp bỗng nhiên xoay người lại, quay mặt hướng về phía giá sách, đi đến trước mấy bước. Trình Anh hoảng sợ, theo sát bước tiến lên, hai tay nắm thành quyền.

Thân thể Khánh Nhiễm cũng khẽ nhúc nhích, chuẩn bị tốt để ứng biến. Dịch Táp đứng cách giá sách một bước chân, ánh mắt nhìn về phía nàng, dường như đã trôi qua rất lâu, lại giống như chỉ trong chớp lát.

Hắn đột nhiên giơ giọng nói: “Văn tướng quân trung thành thẳng thắn, lập những công lao hiển hách cho Chiến quốc chúng ta, là trung thần nghĩa sĩ quý giá của Dịch thị, Dịch Táp thật sự rất ân hận.”

Dịch Táp nói xong liền cúi người, ngay sau đó xoay người nhìn về phía Trình Anh: “Sắc trời không còn sớm, bốn Vương sẽ không quấy rầy Trình đại nhân nữa, cảm ơn chung trà của đại nhân, bốn Vương xin cáo từ, đại nhân không cần phải đưa tiễn.”

Trình Anh thấy hắn bước nhanh ra khỏi phòng, lại nhìn bóng lưng ngay thẳng của hắn mà đứng thất thần. Trong lòng hắn mơ hồ thấy phục, từ trước đến nay Thất hoàng tử luôn được gắn với danh xưng tàn nhẫn, nhưng không ngờ lại là một người hướng nội, thân ở địa vị cao, còn có thể thẳng thắn chân thành nhận sai, không mất đi sự lỗi lạc của một nam tử.

Hắn nghe phía sau truyền đến động tĩnh, liền giật mình, Khánh Nhiễm đã sải bước tiến ra ngoài, cảm xúc trên mặt khó phân biệt, càng có vẻ yên tĩnh lạnh nhạt.

“Ngươi như thế nào liền đi ra!” Trình Anh cả kinh, vội vàng cất bước đóng cửa.

“Không cần đâu đại ca, hắn biết ta trốn ở phía sau.”

Trình Anh sững sốt, bước chân ngừng lại, nghĩ đến hành động vừa rồi của Dịch Táp và lời nói lúc nhìn về phía giá sách, quả thật là đã phát hiện.

Trình Anh hơi cau mày: “Sao hắn lại phát hiện được?”

Khánh Nhiễm khẽ cong khóe môi: “Võ công của Dịch Táp không kém, mặc dù vừa rồi cảm xúc của ta không khống chế được, nhưng để hắn khẳng định được ta ở trong phòng lại là chung trà trên bàn.”

Trình Anh không hiểu, cũng nhìn về phía tiểu bàn, lại nghe Khánh Nhiễm nói.

“Đại ca ca là người thuận tay trái, vừa rồi ta thu thập chung trà trên bàn và ghế tựa đã quên mất việc này, lúc hắn tiến vào nhìn thấy chung trà và nơi đặt ghế có lẽ đã nghi ngờ, sau ta lại không thể khống chế được cảm xúc của mình, để hắn nghi ngờ ta ẩn thân sau giá sách, hai việc này cộng với nhau liền có thể khẳng định.”

Trình Anh nhớ đến lúc vừa rồi ánh mắt Dịch Táp thoáng dừng trên tiểu bàn, ngẫm lại quả thực như lời Khánh Nhiễm nói, không khỏi cảm thán.

“Tâm tư của Nỗ Vương kín đáo, luôn luôn suy xét mọi việc cẩn trọng, quả thực là một thiếu niên anh tài.”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nhưng thấy ánh mắt Trình Anh đau lòng, liền mỉm cười: “Đại ca ca, ta không thể ở lại đây lâu, tuy vừa rồi Dịch Táp bỏ qua cho ta, nhưng không đảm bảo về sau hấn sẽ không hối hận. Ta đi rồi, đại ca ca cũng phải đề phòng với hấn nhiều hơn mới tốt.”

Trình Anh giật mình: “Ngươi đi đâu? Hiện tại trong toàn thành đều có quan binh truy nã, ngươi có thể trốn được chỗ nào? Trong lòng hấn biết là ta thả ngươi, nhưng vừa rồi lại không làm khó dễ chúng ta, nhất định sẽ không quay lại. Tuy Nỗ Vương tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là người thay đổi thất thường, hơn nữa, ta xem hấn như vậy, cũng không giống là giả vờ. Nhiễm Nhiễm vẫn nên ở lại chỗ của ta đi, chờ khi sự việc đi qua, ngươi muốn làm cái gì đại ca ca cũng không giữ ngươi, chỉ có hiện tại không thể để ngươi đi.”

Khánh Nhiễm cảm động, nhưng lại lắc đầu nói: “Không, ta không tin được hấn. Ai biết trong lời nói của hấn còn có mưu đồ gì khác hay không, Vân Khánh Nhiễm cũng không lạ gì lời sám hối và tạ lỗi của hấn. Phụ thân qua đời, hấn có chết muôn lần cũng không thể đền bù được. Đại ca ca yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt bản thân, tìm một nơi an toàn để ẩn nấp. Vật dịch dung lúc trước ta đặt ở đây còn không?”

Trình Anh còn muốn khuyên can, nhưng trong lòng cũng không quá yên tâm về Dịch Táp, nhủ mảy suy nghĩ một lát mới nói: “Không ở chỗ ta cũng tốt, những vật ngươi để ở đây ta đều đã thu dọn đặt trong tủ phòng, ngươi chờ ta mang tới.”

Khánh Nhiễm gật đầu, Trình Anh nhanh chóng rời đi, không bao lâu mang theo một bọc đen trở về. Khánh Nhiễm tiếp nhận, mở ra, bên trong có vài binh sứ, vài bộ quần áo của nam tử, chính là vật nặng đã để lại một năm trước.

Khánh Nhiễm buộc chặt bọc vải vắt lên lưng, nhìn về phía Trình Anh: “Đại ca ca, ta đi đây. Hôm nay từ biệt, còn không biết khi nào mới có thể gặp lại, huynh hãy bảo trọng thật tốt.”

Trình Anh sinh lòng áy náy, chỉ cảm thấy những việc mình có thể làm thật sự quá ít, tiến tới kéo tay Khánh Nhiễm: “Sau này ngươi dự định lo liệu thế nào?”

“Ta cũng không biết, mối thù này cuối cùng ta vẫn phải báo.”

Hai mắt Trình Anh nóng lên: “Nếu đại soái còn sống, nhất định sẽ không...”

“Đại ca ca, ngươi không cần khuyên ta. Ta giết Chiến Anh Đế, sợ là phụ thân dưới tuổi vàng cũng đã không vui vẻ, nhưng ta không buông được... Các huynh có sự kiên trì của các huynh, tận trung báo quốc, dù chết cũng không nề hà. Nhưng ta cũng có sự kiên trì của bản thân mình, nếu mối thù này không báo, ta vĩnh viễn cũng không thể sống an tâm, ngủ được yên ổn, vĩnh viễn đều bị ác mộng dày dụa. Đại ca ca cũng đừng vì Nhiễm Nhiễm lo lắng, ta có thể chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Mắt thấy nét mặt cô gái vốn nên nhu mì nhưng lại lạnh nhạt, kiên cường quả quyết, Trình Anh nghiêng đầu, khẽ chớp mắt, thế này mới xoa người vỗ vào tay Khánh Nhiễm: “Đại ca ca xin lỗi ngươi.”

Khánh Nhiễm cười cười, dùng sức nắm chặt tay hấn, cất bước tiến ra, thân ảnh phóng lên như một con báo nhanh nhẹn, nhoáng lên một cái liền biến mất trong bóng đêm.

Trình Anh vẫn đứng bất động một lúc lâu, cuối cùng thở dài, ân sư, người ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định phải phù hộ cho Nhiễm Nhiễm được bình an.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Ẩn Nấp Trong Ngục Tối

Thước Ca thành chính là kinh đô của Chiến quốc, cũng là tòa thành trì lớn nhất trong năm nước, đời sống nhân dân phồn hoa tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Sáng sớm, lúc trời còn chưa sáng hẳn, những sạp hàng nhỏ ở đầu phố đã mở cửa, buôn bán vật gì cũng có đủ, những tiếng hét to, tiếng rao hàng liên tiếp vang lên, không khí rất vui vẻ náo nhiệt.

Trong hai ngày này, vì triều đình lòng bất thích khách, trong thành liền ban bố giới nghiêm vào ban đêm, nhưng khi trời vừa sáng, dân chúng trong thành lại làm việc như mọi ngày, cuộc sống cũng không bị ảnh hưởng. Nơi đô thành gian khổ này từ lâu đã chứng kiến quá nhiều cảnh gió tanh mưa máu, chuyện thích khách đối với dân chúng, xem ra cũng chỉ là đề tài để trò chuyện lúc dùng trà sau bữa ăn, còn chưa đến mức ảnh hưởng cuộc sống của bọn họ.

Lúc này, Khánh Nhiễm mặc một thân trường sam * vải thô, thắt lưng buộc đai lưng làm bằng sợi dây, đầu đội khăn bó màu xám tro, mặt bôi đen, so với lúc giả trang làm tiểu binh hôm qua càng có vẻ bình thường hơn.

(Trường sam: dạng áo dài cho nam, dài quá đầu gối)

Nàng chậm rãi bước ở đầu đường, mắt thấy một đội quan binh thét to từ phía trước phóng đến, nàng không trốn tránh chỉ hơi nghiêng người để nhường đường. Đến khi đội quan binh gào thét lướt qua bên cạnh, nàng cười nhạt lại tiếp tục đi về phía trước.

Ở một sạp hàng bán nữ trang bằng ngọc nằm phía trước, thấy lão bản của sạp hàng là một hán tử cao lớn thô kệch, trong mắt nàng chợt hiện lên tia sáng liếc mắt hai cái, thuận tay cầm lên một khối ngọc bội phi thủy hình ngà voi để đánh giá.

Cảm giác bình thường, cũng không có cảm giác ấm nóng, nàng bĩu môi, tùy tay ném trở lại, lại cầm lên một cây trâm ngọc bích bên cạnh. Tay vừa vươn ra liền bị lão bản sạp hàng ngăn cản, đại hán không chút khách khí lên tiếng quát tháo.

“Làm gì vậy! Có tiền hay không? Thứ gì cũng dám chạm vào.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu liếc mắt nhìn đại hán, kéo khóe môi châm biếm: “Xem thường người khác, những loại trang sức này của người dù tặng không gia đây cũng không cần.”

Hiển nhiên đại hán đã gặp qua nhiều dạng người như vậy, chỉ hừ lạnh một tiếng nói: “Hắc. Thối tiêu tử nghèo kiết xác, gia đây còn không vui lòng bán cho người đâu, đừng khiến người khác buồn nôn, không có tiền thì đừng ra về là cháu trai của đại gia quy.”

Khánh Nhiễm chế giễu vài tiếng, chỉ vào miếng ngọc bội hình ngà voi màu xanh vừa chơi đùa: “Ngọc bội này của người có chất lượng tầm thường, bên cạnh đó tính chất càng kém hơn, có thể bán được một lượng bạc là không tệ rồi chứ? Nhìn thấy không? Đây là mười lượng bạc, gia mua.”

Khánh Nhiễm nói xong, lấy từ bên hông một thỏi bạc huơ nhanh qua trước mắt đại hán, đại hán lập tức thay đổi sắc mặt, mặt mũi vui vẻ như nở hoa.

“Ô, nhìn nhầm, nhìn nhầm. Thật sự là có mắt mà như mù, ngài vừa nhìn liền biết là quý nhân, vừa rồi đã mạo phạm, ngài cũng đừng chấp nhất với một người kém hiểu biết như ta, ta cũng chỉ là một dân chúng nhỏ bé, chưa thấy qua thế đời. Ngài đến lấy ngọc bội được rồi. . .”

Đại hán vừa cười vừa cảm lấy khối ngọc muốn đưa đến tay Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm thấy đại hán sắp chạm vào ngân lượng trong tay mình, liền cười nhạt, bàn tay đang đưa ra rút nhanh lại làm đại hán bắt vào khoảng không. Thấy nét mặt hán khê thay đổi, nàng lại cười xấu xa.

“Gia không muốn mua nữa, thật ngại quá, ngọc bội này của ngài, vẫn là giữ lại tự mình xem đi.” Nàng dứt lời liền xoay người rồi đi.

Phía sau truyền đến một tràng tiếng mắng chửi, ngay cả những người buôn bán xung quanh cũng không ngừng ném đến ánh mắt xem thường. Khánh Nhiễm không để ý, chỉ lắc lư thân thể tiến nhanh về phía trước.

Đại hán ở sạp nữ trang kia mắng vài tiếng, mắt thấy Khánh Nhiễm đã muốn đi xa, cũng không mắng thêm nữa, chỉ cảm thấy hôm nay quá xúi quẩy, vừa mở sạp đã gặp phải một kẻ vô lại.

Hắn nhớ một ngụm, lúc ánh mắt liếc đến bên phải quầy hàng thì sững sốt, rõ ràng hắn nhớ nơi đó có bày hai cái vòng ngọc phi thủy, sao bây giờ lại không thấy? Trống không?

Đại hán đột nhiên bùng tỉnh, lao ra khỏi quầy hàng để đuổi theo Khánh Nhiễm, trong miệng lại hô to : “Ăn trộm, con mẹ nó, xem gia bắt được người có đánh gãy chân chó của người không.”

Khánh Nhiễm nghe được tiếng quát tháo phía sau, khẽ vuốt vòng tay đang cầm, cong khóe môi, sau đó nghiêng ngả lão đảo đầy những người cản đường trước mặt chạy về phía trước.

“Bắt lấy hán, bắt lấy tên trộm!”

Những quầy hàng trên đường bình thường đều cố định, những chủ sạp cũng quen biết với nhau, mọi người vừa thấy đại hán chỉ vào Khánh Nhiễm kêu gào, sau khi sững sốt cũng đồng loạt vây đến.

Chưa tới bao lâu Khánh Nhiễm đã bị vài nam nhân trẻ tuổi vây bên trong, lúc này đại hán kia cũng thở hên hên chạy tới, tiến lên túm lấy cánh tay của Khánh Nhiễm, ra sức xách tay Khánh Nhiễm lên.

Trong tay nàng cũng không còn cầm hai cái vòng ngọc phi thủy kia, tang vật đã lấy được, nhất thời những người vây xung quanh đều nổi giận, tiếng mắng chửi gay gắt ngút trời.

Khánh Nhiễm chỉ cúi đầu vâng dạ không nói gì, trên người tê rần, còn bị đá vào bắp chân, nàng thuận thế té xuống đất, che mặt cười trộm.

“Lén trộm đồ của gia, thật là lớn gan chó! Cũng không nhìn thử xem, một tay của gia đã có thể đem người bóp chết.”

“Có tay có chân, sao lại không có tiền đồ như vậy.”

“Thối đời lụi bại!”*

(Trích từ câu: “Thế phong nhật hạ, đạo đức luân tang, nhân tâm bất cố”, có nghĩa là “Thời đời lui bại, đạo đức bị suy đồi, con người cũng không còn chân chất”)

“Đem hấn đi gặp quan, không thể để hấn được lợi.”

“Phải, đưa hấn đi gặp quan, không chừng lần sau hấn còn trộm cắp đồ ở nhà ai đó.”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, Khánh Nhiễm chỉ yên lặng cúi đầu nghe, cũng không muốn diễn trò nữa.

Mất thấy đại hán tiến lên kéo mình, thế này mới chấp hai tay, cầu khẩn nói: “Đại ca, ngài đại nhân không tính toán với tiểu nhân, tha cho ta lần này đi, về sau ta cũng không dám nữa.”

“Tha cho ngươi? Người như ngươi nói ra có thể tin sao? Ngươi xem gia là kẻ ngốc? Đi! Hôm nay dù nói gì cũng phải đi gặp quan.” Đại hán nói xong liền kéo Khánh Nhiễm đi về hướng đầu phố.

“Đông Tử, ngươi cứ việc đi đi, sạp của ngươi hôm nay đại nương sẽ trông chừng cho ngươi.”

“Như vậy đành làm phiền Lao đại nương, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Đại hán cười nói cảm tạ, hung tợn đá một cước vào đùi Khánh Nhiễm: “Miễn cho thằng nhãi con, đi.”

“Đông Tử, có muốn ta đi cùng ngươi không, tiểu tử này xem ra rất thông minh, đừng cho hấn đường chạy thoát.”

“Không cần, chi bằng hấn? Ta vẫn có khả năng trông chừng, ta đi đây.”

Đại hán vừa chào hỏi những người trên đường, vừa sống chết kéo Khánh Nhiễm đến nha môn của kinh thành. Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy khắp nơi đều có ánh mắt khinh thường, sắc mặt không khỏi ửng đỏ. Cũng may trên mặt nàng có lớp phấn rất dày, có lẽ không nhìn ra sự khác thường.

“Tiểu Hồ, sau này dù có nghèo cũng không được học tập loại người như vậy, bằng không nương sẽ xem như không quen biết ngươi!”

Nghe những tiếng phi nhỏ vang lên xung quanh, Khánh Nhiễm không khỏi cười khổ, xem ra làm người xấu cũng là một chuyện không dễ dàng gì.

Đại hán lôi Khánh Nhiễm đến nha môn, quan sai hỏi rõ tình hình, vừa nghe là trộm hai vòng ngọc, liền hạ lệnh mở cửa lao, trực tiếp đem Khánh Nhiễm bắt giữ. Loại chuyện trộm cắp này xưa nay vốn không cần lên công đường, lịch pháp của Chiến quốc đã viết rất rõ ràng.

Vật bị trộm tương đương với bao nhiêu bạc, thời gian giam giữ là bao lâu, giấy trắng mực đen, căn bản không cần thẩm tra thêm nữa.

Đối chiếu việc Khánh Nhiễm trộm hai vòng ngọc, bị bắt giam nửa tháng, khi đến kì hạn sẽ được thả khỏi ngục.

Nhà giam âm u bởi vì không có ánh nắng Mặt Trời, một năm bốn mùa chỉ có mùi ẩm mốc, ở trong này mùa xuân dường như vĩnh viễn sẽ không ghé thăm.

Nơi Khánh Nhiễm bị giam chính là một căn ngục bình thường, nam nữ đều có, mỗi ngày tiếng khóc la vang lên không ngừng.

Khánh Nhiễm được nhốt cùng với ba đại hán, đối với ba người bạn ngục này nàng cũng không có hứng thú, mà ba người kia từ lúc biết nàng vì trộm cắp mà bị bắt vào, ánh mắt nhìn nàng ngoại trừ khinh thường vẫn là khinh thường.

Khánh Nhiễm còn tự giễu, không nghĩ đến ngay cả phạm nhân cũng khinh thường mình. Nhưng mà nàng cũng không để ý, nếu mục đích đã đạt được, sao lại phải quan ngại khác đối xử với mình thế nào.

Bọn họ không chú ý đến nàng như thế cũng tốt, ngược lại nàng cũng vui vẻ yên tĩnh, đến nơi này vì né tránh sự truy bắt trong toàn thành, chờ thêm hai ngày, tin đồn bên ngoài dần lắng xuống, nàng sẽ rời đi.

Hơn nữa, theo nàng thấy những người này ghét nàng cũng rất tốt, vừa lúc không quấy rầy việc nàng vận khí chưa thương. Tuy điều kiện trong nhà ngục này thấp kém, nhưng lại khiến người khác an tâm.

Bất kể là bên ngoài nhà giam hay bên trong nhà giam, chung quy vẫn không tránh khỏi việc ý mạnh hiếp yếu. Khánh Nhiễm chỉ vừa đến đây hai ngày đã có thể hiểu rõ vô cùng sâu sắc.

Ngày đầu tiên vừa đến đây, lúc lính canh ngục xách theo một thùng nước đen không biết là vật gì ném đến trước cửa ngục, ba đại hán liền tranh nhau với tay vào tìm kiếm, sau nửa ngày Khánh Nhiễm mới thấy có hai người lấy từ bên trong một cái bánh bao ngâm nước đen.

Mà đại hán không cướp được kia càng liều mạng tìm kiếm trong thùng nước, cánh tay bần thủ khuấy một vòng trong thùng, mới phát hiện chỉ có một cái bánh bao màu đen kia.

Hắn đem mất từ thùng nước kéo ra, thẳng tắp nhìn về hướng hai người vừa cướp được bánh bao, đã thấy bọn họ đang dùng sức bỏ một thứ đen sì dính nhóp vào miệng. Có lẽ hắn đã đói bụng đến phát hoảng, hầu kết lên xuống hai cái, bỗng nhiên nổi điên, hai mắt nhìn chăm vào miếng bánh bao còn sót lại

không nhiều, đột ngột nhào tới.

Khánh Nhiễm lạnh lùng nhìn sang, trong nháy mắt đã thấy hai người ẩu đả vào một chỗ, hai tay đen kịt quấn với nhau để cướp lấy miếng bánh bao màu đen còn sót lại, hán tử có thân hình nhỏ hơn bị đè ở dưới lại trực tiếp lôi bánh bao đang dôi ra khỏi miệng của đại hán phía trên.

Khánh Nhiễm nhìn bọn họ, trong lòng không nói được sự đau lòng, nguyên lai năm đó, việc tranh đoạt bánh bao ở Khánh Châu, so với những người này cũng không tính là gì. Loạn thế, quả thực như lời cha nói, mạng người so với cỏ rác càng không có giá trị.

Nàng im lặng nhắm hai mắt, một lúc sau mới nghe một tiếng mắng chửi vang bên người.

“Coi như tiểu tử nguoi biết điều, nghe đây, cơm này đừng nghĩ đến việc chia phần, bằng không đừng trách lão tử ta không khách khí.”

Khánh Nhiễm coi như không nghe thấy, vẫn nhắm mắt tu dưỡng, sau một lúc lâu, nghe trong ngực truyền đến tiếng bước chân, mở mắt ra vừa lúc gặp một tên canh ngục đang cất bước đi tới. Nàng vỗ nhẹ quần áo đứng dậy, đi tới hai bước gọi.

“Tiểu ca có thể lại đây một chút không?”

Canh ngục khinh thường liếc mắt một cái, bực tức nói: “Cút!”

Tay Khánh Nhiễm khẽ động, lúc giờ tay lên đã xuất hiện một thỏi bạc, ánh sáng lóe lên, nhất thời ánh mắt của những người trong ngục đều phóng đến chỗ nàng. Nàng chỉ cười nhẹ, nhìn tên lính canh ngục đang bước nhanh đến, cười nói.

“Làm cho ta vài cái bánh bao trắng, phần còn lại sẽ cho nguoi. Chuyện tốt như vậy mỗi ngày đều có, không biết tiểu ca có tình nguyện làm không?”

Tên canh ngục tất nhiên đồng ý, cầm bạc chưa đến bao lâu liền mang đến năm cái bánh bao.

Khánh Nhiễm đem ba cái đặt bên cạnh, bắt đầu ngồi ăn. Nàng biết ba đại hán kia đang đồng loạt nhìn chằm chằm về phía mình, hơn nữa ánh mắt ngày càng hung ác, nhưng ngay cả mí mắt nàng cũng chưa từng nâng lên.

Cuối cùng ba đại hán kia nhìn nhau, đồng loạt lao đến, Khánh Nhiễm cười lạnh một tiếng, cổ tay trái khẽ lật, tay phải như trước cầm bánh bao cắn vào miệng, đợi đến khi tay trái buông xuống, ba đại hán đã té trên đất kêu thảm thiết không ngừng.

Nhất thời trong lao lặng ngắt như tờ, sau một lúc lâu ba đại hán kia mới gầy giữa bò dậy, tựa vào tường lén lút quan sát Khánh Nhiễm.

Từ đó, Khánh Nhiễm trở thành một người đặc biệt trong nhà lao. Mỗi ngày nàng đều im lặng ngồi ở chỗ rom khô, không nói một lời, những người trong ngục thậm chí hoài nghi lúc nàng ngủ cũng là tư thế này. Mỗi ngày nàng đều có bánh bao trắng để ăn, nhưng lại không có người dám nhiều lời, chỉ có thể len lén ném đến ánh mắt tức giận.

Phần nhiều Khánh Nhiễm đều nhắm hai mắt, tĩnh tọa chữa thương, đôi lúc có mở mắt ra, nhưng chỉ nhìn về hướng cửa sổ nhỏ nằm phía trên nhà ngục.

Từ chỗ nàng ngồi nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy một khoảng trời xanh biếc. Đôi khi có cánh chim bay ngang qua, để lại vài tiếng chiêm chiếp vui tai. Thoáng một cái đã ba ngày, thương thế trên người Khánh Nhiễm đã chậm rãi khôi phục.

Vốn Khánh Nhiễm tưởng rằng nửa tháng này đều có thể yên ổn trôi qua, nhưng không ngờ đã ầm náu như vậy, nàng vẫn bị người có tâm tư tìm được. . .

Gần chập tối ngày hôm đó, cai ngục cung kính đi phía trước dẫn đường, khom mình dẫn vài người mặc áo gấm tiến vào. Khánh Nhiễm nghe được tiếng vang nhưng vẫn nhắm mắt, đến lúc cảm nhận được một ánh mắt chăm chú phóng đến, nàng mới chậm rãi mở mắt ra.

Lọt vào tầm mắt là thân ảnh thanh sạch của một nam tử đang đứng trên hành lang, trường sam màu trắng ánh lên dưới lớp ánh sáng nhàn nhạt, cảm giác nhẹ nhàng và thoải mái bao lấy thân hình cao lớn của nam tử, gương mặt hán trong trẻo, như giọt nước lăn tăn trên mặt sông tĩnh lặng, đáng người thanh nhã, chỉ lan ngọc thụ* hoa lan ngọc trắng*, lẳng lặng nhìn Khánh Nhiễm.

Khi thấy Khánh Nhiễm nhìn qua liền nở nụ cười, Khánh Nhiễm như nhìn thấy ánh trắng sáng ngời lộ mình ra khỏi đỉnh Thiên Sơn, làn gió đỏ phất nhẹ qua mảnh đồng khô, đôi mắt đen nhánh kia tựa một hồ nước xanh ánh lên cả màn trời xanh, sóng gợn lăn tăn trong vắt.

“Nhiễm Nhiễm, khiến Phượng Anh tìm thật khó.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Gọi Phượng Đại Ca

“Nhiễm Nhiễm, người khiến Phụng Anh tìm thật khó.”

Phụng Anh nở nụ cười bước trong ngực đạo, ánh mắt bình thản dừng lại trên người Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm lại không hoảng sợ, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn hắn, khóe môi cười như không cười.

Ngực đầu mở cửa lao, khom người tiến vào, cúi đầu vâng dạ cười với Khánh Nhiễm, nói: “Tiểu nhân thật sự không biết công tử chính là tiểu thiếu gia của Phi Viễn tướng quân ở Diệu quốc, đã đắc tội, đã đắc tội, công tử thỉnh.”

Khánh Nhiễm nhủ mảy, nhưng đã thấy Phụng Anh xoay người tiến vào trong lao, cười nhạt nói: “Nhiễm Nhiễm đã chơi đủ chưa? Người khiến Phụng đại ca tìm thật vất vả, sao tính ham chơi mãi vẫn không thay đổi được. Nếu người không trở về, Diệu tướng quân sẽ muốn liều mạng với Phụng đại ca.”

Hắn nói xong lại nhìn về phía ngực đầu, cười nói: “Đứa nhỏ này phạm chút lỗi lầm, bị Diệu tướng quân đánh đòn, kết quả là giận dữ bỏ nhà rời đi. Nay còn chưa xong, cuối cùng lại chạy trốn đến nơi này, cũng thật làm cho người khác phải tìm kiếm vất vả, Phụng mỗ đây sẽ dẫn người đi, xin cảm phiền.”

Ngực đầu thấy Phụng Anh nở nụ cười, còn vui vẻ hòa nhã nói chuyện với mình, trong thoáng chốc liền cảm thấy cả người lâng lâng, nửa ngày vẫn chưa hồi phục được tinh thần. Thầm nghĩ Thừa tướng đại nhân ở Diệu quốc này quả thật có phong thái vô song, còn hòa ái dễ gần như thế, sau này nếu ai muốn nói hắn là gian thần, hay là loạn thần tặc tử, Trương lao đầu hắn nhất định là người thứ nhất không đồng ý.

Khánh Nhiễm nghe hắn nói những lời sùng nịnh, lại thấy hắn nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía Phụng Anh rõ ràng mang theo sự giễu cợt. Nàng nhìn quanh bốn phía, mắt thấy trên ngực đạo có vài Hắc y nhân đứng rải rác, mỗi người đều có mắt hổ sắc bén, hơi thở kéo dài, nghiêm nhiên đều là hạng người võ nghệ cao cường. Lại nhìn Phụng Anh nhàn nhã đứng phía trước có chút vui vẻ, trong lòng nàng biết lần này chỉ có thể theo hắn rời đi, bất kể thế nào bản thân cũng không có cơ hội để đào tẩu, đáy lòng hơi trầm xuống.

Ngực đầu phục hồi tinh thần, nhưng thấy Khánh Nhiễm lại không có phản ứng, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, quả nhiên những công tử con nhà phú quý luôn thích hành động tùy hứng, bị phụ thân trách phạt lại có thể bỏ nhà trốn đi, nay bị tìm được, gương mặt lại còn tỏ vẻ không vui.

“Tiểu công tử, giữa cha và con đâu có mối thù nào trải qua một đêm, ngài vẫn là...”

Ngực đầu còn chưa nói xong, Khánh Nhiễm đã khẽ vén áo đứng lên, phui nhẹ bụi đất trên người, cũng không nhìn đến Phụng Anh, chẳng nói câu nào bước nhanh ra ngoài.

Phụng Anh cũng không để ý, chỉ gạt nhẹ đầu với ngực đầu rồi cùng ra khỏi lao phòng.

Khánh Nhiễm ra khỏi nhà lao, ánh Mặt Trời chói mắt nhoáng lên, nàng cúi mắt xuống nhắm lại, chậm rãi thích ứng với ánh sáng bên ngoài, thế này mới mở mắt ra. Trên đường có một đội ngũ thật dài đang cung kính chờ đợi bên cạnh, trông giống hết cảnh tượng khi nàng ngồi trên tầu lâu nhìn Phụng Anh tiến vào thành, trong lòng biết Phụng Anh phải trở về nước, tuy bản thân bị hắn cưỡng ép, nhưng thật ra cũng không phải là chuyện vô ích.

Một thị nữ xinh đẹp nhẹ nhàng tiến lên phía trước, dẫn Khánh Nhiễm đến trước một cỗ xe ngựa rộng lớn, sớm đã có tỷ nữ trải chỗ ngồi, Khánh Nhiễm bước lên xe ngựa, lúc quay đầu thì nhìn thấy Phụng Anh mặc một bộ sa bào* áo dài mỏng chấm đến gót* màu trắng, gương mặt khôi ngô nở nụ cười, từ từ tiến đến gần. Nàng lạnh nhạt cười giễu một tiếng, tầm mắt chỉ khẽ lướt qua, xoay người liền tiến vào xe ngựa.

Phía trong xe được trang trí rất tinh xảo, trên đỉnh xe có treo một huân cầu* chạm rồng khéo léo, đang lượn lờ tỏa ra mùi hương thoang thoang. Một tiếng chim lành lót vang lên, chú chim mờ to đôi mắt tròn xoe đen nhánh nhìn về phía nàng, giống như đang tò mò.

Hai mắt Khánh Nhiễm nheo lại, có lẽ đây chính là Anh Tước điều mà Lận Kì Mặc đã nói đến, nàng vốn tưởng rằng nơi này cách Diệu quốc rất xa, dù Phụng Anh có cho người cấp tốc đi cả ngày lẫn đêm để đưa chim từ kinh đô Diệu quốc tới, cũng phải mất hơn một tháng, vì vậy lúc ấy nàng mới an tâm ẩn thân vào bên trong nhà lao, cũng không ngờ được. . .

Thầm mắng đều là con chim này gây ra họa, Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, chú chim kia dường như nhận ra địch ý của nàng, nó vỗ cánh vài cái, sau đó kêu to một tiếng, tiếng kêu véo von như đang hót, đáng vẻ lại tràn đầy tính công kích.

Tai nghe bên ngoài xe ngựa truyền đến động tĩnh, Khánh Nhiễm xoay người ngồi xuống, vừa lúc nàng ngẩng đầu, bức rèm che cửa xe rung động, Phụng Anh đã lách mình tiến vào, nở nụ cười thanh nhã, cất bước lướt qua người nàng ngồi xuống nhuyển thấp.

Phụng Anh khẽ liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm, thấy gương mặt nàng lạnh lùng, nụ cười của hắn càng có vẻ ôn hòa hơn, giọng tay gõ nhẹ vào vách xe. Xa phu quát dài một tiếng, xe ngựa bắt đầu lăn bánh chuyển động.

Phụng Anh nâng ấm rót hai chung trà, đẩy một chung đến bên cạnh Khánh Nhiễm, thấy ngay cả mi mắt nàng cũng chưa từng nâng lên, hắn chỉ cười nhạt ngửa người tựa vào tấm đệm phía sau, tùy tay cầm một quyển sách đặt bừa bên cạnh lên lật xem.

Trong xe nhất thời tĩnh lặng, Khánh Nhiễm lơ đãng vén bức rèm châu nhìn ra bên ngoài, dòng người trên đường tấp nập như được dẹt nên, không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt, mắt thấy xe ngựa đang tiến về hướng đông, xem ra thật sự muốn rời khỏi thành, nàng cúi hai mắt, giấu đi suy nghĩ trong lòng.

Tầm mắt của Phụng Anh khẽ dời đi, nhẹ nhàng lật một trang sách, cầm chung trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó lại đem mắt hướng về phía trang sách.

Khánh Nhiễm liếc nhìn hắn, tà áo trắng bằng lụa mỏng tùy ý thả xuống nhuyển thấp, theo chuyển động của xe ngựa nhẹ nhàng bay lên, hắn khẽ dựa vào nhuyển thấp, tư thái rất nhàn nhã, trông giống như cây liễu vào mùa xuân. Quyển sách che đi gương mặt của hắn, tuy Khánh Nhiễm không nhìn thấy

được, nhưng có thể tưởng tượng ra nụ cười thanh mát như ngọn gió lạnh trên gương mặt đó.

Bị giam trong ngục gần ba ngày, ngay cả một giọt nước nàng cũng chưa từng được chạm đến, lúc này cũng cảm thấy hơi khát. Nàng lặng lẽ dời ánh mắt, nâng chung trà lên uống liền mấy ngụm, lại ngã thêm vài chung trà, thế này mới cảm thấy môi không bị khô nữa.

Phượng Anh dùng dư quang chú ý đến động tác của nàng, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ, hắn đem sách gấp lại, tùy tay đặt lên bàn, hai tay đan vào nhau, gối phía sau đầu, nhắm hai mắt.

Dù tính cách của Khánh Nhiễm lạnh lùng, nhưng bị đối xử như vậy cũng khó giấu được sự tức giận trong lòng, nàng hừ lạnh một tiếng, chau mày nhìn Phượng Anh. Xe ngựa xóc nảy, hàng lông mi thật dài của hắn nhẹ nhàng rung động như cánh bướm, tạo ra một cái bóng mờ nhạt trên gương mặt hắn, thời gian chậm rãi xoay ngược dòng, trong chốc lát Khánh Nhiễm dường như lại nhớ về thời điểm mùa đông của nhiều năm trước.

Cũng là trong xe ngựa như thế này, gương mặt thiếu niên sáng trong như ngọc, nở nụ cười yếu ớt, cảnh vật lướt qua mắt hắn, nụ cười vui vẻ ấy có thể làm ấm lòng người. Năm đó hắn giúp nàng thoát khỏi Khánh thành, tuy tâm tư không đơn thuần, nhưng Khánh Nhiễm không thể không thừa nhận, hắn đã giúp nàng một việc rất lớn. Nếu ở tù lâu năm đó hắn không ngăn nàng lại, để mặc nàng hành sự lỗ mãng, có lẽ mạng của nàng đã sớm rơi vào âm phủ.

Nghĩ như vậy, đôi mày đang chau chặt của Khánh Nhiễm khẽ giãn ra, ánh mắt cũng hơi thu lại. Nhưng vào lúc này Phượng Anh lại đột nhiên mở mắt, một đôi mắt phượng như ngọc lưu ly, lẳng lặng dừng trên Khánh Nhiễm, khuôn mặt bình thản.

Khánh Nhiễm giật mình, còn chưa kịp suy nghĩ thấu đáo đã bị ánh mắt đó cắt ngang, đột nhiên lại cảm thấy bản thân quái lạ, ánh mắt lạnh lùng lại nhìn chăm chú về phía Phượng Anh.

Trong nháy mắt, đôi mắt đen nhánh của Phượng Anh hiện lên ý cười, khóe môi lộ ra một nụ cười dịu dàng: “Vết thương trên người đã thuyên giảm chưa?”

Khánh Nhiễm không ngờ hắn lại nói ra lời quan tâm, về mặt thần nhiên, trong mắt lại hiện lên sự lo lắng và ân cần, trông hai người thật giống như những người bằng hữu thân thiết đã nhiều năm không gặp. Tuy trong lòng nàng biết phản quan tâm này thật giả không thể nói rõ được, nhưng dưới nụ cười và ánh mắt chân thành của hắn, nàng lại không kim được sự ấm áp đang tỏa ra trong lòng.

Phượng Anh này quả thật không đơn giản, chỉ riêng nụ cười đã khiến mình suýt nữa nói lung lay cảnh giác, Khánh Nhiễm vẫn còn rùng mình, âm thanh lạnh lùng nói: “Không phiền Phượng tướng nghĩ đến.”

Phượng Anh cười nhạt, trên mặt có chút âm đạm: “Từ biệt hơn mười năm, Nhiễm Nhiễm cùng Phượng đại ca thật xa lạ.”

Khánh Nhiễm cảm thấy nụ cười kia của hắn ẩn chứa sự thất vọng, ngược lại giống như nàng đang bắt nạt hắn, nàng nhún mày cười giễu: “Ta thật không biết từ khi nào mình lại có thêm một người cha họ Diêu.”

“Là kẻ tạm thích ứng, Nhiễm Nhiễm đang vì thế mà tức giận sao? Vậy Phượng Anh trước hết xin nhận lỗi với Nhiễm Nhiễm.” Phượng Anh nói xong cũng thật sự đứng dậy, hơi cúi người thi lễ, nụ cười trên mặt lại không giảm.

Nhất thời Khánh Nhiễm sinh ra cảm giác bất lực như dùng kiếm chém vào sợi bông, chỉ cảm thấy đối mặt với người này, căn bản tức giận sẽ không làm nên chuyện gì, trong lúc nhất thời lại nghĩ đến Lận Kì Mặc, chỉ cảm thấy hai người này tuy có tính cách khác xa nhau, nhưng đều có bản lĩnh làm cho người khác cảm thấy cực kỳ bất lực.

Nàng hừ lạnh một tiếng, dứt khoát không thèm nhắc lại, hơi ngửa người dựa vào nệm thấp, nhưng nàng không tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, tay áo dài nhôang lên, nhanh chóng gỡ xuống chiếc lồng được treo trên một góc vách xe ngựa, bắt lấy chú chim.

Anh Tước điệu hót như ca, không giống với tiếng hót trong trẻo cao vút của chim Dạ Oanh *chim sơn ca*, tiếng hót ấy thanh mà không đậm, véo von như dòng suối róc rách chảy qua khe đá, khiến những người đang nóng giận trong thoáng chốc cũng trở nên bình thản.

Tiếng chim hót như thế vốn nên làm cho người khác cảm thấy thư thái, nhưng vào tai Khánh Nhiễm, trong lòng nàng lại dâng lên một cổ tức giận khó có thể dẫn xuống được, lại nghĩ đến Ngưng Lộ đan trong người, bức tức từ trong lòng nảy lên, tay phải nàng đảo đến đánh úp về phía chiếc lồng.

Phượng Anh cả kinh, tay phải chụp đến đưa lồng chim ra phía sau, thân mình nhanh chóng ngã ra, tránh thoát một chương của nàng.

Khánh Nhiễm lại lạnh lùng cười, tay phải như móng vuốt, bay người về phía trước, lại đánh về phía chiếc lồng kia. Tà áo trắng của Phượng Anh bay lên, tay phải vuron ra bắt lấy cổ tay của Khánh Nhiễm. Trong lòng Khánh Nhiễm đã biết hắn nhất định sẽ ngăn cản, tay phải bất ngờ đảo xuống phía dưới, rồi lại thu về, tay trái lại nhanh chóng vuron ra.

Hai người cuốn vào một hồi, đảo mắt đã giao thủ mấy lượt.

Khánh Nhiễm thấy Phượng Anh dùng một tay bảo vệ chiếc lồng, chỉ với một tay để chặn đòn, nhưng lại thông dong không thể hiện sự bối rối, trong động tác lại có sự nhàn hạ thoải mái, nội lực cực kỳ lâu dài. Trong lòng nàng không khỏi hơi khiếp sợ, chiêu thức xuất ra nhanh hơn, nhất thời song chương bay lượn, mang theo hàn ý lạnh đến thấu xương.

Phượng Anh hơi nhướng mày, thân mình bắt đầu đứng thẳng, về mặt cũng trở nên chuyên chú.

Xe ngựa lay động, trong lúc nhất thời thân ảnh lần lượt thay đổi, tiếng vang nổi lên từng hồi. Lại có thêm tiếng chim hót véo von, trong xe nhất thời vô

cùng não nhiệt.

Cũng may xe ngựa này rất rộng lớn, tuy chiều thức của hai người không thể thi triển được, nhưng nếu đấu quyền cước lại không ngại.

Phượng Anh vừa dùng một tay để ngăn cản, vừa muốn che chắn chiếc lồng, Khánh Nhiễm xuống tay lại không chút lưu tình, hấn chỉ có thể liên tục lẩn tránh, tà áo bào trắng thỉnh thoảng khẽ bay lên, tạo thành một đường cong đẹp đẽ bên trong xe ngựa.

“Nhiễm Nhiễm cần gì phải so đo với một con chim, nếu Nhiễm Nhiễm không thích nó, ta đem nó phóng sinh là được rồi, hà có gì phải làm như thế.”

Phượng Anh nâng cánh tay cản lại từng đợt sóng công kích của Khánh Nhiễm, khuôn mặt hơi trầm xuống.

Khánh Nhiễm thấy hấn vận chuyển nội lực vô cùng thành thạo, tính hiếu thắng đã bắt đầu nẩy lên, thêm việc trong lòng vốn đang tức giận, hiện tại lại thấy Phượng Anh dường như rất xem trọng con chim kia, căn bản nàng không nghĩ đến việc phải thật sự làm gì nó, nhưng bây giờ nàng thê, không lấy được mạng con chim đó là không thể.

Thân hình nhẹ nhàng vũ động, nhanh chóng chuyển sang bên cạnh, hai tay tạo ra nhiều tư thế đánh đánh úp về phía Phượng Anh, chiêu thức cũng càng lúc càng nhanh.

Phượng Anh thấy nàng như vậy, khoe môi đỏ mọng nở nụ cười, cũng không tiếp tục né tránh, bắt đầu nghênh diện trực tiếp, hai người cuốn vào một hồi, giao đấu đến mức quyết liệt, mặc dù cả hai đều đang ở trong xe ngựa, động tác xuất ra dữ dội, nhưng cũng sinh ra một chút cảm giác thích thú sáng khoái.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy bên trong lồng ngực dường như có một dòng nước xiết đang cuộn trào mãnh liệt, khí vận lên toàn thân, thân thể bất ngờ nghiêng đi, nhanh chóng đánh một chiêu vào sườn phải của Phượng Anh, thân mình vừa chuyển, lại đột nhiên ngã người về phía sau, cuối cùng xông thẳng đến phía Phượng Anh.

Một mùi hương kì lạ xộc vào mũi, Phượng Anh hơi cau mày, lùi lại vài bước, cả người dấn về phía vách xe, mắt thấy Khánh Nhiễm sắp đánh đến người, theo bản năng hấn giương tay phải ra, đều uống công vô ích, liền ôm Khánh Nhiễm ngã người về phía sau, cả người Khánh Nhiễm lập tức nằm gọn trong ngực hấn.

Bốn mắt giao nhau, ánh sáng trong mắt Phượng Anh trầm xuống, chỉ cảm thấy đôi mắt của cô gái sáng trong như sao, lại ẩn chứa sự lạnh lẽo, lúc con người kia chuyển động đều mang theo sự trêu tức và châm biếm, Phượng Anh chợt định thần, thầm kêu một tiếng không tốt.

Đúng lúc này Khánh Nhiễm giơ chân phải nhanh như cắt, nghiêng người đá bay lồng chim, động tác của nàng vô cùng nhanh nhẹn, lại vững vàng có lực. Dĩ nhiên nàng xuống tay rất ngoan độc, một cước kia xuất ra có lực nặng cả ngàn cân, lồng chim theo đó bị nàng đá bẹp, mà chú chim đang hót trong lồng cũng nhảy mất im bật, sinh mạng đã rơi vào âm phủ.

Đôi mày Phượng Anh chau lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra, tùy tiện vứt chiếc lồng trong tay xuống nhuyển tháp, tay áo giương lên, ôm lấy thất lưng của Khánh Nhiễm, hai tay bất ngờ dùng lực khóa chặt Khánh Nhiễm trong lồng.

Khánh Nhiễm vốn tưởng rằng hấn sẽ giận dữ, hơn nữa nàng đã ngốc người trong ngực mấy ngày, mùi hương trên người có chút kì lạ, vừa nãy nàng ngã người xuống, Phượng Anh dường như cũng nhận ra, phải liên tục lui về phía sau, nhưng bây giờ hấn lại bất thường ôm chặt nàng không thả. Nàng không ngờ tới hấn sẽ hành động như vậy, nhất thời ngẩn ra.

Phượng Anh cũng cúi đầu thần nhiên cười: “Bực tức đã giảm chưa?”

Khánh Nhiễm cảm thấy đôi tay đang đặt trên hông nàng vô cùng nóng bỏng mạnh mẽ, nhìn ánh mắt thanh sạch nhẹ nhàng của hấn, trong lòng không hiểu sao lại bối rối, nét mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh như trước, nhũn mày nói: “Người Khánh Nhiễm vừa dơ lại vừa thôi, đừng để vấy bẩn y phục của Tướng gia.”

Nụ cười của Phượng Anh không giảm, thân thể từ từ cúi xuống, làm cho Khánh Nhiễm neho mắt, hơi thở ấm áp đến gần.

“Gọi Phượng đại ca, ta sẽ lập tức buông tay ra.”

Hấn nói xong lại hơi nhướng mày, nụ cười mang theo vài phần đắc ý cùng trêu chọc.

Khánh Nhiễm thấy nụ cười của hấn dần dần phóng đại trước mặt, lúc hấn thở ra, hơi thở mang theo một cỗ triều nhiệt ấm nóng, phủ xuống mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân nàng, hai tay bên hông cũng nóng rực như đang thiêu đốt mỗi tấc da thịt, tay trái của hấn lại cố tình đặt trên huyệt du ở eo*, khí huyết ở đốc mạch** vì thế vận chuyển đến các bộ phận của thất lưng. Khánh Nhiễm không dám động loạn, khuôn mặt lạnh lùng.

(Huyệt du: những huyệt nằm dọc hai bên cột sống, cách đường giữa 1,5 tấc, đều nằm trên kinh Bàng quang (đoạn ở lưng). Đây là một loại huyệt rất quan trọng.

Đốc mạch: một trong tám kỳ kinh bát mạch)

Mắt thấy gương mặt Phượng Anh lại đến gần thêm một tấc, hàng lông mi thật dài của hấn hiện lên rõ nét, Khánh Nhiễm hoảng hốt, vội vàng quay đầu nói: “Phượng đại ca.”

Trong nháy mắt thân hình Phụng Anh dường như căng cứng lại, cao giọng cười, buông lỏng tay ra. Hắn nghiêng mình cảm lồng chim bị ném trên nệm thấp, vền rèm đi ra khỏi xe ngựa.

Khánh Nhiễm thấy hắn cất bước rồi đi, chỉ cảm thấy trong xe ngựa thông thuận không ít, lúc này mới phát hiện Phụng Anh người này, tuy rằng bề ngoài trong sáng, đáng người thanh nhã, nhưng áp lực đặt lên người khác lại không mấy may tương thích với khí chất.

Nàng bức bối ngồi xuống, lại cảm thấy trong ngực dễ chịu không ít, từ ngày hôm đó bị Dịch Táp đả thương, mấy ngày nay tuy đã điều tức nhiều, nhưng vẫn luôn cảm thấy ngực không thông rất khó chịu, vừa rồi lật ngược thể công, xuất ra được một tầng mồ hôi, nhưng lại có cảm giác rất thoải mái, bây giờ nghĩ đến chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Ánh mắt dõi đến huân lung đang tỏa ra làn khói trắng lượn lờ, suy nghĩ trong lòng Khánh Nhiễm chuyển động, đứng dậy tiến lại gần huân lung hít nhẹ, bỗng nhiên ngẩn ra.

Đây đúng là mùi hương của cô Bạc Nhận.

Cô Bạc Nhận này rất khó tìm thấy, phần nhiều chúng đều sinh sống trên sườn dốc ở những vách núi cao, đây cũng là một phương thuốc quý báu điều trị nội thương cho người luyện võ. Mồ hôi đầm đìa thấm xuống, sẽ càng có lợi cho được hiệu phát huy.

Mới vừa rồi Phụng Anh. . . chẳng lẽ cố tình dẫn dắt nàng ra tay? Nhưng tại sao hắn phải làm như vậy?

Khánh Nhiễm nhủ mảy, đưa tay che trán, tầm mắt lướt qua bức rèm châu đang lay động, nhìn về phía chân trời xanh thẳm, trước mắt hiện lên gương mặt đầy ý cười của Phụng Anh, chỉ cảm thấy càng mê muội không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Bình Tâm Tĩnh Khí

Lúc Phụng Anh trở lại trong xe, Khánh Nhiễm đã dựa vào vách xe ngủ thiếp đi, có lẽ do nội thương chưa lành hẳn, lại thêm những động tác đảo lộn vừa rồi làm tiêu hao tinh thần, nàng ngủ cực trầm.

Phụng Anh nhìn nàng nhắm chặt mắt, ánh mắt khẽ chớp động. Gương mặt nàng tuy đã cải trang rất nhiều, nhưng hàng lông mi vẫn thật dài, những đường nét thanh tú của khuôn mặt đều bày ra sự xinh đẹp dưới lớp mặt nạ che giấu.

Trước mắt Phụng Anh chợt lướt qua hình ảnh cô gái áo đỏ nhẹ nhàng khinh vũ hôm đó, làm kinh động huyền não cả đại điện, hắn nhíu mày cười khẽ, chậm rãi đến gần Khánh Nhiễm, đưa tay ấn nhẹ vào huyệt ngủ của nàng. Thân mình Khánh Nhiễm vốn còn cương trực tựa vào vách xe liền mềm nhũn ngã xuống.

Phụng Anh vừa lúc đón lấy, để nàng tựa vào lòng mình, cúi người ôm nàng đặt lên nệm thấp, giúp nàng đắp áo khoát lông chồn. Hắn gõ nhẹ vào vách xe, xe ngựa lại lần bánh chuyển động.

Phụng Anh lại ngồi vào chiếc ghế cứng Khánh Nhiễm vừa ngồi, chỉ cảm thấy mùi hương âm ỷ trên người Khánh Nhiễm xông từng đợt vào mũi, lại nâng ống tay áo lên ngửi thử, không khỏi nhíu mày thờ dài. Hắn nhìn về phía Khánh Nhiễm đang ngủ nặng nề, hơi ním môi, thầm nghĩ bộ quần áo trên người quả thật cần phải thay đổi.

Hắn đưa tay đẩy cửa sổ, gió mát thổi vào, thế này mới cảm thấy hô hấp thông thuận không ít.

Tùy tay cầm một quyển sách đặt trên tiểu bàn, dựa vào cửa sổ xe, bắt đầu lật xem.

Lúc Khánh Nhiễm tỉnh lại chỉ cảm thấy dưới người rung chuyển, nàng nhận không được hơi chau mày, nhất thời không biết mình đang ở phương nào. Ý thức hơi thanh tỉnh, nàng đột nhiên giật mình, mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt, một người mặc quần áo thanh sam, ngồi dựa lưng về phía nàng đang nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, sống lưng hắn thẳng tắp, giống như cây tùng xanh, đúng là Phụng Anh.

Dường như hắn nhận thấy điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại, chính lúc đón nhận đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm của Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm sùng sột, bối rối dời ánh mắt, có chút ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, từ trên giường đứng dậy. Áo khoát chồn màu trắng trên vai rơi xuống, dưới ánh đèn, lớp lông áo ở cổ bắt nạt bị đen một mảng, đúng là nơi mà cô nàng vừa chạm vào.

Khánh Nhiễm ngẩn đầu, mắt thấy ánh mắt Phụng Anh cũng dừng trên lớp áo khoát, mặt nàng không khỏi đỏ lên. Dừng khí muốn dùng cả người hun

chết Phụng Anh đã không thấy, trong xe ngựa tĩnh lặng không một tiếng động, dưới ánh mắt ngăm cười của hắn, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một trận xấu hổ.

“Rất nhanh sẽ đến được Hồng Hà trấn, có đói bụng không?”

Phụng Anh thấy nàng cười, cũng hơi sững sốt, giương giọng ra phía ngoài phân phó: “Đi nhanh một chút.”

Xa phu lên tiếng trả lời, hét lớn giờ rồi, xe ngựa nhao lên, lăn bánh chạy nhanh đến phía trước. Khánh Nhiễm mở cửa sổ xe bên cạnh, lộ đầu ra nhìn.

Phía trước và sau xe ngựa đều có mười kỵ mã tiền hô hậu ứng, những nam tử ngồi trên ngựa mặc hắc y buộc áo giáp, đáng vẻ quắc thước. Mắt thấy những thị nữ đi theo xe ra khỏi thành đã không thấy, nàng hơi cúi mắt, cũng không nói nhiều, dựa vào cửa xe đón lấy làn gió mát lạnh.

Quả thực không bao lâu xe ngựa đã tiến vào một tòa trấn nhỏ, Khánh Nhiễm ngửa đầu nhìn ra xa, đúng là Hồng Hà trấn. Đây là đường phía đông dẫn đến Diệu quốc, tuy Vân Đăng Sơn mà Khánh Nhiễm sống mấy năm nay là biên cảnh của Chiến quốc và Tinh quốc, nhưng Tinh và Diệu vốn là hai nước lân cận nhau.

Ngược lại những thành trấn phía đông Thước Ca thành nàng hiểu rất rõ, trong lòng hơi an tâm, nhưng trên mặt vẫn duy trì sự lạnh lùng, Khánh Nhiễm hơi ngần ra, ngừng đầu chạm vào một làn mưa lạnh đang rơi xuống.

“Cẩn thận cảm lạnh, vào trong đi.”

Thanh âm thư nhả của Phụng Anh truyền đến, Khánh Nhiễm gạt đầu, thò người vào bên trong xe ngựa, đem cửa sổ đóng lại. Lúc quay đầu thấy gương mặt Phụng Anh có ý cười, trong mắt hiện lên sự quan tâm lo lắng, thật thật giả giả lại không thể nhìn rõ.

Nàng cười yếu ớt đáp trả rồi dời ánh mắt sang nơi khác, cũng không có lòng tìm hiểu nhiều hơn nữa.

Dù sao dùng mặt lạnh đối diện với người này cũng vô ích, hai người lại không có thù sâu hận lớn gì, nếu thật sự tính toán kỹ càng, ngược lại Phụng Anh đã giúp nàng không ít.

Chỉ nói bây giờ, có khả năng hắn vẫn vì chuyện hòa được mà không cho phép nàng rơi vào tay kẻ khác, nếu không chính là muốn thu nàng về bên mình sử dụng. Nhưng không phải nàng cũng muốn nhân tiện này dựa vào hắn rời khỏi Thước Ca thành sao?

Ai cũng không thể so với ai bỏ ra một phần chân thành, cũng không thể so bì mình cao thượng nhiều hơn hay ít hơn, vậy thì cần gì phải tính toán chi li. Hơn nữa Phụng Anh cũng chưa từng chân chính làm hại nàng, ngược lại còn giúp nàng chữa thương, trong chốc lát Khánh Nhiễm cũng cảm thấy thoải mái trở lại.

Đi theo hắn như vậy thật ra cũng không tồi, ít nhất sẽ không phải chịu đói chịu lạnh, chờ đến lúc muốn rời đi, chỉ cần nghĩ biện pháp thoát khỏi hắn là được, hầu hết sẽ có cơ hội. Lúc này, ngược lại nàng cũng không ngại bình tĩnh cùng hắn ở chung thật tốt, dù sao việc đưa tay đánh một người luôn có gương mặt tươi cười như vậy, chính bản thân mình vẫn còn thiếu công lực.

Trong lúc Khánh Nhiễm suy nghĩ, xe ngựa đã dừng lại bên ngoài một lầu quán, Phụng Anh nhảy xuống xe ngựa, sớm đã có hạ nhân che ô, hắn khép áo khoát lông chồn, xoay người lại cười, hướng Khánh Nhiễm đưa tay đến.

Khánh Nhiễm sững sốt, liếc nhìn ngón tay thon dài hắn với tới, hơi nhũn mảy: “Phụng đại ca nhìn ta như vậy sẽ cần sao?”

Nàng nói xong đã vung tay, phất vạt áo, nhảy xuống xe ngựa, thân ảnh nhao lên vòng qua người Phụng Anh, cất bước nhập vào màn mưa.

Ngón tay đang nâng lên của Phụng Anh khẽ nhúc nhích, nhận lấy chiếc khăn gắm người hầu dâng lên, lau đi những hạt mưa rơi trên đó, theo bước tiến vào quán trọ.

Hồng Hà trấn là một tòa trấn nhỏ, nhà trọ rất đơn sơ, nhưng may mắn nơi này không có nhiều khách nhân, cũng miễn cưỡng chứa được một đội người bọn họ.

Phụng Anh vào lầu quán, hướng Khánh Nhiễm khách sáo vài tiếng rồi tự mình tiến vào phòng, dưới ánh đèn hắt tựa hồ nhìn thấy vật gì, dùng bút viết vài cái. Khánh Nhiễm nghĩ rằng Phụng Anh thân là Quyền tướng, chẳng qua bí mật giao chuyển linh tinh gì đó, liếc mắt vài lần liền mất đi hứng thú, vẫn ngồi ngẩn người ở đại sảnh.

Những thị vệ rất có trật tự, hoặc là ngồi uống trà, hoặc vội vàng chuẩn bị thức ăn, đun nước nóng để tắm cho Phụng Anh. Khiến chủ quán sợ hãi đứng ngây ngốc một bên, không biết làm sao.

Khánh Nhiễm đã sớm nghe nói Phụng tướng của Diệu quốc sống xa hoa, đến bây giờ xuất môn đều là tiền hô hậu ứng, hôm nay được nhìn thấy, trong lòng không khỏi cười giễu. Thăng nhai này tuổi trẻ đắc chí, một tay che trời, nhưng không biết đã cướp đi bao nhiêu mồ hôi nước mắt của bá tánh.

“Công tử, nước ấm đã chuẩn bị tốt, công tử thỉnh.” Một nam tử có tướng mạo anh tuấn tiến lên cúi đầu nói.

Khánh Nhiễm sững sốt, không ngờ mình cũng có thể được hưởng lây, nghĩ đến những lời phi báng trong lòng vừa rồi, khóe môi không khỏi vụt qua một tia chế nhạo. Theo nam tử kia vào phòng, ánh mắt liếc đến một bộ thu sam màu trắng được thêu viền kiểu nam đang đặt trên bồn tắm, ý cười của Khánh

Nhiệm không khỏi sâu hơn.

Đưa tay chạm thử nước, vừa đủ, khí nóng bốc lên, mơ hồ có một mùi hương thoang thoảng tỏa ra, Khánh Nhiệm nâng ống tay áo ngồi dưới người, hô hấp cứng lại. Nhớ tới tình cảnh trong xe ngựa vừa rồi, Phụng Anh có lẽ là người chú trọng sự tao nhã, lúc ấy chịu mùi hôi thối trên người nàng, còn phải liên tục cười yếu ớt, nhất định là tâm lý không được thoải mái.

Trong lòng Khánh Nhiệm lại dâng lên một tia đắc ý, tâm tình thoải mái liền cởi quần áo nhảy vào trong nước. Tắm rửa sạch sẽ, đem bộ trường sam được thêu khéo léo kia mặc vào, ngồi trước một cái gương đồng nhỏ. Nhìn trong kính phản chiếu một gương mặt thanh nhã, ánh mắt nàng khẽ đông lại, hơi trầm tư.

Xoay người lục lọi vài bình sứ bên trong bộ y phục rách rưới, đây đúng là vật dùng để dịch dung của nàng, nàng kéo môi cười, một lần nữa ở trước gương ngồi xuống, bắt đầu bận rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Mê Tình Đắm Máu

Khánh Nhiệm ngồi trước gương phác họa, không bao lâu diện mạo của người trong gương đồng đã thay đổi. Lần này Khánh Nhiệm không trang điểm để mình xấu hơn, ngược lại ở mọi nơi đều bày ra ưu điểm.

Chân mày được vẽ đậm tinh tế hơn, đuôi mắt hẹp dài cong vút, sống mũi càng thêm cao thẳng, gương mặt vạch ra một đường nét cứng rắn, khóe môi lướt qua đường vẽ mỏng manh sắc bén.

Trong thoáng chốc cả người liền biến thành một thiếu niên công tử lạnh lùng, vô cùng tuấn tú, mặc cùng bạch y, càng sinh ra sự cao hoa ngạo nghễ.

Đúng lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa, Khánh Nhiệm đem những bình sứ phân tán trên án *bàn dài* cất vào, để trong lòng, thế này mới cất bước mở cửa.

Nam tử đứng ngoài cửa chính là thị vệ vừa dẫn nàng vào phòng, giờ phút này hắn đang trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc, hơi mở to miệng. Nhưng nói cho cùng vẫn là thị vệ thân cận của Phụng Anh, chỉ trong chốc lát liền thu lại biểu tình trên mặt, khuôn mặt lại khôi phục sự lạnh lẽo vô tình, cúi đầu khom người nhường đường.

“Công tử thỉnh, Tướng gia đang trong phòng chờ công tử dùng bữa.”

Khánh Nhiệm gật đầu, cất bước tiến ra ngoài, theo hắn đi đến cửa phòng cách vách. Nam tử đẩy cánh cửa, nghênh diện với Phụng Anh đang đặt tay vào chậu đồng.

Hai tay trắng sáng thon dài khẽ vẩy nước, động tác tao nhã, tiếng nước như tiếng ca, cùng bộ cục đơn sơ trong phòng không hợp nhau, nhưng lại khác thường khiến mọi người nghĩ vốn nên là như vậy.

Khánh Nhiệm cất bước tiến vào trong, hắn cũng không quay đầu, chỉ cười đậm nói: “Nhiệm Nhiệm không cần khách khí, ngồi đi.”

Người hầu kéo ghế cho Khánh Nhiệm ngồi xuống, mắt thấy Phụng Anh đã rửa sạch tay, người hầu liền dâng lên một chiếc khăn được tẩm hương, hắn cầm lấy lau sạch tay, lại thả trở về chậu đồng, nhận lấy nước trà và muối sạch người hầu dâng lên khẽ súc miệng, sau đó nhỏ vào trong chậu, thế này mới xoay người.

Khánh Nhiệm nhanh chóng thu ánh mắt, nhìn về phía chiếc bàn đầy thức ăn.

Lúc Phụng Anh xoay người cũng sững sốt, híp mắt đánh giá Khánh Nhiệm từ trên xuống dưới, mới cười ngồi xuống: “Nhiệm Nhiệm cải trang như vậy, ngược lại phong thái cũng không thua Lận Tử lang.”

Khánh Nhiệm nghe hắn nói như vậy, gương mặt cười đùa không đúng đắn của Lận Kì Mặc liền lướt qua trước mắt, nàng hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không thích.

Phụng Anh đem biểu tình của nàng thu vào mắt, khóe môi khẽ cong lên, cầm lên đôi đĩa bạc, gấp một đoạn măng, cười để vào trong bát trước mặt Khánh Nhiệm.

“Nấm xào lẫn với măng xanh có vị rất đặc biệt, dùng nấm còn tươi, nấm hương, thịt thỏ đã hầm sau khi ngâm qua canh nguyên chất, bỏ vào nồi sạch xào lên. Tuy đơn giản nhưng lại trong sạch thanh mát, Nhiệm Nhiệm dùng thử xem.”

Khánh Nhiễm thấy những món rau và mặn trước mắt đều được phối hợp rất hài hòa, màu sắc tương xứng lộ rõ sự dụng tâm, ngay cả chén sứ đựng thức ăn cũng đồng bộ tính xảo, hiển nhiên không phải là vật dụng của lữ quán. Trước mắt nàng thoáng qua hình ảnh ba đại hán trong ngục tranh đoạt một cái bánh bao màu đen, không khỏi cười giễu nói.

“Lúc này cũng không phải là mùa vụ của măng xanh, theo ta thấy thức ăn này không thể gọi là đơn giản.”

Phượng Anh cũng không để ý, chỉ liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm một cái, cười nhạt, lại gấp một miếng thịt nạc để vào bát nàng.

“Nhiễm Nhiễm đã chịu khổ nhiều ngày, dùng nhiều một chút.”

Hắn thấy Khánh Nhiễm không nói lời nào nhưng đã cầm đũa bạc, cũng không tiếp tục nói nhiều nữa, bắt đầu dùng bữa.

Khánh Nhiễm liếc mắt nhìn hắn, ném thử phần thịt nạc hắn gấp vào bát nàng, chỉ cảm thấy hương vị cực kì ngon, ánh mắt không khỏi sáng lên, lại thưởng thức hai miếng, đã thấy Phượng Anh mỉm cười nhìn nàng.

“Nhiễm Nhiễm cảm thấy thịt Anh Tước điều ăn rất ngon sao? Vậy thì dùng ngại, ăn nhiều một chút.” Hắn nói xong lại gọi người hầu đang đứng bên cạnh, người hầu nhanh chóng cất bước tiến lên, đem khay thịt kia chuyển qua trước mặt Khánh Nhiễm.

Động tác trong miệng Khánh Nhiễm hơi dừng lại, trước mắt lướt qua đôi mắt to tròn của Anh Tước điều, cùng với tiếng hót lãnh lót của nó, không khỏi cảm thấy rung mình. Lạnh lùng liếc mắt nhìn Phượng Anh, lại bắt đầu động đũa, nhưng rốt cuộc không đụng vào một miếng thịt Anh Tước nào nữa.

Hai người nhất thời không nói gì, Khánh Nhiễm không thể không thừa nhận, Phượng Anh quả thật rất biết cách hưởng thụ. Một bữa cơm đã ăn xong, Khánh Nhiễm cảm thấy rất thoải mái, màu sắc và hương vị đầy đủ, sợ rằng ngay cả các loại dưỡng chất cũng được phối hợp cân đối.

Hai người dùng cơm xong, người hầu liền thu dọn khay đĩa, lại dâng lên trà thơm. Phượng Anh khẽ nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Khánh Nhiễm đang cúi mắt không nói gì.

“Nhiễm Nhiễm không có chuyện gì muốn hỏi Phượng đại ca sao?”

Khánh Nhiễm nhú mày cười: “Ta hỏi gì ngươi cũng sẽ trả lời?”

Phượng Anh cười nhạt, khẽ vuốt cằm.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?”

“Kinh đô của Diệu quốc, Cảnh thành.”

“Vì sao ngươi phải tốn nhiều công sức như vậy đến tìm ta?”

“Nhiễm Nhiễm nói lời này kỳ quái, Phượng đại ca chính là lo lắng cho ngươi mà thôi.”

“A? Vậy năm đó cho ta ăn Ngưng Lộ đan cũng là lo lắng cho ta?”

“Ngưng Lộ đan là thần dược ngàn vàng khó mua được, năm đó suốt mấy ngày mấy đêm Nhiễm Nhiễm không nghỉ ngơi, Phượng đại ca chỉ sợ thân mình ngươi không chịu nổi.”

Khánh Nhiễm khẽ cười chế nhạo, đứng dậy tiến ra phía ngoài: “Phượng đại ca đối với Khánh Nhiễm thật tốt, Khánh Nhiễm xin nhận, chắc hẳn Phượng đại ca cũng đã mệt mỏi, Khánh Nhiễm không quấy rầy nữa.”

Phượng Anh thấy Khánh Nhiễm không quay đầu, lại phát áo bỏ đi, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, đưa mắt ra hiệu cho thị vệ đứng bên cạnh, người nọ gật đầu cũng cất bước tiến ra ngoài.

Khánh Nhiễm trở lại phòng khoanh chân ngồi, sau khi vận khí vài vòng, để nguyên áo nằm xuống, lắng nghe những động tĩnh bên ngoài.

Mưa rơi xuống ngày càng nặng hạt, mưa như trút nước, bay nghiêng đập vào song cửa sổ, tạo ra những tiếng vang ầm ầm. Gió lạnh rít gào, hòa tan mọi thanh âm bên ngoài vào trong mưa gió. Ấy vậy, Khánh Nhiễm vẫn mơ hồ nghe được những hơi thở lâu dài từ bốn phương tám hướng truyền đến, bên ngoài căn phòng này quả nhiên được bố trí rất nhiều cao thủ.

Nghĩ đến câu trả lời vừa rồi của Phượng Anh, cùng với nét mặt và nụ cười trong trẻo như làn gió của hắn, Khánh Nhiễm không khỏi nhú mày cười lạnh. Nàng có thể suy đoán, nếu bây giờ nàng chạy tới chất vấn hắn vì sao bố trí tại đây xung quanh phòng nàng, chắc chắn hắn sẽ quả quyết nói với mình, những việc này hoàn toàn vì lo lắng cho sự an toàn của nàng.

Trước mắt hiện lên gương mặt chân thành và dịu dàng của Phượng Anh, Khánh Nhiễm cười giễu vài tiếng, nam nhân diễn kịch cũng cần phải so sánh với nữ nhân.

Có tiêu chuẩn hơn nhiều.

Nàng trở mình không nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt lắng nghe tiếng mưa bên ngoài, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Gần đến nửa đêm, Khánh Nhiễm đột nhiên mở bừng mắt, tập trung lắng nghe, hai mày cau lại xoay mình nhảy dựng lên.

Dường như đồng thời, Phụng Anh nằm ở cách vách cũng nhận ra điều khác thường, hàng lông mi thật dài khẽ lóc lên, nhưng không có động tác, chỉ chú ý những tiếng động bên ngoài.

Không bao lâu, những âm thanh hỗn loạn lại truyền đến dồn dập, động tĩnh càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng có vài tiếng kêu thảm thiết phá tan màn đêm yên tĩnh. Rõ ràng Phong Khiếu vệ của hắn đang cùng người khác giao thủ, Phụng Anh cũng không hoảng hốt, hắn biết bên trong lữ quán có gần một trăm ám vệ đi theo, trừ phi có rất nhiều địch nhân đến tập kích, bằng không sẽ không một ai có thể đột phá đến tâm thất của hắn.

Một lát sau, tai nghe động tĩnh càng lúc càng lớn, thế này hắn mới mở mắt, hơi chau mày ngồi dậy.

“Thập Tam, sao lại thế này?”

“Bẩm Tướng gia, Thanh Phong đã dẫn người chặn đánh, Tướng gia không cần lo ngại.”

Ngoài phòng truyền đến những tiếng động đáp trả, Phụng Anh cân nhắc một lát, đang định nằm xuống, lại nghe cách đó không xa truyền đến tiếng hét phần nộ của Thanh Phong, tiếp theo những tiết huyết gió to rõ từ bốn phương tám hướng truyền đến, chính là tín hiệu mà mỗi khi Phong Khiếu vệ gặp phải cường địch mới phát ra.

Phụng Anh bắt ngờ đứng dậy, kéo trường bào bên cạnh nhanh chóng khoát lên người, chỉ nghe tiếng huyết gió bên ngoài đã ngày một gấp gáp, rõ ràng người đến đã rất đông, hơn nữa võ công lại không thấp. Sắc mặt Phụng Anh lạnh lẽo, nhanh chóng bay đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra bên ngoài.

Trong sân bóng đen trùng điệp, kiếm quang trập trùng như dẹt nên, Phong Khiếu vệ và một nhóm hắc y nhân đang giao đấu, không thể phân biệt được địch ta. Tai nghe bên ngoài lữ quán không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, còn có đám hắc y nhân dừng mảnh tiến vào sân, xem ra Phong Khiếu vệ bên ngoài đã không thể địch lại.

Ánh mắt Phụng Anh dừng lại ở mũi tên đang rung rung sừng sững phía trên, sắc mặt hơi trầm xuống. Thân ảnh lóe lên, lướt qua giá đỡ đặt bảo kiếm bên màn trướng, liền chạy ra khỏi phòng.

Lúc này hắc y nhân bên trong đình viện đã đến nhiều hơn gấp đôi, số Phong Khiếu vệ còn sót lại không nhiều, đang đau khổ chống cự, Phụng Anh không ngờ tốc độ của nhóm người này lại nhanh như vậy, gương mặt không khỏi trầm trọng vài phần.

Khí tức trong người bắt đầu lưu động, trong lúc hắn đang nhướng mày, mười bốn hắc y nhân đã bắt ngờ từ trên trời giáng xuống, dàn trận hình bán nguyệt đem hắn bao vây trên hành lang. Phụng Anh cũng không kinh hoảng, ánh mắt lướt nhanh bốn phía, nở nụ cười.

“Vân Yên Thập Tứ Ứng, quả thực danh bất hư truyền.”

Hắc y nhân dường như không ngờ rằng nhanh như vậy, hắn đã bình tĩnh xác định được thân phận của bọn họ, có hơi ngẩn ra, trao đổi ánh mắt lẫn nhau. Nữ tử xinh đẹp đứng chính giữa nở nụ cười, thanh âm trong trẻo như tiếng chuông.

“Phụng Anh tướng thật tinh mắt.”

“Thất muội chớ cùng hắn dong dài, động thủ, chậm trễ e rằng sinh biến.”

Người nọ vừa dứt lời, mười bốn thân ảnh đồng thời chuyển động, thế công sắc bén bức thẳng đến hướng Phụng Anh. Dưới mái hiên hình ảnh nhất thời uồn lượn như đàn yến bị kinh sợ bay lên, làm người ta rối mắt.

Trường kiếm trong tay Phụng Anh mạnh mẽ tuốt khỏi vỏ, chỉ cảm thấy sát khí quanh thân cuộn cuộn, hắn xuống tay cũng không chút lưu tình, kiếm thế như gió như sấm sét, thân hình xoay tròn cuộn theo tầng lớp tuyết trắng phiêu đảng, trong chớp mắt đã giao thủ dưới mái hiên mấy hồi, lại đánh đến phía trong đình viện.

Lúc này Phong Khiếu vệ trông chừng Khánh Nhiễm mất thấy tình thế nguy cấp, sớm đã gia nhập chiến đấu, nhưng lúc bọn họ nghênh địch vẫn vây Khánh Nhiễm vào bên trong. Hắc y nhân đến ngày càng nhiều, cho dù Phong Khiếu vệ có võ công cao cường, nhưng chống đỡ quyết liệt như vậy, bất quá cũng là tập kích điên cuồng, tự tổn hại mình, dần dần Phong Khiếu vệ vây quanh Khánh Nhiễm cũng ngày một ít.

Khánh Nhiễm cũng chỉ thờ ơ đứng, gương mặt không có biểu tình nhìn Phụng Anh đang bay lượn trong đình viện. Hiện nhiên mười bốn người vây quanh hắn là những người có võ công cao cường nhất trong số hắc y nhân, hơn nữa bọn họ rất hiểu ý nhau, công thủ đều có thứ tự, vũ khí dài ngắn khác nhau, nhưng phối hợp lại vô cùng tốt.

Tuy võ công Phụng Anh cao cường, nhưng nhất thời lại không thể đã thương bất kì ai trong số họ, mà mười bốn người kia hiện nhiên cũng không làm gì được Phụng Anh. Mười bốn người làm thành một vòng tròn, nhất thời lâm vào cuộc chiến cầm cự sức chịu đựng.

Khánh Nhiễm không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phụng Anh, kiếm thế của hắn biến hóa thất thường, chốc lát thì mạnh mẽ, chốc lát lại thư thái nhẹ nhàng. Khí phách có lúc lạnh đến thấu xương, cùng với hình ảnh tuấn nhã trong trẻo hoàn toàn không giống nhau, có lúc lại nhẹ nhàng ung dung như một tiên nhân, khiến người ta như đang xem khiêu vũ. Những hắc y nhân vây quanh hắn công kích đến, làm dậy nên một trận gió lớn cuốn bay tà áo của hắn, mà hắn giống như một chiếc thuyền con đi ngang qua sóng to gió lớn, lại giống như cây tùng xanh đứng thẳng giữa mưa rền gió dữ, nhìn như mỗi một lần

đều thờ ơ với một kiếm chém tới, nhưng lại luôn có thể phá bỏ thế công chụp đến dày đặc như tơ dệt.

Khánh Nhiễm vẫn còn đang kinh sợ, dư quang lại thấy một Phong Khiếu vệ luôn chắn trước người nàng đã khụy gối cách đó không xa. Thân ảnh kia nàng biết, chính là nam tử truyền lệnh lúc chàng vạng.

Lúc Khánh Nhiễm quay đầu ngón tay liền phi động, hai quả điều vẫn nắm trong tay thường thức đã xé gió lao đi, đánh vào hai thanh hàn kiếm đang đâm về phía nam tử, làm hàn kiếm chệch sang một tác.

Mà đúng lúc này nam tử cũng huy động trường kiếm trong tay, kiếm khí quét ngang, hai hắc y nhân máu chảy như trút, thất lưng bị chém đứt mà chết. Nam tử đứng dậy nhìn lại, hướng Khánh Nhiễm cười cảm kích, lại lập tức gia nhập chiến đấu.

Giờ phút này có vài hắc y nhân ngự khí bay dựng lên, xông như bay về hướng Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm hơi cau mày, đang muốn nghênh chiến, cách đó không xa, lại có một gã hắc y nhân vẫn luôn chú ý Khánh Nhiễm quát lớn.

“Võ công của hán rất cao, đừng để ý đến hán, toàn lực giết chết Phụng tộc.”

Hắc y nhân nghe lệnh, trong nháy mắt lại tập trung đến chỗ Phụng Anh, Khánh Nhiễm nhướng mày cười nhạt, có lẽ họ đã thế phải lấy được tính mạng của Phụng Anh. Mắt thấy Phụng Anh bị từng tốp hắc y nhân trập trùng vây ở giữa, trong lòng không khỏi thờ dãi.

Vừa rồi nghe hắc y nhân nói đến “Phụng tộc”, theo suy đoán, những người này nhất định là người Diệu quốc, hơn nữa còn cho rằng Phụng Anh là gian tướng, là người đoạt quyền. Phụng Anh tuổi trẻ đắc chí, tính khí hăng hái, nhưng nụ cười chân thành kia lại chỉ là chiếc mặt nạ được bày ra ngoài, những người kết giao, sợ là ở trong lòng hán, cũng chỉ là một quân cờ. Chính là khi xuất hành, cũng phải mang theo rất nhiều thị vệ, cái gọi là thanh vân chí*, có thể mang đến cho hán điều gì chứ?

(*Cái chí của những người quý tộc)

Trong lúc Khánh Nhiễm suy nghĩ, những Phong Khiếu vệ trong viện đã ngày càng ít, mười mấy người còn sót lại đều là lấy một địch mười, vô cùng vất vả. Khánh Nhiễm đang trong mạch suy tư, cũng không nhìn cảnh tượng náo nhiệt này nữa, liền nhún người rời đi, nhưng lại nghe một tiếng kinh hô truyền đến.

“Phụng ca ca! Quân nhi đến đây!”

Khánh Nhiễm nhướng mày nhìn, đã thấy một hồng y nữ tử chạy vội đến, tóc đen tung bay, mặt mày xinh đẹp. Nữ tử hiển nhiên rất lo lắng cho Phụng Anh, chạy rất gấp gáp, đôi mắt hoàn toàn dán trên người Phụng Anh đang bị hắc y nhân bao vây.

Khánh Nhiễm nhìn về phía Phụng Anh, rõ ràng trong lúc nhìn ánh đao chớp động, bóng sáng lạnh lẽo luôn bén vào đôi mắt hán, nhưng lúc nghe thấy tiếng hô của nữ tử, vết sáng trên đó liền biến mất. Khóe môi Khánh Nhiễm khẽ cong lên, dựa vào cột trụ trên hành lang ngắm nhìn.

Trong chốc lát, cô nương tự xưng là Quân nhi kia đã bay vào sân, trường tiên trong tay vung về hướng của Phụng Anh, chạy nhanh đến.

Tuy võ công của nàng không cao, nhưng tình thế rõ ràng cấp bách, có vài hắc y nhân đã bị nàng đã thương. Mắt thấy nàng xông đến càng gần, hơn mười hắc y nhân đồng thời chớp động, đem nàng vây kín xung quanh, trong chớp mắt nữ tử đã cực kỳ nguy hiểm, sắc mặt trắng bệch.

Khánh Nhiễm không khỏi lắc đầu cười, thật không biết nên nói cô gái này ngây thơ si tình mới tốt, hay là lỗ mãng ngu xuẩn mới tốt. Nhưng mà thật ra nàng nên cảm tạ cô ta, bởi vì rất rõ ràng, Phụng Anh không muốn nàng ta gặp chuyện không may.

Ánh mắt trong trẻo như chuông của Khánh Nhiễm liếc về hướng Phụng Anh, thấy hán đang nỗ lực tiến sát về hướng cô gái đó, thế nhưng những người vây quanh hán quá nhiều, hơn nữa người người đều là cao thủ. Tuy đa số đã bị hán đã thương, nhưng họ lại không chút lùi bước, vài lần Phụng Anh phá vòng vây đều bị cuốn lấy.

Khánh Nhiễm nhún mày cười, chống một chân trên đất, dựa vào phía sau tường, về mặt lười nhác nhìn về phía cô nương kia, chỉ chờ Phụng Anh nhìn đến. Cô gái kia hét lớn một tiếng, vừa lúc Khánh Nhiễm cảm nhận được tầm mắt của Phụng Anh đảo đến, trong nháy mắt nàng quay đầu, chạm vào ánh mắt chỉ có tức giận của hán. Khẽ kéo khóe môi, cao giọng hỏi.

“Ngưng Lộ đan có giải được không?”

Thân hình Phụng Anh nghiêng về phía sau, tránh qua một đao, trong lúc xoay thất lưng đã lưu loát xuất ra một kiếm, kiếm quang bắn ra bốn phía, lập tức có hai người ngã xuống. Ánh mắt hán lướt qua nữ tử liên tục kêu la sợ hãi cách đó không xa, không thể tính toán thêm nữa, ánh mắt hơi rét lạnh nhìn về phía Khánh Nhiễm đang lười biếng cười nhạt.

“Có.”

Ánh mắt Khánh Nhiễm chột lóe, nhìn thẳng về hướng Phụng Anh. Phụng Anh quát dài một tiếng, kiếm thế chột mạnh mẽ, làm cho những hắc y nhân vây quanh người kêu thảm thiết không ngừng, mắt thấy trong nhất thời hoàn toàn không thể xông ra, mà trường tiên trong tay hồng y nữ tử kia đã rơi xuống. Oán hận quay đầu nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm, âm thanh lạnh lùng nói.

“Cứu nàng.”

Khánh Nhiễm nghe xong cũng cong môi cười, trong lòng biết nàng và Phụng Anh đã đạt được chung suy nghĩ, mắt thấy sắc mặt cô gái kia trắng bệch, tròng mắt nhìn lưỡi kiếm lạnh lẽo đang xoay tròn sắp đâm vào ngực mình, Khánh Nhiễm thả người nhảy lên, nhanh chóng bẻ một nhánh cây khô phía dưới mái hiên, vận lực bắn ra, thế kiếm vừa rồi bị buộc phải khai trừ.

Thân hình nàng mạnh mẽ bay lên, dưới chân đá theo, liền nâng lên một thanh kiếm, hàn quang trong tay chợt lóe, lao vào vòng công kích của hắc y nhân, trong nháy mắt đã đem hồng y nữ tử kia che chắn phía sau. Ánh mắt lạnh lùng lướt qua bốn phía, kiếm quang mang theo ánh sáng lạnh lẽo.

Trường kiếm nhoáng lên, lập tức xoay tròn cuốn lên tầng tầng ngân quang, trong tay như rồng ngâm, kiếm khí cường thịnh, tiếng vang không dứt, chỉ trong nửa khắc đã bức lui những hắc y nhân vây quanh nữ tử.

Hắc y nhân không ngờ ở đây vẫn còn một cao thủ có võ công không dưới Phụng Anh, không khỏi đồng loạt biến sắc, ánh mắt tàn nhẫn lên. Mà đúng vào lúc này, nữ tử phía sau Khánh Nhiễm giống như nhớ lại chuyện vừa rồi, bất ngờ giãy dụa la hét muốn đến chỗ Phụng Anh.

Hắc y nhân thấy Khánh Nhiễm phân tâm, liếc nhìn nhau, đột ngột xuất kích. Trong lòng Khánh Nhiễm biết những người này hung hãn, cũng không dám chậm trễ, chiêu thức trong tay không ngừng, động tác nhanh nhẹn, chân khí cuốn lên trường bào màu trắng của nàng, làm chúng bay tán loạn trong gió, tiếng rồng ngâm rạn nứt, vang vọng cả tiểu viện.

Phụng Anh thấy thân ảnh Khánh Nhiễm như một con hồng nhan lao vút đi, kiếm khí bức người, quả thật không thấp hơn chính mình, không khỏi hơi kinh sợ. Trong lòng biết, ngày ấy ở đại điện nàng không có vũ khí thuận tiện, nếu không Dịch Tập chưa hẳn đã trọng thương được nàng.

Khánh Nhiễm mang theo nữ tử lướt qua đao quang kiếm ảnh, đôi khi bất ngờ xuất ra công kích mạnh mẽ, tuy hắc y nhân vây đánh ngày càng nhiều, nhưng ngược lại nàng cũng điều luyện có thừa, chỉ là cô gái vẫn giãy dụa, khiến nàng cảm thấy thật phiền phức. Mắt thấy chuôi đao của một hắc y nhân quét ngang đánh úp về phía sau, nàng hơi cong khoe môi, chỉ khi lưỡi đao kia sắp quét đến người nữ tử, nàng mới dùng lực lôi nàng ta đi, thân ảnh nữ tử vừa động, mũi đao của hắc y nhân kia lại vung ngang đến, Khánh Nhiễm cúi thắt lưng, cổ tay lại hung hăng đánh thẳng lên người của nữ tử.

Cổ của nữ tử bị đập mạnh, ối một tiếng, liền nhu nhược ngã đi. Khánh Nhiễm đem thân thể mềm nhũn của nàng kéo xuống trước người, chặn ở chỗ luôn hứng lấy thế tiến công.

Lại vào lúc này từ phương xa vang lên tiếng vỗ ngựa, tiếng vỗ ngựa mặc dù xa, nhưng lại có thể nghe ra thế lực như sấm sét. Hai mắt Phụng Anh nheo lại, mặt có ý cười. Năm sáu Phong Khiếu vệ còn sót lại chấn động tinh thần, động tác xuất ra càng dừng hẳn.

Khánh Nhiễm thấy động tác của hắc y nhân hơi đình trệ, trong lòng biết viện binh của Phụng Anh đã đến, khẽ mỉm cười.

Quả nhiên hắc y nhân nghe tiếng vỗ ngựa càng ngày càng gần, lại nhìn Phụng Anh không bị thương nghiêm trọng, trong lòng biết việc hôm nay đã sắp thành lại bại, một tên liền hét lớn một tiếng.

“Rút!”

Nhất thời thân ảnh của nhóm người bay lượn, xen nhau hô ứng yểm trợ, hướng phía ngoài viện rút lui. Phụng Anh thấy Phong Khiếu vệ đuổi sát theo, trường kiếm trong tay thu vào vỏ, lạnh nhạt nói.

“Không cần đuổi theo.”

Chỉ trong chớp mắt, hắc y nhân trong viện đã biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại thi thể nằm đầy trên đất, và những tiếng kêu đau đớn mơ hồ. Khánh Nhiễm nhìn vài Phong Khiếu vệ thương tích đầy mình đang tự giác kiểm tra thương binh trong viện, bắt giữ những hắc y nhân chưa kịp đào tẩu, lại vì người của mình điểm huyết cảm máu, kiểm kê thương vong.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Phụng Anh không khỏi có hơn một chút cảm thán, gương mặt người này tuy âm dương bất định, rất đáng ghét. Nhưng năng lực lại trác quần, cũng khó trách vô cùng có địa vị trong chúng quan thần.

Trong chốc lát có rất nhiều thị vệ dừng hẳn tiến vào trong sân, đem đuốc chiếu sáng hai phía đình viện như ban ngày, Khánh Nhiễm thấy nhóm người này đều mặc y phục của Phong Khiếu vệ, không khỏi âm thầm kinh sợ. Vừa rồi nàng đã thấy được bản lĩnh của Phong Khiếu vệ, võ công ai nấy đều không thấp, không ngờ Phụng Anh lại còn có nhiều cận vệ như vậy.

Mắt thấy mọi người bận rộn thu thập tàn cục trong viện, có hai người khác hồi báo với Phụng Anh điều gì. Về mặt hắc y nhân, nghe xong chỉ phát tay, lập tức liền có một nhóm Phong Khiếu vệ rút khỏi đình viện, nghĩ đến có lẽ phải truy bắt hắc y nhân.

Khánh Nhiễm đang muốn trở về phòng, Phụng Anh vừa cho thị vệ thôi lui lại đi đến. Trên người hắn có rất nhiều vết máu, gương mặt tuấn tú ánh lên vài phần khí lạnh ngày thường chưa từng có, Khánh Nhiễm cười nhạt đón nhận ánh mắt của hắn, liếc nhìn hồng y nữ tử đang nằm trên đất.

“May mắn không làm nhục mệnh.”

Phụng Anh cũng không liếc mắt nhìn cô gái kia, chỉ bình tĩnh nhìn Khánh Nhiễm, nửa ngày mới cười nói.

“Nhiễm Nhiễm hảo kiếm pháp.”

Khánh Nhiễm vốn nghĩ đây là lí do mà hắn ra hiệu cho Phong Khiếu vệ thôi lui, nhưng giờ phút này cô nương kia lại nằm trên nền đất lạnh như băng, còn hắn vô tư thông thả đàm luận về kiếm pháp của nàng, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Nàng bị lạnh hông rồi người cũng đừng oán trách ta.”

Phượng Anh cúi đầu liếc mắt nhìn cô nương kia, trong mắt rõ ràng có tia sáng lạnh lóe ra.

“Cuộc đời này Phượng Anh ghét nhất bị người khác uy hiếp, Nhiễm Nhiễm là người thứ nhất, mà nàng ta. . .” Hần nói xong, lông mi thật dài khẽ nhướng lên, đến gần Khánh Nhiễm, lời nói thổi vào bên tai Khánh Nhiễm.

“Là đồng lõa của người.”

Hơi thở ấm nóng của hần phả bên tai, thổi nhẹ lên vài sợi tóc, cọ vào tai hơi ngứa, Khánh Nhiễm lui về phía sau vài bước.

“Phượng đại ca sẽ không lật lọng chứ?”

Phượng Anh cong môi cười, mắt phượng hơi nhướng lên liếc nhìn Khánh Nhiễm, xoay người đi đến trước bàn đá trong đình viện, phất áo ngồi xuống, thế này mới từ từ ngẩng đầu nhìn Khánh Nhiễm.

Hần nhìn gương mặt bạch ngọc đẹp đẽ của Khánh Nhiễm, mày kiếm đen sẫm, đôi mắt hẹp dài, ánh mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, lướt qua đôi đôi đồ móng của nàng. Đột nhiên hần cong môi cười, ý cười lại có vài phần không nghiêm túc, cực kì bất đồng với nụ cười dịu dàng như làn gió ngày thường của hần.

Nhất thời, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy nam tử trước mắt cực kì phong lưu, tỏa ra vài tia mê hoặc, nàng đang bất an, đã thấy Phượng Anh chậm rãi nâng tay phải, tay trái của hần đem ống tay áo dài màu trắng kéo lên, lộ ra cánh tay xinh đẹp như ngọc.

Tay giờ lên, hàn quang bất ngờ chột lóe, một tia máu đỏ sẫm rõ ràng hiện lên cổ tay phải của hần. Hô hấp của Khánh Nhiễm cứng lại, mắt thấy sắc đỏ ẩn chứa xuất ra, trắng và đỏ tương phản nhau, giống như một đóa mai đỏ nở rộ trong băng tuyết, mà ý cười trên mặt hần càng sâu, nàng hơi chau mày.

Phượng Anh tựa người vào tiểu bàn, tư thái nhàn nhã, gương mặt tuấn tú giương lên, cười vron tay phải ra.

“Không phải muốn giải được sao? Tự mình tới lấy đi.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, nhìn chằm chằm vào cổ tay không ngừng chảy máu của hần, mắt không hề tách ra.

Lại nghe Phượng Anh cười nhạt nói:“Máu của ta chính là giải được, tin hay không tùy người.”

Đón nhận đôi mắt đen nhánh không chút dao động của hần, lại nhìn cánh tay bạch ngọc lại mạnh mẽ như được điêu khắc của hần, tim Khánh Nhiễm không hiểu sao đập rộn lên. Ánh mắt dò xét nhìn Phượng Anh, thấy hần không giống đang nói đùa, mà hần lại càng không phải là người nhầm chán đến mức đùa giỡn với nàng.

Khánh Nhiễm hơi nhíu mày, đi từng bước về phía Phượng Anh, dừng lại cách hần một bước, mặt có chút do dự. Lại nghe Phượng Anh bỗng nhiên cười.

“Phượng đại ca hi sinh như vậy, Nhiễm Nhiễm không đau lòng sao?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, nhưng thấy dòng máu ngưng tụ ở cổ tay hần, một giọt rơi xuống nhập vào đất, nàng hít sâu một hơi, hất trường bào trắng liền quỳ một gối xuống trước người Phượng Anh. Hàng mi tinh tế khẽ lay động, xít lại gần thân thể, đem đôi môi đỏ búng chậm rãi dán lên cổ tay đang nhỏ máu của Phượng Anh.

Đôi môi của nàng mang theo hơi lạnh của gió đêm, máu trên cổ tay của Phượng Anh lại nóng như lửa, băng cùng lửa giao hòa. Nhất thời thân thể hai người đều chấn động, mọi âm thanh đều lắng xuống. Mỗi Khánh Nhiễm khẽ khựng lại, rõ ràng cảm giác được làn da dưới đôi môi có phút chốc run rẩy. Hô hấp của nàng cứng lại, nửa ngày môi mới khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng hút vào.

Giữa môi và răng xộc lên hơi nóng của máu, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy da đầu run lên, tuy những thi thể trong viện sớm đã bị Phong Khiếu vệ mang đi, nhưng trong làn gió lạnh, không có nơi nào không phải là mùi vị của máu. Vết máu hỗn độn, trường bào tuyết trắng, cổ tay như ngọc, tim Khánh Nhiễm đập rộn ràng. Nửa ngày không nghe Phượng Anh nói gì, nàng không biết nên dùng bao nhiêu máu mới có thể hóa giải Ngung Lộ đan trong người, chỉ có thể tiếp tục phủ lên cổ tay của Phượng Anh. Nhưng vết thương kia hẹp lại dài, máu chảy ra rất chậm, nàng chỉ cảm thấy bản thân như nữ quỷ hút máu người trong phim ảnh, cảm giác vớ vẩn đánh vào đầu, nhưng thật ra trong lòng đã chậm rãi nảy nộn.

Phượng Anh bình tĩnh nhìn nữ tử phủ trước người mình, giờ phút này nàng mặc một thân nam trang, tóc đen buộc cao, tóc dài như tơ tằm bay theo gió, áo choàng trắng như đóa bạch liên nở rộ dưới thân người tuấn tú. Vầng trán xinh đẹp như ngọc của nàng chớp lên trước mắt, lông mi dài tuấn mỹ, khẽ nhướng lên, không khí sau cơn mưa thanh sạch như được tẩy qua, gương mặt nữ tử lại phảng phất như bức tranh lay động trước mắt.

Cổ tay truyền đến cảm giác tê dại nhập thẳng vào nội tâm, ấy vậy hần lại sững sờ, ngần ngừ thất thần.

Nửa ngày Khánh Nhiễm không thấy Phượng Anh có phản ứng, trong lòng hơi nghi hoặc, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, Phượng Anh thế này mới bừng tỉnh, chỉ cười nhạt, đôi mắt nhìn Khánh Nhiễm sâu không thấy đáy, ánh sáng trong mắt cuộn cuộn làm cho người khác kinh hãi.

“Nhiễm Nhiễm muốn hút khô máu của Phượng đại ca sao?”

Giương mặt Khánh Nhiễm đỏ lên, vội vàng buông cổ tay hấn xuống, lẩm bẩm nói: “Người lại không nói đủ rồi.”

Nụ cười trên mặt Phụng Anh khẽ ngưng lại, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy ánh mắt của hấn nhu hòa mà chuyên chú, giống như mạng theo khả năng mê hoặc làm cho nàng bất động, chính lúc bối rối không biết làm sao, Phụng Anh đã nâng tay để, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào khóe môi của Khánh Nhiễm.

“Nơi này có vết máu.”

Thanh âm của hấn hơi trầm xuống, dường như đè nén một cảm xúc nào đó, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy ngón tay ấm áp của hấn chạm vào khóe môi, một cổ ái muội như dòi núi lấp biển không hiểu sao bao phủ lấy nàng, nàng cả kinh, đang muốn đứng dậy, lại nghe một tiếng thét chói tai vang ở phía sau.

“A! Các người. . . Các người đang làm gì vậy!”

Phụng Anh cùng Khánh Nhiễm đồng thời giật mình, quay đầu nhìn, đã thấy hồng y nữ tử kia ngã ngồi dưới đất, trong đôi mắt trừng lớn đều là khó có thể tin, vẻ mặt như gặp quỷ nhìn bọn họ.

Khánh Nhiễm đầu khó cười, xem ra bọn họ. . . Bị xem là đoạn tụ* rồi. . .

(Đoạn tụ: Từ để chỉ những người đồng tính ngày xưa, bắt nguồn câu chuyện về mối tình “Cắt tay áo” của Đồng Hiền và Hán Ai Đế. Bạn nào muốn đọc rõ về câu chuyện này chỉ cần tra google, một mối tình rất lãng mạn)

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Phụng Anh Thật Và Giả

Bởi vì động tĩnh đêm qua ở lữ quán quá lớn, ngay trong đêm Hồng Hà trấn đã trình báo lên châu quận, sáng sớm hôm sau lữ quán liền bị thủ quân Hồ châu của Chiến quốc bao vây chặt chẽ.

Phụng Anh đứng ra thương lượng, một Quận thủ nhỏ nhọ tất nhiên không dám chậm trễ, chỉ là thương vong quá nhiều, mặc dù Phụng Anh đã nói người chết đều là người Diêu quốc, nhưng nói thế nào thì người cũng chết trên lãnh thổ Chiến quốc, chuyện phiền toái dẫn đến không ít, cho nên lộ trình cũng bị chậm trễ.

Ngược lại Khánh Nhiễm lại thấy không quan trọng, cả một ngày đều ngồi trong phòng đọc sách, sau giữa trưa xuất môn một lúc còn đụng phải cô nương tự xưng là Quân nhi kia, ánh mắt cay độc của nàng ta quét tới, hiển nhiên vẫn còn khinh thường Khánh Nhiễm không biết xấu hổ bôi nhọ Phụng ca ca của nàng.

Khánh Nhiễm cũng lười giải thích, chỉ trả cho nàng một ánh mắt lạnh nhạt, xoay người trở về phòng, điều tức vận công, cảm thấy nội thương đã khỏe lên bảy tám phần, tâm trạng cũng ổn định.

Bắt đầu từ đêm qua lữ quán đã được Phong Khiếu vệ thủ hộ rất nghiêm ngặt, trong lòng Khánh Nhiễm biết bỏ qua cơ hội nào nhiệt hôm qua, nay muốn đào thoát lại càng không dễ dàng, nhưng nghĩ đến Ngưng Lộ đan trong cơ thể đã được giải trừ, cũng cảm thấy đáng giá, dù sao lúc này chỉ vừa rời Thước Ca thành không bao xa, được Phong Khiếu vệ thủ hộ đi xa hơn một chút cũng không sao.

Tuy Phụng Anh suy nghĩ cẩn thận, nhưng đối với nàng lại có một nhược điểm cực kì lớn. Hấn luôn một lòng nghĩ cách thu nàng về bên mình sử dụng, tuy trong lòng đối với nàng có tính kế, nhưng vẫn không đến mức làm hại nàng, như vậy nàng không cần lo lắng mình sẽ bị hạ độc, hoặc bị âm hiểm ám toán, dù thời gian bao lâu cũng luôn có cơ hội để trốn thoát.

Kỳ thật Khánh Nhiễm cũng nghĩ đến việc theo Phụng Anh đến Diêu quốc, nhưng nhiều lần cân nhắc, luôn cảm thấy Phụng Anh này quá mức lão luyện, đối nhân xử thế âm hiểm, không thích hợp để đi theo. Hơn nữa triều cục ở Diêu quốc phức tạp, tuy Phụng Anh lấy tay che trời, nhưng khó tránh khỏi còn rất nhiều bè cánh bảo vệ hoàng thất, nhìn trận công kích đêm qua đã có thể xem xét một hai. Khánh Nhiễm suy xét nhiều lần, thật sự cũng không muốn tiến vào cuộc nội đấu rối loạn ở Diêu quốc, vì thế vẫn nên sớm đào thoát mới tốt.

Gần sáng tối, Khánh Nhiễm đẩy cửa bước ra ngoài, một lần mưa thu kéo theo không khí lạnh lẽo, lá cây xào xạc rơi xuống bùn đất, khí trời cũng âm u rét lạnh vài phần, nháy mắt mùa đông đã đến, nàng kéo môi cười, dường như chế giễu ông trời lãnh tình hay thay đổi.

Đang muốn cất bước trở về phủ, trước mắt mặc sắc chợt lóe, Phụng Anh chậm rãi bước chân vào đình viện, gió lạnh thổi bay vạt áo của hấn, lá rụng cuốn bay lên, hấn đạp lá tiến đến, trên mặt vẫn nở nụ cười trong sáng như làn gió. Tịch dương buông xuống phía chân trời, cả người càng phát ra sự êm dịu như một viên ngọc thanh sạch.

Từ sáng sớm thẳng nhai này đã cùng Quận thủ ra ngoài, Quận thủ kia lại liên tục mời hấn vào dịch quán nghỉ ngơi, Khánh Nhiễm vốn tưởng rằng hấn sẽ không trở lại, nay đột nhiên nhìn thấy hấn cũng có chút sửng sốt.

“Thụ thụ giai thu sắc, sơn sơn duy lạc huy*, Nhiễm Nhiễm thật hăng hái.”

(*Cây cây đều mang cảnh sắc mùa thu, núi núi chỉ bỏ quên ánh sáng rực rỡ)

Phượng Anh cười nói, ánh mắt sâu thẳm bao phủ Khánh Nhiễm. Ánh mắt hấn như vậy không hiểu sao lại khiến Khánh Nhiễm nghĩ đến một màn đêm qua, mây nàng cau lại, lại thấy cửa ở Tây phòng bị một lực mạnh đẩy ra, hồng ảnh chợt lóe, Quân nhi hưng phấn chạy vội ra ngoài.

“Phượng ca ca, huynh về rồi. Cánh tay của người ta bị thương, huynh cũng không quan tâm một chút, buổi sáng tỉnh lại không thấy Phượng ca ca còn tưởng rằng huynh lại bỏ rơi người ta đi mất.”

Phượng Anh thấy Quân nhi muốn ôm cánh tay của mình, liền mượn động tác vuốt tóc nâng cánh tay tránh qua, cười nói: “Sao có thể chứ, hôm qua đã chết nhiều người như vậy, Phượng mỗ không phải là có chính sự phải bận rộn sao. Đã thất lễ với Quân nhi, thật đúng là lỗi của Phượng mỗ.”

Quân nhi nghe hấn nói như vậy, lại nhìn ánh mắt chứa ý cười của hấn, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, dưới ánh mắt nhu hòa như gió mát của hấn không khỏi đỏ hai gò má.

“Phượng ca ca, Anh Ca nhi của muội đâu? Sao muội không nhìn thấy nó, mấy ngày nay không có nó bên người muội đều ngủ không yên giấc.”

Tươi cười của Phượng Anh hơi giảm, mặt lộ vẻ lúng túng, sau một lúc lâu mới chau mày nói: “Quân nhi, Phượng ca ca xin lỗi người, Anh Ca nhi . . đã bị kẻ xấu giết chết. Phượng ca ca hồi kinh nhất định sẽ đền cho người một con giống hệt vậy, được không?”

Khánh Nhiễm dựa vào cửa cau mày nhìn một màn này, không khỏi khen ngợi tài đồng kịch của Phượng Anh. Nàng rõ ràng nhìn thấy trong mắt Phượng Anh bắt đầu không kiên nhẫn, chỉ là không biết cô nương này có thân phận như thế nào, lại có thể được một người như Phượng Anh hao tâm tổn trí đối đãi.

Mắt thấy Phượng Anh mềm giọng dỗ dành Quân nhi, mà Quân nhi đã rơi nước mắt là chầy, Khánh Nhiễm nhớ đến ngày ấy Phượng Anh cố tình làm rõ thịt Anh Tước điều, khiến nàng cảm thấy ớn lạnh. Nay lại nghe hấn nói mình thành một kẻ gian ác, Khánh Nhiễm không khỏi khẽ kéo khóe môi, cười lạnh một tiếng.

“Anh Ca nhi? Không phải là Anh Tước điều vừa ăn hôm qua chứ, chừng sạch này, hương vị quả là không tệ.”

Khánh Nhiễm dửng dưng, mắt thấy mặt Phượng Anh trầm xuống quét mắt về hướng mình, nàng khiêu khích nâng cằm. Xoay người trở về phòng, tiếng khóc la sợ hãi của Quân nhi hợp thời vang lên phía sau, tâm tình Khánh Nhiễm không khỏi thoải mái, lúc đóng cửa lại nhìn thấy gương mặt Phượng Anh lạnh lùng, hồ hững nói với Quân nhi cô nương kia.

“Sau khi hồi kinh bốn vương nhất định sẽ cho người đến tặng Quân chủ vài con Anh Tước điều, con chim kia đã chết, Quân chủ có phải muốn bốn vương tự mình đến Quận vương phủ chịu đòn nhận tội mới tính là vui lòng không?”

Khánh Nhiễm đóng kín cửa, đẩy mắt xẹt qua gương mặt lãnh đạm anh tuấn của Phượng Anh và nụ cười hoảng hốt trên mặt Quân nhi, trong lòng không khỏi hồi hận. Quân nhi kia nhìn ra cũng chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ không biết việc đời, không ngờ một câu nói của nàng không thể làm gì Phượng Anh, nhưng e rằng lại khiến nàng ta bị tổn thương đến đứt gan đứt ruột.

Làn tuyết đầu mùa rơi xuống, đại đội cũng đến được biên ải quan trọng của Diệu quốc là Lộ châu, Lộ châu chính là vùng đất giàu có nổi danh ở Diệu quốc, sản vật dồi dào, dân chúng đa số đều là thương nhân. Hôm nay là ngày thứ ba đầu tháng mười hai, chính là ngày chợ phiên thường gặp ở Lộ châu, kéo dài ba đến chín ngày.

Khánh Nhiễm ngồi trên xe ngựa, cũng có thể cảm nhận sự phồn hoa náo nhiệt trong thành. Ngồi ở bên kia xe ngựa, chỉ nữ Lục Duyệt Quân của Lục Quận vương Diệu quốc càng tỏ ra hưng phấn, không ngừng xóc màn xe nhìn ra phía ngoài. Nếu không thì quay đầu cười nói với Phượng Anh.

“Phượng ca ca, huynh xem bên kia kia, có phải đang bày tạp sái *xiếc* hay không.”

“Phượng ca ca, cái người nhỏ nặn bằng bùn kia có phải chơi rất vui không? Năm trước phụ vương mua cho ta rất nhiều đồ.”

...

Mỗi khi Lục Duyệt Quân quay đầu, Phượng Anh đều cười nhẹ đáp trả, rất dịu dàng ấm áp. Thỉnh thoảng hấn cũng nhìn về phía Khánh Nhiễm lạnh nhạt ngồi bên cạnh, ánh mắt sâu thẳm chứa ý tìm tòi nghiên cứu, Khánh Nhiễm cũng không để ý, mỗi lần đều cười nhạt đáp lại. Mấy ngày nay ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa, thông thường chỉ có Lục Duyệt Quân nói không ngừng.

Ở chung mấy ngày, Khánh Nhiễm phát hiện Lục Duyệt Quân rất đơn thuần, là ái nữ của Lục Quận vương ở Diệu quốc. Lục Quận vương tay mang trọng binh, là Vương gia không cùng họ phải nói đến đầu tiên ở Diệu quốc, tổ thượng từng được nhận ân điển của vương thị Diệu quốc, nay bị kẹp giữa hoàng quyền và Phượng Anh, nhưng vẫn duy trì sự trung lập, cũng khó trách Phượng Anh đối với Lục Duyệt Quân qua loa.

Nhưng Lục Duyệt Quân lại một lòng một dạ dốc sức vì Phượng Anh, quan tâm săn sóc khắp nơi, mọi chuyện đều cố gắng lấy lòng. Lần này lại lên chạy đến Chiến quốc tìm Phượng Anh, chỉ cần một câu nói ấm áp của Phượng Anh liền có thể khiến nàng vui vẻ cả ngày. Khánh Nhiễm không khỏi thầm cảm

thán, cảm thấy Phụng Anh lợi dụng một tiểu cô nương si tình để đạt được mục đích, có hơi quá mức không từ thủ đoạn.

Nhưng nàng cũng tận mắt nhìn thấy, dọc đường đi không biết có bao nhiêu quan viên tranh nhau đưa khuê nữ đến giới thiệu với Phụng Anh, các loại lý do đều rất ly kỳ cô quái, chỉ cần có thể làm cho nữ nhi lộ diện trước mặt Phụng Anh, quả thật biện pháp gì cũng làm được.

Khánh Nhiễm nhất thời trào phúng, toàn bộ Diệu quốc, không biết có bao nhiêu nữ tử như Lục Duyệt Quân bị vờ ngoài phong lưu ôn nhã như gió xuân của hân lửa gạt, có bao nhiêu trái tim nữ tử ngây dại, bị trúng cổ độc, mà hân chỉ đưa mắt thờ ơ nhìn các nàng loạn trí, mặc cho các nàng điên cuồng. Thật không biết nên nói Phụng Anh vô tình, hay nên mắng những nữ tử như vậy mù quáng.

Xe ngựa rời khỏi Lộ châu thành, lại đi về hướng đông, không bao lâu liền đến một khe núi. Ánh Mặt Trời ở phía đông ẩn hiện bên trong tầng mây, trong chốc lát lại bị sương mù lấn át, gió lạnh thổi đến luồng vào cổ và ống tay áo, Khánh Nhiễm cũng không cảm thấy lạnh, vẫn dựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài. Gió lạnh thổi bay lọn tóc mai bên tai nàng, càng lộ ra khuôn mặt yên tĩnh lạnh lùng.

“Phụng ca ca, lạnh quá, bảo hân đóng cửa lại được không?”

Một trận gió lạnh luồng vào, ánh lửa đỏ của thán hỏa cầm trên tay bị thổi lóa lên, thân hình Lục Duyệt Quân run rẩy, do dự nhìn Khánh Nhiễm, lại ỷ khuất nhìn về phía Phụng Anh.

Mấy ngày nay Lục Duyệt Quân cũng đã nhìn ra, Phụng ca ca rất coi trọng nam tử lạnh lùng này, tuy rằng nàng không thích hân đi cùng, quấy rầy nàng và Phụng ca ca, nhưng may mắn không dám nhiều lời. Hơn nữa không hiểu sao nàng có chút sợ gương mặt lạnh nhạt của nam tử, tuy lúc này trong lòng có bất mãn, nhưng chỉ có thể làm bộ đáng đáng thương khẩn cầu Phụng Anh.

Phụng Anh từ cuốn sách ngừng đầu lên, nhìn Lục Duyệt Quân, cũng chưa nhìn đến Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm bỗng nhiên đóng cửa sổ. Cùng lúc đó, thân ảnh khẽ động, đứng dậy chui ra khỏi xe ngựa.

Nàng vừa ngồi xuống ngoài xe, liền cảm thấy đầu vai ấm áp, cúi đầu lại thấy trên người có thêm một chiếc áo hồ cừu màu trắng, không cần quay đầu cũng biết là người nào làm ra. mấy ngày nay Phụng Anh quan tâm nàng rất nhiều, có thể nói mọi chuyện đều sẵn sàng, trong lòng Khánh Nhiễm hiểu rõ, mỗi khi như vậy cũng ngoảnh lại diễn trò đáp trả, cười yếu ớt.

“Cám ơn Phụng đại ca.”

“Nhiễm Nhiễm hà tất phải khách khí với ta như vậy.” Phụng Anh dứt lời, đang muốn ngồi xuống bên cạnh Khánh Nhiễm, đã thấy hơn mười nam tử mặc hắc bào kỵ mã chạy nhanh đến trước mặt. Hân bỗng nhiên nhoèn miệng cười, quay đầu nói.

“Tin tức của Trọng Khanh thật nhanh nhạy, đến đón muội rồi.”

Lời nói chưa dứt, Lục Duyệt Quân đã từ xe ngựa chui ra, gương mặt vui vẻ hướng về phía đội kỵ mã phía trước vẫy tay.

“Ca ca, ca ca.”

Khánh Nhiễm vẫn ngồi chỗ cũ, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước, chỉ thấy một người mặc giáp đen viền vàng đứng trước mắt, khuôn mặt tuấn tú, tóc đen bay lên, ngựa mã từ đường núi lao xuống, tư thái anh khí bùng bùng, thần thái sáng láng.

Khánh Nhiễm đã sớm được nghe về chi tử Lục Duyệt Phong của Lục Quận vương Diệu quốc, tự là Trọng Khanh, võ nghệ siêu quần, lại thâm sâu am hiểu binh pháp, chính là dũng tướng của Diệu quốc, nay được nhìn thấy, không khỏi đánh giá cẩn thận.

Từ xa Lục Duyệt Phong một mình một ngựa rời khỏi những người vây xung quanh phi xuống sườn núi, đến trước xe ngựa liền ghiêm cương, nhìn Phụng Anh đang đứng trên xe ngựa, trên mặt nở nụ cười xán lạn như ánh nắng Mặt Trời.

Thân hình lập tức nhảy lên, lúc đáp xuống đã đến gần xe ngựa, phát áo quỳ một gối xuống. Phụng Anh nhảy xuống xe ngựa, nâng hân đứng dậy, hai người đồng thời sang sảng cười, đồng đạo Phong Khiếu vệ đứng phía sau cũng mừng rỡ kích động.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy nụ cười của Phụng Anh lúc này khác xa với những ngày qua, hân là nụ cười phát ra từ thật tâm, khiến cả người hân nhìn qua không đồng nhất, anh lẫn không ít, không khỏi nhìn dõi theo hân vài lần.

Ánh mắt cười vui vẻ phần chần của Phụng Anh quét đến, Khánh Nhiễm sùng sốt, vội vàng dời mắt, khi nhìn lại chính lúc thấy Phụng Anh cầm hai vai Lục Duyệt Phong, nhìn kỹ hân vài lần, cười nói.

“Vẫn là thủy thủ ở phía tây nuôi tốt con người, Trọng Khanh hồi kinh, nhưng đem thể gia công tử trong toàn thành so sánh cũng không bằng.”

Phong Khiếu vệ đứng phía sau cười ầm, cũng có người lớn mặt thét to nói.

“Phong thái của nhất phẩm võ lang tướng quân Phong Khiếu vệ chúng ta, không có một thể gia công tử nào so sánh được.”

Hai mắt Khánh Nhiễm híp lại, trong lòng nàng biết Phong Khiếu vệ chính là thị vệ thân cận của Phụng Anh, nhưng không ngờ Lục Duyệt Phong thân là chi tử của Quận vương, lại là một thành viên trong đó. Xem ra, Lục Quận vương kia đã sớm không phải lực lượng trung lập trong triều nữa, không biết khi nào đã bị Phụng Anh thu tóm dưới trướng.

Chỉ là nàng lại không rõ, chuyện bí mật như vậy, vì sao Phụng Anh lại không chút che giấu với nàng, chẳng lẽ hẳn thấy vừa vào Diệu quốc, Vân Khánh Nhiễm nàng đã trốn không thoát lòng bàn tay của hắn?

“Ca ca, các huynh nói chuyện cũng không để ý đến Quân nhi, thật quá đáng.”

Tiếng oán trách của Lục Duyệt Quân vang lên, Phụng Anh mỉm cười nói: “Trọng Khanh, muội muội này của người Phụng Anh xin hoàn về chỗ cũ.”

Hắn nói xong lại hơi nghiêng đầu, ý tứ không rõ nhìn Khánh Nhiễm liếc mắt một cái, Khánh Nhiễm đón lấy ánh mắt sâu thẳm trầm trùng của hắn, có chút khó hiểu, trong lúc kinh ngạc Phụng Anh đã thu hồi ánh mắt.

Lục Trọng Khanh theo tầm mắt Phụng Anh nhìn về hướng Khánh Nhiễm, chỉ cảm thấy gương mặt hắn lạnh lẽo như tuyết, khóe ngoe xuất trần. Vừa rồi hắn đã chú ý đến nam tử có khí thái vượt trội này, nhưng ngại Phụng Anh vẫn không giới thiệu thêm, cũng không tiện hỏi nhiều. Nay thấy biểu tình của Phụng Anh, trong lòng càng hoài nghi. Mắt thấy Phụng Anh thu hồi tầm mắt, hắn buột miệng cũng kéo lại ánh nhìn, cười nói.

“Tiểu muội được nuông chiều hư hỏng, đa tạ Tướng gia khoan dung. Phụ thân đã ở trong trang chuẩn bị tốt tiệc rượu, Tướng gia thỉnh.”

Lục Trọng Khanh nói xong liền xoay người dắt một tuần mã đen tuyền đạp cước chạy đến, vừa nhìn chính là một thần câu. Ánh mắt chú ngựa sáng ngời nhìn Phụng Anh, không ngừng đá bốn vó, tựa đầu cọ vào Phụng Anh, lộ vẻ nhận biết.

“Phi Ngao ngày ngày đều ngóng trông Tướng gia.”

Phụng Anh vuốt ve chiếc bờm sáng rực của chú ngựa, trong mắt âm áp, gương mặt càng lộ ra sự dịu dàng thoải mái.

“Ca ca cùng Phụng ca ca đều cười ngựa, Quân nhi cũng muốn cười, không muốn phải về lại xe ngựa đâu.”

Giọng Lục Duyệt Quân ủy khuất, dường như có ý liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm vẫn lạnh lùng ngồi trên xe ngựa.

Lục Trọng Khanh hơi ngần ra, ánh mắt lại đảo qua Khánh Nhiễm, vẻ mặt khác thường.

Phụng Anh cũng mỉm cười, nghiêng người đến: “Nơi này không có ngựa dư, nếu Quân nhi muốn cười ngựa, Phi Ngao nhường cho Quân nhi là được rồi. Đúng lúc Phụng Anh có chút mệt mỏi, ngồi xe ngựa cho tốt.”

Hắn nói xong cũng không cho Lục Duyệt Quân cơ hội mở miệng, xoay người nhảy lên liền đứng bên cạnh Khánh Nhiễm.

Lục Duyệt Quân quay đầu nhìn mắt hắn, trong mắt ủy khuất, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng cũng không thể thu hồi lại được, chỉ có thể không cam lòng leo lên lưng ngựa.

Lục Trọng Khanh liếc mắt nhìn, thấy Phụng Anh ngồi xuống bên cạnh Khánh Nhiễm, tư thái nhàn nhã, nhất thời càng thêm kinh ngạc. Từ nhỏ hắn và Phụng Anh đã quen biết, tất nhiên biết vị thiếu niên quyền khuynh triều dã này đi đâu đều xa hoa phú quý, lại chưa bao giờ thấy hắn không chỉnh tề như vậy, ánh mắt không khỏi lại nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Đúng lúc này Khánh Nhiễm lại nâng mắt trông lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Lục Trọng Khanh, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt kia rét lạnh như sương, lại trong trẻo như làn nước mùa thu, trong lòng giật mình, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Khánh Nhiễm cúi mắt, Phụng Anh hơi tiến lại gần nàng cười nói: “Trọng Khanh và ta rất thân thiết, muội muội của hắn tất nhiên ta phải chiều chuộng nhiều hơn.”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy lời nói của hắn mang theo ý giải thích, không khỏi ngần ra, quay đầu lại nhìn đôi mắt đen nhánh gần trong gang tấc, chứa đầy ý cười vui vẻ của hắn, gương mặt lạnh lùng của nàng phản chiếu vào trong con ngươi nhẹ nhàng chớp động. Nàng không khỏi hoảng hốt, dời ánh mắt.

“Sao ta phải quản chuyện của người đối với nàng thế nào.”

Phụng Anh cũng cười khẽ ra tiếng, tiếng cười vui vẻ, hai tay vén gối phía sau đầu, nằm bên ngoài xe ngựa.

“Ta cũng chưa nói có liên quan đến Nhiễm Nhiễm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Bôi Nhọ Phụng Anh

Rẽ qua một khúc ngoặt của sơn đạo, Lục Duyệt Phong dẫn đoàn người rẽ đông lại rẽ tây, xuyên qua mảnh rừng, thuận tiện tiến vào một sơn cốc.

Cảnh sắc không khỏi khiến mắt ta sáng lên, chỉ thấy sơn cốc nằm trong một mồm núi, ngoài cốc tuyết phủ lạnh giá, nhưng trong cốc lại ấm áp như mùa xuân, hoa đào, cây lá xanh biếc, xinh đẹp đến mê hoặc lòng người, có vài trăm gốc mai đỏ, cánh hoa mềm mại ướt át, làm nền cho một mặt hồ được bao quanh bởi làn sương mù trắng ngà, hết như tiến vào chốn bồng lai tiên cảnh nơi trần gian.

Ở trung tâm sơn cốc, xuất hiện một dãy lan can được điêu khắc bằng ngọc, tạo nên một tòa đài tinh xảo như Điện Ngọc Quỳnh Lâu*, lầu các nổi bật trên khoảng trời. Khánh Nhiễm kinh ngạc, không ngờ Lục Quận vương lại có một trạch viện lớn như thế ở nơi này.

(Điện Ngọc Quỳnh Lâu: chỉ nơi ở của thần tiên trong truyền thuyết)

Vào phủ, Khánh Nhiễm nói cảm thấy mệt mỏi, Phụng Anh liền phân phó thị nữ dẫn nàng đi qua những dãy lầu các trùng điệp, đến một tiểu viện rất yên tĩnh.

Viện tử tuy nhỏ, nhưng mọi nơi đều tinh xảo, hẳn là đình viện dùng để thiết đãi khách quý. Nàng vừa tiến vào phòng, liền có hai thị nữ nhanh nhẹn tiến đến hầu hạ, trong lòng Khánh Nhiễm biết Phụng Anh đã dặn dò các nàng phải chiều cố mình thật tốt, cũng không khách khí nhờ vả hai thị nữ.

Sau khi rửa mặt, Khánh Nhiễm đi ngủ sớm, bây giờ đã tiến vào Diệu quốc, nàng cần phải nhanh chóng thoát thân. Nếu không càng đến gần kinh thành Diệu quốc, sợ rằng càng khó thoát đi, chỉ có bồi dưỡng thân thể thật tốt, tinh thần sáng khoái mới có thể độ sức cùng Phụng Anh.

Nàng ngủ một giấc rất say, hôm sau tỉnh dậy, sắc trời cũng đã sáng trưng. Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, nàng bước ra khỏi phòng, đã thấy hai thị nữ ngày hôm qua ngồi dưới tán mai trong viện nói cười vui vẻ. Một người cầm khung thêu hoa, một người lại chống má quan sát cẩn thận, vẻ mặt hai người đều rất nhẹ nhàng yên tĩnh.

Nàng ngẩn ra, chỉ cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Nhiều năm trước, nương và tỷ tỷ cũng từng như thế, một người thêu một người ngồi xem, những lúc đó nàng lại đứng bên cạnh nháy nhót gây rối. Khoảng thời gian đó tựa như một giấc mộng, Khánh Nhiễm cười chua xót.

Nương luôn hi vọng nàng có thể sống được vui vẻ, làm một nữ tử bình thường hạnh phúc, mỗi khi nàng cùng phụ thân vũ thương múa kiếm, nương đều úp mở phê bình. Lúc ấy nàng không ủng hộ quan điểm của nương, luôn nghĩ học thật tốt công phu, tương lai sẽ hành tẩu giang hồ, chẳng phải rất vui vẻ tốt đẹp ư.

Nhưng mà hôm nay, nhìn hai nữ tử xấp xỉ tuổi mình, nàng lại đột nhiên cảm thấy hâm mộ. Gương mặt mình cũng sẽ có biểu tình điềm đạm như vậy sao. .

Lục Duyệt Quân sai bước tiến vào viện, Khánh Nhiễm đã hồi phục tinh thần, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng. Không rõ vì sao Quận chúa Diệu quốc này lại tìm đến mình, nhưng nàng cũng cảm nhận được, Quận chúa này không có thiện cảm với nàng.

Hai thị nữ nhìn thấy Lục Duyệt Quân liền vội vàng đứng dậy hành lễ, Lục Duyệt Quân vẫy tay cho các nàng lui xuống, tiến vài bước lên bậc thang, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm.

“Quận chúa có chuyện gì sao?” Khánh Nhiễm phát tay áo trở về phòng, ở trên băng ghế *ghế dài không có chỗ tựa* ngồi xuống, ánh mắt thản nhiên rơi vào nhành mai bên ngoài viện.

Lục Duyệt Quân thấy Khánh Nhiễm sống trên địa bàn của nàng còn dám vô lễ như thế, nghĩ đến những ngày qua vì ngại Phụng ca ca mà mình phải thấp thòm xem sắc mặt người khác, có thể nói đã nhận hết oan ức. Nàng chỉ cảm thấy con tức đáng lên, lời nói ra khỏi miệng cũng cao hãn.

“Ngươi và Phụng ca ca rốt cuộc có quan hệ gì?” Nàng nói xong liền đứng trước mặt Khánh Nhiễm, trực tiếp chặn tầm mắt Khánh Nhiễm đang nhìn vào vườn.

Khánh Nhiễm cũng không để ý, dời mắt sang hướng khác, rót một chén nước khế nhấp, thế này mới chậm rãi nói: “Quận chúa muốn nghe cái gì? Hay Quận chúa muốn nghe một câu trả lời như thế nào?”

Lục Duyệt Quân căm ghét ngồi xuống bên cạnh Khánh Nhiễm: “Ngày đó Phụng ca ca tại sao lại cho ngươi hôn. . . hôn tay của huynh ấy! Vì sao huynh ấy để ngươi ở cùng một viện?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, không nghĩ đến Phụng Anh cũng ở trong viện tử này, khó trách khắp nơi đều tinh xảo. Lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lục Duyệt Quân, Khánh Nhiễm hừ nhẹ: “Ta và hắn có quan hệ gì? Ngươi cảm thấy sẽ là quan hệ gì?”

“Làm sao ta biết! Vì sao Phụng ca ca luôn cười với ngươi? Đối với ngươi tốt như vậy?”

Khánh Nhiễm lại cười, tràn đầy châm chọc nói: “Hắn thích ta, Quận chúa thông minh chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

Lục Duyệt Quân sùng sốt, bất ngờ đứng lên, vẻ mặt rất tức giận: “Ngươi nói vậy! Ngươi là nam nhân, Phụng ca ca sao có thể thích ngươi được! Ngươi đừng vội bôi nhọ Phụng ca ca, Phụng ca ca đường đường là nam tử, làm sao có thể...”

“Không có khả năng sao? Ngày ấy hắn cho ta hôn tay hắn, ngươi cũng thấy đấy. Hắn không chỉ đoạn tụ, hơn nữa còn thích điên cuồng hành hạ, lúc hắn muốn làm chuyện đó đều xích ta lại, có đôi khi còn dùng roi đánh ta. Tất nhiên, thỉnh thoảng hắn hứng thú, cũng sẽ cho phép ta quật hắn, còn có thể...”

“Người đừng nói! Đừng nói nữa! Ta không tin, một câu ta cũng không tin! Ta phải tìm Phụng ca ca để hỏi rõ ràng!” Lục Duyệt Quân gào thét, nói xong liền muốn đứng lên.

Khánh Nhiễm cũng bất ngờ đứng dậy, chắn trước người nàng, gương mặt khẩn cầu nói.

“Quận chúa, người giúp ta được không, ta không muốn bị hãm... Nhà ta đã có thể tử, thể tử của ta rất xinh đẹp, rất dịu dàng, ta rất yêu nàng ấy. Lẽ ra chúng ta đã có một cuộc sống yên ổn hạnh phúc, là ma đầu Phụng Anh đã chia rẽ chúng ta! Ta hận hãm, nhưng lại không dám làm trái ý hãm. Ta... Ta rất nhớ thể tử. Quận chúa, xin người giúp ta, giúp ta thoát khỏi nơi này được không? Lúc Quận chúa tiến vào chắc cũng thấy được, bên ngoài căn viện này có rất nhiều Phong Khiếu vệ, tuy công phu của ta không tồi, nhưng có nhiều người trông giữ như vậy, ta không thể trốn thoát được.”

Lục Duyệt Quân thấy gương mặt Khánh Nhiễm chân thành, vẻ mặt khẩn thiết thỉnh cầu. Trước mắt không ngừng lướt qua một màn đã nhìn thấy ngày ấy, khi đó nam nhân này hôn Phụng ca ca, trên mặt Phụng ca ca rõ ràng mang theo ý cười, cho đến bây giờ nụ cười kia nàng chưa từng được nhìn thấy. Thật dịu dàng, hết như lúc phụ thân nhìn mẫu thân vậy.

Bây giờ nàng nghĩ đến kỹ càng, quả thật dọc đường đi mỗi khắc Phụng ca ca đều cho Phong Khiếu vệ đi theo nam tử này. Hơn nữa khi nàng hỏi thân phận của nam tử, Phụng ca ca cũng luôn đổi chủ đề. Còn có vừa nãy, khi nàng tiến vào viện, trên mặt nam tử nở một nụ cười chua xót, nhất định lúc đó hãm đang nghĩ đến thể tử của mình.

Lục Duyệt Quân càng nghĩ càng nghi ngờ, càng nghĩ càng cảm thấy việc này là thật, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch.

Khánh Nhiễm thấy nét mặt nàng thay đổi, liền châm dầu vào lửa, lại nói: “Nếu Quận chúa không giúp ta, ta cũng không cần sống qua ngày trên cõi đời này nữa. Nếu không vì nương tử còn khắc sâu trong tim ta, muốn gặp lại nàng một lần, ta... ta đã sớm không còn mặt mũi sống trên đời.”

Lục Duyệt Quân thấy gương mặt nam tử trước mắt vô cùng đau thương, lại sinh ra vài phần nhu nhược, làm gương mặt vốn lạnh lùng càng thêm rực rỡ, hơn vài phần nhu hòa như phong tư của nữ nhân. Nàng nhớ đến trước đây từng được nghe giải thích về đoạn tụ, tựa hồ những người đoạn tụ đều thích nam nhân có chút đáng về nữ tử như thế này.

Chẳng lẽ, Phụng ca ca quả thật là...

Trong lòng nàng hoảng sợ, cảm xúc nhất thời phức tạp, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên ầm ầm, không rõ vì sao Phụng ca ca mà mình ái mộ, lại đột nhiên biến thành... biến thành một ma đầu.

“Quận chúa?”

Lục Duyệt Quân bỗng nhiên hoàn hồn: “Ta muốn suy nghĩ, ta cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

Khánh Nhiễm thấy nàng hồi phục tinh thần, liền vội vàng đuổi theo hai bước: “Cho dù Quận chúa không tin, nhưng xin người nghìn lần đừng đem chuyện này nói cho Phụng Anh biết. Hãm... hãm sẽ tra tấn ta đến chết.”

Lục Duyệt Quân sững sốt, nhìn Khánh Nhiễm dò xét.

Trong lòng Khánh Nhiễm biết nàng đang sinh lòng nghi ngờ, nhanh chóng nói tiếp: “Quận chúa không biết, Phụng Anh hãm không kiêng dè cả nam lẫn nữ, nhưng chuyện đoạn tụ lại giấu kín như bưng. Trước đây hãm đã giết chết hết tùy tùng của ta, quả thật rất đáng sợ.”

Lục Duyệt Quân nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm nửa ngày, trong lúc nàng thỉnh cầu quả thật vô cùng sợ hãi, liền gạt đầu, thất thần lạc phách bước ra khỏi viện.

Khánh Nhiễm thấy nàng dần biến mất, nhịn không được cười khê.

Lời nói của nàng sơ hở chổng chất, sợ cũng chỉ có thể lừa được một tiểu thư đơn thuần như Lục Duyệt Quân. Hơn nữa đây là lúc tâm tư Lục Duyệt Quân rối loạn, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, nay chỉ có thể chờ đợi, nếu hôm nay Lục Duyệt Quân vẫn không truyền tin đến, cho thấy nàng ta không dự định sẽ giúp nàng.

Nhưng nếu Lục Duyệt Quân thật sự tin chuyện hoang đường này của nàng, Khánh Nhiễm có lòng tin nàng ta nhất định sẽ giúp mình. Dọc đường đi, nàng phát hiện Lục Duyệt Quân tuy được nuông chiều sinh hư, nhưng tâm tính lại vô cùng thiện lương.

Nàng gạt nàng ta như vậy, tuy là việc cấp bách bất đắc dĩ, nhưng cũng hy vọng có thể mượn việc này khiến Lục Duyệt Quân sinh ra tâm lý sợ hãi với Phụng Anh, như vậy dù tương lai biết mình bị lừa, sợ là trong lòng đối với Phụng Anh cũng có khúc mắc.

Phụng Anh không phải là người lương thiện, Lục Duyệt Quân si mê hãm, cuối cùng sẽ phải đau lòng...

Cổ lệ Phụng Anh cần bàn bạc rất nhiều chuyện với Lục Quận vương, từ sáng sớm Khánh Nhiễm đã không thấy bóng dáng hãm, vốn tưởng rằng đến giữa trưa cũng gặp mặt, nhưng không ngờ hãm lại không về tiểu viện dùng bữa.

Khánh Nhiễm dùng cơm trưa một mình, đang muốn ngồi xuống luyện công, lại nghe từ ngoại viện truyền đến tiếng bước chân. Đi lại nhẹ nhàng, nhịp điệu cũng không chậm, Khánh Nhiễm vừa nghe liền biết là Lục Duyệt Quân, nhất thời cong khóe môi.

Quả nhiên, không bao lâu Lục Duyệt Quân liền đẩy cửa tiến vào, cũng không nói vòng vo, vào thẳng vấn đề.

“Đêm nay phụ thân thiết yến, Phụng ca ca mời ngươi đi ngươi phải lập tức từ chối, ta sẽ nghĩ cách đến đây tìm ngươi.”

Nàng dứt lời liền xoay người ra ngoài, đi thẳng ra khỏi viện.

Khánh Nhiễm thấy chỉ qua nửa ngày mà tiểu cô nương lại tiêu tụy đi rất nhiều, không khỏi có chút hối hận.

Trời chập tối, Phụng Anh trở lại tiểu viện, quả thực mời Khánh Nhiễm đến tham dự văn tiệc * tiệc lúc tối muộn*, tất nhiên Khánh Nhiễm liền lạnh nhạt khước từ.

Phụng Anh cũng không ép buộc nàng, chỉ có chút hoài nghi nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm, cười hỏi.

“Lục Duyệt Quân hôm nay tìm ngươi hai lần?”

Khánh Nhiễm giật mình, thân nhiên nói: “Nàng vì chuyện của Anh Tước điều đến khỏi binh văn tội, ta chỉ kể lại đôi chút thăm trạng của Anh Ca nhi lúc nó chết, cũng miêu tả đôi chút về món thịt Anh Tước điều. Như thế nào? Vương gia đau lòng?”

Phụng Anh cong môi cười tiến lại gần Khánh Nhiễm: “Chẳng trách về mặt Lục Duyệt Quân lại mất hồn sa sút như vậy, hoá ra Nhiễm Nhiễm đối phó với nữ tử cũng có bộ dáng này. Chẳng qua là, vì sao đến hôm nay Lục Duyệt Quân mới nhớ đến việc này.”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Phụng Anh: “Bây giờ nàng có phụ thân và ca ca làm chỗ dựa, tất nhiên là bất đồng.”

Phụng Anh hơi ngần ra, ngay sau đó cũng cao giọng cười, chớp mắt nói: “Vậy Nhiễm Nhiễm thì sao?”

Khánh Nhiễm nhìn gương mặt mang theo nụ cười rạng rỡ gần trong gang tấc, vội vàng dời ánh mắt, lùi lại hai bước.

“Ngươi không phải muốn đi văn tiệc sao, nếu không đi sẽ chậm trễ.”

Phụng Anh cười vang, thông thả bước ra ngoài, đi ra khỏi cửa phòng lại quay đầu, nhướn mày cười.

“Phụng đại ca rất hân hạnh có thể trở thành chỗ dựa vững chắc của Nhiễm Nhiễm.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 29: Muốn Đoạt Thiên Hạ

Sau một ngày một đêm, đại tuyết* cuối cùng cũng kéo đến, mặt trời đã ngày một tối dần, nhưng Lục Duyệt Quân vẫn chưa đến, nàng không khỏi có chút hoài nghi. Chính lúc đi đi lại lại, phía trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, nàng kinh ngạc, liền nghiêng mình tiến vào phòng.

(Đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng ngày 6, 7, 8 tháng 12)

Tiếng gõ lại truyền đến, nối theo một tiếng vang thanh thúy, mặt tường phía đông chậm rãi mở ra, trong phòng lại có mặt đạo.

Khánh Nhiễm nhướn mày cười, nhìn Lục Duyệt Quân từ sau vách tường lộ đầu ra.

“Đi vào.”

Khánh Nhiễm lách mình tiến vào, Lục Duyệt Quân ẩn vào nút gạch nhô trên vách tường, bức tường phía sau chậm rãi khép lại, Khánh Nhiễm chỉ thấy mặt đạo này rất hẹp, hai bên tường đều được xây từ đá xanh, nàng cũng không lưu tâm nhiều, khẽ mỉm cười.

“Ta chỉ mang ngươi đến chỗ rẽ phía trước. Ta phải nhanh quay trở lại, nếu không phụ thân và Phụng... bọn họ sẽ nghi ngờ. Ngươi cứ việc men theo mặt đạo này đi thẳng về phía trước, lối ra chính là Bắc Sơn, những việc ta có thể giúp ngươi chỉ như vậy, ngươi phải tự giải quyết cho tốt. Chỉ mong ngươi có thể cùng thế tử sớm ngày gặp nhau, cũng không uổng công ta mạo hiểm cứu ngươi.”

Khánh Nhiễm biết tâm tư của nàng, hiểu rõ trong lòng nàng có khúc mắc, nhưng cũng không để tâm. Mắt thấy nàng ẩn vào cơ quan, nàng nhẹ giọng nói.

“Lục tiểu thư, ngươi là một cô nương tốt. Phụng Anh tâm cơ thâm trầm, cũng không phải là một người lương thiện, tiểu thư thông minh, nhất định biết lựa chọn như thế nào cho phải. Ân tình hôm nay của tiểu thư, tại hạ sẽ ghi tạc trong lòng, như vậy xin được bái biệt.” Khánh Nhiễm dứt lời, liền khom người thi lễ, xoay người dọc theo mặt đạo đi về phía con đường đen kịt.

Lục Duyệt Quân nhìn bóng lưng của nàng, nhớ đến lời nàng nói, chỉ cảm thấy trong lòng rầu rĩ, đến lúc ánh lửa phía trước biến mất, nàng vẫn ngo ngắc nhìn về phía cuối hành lang tối đen như mực, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, cất bước rời đi.

Khánh Nhiễm ra khỏi mật đạo, quả thực nhìn thấy những dãy núi uốn lượn nối vào nhau, mật đạo nằm giữa sườn núi, ánh sáng rực rỡ chiếu vào không gian yên tĩnh, hoa tuyết cuốn theo làn gió Đông lạnh lẽo, làm nàng hơi co rúm lại.

Trong lòng biết một khi Phurong Anh phát hiện nàng chạy trốn, nhất định sẽ phái người truy đuổi, nàng không dám chậm trễ, liền thi triển khinh công thả người vào trận gió tuyết.

Dưới bóng đêm, dốc núi ở bốn phía chông chênh không nhìn rõ, gió lạnh thổi qua tai, tựa như tiếng khóc la thảm thiết, nàng dường như không nghe thấy, xuyên qua từng dãy núi cánh rừng bị tuyết phủ, giống như Tuyết Lộc ở chốn núi rừng.

Tuy đường rừng núi khó đi, nhưng nàng đã tính toán cho nhiều ngày, mang đầy đủ nước và thức ăn, dây thừng và nhiều vật khác, xuống núi cũng không xem là khó khăn.

Một đêm chạy gấp, khi ánh rạng đông lên cao, nàng qua loa mặc một bộ y phục để giả dạng, rồi nhanh chóng chạy về hướng Lộ Châu cách gần nhất.

Chỉ cần đến được Lộ Châu, mua một con ngựa tốt, một đường chạy đến hướng bắc rồi vòng qua sông Khê Phurong, vượt qua biên cảnh, từ phía trong biên cảnh Tĩnh quốc rẽ ngược lại hướng tây, liền có thể trở về Vân Đăng Sơn.

Lực lượng của Phurong Anh ở Diệu quốc quá lớn, một đường này ẩn thân không chắc chắn, chỉ có thể lấy tốc độ để chiến thắng, nàng cũng không tin bản thân không ngủ không nghỉ ngơi, vẫn không nhanh hơn Phurong Anh. Đến khi hần phát hiện không thấy nàng, phái người tìm kiếm, không phải sẽ cần thời gian để bố trí ư?

Tuyết rơi suốt một đêm, đến khi nắng sớm dần lên cao, lớp tuyết trắng xóa đã phủ khắp viện, mai đỏ ngậm trong tuyết trắng, càng thêm xinh đẹp rực rỡ.

Đêm qua Phurong Anh uống say, hơn nữa sự việc đã được sắp xếp thỏa đáng. Hôm nay hần thức dậy rất trễ, lúc đẩy cửa bước ra ngoài, ánh Mặt Trời chiếu vào lớp tuyết đọng trên hành mai, nhẹ nhàng phát ra ánh sáng. Hần cười khẽ tùy ý để thị nữ phủ thêm áo lông cừu, nâng bước tiến vào sân.

Liếc mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt ở phía trước, hỏi: “Công tử đã dùng tảo thiện rồi sao?”

Trong lòng thị nữ biết hần đang hỏi đến công tử lạnh lùng ở phòng chính điện, vội vàng khom người nói: “Công tử vẫn chưa tỉnh giấc, chúng nô tỳ không dám quấy rầy.”

Tầm mắt Phurong Anh ngừng lại, ánh mắt khẽ lóe lên, nhanh chóng đi thẳng đến gian phòng phía trước. Bước lên bậc thềm, dùng đại lực mở rộng cánh cửa. Ánh mắt đảo một vòng bốn phía, gương mặt hần lạnh lẽo, hừ nhẹ một tiếng.

“Cho tất cả Phong Khiếu vệ bên ngoài tiến vào, đi mời thiếu gia của ngươi đến đây.”

Phurong Anh phất áo ngồi xuống cạnh tiểu bàn, mắt thấy thị nữ lúng túng khăn trương chạy ra ngoài, hai mắt hần híp lại, ẩn chứa sự lạnh lẽo.

Phong Khiếu Vệ tiến vào sân, thấy Phurong Anh ngồi trong phòng Khánh Nhiễm, sắc mặt không tốt, trong lòng liền giật mình, mơ hồ đoán được đã có chuyện gì phát sinh. Một người tiến lên trước, lại có thêm vài người bước lên bậc thềm, quỳ một gối xuống hành lang.

“Thuộc hạ thất trách, nhưng chúng thuộc hạ quả thật đã canh giữ suốt một đêm, chưa từng dám lơ lỏng, không phát hiện ra điều bất thường, cũng không nghe thấy trong phòng truyền ra động tĩnh.”

Ánh mắt Phurong Anh bất động, cũng không mở miệng cho hần đứng lên. Nháy mắt Phong Khiếu Vệ trong viện liền nối tiếp quỳ xuống, nhất thời bầu không khí trong viện thấp đến cực điểm.

Lục Duyệt Phong nhanh chóng bước vào viện, lúc đến nơi thì thấy được tình cảnh như thế, nét mặt hần khẽ biến, trong lòng đối với thân phận của Khánh Nhiễm càng thêm nghi ngờ. Hần cau mày, nghĩ đến thần sắc của muội muội trên văn yển hôm qua, ánh mắt lóe lên, cất bước tiến vào phòng.

“Tướng gia, việc này đừng nên trách bọn họ, có lẽ... là nha đầu Quân nhi kia gây ra họa.” Lục Duyệt Phong dút lời, liền quay đầu phân phó.

“Đi thỉnh tiểu thư lại đây.”

“Không cần thỉnh, ta tự mình đến đây. Là ta đuổi đi, không liên quan đến bọn họ.” Giọng nữ thanh thúy ở trong viện vang lên.

Lục Duyệt Quân cất bước tiến đến, bước lên bậc thềm, dừng lại dưới mái hiên, cúi đầu lại nói.

“Phurong ca ca muốn phạt, liền phạt ta đi, người là ta để chạy mất.”

“Ngươi! Tiểu muội, vì sao ngươi lại làm như vậy? Thật là ca ca đã làm hư ngươi! Càng ngày càng vô pháp vô thiên. Tướng gia, người xem nên xử trí như thế nào, không cần nhân nhượng, nha đầu này quả thật nên bị trừng trị thích đáng.”

Phurong Anh thấy Lục Duyệt Quân vẫn cúi đầu, dư quang khẽ liếc nhìn Lục Duyệt Phong, chợt cười một tiếng: “Quên đi, cũng không phải là chuyện lớn.

Thả liền thả đi, nếu tâm nàng* đã không ở nơi này, giữ người lại thì có ích gì?”

(Từ “nàng” và từ “hắn” trùng âm với nhau, đọc là “tā”, hai từ này chỉ khác nhau cách viết, “nàng” viết là 她, “hắn” viết là 他. Vì trong ngữ cảnh này, mọi người đều nghĩ Khánh Nhiễm làm nam, nên cũng nghĩ cách gọi của Phụng Anh là “hắn”, nhưng Phụng Anh lại biết Khánh Nhiễm là nữ, nên mới dùng chữ 她 (là nàng))

Lục Duyệt Quân lại bỗng nhiên ngừng đầu, vẻ mặt kinh ngạc: “Phụng ca ca đồng ý buông tha hắn?”

Phụng Anh cười nói: “Sao lại nói lời này? Ta khi nào lại làm khó nàng. Nàng là trọng phạm chạy trốn khỏi Chiến quốc, ta thấy nàng có thân thù bất phàm, liền giúp nàng một phen, muốn lôi kéo nàng về dưới trướng. Nàng lợi dụng ta thoát khỏi Chiến quốc, nay mắt thấy đã an toàn, không nói báo ân, chẳng ngờ còn lợi dụng người để chạy trốn. Nhưng Phụng ca ca rất tò mò, nàng đã nói gì mà có thể thuyết phục người giúp nàng?”

Lục Duyệt Quân “A” một tiếng kêu to, tức giận đến cả người phát run, xoay người bỏ chạy: “Hắn lừa ta, khiến ta thật đau khổ, xem ta tìm được hắn có lột da hắn ra không!”

Lục Duyệt Phong bắt nàng lại, xách nàng kéo trở về, nhíu mày quát nói: “Rốt cuộc hắn nói thế nào lại gạt được người, còn người thế nhưng đêm qua lại giả vờ, lúc rời khỏi chỗ lại tiễn hắn đi?”

“Hắn vô liêm sỉ, nói... Nói Phụng ca ca có long dương chi hảo *đồng tính*, còn nói trong nhà hắn có thê tử đang trông chờ, hắn nói hắn rất nhớ thương thê tử ở quê nhà, là Phụng ca ca bắt buộc hắn... Ta thật có mắt mà như mù, sao có thể tin tưởng loại tiểu nhân này!” Trong lòng Lục Duyệt Phong tức giận, không suy nghĩ nói hết ra ngoài.

Lục Duyệt Phong sừng sốt, sau đó cũng ghen cười một trận.

Long dương chi hảo? Tướng gia?

Trong viện, Phong Khiếu Vệ cũng một trận buồn cười, đến mức sắc mặt đều ửng đỏ, có vài người không kiềm chế được, hai vai không ngừng run rẩy.

“Người này nha đầu chết tiệt kia, thật... thật là... Không có đầu óc.” Lục Duyệt Phong cố nén cười, buồn bực mắng.

Sắc mặt Phụng Anh âm trầm, bỗng nhiên đứng lên, mọi người liền vội vàng thu lại biểu tình, tự giác đem đầu cúi thấp hơn.

“Trông coi không nghiêm, đều đi xuống lĩnh mười quân côn.”

Mọi người nhanh chóng khom người bước ra ngoài, Phụng Anh liếc mắt, hiển nhiên biết lời nói của mình vẫn đọng lại trong lòng Lục Duyệt Quân, phiền muộn nhìn về phía Lục Duyệt Phong.

Trong nháy mắt hắn đã bình phục tâm tình, nở nụ cười: “Trọng Khanh, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông, người có hứng thú đến Đông Bình Sơn không?”

Lục Duyệt Phong sừng sốt, cười sang sảng nói: “Tướng gia đã mời, Trọng Khanh rất vinh hạnh.”

Lục Duyệt Quân thấy hai người trước sau bước ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, muốn xin đi theo, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, nhất thời đứng ngẩn ra, nhìn bóng lưng Phụng Anh suy nghĩ xuất thần.

Tại đỉnh Đông Bình Sơn, Phụng Anh ghim cương ngựa trước vách đá, con ngựa hí dài một tiếng, cả người lồng lên. Hắn quan sát đỉnh núi được bao bọc trong làn sương mù trắng ngà, một khoảng trời xa gần đều mờ mịt lên xuống. Ánh sáng trong mắt hắn ngưng tụ, nhìn về phía xa, thân ảnh dường như mất đi sự trong trẻo nhu hòa thường ngày, ẩn giấu khí thế凛冽, kiêu ngạo liếc nhìn thiên hạ.

Tiếng ngựa tê mình truyền đến, Lục Duyệt Phong cũng leo lên đỉnh núi, ghim ngựa đứng phía sau Phụng Anh, cười nói.

“Vẫn là Tướng gia đến trước một bước.”

Phụng Anh cười nhạt, xoay người xuống ngựa, khoanh tay đứng thẳng trên vách đá, ngẩng đầu nhìn biển trời mờ mịt, gương mặt luôn mỉm cười thường ngày giờ lại bình tĩnh không một gợn sóng.

Lục Duyệt Phong theo sau đứng cạnh hắn, nhìn xuống dưới vách núi, gió cuốn lên lớp tuyết, tuyết lại bao bọc quần lấy ngọn gió, trông hùng vĩ biết bao. Hắn im lặng một lát, lại cười.

“Tiểu muội lỗ mãng, Tướng gia...”

Phụng Anh xoa tay cười: “Thôi, là ta sơ sót.”

“Vì sao Tướng gia không phái người đuổi theo, Trọng Khanh nguyện tự mình dẫn người, nhất định đưa người trở lại để bồi tội cho tiểu muội.”

“Nàng đã đi một đêm rồi, đuổi theo cũng không bắt lại được, quên đi. Ta sẽ lại nghĩ cách để tìm ra.” Phụng Anh thàn than một tiếng, khẽ liếc mắt nhìn Lục Duyệt Phong, thấy mặt hắn có ý hồ thẹn, thế này mới lại cười, nói.

“Trọng Khanh không cần lo lắng, cũng không phải là người quá quan trọng gì.” Phụng Anh dứt lời, lại nhìn những dãy núi tuyết phủ mình mông nằm ở phía xa, ánh mắt rơi vào hướng Tây Sơn, thờ dài một tiếng.

“Ngày mai sẽ hồi kinh, không kịp đến quân doanh. Đã lâu không được gặp các huynh đệ, rất nhớ bọn họ. Quay về lại phải trải qua những ngày cân tâm đầu óc, ở bên cạnh Trọng Khanh vẫn tốt nhất, có thể sống quang minh lỗi lạc, thư thái sướng ý.”

Lục Duyệt Phong ngẩng ra, cao giọng nói: “Các huynh đệ thế chết theo Tướng gia. Tướng gia giao năm mươi vạn biên quân cho thuộc hạ, dưới tàng cây đã định phải thế chết thủ vệ Bình quận.”

Phụng Anh cười sáng khoái, quay lại vỗ thật mạnh vào bả vai của Lục Duyệt Phong, lại chỉ dùng sức nói ra một chữ: “Hảo!”

Hắn yên lặng một lúc lâu, nhìn lên màn trời, đón ngọn gió rét lạnh gào thét, khuôn mặt hắn hơi trầm xuống, lại nói: “Trọng Khanh, bảo vệ tốt một Bình quận xa xôi vẫn không đủ. Bình quận là khu vực có đồng ruộng phì nhiêu, nguồn nước dồi dào, từ trước đã là vùng đất giàu có của Diêu quốc chúng ta. Ta muốn người, trợ ta đem nửa giang sơn phía tây này, trở thành nơi giàu có nhất trong thiên hạ, là hậu thuẫn vững chắc nhất cho hùng đồ bá nghiệp của Phụng Anh, tương lai là trụ cột kiên cường thống nhất giang sơn, người có hiểu không?”

Phụng Anh nói hết lời, Lục Duyệt Phong hơi ngần ra, chỉ cảm thấy một cổ hào hùng đánh sâu vào lòng, nhìn thân hình cao ngất kiên cường của nam tử trước mắt, tâm hắn bị cảm phục, không khỏi ứng tiếng quỳ xuống, trầm giọng nói: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Phụng Anh xoay người lại nâng hân dậy, trầm giọng nói: “Từ nhỏ người đã thông minh, chúng ta lại cùng nhau đọc sách học chữ, xưa nay vô cùng thân thiết. Có người trấn thủ ở đây, giúp ta coi giữ một nửa giang sơn, ta ở trong triều sẽ có thể tự do tiến lùi. Nhưng chính sách an dân không phải một ngày là có thể thực hiện được, tính người cương nghị có thừa, nhưng vẫn không đủ bình tĩnh, cần phải được rèn luyện nung đúc thêm.”

Lục Duyệt Phong then thùng cười, nói: “Nay mới biết lý do mà trước kia Tướng gia lại bắt thuộc hạ đọc Dân thanh khảo lục * ghi chép về nguyện vọng của dân* hằng năm, Tướng gia yên tâm, thuộc hạ nhất định không làm nhục mệnh. Có Dư Viễn trấn thủ Quỳnh Bắc, Cao Phục trấn thủ Giang Ninh, lại có Tướng gia trông giữ triều cương, không cần phải lo lắng.”

Phụng Anh quay đầu nhìn thẳng hắn, hai người hiểu ý cười, hắn xoay người lên ngựa, tay áo vung lên, chỉ về phía khoảng trời mình mông phương xa, ánh mắt sáng ngời: “Trọng Khanh, cuối cùng có một ngày, thiên hạ này bốn biển sẽ quy về một chỗ, bách tính được an cư lạc nghiệp. Những việc này không phải chỉ ngắn ngủi mấy năm là có thể thực hiện, e rằng ta và người cả đời cũng không thể thấy được, nhưng ta tin, Diêu quốc cuối cùng sẽ nằm trong tay Phụng Anh, vạn chúng đồng tâm, tứ hải đều quy phục.”

Trong một khắc Lục Duyệt Phong cảm thấy người trước mắt tỏa ra khí thế khiếp người, cùng hắn dịu dàng ôn hòa thường ngày phân thành hai người khác nhau, phong thái lỗi lạc. Hắn nhìn núi non trùng điệp ở phương xa, chỉ khí xông thẳng cửu thiên, nhìn không được nghiêm nghị nói.

“Trọng Khanh nguyện cùng chúng sinh tùy tùng Tướng gia, lập được chiến công hiển hách.”

Phụng Anh cười sang sảng: “Hảo! Trọng Khanh, chúng ta lại so tài, nếu người thắng ta sẽ đem Thanh Vân kiếm cất trong thư phòng tặng cho người.”

“Tướng gia nói lời này là thật sao? Thanh kiếm kia Tướng gia đã trân quý mười lăm năm, ngay cả lau chùi cũng không mượn tay người khác, Trọng Khanh cũng đã mơ ước từ lâu.” Lục Duyệt Phong thả người nhảy lên lưng ngựa, trong mắt phấn khởi.

Phụng Anh cười nhạt: “Gia khi nào lại nói chuyện mà không tính toán? Tiểu tử người đừng vội cao hứng, phải thắng ta trước đã.”

“Ha ha, hôm nay Trọng Khanh thế phải lấy được phần thưởng của Tướng gia.”

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời thanh quát một tiếng hướng về phía sơn đạo phóng đi, vó ngựa nhập vào con đường tuyết, đạp lên núi sông, thoải mái say sưa, chính là bản sắc của những anh hùng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 30: Quyết Định Quan Trọng

Khánh Nhiễm ở Lộ châu mua một con ngựa tốt, một đường ăn gió nằm sương, thay đổi mấy lượt ngựa, rốt cục vào ngày thứ tư cũng chạy đến thành Đồng Châu nằm ở biên cảnh hai nước Tĩnh và Chiến.

Đường đến Vân Đăng Sơn vẫn còn nửa ngày lộ trình, gấp rút trong mấy ngày liên tục khiến nàng cũng mệt mỏi, hơn nữa nàng thường đến Đồng Châu thành, mười một năm sống ở Vân Đăng Sơn, xuống núi phần nhiều đều đến đây để mua vật dụng. Dù lúc này người của Phụng Anh có đuổi đến, nhưng e rằng tại Đồng Châu thành cũng không thể làm khó được nàng.

Vì thế Khánh Nhiễm tìm một trà lâu nhỏ, tùy ý dùng chút thức ăn, một bầu rượu thanh. Một mặt dùng, một mặt nghe chuyện phiếm của dòng người hỗn tạp trong trà lâu.

Đột nhiên gương mặt nàng trầm xuống, nhìn nhóm người ngồi bên cửa sổ phía đông, chỉ nghe những người đó bưng bưng khí thế bàn luận về liên minh của Chiến Lân cách đây không lâu.

Chuyện hai nước kết minh Khánh Nhiễm đã biết, nhưng lại không biết trong đó còn có một phần công lao của nàng.

“Cái gì? Yên quốc dám phái thích khách hành thích Chiến Anh Đế trong buổi thọ thần? Làm sao ngươi biết được chuyện này, chẳng lẽ ngươi nói bừa, còn là nữ thích khách, ai tin được!”

“Hắc, ngươi chớ không tin ta, hôm trước ta vừa từ Chiến quốc trở về. Hiện tại toàn bộ Chiến quốc đều đưa chuyện này truyền khắp nơi! Nghe nói nữ thích khách kia vô cùng lợi hại, còn ở trước mắt bao nhiêu người giết chết Cẩm quân thống lĩnh Khúc Đông Bình. Sau lại còn trốn thoát khỏi thủ vệ nghiêm ngặt trong hoàng cung, cứ thế không tìm được người! Các ngươi cũng không ngăn lại, hoàng cung phòng ngự chặt chẽ như vậy, dù nữ thích khách kia có lợi hại đến đâu, không có nội ứng làm sao có thể đào tẩu.”

“Có đạo lý.”

“Các ngươi có biết là ai đã giúp nữ thích khách kia không? Nỗ Vương của Chiến quốc đã tự mình lục soát, cuối cùng tìm được y phục dạ hành của nữ thích khách ở Hoa Anh cung, Hoa Anh cung chính là tâm diện của Tần phi nương nương, cùng Yên quốc có quan hệ rất lớn. Thân mẫu của Tần phi, chính là người Yên quốc, các ngươi nói xem, thích khách kia không phải do Yên quốc phái tới thì là ai?”

“Phải, khó trách Chiến Anh Đế lại sốt ruột phát binh như vậy, haizz. Lúc này Yên quốc cùng bị hai nước giáp công, chỉ sợ vận số đã hết.”

..

Khánh Nhiễm nghe những lời này, khóe môi dần dần gợi lên một chút ý cười, châm chọc mà lạnh lẽo như băng.

Vốn tưởng rằng hần chỉ đơn giản vì cứu nàng mà mạo hiểm, không ngờ trong bất giác hần cũng lợi dụng nàng. Đúng vậy, Lận Kì Mặc từ thời niên thiếu đã trưởng thành, là đệ nhất dũng tướng của Lân quốc, sao có thể đơn giản? Là nàng quá mức ngây thơ, hay là nàng quá mức quá hà khắc?

Mà thôi, như vậy cũng tốt. Khỏi phải nhớ đến nụ cười lúc chia tay của hần, dù sao vẫn cảm thấy hổ thẹn với người khác, đã như vậy, tuy rằng bản thân còn nợ hần, nhưng ngày sau cũng xem như xong.

Khánh Nhiễm nghĩ như vậy, hần là không có khẩu vị, ngẩng đầu uống cạn một chén rượu thanh. Ném một thỏi bạc vụn, đứng dậy cất bước rời khỏi trà lâu.

Nàng xoay người lên ngựa, đến lúc đi đến cửa thành phía Tây, đã thấy cửa thành đóng chặt, binh lính canh gác rất nghiêm ngặt. Một đường này nàng đã nghe nói rất nhiều, ở thọ thần của Chiến Anh Đế, Dục vương Yên Hề Ngân đã tặng ông ta một đóa hoa sen bằng thiếc đen, quan hệ của hai nước Chiến và Tinh cũng ngày càng khắng khít, không ngờ ngay cả biên quan cũng đóng bế.

Nàng hơi chau mày, giục ngựa tiến lên, lập tức có binh lính Tinh quốc tiến lên quát lớn: “Dừng lại! Làm gì vậy? Nhanh chóng tránh ra!”

Khánh Nhiễm bất đắc dĩ, đành phải quay ngựa chạy về cửa Đông, thầm nghĩ, bây giờ chỉ có thể từ vách đá bên ngoài thành Tây bay qua, đi đường vòng trở lại Vân Đăng Sơn.

Một người một ngựa chạy như bay, đến ghềnh đá phía đông, được người đòi xưng tụng “vạn người không thể dời” của Vân Đăng Sơn, nàng thu cương ném ra xa, nắm lấy yên ngựa, không xuôi theo thể dùng lực mạnh bức ra, tuấn mã bất ngờ dựng thẳng người. Nàng nhanh chóng lấy tay trái đè lại yên ngựa, dùng sức chống đỡ, thân mình nâng cao lên một tấc, lại vận lực mạnh mẽ tháo bỏ yên ngựa, lúc hồi phục lại âm thầm ngồi xuống.

Xoay người xuống ngựa, đem yên ngựa dỡ xuống, vỗ nhẹ vào đầu ngựa: “Đi thôi, mấy ngày nay đã vất vả cho ngươi, giờ ngươi được tự do.”

Con ngựa dường như nghe hiểu lời nàng nói, thò đầu cọ nhẹ vào ống tay áo của nàng. Khánh Nhiễm bật cười: “Mới vừa rồi còn hung dữ như vậy, sao bây giờ lại lưu luyến rồi?”

Nàng thờ dài một tiếng: “Đáng tiếc vách đá này dốc đứng, ta thực sự không có biện pháp để dẫn ngươi theo. Đi thôi, chính mình làm một chú ngựa tự do, chẳng phải rất tốt sao? Ta...cũng muốn được tự do tự tại sống tiếp!”

Nàng dứt lời liền bắt ngựa vỗ vào thân ngựa, con ngựa tê mình một tiếng, chạy vào trong sơn cốc.

Khánh Nhiễm nhìn nó biến mất trước mắt, thế này mới hít sâu một hơi, tay bám vào một gò đá, chân đạp vào mỏm đá, phóng mình nhảy lên, thả người lên sườn dốc trên vách núi, bám vào các gò đá leo thẳng lên phía trước.

Trên vách núi cao gió thổi mãnh liệt, tiếng gió gào thét dữ dội, trận gió xoáy mạnh như bão táp, Khánh Nhiễm lại tập trung tụ khí, vạt áo choàng bên ngoài bay lên, thổi bay lớp áo mỏng bên trong phần phật, nàng cúi mắt nhìn dãy núi dưới chân, thờ dài một tiếng.

Vốn tưởng rằng chuyến đi này đã có thể tự tay giết chết Chiến Anh Đế, nhưng không ngờ cuối cùng lại thất bại trở về, xem ra chính mình cần phải suy nghĩ đến một con đường khác. Chuyện ám sát, chung quy vẫn quá mức khó khăn.

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định cất bước xuống núi, thân ảnh nhẹ nhàng, đến khi tịch dương dần buông xuống, rốt cuộc nàng cũng trở về Ma Nguyên thôn ở Vân Đăng Sơn.

Nhưng nàng chưa bước vào thôn đã nhận ra điều bất thường, ngày trước vào lúc này các hương thân luôn tụ tập ở đầu đường cuối phố để nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay nàng lại không thấy một bóng người.

Hơn nữa trong thôn lại không có khói bếp, điều này chẳng phải rất kỳ quái?

Nàng còn đang kinh ngạc, đầu mũi lại ngửi được một mùi hương khác thường! Là mùi máu!

Khánh Nhiễm kinh hãi, ngoảnh đầu nhìn quanh bốn phía, tìm tiểu đạo bí mật nhanh chóng tiến vào thôn.

Thấy người trong thôn chất cao như núi, dòng máu đỏ thấm chảy thành sông, tiếng gió lạnh rít gào thảm thiết, như chốn ma quỷ. Tay chân gầy lìa nơi nào cũng có, quan trọng hơn là, tất cả thi thể đều bị chém mất đầu, vô cùng thê thảm. Hai bên xung quanh, từng cỗ thi thể đầm máu bốc lên mùi hương hôi thối, bao phủ ở giữa, làm người ta buồn nôn!

Khánh Nhiễm quả thực không thể tin được cảnh tượng mình đang chứng kiến trước mắt, nàng chậm rãi nhắm mắt, bình phục sự hoảng hốt trong lòng, thế này mới đi từng bước một tiến vào thôn, hy vọng có thể tìm được một thôn nhân còn sống sót. Thế nhưng, tìm kiếm hết một thôn, nhưng lại không có một người còn sống.

Lòng nàng nặng trĩu, bước nhanh tiến vào trong nhà, đi vào trong viện, đã thấy những người mặc áo đen ngã ngổn ngang dưới đất, cũng đồng dạng bị chém mất đầu, không giống quần áo thô ráp màu nâu đất của dân chúng. Những người này đều mặc hắc y, hơn nữa nhìn vóc người cũng đều là thanh niên trai tráng.

Bàn tay lộ ngoài ống tay áo của bọn họ đều đen kịt như than, hiển nhiên là trúng độc mà chết.

Khánh Nhiễm hơi cau mày, đứng vững tập trung nghe động tĩnh trong phòng, thế này mới đẩy cửa bước vào, gương giọng nói.

“Đi ra!”

Sau một lúc lâu không nghe có động tĩnh, trong lòng nàng kinh ngạc, nâng bước tiến vào trong, khuôn mặt nhất thời cứng đờ. Đã thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ đứng bất động bên cửa sổ, một tay còn gắt gao ấn lên cơ quan trên tường, cơ quan kia đúng là dùng để điều khiển độc khí trong viện.

Khánh Nhiễm không dám nhìn tiếp, trong lúc nhắm mắt, trước mặt dường như còn thoáng qua nụ cười chân thành của cậu bé, đôi mắt đen nhánh như mực.

“Nhiễm tỷ tỷ, hôm nay xuống núi thật sớm!”

“Nhiễm tỷ tỷ, nương ta nói chân của gia gia đã khỏe rồi, muốn mời tỷ tỷ đến nhà ta ăn cơm, tỷ tỷ nhất định phải đến nha!”

“Nhiễm tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu? Đi rất lâu sao?”

Tiểu Lục... Đó là Tiểu Lục, ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha, sao lại tàn nhẫn như vậy!

Khánh Nhiễm nắm chặt hai đấm tay, không chặn được lồng ngực đang kịch liệt đập phồng. Nàng im lặng nửa ngày, cất bước tiến lên, đem thân thể nhỏ bé sớm đã cứng ngắc kéo vào lòng. Nhẹ nhàng tách bàn tay đang nắm chặt cơ quan của nam hài, đưa hán đặt lên giường, run rẩy xúc tẩm chân hỗn độn đập lên người cậu bé, che khuất phần cô huyết nhục mơ hồ.

Im lặng một lát, nàng tức giận đứng thẳng lên, đi nhanh bước ra sân. Gõ nhẹ vài nhịp vào bức tường phía đông, dưới chân răng rắc một tiếng, hiện ra một thềm đá. Nàng cất bước tiến vào hầm, gõ nhẹ vào cơ quan, đỉnh hầm ầm ầm khép lại, cùng lúc đó, ánh lửa trong hầm cũng sáng choang.

Nàng bước xuống bậc thang, thấy mọi thứ trong hầm vẫn y như cũ, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong hầm vẫn còn những bộ sách quý, tễ thuốc, rượu lâu năm, và những món thần khí quý giá mà sư phụ lưu lại.

Khánh Nhiễm ngồi xuống nhuyến thấp, gương mặt phía dưới ánh đèn yên tĩnh nhưng lạnh lùng, đôi môi mỏng lại gắt gao mím chặt, đè nén cảm xúc trong lòng.

Tuy rằng mọi nhà trong thôn đều bị cướp sạch, nhưng nàng sẽ không ngốc đến mức nghĩ rằng dân chúng trong thôn bị sơn tặc đánh cướp. Thứ nhất sơn tặc sẽ không cần phải đuổi tận giết tuyệt, thứ hai giết chết tất cả dân chúng đối với sơn tặc không hề có ích, nếu là sơn tặc, nhất định sẽ lưu dân làng lại, sau vài năm lại đến cướp, chẳng phải rất tốt sao. Hơn nữa, sơn tặc cũng không cần phải lấy thủ cấp của những người trong thôn.

Thủ cấp... Thủ cấp...

E rằng chỉ có thể sử dụng cho một việc, từ trước đến nay Chiến quốc luôn lấy thủ cấp để tính vào quân công, ai lấy được nhiều thủ cấp của quân địch, cũng sẽ được hậu thưởng, tướng lĩnh càng được ghi nhận thêm quân công, đội quân công đến liền có thể thăng quan tiến chức.

Nếu nàng không tính nhầm, Chiến quốc và Tinh quốc vừa có một trận đánh ở bình nguyên cách Vân Đăng Sơn không xa, hai bên đều bị thương tổn.

Loạn thế, đây gọi là loạn thế, một quốc gia quá man rợ, lại có thể hoang đường đến mức dùng chính máu của đồng bào mình, làm đá kê chân để gia quan tiến tước!

Quân đội không hề tồn tại vì bảo vệ đất nước, mà chính là ác mộng của bách tính! Đây là Chiến quốc! Là loạn thế khiến con người nghệt thờ!

Khánh Nhiễm càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường, cười ha ha không ngừng. Sau một lúc lâu mới ngừng được cười, cảm hận đứng dậy. Phụ thân, đây chính là Chiến quốc mà người thù họ, nhiều năm qua nữ nhi chỉ muốn lấy thù cấp của Chiến Anh Đế để báo thù cho người, chưa bao giờ muốn cùng Chiến quốc mà người yêu quý là thù địch.

Nhưng mà bây giờ, người có thấy không? Chiến quốc đã không đáng để nữ nhi tin tưởng nữa, hôm nay nữ nhi phải bắt hiểu với phụ thân, từ nay nữ nhi không còn là người Chiến quốc. Nữ nhi muốn dùng hết khả năng của mình, đem thời loạn thế này sớm ngày chấm dứt!

Ánh mắt Khánh Nhiễm sáng ngời, trong lòng đã là có quyết định. Nàng phải tòng quân! Hơn nữa, nàng phải đầu quân cho Tinh quốc.

Phượng ngôn thiên hạ có năm nước, Anh Đế của Chiến quốc nuôi mộng lớn, nhưng trước mắt lại bế tắc, khiến dân chúng Chiến quốc bị sát hại vô số kể. Ở Diệu quốc có Phượng Anh chuyên chính, áp chế hoàng quyền sang một bên, đại thần trong triều lại lục đục với nhau, không thể đồng tâm được. Tần hoàng của Lâm quốc có lòng dạ hẹp hòi, rất khó khoan dung độ lượng, lòng nghi ngờ rất nặng, là quốc chủ không có tiếng tăm tốt. Yên quốc lại càng không cần nói nhiều, nay bị hai nước Chiến và Tinh giáp công, sợ rằng ít ngày nữa vận số cũng hết.

Vân Khánh Nhiễm nàng cũng không muốn đi chịu chết. Hiện nay duy nhất chỉ có thể đầu nhập vào Tinh quốc, quốc chủ của Tinh quốc là Tinh Văn Đế, xưa nay luôn yêu dân như con, lòng dạ khoan dung độ lượng, lại có Dực Vương Yên Hề Ngần là người có tài và trung thành phụ tá, dân chúng tuy bị Chiến quốc ức hiếp, nhưng lại rất kiên cường, vạn chúng đồng tâm.

Nếu nàng đầu quân cho Tinh quốc, nhất định có thể thể hiện năng lực của mình, vì dân chúng lập mệnh. Hướng hồ, quan hệ của Chiến quốc và Tinh quốc đang căng thẳng, cuối cùng sẽ khơi mào giết chóc, đầu quân cho Tinh quốc, sớm muộn cũng sẽ có một ngày nàng được lãnh binh, tiến quân thần tốc, làm cho Chiến Anh Đế sống không bằng chết!

Khánh Nhiễm đã nhận định được chủ kiến, chỉ vừa suy nghĩ liền bận rộn lên. Đầu tiên cần phải thay đổi bộ dáng của mình, nếu nàng muốn theo quân, nhất định phải có dự định lâu dài, không thể qua loa.

Nàng đem tóc dài thả ra, ở trước gương đồng ngồi xuống, dùng lược chải cẩn thận, tay áo dài vung lên, mang theo thanh kiếm Liễm Sát, hàn quang chọi lóe, tóc đen liền rơi xuống. Nàng cũng không liếc mắt nhìn một lần, dùng khăn vuông buộc chặt tóc, sau đó lấy nước trong vò rửa mặt kỹ càng, khôi phục diện mạo vốn có của mình.

Đứng dậy đi đến giá án, đưa tay lấy xuống hai bình sứ, đổ ra hai viên thuốc một đen một đỏ, dùng nước uống xuống, không bao lâu nàng liền cảm thấy một cỗ khí tức khô nóng từ lồng ngực trào ra, trong cổ họng đau đớn không thể nói hết, miệng mũi bị sặc rất cay rát, nước mắt không ngừng chảy ra ngoài.

Nàng nhú mày nhăn nhó, một lúc lâu sau khi cơn đau trong cổ họng lui dần, nàng lại nhìn vào gương đối chiếu, nâng cổ lên, trên chiếc cổ trơn bóng đã có một chỗ nổi lên, rõ ràng đó là huyệt kết của nam tử. Hình dạng cũng có chút không tồi, nàng khẽ giương khóe môi.

“Thuốc của lão đầu quả nhiên dùng rất tốt!”

Chỉ vừa cất tiếng lại cười. Thanh âm quả thật đã không còn thanh nhã êm tai như ban đầu, ngược lại trầm hơn, tuy vẫn trong trẻo như trước, nhưng lại thiếu sự mượt mà thanh lệ của nữ tử, hơn vài phần trầm ấm mạnh mẽ của nam tử.

Nàng nhìn người trong gương, vô cùng xinh đẹp tuấn tú, mái tóc ngắn đen như mực được buộc trong chiếc khăn vuông màu vàng, làn da như hàn băng, chân mày dài mảnh đen như mực, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hồng hào.

Tuy có chút yếu mị của nữ tử, nhưng dung mạo lại thanh khiết lạnh lùng, trong ánh mắt lại có sự kiên nghị cơ trí của nam tử thời đại này mới có. Cùng với huyệt kết rõ ràng và thanh âm của nam tử, cho dù có người nghi ngờ, cảm thấy nàng có phong thái của nữ nhân, nhưng sẽ không hoài nghi nàng là một nữ tử.

Huống chi, Lam Hoàn đã khử đi mùi hương thiếu nữ trên người nàng, từ nhỏ nàng cũng chưa từng đánh lỗ tai, chỉ cần dùng vải buộc chặt ngực, sợ là qua mấy ngày chính mình cũng tưởng bản thân là một nam nhân.

Khánh Nhiễm thay đổi xong quần áo, liền cầm lấy Liễm Sát, đứng dậy lấy kim sang được mà sư phụ đã điều chế, cùng giải độc hoàn thông thường bỏ vào túi, đập bộ phóng ra ngoài.

Bóng đêm thâm lương, nàng rời khỏi thôn, thân ảnh như một luồng điện, lao về phía quân doanh của Chiến quốc đóng cách chân núi Vân Đăng Sơn không xa.

Lúc đến được quân doanh, trăng đã treo lên giữa trời, cả quân doanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có một đống lửa phát ra ánh sáng mỏng manh.

Khánh Nhiễm lách mình tiến vào, mắt thấy trên đài cao treo một cái đầu, dưới bóng đêm mái tóc đen dài bay tán loạn, vô cùng đáng sợ. Ánh mắt nàng nhất thời lạnh lẽo, không nhìn thêm nữa, đưa mắt tập trung, thu tình cảnh trong doanh vào đáy mắt, nàng đã tìm đúng chủ trưởng. Cẩn thận né tránh binh lính canh gác, xuyên qua vài doanh trưởng, linh hoạt giải quyết bốn gã thủ quân đang ngủ gật trước trưởng.

Thân ảnh Khánh Nhiễm chỉ vừa lóe, liền tiến vào đại trướng. Ánh mắt rơi vào bộ khôi giáp của tướng lĩnh cao cấp, được treo trên giá đặt trước giường, nàng lạnh lùng cười.

Lăn một vòng trên đất, nhanh chóng đến trước giường. Trên giường có một nam nhân to lớn để râu xồm đang ngủ say, Khánh Nhiễm không hề chần chờ, Liễm Sát trong tay đã được tuốt khỏi vỏ.

Hiển nhiên tướng quân trên giường kia cũng là người đã thân qua trăm trận, sống chết trước mắt không biết đã gặp bao nhiêu lần, kiếm quang chọt lóe, hấn cũng bất ngờ mờ bùng hai mắt, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Khánh Nhiễm, chỉ cảm thấy hàn khí đập vào mặt.

Chỉ vừa kịp há to miệng, còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Khánh Nhiễm chém xuống. Khánh Nhiễm nghiêng người tránh dòng máu đỏ tươi đang trào mạnh ra của hắn, lạnh lùng cười, kéo màn giường bọc đầu vào trong. Liễm Sát cọ qua ngực nam nhân, lau đi vết máu còn lưu lại trên đó, thế này mới trở về vỏ kiếm.

Sau khi cẩn thận lắng nghe, nàng lắc mình ra khỏi trướng, thi triển khinh công một hồi, liền thần không biết quỷ không hay nhập vào trong bóng tối.

Hai nước giao chiến, luôn xem thường việc dùng kế ám sát như thế này, nhưng Vân Khánh Nhiễm nàng cũng không phải là tướng sĩ, chỉ vì các hương thân báo thù, cũng không sợ bị chỉ trích là về vang hay không về vang.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời lên cao, cách Đồng Châu không xa, trong quân doanh của Trấn Tây quân của Tinh quốc đã có tiếng vang vọng không ngừng, tiếng cầm thương, tiếng vật lộn, tiếng chạy bộ, âm thanh hô to... Hiển nhiên là những binh sĩ vừa đầu quân một ngày đang tập luyện bên trong.

Không ai không biết, Trấn Tây quân này do một tay Dực Vương Yến Hề Ngân dựng nên, chính là tinh binh đứng đầu ở Tinh quốc. Không biết bao nhiêu lần đã khiến Chiến quốc thất bại, quân phong lại cực kì nghiêm minh, được xưng là Thiết Huyết chiến sĩ của Tinh quốc.

Giờ phút này đội binh thủ hộ bên ngoài doanh đang phấn chấn tinh thần, cảm thương đứng thẳng người, ánh mắt sáng ngời. Không ai không biết, chỉ vừa hôm trước, Dực Vương Yến Hề Ngân đã từ kinh thành trở về, lúc này đang ở bên trong doanh trướng, tất nhiên so với ngày thường bọn họ càng thêm hưng phấn.

Lại vào lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến, tiếng vó ngựa dồn dập như sấm nhanh chóng đến gần, nhanh nhẹn nhưng có lực. Những binh lính canh gác không khỏi âm thầm nhìn nhau, tiếng vó như vậy, tốc độ như vậy, e rằng chỉ có Vương gia mới có thể làm được, nhưng Vương gia rõ ràng còn ở trong quân, chưa từng bước ra ngoài...

Mọi người không khỏi đồng thời nhìn về phía xa, chỉ trong chớp lát một người một ngựa liền xuất hiện trước mắt. Hào phong thái! Mọi người không khỏi cùng đồng loạt nín thở.

Tà áo xanh của người ngồi trên lưng ngựa tung bay, trong lúc phi nhanh tư thái vẫn tự do không một chút gò bó, lúc ngực bay như tên bắn, phong thái vẫn luôn tao nhã nhẹ nhàng, như làn sóng nước, bóng trắng thanh, ngọn gió xuân lướt qua cánh vật, tuấn nhã nhưng thông thả ung dung. Mặc dù không phải là Vương gia của họ, nhưng cũng là một mỹ nam tử không hề thua kém Vương gia.

Đến lúc người đó tới gần, mọi người đều phải trợn mắt. Hảo dung mạo!

Gương mặt nam tử kia hờ hững lại lạnh lùng, linh hoạt ngồi trên lưng không chế ngựa. Trong đôi mắt sáng trong đen như mực cũng là ánh nhìn yên tĩnh lạnh nhạt, tựa như một thanh trường kiếm, phát ra hàn quang tĩnh mịch nhưng lại lạnh lẽo như gió rét, khiến người khác bị cảm phục.

Sau một lúc lâu một gã tiểu binh mới tiến lên, khom người nói: “Nơi này chính là trọng địa trong quân, không biết công tử có việc gì? Nếu không có, xin hãy nhanh chóng rời đi.”

Khánh Nhiễm thấy ai nấy sau khi ngờ ngẩn nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, hơn nữa thái độ khi tiến lên dò xét người khác, tuy khiêm tốn nhưng lại rất đúng mực, nàng không khỏi hơi chau mày, xem ra nàng đến đây, quả thật không uổng phí.

Đang muốn mở lời, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một âm thanh trong trẻo.

“Xảy ra chuyện gì?”

Lúc tiếng nói cất lên, một nam tử có dung mạo hơn người mặc khôi giáp đã bước nhanh đến. Khánh Nhiễm tập trung nhìn, khe cong khóe môi. Nam nhân này nàng đã gặp qua, lần đó ở trong tửu lâu, chính là một trong hai gã nam tử đã trắng trợn quan sát nàng.

Nàng suy nghĩ vài lần, trong lòng lại hơi buồn cười. Dực Vương? Hóa ra chúng ta đã sớm gặp nhau.

Tô Lượng đi nhanh tiến ra ngoài, cười nhìn về phía Khánh Nhiễm, vừa rời từ xa hắn đã chú ý đến tình huống phía này. Chê cười, nam tử đến đây xuất sắc như vậy, Tô Lượng hẳn há lại không biết đến đạo lý kết giao? Nhưng không hiểu sao nam tử này lại nhìn quen mắt như vậy?

“Tại hạ là Thiếu Lang tướng trong quân, xin hỏi nhân huynh có chuyện gì?”

Khánh Nhiễm cũng không nói nhiều, ném bỏ bao cầm trong tay về phía trước. Tô Lượng nhanh chóng tiếp nhận, cười nói.

“Nhân huynh có chuyện gì cứ nói, trong quân không thể một mình thu lễ.”

Khánh Nhiễm nhướn mày: “Không phải lẽ vật, đây chính là thành ý tông quân của bản nhân, Lang tướng đại nhân không ngại có thể mở ra nhìn xem, nhất định sẽ hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Mới Vào Quân Lữ

“Không phải lẽ vật, đây chính là thành ý tông quân của bản nhân, Lang tướng đại nhân không ngại có thể mở ra nhìn xem, nhất định sẽ hài lòng.”

Nghe nam tử nói như thế, Tô Lượng cũng ngẩn ra, nhử mày nhìn về phía nam tử, thấy nam tử trước mặt có bộ dáng tao nhã, hơn nữa không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, khiến hắn đối với nam tử này có một thiện cảm rất tốt. Tô Lượng cũng không nói gì thêm, cười ha ha nhanh chóng mở bố bao kia ra.

“A!”

Trước mắt chính là đầu người máu chảy đầm đìa, Tô Lượng vốn không e ngại, luôn nhìn quen một vật như thế này, nhưng lại không tránh khỏi kinh hô một tiếng, suýt nữa đã ném vật trong tay đi.

Bên tai vang lên một tiếng cười khê, hắn ngẩng đầu cảm giận nhìn chăm chăm Khánh Nhiễm, thật sự không rõ bản thân đã đắc tội với người này lúc nào. Hắn ta rõ ràng cố ý trêu đùa mình, vừa rồi dù là ai, khi nhìn về mặt của hắn cũng đều nghĩ trong bố bao nhất định chứa một vật rất tốt.

Trong lòng Tô Lượng rầu rĩ, nét mặt cũng không cam lòng thừa nhận mình bị dọa sợ. Hắn cúi đầu đem đầu người này giờ lên, vừa nhìn xuống lại kinh hãi: “Đây không phải là... không phải là...”

Khánh Nhiễm thấy vẻ mặt hắn sùng sốt, lấp ba lấp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh, liền nhướn mày tiếp lời nói: “Đây chính là tướng quân kiêu dũng của Chiến quốc, Mã Quốc Thành, cũng là thành ý đi tông quân của bản công tử.”

Nét mặt Tô Lượng khê biến, ngay sau đó liền nở nụ cười, vui mừng nói: “Tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào? Trước hết xin cùng bản Tham tướng tiến vào trong doanh, kể rõ tường tận hơn, sau khi bản tướng báo cáo cho Vương gia, nhất định sẽ có an bài. Thấy thế nào?”

Khánh Nhiễm xoay người xuống ngựa, ôm quyền nói: “Tại hạ họ Dịch, tên chỉ có một chữ là Thanh, mong rằng được Tham tướng đại nhân nói tốt thêm vài câu trước mặt Vương gia.”

Tô Lượng phân phó tiểu binh dắt ngựa của Khánh Nhiễm vào chuồng, một mặt nói: “Điều đó là đương nhiên, bản Tham tướng và Dịch huynh đệ nhất kiến như cố *mới gặp đã thân*, tất nhiên sẽ hy vọng Dịch huynh đệ có thể ở lại trong doanh. Bản nhân họ Tô, tên một chữ Lượng.”

Khánh Nhiễm nhớ đến ánh mắt lạnh lạnh của Tô Lượng lúc ở tù lâu, trong lòng khê động, nhanh chóng khom người, giọng nói: “A! Nguyên lai là Tô huynh*, về sau còn thỉnh Tô huynh* chiếu cố nhiều hơn.”

Tô Lượng đứng trước ánh mắt lấp lánh của nàng, không hiểu sao lại một trận rung mình, cảm thấy từ “Tô huynh” trong miệng nàng nói ra, nghe cực kì không được tự nhiên, có vẻ giống như... “Bộ ngực sữa” *?

(“Bộ ngực sữa” là từ mình đã dịch theo nghĩa thuần Việt, nguyên gốc từ Hán Việt là “tô hung”. Hai từ “Tô huynh” và “tô hung” hoàn toàn trùng âm với nhau, đều đọc là “sū xiōng”)

Hắn giương mắt nhìn nam tử trước mặt, nam tử lại nở nụ cười dịu dàng, rõ ràng chính là một người nho nhã, thế này mới thâm nghĩ nhất định là mình đa tâm, xấu hổ cười: “Ha ha, Dịch huynh đệ vẫn gọi ta là Tô Lượng đi, người đợi một chút, ta đi xin chỉ thị của Vương gia.”

Khánh Nhiễm gật đầu, nhìn Tô Lượng vội vàng chạy đi, khê cong khoe môi nở nụ cười.

Tô Lượng vào đại trướng, đã thấy Yên Hề Ngân mặc một thân thường phục, đang ngồi sau trường án đùa nghịch một thanh cự cung.

Hắn thấy vẻ mặt Yên Hề Ngân chuyên chú, cũng không dám quấy rầy, chỉ khom người đứng chờ một bên.

Yên Hề Ngân chỉnh thử dây cung vài lần, lại bất ngờ đứng dậy, cầm một loạt cung sắt đặt lên dây cung, nhẹ nhàng kéo căng cung tên, tay phải hắn buông lỏng, dây cung phát ra một tiếng vang cực lớn, dường như dây cung đã bị một sức lực vô cùng to lớn chèn ép, cùng lúc đó mưa tên phá không mà ra, thẳng tắp bay ra khỏi đại trướng, bắn vào cọc gỗ nằm trước cửa trướng, tiếp tục phá tan cọc gỗ bay ra xa, thẳng tắp như xông về phía chân trời, uy lực của tầm bắn hẳn là từ trước đến nay chưa từng thấy.

Tô Lượm nhin không được kinh hô một tiếng: “Uy lực thật lớn! Cuối cùng Vương gia cũng đã chế tạo hoàn thiện Xạ Nhật cung!”

Ánh mắt của Yến Hề Ngân cũng khẽ lóe lên, biểu thị sự vui mừng, cánh tay to lớn duỗi ra đem cự cung giao cho Tô Lượm.

“Truyền lệnh cho Binh Khí ti* nhanh chóng chế tạo, cần phải cho mỗi cung tiến binh có năng lực sở hữu một cái. Nếu quân phí không đủ, cứ trừ vào thực lộc *tiền ăn* của Bản Vương. Đó là cái gì?”

(Binh Khí ti: Chức quan trông coi việc chế tạo khí giới trong quân lữ)

Hắn thấy Tô Lượm hưng phấn tiếp nhận cự cung, mỉm cười dờ mắt về phía bố bao trong tay Tô Lượm.

Tô Lượm thế này mới giật mình, vội vàng đem bố bao thả xuống đất, một cước đá văng ra: “Là vật do một nam tử tự xưng Dịch Thanh đưa đến, hắn nói muốn đi tòng quân, đây là thành ý của hắn.”

Ánh mắt Yến Hề Ngân thần nhiên đảo qua đầu người trên đất, hơi nhíu mày: “Mã Quốc Thành? Có chút ý tứ. Nếu hắn đã muốn tòng quân, vậy cho hắn đến Bộ Binh doanh đi.”

Hắn nói xong liền liêu bào ngồi xuống chủ tọa, nâng chung trà khỏi trà bàn khẽ nhấp một ngụm, mắt thấy Tô Lượm vẫn đứng bất động, ánh mắt liền trêu chọc: “Còn có việc gì sao?”

Mặt Tô Lượm tỏ vẻ không hiểu: “Vương gia không đi gặp Dịch Thanh kia sao? Người này rất kỳ quái, lại giết chết Mã Quốc Thành, hay là Chiến quốc cố ý giả họa cho Tinh quốc chúng ta, còn có mưu đồ khác.”

Yến Hề Ngân cười khẽ: “Không cần, cho dù trong lòng có điều bất chính, nhưng đầu của người này cũng đã nằm trong đại trướng chúng ta. Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do. Nếu Chiến quốc quả thật đến khởi binh vãn tội, Bản Vương cầu còn không được, chẳng phải luôn cần bày bố để thăm dò Chiến quốc thật hư thế nào sao. Người chú ý hắn một chút là được rồi, Bản Vương cũng muốn xem hắn dự tính như thế nào.”

Tô Lượm lên tiếng lĩnh mệnh, xoay người ngấm nghĩa thanh cung cứng cáp trong tay, đang muốn đi nhanh bước ra ngoài, Yến Hề Ngân lại hơi chau mày.

“Lật lật cái gì! Đem thứ bản thủ này ra ngoài ném đi.”

Tô Lượm sừng sốt, nhanh chóng cười hắc hắc với Yến Hề Ngân, khom lưng cầm đầu của người này, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt hắn lập tức sáng lóa, cước bộ nhẹ nhàng rời khỏi đại trướng.

Yến Hề Ngân nhìn bộ dáng kích động của hắn, khẽ nhíu mày, xem ra nam tử Dịch Thanh này cũng tương đối có mấy phần năng lực. Tham tướng của hắn lại bị ảnh hưởng như vậy, có chút ý tứ. Yến Hề Ngân khẽ kéo khóe môi, hừ lạnh một tiếng cầm binh thư đặt trên án, cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, bắt đầu tập trung nhìn.

Tô Lượm ra khỏi đại trướng liền đi thẳng đến hướng của Khánh Nhiễm, mặt lộ vẻ khó xử, đem bố bao kia đưa lên, nhíu mày thờ dài nói: “Haizz, thành ý này của người Vương gia thấy chương mất, người nên đi nhanh đi.”

Khánh Nhiễm sừng sốt, chân mày chau chặt lại với nhau, trong lòng vừa động, cũng có chút hiểu được. Vương gia kia có lẽ đã xem nàng là gian tế, chính mình vốn nghĩ lúc này không phải là thời gian trung bình, cầm đầu người này nhất định sẽ được trọng dụng, nhưng thật ra lại thiếu suy tính kĩ càng.

Trong lòng buồn bực về kết quả lấy đầu người này, tâm niệm, không thu thì không thu. Đợi đến lúc hai nước có đại chiến, hắn trực tiếp đến chiến trường, đến lúc đó mọi chuyện sẽ tự nhiên sáng tỏ. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Lượm cũng một trận ngốc lảng, bước lên phía trước ngẩn nằng lại: “Ài, người cái tiểu tử này, sao lại nói đi liền đi, một chút kiên trì cũng không có, những người trẻ tuổi bây giờ đều giống như người vậy sao?”

Khánh Nhiễm hồ nghi nhìn về phía hắn: “Ai cũng giống như ta vậy thì còn cầu các người thu nhận sao?”

Tô Lượm khẽ khịt mũi, bĩu môi bực mình nói: “Vừa rồi ta chỉ trêu chọc người thôi, Vương gia cho người đến binh bộ doanh đưa tin, đầu của người này người tự xử lý đi. Bản tham tướng còn có việc, người cứ tự động đến Binh Bộ doanh.”

Tô Lượm dửng dưng, liền xoay người rời đi.

Khánh Nhiễm nghe hắn lẩm bẩm, cái gì “Tiểu tử chết tiệt, quỷ tính ranh”. Không khỏi âm thầm buồn cười, nàng đi về phía trước hai bước, lại dừng lại nhìn về phía chủ trướng. Lực đề vận dây cung xuất ra ba mũi tên vừa rồi, hẳn là từ tay của Dực vương Yến Hề Ngân, không uổng với danh xưng Tứ đại danh tướng năm đó, quả thực có chỗ phi phàm.

Nhưng Vân Khánh Nhiễm nàng cũng sẽ không thua kém, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ khiến người trong trướng kia nhìn mình với cặp mắt khác.

Khánh Nhiễm dùng tên giả Dịch Thanh đầu nhập vào Trấn Tây quân, nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, cuộc sống quân lữ lại gian khổ như thế này. Yến Hề Ngân trị quân cực kì nghiêm cẩn, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu thao luyện, thậm chí có lúc còn phải hiên ngang đứng giữa trận gió lạnh thấu xương, cả lúc tuyết rơi lạnh lẽo thấm vào da. Tuy nhiều năm qua, ngày ngày nàng đều đến đỉnh núi để luyện võ, nhưng không đi vào lúc sớm như thế này.

Thao luyện đến hừng đông mới có thể dùng chút thức ăn, thức ăn của quân doanh tất nhiên cũng không khá hơn. Kế tiếp là một ngày đối luyện, bộ binh doanh chia làm hai đội, luyện tập vật lộn với nhau. Đến chiều lại phải tập trận pháp, một ngày đúng là không có phút giây rảnh rỗi.

Bất quá điều làm Khánh Nhiễm vui mừng, chính là Dực vương nghiêm khắc kia mỗi ngày đều theo sát mọi người, nhiều lần nhìn thấy thân ảnh cao ngất ở phía xa, Khánh Nhiễm liền dâng lên vài phần tán thưởng, âm thầm đem nỗi khổ trong lòng đè ép xuống. Người ta thân là Vương gia lại có thể làm gương tốt, vậy mình còn việc gì phải than thở?

Nhiều ngày sau, ngược lại nàng cũng nghe không ít điều tốt về Yến Hề Ngân, toàn bộ binh lính đều xem hắn như một vị thần, vô cùng kính trọng. Thật ra đối với Dực vương này Khánh Nhiễm cũng ngày càng cảm thấy hiểu kì, mỗi khi trông thấy thân ảnh kia, cũng nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Thao luyện vất vả cũng thôi, nhưng khiến người ta chịu không nổi chính là tổng số mười người lại chen chúc trong một gian trướng. Tuy Khánh Nhiễm đã tìm được một chiếc chiếu ở góc khuất nhất, nhưng mỗi khi nghỉ ngơi, trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên. Hơn nữa mùi hương trên người những binh lính này quả thật rất khó ngửi, cũng may bây giờ là mùa đông, nếu đến mùa hạ, quả thật Khánh Nhiễm không biết nên sống như thế nào.

Bất quá người mình sợ rằng còn bản hơn vậy, vì thế mỗi ngày tuy mệt lã, nhưng đều phải lăn qua lăn lại một lúc lâu mới có thể chợp mắt. Để tránh bại lộ thân phận nữ tử của mình, nàng luôn thận trọng từng chút một, ở trong doanh cũng rất ít khi nói chuyện.

Lúc ngủ cũng luôn hướng mặt ra ngoài doanh trướng, lui vào một góc. Những trung sĩ thao luyện đã biết nàng có võ nghệ bất phàm, lại không muốn kết giao với người khác, nên cũng có chút ngại với nàng, không dám đến quấy rầy.

Chỉ là lời nói thô tục của bọn lính mỗi đêm đều khiến nàng lúng túng, không có cách nào khác, cuối cùng phải dứt khoát tìm bông nhét vào hai lỗ tai. Chỉ mong giao chiến mau đến, nếu không bản thân thật sự chưa kiên công lập nghiệp, tinh thần đã bị sa sút mà hóa đại.

Cũng không biết có phải ông trời đã nghe thấy lời cầu khẩn của nàng hay không, chiến tranh quả thật nhanh chóng bạo phát. Lại nói tiếp, nguyên nhân dẫn đến trận chiến này cũng có liên hệ ít nhiều với Khánh Nhiễm.

Chuyện là thế này, ở giao giới của Tinh quốc và Chiến quốc, có một trấn nhỏ gọi là Mã Điểm.

Trấn nhỏ cách cửa Tây của Hàn Cốc quan Tinh quốc vài dặm, nằm sâu bên trong sơn cốc, vô cùng kín đáo, từ trước đã là biên cảnh của Tinh quốc, người trong trấn cũng tự xưng con dân của Tinh quốc.

Nhưng khoảng một tháng trước, thủ quân ở Hàn Cốc quan Tinh quốc tuần tra đến thôn nhỏ này, lại phát hiện người dân trong thôn đã biến mất không có lý do, trấn nhỏ mấy nghìn người giờ lại không một bóng người. Thủ quân điều tra nhiều lần nhưng lại không tìm ra manh mối, việc này luôn được lan truyền như một chuyện lạ.

Mãi đến ba ngày trước, có một phụ nhân lão đạo chạy đến Hàn Cốc quan, khóc lóc thảm thương muốn gặp thống lĩnh của Thủ quân.

Đến lúc này chuyện ở trấn nhỏ mới được phơi bày ra ánh sáng. Hóa ra thủ quân canh gác biên cảnh của Chiến quốc, không chịu được cảnh quân lữ tịch mịch, lại đúng lúc tướng lĩnh Thủ quân vừa nhận mệnh từ triều đình, Vạn Niên Đạt, chính là một người vô cùng háo sắc.

Vì thế vào một đêm không trăng, Vạn Niên Đạt đã tự mình dẫn binh, huyết tẩy Mã Điểm, giết chết tất cả nam nhân, bắt những nữ tử trong trấn.

Sau đó bọn họ lại hủy thi diệt tích*, đem thi thể của nam nhân kéo vào cánh nội của Chiến quốc làm mồi cho sói hoang, mà những nữ nhân kia liền biến thành nô dịch ẩm giương mỗi đêm của Thủ quân Chiến quốc, bị chà đạp lăng nhục.

(Hủy thi diệt tích: hủy thây, không để lại dấu vết)

Trấn này tuy không lớn, dân cư cũng không nhiều, nhưng người người đều là con dân của Tinh quốc, hơn nữa đa số quân binh của Hàn Cốc quan đều là người trong trấn. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hàn Cốc quan giận dữ không thể kiềm chế được.

Thủ quân của Tinh và Chiến vốn lân cận, tin tức không kịp bẩm báo cho Yến Hề Ngân, lại đúng lúc quan binh tuần tra của Chiến quốc và lính gác của Tinh quốc chạm trán nhau, lúc này đã nổi lên một trận chém giết. Quân binh của Chiến quốc chết vô số kể.

Lúc đó Vạn Niên Đạt dẫn hai vạn binh lính tinh anh hùng hổ đến Hàn Cốc quan, nhục mạ khiêu chiến, chúng binh trong quan vốn đã tức giận, lại nhìn thấy cảnh này, làm sao có thể áp chế được lửa giận? Vì thế liền xuất quan nghênh chiến, càng dẫn đến xung đột lớn hơn. Cuối cùng Vạn Niên Đạt phải dẫn đoàn binh mà chưa đến một vạn người rút quân trở về.

Quan hệ của hai nước Chiến và Tinh vốn đã vô cùng căng thẳng, nay lại xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy, trong nhất thời, dù là một đứa trẻ cũng cảm nhận được không khí khẩn trương.

Đến khi tin tức rơi vào tay Trấn Bắc quân, Yến Hề Ngân nhủu mày trong chốc lát, liền nhanh chóng an bài chiến bị.

Mọi người có hiểu trận chiến này liên quan ít nhiều gì tới Khánh Nhiễm không, ban đầu mình đọc mà thấy không liên quan, mà nghĩ một hồi mới ngộ ngộ được một chút. Nếu theo mình nghĩ, thì một tháng trước Khánh Nhiễm lấy đầu Mã Quốc Thành, chắc chắn đã làm tăng thêm sự căng thẳng trong quan hệ hai nước Tinh và Chiến, hơn nữa Mã Quốc Thành bị giết, thống lĩnh thủ quân của Chiến quốc không còn, cho nên triều đình mới phái ông Vạn Niên

Đạt này, dẫn đến thôn Mã Điểm bị diệt, xung đột gay gắt xảy ra. Dây mơ rễ má một thời, căn nguyên cũng là từ cái đầu mà Khánh Nhiễm đã chém ==))

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 32: Huyết Nhiễm Y Bào

Khánh Nhiễm theo Bộ Binh doanh, tiên phong đi trước đón gió lạnh, một đêm trèo đèo lội suối, yên lặng di chuyển, đi qua mấy ngọn núi, rốt cục vào tàn sáng cũng chạy đến cốc khẩu trước giàn núi*.

(Nơi tiếp giáp giữa hai triền núi)

Bọn họ làm theo quân lệnh, ẩn trong những gò đá nhấp nhô hai bên trái phải của sơn cốc, đến lúc ẩn nấp ổn thỏa, Khánh Nhiễm đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi hơi trầm xuống.

Dọc đường đi nàng đã chú ý đến địa hình bên trong sơn cốc, tất nhiên biết khe núi này rất khúc khuỷa, mà lúc này bọn họ lại ẩn nấp ở cửa cốc, dù nhìn thế nào cũng thấy không phải là một nơi mai phục tốt. Trong lòng nàng nhảy rộn, không ngờ lần đầu ra chiến trường lại gặp phải một trận tử chiến lấy mạng đổi mạng như thế này.

Đúng vậy, nàng căn cứ vào địa hình trong cốc đã đoán được mục đích để bọn nàng đến đây. Khe núi này do hai vách đá sừng sững dựng nên, chính là một nơi cực tốt để bố trí phòng vệ mai phục, nếu có thể đem quân địch dẫn vào trong cốc, trước sau chặn đường, lại mai phục ở trên cao, dù quân địch có đông hơn, nhưng lại không thể làm được gì, chỉ có nước chạy đằng trời.

Đương nhiên, quân địch cũng không phải là kẻ ngốc, nhất định sẽ phái quân tiên phong tiến vào trong cốc thăm dò, thấy trong cốc không có gì khác thường mới để đại quân tiến vào cốc.

Mà lúc này bọn họ lại ẩn nấp ở cửa cốc, nhất định sẽ được sử dụng để dẫn dụ quân địch. Muốn họ tạo ra trận thế của đại quân, chiến đấu ác liệt rồi lui binh, thế này mới có thể khiến quân địch nghĩ rằng đại quân của Tinh quốc không thể địch lại, lúc này để truy cùng giết tận mà tiến vào cốc.

Nói như vậy, trận chiến này chắc chắn vô cùng mãnh liệt, trong lòng Khánh Nhiễm nặng nề. Nhìn thống lĩnh Bộ Binh Mã Cương cách đó không xa, đã thấy thần sắc hân hoan cũng nghiêm nghị, gương mặt trầm trọng, chân mày cau chặt lại với nhau.

Điều này càng khiến suy nghĩ trong lòng Khánh Nhiễm thêm chắc chắn, nàng nhìn xung quanh, hiện lên trước mắt chính là những gương mặt đầy sức sống. Nhưng mà trong những gương mặt này, sẽ có bao nhiêu người không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa...

Trong lòng Khánh Nhiễm bị thương, hốc mắt đã hơi nóng lên. Luồng gió lạnh thấu xương cuốn lên làn tóc, nàng hít sâu một hơi, không nghĩ nhiều nữa, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía sơn đạo.

Tối gần giữa trưa, ánh nắng trắng lóa ở giữa trời phủ xuống, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy ấm áp, ánh sáng chói mắt chiếu vào bên trong khe núi, vách đá càng thêm cứng rắn, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo.

Đã mai phục được hai canh giờ, nhưng quân địch vẫn chưa đến, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy thân thể đã cương cứng, cả người lạnh run. Mắt bị gió lạnh đâm vào rất đau rất, nàng hơi nhắm mắt lại, làm dịu bớt khóe mắt.

Lại vào lúc này, ở phía cuối sơn đạo, một đàn chim phóng lên cao, Khánh Nhiễm cũng đột nhiên mở bừng mắt.

Đến đây!

Hai tay Khánh Nhiễm nắm chặt lại, trong lòng bàn tay đã thấm mồ hôi. Dù sao cũng là lần đầu ra chiến trường, trái tim nàng hơi đập rộn.

Trong lúc nàng tập trung nhìn, đã có thể thấy rõ cung nỗ và đao kiếm sáng lóa của quân địch, dưới ánh nắng chói mắt, hàn quang càng thêm sắc bén ngút trời.

Đại đội đông nghị đã áp sát về hướng này, mắt có thể thấy không có điểm cuối. Đại quân đến đây phải hơn mấy vạn người!

Mà bọn họ lại chỉ có năm ngàn người! Trong lòng Khánh Nhiễm bỗng căng thẳng, cau chặt mày kiếm.

Quân địch càng ngày càng gần, đến khi đại quân đứng trước cửa cốc, Khánh Nhiễm chăm chú nhìn nam nhân đang ngồi thẳng trên lưng ngựa ở trước trận, đột nhiên ánh mắt ngưng trệ.

Hai mắt nàng nheo lại, nhìn chăm chăm vào vết bớt màu xanh trên mặt người nọ, tay phải bỗng nhiên nắm chặt trường kiếm trong tay, khớp xương nổi lên rõ ràng, ngực phập phồng.

Nàng đã gặp người đó!

Nàng còn nhớ rất rõ đêm đó, lúc nàng ẩn thân bên trong huyệt đá, ở chỗ ánh lửa tập trung, nam tử đứng phía sau Khúc Đông Bình, trên mặt hắn rõ ràng có một vết bớt màu xanh như vậy.

Vết bớt hình bán nguyệt, tuyệt đối không sai!

Khánh Nhiễm cắn chặt răng, gắt gao ngăn chặn kích động trong lòng, không để mình có hành động nông nổi.

Nhưng vào đúng lúc này, Mã Cương đứng cách đó không xa lại nâng tay phải lên, rồi bất ngờ hạ xuống, nhất thời, những cung nỏ thủ mai phục trước cửa cốc trong nháy mắt đã đứng dậy.

Điều cung cường tên, chấn động vang dội, kiếm quang đầy trời xé ngang một khoảng thiên không trắng lóa, một vòng vũ tiễn dày đặc qua đi, ngựa của Chiến quốc bên trong sơn cốc hí dài, vung đập hỗn loạn, tình thế có chút rối ren, người chết cũng không ít.

Khánh Nhiễm thấy tuy bọn họ hoảng sợ, nhưng đội hình lại chưa từng rối loạn, không khỏi âm thầm kinh hãi, xem ra đây là những tinh binh đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghĩ đến nhất định là thủ quân trấn thủ ở Vân Đăng Sơn và cửa quan Tây Bạch Nga.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, dư quang Khánh Nhiễm đã thấy cờ hiệu của Quan Lệnh Kỳ* vung lên, nhất thời nàng như một luồng điện đen, nhanh chóng lao ra, bức thẳng về phía thống lĩnh đang cười đại mã trước trận của quân địch.

(Quan Lệnh Kỳ: Người cầm cờ chỉ huy quân lính)

Lúc này, tiếng kèn phát lệnh tiến công phía sau mới thổi lên. Mã Cương hét lớn một tiếng: “Các huynh đệ, sát!”

Nhất thời những tướng sĩ Tinh quốc ẩn nấp bên trong sơn đạo đều xông ra, hướng về phía dưới cốc ép sát, tiếng gào thét chấn động sơn cốc.

Mã Cương đem một đao chém đứt cánh tay của tên lính bên cạnh, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, một bóng người đã từ đỉnh đầu hắn bay sượt qua. Trong lòng hắn kinh ngạc, hảo công phu!

Tập trung nhìn kỹ, hóa ra chính là tiểu binh tên Dịch Thanh kia, Mã Cương thấy hắn lưu loát chém ngã một quân địch, thả người một chút đã đột phá đến hướng quân địch tập trung dày đặc ở phía trước.

Hai mắt Mã Cương híp lại, chỉ thấy Dịch Thanh bị hơn mười tên lính địch vây công, nhưng vẫn không thể cản nổi, võ công đúng là trác tuyệt bất phàm.

Mã Cương thầm khen, quả là một tên không sợ chết. Khó trách lúc rời doanh Tô Tham tướng đã bảo mình chú ý kỹ tên tiểu tử này, trở về phải nắm bảo kê lưỡng, nghĩ đến nhất định là Vương gia có ý muốn bồi dưỡng, đề bạt tiểu tử này.

Chính lúc hắn đang suy nghĩ, một người đã vung đao bổ tới, hắn vội vàng thu hồi tâm thần, hét lớn một tiếng, giương đao ngăn cản.

Tiếng trống trận như sấm, gió lửa bốc lên tận trời, tiếng chém giết nổi lên bốn phía, đao quang kiếm ảnh, huyết nhục bay tứ tung, đây chính là chiến trường. Một cốc khâu yên tĩnh, trong chốc lát đã biến thành Tu La tràng ở chốn nhân gian.

Quân địch lũ lượt kéo đến, Khánh Nhiễm chỉ có thể theo bản năng huy động hàn kiếm trong tay, một khắc cũng không dám lơ đãng, nàng biết rõ đây là chiến trường, không cho phép có nửa điểm nhân từ.

Trường kiếm bay đến, chiêu thức nhanh nhẹn mạnh mẽ, nơi đi qua đều cuốn lên một mảnh mưa máu, nàng nhìn quanh bốn phía, hiện lên trước mắt chính là những con người đỏ rực đầy sát khí.

Giờ phút này, ai cũng không muốn thối lui, đứng giữa con đường sống và chết, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn.

Trần Bắc quân chính là tinh binh Yên Hà Ngân tự tay huấn luyện, mỗi người đều ngang nhiên đứng cầm, thân ảnh màu xanh bay lượn như hồng nhan.

Trong lòng nàng biết, lúc này thêm một khắc, cũng là thêm thời gian để quân chủ lực bố trí mai phục bên trong sơn cốc, cũng thêm khả năng giết chết một tên địch, lại càng có thể mê hoặc địch nhân, dẫn dụ chúng tiến vào trong cốc.

Nghĩ như vậy, trường kiếm trong tay nàng lại huy động như dòng nước, tạo ra một trận bạch quang lạnh lẽo. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, trong thoáng chốc nàng đã biến thành một tên Tu La đoạt mạng.

Đây là trận chiến dụ địch dữ dội nhất mà trước nay chưa từng có, trong cốc quanh quẩn những hơi thở chết chóc và tuyệt vọng, những tảng đá xanh trên triền núi sớm đã bị nhuộm đỏ, trên bầu trời lan ra một màu máu đỏ thẫm.

Không biết đã chém giết bao lâu, một canh giờ, hay là hai canh giờ?

Mã Cương giương mắt nhìn xung quanh, mắt thấy thời cơ đã đến, nếu còn đánh tiếp e rằng sẽ tự diệt. Hắn hét lớn một tiếng, Quan Lệnh Kỳ đã giương đại kỳ, tiếng chiêng dồn dập vang lên, ngay lập tức đội quân của Chiến quốc ùn ùn đuổi đến.

Khánh Nhiễm nghe tiếng chiêng gọi rút quân, bốn phía xung quanh, kể cả những địch nhân bị đánh rơi xuống ngựa cũng nhanh chóng chạy về hướng sơn

cốc.

Mắt thấy quân địch truy đuổi không buông, còn quân ta vì rút lui ở sau mà bị chém vào lưng, ngã xuống vô số kẻ. Nàng quyết định nhanh chóng, hét lớn một tiếng.

“Mọi người chớ hoảng sợ, tập hợp lại, phối hợp tiếp ứng lẫn nhau, tạo thành vòng tròn di chuyển để rút lui.”

Lúc nàng cất tiếng nói đã vận khí, mỗi tiếng đều to rõ vang dội, không ngừng quanh quẩn bên trong sơn cốc. Mọi người nghe được, nhanh chóng tập trung về một chỗ, Khánh Nhiễm giương kiếm về phía trước, giết chết những kỵ binh đang xông đến, khiến bọn chúng hỗn loạn ngã khỏi lưng ngựa.

Đến khi nàng mang theo một nhóm người hợp vào chúng binh lính đã tập trung ngày một đông, khí thế đã vô cùng mạnh mẽ. Khánh Nhiễm chỉ huy mọi người làm thành vòng tròn, quay về bảo vệ đồng bạn, qua lại trùng kích.

Nàng xốc ngựa bật lên cao, mắt thấy nơi nào có quân của ta bị bỏ lại phía sau, liền chỉ huy lên trước để cứu viện. Vòng người càng đi càng lớn, khí thế cũng ngày càng không thể ngăn cản, mọi người vừa đánh vừa lui, cuối cùng mở một đường máu, chạy vào trong cốc.

Đại quân Chiến quốc thấy Tinh quân bị đã bại phải thối lui, liền hò hét vang trời, đuổi theo tiến vào trong.

Khánh Nhiễm chỉ thấy có vài người ở phía sau bị quân địch cuốn lấy, nàng liền thúc ngựa quay lại, đập lên đầu ngựa phi thân phóng vọt lên, thân ảnh bay ra, trong nháy mắt đã đến được cuối hàng ngũ, tiêu diệt những binh địch đang dẫn đầu xông đến, hét lớn một tiếng.

“Mau rút lui!”

Có đồng bạn mạnh mẽ như vậy cản phía sau, mọi người vừa đánh vừa lui, hướng vào thâm cốc tháo chạy.

Ra khỏi vài trăm thước, Khánh Nhiễm thấy phía trước đá nổi chập trùng, ẩn chứa sát khí, cách đó không xa lại chính là khúc ngoặt của sơn cốc.

Nàng liếc mắt liền nhận ra điều khác thường, hai bên sơn cốc có quân lính đang ẩn nấp!

Nàng nhìn về phía trước, nhưng lại thấy Bộ Binh doanh đã rút qua khúc ngoặt, chỉ còn lại một đội người bọn họ, bởi vì bị quân địch truy bắt không tha mà lạc lại phía sau. Nàng tâm sinh cả kinh, trong lòng biết những phục binh bên trong núi sẽ không vì vài người bọn họ mà đánh mất cơ hội phục kích. Vạn nhất bọn họ không thể rút lui kịp thời, chỉ có thể làm lá chắn phía sau chôn cùng đại quân Chiến quốc.

Suy nghĩ trong lòng xoay chuyển, nàng hét lớn một tiếng.

“Mọi người mau rút lui! Mau!”

Nàng hét to, liền phóng ngựa xông ra ngoài, hướng về phía quân địch đông nghịt người. Trường kiếm trong tay Khánh Nhiễm xuất mạnh, thân ảnh như bay, tung người nhảy vào sơn đạo, liều mạng ngăn chặn quân địch, chỉ trong chốc lát trên người đã sinh ra mấy vết thương.

Mắt thấy mọi người đã chạy xa hơn mười thước, nàng quát lớn một tiếng, đâm một kiếm vào cổ họng một tên địch, khiến hắn ngã khỏi ngựa, đoạt ngựa trụ vững, đánh ngã những người vây xung quanh, quay đầu ngựa tiến vào khúc ngoặt.

Vừa qua khỏi ngã rẽ, tâm nàng nhảy dựng, híp mắt nhìn lại, ở khoảng lộng cách đó không xa, phía dưới đại kì màu vàng thêu hình rồng, thân ảnh cao lớn nghiêm nghị đang ngồi thẳng tắp.

Giáp bạc giày đen, mặt trầm như nước, ngũ quan* cứng cáp tựa như được điêu khắc nên, ánh mắt lạnh thấu xương, yên lặng nhìn chăm chú về hướng này, đúng là Dục vương Yên Hề Ngân.

(Ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, miệng, mũi và thân mình)

Khánh Nhiễm thấy sắc mặt hắn lạnh lẽo, khóe môi hơi nhếch lên, mang theo vẻ lãnh khốc, trong mắt lại ẩn chứa ý châm biếm mỉa mai. Trong lòng nàng biết người này đang nghi ngờ mình, nay rõ ràng từ ánh mắt hắn cũng thấy được, bỗng cảm thấy hơi uất ức.

Khánh Nhiễm nghĩ đến trận huyết chiến vừa rồi, càng cảm thấy trong lòng phần nộ, ánh mắt đang nhìn Yên Hề Ngân cũng không khỏi sắc bén lên.

Yên Hề Ngân đón lấy ánh mắt bắn tới của nàng, khóe môi lại càng nhếch lên cao hơn. Bỗng nhiên hắn vung tay, nháy mắt trong tay đã có thêm một thanh cự cung, không đợi Khánh Nhiễm phản ứng, những mũi tên trong tay hắn đã tựa như ngôi sao băng chọt bắn ra.

Yên Hề Ngân một phát bắn ra, uy lực rất lớn, mang theo một trận gió lớn lao vút đến. Căn bản Khánh Nhiễm chưa kịp phản ứng, tiễn quang đã lóe lên.

Khánh Nhiễm quả thực không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy, nàng chỉ có thể theo bản năng trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Yên Hề Ngân, ánh mắt âm độc. Thăm nghĩ, đây là Vương gia chó má gì! Còn anh mình thần võ? Rõ ràng là đồ con lợn, đồ heo đất!

Bỏ cô nương đến âm phủ rồi, nhất định sẽ tìm người để tính sổ! Mưa tên chọt bay đến, trong lòng nàng bị ai, mệnh đã hết!

Lại vào lúc này, vũ tiễn bỗng nhiên sượt qua bên người, xuyên qua hai gò má và đỉnh đầu của nàng.

Tiếng vang cực lớn ở phía sau người truyền đến. Khánh Nhiễm sững sốt, quay đầu nhìn lại, thấy quân địch đã xông qua khúc ngoặt. Những người đi đầu đều bị vũ tiễn của Yến Hề Ngân tập kích, nghiền nát cả áo giáp, mũi nhọn xuyên qua lồng ngực của vài tên kỵ binh, mưa máu bắn lên bầu trời, thể tên vẫn không đứt, xuyên qua bảy tám gã kỵ binh nữa mới chậm rãi rơi xuống đất.

Khánh Nhiễm kinh hãi, trầm nghĩ, hảo tên pháp!

Lại vào lúc này, phía sau truyền đến từng đợt kêu la thảm thiết, trong lòng Khánh Nhiễm biết những phục binh mai phục bên trong sơn cốc đã được điều động, ánh mắt không khỏi mang ý cười, quay đầu chính lúc thấy Yến Hề Ngân đã tiên phong dẫn quân thúc ngựa chạy về hướng này.

Đại quân phía sau hần cuộn cuộn chuyển động, Khánh Nhiễm kinh hãi, vội vàng ghim cương chuyển đầu ngựa, hướng về phía quân địch chém giết.

Yến Hề Ngân đang chạy như bay đến, tầm mắt nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm, trong mắt ẩn chứa suy nghĩ, khóe môi lại giương lên một nụ cười nhạt.

Tiền quân của Chiến quốc bị đại quân ngăn cản, đang thúc ngựa cực nhanh chợt phải dừng lại, hậu quân phía sau không hay biết, nhất thời dừng vào quân của mình, người ngã ngựa đổ.

Phía sau quân lại có hơn mười khối đại thạch cuộn cuộn rơi xuống, trong chốc lát đã bịt kín sơn đạo. Hơn nữa phía trên sơn cốc, mưa tên bay xuống như trút nước, đá lớn cuốn theo những gốc cây, làm người chết vô số kể, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Khánh Nhiễm chém giết ở phía trước, xông qua sơn đạo, thấy đội quân Chiến quốc sau khi bị nhốt trong cốc có chút hỗn loạn nhưng đã khôi phục được trận hình, kỵ binh không ngừng áp về phía trước, lại có Thuần bài thủ* tập hợp hỗ trợ lẫn nhau xông ra sơn cốc.

(Thuần bài thủ: đội binh cầm tám chắn, khiêng bằng sắt, mộc che chắn cho quân phía sau)

Còn có Thuần bài thủ yểm trợ đội quân đẩy nỗ xa* (xe bắn cung) tới bên sơn đạo, bắn hỏa tiễn lên phía trên sơn cốc. Uy lực của nỗ xa rất lớn, tuy rằng tự diệt những xạ kích ở phía trên, nhưng trong nháy mắt đã đánh ngã một đội quân sĩ Tinh quốc, rất nhiều binh sĩ bị lửa lan lên người, từ sơn cốc ào ào rơi xuống, tiếng kêu la vang lên không ngừng.

Khánh Nhiễm hét lớn một tiếng, hai mắt xoay chuyển, một người một ngựa xông đến phía trước, đoạt lấy cung tiễn của một gã cung nỗ thủ đứng bên sơn đạo, thân ảnh bay lên, dư quang đã thấy một bóng đen lóe lên, nhanh nhẹn như nhận.

Đúng là Yến Hề Ngân cũng theo đó phóng đến, đập một cước lên vách đá dựng đứng của sơn đạo, lúc xoay người lại, hơn mười mũi tên đã mạnh mẽ bắn ra như sao băng, không một phát hỏng, trong giây lát đã tiêu diệt hơn mười Hỏa tiễn thủ đang điều khiển nỗ xa.

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, thanh cung cầm trong tay lại ném trả cho tiểu binh kia, ánh mắt đồng thời khế lóe lên, phi thân đập lên bả vai của một người, nhanh chóng bay về phía tuấn mã trắng như tuyết đang đứng cách đó không xa.

Nàng phi thân lên ngựa, con ngựa tê mình một tiếng, bốn vó phi động, nhưng tiếp theo lại dừng thẳng người, chỉ muốn hất nàng văng khỏi lưng ngựa.

Khánh Nhiễm cũng không kinh hãi, ghim chặt cương khổng chể, tay trái dè lại yên ngựa, dùng sức chống đỡ, thân mình bật lên gần một tấc, hóa đi lực đang bật lên cao của con ngựa. Hồi phục an toàn lại ngồi xuống ngay lập tức. Song chường dùng lực, siết chặt cương ngựa, dây cương kẹp sâu vào mồm ngựa, con ngựa ăn đau, cũng không dám càn rỡ.

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, thúc ngựa xông về phía đội quân Chiến quốc, thân mình trên ngựa nghiêng thấp xuống. Trong lúc di chuyển lại quét bay vài tên địch, phóng đến bên cạnh sơn đạo, tay phải nhoáng lên một cái, vận khí vào mũi kiếm, càn quét xông qua, trong nháy mắt đã tiêu diệt sạch sẽ những Hỏa tiễn thủ của quân địch ở phía trước.

Nàng đắc ý quay đầu, hai mắt đảo bốn phía, lại nhìn thấy một ánh mắt sắc bén đang bắn đến, nàng hơi kinh ngạc. Yến Hề Ngân lạnh lùng đứng trên một tảng đá lớn, ánh sáng trong mắt âm u, dừng lại trên bàn tay đang cầm cương của nàng.

Khánh Nhiễm khó hiểu, cúi đầu đã thấy con ngựa dưới thân có màu lông trắng muốt, yên được nạm bạc, trên trán buộc lưới vàng, trang sức có chút quý báu. Trước mắt hiện lên bộ dáng kiêu ngạo một người một ngựa của Yến Hề Ngân trong cốc lúc này, nhất thời ngộ ra, nghĩ đến thì đây đúng là ngựa của hân.

Khánh Nhiễm không khỏi sung sướng, ngựa đầu hướng Yến Hề Ngân giương môi cười, đúng là tràn đầy khiêu khích. Ánh mắt nàng nhoáng lên một cái, chợt ngưng trệ, đã thấy bên trong hậu quân của Chiến quốc, tướng lĩnh mặc áo giáp xanh đang thúc ngựa chỉ huy kỵ binh phá vòng vây.

Khánh Nhiễm nghiêng chặt răng, hét dài một tiếng, vó ngựa giương lên rất cao, phóng ngựa lên trước bay nhanh đến hướng đó, ánh mắt bức thẳng người nọ. Thân sắc nàng lạnh lùng, ngân quang trong tay sáng lóa, kiếm quang đi đến đâu, nơi đó lập tức hiện ra một đường máu, có người thậm chí còn chưa được thấy rõ vũ khí trong tay nàng, đã thẳng tắp ngã xuống.

Góc độ không ngừng biến hóa, chiều thức lướt gió tung mây. Gương mặt lạnh lẽo như sương và kiếm pháp sắc bén vô song hợp lại làm một, có vẻ vô cùng quý dị, không ít người đã chú ý đến tình cảnh bên này, ai cũng hoảng sợ.

Mà đông đảo những binh sĩ Tinh quốc phía sau nàng, càng tinh thần đại chấn, hò hét chạy theo sau. Đội quân Chiến quốc bị khí thế của nàng dọa sợ, nhất thời dờ dẩn không một tiếng động.

Yến Hề Ngân nhìn bóng lưng của Khánh Nhiễm, thấy thân hình nàng gầy gò, nhưng đứng trong đại quân lại oai phong凛冽, tư thái kiêu ngạo, lúc xoay

người lại, ánh mắt trong sáng rõ ràng, tiếng hô lại vang vọng mạnh mẽ, ý nghiêng ngả trong mắt Yến Hề Ngân không khỏi càng sâu hơn.

Người được phái đến thay thế Mã Quốc Thành, đảm nhiệm Kiêu dũng Tướng quân Vạn Niên Đạt lớn tiếng quát lệnh cho kỵ binh luân phiên tấn công, ánh mắt đảo qua, đã thấy một người xông đến như bay, những nơi đi qua, binh lính Chiến quốc đều không có khả năng địch lại.

Gương mặt người nọ lạnh lẽo, giống như chiến thần, ánh mắt đỏ rực bức thẳng về phía mình, loại ánh mắt căm thù này lại làm tâm hấn khiếp đảm, bất giác đã siết chặt dây cương trong tay. Con ngựa ăn đau hí dài một tiếng, bốn vó nhảy loạn lên, hấn ngưng mắt nhìn lại, không ngờ người nọ đã áp sát đến trước người, hấn thậm chí còn có thể cảm nhận được hàn quang lạnh lẽo bắn ra từ đôi mắt của nam tử.

Y bào của Khánh Nhiễm đỏ rực, phảng phất như được nhuộm từ máu, cả người giống như Tu La từ địa ngục chạy như bay đến, đi qua nơi nào, kiếm khí liền cuốn lên một màn mưa máu, bên tai là những tiếng kêu rên thảm thiết, là thanh âm sau khi lợi kiếm đâm xuyên vào trái tim, máu tươi chảy ồ ạt. Là tiếng xương gãy khanh khách do vó ngựa giẫm đạp lên sống lưng của con người, là tiếng cơ thể tàn phế ngã bình bịch xuống nền đất....

“Nạp mạng đi!”

Vạn Niên Đạt lại đứng chết trân tại chỗ, mắt thấy con người đỏ rực ngày càng gần, hấn đột nhiên bùng tỉnh, sắc mặt trắng bệch, kinh hô một tiếng.

“Mau, mau! Bắn chết hấn! Mau! Lên!”

Hấn quát lên, một mặt vội vàng quay ngược đầu ngựa, chạy về phía sau quân.

Khánh Nhiễm thấy đã cách mục tiêu ngày càng gần, nhưng người nọ lại đột nhiên chạy về phía sau, há có thể như hấn mong muốn? Nàng phóng mình bay lên, ngự khí như một mũi tên sắc bén, bức thẳng về phía người đó, nhưng đúng lúc này loạn tên lại phá không mà đến. Hấn kiểm trong tay nàng xoay tròn, tạo ra ánh sáng sắc bén, ngăn chặn mưa tên đang bay đến, đến khi đáp xuống đất, người nọ đã biến mất bên trong địch quân trùng điệp.

Khánh Nhiễm thấy một địch quân áp sát về hướng mình, trong lòng phẫn nộ, quát lên một tiếng lớn, lại phi người bay thẳng lên, trường kiếm trong tay quay về vô kiếm, nàng vung tay đoạt lấy trường thương trong tay đối thủ, ngăn thương tung hoành, đánh đám người phía trước tan tác. Trong nháy mắt liền ép sát về phía quân địch mấy thước, mắt thấy cách đó không xa quân kỵ bay phấp phới, mỗi mảng nhếch lên. Quát to một tiếng, đánh ngã hai người, thân mình như một con hồng nhạn, nhẹ nhàng bay lên, bất chợt tiếp cận đại kỳ.

Tiểu tướng điều khiển quân kì có vẻ đã biết được mục đích của nàng, nhanh chóng giục ngựa xông thẳng đến, trong miệng quát lớn, trường kích trong tay như cuồng phong đâm về phía Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm thấy hấn xông đến vô cùng dũng mãnh, biết không thể làm bừa, trường thương phía sau bỗng nhiên đánh ngã một người đứng bên phải, bóng dáng liên tục biến đổi, những người đứng bên cạnh đều né tránh, thân thể nàng chọt lẩn một vòng trên đất, lúc xoay người lại tiểu tướng điều khiển quân kì đã áp sát đến bên cạnh.

Nàng kéo khỏe môi, trường thương trong tay cùng lúc đó xuất ra, một thương đâm vào thân ngựa, con ngựa tê hào, nhất thời đem tướng lĩnh kia hất ngã xuống đất, tiểu tướng khó khăn đứng vững, trước mặt lại hiện một thương bức thẳng đến bên hông, hấn cũng chậm rãi ngã xuống.

Khánh Nhiễm thuận thế tiếp nhận đại kỳ, lập tức hạ xuống, vung đại kỳ, tùy tiện ra hiệu tiến công. Nhất thời đại quân Chiến quốc không rõ chuyện gì, đi theo điều động của chủ soái, trận hình trong nháy mắt rối loạn.

Yến Hề Ngân thấy quân địch đã hết hi vọng, vung tay cho dừng cự thạch ở phía trên, nhìn thân ảnh phách lối đang điên cuồng náo loạn quân địch ở phía xa, bên môi đã bất giác nở nụ cười.

Tô Lượng đi từ trên sơn cốc xuống, sau vài lần bay đến đã đứng vững phía sau người hấn, thấy ánh mắt hấn chuyên chú nhìn về phía trước, không khỏi cũng nhìn theo. Lại giật mình, kinh hô: “Đó không phải là Dịch Thanh sao? Sao hấn lại điều khiển đại kì chủ soái của quân địch!”

Nhìn thêm lại bật cười, chỉ thấy quân địch bị Dịch Thanh phá rối, đã hồng bét, cũng có không ít tiểu đội va vào nhau, trông vô cùng hỗn loạn!

Hấn đang cười vui vẻ, lại nhìn thấy con ngựa dưới người Khánh Nhiễm, nhất thời trừng lớn hai mắt: “Sao hấn lại cười Phi Lưu? Còn Phi Lưu lại để cho hấn cười ư!”

Nụ cười trên mặt Yến Hề Ngân hơi ngưng trệ, nghiêng đầu liếc nhìn Tô Lượng: “Rảnh rồi không có việc gì làm thì đi giúp hấn đi, tiểu tử này có vài phần can đảm.”

Tô Lượng sừng sốt, thấy ánh mắt Yến Hề Ngân lạnh nhạt, gương mặt ôn hòa, không khỏi nhú mày: “Nhanh như vậy Vương gia đã tin tưởng tiểu tử này sao?”

Yến Hề Ngân nhìn ra xa: “Người đã gặp qua một tên gian tế kiêu ngạo như vậy chưa?”

Tô Lượng ha ha cười, cất cao giọng nói: “Tuân lệnh.”

Nói xong liền nhảy lên tảng đá phóng người bay lên cao, dẫn theo một đội người nhanh chóng đến chỗ Khánh Nhiễm chém giết ở phía trước.

Khánh Nhiễm một mặt khống chế đại kỳ, một mặt vũ động trường thương trong tay, bỗng nhiên một đạo hàn khí đánh úp đến, trong lòng lóe lên, tay nàng vung theo cảm giác, thân mình nghiêng ra phía sau, tránh thoát một kiếm trí mạng, ngăn thương cùng lúc đó quét ngang một vòng, đem một tên lính địch đánh ngã xuống ngựa.

Không đợi nàng đứng định, lại có một tướng lĩnh của quân địch xuất kiếm như thủy triều lao đến, Khánh Nhiễm cầm đại kỳ trong tay vung sang bên cạnh, nhất thời đại kỳ liền bị kiếm thế chém rách, ngược lại ngăn cản thế tiến công của quân địch.

Nàng đang muốn đứng lên nhiều loạn, lại nghe một tiếng hét thảm truyền đến. Đứng dậy chính lúc thấy người nọ bị trường thương của Tô Lựơng đâm vào ngực, mà Tô Lựơng lại đang có chút đắc ý nhìn mình.

Khánh Nhiễm cũng không keo kiệt, hướng hấn cưỡi, lúc xoay người nhìn, lại bắt được bóng dáng của tướng lĩnh mặc giáp xanh kia. Khánh Nhiễm bỗng nhiên nhìn xung quanh, lập tức kéo lấy cung tên đang treo trên lưng ngựa của Tô Lựơng, giương cung cài tên, động tác liền mạch lưu loát. Nhất thời ba mũi tên xé gió lao vút đi, thẳng tắp bức về phía người đang vung trường thương chém giết, Vạn Niên Đạt.

Vạn Niên Đạt người này tuy hạo sắc, nhưng võ công cũng xem như không tồi, hấn chém ngã một người, chỉ cảm thấy thế tên sắc bén trong phút chốc lao tới. Hấn dựa vào tiếng gió, nghiêng đầu tránh thoát một mũi tên bay thẳng đến ót, chính lúc vừa hết hoảng sợ, chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, tiếp theo không khí cũng ngày càng mỏng manh. Hấn không hiểu, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, trong mắt đều là không cam lòng và hoảng hốt.

Khánh Nhiễm lạnh lùng nhìn hấn ngã xuống lưng ngựa, hai mắt chớp động, Tô Lựơng bỗng ha ha cười: “Người có ân oán với hấn sao? Chắc chắn, hai viên đại tướng của Chiến quốc đều chết trong tay người. Vạn Niên Đạt này vừa đến biên quan đã phải chôn xác ở rừng núi, thật tốt số quá.”

Trong lòng Khánh Nhiễm biết hàm ý của hấn, trận đánh này đã bại, giữ lại cũng phải chết. Nàng cũng không thấy vui vẻ, cười lạnh quay đầu nói: “Các người không phải nghi ngờ ta là gian tế sao? Như thế nào? Như vậy liền tin ta rồi?”

Tô Lựơng không ngờ nàng lại đột nhiên chất vấn mình, xấu hổ cười, lại cất cao giọng nói: “Tô Lựơng trở về nhất định sẽ tìm Dịch huynh đệ uống rượu để bồi tội, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Tức Giận Khó Kìm Nén

Trận đánh này Trấn Tây quân đại thắng, quân Chiến quốc hao binh tổn tướng, đại quân hai vạn tám ngàn người gần như bị tiêu diệt sạch, đại tướng chết trận, Bạch Nga quan nhất thời cũng rơi vào khủng hoảng, cửa quan đóng bế, tình báo ở biên quan phải khẩn cấp phóng ngựa trăm dặm đường để bẩm tấu về Thước Ca thành.

Hôm sau nắng dần lên cao, trận chiến mới hoàn toàn chấm dứt, Khánh Nhiễm ngồi trên một tảng đá lớn, ngược nhìn những con ưng không ngừng bay liệng trên bầu trời, trong lòng chỉ cảm thấy nguội lạnh. Lướt qua bốn phía, quân lính Tinh quốc đang dọn sạch chiến trường, sơn đạo nhỏ lúc này đã nhuộm một màu máu đỏ thẫm, khắp nơi đều có xương cốt và thi thể xếp chồng, chân tay bị chặt đứt, huyết nhục mơ hồ, quân trang sớm đã bị nhuộm đỏ, trông vô cùng thê thảm, thậm chí không thể phân biệt được người nào là binh lính Chiến quốc, người nào là binh lính của Tinh quốc.

Kèn lệnh tập hợp thổi lên, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy cả người vô lực, thờ hờn hển đứng dậy, hướng vào trong đoàn người. Đến khi xuyên qua Kỳ Binh doanh bước đến Bộ Binh doanh, nàng phải sững sốt, chỉ thấy thừa thốt gần vài trăm người đang nâng đỡ nhau đứng đó. Trên mặt mỗi người đều không che giấu được sự mệt mỏi, ai nấy đều bị máu tươi thấm ướt người, không biết được là máu của địch hay là máu của chính mình.

Hốc mắt Khánh Nhiễm nóng lên, khi ra doanh có hơn năm nghìn người, nhưng chỉ trong nháy mắt mười người đã phải chết chín... Những gương mặt không tính là quen thuộc lướt qua trước mắt, Khánh Nhiễm đau lòng nhắm mắt lại. Lại nghe một trận xô xao truyền đến, nàng mở mắt ra nhìn, một nhóm Bộ Binh doanh từ dưới hàng đang nâng đỡ nhau chạy nhanh đến, gương mặt bị nhiễm máu mơ hồ cũng ánh lên nụ cười. Trong mắt bọn họ đều có cảm kích, gương mặt chứa ý cười chân thành đang nhìn nàng, Khánh Nhiễm không khỏi ngẩn ra.

“Cám ơn ân cứu mạng của Dịch huynh đệ!” Không biết là ai đi đầu hô một tiếng, những người khác cũng hô lớn theo.

“Tạ Dịch huynh đệ ân cứu mạng!”

“Tạ Dịch huynh đệ ân cứu mạng!”

...

Lời nói chân thành tha thiết chấn động sơn cốc, vang vọng rất lâu, Khánh Nhiễm nhìn bọn họ, mắt thấy bọn họ lại có ý muốn quỳ xuống, liền vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy, gương mặt hơi ửng đỏ nói: “Tình huống ngay lúc đó, cũng nhờ chúng ta giúp đỡ lẫn nhau mới có thể mở một đường máu chạy thoát, mọi người không cần như thế, nhắc tới thì Dịch Thanh cũng nên cảm ơn mọi người.”

Bọn họ vừa nghe, ánh mắt nhìn về phía Khánh Nhiễm không khỏi càng thêm kính trọng.

“Dịch huynh đệ, nếu không phải nhờ người chỉ huy để chúng ta tập hợp thành một vòng tròn lớn, những người chúng ta làm sao có thể sống đến bây giờ.”

“Đúng vậy, lúc ấy ta bị một đám kỵ binh của Chiến quốc vây quanh, đều cho rằng mình chết chắc rồi.”

“Lúc ấy nếu không nhờ Dịch huynh ngăn cản truy binh, chúng ta cũng không thể chạy về được nơi ẩn nấp.”

...

Khánh Nhiễm nghe bọn họ ngơoi một câu ta một câu, nhìn gương mặt bọn họ mang theo nụ cười sau khi được sống lại, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, vội vàng chớp mắt, nâng tay vỗ mạnh vào đầu vai của binh sĩ bên cạnh.

“Sau này mọi người đều là hảo huynh đệ đồng sinh cộng tử!”

“Đồng sinh cộng tử!”

“Hảo huynh đệ!”

...

Những binh sĩ của doanh khác đứng cách đó không xa đều nhìn lại đây, bọn họ biết lần này Bộ Binh doanh phải dự định rất nguy hiểm, chết vô số kẻ, trong lòng cũng cảm thấy thương xót. Tai nghe tiếng hô rung trời ở bên này, trong lòng xúc động, cũng hưởng ứng hô hào theo.

Nhất thời toàn bộ sơn cốc chấn động tạo ra một cỗ hào khí, đó là sức mạnh đoàn kết, là sự đoàn kết tạo ra từ việc đồng sinh cộng tử, là tình cảm mãnh liệt sau khi cùng nhau giành được sự sống từ cõi chết.

Yến Hề Ngân ngồi thẳng trên Phi Lư, kiều ngạo đứng trên sườn núi nhìn xuống tình cảnh trong cốc, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên người Khánh Nhiễm, chưa từng mây mảy mòi rời khỏi. Giờ phút này, nam tử tên Dịch Thanh này dĩ nhiên không biết trên người mình đã toả sáng khiến người khác bị hấp dẫn và rung động như thế nào, tựa như có hào quang vạn trượng từ trên người hắt bắn ra, Yến Hề Ngân biết, đó là sức hấp dẫn của nhân cách.

Trong lòng Tô Lượng cũng kích động, nửa ngày mới hồi phục được tinh thần, cao giọng cười: “Tình cảnh như vậy thật ra mấy năm nay chưa từng thấy được, cái lần mà các huynh đệ cũng hô to như vậy, Vương gia còn nhớ không?”

Ánh mắt Yến Hề Ngân buông xuống, khoe miệng ẩn chứa ý cười, sao lại quên?

Đó là chuyện của bảy năm trước... Khi đó Trần Tây quân còn chưa lớn mạnh được như bây giờ, một lần hành quân, trong quân có gian tế, khiến đường lui bị chặn, trong quân cạn kiệt lương thực. Mỗi ngày các huynh đệ cũng giống như lúc này, hô to khẩu lệnh để khích lệ lẫn nhau, cuối cùng đột phá được vòng vây.

Mấy năm nay đội quân không ngừng được mở rộng, các huynh đệ cũng ngày càng thành thực, càng có vẻ trầm ổn, tính cách cũng không biểu lộ ra bên ngoài. Chính xác là thắng không kiêu bại không nản, tình cảnh như vậy quả thật đã nhiều năm không thấy...

Yến Hề Ngân thu lại nụ cười ở khóe miệng, quay đầu nói: “Con ngựa kia của Dịch Thanh, trả lại cho hắn đi.”

Tô Lượng sừng sốt, lập tức cao giọng cười: “Vương gia quả thật trọng người tài, xem ra Tô Lượng sắp thất sủng rồi.”

Yến Hề Ngân mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm: “Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi lại nhớ đến cuộc sống trong Trần Tây quân ư?”

Tô Lượng cao giọng cười, nhớ lại khi đó Vương gia luôn giao cho mình nhiệm vụ nặng nề nhất, mỗi ngày so với người khác hẳn lại thiếu một canh giờ nghỉ ngơi, lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng mình đã làm gì đắc tội vị Vương gia này. Tô Lượng nhìn về phía Khánh Nhiễm trong sơn cốc, không khỏi âm thầm vì nàng vượt một phen mồ hôi.

Đến lúc chiến trường được dọn sạch, Khánh Nhiễm liền đi theo đại đội chạy ra ngoài cốc. Lúc ngẩng đầu đã thấy Tô Lượng thúc ngựa từ trước đội vọt tới, mắt thấy ánh mắt hân sáng loá nhìn chăm chăm mình, Khánh Nhiễm không khỏi cũng nhìn hẳn.

Tô Lượng xông đến bên cạnh Khánh Nhiễm, xoay người xuống ngựa, nhảy tới trước một bước liền đem dây cương trong tay đưa cho Khánh Nhiễm: “Giao ngựa cho ngươi, Vương gia thông cảm ngươi đã chiến đấu vất vả một đêm, đặc biệt dẫn cho ngươi cười ngựa về doanh.”

Khánh Nhiễm sừng sốt, thế này mới phát hiện con ngựa đứng phía sau hắn, rõ ràng là con ngựa nàg đã mua ở Diệu quốc lúc chạy trốn. Lúc đến dốc núi nàg đã thả tự do cho nó, không nghĩ đến từ quân doanh của Chiến quốc đi ra, con ngựa này lại phóng ra từ cánh rừng.

Sau đó nàg cũng cười nó đến doanh trại của Tinh quốc, bởi vì bị phân đến Bộ Binh doanh, con ngựa tất nhiên phải sung vào công quỹ. Khánh Nhiễm nhìn con ngựa lại trở về trước mắt, không khỏi cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy mình và con ngựa này quả thật rất có duyên.

Hiển nhiên, con ngựa cũng cảm thấy như vậy, nó vui mừng đá chân trước lên, nghiêng đầu cọ vào hai gò má của Khánh Nhiễm, chọc cho Khánh Nhiễm cười khê, phải liên tục lùi về phía sau.

Nàng yêu thương vuốt chiếc bờm của con ngựa, đưa tay sờ vào mũi nó, tùy ý để con ngựa khê liếm, trong bất giác ánh mắt đã mang theo sự ấm áp.

Tô Lượng xoay người lên ngựa, cười rạng rỡ: “Ngươi vậy mà là một tên yêu ngựa.”

Khánh Nhiễm nhướn mày cười, cũng không trả lời, xoay người lên ngựa, con ngựa vui mừng nhảy về phía trước, nàng cảm thấy vui sướng, thanh quát một tiếng, phi nhanh xông ra ngoài.

Khánh Nhiễm phi nhanh đón gió, chỉ cảm thấy sự ngọt ngào trong ngực tan đi không ít, vuốt nhẹ chiếc bờm mềm mại của chú ngựa dưới người, cười nói: “Ta sẽ cho ngươi một cái tên, gọi là Thanh Phong được không?”

Cảm nhận được sự ầu ỹ của Khánh Nhiễm, con ngựa hí dài một tiếng, dưới chân càng thêm vui sướng. Khánh Nhiễm cao giọng cười, lúc nhướn mày lại bắt gặp một thân ảnh cao ngất, tươi cười trên mặt nàng hơi ngưng trệ, vút tầm mắt sang một bên, khẽ kéo cương ngựa, nhất thời tốc độ liền chậm lại.

Tô Lược từ phía sau đuổi theo, nhưng lại giơ roi đánh về phía đuôi ngựa, Thanh Phong tê hào một tiếng, lại lao ra. Khánh Nhiễm vội vàng điều chỉnh dáng người, phía sau truyền tiếng cười ha ha của Tô Lược.

“Dịch huynh đệ, thuật cưỡi ngựa của ngươi thật không tồi, ngày khác cần phải so tài một trận.”

Khánh Nhiễm thấy con ngựa phi nhanh, trong nháy mắt đã đến đội ngũ đang đi đầu, mà nơi đó phía dưới đại kỳ thêu rồng màu vàng, Yến Hề Ngân đang hiên ngang ngồi trên ngựa, một người một ngựa đi ở phía trước, nghe được tiếng ngựa hí thăm thưng, liền nhìn sang, đúng lúc đón lấy ánh mắt buồn bực của Khánh Nhiễm.

Cách gần Khánh Nhiễm mới phát hiện, bộ dáng của người này quả thật rất anh tuấn. Không giống với Lận Kì Mặc, khiến người khác lóa mắt bởi tướng mạo quá hoàn mỹ, cũng khác xa với Phụng Anh thanh sạch dịu dàng khiến những người ngắm nhìn thỉnh thoảng sẽ thấy xấu hổ, lại càng không giống với ngũ quan lạnh lẽo như dùng dao khắc nên của Dịch Táp.

Yến Hề Ngân có hàng chân mày dày kéo dài đến tóc mai, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, một đôi mắt vô cùng trong trẻo, lại có ánh mắt sáng rõ. Gương mặt như vậy tuy lần đầu nhìn qua sẽ không khiến người khác mất hồn, nhưng bên trong lại hiện lên khí thế mạnh mẽ, cả gương mặt làm cho người khác cảm thấy kiên cường cứng cỏi. Lại xứng với thân hình cao thẳng của hắn, có một loại cảm giác trầm tĩnh dễ chịu khiến người khác không miêu tả được.

Trong lúc Khánh Nhiễm đánh giá Yến Hề Ngân, hắn cũng đồng thời đánh giá Khánh Nhiễm, hai mắt híp lại, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu ngày càng sâu.

“Dịch Thanh, đây là Vương gia, còn không mau tạ ơn Vương gia đã ban ngựa cho ngươi.” Tô Lược thúc ngựa tiến lại, cười nói.

Khánh Nhiễm thế này mới chợt hồi phục tinh thần, trừng mắt nhìn Tô Lược: “Ngươi cũng đã nói Thanh Phong là ngựa của ta. Trả lại là điều phải làm, vậy vì sao ta phải tạ ơn hắn.”

Tô Lược sững sốt, không nghĩ nàng lại vô lễ trước mặt Yến Hề Ngân như vậy, đang muốn hướng nàng nhảy mắt. Yến Hề Ngân bỗng nhíu mày, nhìn về phía yên ngựa của Thanh Phong dưới người Khánh Nhiễm.

“Ngựa này là quân mã, sao lại nói là ngựa của riêng ngươi?”

Khánh Nhiễm theo tầm mắt hắn nhìn lại, trên yên ngựa rõ ràng có một chữ “Tây” rất to, đúng là yên ngựa chỉ được dùng trong Trấn Tây Quân.

Nàng bị chặn nhất thời không nói được gì, nhưng nghĩ đến các huynh đệ cùng sống trong trướng, người bị thương, người chết trận, người còn sống rất ít, con tức lại dâng lên, hừ lạnh một tiếng.

“Ta thật đúng là phải hảo hảo cảm ơn Vương gia, cảm ơn Vương gia đem tiểu nhân từ Bộ Binh doanh thăng chức đến Kỵ Binh, Kỵ Binh chung quy cũng quý hơn một chút, so với Bộ Binh mạnh hơn rất nhiều.”

Tô Lược nghe lời nói của nàng tất cả đều là trào phúng, hiển nhiên đang châm chọc Yến Hề Ngân phái Bộ Binh đi trước dụ địch, Kỵ Binh lại ngồi mát ăn bát vàng, chỉ đợi quân địch lọt bẫy, nhưng bàn về công trạng Kỵ Binh lại xếp trước Bộ Binh. Hắn thấy ánh mắt Yến Hề Ngân lạnh lùng, vội vàng quát.

“Dịch Thanh, ngươi ăn nói xằng bậy! Đây là an bài đã suy xét kỹ lưỡng của Vương gia, ngươi chớ có loạn ngôn!”

Khánh Nhiễm lại cười lạnh: “Có thật là vậy không? Theo như ý tứ của Tô Tham tướng, được phái đi dụ địch thật ra là vinh dự của Bộ Binh doanh chúng ta? Tô Tham tướng ngài nên nhìn kỹ xem, các huynh đệ đã liều chết như thế nào để dụ địch tiến vào trong cốc! Có huynh đệ bị quân địch chém ngang thân thể, lúc nửa người trên ngã xuống, đao kiếm trên tay lại vẫn luôn giữ nguyên tư thế để chém địch, nửa người dưới lại chạy nhanh! Có vài huynh đệ bị đánh rơi mất binh khí, liền ôm chặt lấy kẻ địch liều chết không buông, lưỡi đao của địch nhân bổ tới, cho dù thân thể bị chém đứt, lại vẫn gắt gao bám vào người kẻ địch để giành một hơi thở sống sót cho đồng bạn!... Nhưng kết quả như thế nào? Công trạng như trước vẫn xếp sau Kỵ Binh, chỉ bởi vì Kỵ Binh giết được nhiều địch nhân hơn sao? Nếu không có chúng ta liều mạng để lót đường, bọn họ có thể lập công trạng như vậy ư? Quả thật nực cười! Kỵ Binh không phải so với Bộ Binh quý giá hơn sao?”

Tô Lược bị chặn cứng họng, mắt thấy chân mày Yến Hề Ngân cau chặt lại với nhau, liền thay đổi vẻ mặt, hướng Khánh Nhiễm nói: “Không phải chúng ta đã thay bọn họ báo thù rồi sao? Toàn bộ quân của Chiến quốc đều bị...”

Hắn chưa nói xong, Khánh Nhiễm lại cười lạnh ngắt lời hắn: “Chẳng lẽ Tô Tham tướng không nhìn thấy máu tươi thấm ướt chiến bào lại không thể chặn được ư? Cho dù toàn bộ quân địch bị tiêu diệt, nhưng có thể đổi lại những sinh mệnh đã chết đi sao?”

Khánh Nhiễm dứt lời cũng không nhìn hắn thêm một lần, thanh quát một tiếng, gió roi liền xông ra ngoài.

Yến Hề Ngân đứng nhìn thân ảnh cô độc lại kiều ngạo của nàng rất lâu, mắt thấy nàng đã biến mất ở cốc đạo, nhưng chân mày vẫn không giãn ra, trong mắt cũng ẩn chứa suy nghĩ.

Tô Lượng thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, vội nói: “Vương gia, Dịch Thanh vừa vào quân doanh, khó tránh hành động theo cảm tính, Vương gia chớ nên trách hắn.”

Yến Hề Ngân nghe giọng nói của hắn lộ vẻ lo lắng, không khỏi nhượng mày nhìn về phía hắn, bỗng nhiên cười: “Hắn cho người cái gì tốt rồi? Nhanh như vậy đã mua chuộc được người?”

Tô Lượng ngẩn ra, lắc đầu cười khổ: “Vương gia không tức giận a! Hai ta uống công lo lắng một hồi.”

Yến Hề Ngân cũng cười khẽ, ánh mắt lóe lên nhìn về phía trước: “Kỳ thật hắn nói không phải không có lý, ngày mai cho tiểu tử này đến Yến Vân Vệ báo danh đi.”

Hắn dứt lời cũng hét lớn một tiếng, Phi Lư hí dài, thẳng tắp phóng lên phía trước, tư thái kia đúng là vô cùng nhẹ nhàng. Cho dù Tô Lượng chậm chạp, nhưng lúc này cũng nhìn ra tâm trạng của Vương gia rất tốt, vừa rồi sao hắn lại nghĩ Vương gia đang tức giận chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 34: Hát Vang Loạn Tình

Lúc trở lại đại doanh, trời cũng đã vào đêm, sao trên bầu trời đêm như tranh vẽ, trăng khuyết hơi nghiêng. Toàn bộ Trấn Tây quân đều hoan hô vui mừng. Đây chính là trận đánh sáng chói nhất của hai nước Chiến và Tinh trong nhiều năm qua, là lần đầu tiên đạt kết quả lớn đến thế.

Trước kia, Tinh quốc e ngại Chiến quốc hùng mạnh, hàng năm Chiến quốc đều nhiễu loạn ở biên cảnh, Tinh quốc mặc dù có đánh trả, nhưng chung quy cũng chưa bao giờ chiến tranh trực diện. Mấy năm nay hai nước đã chất chứa oán hận khá sâu, lần này một trận ở giản núi Cao Phong đã tiêu diệt gần bốn vạn quân, chủ tướng Vạn Niên Đạt chết thảm, phó tướng Đằng Thập Tử của Chiến quốc bị bắt sống, quy hàng tám ngàn người.

Hầu như quân lính Tinh quốc đều căm hận bọn chúng, nhất thời sĩ khí trong doanh dâng cao, khắp nơi đều nhóm lửa, uống rượu ăn thịt, tỏ vẻ ăn mừng. Những tướng lĩnh trong quân biết Chiến quốc không thể mở thêm đợt công kích nào nữa, nên cũng không ra lệnh ước thúc, trong chốc lát toàn bộ quân doanh đều cười đùa ồn ào, hương thịt nướng càng bay xa bốn phía.

Khánh Nhiễm bị các huynh đệ Bộ Binh doanh vây quanh, bọn họ nhiệt tình mời nàng uống rượu ăn thịt, nàng cũng cười nhận. Nhìn gương mặt hưng phấn của mọi người, nhất thời lại nghĩ đến những binh sĩ không thể trở về, dù làm thế nào Khánh Nhiễm cũng không thể hân hoan cười hát như bọn họ được.

Chiến trường tàn khốc quả thực vẫn không thích hợp với nữ tử, sinh mệnh con người quá ư thấp kém, ai cũng không cao quý hơn ai là bao. Bỏ mạng chỉ là chuyện bình thường, chiến trường là như vậy, chỉ có không ngừng chạy nhanh, không ngừng chém giết. Trước sự thật tàn khốc này, lòng người cũng trở nên cứng như thép.

Khánh Nhiễm không biết có phải cũng có một ngày, nàng cũng sẽ giống những binh lính đó, nhìn những quân sĩ cùng doanh ngã vào vũng máu, lại trở nên thờ ơ, trở nên tê liệt. Có lẽ sẽ như vậy, cho dù đau lòng thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ nhỏ vài giọt nước mắt, than khóc vài tiếng là có thể ngăn cản chiến tranh vô tình này sao? Có thể lấy lại sinh mệnh của tuổi trẻ sao?

Tại đây con người sẽ trở nên nhỏ bé, tựa như cát bụi phiêu đảng trong trời đất.

Khánh Nhiễm cười gượng, ngửa đầu nâng cánh tay, vò rượu trong tay trút xuống, dưới ánh lửa một dòng rượu trong vắt tỏa ra sóng nước chảy vào cuống họng.

“Hào!”

“Hào từ lượng!”

..

Từng thanh âm ủng hộ từ xung quanh truyền đến, Khánh Nhiễm ném xuống đất vò rượu đã sạch trơn, cười nhìn về phía những gương mặt sống động của mọi người. Những chiến sĩ này dễ thương như thế, dùng cảm không sợ hãi, chân thành tha thiết như lửa, sức sống mạnh mẽ sáng rực.

Trong lòng Khánh Nhiễm dâng lên cảm giác hào hùng, thật cao hứng vì chính mình cũng có thể trở thành một người trong số họ. Nàng đột nhiên đứng dậy, rút trường kiếm trong tay ra, cười nói: “Đang lúc hăng hái như vậy, thỉnh mọi người hát cùng, để tưởng niệm các huynh đệ Bộ Binh Doanh và Trấn Tây quân đã tử trận!”

Nàng nói xong trường kiếm trong tay liền giương cao, phi thân bay đến bên cạnh ánh lửa, trong mắt dần hiện lên tình cảm ấm áp, nhìn những binh lính đang dùng sức vỗ tay hét to ở bốn phía, trường kiếm trong tay bỗng vung lên, bóng áo xanh xé ngang cả bầu trời.

“Trượng phu, xử thế hê, lập công danh.”

“Lập công danh hê, ủy binh sinh.”

“Ủy binh sinh hê, ngô tương tủy.”

“Ngô tương tủy hê, phát cuồng ngâm!”

*Trượng phu, đối nhân xử thế, lập công danh.

Lập công danh, yên lòng một đời.

Yên lòng một đời, ta sẽ uống.

Khi uống say rồi, điên cuồng ngâm nga!*

Bóng trắng treo giữa trời, ánh lửa lập lòe, gió lạnh quất vào mặt, theo mỗi tiếng ca vang dội của Khánh Nhiễm, thân thể thon dài của nàng mạnh mẽ như bay, trường kiếm trong tay vũ động như Du long *rồng dưới nước*, bay lượn như ngọn gió.

Nhóm binh lính đứng phía xa nhìn thấy tình cảnh bên này cũng tiến lại, trong lúc nhất thời vạn người trong cốc đều yên lặng, chỉ có tiếng ca như dệt, vang vọng cả màn trời. Tiếng ca trào dâng, tràn ngập chí khí, kiếm quang rạng rỡ, kiếm khí tung hoành.

Trong nháy mắt không khí tại đây tựa hồ ngưng kết, trăm ngàn ánh mắt đưa theo tư thế múa kiếm của Khánh Nhiễm, cả trái tim và tinh thần đều rung động, phẳng phất như nhìn thấy máu đỏ nhuộm sa trường, phẳng phất như thấy mình kiến công lập nghiệp, hát khúc khai hoàn trở về.

Hào khí trong lòng mỗi người dâng lên, huyết mạch sôi sục, điệu khúc bài hát này đơn giản, lại chỉ có vài câu từ, mọi người yên lặng nghe xong mấy lần, không khỏi gõ vỗ đào, hòa theo tiết tấu, cùng lớn tiếng hát vang.

“Trượng phu, xử thế hê, lập công danh.”

“Lập công danh hê, ủy binh sinh.”

..

Khánh Nhiễm nghe mọi người hòa theo, kiếm thế càng thêm mãnh liệt, nhất thời cát cuốn lên đầy trời, mũi kiếm khảng khái hào hùng.

Không có người chú ý tới, giờ phút này Yên Hề Ngân và Tô Lượng đang yên lặng đứng phía sau mọi người nhìn một màn này.

Ánh mắt Yên Hề Ngân sáng ngời nhìn Khánh Nhiễm đang múa kiếm bên trong nhóm người, chỉ cảm thấy tư thế hiên ngang lại thông dong kia đã khiến ánh sáng trong quân mắt cả ánh sáng. Nam tử tên Dịch Thanh này, tài giỏi tuấn tú, gào thét nơi sa trường, kiên cường dũng cảm, dám ở trên chiến trường cướp mất Phi Lư của hắn, dám ở trước mặt hắn thể hiện sự giận dữ, hắn tán thưởng, nhưng chưa từng chú ý nhiều hơn.

Nhưng mà giờ phút này, thiếu niên khôi ngô lại đến như một trận gió, thổi vào trái tim của hắn. Lòng hắn rõ ràng khắc in lại gương mặt đó, tư thái đó. Mạnh mẽ đánh sâu vào lòng hắn.

Yên Hề Ngân cũng nhìn gương mặt phần chân kia, chỉ cảm thấy chân mày nam tử xinh đẹp nhẹ nhàng, như bức tranh họa núi xanh. Ánh mắt hắn trong vắt sáng ngời, tựa như áng mây bay lượn trong gió. Trong lúc vũ động đáng người lại uyển chuyển, tay áo bay lượn như tiên nhân.

Tiếng ca dâng trào, phong thái thu hút, trong lòng dâng lên mạnh mẽ, nam tử như vậy, xứng đáng là nam nhi trượng phu. Nhưng hắn vì sao, vì sao lại cảm thấy người đó như một đóa hoa ngọc lan mạnh mẽ tự do, xinh đẹp cao quý, như một đóa sen trắng ngâm trong sương thu, trang nhã xuất trần?

Đáng người rõ ràng cứng cỏi nổi bật, nhưng vì sao hắn lại cảm thấy bên trong ẩn hiện vẻ quyền rũ?

Khánh Nhiễm đã thu kiếm mà cười, phút chốc ánh mắt Yên Hề Ngân bối rối, hắn rõ ràng có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, trong cơ thể dường như có thứ gì muốn phá kén xông ra, trái tim luôn bình tĩnh như một mặt hồ phẳng lặng, lại như có gió xuân chọt thổi đến, thổi bay gọn sóng cả trầm đậm.

“Hát rất hay! Hát rất hay!”

Chỉ yên lặng chốc lát, tiếng vỗ tay ở giữa sân bùng lên như lửa.

Tô Lượm cũng vỗ tay hết lớn, Yến Hề Ngân bỗng nhiên xoay người, thần sắc đại biến, khôi phục lại gương mặt cứng đờ, bước chân vội vã đi thật nhanh.

Tô Lượm sững sốt, cũng vội vàng bước nhanh vượt qua: “Vương gia, ngài đi đâu vậy?”

Hắn đuổi theo vài bước, mắt thấy gương mặt Yến Hề Ngân không bình thường, nên đành im lặng, cũng không dám đuổi theo. Bước chân chỉ vừa ngừng một lát, thân ảnh cao lớn của Yến Hề Ngân đã biến mất khỏi doanh trường.

Tô Lượm suy nghĩ nửa ngày, nay vừa đánh thắng trận, cũng không có quân tình. Những việc sau này đều đã phân phó xuống, ngay cả bước tiếp theo cũng vừa an bài thỏa đáng cho bộ hạ của Vương gia. Khi này không phải Vương gia vẫn còn rất tốt sao, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Yến Hề Ngân đi nhanh trở lại chủ trường, chỉ cảm thấy trong lòng nhảy rộn, trước mắt không ngừng hiện lên dáng người ung dung thư thái kia. Hắn bước đến án rút một chén nước, uống mấy ngụm liền, chỉ cảm thấy trời đất trầm lắng bắt đầu chuyển động, mặt trăng mặt trời luân phiên thay đổi, mà trái tim của hắn cũng lên lên xuống xuống, tựa như có gì đó muốn nổ tung.

Hắn lắc đầu rồi lại cúi đầu, muốn đem gương mặt sống động kia xóa khỏi tâm trí, nhưng gương mặt đầy sức sống đó lại có chấp không chịu rời khỏi, hơn nữa càng hiện rõ hơn.

Hắn chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, buồn bực đi đi lại lại bên trong trường, rồi đứng lại, bay lướt qua, bắt lấy thanh trường kiếm treo trên kệ đồng, sai bước hất rèm trường, liền xông ra ngoài.

Xoay người lên ngựa, Phi Lư tê mình một tiếng, nhanh chóng mang theo hắn, như một ngọn gió xoáy chạy như bay khỏi quân doanh, hắn thúc ngựa chạy điên cuồng, không ngừng vung roi, thân hình nâng lên khỏi yên ngựa, gió đêm từ bên tai xẹt qua, trong đầu lại âm âm vang dội.

Ý thức dần trở lại rõ ràng, suy nghĩ trong lòng hắn nói: Tuyệt đối không, bản thân tuyệt đối sẽ không động tâm với nam nhân!

Ở Thước Ca thành rõ ràng hắn đã gặp qua khuôn mặt này, chính là ánh mắt rét lạnh như băng cùng hắn đối diện không chút yếu thế ở tù lâu. Khuôn mặt này hắn nhớ rất rõ, đó là Dịch Thanh!

Lúc trước nhìn thấy Dịch Thanh trên chiến trường hắn đã hoài nghi, hoài nghi “hắn” kì thật là “nàng”. Trong tiềm thức nhất định mình đã đem Dịch Thanh nhận định thành nữ tử, mới có thể như vậy...

Phải! Chính mình làm sao có thể là người đoạn tụ!

Nếu Dịch Thanh đã khiến mình mất không chế như vậy, vậy phải xác nhận! Đúng vậy! Xác nhận!

Ánh mắt Yến Hề Ngân dần nóng rực, ẩn chứa sự kiên định, hắn chỉ cảm thấy giờ phút này trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa đắng chát, trong vui sướng lại mang theo lo lắng.

Hắn là người có ý chí kiên định, cũng là người luôn giữ được sự thanh tỉnh, cho tới bây giờ đều hiểu được chính mình muốn cái gì, đến bây giờ đều xác định rõ mục tiêu, không sợ hướng đến phía trước. Hơn hai mươi năm qua, rất ít việc làm hắn mê muội, nhất là mấy năm nay, lãnh binh bên ngoài, một quyết định sai lầm sẽ phải đánh đổi bằng tính mạng của hơn vạn người, vì thế hắn phải luôn bình tĩnh kiểm chế mình.

Nhưng mà lần này, hắn lại sinh ra cảm giác mờ mịt và hoảng hốt chưa từng có, trong lòng lại tựa như có một con ngựa bị kinh sợ xô loạn bốn phía. Thế này không được, hắn phải biết rõ ràng.

Năm nay hắn đã hai mươi bốn tuổi, không phải là tiểu tử ngây thơ không biết thế sự, tất nhiên hắn biết tâm loạn là gì. Chỉ là hắn vạn lần không ngờ, lần đầu tiên động lòng, lại vào lúc bất ngờ không kịp đề phòng thế này, lần đầu tiên tâm loạn, ngay cả giới tính của đối phương cũng không hiểu rõ.

Hắn biết hiện tại bản thân đang đối mặt với hai sự thật, một cái là tàn khốc, có lẽ sẽ khiến hắn không thể chấp nhận. Nhưng một cái lại ngọt ngào, sẽ làm hắn vui sướng đến hát vang. Mấy năm nay chinh chiến bên ngoài, không phải hoàng huynh không có ý muốn tử hôn cho hắn, ngược lại đã bức hôn nhiều lần. Mà những lúc đó hắn đều khước từ, nhất là hàng năm bản thân đều ở bên ngoài, không muốn chậm trễ tuổi xuân tươi đẹp của nhân gia cô nương.

Mà một lí do khác khiến hắn vẫn ngại ngần nói với hoàng huynh đó là, hắn... đang chờ mong tình yêu, hắn không muốn lấy một nữ tử xa lạ làm vợ. Thê tử của hắn, phải có đủ năng lực để cùng hắn đứng chung một chỗ, hắn không cần những tiểu thư yếu điệu như hoa ở kinh thành, nữ nhân của hắn cần phải kiên cường.

Bởi vì hắn là người luôn bước trên lưỡi đao, nữ nhân của hắn phải chịu được gió sương, không thể yếu đuối mà phải kiên cường bền bỉ, như vậy mới có thể khiến tâm hắn chấn động, khiến hắn cam tâm tình nguyện dâng hiến trái tim nóng bỏng của mình, như vậy mới có thể cùng hắn nâng đỡ lẫn nhau, an ủi hắn những lúc chinh chiến gian khổ.

Mà những điều này “nàng” đều có! Nếu trong lòng hoài nghi, hắn nhất định phải xác nhận, tuy trong lòng có lo sợ, nhưng sự kiên định nhiều năm không cho phép hắn lùi bước.

Yến Hề Ngân đột nhiên xoay người, phóng người lên ngựa, ánh mắt sáng rực, kiên định nhìn về phía trước, một tiếng quát lớn, Phi Lư như một con sóng xông thẳng vào màn đêm, chạy nhanh về hướng quân doanh.

Mà giờ phút này Khánh Nhiễm đang cùng các huynh đệ Bộ Binh doanh bàn luận thương pháp, không biết rằng bản thân sắp gặp phải một thử thách như

thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Giáo Trường Thương Ảnh

Sáng sớm hôm sau, trời quang đãng, làn gió cuối đông mang theo một chút ẩm áp, thổi vào mặt đã không còn cảm giác như kim đâm nữa.

Giống dạo bình thường trước, trời còn chưa sáng Khánh Nhiễm đã theo nhóm binh lính Bộ Binh doanh thao luyện võ nghệ, có lẽ do đêm qua uống rượu quá nhiều, chỉ cảm thấy da đầu đau âm ỉ. Sau khi thao bình, đang muốn trở về tắm rửa lấy túi nước, đã thấy Tô Lượng mang theo đội Yến Vân Vệ gặp qua một lần, về mặt nghiêm túc đi tới hướng bên này.

Khánh Nhiễm thấy các huynh đệ Bộ Binh doanh vội vàng nghiêm chỉnh đứng đợi, liền bĩu môi, trong lòng có vài phần không đồng ý.

Yến Vân Vệ chính là thân vệ bên người Yến Hề Ngân, xưa nay chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người, thứ bậc cao hơn cả trưởng doanh, nói cách khác bất kỳ một binh sĩ Yến Vân Vệ nào đều có thể sai bảo một trưởng doanh. Khánh Nhiễm luôn cảm thấy những binh sĩ Yến Vân Vệ này quá mức tự cao tự đại, không coi ai ra gì.

Nàng liếc mắt nhìn Tô Lượng, mắt thấy hắn đi đến hướng này, cũng bất giác sùng sốt, ngừng bước chân đang muốn xoay người.

“Dịch Thanh phạm thượng, lúc đánh trận lại cướp mất chiến mã của chủ soái, hơn nữa còn không tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, một mình hành sự, không biết kỷ luật. Vương gia có lệnh, cho Yến Vân Vệ trời đi, phạt bốn môn quân côn, thi hành ngay lập tức.” Tô Lượng nghiêm nghị nhìn Khánh Nhiễm, dứt lời liền nhẹ nhàng vẫy tay cho Yến Vân Vệ đứng phía sau.

Khánh Nhiễm sùng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã bị Yến Vân Vệ trời gô hai tay ra sau lưng, áp giải về nơi trú quân của chủ soái.

Nhóm binh lính Bộ Binh doanh đứng phía sau thấy Khánh Nhiễm bị đưa đi, nhất thời gương mặt mỗi người đều tỏ vẻ không để ý. Nhưng bọn họ biết Dục Vương trị quân rất nghiêm khắc, chỉ phải tạm thời đè nén bất mãn trong lòng, đều bàn bạc phải tới đại trưởng của trung quân thuyết phục cho Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm bị áp giải chỉ cảm thấy một trận bức mình, nàng hét lớn một tiếng: “Buông tay, ta sẽ tự đi.”

Giãy hai lần, hai binh lính đang áp giải nàng lại kìm chặt hai tay của nàng hơn.

Khánh Nhiễm đang muốn ngự khí giãy ra, Tô Lượng đã cười nói: “Buông tay đi, xin lỗi đã đắc tội, bọn ta cũng chỉ nghe lệnh hành sự, Dịch Thanh huynh đệ đừng để ý nha.”

Khánh Nhiễm cảm thấy hắn cười có chút kỳ quái, chỉ vừa khẽ nhíu mày đã đến đại trưởng của trung quân. Nàng đứng thẳng trước sân của trưởng, thấy nơi đó đã bày bằng ghê dài để thi hành phạt trọng, khuôn mặt không khỏi hơi trầm xuống. Nếu bốn mươi quân côn này giáng xuống, không nói đến chỗ vết thương cần bôi thuốc phiến toái, mà lúc đó quần phục chắc chắn sẽ bị đánh rách, vậy còn gì nữa? Cho nên nói thế nào cũng không được để bị đánh.

Yến Hề Ngân khoanh tay bước ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng quan sát cao thấp Khánh Nhiễm, mắt thấy khuôn mặt nàng lạnh lẽo, trong ánh mắt đã có vẻ phẫn nộ, trong lòng hắn khẽ cười, nhưng gương mặt vẫn nghiêm trang, ho nhẹ một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói.

“Dịch Thanh, ngươi đã biết lỗi chưa?”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nhíu mày trừng Yến Hề Ngân, giận dữ cười lại, nói: “Ta không có lỗi, lúc trước ta không biết là ngựa của Vương gia, tại sao lại phạm thượng như ngươi nói?”

“Ô? Vậy bây giờ thì sao? Gương mặt bất bình, không tuân theo quân giáo, nhìn thấy Bồn Vương vừa không hành lễ, lời nói ra lại ngông cuồng, vậy thì việc này có được xem là phạm thượng hay không?” Yến Hề Ngân đi đến trước mặt Khánh Nhiễm, ánh mắt rạng rỡ nhìn chăm chăm nàng.

Khánh Nhiễm cảm thấy buồn bức, ngẩng đầu nhìn hắn, thế này mới kinh ngạc nhận ra người này vô cùng cao lớn, so với mình quả thật cao hơn rất nhiều. Bị hắn đứng gần như vậy yên lặng quan sát, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy chính mình có thể nhìn thấy gương mặt phẫn nộ trong đôi mắt hắn. Ở nơi sâu thẳm trong con ngươi đen nhánh rạng rỡ kia càng khuấy động nên một cảm xúc không tên, như muốn lôi kéo con người ta tiến vào. Một cổ áp lực truyền đến, tâm Khánh Nhiễm cả kinh, vội vàng cúi đầu, lưu loát quỳ một gối làm quân lễ.

“Thuộc hạ Dịch Thanh bái kiến Vương gia.”

Yến Hề Ngân lại cười, gương giọng nói: “Hiện tại hành quân lễ e rằng chậm rồi. Ngay cả chiến mã của Bồn Vương cũng dám cướp, nếu không trừng

phạt nghiêm khắc, ngày sau chẳng phải lại càng không tuân phục quân lệnh, không coi ai ra gì!”

Hắn nói xong liền vẩy tay cho Yến Vân Vệ kéo Khánh Nhiễm xuống đánh, lại vào lúc này, trước cửa trại trung quân truyền đến một trận ồn ào náo động.

Ánh sáng trong mắt Yến Hề Ngân khê lóe lên, khoe miệng khê cong, trong chớp mắt lại khôi phục sắc mặt nghiêm nghị nhìn về phía Khánh Nhiễm.

“Sao lại thế này?”

“Bẩm Vương gia, binh lính Bộ Binh doanh đến cầu tình cho Dịch Thanh.”

“A? Vậy cứ để bọn họ tiến vào, Bôn Vương cũng muốn xem bọn họ có phản kháng được hay không.”

Khánh Nhiễm nghe giọng nói của hắn lạnh lùng, không khỏi tâm sinh cả kinh, vì các huynh đệ Bộ Binh doanh vượt một năm mồ hôi. Hôm nay Yến Hề Ngân rõ ràng muốn làm khó mình, bọn họ đến lúc này, e rằng càng vì nàng nói rõ, Yến Hề Ngân càng lấy nàng để lập uy.

Trong lúc Khánh Nhiễm nhủ mảy, mấy trăm lính lính Bộ Binh doanh đã tràn vào, ở trước doanh trường của trung quân quỳ xuống.

“Vương gia, Dịch Thanh nhất định không biết đó là ngựa của ngài nên mới phạm sai lầm lớn như thế, ngài hãy nhớ lại lúc hắn chiến đấu dũng mãnh, không sợ quân địch mà bỏ qua cho hắn lần này đi.”

“Vương gia, Dịch Thanh mới vào quân doanh, vẫn chưa quen với kỷ luật trong quân, ngài thông cảm hắn mới phạm lỗi lần đầu, tha thứ cho hắn lần này.”

“Vương gia, trận đánh lần này Dịch Thanh đã giết được rất nhiều địch, lập công đền tội, xin Vương gia hãy xử lý nhẹ.”

“Vương gia, nếu không có Dịch Thanh quyết đoán kịp thời, chi sợ bây giờ ta đã chết ở chiến trường, mong Vương gia...”

Nét mặt mọi người đều khẩn cầu, rói rít thuyết phục.

Đôi mắt Yến Hề Ngân lại lạnh lẽo, lớn tiếng ngắt lời, cười lạnh nói: “Nói như vậy, ngược lại là Bôn Vương không nói đạo lý? Bôn Vương quản thúc một binh lính nhỏ nhỏ nhưng lại không được phép, ta thấy các người đây là muốn chống đối!”

Trông mặt Tô Lượng khê đảo, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, thầm nghĩ, Vương gia ngài không phải là không nói đạo lý, mà là trực tiếp dùng cấp bậc để đè chết người khác.

Lại nghe Yến Hề Ngân hừ lạnh một tiếng, nói: “Bộ Binh doanh tụ tập gây rối, phạt trừ nửa năm quân lương để răn đe.”

Mọi người nhất thời đều sửng sốt, chỉ cảm thấy hôm nay Vương gia quả thật rất kỳ quái, dường như thay đổi thành một người khác. Trước kia Vương gia rất thân thiện, cũng luôn lắng nghe lời nói của mọi người.

Khánh Nhiễm lại nổi trận lôi đình, không nói đến lần này các huynh đệ Bộ Binh doanh đã chịu bao nhiêu đau khổ, những binh lính này đều có xuất thân nghèo khó, quân lương có ý nghĩa như thế nào, mặc dù Khánh Nhiễm không thể nói là biết quá sâu, nhưng cũng biết có rất nhiều gia đình huynh đệ phải dựa vào ngân ấy quân lương để duy trì khẩu phần lương thực.

Nếu các huynh đệ phạm lỗi, thì dù cho bị đánh, cũng không nguyện khấu trừ quân lương, nhưng Yến Hề Ngân lại tàn nhẫn như vậy. Lúc này nàng đã tức giận, giận dữ đứng dậy, giương giọng nói.

“Hừ, không thể ngờ được đường đường là Dực Vương của Tinh quốc, là anh hùng trong lòng các huynh đệ, lại là người không biết nói đạo lý, không lắng nghe ý kiến của mọi người, đồ kị người tài. Dịch Thanh quả thật có mắt mà như mù, mới đầu quân đến Trấn Tây quân này.”

“Bôn Vương đồ kị người tài? Hừ, người có cái gì khiến Bôn Vương đồ kị?” Yến Hề Ngân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm, nhủ mảy nói.

Khánh Nhiễm lại cười khẩy lần nữa: “Vương gia đồ kị thuộc hạ đoạt mất danh tiếng của ngài?”

Nàng dứt lời, mắt thấy gương mặt Yến Hề Ngân đen lại, trong lòng thoải mái lại nói: “Trong quân doanh từ trước đều lấy võ nghệ để định đoạt, thuộc hạ cả gan muốn cùng Vương gia tỷ thí một trận, nếu Vương gia có thể trong vòng hai trăm chiêu khiến thuộc hạ nhận thua. Thuộc hạ sẽ tùy ý để Vương gia xử lý, nhưng nếu Vương gia không thể, thuộc hạ dám thỉnh Vương gia thu hồi quân lệnh khi nãy.”

Khoe môi Yến Hề Ngân khê cong lên, đột nhiên nhìn về phía Khánh Nhiễm, nhướng mày nói: “Được! Bôn Vương đáp ứng thỉnh cầu của người.”

Khánh Nhiễm vốn tưởng rằng phải tốn vài câu tranh cãi, không nghĩ đến hắn lại đơn giản đáp ứng như vậy, nhất thời trong lòng liền nghi ngờ. Chỉ cảm thấy dường như mình đã sa vào cạm bẫy nào đó, nhớ đến những lời nhận xét về Yến Hề Ngân, chỉ cảm thấy hôm nay quả thật hắn có chút khác thường. Chẳng lẽ vì hôm qua nàng nói về Bộ Binh và Kỵ Binh đã đắc tội hắn, hắn mới làm khó nàng như vậy?

Cũng không đúng, một người có thể khiến tướng sĩ toàn quân khen ngợi, để mọi người thật lòng đi theo thì sao có là người đồ kị người tài, không biết lắng nghe lời nói của quân sĩ, vì chuyện tư trả thù người khác?

Vậy rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ hắn vẫn đang hoài nghi nàng là gian tế do địch phái đến. Muốn thừa dịp tỷ thí thăm dò võ công của mình?

Khánh Nhiễm còn chưa kịp nghĩ lại, thân thể Yến Hề Ngân đã bay lên, đứng vững trên đài duyệt binh, cười nhạt nói: “Như thế nào? Sợ? Bây giờ Bôn Vương cho phép ngươi đổi ý.”

Khánh Nhiễm thể này mới đột nhiên hoàn hồn, hừ lạnh một tiếng, hai chân đan chéo nhau, cả người ngưng khí, thân thể như mây bay nước chảy nhẹ nhàng bay đến trước đài, chân phải điểm lên đất, thân mình nhẩy lên, như chú hạc trắng nhẹ nhàng bay liệng, lướt đến bên cạnh Yến Hề Ngân, dáng người phóng khoáng linh động, như tuyết trắng rơi vào chín tầng mây, phiêu đảng theo làn gió. Có thể thấy khinh công vô cùng vượt trội, dưới đài vang lên một tràng khen ngợi.

Yến Hề Ngân thấy động tác của nàng, ánh mắt cũng khẽ động, đôi mắt nhìn về phía Khánh Nhiễm càng thêm sâu thẳm. Hắn đạm cười nâng tay, nói.

“Bôn Vương cho ngươi tùy chọn binh khí.”

Khánh Nhiễm lại không đi chuyển: “Vương gia dùng cái gì?”

Ánh mắt Yến Hề Ngân có ý cười, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng, nói: “Trường thương.”

Khánh Nhiễm nhướng mày cười, xoay người lại đạp chân, liền hất lên một thanh trường thương, siết trong tay: “Vây ta cũng sẽ dùng trường.”

Yến Hề Ngân lại cười không nói, xoay người tiện tay nhặt một thanh trường thương đặt bên mép đài, nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cũng không hành động dư thừa, trường thương trong tay vung mạnh, thể thương nhanh chóng công kích đến hướng Yến Hề Ngân. Yến Hề Ngân hơi nghiêng người né tránh thể thương thứ nhất của nàng, mắt Khánh Nhiễm đảo qua, lần thứ hai tấn công đến.

Nhất thời phong ảnh trên đài cuộn cuộn, bóng người tung bay. Dưới đài mọi người lại khó gặp được dịp Vương gia ra tay, huống chi thân thủ của Dịch Thanh cũng không tầm thường, nhất thời mỗi người đều mở to mắt, nhìn trận quyết đấu của các cao thủ.

Trên đài thể công của Khánh Nhiễm mãnh liệt, Yến Hề Ngân lại liên tục né tránh, trường thương trong tay chỉ khi bắt đầu đã mới xuất thủ để ngăn cản. Hắn chỉ dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm từng chiêu thức của Khánh Nhiễm, mấy chiêu trôi qua, nhưng thấy thể thương khi thì sấm vang chớp giật, lúc lại nhẹ nhàng mơ hồ, không thể nhìn ra nguyên do, không khỏi hơi cau mày.

Hôm nay hắn ép Khánh Nhiễm ra tay, chính là muốn từ công phu của “hắn” xem xét giới tính của Khánh Nhiễm. Bởi cùng một loại võ thuật nhưng thông thường nam tử và nữ tử sẽ có khác biệt rất lớn. Chiêu thức của nam tử thường kiên cường trầm ổn, còn nữ tử lại nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Cho dù nữ tử học chiêu thức của nam tử, nhưng sẽ vì khí lực không đủ mà lộ ra sơ hở.

Vừa rồi, khinh công mà Khánh Nhiễm sử dụng để bay lên đài là nhẹ nhàng phiêu dật, rất có phong thái của nữ tử. Yến Hề Ngân còn đang kinh nghi, nhưng không ngờ nàng lại chọn dùng trường thương, điều đó khiến hắn hơi ngẩn ra.

Trường thương chính là binh khí có khí quan cương mãnh, nữ tử sử dụng khá ít, có thể sử dụng tốt lại càng ít ỏi, nữ tử trời sinh đã có khí lực không bằng nam tử. Cho dù có người múa được trường thương, nhưng sau một lúc khí lực sẽ dần suy kiệt. Nhưng hắn nhìn thể thương của Khánh Nhiễm mạnh mẽ, có tính công kích vô cùng.

Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Ngân lộ vẻ không tập trung, đã nhiều lần né tránh, trong lòng liền nghi hoặc. Tâm tư xoay tròn cũng không hiểu hắn muốn điều gì, dưới sự bất an, chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt trận tỉ thí này. Nhất thời trường trong tay nàng như sét đánh gió giật, mũi thương mang theo ngân quang như dải sao băng đầy trời đêm, nháy mắt đã che phủ toàn thân Yến Hề Ngân, giương giọng nói.

“Vương gia, đã qua hai mươi ba chiêu. Nếu ngài không đánh trả, xem như thuộc hạ thắng. Hay Vương gia không đem thuộc hạ để vào mắt?”

Yến Hề Ngân thấy nàng mạnh mẽ lạnh thấu xương, nhưng cũng không hoảng hốt, trường thương trong tay cũng huy động lên, chống, xuyên, đánh, phá. Mỗi một chiêu thức đều ngắn gọn hữu lực, trầm ổn vững chắc, như mãnh hổ xuống núi, trường xà xuất động. Tuy trường pháp không có những chiêu thức làm người khác hoa mắt như của Khánh Nhiễm, nhưng lại liên mạch lưu loát, phòng thủ có thứ tự.

Khánh Nhiễm thấy hắn đã trả đòn, thể thương trầm ổn, hiển nhiên là trường pháp tự mình tôi luyện nhiều năm trên chiến trường, dùng ít sức nhưng lại hiệu quả, lòng hiếu thắng của nàng bắt đầu nổi lên. Nhất thời trường thương cầm trong tay lại uốn lượn như sấm chớp.

Tô Lượng ở dưới đài nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy thể thương của hai người một động một tĩnh, một nhanh một chậm, nhưng lại ngang tài ngang sức, nghĩ đến thì dừng nói là hai trăm chiêu, sợ là năm trăm chiêu hai người cũng khó phân thắng bại.

Dưới đài mỗi Yến Văn Vệ đều có vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ đều là cao thủ võ công, tất nhiên cũng nhìn ra công phu của Khánh Nhiễm không kém. Hôm qua trong lòng còn không phục, cảm thấy tên nam tử có diện mạo nữ nhân này đã lấy hết nổi trội, nay thấy nàng có thể cùng Vương gia bất phân thắng bại, ánh mắt nhìn về phía nàng đã tu lại sự khinh thường, có hơn vài phần kính trọng.

Yến Hề Ngân cùng Khánh Nhiễm tái chiến hơn mười chiêu, mắt thấy thể thương của nàng không những không suy yếu, ngược lại còn dần tăng cao, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã, ngày càng ngờ vực, không dám tiếp tục xác định suy nghĩ trong lòng mình.

Hắn vốn muốn Khánh Nhiễm thắng, giờ phút này tâm tư lại hoang mang, nhất thời đã để Khánh Nhiễm tìm được sơ hở, một cái lộn vòng người, trường thương trong tay thuận thế từ trên xuống dưới, bổ về phía Yến Hề Ngân.

Yến Hề Ngân thân sắc biến đổi, nhanh chóng vận khí lùi về phía sau, nguy hiểm né qua một thương của nàng, nhưng trước ngực đã bị xé toạc một vết rách. Lúc Khánh Nhiễm lật người, đáng người vô cùng xinh đẹp, trong lòng hân hân vừa động, ánh mắt lại sáng ngời.

Trường thương điểm xuống đất, mượn lực trong không trung chuyển hướng, trường thương trong tay chợt lướt lên, mang theo khí thế sấm vang chớp giật, đánh về phía Khánh Nhiễm đang lao đến ở phía trước. Khánh Nhiễm thấy thương ảnh có khí thế ầm vang, liền nhanh chóng lướt qua bên cạnh vài bước, thân hình xoay tròn, trường thương trong tay đánh vào giữa trường thương của Yến Hề Ngân.

Một lần mượn thế giảm bớt lực, lúc này luồng lực mạnh lại xông xuống phía dưới, thân hình trong không trung xoay tròn mấy vòng, tay áo tung bay, ánh nắng giữa trưa chiếu lên thân thể của nàng, chiếu vào mũi thương, tựa như một đóa kim liên ở trên đài chậm rãi nở rộ, mỹ lệ đẹp mắt.

Yến Hề Ngân bị ánh sáng kia thu hút, mắt có ý cười, trong lòng khẽ yên tâm, lúc dời mắt lại chính lúc nghênh diện với ánh mắt kiên cường của Khánh Nhiễm, trong con ngươi đen như mực, dường như có ẩn chứa ánh quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Tim hắn run lên, càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng, nhanh chóng cong người khẽ bay lên, lần thứ hai công kích Khánh Nhiễm, hắn vận khí toàn thân, trường bào bay nhẹ theo gió, hai người lại đấu mấy chiêu. Mắt thấy kích thương của Khánh Nhiễm đâm đến sườn phải, thân hình hắn bỗng nghiêng qua tránh thoát một chiêu này, thân thể chợt bay ra sau, trường thương trong tay bay vòng ở trước người, lại tiếp tục rời tay xuất ra, đánh về phía gương mặt của Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm không ngờ hắn lại đem trường thương đã rời tay đánh đến, mắt thấy thương ảnh tới gần, thế thương sắc bén, dài tua đỏ trong chớp lát khiến nàng bị hoa mắt, nàng thuận theo thế ngã người ra phía sau. Thân thể vừa nghiêng xuống, Yến Hề Ngân lại chợt lao đến gần, chân phải giơ ra chặn lấy chân trái của Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm không đứng thẳng được, nhất thời bật ra phía sau.

Ánh mắt Yến Hề Ngân bỗng trầm xuống, nắm lấy cổ tay đang cầm thương của Khánh Nhiễm, ngự lực một cái, trường thương trong tay Khánh Nhiễm liền rơi xuống. Tay trái của Yến Hề Ngân vươn tới, ngay lập tức ôm Khánh Nhiễm ngã người về phía sau.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy thất lưng bị nắm chặt, ngẩng đầu chính lúc nghênh diện với đôi mắt sâu thẳm của Yến Hề Ngân, nhất thời chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, có chút mờ mịt khó hiểu.

Mà lúc này Yến Hề Ngân lại không khống chế được trái tim đang lệch nhịp, vòng eo mềm mại dưới tay làm hắn ngẩn ra, một trận mừng rỡ nhảy vào lòng. Hắn chợt buộc chặt khuỷu tay, ôm chặt Khánh Nhiễm, ánh mắt nhìn về phía nàng càng thêm nóng rực lấp lánh.

Nàng không khỏi nhũn mảy, âm thanh lạnh lùng nói: “Dù Vương gia thắng nhưng cũng đừng làm nhục ta như vậy, ta Dịch Thanh đường đường là nam nhi bảy thước, cam lòng chịu thua, tùy ý Vương gia xử phạt là được.”

Nàng dứt lời liền ngửa đầu, gương mặt lại càng thêm lạnh lùng.

Động tác lật ngược vừa rồi của Khánh Nhiễm, khiến cổ áo quân phục hơi mở ra, lúc này một hồi gió đưa lại khiến chiếc cổ trắng ngần hoàn toàn lộ ra ngoài. Khi nói chuyện, trên chiếc cổ thon dài rõ ràng có hầu kết chuyển động lên xuống, dưới ánh mặt trời rạng rỡ càng thêm chói mắt khác thường, khiến Yến Hề Ngân đột nhiên ngạt thở, hắn chỉ cảm thấy trong đầu có tiếng nổ vang, tay run lên, rốt cuộc buông lỏng tay ra.

Khánh Nhiễm mất đi điểm tựa, nhất thời liền ngã xuống, buồn bực đứng lên, đã thấy vẻ mặt hoang mang của Yến Hề Ngân, trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần hồn bay phách lạc. Chỉ trong chớp mắt của Khánh Nhiễm, hắn đã khôi phục thái độ bình thường, nhưng gương mặt nhìn qua vẫn lộ vẻ u ám.

Khánh Nhiễm còn chưa kịp mở miệng, Yến Hề Ngân đã tiến lên một bước, vượt qua Khánh Nhiễm: “Chiêu thức võ công của ngươi không thua kém Bốn Vương, chỉ thua ở việc không đủ kinh nghiệm đối phó với kẻ địch. Việc ngày hôm nay không truy cứu nữa, trong trường của Bốn Vương thiếu một gã thân vệ, từ hôm nay ngươi hãy đến trường của ta chờ lệnh đi.”

Hắn dứt lời lại không liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm, nhảy xuống đài duyệt binh vội vàng bước đi.

Khánh Nhiễm nhìn thân ảnh thon dài của hắn đi xa, chỉ cảm thấy mờ mịt, chẳng hiểu một trận đảo lộn không đầu không đuôi này của hắn là thế nào, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Các huynh đệ Bộ Binh doanh thấy Yến Hề Ngân không truy cứu việc này, liền vui mừng một trận, tiến lên chào hỏi Khánh Nhiễm, rồi nhanh chóng rời khỏi doanh trại của trung quân đi về hướng Bộ Binh doanh.

Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Ngân vừa cho mình vào Yến Vân Vệ, ngay lập tức bọn họ liền tạo khoảng cách với mình, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Thấy gương mặt Tô Lượng suy tư đứng dưới đài, nàng tiến vài bước đến gần, nhũn mảy hỏi.

“Hôm nay Vương gia có ý gì?”

Tô Lượng đột nhiên hồi hồn, đi vòng quanh Khánh Nhiễm vài vòng, nhìn chòng chọc đến mức khiến toàn thân Khánh Nhiễm phát cáu, lùi lại hai bước, trợn mắt trừng hắn. Thế này hắn mới thu hồi ánh mắt kỳ quái, nhún nhún vai: “Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?”

Hắn dứt lời, liền cười cười xit lại gần Khánh Nhiễm, một tay nâng lên khoát lên đầu vai của Khánh Nhiễm, ánh mắt cười hề hề như kẻ trộm, nói: “Ngươi thành thật nói rõ cho ta, ngươi đã làm gì khiến Vương gia khác thường như vậy?”

Khánh Nhiễm cau mày, đang muốn chụp lấy bàn tay khoát lên đầu vai mình, Yến Hề Ngân không biết vì sao lại từ trong chủ trường hất rèm đi ra. Mắt thấy một màn này, mặt hắn đen như đất nòi trừng về hướng Tô Lượng, hét lớn một tiếng.

“Hôm nay cho người đi thao luyện trận pháp của Kỳ Binh, như thế nào còn ở đây lười biếng!”

Tô Lượng cả kinh, vội vàng lên tiếng, hướng Kỳ Binh doanh chạy tới. Khánh Nhiễm sùng sốt, lại nhìn về hướng chủ trưởng, Yến Hề Ngân đã biến mất không thấy, nếu không phải ngoảnh lại, thấy Tô Lượng đang đứng bên ngoài cửa trại trung quân le lười với mình, suýt nữa Khánh Nhiễm đã tưởng mình gặp ảo giác.

Sao nàng lại cảm thấy tiếng hô vừa rồi của Yến Hề Ngân lại có chút hỗn hển nhỉ? Thật sự là chuyện lạ mỗi ngày đều có! Không nghĩ thêm nhiều, Khánh Nhiễm cất bước đến Bộ Binh doanh, dù sao cũng phải thu thập này nọ, còn phải chuyển chỗ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 36: Quan Tâm Mơ Hồ

Nơi đóng quân của Trấn Tây quân vốn cách không xa sơn cốc, những ngày mùa hè nơi này núi xanh nước biếc, giờ tuy là mùa đông, nhưng chiến tranh u ám tạm chấm dứt, lúc màn đêm dần buông xuống, ánh trăng như nước, ngược lại khiến chốn quân doanh nặng nề có thêm vài phần nhu hòa.

Ánh trăng màu trắng bạc rực rỡ hư ảo, bao phủ một mảnh doanh trường, gió đông tuy se lạnh, nhưng cũng có chút nhẹ nhàng khoan khoái, thổi vào mặt cho người ta cảm giác phấn chấn tinh thần, trong lành tươi mát, tựa như muốn an ủi sự căng thẳng trong những ngày qua.

Khánh Nhiễm ôm hành lý tiến từng bước đến chủ trưởng, mắt thấy bên trong đại trưởng hắt ra ánh sáng nặng nề, trên lớp vải bố có một bóng hình cao ngất lay động. Không hiểu sao nàng lại có chút khẩn trương, phát rèm tiến vào, thấy bên trong trưởng sử dụng bình phong ngăn ra một không gian nhỏ, được bố trí một chiếc giường bằng trúc, thế này Khánh Nhiễm mới an tâm, vừa đem bọc nặng đặt lên giường. Yến Hề Ngân đã vòng qua bình phong bước ra, Khánh Nhiễm quay đầu, ánh mắt giao nhau, hai người đều sùng sốt.

Khánh Nhiễm giật mình, vội vàng cung kính nói: “Vương gia.”

Nàng thấy Yến Hề Ngân chỉ mặc một bộ măng bào rộng lớn, chiếc cổ lộ ra bên ngoài, chiếc áo hơi mở làm ẩn hiện dáng người cao lớn khỏe mạnh của hân, liền vội vàng dời ánh mắt sang hướng khác.

Yến Hề Ngân thấy nàng cúi đầu, khoe miệng khẽ cong lên, dưới ánh đèn, chỉ cảm thấy nàng cúi đầu, khoảng gáy phía sau tỏa ra ánh sáng ôn hòa như ngọc, đường cong kia lại nhu hòa tuyệt đẹp, chiếu vào trong mắt, khiến hân có phần không dời mắt được.

“Vương gia sắp nghỉ ngơi sao? Có cần thuộc hạ làm gì không?” Tuy Khánh Nhiễm cúi thấp đầu, nhưng vẫn có thể nhận ra ánh mắt nóng rực của hân, chân mày chau lại, vội vàng mở miệng nói.

Yến Hề Ngân thế này mới thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng nói: “Không cần, xưa nay Bôn Vương không thích người khác quấy rầy. Người chỉ cần cảnh giác một chút, nghe kỹ động tĩnh bên ngoài là được rồi.”

Khánh Nhiễm nhanh chóng gật đầu nhận mệnh.

Yến Hề Ngân xoay người, đi về phía bình phong, lại đột nhiên xoay người, nói: “Người tên gì?”

Suýt nữa Khánh Nhiễm đã đem tên thật của mình thốt ra, tâm cả kinh, quay đầu nói: “Vương gia thật hay quên, thuộc hạ là Dịch Thanh.”

Hai mắt Yến Hề Ngân híp lại, bình tĩnh nhìn vào mắt Khánh Nhiễm, cũng không nói thêm lời nào, gật đầu rồi tiến vào nội thất.

Khánh Nhiễm thế này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ, người này không hổ là lãnh binh nhiều năm, chỉ đứng thôi đã tạo ra áp lực lớn như vậy. Ban ngày ở ngoài trường có nhiều người, không gian thông thoáng ngược lại không phát hiện ra, nhưng nay hai người ở cùng một trưởng, cổ áp lực kia lại không ngăn được lộ ra.

Vừa này nàng còn nghĩ, lúc ban ngày đã cùng Vương gia này đối đầu này lửa. Chính mình lại chẳng có chút nào cung kính, nhưng qua vừa rồi, hai người bọn họ lại hòa bình vô sự. Xem ra phương pháp của mình đã đúng, chỉ là... Vừa rồi hân quả thật đã quên tên của nàng sao? Hay vẫn đang thăm dò điều gì?

Khánh Nhiễm lắc đầu, cũng không nghĩ thêm, chỉ vừa ngồi xuống mép giường, Yến Hề Ngân lại từ bên trong đi ra. Khánh Nhiễm vội vàng đứng dậy, một bình sứ đã từ trong tay hân tung đến. Khánh Nhiễm theo bản năng đưa tay tiếp nhận, lại nghe Yến Hề Ngân nói.

“Hôm nay tỷ thí một trận, vết thương e rằng nứt ra rồi, tự mình xử lý đi.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, hân đã xoay người bước đi. Lúc nàng cúi đầu, bình sứ trắng nhỏ nhắn kia rất ấm áp, dường như mặt trên còn mang theo nhiệt độ

của hắn. Nàng nhủ vậy, xem ra người này rất quan tâm đến thuộc hạ.

Sau khi Khánh Nhiễm thu thập xong, liền nằm xuống giường, chỉ cảm thấy so với doanh trưởng ban đầu thư thái không ít. Không có mùi lạ, cũng yên tĩnh rất nhiều, nghĩ đến cũng không cần nhét bông vào lỗ tai nữa, trong lòng không khỏi sung sướng, nhẹ nhàng cong khóe môi, nhắm hai mắt lại.

Tai nghe bên trong nội trướng, Yến Hề Ngân dường như còn đang lật sách, không bao lâu đèn cũng tắt đi, truyền đến những tiếng sột soạt. Trong lòng Khánh Nhiễm biết hắn đang cởi quần áo, không hiểu sao có chút xấu hổ, lật người không nghĩ nữa, nghe bên ngoài truyền đến tiếng gió, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng ngựa tê mình, chỉ cảm thấy trong lòng dị thường yên tĩnh. Nàng biết sự yên tĩnh này chính là ảo giác cuối cùng trước bão táp, nghĩ đến thời khắc này Thuốc Ca thành nhất định đã xôn xao toàn thành, dù sao cùng Tinh quốc giằng co, chưa bao giờ ăn phải một trận thua thê thảm như vậy.

Lại qua một lúc, tai nghe nội trướng không truyền đến động tĩnh nữa, Khánh Nhiễm mới nhẹ nhàng đem quần áo trên người mở ra, mở nắp bình sữa, mò mẫm tìm kiếm vết thương bôi thuốc lên. Được Yến Hề Ngân ban cho, quả nhiên là hàng thượng phẩm, bôi lên có cảm giác mát lạnh, trong chốc lát miệng vết thương cũng không còn đau đớn như vậy nữa.

Hôm sau, trời chưa sáng, Khánh Nhiễm đã nghe được tiếng kèn tập hợp, nàng nhanh chóng đứng lên, ăn mặc chỉnh tề, không nghe bên trong có động tĩnh gì, nàng hơi thò người nhìn thử, đã thấy bên trong nội thất không một bóng người, không ngờ Yến Hề Ngân đã đi mất.

Khánh Nhiễm sùng sốt, thầm mắng chính mình ngủ say, lúng túng chạy ra khỏi doanh trưởng, nhập vào nhóm người Yến Vân Vệ đang huấn luyện.

Yến Vân Vệ không giống với Bộ Binh doanh, nơi này mỗi người đều có thân thủ vô cùng tốt, không riêng gì võ nghệ, cả trí tuệ, nghị lực đều là những người nổi bật trong quân. Nơi này huấn luyện cũng không giống Bộ Binh doanh, buổi sáng huấn luyện, vũ khí trong tay mỗi người rất đa dạng, vật gì cũng có. Cũng không xếp đội hình, mỗi người tự mình luyện tập, không trao đổi với nhau.

Lúc Khánh Nhiễm rời doanh không mang theo Liễm Sát, liền tùy ý chọn một nhánh cây cầm trong tay vũ động. Thân ảnh vừa di chuyển, đã thấy Yến Hề Ngân mặc một thân đen tuyền, thắt lưng buộc khăn gấm của võ sĩ, mang giày gấm đen từ bên ngoài cửa trại bước vào, dường như hắn vừa thị sát các doanh trở về.

Không ngờ vị Vương gia này mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, Khánh Nhiễm không khỏi âm thầm cứng lưỡi, ánh mắt nhìn về phía hắn bất giác mang theo vài phần tán thưởng. Yến Hề Ngân dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, trong nháy mắt đã nhìn lại đây, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy ánh mắt hắn sáng ngời, tuy cách những bóng người lay động, nhưng vẫn thẳng tắp chụp xuống toàn thân, nàng cả kinh, nhanh chóng không nhìn thêm, thu hồi ánh mắt.

Dur quang thấy Yến Hề Ngân đã bước vào sa trường *sân tập bằng cát*, chỉ điểm công phu cho Yến Vân Vệ, không khỏi nhủ vậy, dường như người này có thể sử dụng được cả mười tám môn binh khí. Nàng còn đang kinh nghi, Yến Hề Ngân đã đột nhiên bước đến, tâm Khánh Nhiễm căng thẳng, liền chọn bừa một thanh kiếm trong đồng binh khí thừa thốt để luyện tập.

Vốn Yến Hề Ngân đứng bên cạnh, đã nhìn một lát, chỉ cảm thấy nhánh cây trong tay “hắn” vũ động rất tự nhiên, trong mạnh mẽ lộ ra phóng khoáng, tùy ý chọn một thanh kiếm binh thường, lại vững vàng biến hóa khôn cùng, giống như tự nhiên sẵn có, thần diệu linh hoạt, hiển nhiên đã được danh sư chỉ điểm.

Hắn hơi chau mày, suy tư nửa ngày cũng không tìm ra manh mối, không khỏi càng nhìn chăm chú hơn.

Khánh Nhiễm nửa ngày không thấy hắn có điều động, cũng không nghe hắn mở miệng, lại rõ ràng cảm nhận được ánh mắt chuyên chú đang dán lên người mình. Dưới ánh mắt của hắn, nàng chỉ cảm thấy mỗi một động tác đều không được tự nhiên, nhanh chóng thu kiếm, dừng lại nhìn về phía Yến Hề Ngân.

“Vương gia, kiếm pháp của thuộc hạ có vấn đề sao?”

Yến Hề Ngân thế này giật mình hồi phục tinh thần, mỉm cười: “Kiếm pháp này của ngươi nhìn như đơn giản, nhưng lại biến hóa khôn cùng. Ngươi luyện rất khá, nhìn ra đã khổ công tôi luyện. Chính là kiếm khí của ngươi không đủ trầm ổn, lại sinh ra một chút tàn bạo, trong lòng hắn là có oán hận. Chiêu thức biến ảo nhưng lại mất đi sự sắc bén, do phần ý tích tụ trong tâm trí. Tuổi ngươi còn nhỏ, sao lại...”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy đôi mắt hắn như một con báo lóe ra ánh sáng rực rỡ, theo dõi hắn càng khiến nàng có cảm giác bị nhìn thấu toàn bộ, phảng phất như chính mình đã trở nên trong suốt.

Ký ức xa xôi bỗng nhiên xé ngang thiên không đánh úp lại, vết thương xấu xí không muốn bị người khác nhìn thấy, ngay lập tức bị vạch ra trước mắt, khiến nàng thoáng chốc hoảng hốt.

Những năm qua một mình nàng lặng lẽ bước trên đường, mỗi lúc bị thương cũng như một con thú nhỏ, đến khi màn đêm tịch mịch buông xuống, mới yên lặng liếm vết thương trên người mình, sẽ không khóc lóc, nhưng cũng không để nén được sự cô độc và khát vọng trong lòng mình. Bao lần đã khiến nàng trốn tránh trong chiếc hốc tối tăm, nhờ bóng tối che giấu vết thương, khi đó nàng từng vô số lần khát vọng sự quan tâm, khát vọng sự ấm áp.

Cũng không ngờ, nay dưới ánh mắt tràn ngập lo lắng, đau lòng, thương xót, và tìm tòi của hắn, chính mình lại sinh ra một cảm giác khao khát không kiềm chế được. Giống như một con thú nhỏ, trong lúc suy yếu vật lộn được nhìn thấy ánh mắt ấm áp của mẫu thú *thú mẹ*.

Mẫu thú? Mình nhất định điên rồi! Người trước mắt rõ ràng nghi kỵ mình khắp nơi, là Vương gia lạnh lùng luôn đề phòng mình, Khánh Nhiễm chột hoàn hồn, vội vàng chớp mắt, khẽ né tránh ánh mắt chăm chú của hắn. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hồi phục tinh thần ngẩng đầu lên, quả quyết đánh gãy lời nói của Yến Hề Ngân.

“Thuộc hạ tuổi nhỏ, tâm trạng không ổn định, kiểm thể mất đi sự trầm ổn, nhất định sẽ chú ý.”

Yến Hề Ngân bị ánh mắt vừa mở của nàng làm giật mình, bỗng nhiên cảm thấy người trước mắt như một chú nai con bị dọa sợ, mang sự yếu ớt và đề phòng. Lại muốn nhìn kỹ đôi mắt kia, nhưng nó đã khôi phục, thành một hồ nước trong lành, không còn gợn sóng.

Hắn đang muốn tìm hiểu thêm, lại nghe bên tai truyền đến tiếng trống.

“Tập huấn buổi sáng đã xong, thuộc hạ đi lĩnh quân lương, tạ Vương gia chi điểm.” Trong lòng Khánh Nhiễm nhảy rộn, dứt lời liền vội vàng xoay người, bước nhanh rời đi.

Yến Hề Ngân thấy nàng vội bước đi, hơi chau mày, nửa ngày lại cong môi bật cười, đúng là hoàn toàn vui mừng.

Sau khi dùng bữa sáng chính là thời gian Yến Vân Vệ đối chiến mỗi ngày, nhất thời trên sa trường đao quang kiếm ảnh, quyền cước chớp giật.

Hôm qua Khánh Nhiễm cùng Yến Hề Ngân tỷ thí, biểu hiện thân thủ, Yến Vân Vệ đều là những người thích tranh mạnh lại hiếu thắng, trong lúc nhất thời có không ít người tìm nàng để đối luyện.

Khánh Nhiễm thấy tuy trong lòng bọn họ hiếu thắng, nhưng không ai có tâm lý khiêu khích, mỗi người đều hào sảng, vì thế liền nhận lời. Những người này tuy có võ công không bằng nàng, có người thậm chí bị hạ bởi không quá mười chiêu, thế nhưng ai nấy đều dũng mãnh, Khánh Nhiễm được tiếp xúc với họ, cũng không còn cảm giác Yến Vân Vệ kiêu ngạo, không coi ai ra gì nữa.

Ồn ào cùng bọn họ tỉ thí ngược lại cũng vui vẻ, mỗi khi nhìn thấy chiêu thức của bọn họ có sơ hở liền âm thầm chỉ ra. Mọi người thấy nàng ân cần, võ công lại cao cường, không khỏi đều tiến đến, một người rồi đi liền có một người khác tìm đến. Như thế một hồi, Khánh Nhiễm cũng thực sự có chút mệt mỏi, trường kiếm đánh bay đại đao trong tay một gã Yến Vân Vệ, lại tỉ mỉ cùng hắn nói vài chiêu thức, mắt thấy hắn cười tránh ra. Khánh Nhiễm đang muốn tìm một chỗ nghỉ tạm, lại thấy một gã Yến Vân Vệ khác mang theo chùy* cười cười tiến tới.

Nàng cảm thấy khó xử, cự tuyệt có vẻ quá mức kiêu ngạo hay không, dù sao đây cũng là ngày đầu mình đến Yến Vân Vệ, đang do dự. Cách đó không xa đã truyền đến một tiếng kêu trong trẻo. “Dịch Thanh, Vương gia nói người không cần theo bọn họ luyện võ, trở về trường nghe lệnh.”

Khánh Nhiễm quay đầu, chính lúc thấy Tô Lượng không ngừng hướng nàng chớp mắt. Trong lòng nàng vui mừng, quay đầu hướng đại hán bu hăn cầm song chùy kia cười cáo lỗi, gấp rút xoay người chạy về phía đại trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 37: Cái Gọi Là Quân Tử

Khánh Nhiễm bước nhanh vào doanh trường, đã thấy Yến Hề Ngân cùng Tô Lượng đánh cờ, ánh mắt của hắn tùy ý lướt qua, nhàn nhạt nói.

“Yến Vân Vệ đều là những hán tử chính trực, nếu người đã gia nhập, thì cứ yên tâm sống ở nơi này. Qua một thời gian người sẽ biết bọn họ đều là những người rất tốt.”

Khánh Nhiễm vốn thấy ánh mắt hắn dừng trên bàn cờ, suýt nữa nghĩ rằng hắn đang nói lảm bảm, nhưng sau đó lại nghe thấy giọng nói của hắn có vài phần ân cần, liền cười đậm, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh bọn họ, cũng nhìn về phía bàn cờ.

Tô Lượng suy nghĩ nửa ngày, hạ xuống một nước ở đường bình tứ*, ngẩng đầu cao giọng cười: “Đều là đại nam nhân, có gì phải ngại nói. Ta thấy vẻ mặt của người rõ ràng đã mệt mỏi, như thế nào còn ngốc nghếch để mặc bọn họ âm ỉ. Có đôi khi nhìn người rất khôn khéo, nhưng việc nhỏ như vậy lại thiếu khả năng.”

(Bình tứ: Trong cờ vây, bốn góc của bàn cờ tượng trưng cho xuân hạ thu đông, mình nghĩ từ “bình tứ” này chỉ vị trí của bốn góc bàn cờ đó.)

Khánh Nhiễm sững sốt, ngoảnh lại từ chỗ này, lại có thể vừa vận nhìn thấy nơi nàng vừa đứng ở sa trường. Trong lòng dâng lên ảm áp, Khánh Nhiễm quay đầu hướng Tô Lượng cười.

“Cám ơn Tô huynh giải vây.”

Tô Lượng nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Ta cũng không dám giả truyền mệnh lệnh đâu, hơn nữa, ta cùng Vương gia chơi cờ, có mười cái đầu cũng không dùng đủ, không rảnh rỗi để nhìn người. Muốn cảm ơn thì cảm ơn Vương gia đi.”

Khánh Nhiễm nhìn về phía Yến Hề Ngân, đã thấy bàn tay đang hạ xuống của hắn hơi dừng lại một chút, nàng nhanh chóng cười nói: “Thuộc hạ tạ ơn

Vương gia chiếu cố.”

Yến Hề Ngân chỉ khẽ ừ, ánh mắt trời chiếu vào trong trướng. Khánh Nhiễm lại phát hiện vành tai hần hơi đỏ lên. Có lẽ ánh nắng quá gay gắt, nàng liền đứng dậy buông màn trướng, quay đầu đã thấy vẻ mặt Tô Lựợng mờ mịt nhìn mình.

“Ngươi thả màn trướng làm gì?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Ta thấy tai của Vương gia bị nắng hun đỏ...”

Tô Lựợng nhìn về phía Yến Hề Ngân, không khỏi ngẩn ra, cũng không chỉ như vậy, ngay cả khuôn mặt tuần tú cũng đỏ bừng. Hần cảm thấy kỳ quái, Yến Hề Ngân lại chau mày lạnh lùng nói.

“Chơi cờ cần phải tĩnh tâm, không tĩnh tắc loạn, loạn tắc tất bại. Chần chừ giống ngươi làm sao có thể thắng cờ.”

Tô Lựợng vội vàng thu hồi tâm tư, ánh mắt lại dừng trên bàn cờ. Khánh Nhiễm tự mình rót nước, một mặt uống một mặt ngồi xuống xem, thấy Tô Lựợng suy nghĩ hồi lâu mới hạ một quân cờ, còn Yến Hề Ngân lại hạ xuống rất nhanh, hiển nhiên hai người này căn bản không ở cùng một trình độ.

Tuy nước cờ của Tô Lựợng không thâm sâu bằng, nhưng thế cờ lại lộ ra vài phần phóng khoáng tinh tế, rất có phong thái của một đại tướng. Mà nước cờ của Yến Hề Ngân quả thực như người, yên ba *khói sóng* cuộn cuộn, đại khí tung hoành. Khánh Nhiễm lại nhìn một hồi, mắt thấy Tô Lựợng đã mất đường sống, không khỏi nhủ mày, cười đứng dậy.

Tô Lựợng cũng oa to một tiếng, kêu thảm nói: “Lại thua rồi.”

“Lần này mất ít hơn ba quân cờ, có tiến bộ.” Yến Hề Ngân tùy ý đẩy các quân cờ, cười nói.

Tô Lựợng cũng không quá để ý, ha ha cười đứng dậy: “Vương gia, lần này đi trước thăm dò địa thế, có phải vẫn là ta và tiểu tử Cao Tường kia đi không? Ta đi gọi hần chuẩn bị, sáng mai liền xuất phát.”

Ánh mắt Yến Hề Ngân khẽ sáng lên: “Không, lần này Bồn Vương sẽ tự mình đi, ngươi ở lại trong doanh.”

Tô Lựợng sùng sốt, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu được vì sao Vương gia lại muốn đích thân thăm dò, hoàn toàn không cần thiết. Đang muốn hỏi, đã thấy Yến Hề Ngân quay đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm vẫn còn uống nước.

“Dịch Thanh đi cùng Bồn Vương.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, lại thấy ánh mắt Tô Lựợng nhìn sang rất kỳ quái, có chút không rõ, vì thế liền gật đầu. Nhưng Tô Lựợng bỗng nhiên la “a” lên một tiếng, tiếp theo lại chạy đến giữ hai cánh tay của nàng.

“Ta nói tại sao nhìn ngươi lại quen mắt như vậy, Vương gia người nhìn Dịch Thanh có giống nữ thích khách ngày ấy đã ám sát Chiến Anh Đế hay không? Ta luôn cảm thấy đã gặp hần ở nơi nào, bây giờ gương mặt hần bị lớp áo choàng đỏ phía sau ánh lên, không phải có phần giống nữ thích khách kia ư.”

Khánh Nhiễm cả kinh, vội vàng nhủ mày, gương mặt giận dữ nói: “Ta đường đường là nam nhi, sao ngươi có thể lấy ta so với một nữ nhân!”

Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của Yến Hề Ngân cũng nhìn lại đây, trong lòng vẫn tin chắc thuật dịch dung ngày ấy của mình, chẳng qua bọn họ chỉ cảm thấy gương mặt có điểm tương đồng, liền giữ bình tĩnh, nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Vương gia cũng sẽ không cảm thấy tướng mạo của Dịch Thanh giống nữ tử chứ?”

Yến Hề Ngân lại không nói, ánh mắt có chút đăm chiêu, nửa ngày lại rầu rĩ nói: “Nếu ngươi là nữ tử, thật ra là một kì nữ.”

“Phải đó phải đó, đâu có nữ tử nào vào quân doanh giống ngươi, còn dám cướp ngựa của Vương gia chúng ta, hát bài hát hào hùng như vậy. Nếu là nữ tử, nam tử hần còn có đường sống sót sao. Bất quá, nữ tử ám sát Chiến Anh Đế trên đại điện ngày đó quả thật là một kì nữ, nếu không phải Vương gia dùng chung rượu đánh lệch tia ám khí kia, Chiến Anh Đế đã có thể mất mạng tại chỗ.”

Khánh Nhiễm nghe hần nói như vậy, nhin không được biến sắc, khẽ “a” một tiếng. Ánh mắt sắc bén của Yến Hề Ngân lại dán lên mặt nàng, Tô Lựợng cũng kinh ngạc.

“Làm sao vậy?”

“Thuộc hạ chỉ không ngờ một nữ tử lại có võ công lợi hại như vậy, nhất thời kinh ngạc mà thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, công phu của nàng ta tuyệt đối không thua kém Vương gia, Dịch Thanh, ngươi không nhìn thấy đâu. Cô gái đó không chỉ có võ công lợi hại, dung mạo lại càng nhất đỉnh nhất đích, Tô Lựợng ta cũng xem như là nam tử đã gặp qua việc đời, nhưng từ lúc chào đời đó là lần đầu gặp được nữ tử như vậy...”

Về mặt Tô Lựợng hưng phấn, nói xong liền tiến lên nắm chặt cánh tay Khánh Nhiễm, ánh mắt sáng ngời, miệng nói không ngừng. Yến Hề Ngân lại đột nhiên tiến lên xuyên qua giữa hai người, thẳng tắp đi vào trong nội trướng, cũng đúng lúc khiến Tô Lựợng phải buông cánh tay nhường đường.

Mắt thấy thân ảnh cao lớn của hần từ giữa hai người đi qua, Tô Lựợng quay đầu, chỉ cảm thấy hôm nay Vương gia quả thật rất kỳ quái, lúc này bị nắng

hư khiến mặt đỏ bừng không nói, bây giờ rõ ràng đường rộng như vậy không đi, lại muốn đi giữa bọn họ.

Hắn đang muốn kéo Khánh Nhiếp tiếp tục nói về kì nữ khó gặp kia, Yến Hề Ngân bỗng nhiên trầm giọng nói.

“Hôm nay có một lượng binh khí mới được chuyển đến, có lẽ sắp đến rồi, Tô Lượng người đi ra ngoài doanh nghênh đón đi.”

Tô Lượng ngần ra, hướng về mặt còn chưa thỏa mãn về phía Khánh Nhiếp, bữu môi một cái, thế này mới lách lư bước ra khỏi doanh trường.

Hôm sau, trời chưa sáng hẳn, Khánh Nhiếp đã theo Yến Hề Ngân rời khỏi quân doanh, một đường hướng về phía Cao Tùng Lĩnh.

Lần này xuất hành là vì thăm dò địa thế của Cao Tùng Lĩnh, hai người tất nhiên không thể mặc quân phục. Yến Hề Ngân mặc trường bào tím than, tóc buộc nhẹ, dáng ngồi thẳng tắp, động tác thong thả ung dung, nét mặt ít đi vài phần nghiêm nghị như ở quân doanh, ngược lại sinh ra vài phần khôi ngô sáng sủa.

Khánh Nhiếp mặc một bộ trang phục màu đen tuyền, cài trang làm thị vệ, trang phục ôm lấy người, càng lộ ra vóc người cao gầy, nhanh nhẹn phần chần. Chỉ có điều nàng không hiểu, bộ quần áo này rõ ràng do Yến Hề Ngân chọn lựa, sáng sớm hắn lại nhìn chăm chăm lên người nàng nửa ngày, giống như nàng mặc thế này có gì đó rất quái lạ.

Trải qua mấy ngày ở chung, Yến Hề Ngân đã chiều cổ Khánh Nhiếp rất nhiều, Khánh Nhiếp cũng không khỏi cùng hắn dần thân quen hơn. Hôm nay ra khỏi quân doanh nàng chỉ cảm thấy cả người thoải mái, hơn nữa gió núi nhẹ nhàng khoan khoái, Yến Hề Ngân lại để nàng gọi hắn là thiếu gia, nhất thời cảm thấy thân phận cũng thân thiết không ít.

Hai người cũng không xa cách như lúc trong quân doanh. Một đường đi Khánh Nhiếp đều cùng Yến Hề Ngân cười nói, thật ra ở chung rất hòa thuận, Khánh Nhiếp thế này mới phát hiện Yến Hề Ngân có học thức vô cùng phong phú, nói đến thi từ quả thật như một thư sinh, ôn văn nho nhã.

Mà Yến Hề Ngân thấy vẻ mặt vốn lạnh lùng cứng nhắc của Khánh Nhiếp trong quân doanh đã trở nên sinh động hơn, thậm chí có lúc lộ ra một chút phong thái hoạt bát lém lỉnh của nữ nhi, ánh mắt nhìn về phía nàng không khỏi càng thêm chắc chắn. Tất nhiên tâm tình cũng từ sự chắc chắn này càng thêm vui vẻ hơn, mỗi lần như vậy đều cười rạo rờ, ngược lại lộ vẻ thân thiện rất nhiều.

Bởi vì hai nước Chiến và Tinh giao chiến, dọc đường đến Cao Tùng Lĩnh cơ bản cũng không gặp được người nào, một đường đi về phía tây, chỉ ở trạm gác hai người mới thấy được lính gác của Chiến quốc. Lúc trời chiều ngã về tây, hai người dừng lại trong một sơn cốc, Yến Hề Ngân chỉ vào cao cốc ở phía trước, nói Khánh Nhiếp biết nơi đó chính là mục tiêu của bọn họ, Cao Tùng Lĩnh.

Một đường này Yến Hề Ngân đã giảng giải địa hình xung quanh cho nàng, cùng sách lược phòng ngự của Tinh quốc, bởi vì nơi này có nhiều núi, nếu Chiến quốc cử binh đến cũng chỉ có một đường đi qua Cao Tùng Lĩnh, đây cũng chính là lí do bọn họ đến đây.

Khánh Nhiếp ở Vân Đăng Sơn mười một năm, tuy không rời núi thường xuyên, nhưng đối với địa hình xung quanh vẫn có chút hiểu biết. Lúc ở quân doanh nghe thấy muốn đến Cao Tùng lĩnh nàng liền biết vì chuyện gì, nhưng lại không ngờ Yến Hề Ngân sẽ đem chuyện cơ mật quan trọng này nói với nàng. Biết hắn đã tin nhiệm mình, trong lòng nàng không khỏi có chút cảm động.

Ánh trắng như nước, Khánh Nhiếp theo Yến Hề Ngân đi dọc theo sơn cốc bay qua một hẻm núi, chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng róc rách, đang cảm thấy kỳ lạ, hai người vòng qua một vách đá, một con suối đột nhiên hiện ra trước mắt, nước suối ánh bạc nóng hầm hập, nhiệt khí trong suốt, đúng là một suối nước nóng.

“Dịch Thanh, người vào quân doanh vẫn chưa được tắm rửa thỏa thích phải không, đây chính là sự kính hi Bồn Vương tỉ mỉ an bài cho người, thế nào? Rất vui phải không?” Thanh âm hơi trầm thấp của Yến Hề Ngân từ bên cạnh vang lên.

Khánh Nhiếp cả kinh, phục hồi tinh thần lại nhìn về phía hắn, đã thấy ánh mắt hắn dưới làn hơi nước càng thêm sâu thẳm, sóng nước ánh bạc dường như lướt qua đó, mang theo ý cười sâu đậm cùng sự tìm tòi nghiên cứu.

Tâm Khánh Nhiếp căng thẳng, vội vàng kéo ra một nụ cười: “Vương gia quan tâm thuộc hạ như vậy, Dịch Thanh vô cùng cảm kích.”

Kính hi? Kính hãi thì đúng hơn, trời mới biết giờ phút này trong lòng nàng đang hoảng sợ thế nào. Nhất thời, sự khác thường của Yến Hề Ngân trong mấy ngày qua chợt hiện rõ trong đầu, người này rõ ràng đang hoài nghi thân phận nữ tử của mình.

Uổng cho nàng luôn nghĩ hắn trầm ổn chín chắn, tâm tư trong sáng, là người ôn hòa vô hại, kỳ thật vốn không phải. Người này rõ ràng so với Phụng Anh, Lận Kì Mặc còn âm hiểm hơn.

Hai người kia một người cười như hồ ly, nhưng sự xấu xa lại có thể để người khác phát hiện. Một người rõ ràng lười che giấu, xấu xa triệt để.

Mà người trước mắt, lại giả dối ẩn mình trong bộ dáng ôn hòa, khiến người khác bất tri bất giác nghĩ rằng hắn là quân tử chính trực. Trời mới biết nửa đêm đưa nàng đến nơi này có ý đồ gì! Còn gọi là quân tử? Rõ ràng chính là một con sói đội lốt cừu! Nói không chừng còn là đại sắc lang.

Khánh Nhiếp còn đang chửi bới Yến Hề Ngân, nghĩ biện pháp đối phó với người này.

Yến Hề Ngân lại hứng thú tựa vào đại thạch nhìn nàng chăm chú, mắt thấy gương mặt thanh sạch của nàng bởi vì hơi nước bốc lên mà có vẻ trong suốt sáng bóng, trên mặt lại ẩn chứa sự tức giận, hắn chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng.

Cảm giác kia khiến trong lòng vừa ngứa ngáy lại vừa mềm mại, có chút xa lạ lại ngọt ngào, mắt thấy gương mặt Khánh Nhiễm nặng nề, giống như đang suy nghĩ điều gì, hần liền đứng dậy cười nói.

“Ta đi tìm chút củi, một hồi chúng ta sẽ hong khô quần áo.”

Câu nói sau của hần cố ý phóng thấp giọng, để sát vào Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực của hần lướt qua hai gò má, nhất thời liền một trận xấu hổ, hai gò má ửng đỏ.

Mà Yên Hề Ngân đã thông thả bước về phía rừng cây bên cạnh, trong gió mơ hồ truyền đến tiếng hát vui vẻ của hần.

Khánh Nhiễm oán hận quay đầu, trừng về hướng hần biến mất, một trận đau đầu.

Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38: Trái Tim Mất Phương Hướng

Trên mặt đầm hơi nước lượn lờ, trắng xoá một mảnh, dưới ánh trăng phẳng phất như chốn tiên cảnh, mang theo sự hư ảo và mê hoặc. Hơi nước phả vào mặt, có chút ẩm ướt, ngọn gió thổi đến dường như mang theo vài phần ấm nóng.

Khánh Nhiễm thấy thân ảnh Yên Hề Ngân biến mất trong rừng cây, sự hoảng hốt ban đầu đã không còn nữa, trong cảnh trí yên tĩnh tịch mịch này, trái tim cũng dần an tĩnh.

Không phải chỉ hoài nghi nàng là nữ tử thôi sao? Tuy pháp lệnh các nước đều quy định nữ nhân không được phép ra chiến trường, nhưng dù bị Yên Hề Ngân phát hiện ra thân phận nữ tử, cùng lắm nàng cuốn gói chạy lấy người là được. Thật không biết vì sao vừa rồi bản thân phải hốt hoảng, ngược lại giống như mình đã làm việc trái lương tâm.

Và lại, e rằng Yên Hề Ngân cũng chỉ suy đoán, chưa phải xác định chắc chắn, nếu không sẽ không đưa nàng đến đây để thử nàng. Chỉ cần nàng biểu hiện đủ trấn định, có lẽ hần sẽ không thật sự tra xét nàng.

Khánh Nhiễm nghĩ như vậy lại nhướng mày cười, nhìn suối nước nóng trước mắt, chỉ cảm thấy một trận vui thích, quả thật nàng nên tắm rửa thỏa thích một phen. Mắt thấy Yên Hề Ngân chưa trở về, Khánh Nhiễm liền chạy về phía cánh rừng, một đường mô phỏng tiếng kêu của gà rừng, quả nhiên không bao lâu đã dẫn đến vài con.

Đến lúc trở lại suối nước nóng, Yên Hề Ngân đã nhóm lửa, mắt thấy nàng xách theo hai con gà, hần hơi sùng sốt.

Khánh Nhiễm lại làm như không biết, cười khề đung đưa món ăn dân dã trong tay, ở bên suối nước nóng ngồi xuống, bắt đầu chế biến.

“Vương gia hôm nay có lộc ăn, cái khác Dịch Thanh không biết, nhưng bản lĩnh nướng thịt lại có chút ít.”

Mắt thấy Khánh Nhiễm cười rất thoải mái, Yên Hề Ngân lại một trận mê mụ. Nếu nói người trước mắt là nữ nhân, vậy nàng có quá mức tùy tính không. Cùng một đại nam nhân như hần ở nơi thế này, lại không có chút suy nghĩ, cũng không có chút lo lắng sao? Trong lòng hần không yên, sự chắc chắn nhiều ngày qua cũng bắt đầu dao động.

Khánh Nhiễm cảm nhận được ánh mắt quan sát của Yên Hề Ngân, trong lòng có vài phần đắc ý, động tác càng thêm nhẹ nhàng. Xử lý xong những con gà, nàng vớt gỗ rồi xiên gà nướng trên lửa, thỉnh thoảng dùng chủy thủ vạch vài đao lên mình gà, thủ pháp lưu loát, không bao lâu trong không khí đã tràn ngập mùi thơm.

Mùi hương kia lượn lờ ở chóp mũi, Yên Hề Ngân lại khề chau mày. Nếu người trước mắt là nữ tử, thì hành động và việc làm của nàng cũng phải có đôi chút giống một cô nương. Nhưng chém giết ở sa trường, mưu kiếm nơi quân doanh, ngay cả nướng món ăn dân dã này một nữ tử cũng không thể làm được.

Yên Hề Ngân đang nhìn Khánh Nhiễm ngẩn ngơ, Khánh Nhiễm lại bỗng nhiên cười, quay đầu: “Vương gia nhìn ta làm gì? Thật sự nhìn Dịch Thanh thành cô nương sao?”

Yên Hề Ngân cũng cười, tùy tay thêm vào mấy nhánh củi, nói: “Dịch Thanh quả thật trông rất giống một cô nương.”

Khánh Nhiễm liếc mắt, cau mày nói: “Giống nữ thích khách kia sao? Vương gia, nhắc tới Chiến Tinh hai nước trở mặt, vì sao ngài phải ngăn cản nữ thích khách kia giết Chiến Anh Đế?”

Ánh mắt Yến Hề Ngân khẽ lóe lên, nhìn về phía Khánh Nhiễm: “Ngươi hỏi việc này làm gì?”

“Tò mò, nghe Tô Lượng nói nàng ta rất lợi hại, bộ dáng lại khuynh quốc khuynh thành, Dịch Thanh đương nhiên sẽ để tâm.”

Ánh mắt Khánh Nhiễm bình tĩnh nhìn về phía Yến Hề Ngân, thấy hần nhủu mày, trong lòng không khỏi đắc ý. Hần hoài nghi nàng là nữ thích khách kia? Nàng đoán hẳn sẽ không ngờ chính mình lại mặt dày “mèo khen mèo dài đuôi” như vậy.

Quả nhiên, Yến Hề Ngân nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm một lúc, lại cúi thấp đầu, mới buồn bã nói.

“So với Nỗ Vương, Chiến Anh Đế vẫn còn dễ giao thiệp, Dịch Táp luôn muốn xuất binh đánh Tinh quốc, đối với việc tấn công Yến quốc cũng không quá mức tán thành. Hơn nữa, hiện tại ở Chiến quốc, Nỗ Vương, Tri Vương có hiềm khích với nhau, Chiến Anh Đế lại chậm chạp không chịu lập Thái tử, bên trong triều đình các bè đảng tranh đấu gay gắt. Quân thần không đồng lòng, quốc gia có thể cường mạnh sao? Nếu lúc này Chiến Anh Đế đột nhiên băng hà, Dịch Táp có được Cẩm vệ quân, có thể ngay lập tức khống chế Thước Ca thành, hơn phân nửa hẳn sẽ đăng cơ, đến lúc đó e rằng Tinh quốc phải đối mặt với đại quân xâm phạm biên giới.” Yến Hề Ngân dứt lời, dò xét nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Trong lòng Khánh Nhiễm tức giận, nhưng cũng biết mỗi người có mỗi lập trường riêng, hướng chi mấy ngày nay theo quân, nàng cũng đã chín chắn không ít, đối với thù hận cũng có cách nhìn mới. Tuy oán hận người này phá hỏng đại sự báo thù của nàng, nhưng cũng chưa đến mức phản nộ.

Nàng nở nụ cười: “Suy nghĩ của Vương gia thật sâu xa, nhưng chỉ sợ nữ thích khách kia đã vô cùng căm hận Vương gia đấy.”

Yến Hề Ngân chau mày: “A? Dịch Thanh cho là vậy sao?”

Khánh Nhiễm gạt đầu, xé xuống một khối thịt gà đưa cho hẳn: “Cô nương kia mạo hiểm vào cung để ám sát, tất nhiên cùng Chiến Anh Đế có thâm cừu đại hận, bị ngài phá hỏng như vậy, sao có thể không tức giận?”

Yến Hề Ngân bình tĩnh nhìn nàng, nửa ngày mới khẽ cắn thịt nướng trong tay, hỏi: “Dịch Thanh, vì sao ngươi lại tòng quân?”

Khánh Nhiễm há to mồm, xé xuống một khối thịt gà nhét vào miệng, gạt đồng lửa, cười nói: “Vì công danh, Dịch Thanh không giống Vương gia có xuất thân phú quý, ta là đứa nhỏ sinh ra trong gia đình nghèo khó, tất nhiên cần nhờ vào hai bàn tay để lập công danh.”

Ánh mắt Yến Hề Ngân khẽ lóe lên, chỉ cảm thấy động tác há to mồm cắn thịt của nàng, nhìn qua rất tự nhiên thoải mái, không có chút thô lỗ, rõ ràng đã chịu dạy dỗ rất tốt, sao có thể là đứa trẻ sống trong gia đình nghèo khó? Hướng chi công phu và kiến thức của nàng, cũng không giống một người bình thường.

“Sư phụ của ngươi là ai?”

Khánh Nhiễm sững sốt, đối diện đôi mắt sâu thẳm của hẳn, cười nói: “Cũng không phải không muốn nói cho Vương gia, nhưng lúc trước khi Dịch Thanh bá sư, sư phụ đã bảo trước, không được phép đề lộ tục danh của lão nhân gia.”

Yến Hề Ngân thấy nàng không muốn nói, nên cũng thôi, khẽ gạt đầu, lại nói: “Ồ nhà ngươi còn có người thân không?”

Trong lòng Khánh Nhiễm khẽ động: “Dịch Thanh có một muội muội, tướng mạo của ta và muội ấy đều giống mẫu thân, nếu Vương gia nhìn thấy, nhất định sẽ nói chúng ta giống nhau.”

Trái tim Yến Hề Ngân bị nghẹn lại, hàng chân mày anh tuấn cau chặt, hẳn bình tĩnh nhìn về phía Khánh Nhiễm, mắt thấy nàng nở nụ cười âm áp, ánh mắt phản chiếu ngọn lửa âm áp bao dung, biểu lộ sự vui vẻ trong lòng khi nhớ đến muội muội. Hẳn không khỏi thêm nghi ngờ suy nghĩ trong lòng mình, chỉ cảm thấy dường như có vật gì đang đè nặng nơi ngực, khó chịu đến mức khiến hẳn thờ dốt. Chẳng lẽ ngày ấy, người hẳn nhìn thấy trong tù lâu chính là muội muội của Dịch Thanh? Nhưng hẳn... trong lòng hẳn thích Dịch Thanh mà!

Khánh Nhiễm thấy hẳn không nói, cũng không nói thêm, tiếp tục ăn thịt.

Yến Hề Ngân thấy nàng không nói gì nữa, trong lúc giương mắt lại đột nhiên cả kinh, chỉ thấy một con rắn đang phun chiếc lưỡi thật dài, từ khe đá phía sau Khánh Nhiễm vươn mình đến, mắt thấy đã sắp cắn vào gáy nàng.

Yến Hề Ngân kinh hãi, không kịp rút kiếm liền nhào tới, hẳn đụng ngã Khánh Nhiễm, dưới lực mạnh, hai người lăn hai vòng trên đất, ở bên suối nước nóng liền ngừng lại.

Khánh Nhiễm vốn đang cắn thịt gà, trông chốc lát chỉ cảm thấy có một cái bóng đen to lớn như cự thạch đè xuống, đem nàng đặt ở dưới thân, ngã nhào trên mặt đất, âm một tiếng, gà nướng trong tay đã rơi vào bên trong hồ nước. Nàng quay đầu, chỉ cảm thấy gò má cọ qua một vật mềm mại. Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Yến Hề Ngân, nhất thời tim đập mất tốc độ, hai mắt nàng tròn to, nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Yến Hề Ngân.

Bầu trời trên đỉnh đầu tối đen như mực, còn sót lại những ngôi sao lấp lóe, sương mù xung quanh lượn lờ, như mộng như ảo. Vừa rồi thứ nàng chạm phải rõ ràng là đôi môi của hẳn, mắt thấy ánh mắt hẳn mang theo vài phần chuyên chú, vài phần mờ mịt, vài phần mê ly cùng tìm tòi nghiên cứu, trong lòng Khánh Nhiễm khẽ run lên.

Hồi thờ âm áp tới gần, lại làm cho nàng có chút mơ hồ, theo bản năng quay đầu đi, nửa ngày không thấy Yến Hề Ngân có bất kỳ động tác gì, Khánh Nhiễm lại nhủu mày quay đầu, đã thấy về mặt hẳn ngây ngốc, hai gò má ửng đỏ.

Khánh Nhiễm lại cảm thấy trong đầu một trận xấu hổ, đẩy hẳn: “Vương gia?”

Yến Hề Ngân thế này mới bừng tỉnh, vội vàng nhảy dựng lên, luống cuống chỉ xuống tảng đá Khánh Nhiễm ngồi vừa rồi: “Có con rắn, ta, ta...”

Lời vừa thốt ra lại cảm thấy không cần thiết, câu nói bỗng ngừng lại, nhìn phía mặt nước. Hơi nước mờ mờ, trắng xóa một mảnh, giống như trái tim của hắn lúc này, nhìn không rõ cũng nói không rõ.

Khánh Nhiễm cũng từ dưới đất ngồi dậy, vỗ vỗ tay, mắt thấy hồng quang ánh lên gương mặt tuấn tú của Yến Hề Ngân, càng khiến nó đỏ bừng, trong lòng nằng khề động, cười nói: “Làm ta sợ nhảy dựng, gà nướng đều rơi xuống nước, y phục cũng bị ướt hết rồi. Vậy phải cởi quần áo đi xuống tắm mới được, đã lâu rồi ta chưa được chân chính tắm một lần cho sáng khoái, tạ ơn Vương gia.”

Khánh Nhiễm nói xong quả thật thuận thực đem áo ngoài cởi ra, lại cởi thắt lưng, một mặt cười nói: “Vương gia cũng cởi nhanh đi, lát nữa nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải dậy sớm để thăm dò địa hình.”

Giờ phút này trong lòng Yến Hề Ngân đã loạn như tơ vò, vốn nói bản thân am hiểu ái tình, nhưng lúc này lại mờ mờ không biết làm sao. Hắn không dám đưa mắt đặt trên người Khánh Nhiễm, nhất là sau một màn vừa rồi. Bây giờ trong lòng hắn vẫn còn nhớ đến nụ hôn thoáng qua lúc nãy, cảm giác mềm mềm mại mại kia khiến trái tim hắn đập rộn ràng. Nhưng... Hắn ngẩng đầu, chính lúc thấy Khánh Nhiễm đang cởi áo bông, lúc này trên người chỉ còn lại một lớp áo đơn, cổ áo rộng lớn làm lộ ra chiếc cổ thon dài, phần nhô ra phía trên lại là thứ khiến hắn lo âu không dứt. Chẳng lẽ chính mình thật sự là người đoạn tụ?

Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Ngân sững sờ đứng một bên, đúng là không có phản ứng, thậm chí không xong, vội nhát hẳn thật sự muốn đứng xem nàng cởi quần áo, chẳng lẽ mình thật sự phải cởi cho hắn xem? Đôi mắt Khánh Nhiễm vừa chuyển, nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Sao Vương gia còn chưa cởi? A, Dịch Thanh vậy mà hồ đồ, Vương gia muốn hầu hạ.”

Nàng nói xong liền nhảy tới trước một bước, nâng tay tháo nút buộc trên cổ áo Yến Hề Ngân, thân thể Yến Hề Ngân cứng đờ, đẩy nàng lui lại hai bước, sắc mặt trắng bệch, cười nói: “Không cần không cần, ta sẽ tìm thêm chút củi, để một lát chúng ta hong khô quần áo.”

Hắn dứt lời cũng không nhìn Khánh Nhiễm, xoay người liền vội vàng chạy vào trong rừng, không bao lâu đã biến mất không thấy. Khánh Nhiễm nhướng mày cười, vui vẻ ngâm nga một câu hát, nhanh chóng vòng ra phía sau đại thạch, đem lớp áo đơn trên người cởi xuống, cởi ra tầng tầng lớp lớp vải bố, đem mình chìm vào trong nước.

Nàng đoán Yến Hề Ngân tạm thời sẽ không quay trở lại, nhưng người này cũng thật kỳ quặc, không phải chỉ mới chạm vào má thôi ư, sao lại xấu hổ đến như vậy? Hay là vừa rồi nàng biểu hiện quá nhiệt tình, hắn sợ nàng có long dương chi hảo “xoi tá” hắn? Có lẽ là xấu hổ rồi, dù sao hai đại nam nhân hôn nhau quả thật rất kỳ quái.

Nước suối dễ dàng thấm vào tận xương, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân dần giãn ra, huyết quản lưu thông, vô cùng thoải mái, nàng thật sự muốn ngâm mình bên trong không bao giờ bước ra nữa. Nhưng lại lo lắng Yến Hề Ngân sẽ trở về, đành phải vội vàng tắm qua, quần tầng tầng lớp lớp vải bố lên người, mặc xong quần áo liền ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Không bao lâu Yến Hề Ngân quả nhiên vội vàng trở về, nhưng vẻ mặt lại nặng nề khác thường, bước nhanh đến trước đồng lửa, vung vài cước liền dập tắt đồng lửa. Trong lòng Khánh Nhiễm biết xảy ra chuyện, cũng nhanh chóng đứng dậy, chân nhấc lên trường kiếm, thu vào tay, nhíu mày hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Đường như Dịch Táp đã đến đây.”

Khánh Nhiễm cả kinh, nhìn về phía rừng cây đen kịt: “Rất nhiều người?”

“Không phải, Dịch Táp có nuôi một con sói tuyết, tiếng tru không giống với những con sói thông thường, vừa nãy ta ở trong rừng nghe được tiếng kêu của nó, ta đoán rằng Dịch Táp đã đến biên quan.” Yến Hề Ngân hơi nhíu mày.

Khánh Nhiễm nghe hắn nói như vậy, cũng chau mày, vẻ mặt có chút suy nghĩ: “Có lẽ Chiến quốc cũng phái người đến thăm dò địa hình, chỉ một tiếng kêu của sói tuyết không thể nói lên điều gì, có lẽ Dịch Táp vẫn chưa đến.”

“Ta sẽ lên đến nhìn một chút, ngươi phải nắp kỹ, trước hết đừng vội đi ra.” Yến Hề Ngân nói xong liền nhấc trường kiếm, xoay người muốn chạy về phía rừng cây.

Khánh Nhiễm sai hai bước đuổi kịp hắn: “Cùng đi.”

Yến Hề Ngân thấy nàng kiên trì, hơi suy tư: “Cùng đi cũng tốt.”

Hai người xuyên qua cánh rừng, lẳng lặng chạy đến khe núi Yến Hề Ngân nghe thấy tiếng sói kêu vừa rồi, vừa đến sơn đạo, liền nghe thấy tiếng sói tru truyền đến, xé ngang sơn cốc yên tĩnh, vô cùng đáng sợ, ngay cả những ngọn cây trên triền núi cũng ngừng lay động.

Khánh Nhiễm đang muốn lần theo tiếng kêu đi đến phía trước, Yến Hề Ngân lại kéo nàng lại: “Khứu giác của sói tuyết rất nhạy bén, e rằng tiến gần thêm chút nữa chúng ta sẽ bị nó nhận ra.”

Khánh Nhiễm biết hiện nay nhân số của địch quân không rõ, tiến gần hơn cũng không có lợi, tâm nàng khê động, nhũu mảy hỏi: “Địa hình phía trước thế nào, Chiến quân có thể cưỡi ngựa không?”

Dù Yến Hề Ngân không hiểu vì sao nàng lại hỏi vậy, nhưng cũng cân nhắc một chút: “Phía trước chính là núi Tiểu Phong, bọn họ phải đi bộ.”

Hai mắt Khánh Nhiễm sáng ngời, hướng Yến Hề Ngân cười thần bí: “Xem ta dụ sói tuyết của hần đến thế nào, Vương gia hãy dẫn ngựa.”

Nàng dứt lời liền đi đến phía trước một đoạn, tỉ mỉ lắng nghe từng tiếng sói tru, nghiêm túc suy nghĩ. Không bao lâu Yến Hề Ngân đã dắt ngựa lại đây, khó hiểu nhìn về phía Khánh Nhiễm.

“Ngươi tính dụ nó lại đây thế nào?”

Khánh Nhiễm hướng hần cười, đắc ý nhưong mảy, khí truyền đến đan điền *vùng dưới rốn*, hai tay vòng quanh miệng, rống dài một tiếng. Thanh âm kia lại giống hết tiếng tru của sói tuyết lúc này.

Hai mắt Yến Hề Ngân sáng ngời: “Chẳng trách ngươi có thể bắt được gà rừng.”

Khánh Nhiễm cười, lại rống lên vài tiếng, trong chót lát chỉ thấy cách đó không xa, giữa lớp đá lôm chôm dường như có một đạo tia chớp hiện lên, một con sói tuyết hung mãnh từ trong triền núi phóng đến như bay. Dưới ánh trăng, lớp lông dài trắng muốt của nó theo gió bay lên, dường như mang theo ánh bạc trập trùng, vô cùng xinh đẹp. Khánh Nhiễm nhanh chóng nín thở, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã yêu thích dáng vẻ dũng mãnh, thân thể tuấn mỹ của sói tuyết.

Yến Hề Ngân lại đưa tay đặt lên chuôi kiếm, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm con sói tuyết kia, nếu nó có hành động công kích, hần sẽ nhanh chóng xuất kiếm.

Sói tuyết nhào xuống khe núi, thẳng tắp chạy đến hướng hai người, nhưng ở năm thước có hon liền dừng lại, một đôi mắt xanh rực rỡ, sáng lên nhìn chăm chăm bọn họ. Khánh Nhiễm thấy nó đứng một chỗ mãi móng vuốt, liền đẩy bàn tay đang rút kiếm của Yến Hề Ngân, một mặt học theo tiếng kêu của sói tuyết, lại tru lên một tiếng.

Sói tuyết dần yên tĩnh xuống, nhưng dường như có chút khó hiểu, rầu rĩ tru vài tiếng, Khánh Nhiễm cũng theo nó rầu rĩ kêu một tiếng, như vậy thay phiên, mắt thấy bộ lông dựng thẳng của sói tuyết dần trở nên mềm mại. Khánh Nhiễm liền dùng tay ra hiệu cho Yến Hề Ngân, tiến từng bước chậm rãi đến gần sói tuyết, mắt thấy nàng đã có thể chạm vào đầu sói tuyết. Khánh Nhiễm cảm thấy sung sướng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ra.

Sói tuyết lại dường như bị dọa sợ, lui về phía sau một bước, tê rống ra tiếng, Khánh Nhiễm cười, cố gắng để ánh mắt của mình thật dịu dàng, chậm rãi tới gần nó: “Ta sẽ không làm ngươi bị thương, yên tâm đi.”

Tay nàng lại vuốt ra, lần này sói tuyết cũng không né tránh, Khánh Nhiễm nhẹ nhàng chạm vào bộ lông của sói tuyết, nhu hòa âu yếm, không bao lâu sói tuyết kia cũng lấy đầu cọ nhẹ vào tay nàng, lộ vẻ vô cùng vui sướng.

Khánh Nhiễm nhưong mảy cười, từ trong lòng lấy ra một bình sứ, mở nắp bình, cười nói: “Ăn rất ngon đấy, cho ngươi.”

Nàng nói xong liền đổ ra một viên ở bàn tay, sói tuyết chớp hai mắt, ngửi ngửi vật trong tay nàng, đầu lưỡi cuộn lại liền nuốt vào. Chỉ chốc lát, hai mắt nó khê chớp lên, bốn chân mềm nhũn ngã đổ xuống đất, đúng là đã ngủ mê man.

Khánh Nhiễm cười ha ha, ở bên cạnh sói tuyết ngồi xỏm xuống, khê vuốt bộ lông mềm mại của nó: “Bị lừa rồi.”

Nàng cười nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Mau đưa nó lên ngựa, không bao lâu quân Chiến quốc sẽ đuổi đến.”

Yến Hề Ngân yên lặng bước lên phía trước, ôm lấy sói tuyết ném lên lưng ngựa. Ánh trăng nhaoáng lên, Khánh Nhiễm lại phát hiện đầu hần lấm tấm mồ hôi, trong lòng nàng khó hiểu, vội vàng bước nhanh đến đuổi kịp.

“Vương gia, ngài không sao chứ? Sao lại ra một đầu mồ hôi?”

Nghe nàng hỏi như vậy, trong lòng Yến Hề Ngân càng thêm buồn bã, trời mới biết vừa rồi hần lo lắng như thế nào. Rốt cuộc hần bị sao vậy? Mấy ngày trước trong lòng hần vui mừng, bởi vì hoài nghi Dịch Thanh là nữ tử. Đêm nay hần phát hiện bản thân đã sai, nhưng vẫn không đòi được ánh mắt, vì “hần” lo lắng hoảng sợ, chẳng lẽ chính mình quả thật đã thích nam nhân?

Khánh Nhiễm thấy vẻ mặt hần thống khổ, đang muốn hỏi lại, bên tai bỗng truyền đến một tiếng gọi to, lúc nàng quay đầu đã thấy ở khe núi có rất nhiều đóm lửa đang chạy về hướng này, có không dưới ba mươi người.

Yến Hề Ngân cũng cả kinh, ngoảnh lại nhìn xung quanh, vội nhẹ vào thân ngựa, Phi Lưu liền mang theo sói tuyết lao vào trong sơn cốc. Thanh Phong của Khánh Nhiễm mặc dù không phải là danh cầu, nhưng lại cực hiểu nhân tính, tê mình một tiếng đi theo Phi Lưu chạy về phía sơn cốc.

Khánh Nhiễm và Yến Hề Ngân liếc nhìn nhau, phi thân chạy về phía ánh lửa, ẩn mình bên trong lớp đá lôm chôm, từ trong bóng tối nhìn ra xa. Bóng người dần tiến đến gần, từ phía dưới hai người lướt qua, không ngừng hô to, tìm kiếm bốn phía, rõ ràng đang tìm con sói kia.

“Tuyết Lang...”

“Tuyệt Lang...”

“Quái lạ, sao lại đột nhiên không thấy, nếu đi bây giờ Vương gia sẽ lộ da ta.”

“Vương gia rất yêu thích Tuyệt Lang, mau tìm mau tìm, nếu không trở về sẽ bị phạt quân côn, một người cũng không chạy thoát.”

Ba mươi người dọc theo khe núi từ từ đi xa, Yên Hề Ngân đứng dậy đi ra khỏi lớp đá: “Xem ra Dịch Táp đã đến quân doanh, đêm nay chúng ta phải đi Cao Tùng Lĩnh, rồi nhanh chóng chạy về doanh.”

Ánh mắt Khánh Nhiễm hơi trầm xuống, gật đầu, dẫn đầu hướng sơn cốc lao đi. Yên Hề Ngân nhìn thân ảnh thoăn thoắt như linh hồn của nàng, cười khổ lắc đầu, cũng đi theo chạy về hướng sơn cốc.

Hai người bay qua sơn cốc, nương theo ánh trăng, Yên Hề Ngân nhìn xung quanh thăm dò địa hình, cũng không nói gì thêm. Khánh Nhiễm thấy ánh mắt hần chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc, đôi lúc còn chạy băng băng xem xét trái phải trước sau, rõ ràng rất am hiểu thuật học về địa lý.

Khánh Nhiễm không dám quấy rầy, liền yên lặng theo bên cạnh. Khi nắng chiều rực rỡ, cuối cùng hai người cũng thăm dò xong địa thế mây trầm đậm của Cao Tùng Lĩnh, bay qua núi cao, ở sơn cốc gọi ngựa quay trở lại, Khánh Nhiễm đặt Tuyệt Lang trên lưng Thanh Phong, hai người phóng ngựa chạy như bay, nhanh chóng chạy về hướng quân doanh của Trần Tây quân.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Bát Trân Trận Pháp

Khánh Nhiễm và Yên Hề Ngân chạy một đường như bay, lúc trở lại doanh trường cũng đã qua một ngày, màn đêm dần buông xuống. Yên Hề Ngân phân phó binh lính chuẩn bị một cái lồng sắt, nhốt sói tuyết vào trong, sau đó nhanh chóng đi về phía doanh trường.

Mỗi khi đại tướng có quân tình cần bàn bạc, chỉ có những tướng lĩnh cấp cao mới có thể bước vào, Khánh Nhiễm đang muốn tìm một nơi nghỉ tạm, Yên Hề Ngân lại đột nhiên xoay người, gương giọng nói: “Dịch Thanh, người cũng đi vào nghe.”

Khánh Nhiễm sững sờ, vội vàng sai bước đuổi theo, đi về phía đại tướng. Sớm đã có vài tướng lĩnh ngồi vây quanh trong trường, thấy Yên Hề Ngân tiến vào, lập tức có người bày ghế lên trên án, Yên Hề Ngân nhanh chóng bước đến trường án, ở chủ tọa phát áo ngồi xuống. Hần vô cùng tập trung, tỉ mỉ vẽ ra phạm vi địa hình ở Cao Tùng Lĩnh. Đến khi vẽ xong, cuối cùng bút cũng nhất lên, tùy ý đặt lên mặt bàn, tựa vào lưng ghế phía sau, xoa nhẹ vàng trán.

“Dịch Táp đã đến quân doanh ở tiền trận, phòng chừng đại quân của Chiến quốc sẽ nhanh chóng tiến quân. Phân phó cho trạm canh gác ở tiền tuyến chú ý thăm dò, tỉ mỉ chú ý hướng đi của Chiến quân, đây là địa hình ở Cao Tùng Lĩnh, tất cả cùng nhìn kỹ xem, nghĩ xem trận này nên đánh thế nào.”

Mọi người thấy sắc mặt Yên Hề Ngân lạnh lùng, cũng không dám nhiều lời, nhanh chóng vây lên xem, tinh tế quan sát bản đồ địa hình, trong lúc nhất thời doanh trường yên tĩnh không một tiếng động, không khí vô cùng nghiêm nghị.

Tất nhiên Khánh Nhiễm không cần xem bản đồ kia, hai ngày thăm dò địa hình này, trong lòng nàng đã suy nghĩ biện pháp. Nếu đại quân Chiến quốc đến xâm phạm, muốn bảo vệ Cao Tùng Lĩnh, e rằng chỉ có cách nắm giữ sườn núi của Tây Sơn và cả cánh đồng phía đông Tây Sơn. Thứ nhất, để phòng ngừa Chiến quốc phái một tiểu đội men theo sơn đạo, vòng ra phía sau phòng tuyến đánh lén, thứ hai, địa thế Cao Tùng Lĩnh cao và dốc, đỉnh núi cao khó có thể vượt qua, nếu đại quân tiến đánh, nhất định phải đến phía đông Tây Sơn để mở rộng đường Tùng Nguyệt.

“Vương gia, nếu muốn bảo vệ đường Tùng Nguyệt sợ rằng rất khó. Địa thế ở nơi này bằng phẳng, hai núi lại cách xa nhau khá xa, giống như một bình nguyên. Kỵ binh của Chiến quốc rất hung mãnh, địa hình nơi này sẽ có lợi cho chúng tấn công vào quân ta, e rằng nơi này phải diễn ra một trận ác chiến.” Tô Lượng xem xong, dẫn đầu nhũ mày nói.

“Tô Tham tướng nói rất đúng, mặt khác, sườn núi ở đây cũng cần thiết lập phòng ngự, nơi này thật ra không khó phòng thủ, chỉ là hiện giờ trong núi đã nghiêng ngày không mưa, cỏ cây khô héo, cần đề phòng quân địch dùng hỏa công.”

...

Mọi người chuyên tâm nghị luận, Khánh Nhiễm nghe, cũng chỉ thấy bọn họ muôn miệng một lời, đều nói về hai vị trí trọng yếu kia, đối với việc phòng thủ thế nào, mỗi người cũng có mỗi kiến giải, bàn bạc rất sôi nổi. Mắt thấy ánh mắt Yên Hề Ngân nhàn nhạt, dĩ nhiên không có đề nghị nào có thể khiến hắn hoàn toàn chú ý.

Lại bàn bạc một trận, nắng đã tắt hẳn, Yên Hề Ngân phát tay cắt ngang nhóm người, nói: “Nay hai nước Chiến Lân đang cùng Yên quốc giáp công, khí thế ngút trời, hôm trước tham báo truyền đến, Lân quốc bình Yên quân, Thiếu soái Lân Kì Mặc đã tiến công Túc Châu của Yên quốc, Yên quân liền tiếp

bại lui, Chiến quốc lại phái mười vạn quân để tương trợ. Tuy nói tình cảnh này có lợi cho quân ta, nhưng cũng không thể khinh địch. Lúc trước cùng Chiến quân giao thủ, tướng lĩnh của địch quân vô năng, giành được thắng lợi cũng là trong dự liệu. Nhưng Nỗ Vương Dịch Tập, nói đến hấn, các tướng lĩnh chắc cũng không xa lạ gì, người này tác phong kiên quyết, hành sự tàn nhẫn, lại thích đi những nước cò hiểm, nếu nay hấn thật sự đến để chỉ huy Chiến quân tác chiến, chúng ta cần phải cẩn thận ứng phó... Hôm nay trước hết cứ bàn bạc đến đây, các vị trở về cũng hãy suy nghĩ thật kĩ.”

Mọi người lĩnh mệnh, trước sau rời khỏi doanh trướng. Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Ngân trầm ngâm nhìn chằm chằm bản đồ, cũng đứng dậy đi phía sau cùng, do dự một lát, cuối cùng nằng nặc nắm chặt hai tay, quay đầu lại ôm quyền nói.

“Vương gia, thuộc hạ có một trận pháp, cảm thấy có thể thực hiện được, dễ dàng tiến đánh và ngăn chặn kỵ binh địch ở cánh đồng đó, khiến địch quân tan tác, người người đều bị dẹp tan.”

Ánh mắt Yến Hề Ngân chợt ngưng trệ, nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm, rèm trướng lay động, ngọn gió trong trẻo se lạnh thổi vào, ánh nến trong trướng lóe lên, đem thân ảnh cao gầy của thiếu niên in bóng lên màn trướng, bóng dáng kia tựa như một con ưng đang bay lượn, mang theo ý chí chiến đấu oai hùng và cả sự ngạo mạn tự tin. Trong lòng Yến Hề Ngân vừa mừng cũng vừa đau, mừng vì có lương tướng, nhưng đau ở tình thương.

Khánh Nhiễm thấy ánh mắt hấn trầm tĩnh, nhìn mình nhưng lại không nói gì, nằng hơi nhú mảy, giọng giọng nói: “Vương gia?”

Thế này Yến Hề Ngân mới giật mình hoàn hồn, cười nói: “Ngồi đi, ngươi hãy nói ta nghe một chút.”

“Vâng! Vương gia, trận pháp này của Dịch Thanh gọi là Bát Trận trận, cụ thể thế trận này là đại tướng đứng giữa, bốn phía bố trí một đội chính binh, khi đó chính binh lại phân ra thành bốn đội, là kỵ binh linh hoạt tác chiến, tạo thành bát trận. Bát trận tỏa thành tám, trở về thành một, phân hợp biến hóa, lại có thể tạo thành sáu mươi bốn trận, trong bát trận, mỗi trận giống một hạt châu tròn, đem quân địch cố thủ bên trong, không thể đột phá, cho nên mới gọi là Bát Trận trận.”

Khánh Nhiễm bước đến bên cạnh chủ tọa, phất áo ngồi xuống, cầm bút đặt trên mặt án, trải thẳng giấy, một mặt vẽ, một mặt giảng giải.

Nàng vẽ xong toàn trận, ngón tay thon dài chỉ vào một chỗ trên trận pháp: “Vương gia hãy nhìn nơi này, khi kỵ binh của quân địch đột kích, nhất định sẽ đột phá cửa trận ở đây, hai cánh tản ra phía sau, trận hình có thể thuận tiện rải rác thành từng nhóm như ngôi sao, nối thành một hàng “Quải Từ Mã” *, khi quân địch xông đến, quân ta sẽ tản mà không hợp, khiến địch nhân vô trật. Chờ khi địch nhân lui về phía sau, những binh lính tản ra sẽ áp sát lại, dốc toàn lực tấn công địch nhân, đồng thời dùng đao chặt chân ngựa, phá tan “Quải Từ Mã”. Còn có nơi này...”

Khánh Nhiễm tỉ mỉ giảng giải cho Yến Hề Ngân, nàng có tài nói rất tốt, giọng nói trong trẻo, trận pháp biến hóa phức tạp được nàng giảng qua, cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Lúc đầu, Yến Hề Ngân vốn đắm chìm trong dáng vẻ xinh đẹp thanh thoát của nàng, trong gương mặt rạng rỡ và kiên cường, dần dần, suy nghĩ lại không tìm được bị trận pháp tài tình hấp dẫn, ánh mắt cũng dần trầm tĩnh xuống. Hấn lắng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại chau mày suy nghĩ, những chỗ không hiểu rõ, sẽ chọn thời điểm thích hợp để trao đổi, tuyệt đối không cắt ngang suy nghĩ của Khánh Nhiễm. Đến cuối cùng, đã trở thành hai người thảo luận với nhau, cùng nhau cải thiện trận pháp kia.

Hai người bàn bạc rất sôi nổi, mỗi người nói ra ý kiến của mình, chỉ cảm thấy thoải mái say mê, hoàn toàn quên mất thời gian, đến khi bên ngoài trướng truyền đến tiếng trống canh thay quân, Yến Hề Ngân mới ngừng lại, Khánh Nhiễm cũng giật mình, nhận ra đã qua canh hai.

Yến Hề Ngân nhìn bản vẽ trên bàn, chỉ cảm thấy trong lòng sôi sục, ánh mắt sáng ngời như vì sao, hấn đứng lên cười nói: “Dịch Thanh vất vả rồi, ta đi phân phó làm chút thức ăn, hôm nay chúng ta sẽ đàm luận suốt đêm, được không?”

Khánh Nhiễm cảm thấy Bát Trận trận này biến ảo đa dạng, trước đây dù đã nghiên cứu kĩ càng nhưng vẫn tồn đọng vài chỗ không rõ ràng, vừa rồi cùng Yến Hề Ngân thảo luận, ngược lại đột nhiên sáng tỏ rất nhiều, bây giờ nàng cảm thấy rất phấn khởi, tất nhiên liền cười, đứng dậy nói “được”.

Nàng thấy Yến Hề Ngân đã rời khỏi trướng, khẽ duỗi người xoay thắt lưng, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng tru của sói tuyết, vô cùng kinh sợ, hiển nhiên thuốc đã hết tác dụng. Tuyết Lang tỉnh lại phát hiện mình bị nhốt, liền gào lên.

Khánh Nhiễm cả kinh, sợ nó làm người khác bị thương, liền lao nhanh ra khỏi đại trướng: “Vương gia, ta đi xem Tuyết Lang.”

Yến Hề Ngân thấy nàng vội vàng chạy ra phía sau doanh, trong lòng lo lắng, cũng vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Lúc Khánh Nhiễm đến được sa trường phía sau quân doanh, đã thấy một nhóm tướng sĩ Yến Vân Vệ tụ tập dưới một cái lán nhỏ, vây quanh một chiếc lồng sắt chi trở, mà Tuyết Lang đang cắn xé lồng sắt, dưới ánh trăng, hàm răng sắt nhọn càng phát ra ánh sáng lạnh, đôi mắt xanh lạnh lẽo mà cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, không ngừng gầm đầu kêu gào.

Khánh Nhiễm nhanh chóng đẩy nhóm người để chen lên trước, ngồi xổm xuống, nhớ đến tiếng kêu của sói tuyết khi gọi bạn, nàng thử làm cho thanh âm dịu hơn, cúi đầu bắt chước tiếng tru của nó, mắt thấy Tuyết Lang dần bình tĩnh, nàng không ngừng cố gắng trấn an nó, dùng dáng vẻ thân thiện đến gần lồng sắt, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó.

“Dịch Thanh, không nhìn ra tiểu tử ngươi còn có bản lĩnh này.”

“Hắc, con sói này thật hung hãn, vừa rồi thiếu chút nữa đã cắn mất một ngón tay của lão tử. Nhưng không ngờ nó lại bị Dịch Thanh dạy bảo ngoan ngoãn như vậy, lão tử bội phục.”

...

Mọi người thấy sói tuyết ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, mặc cho Khánh Nhiễm vuốt ve, không khỏi kinh ngạc thốt ra lời. Khánh Nhiễm cười đứng dậy, ôm quyền nói.

“Đã quấy rầy giấc ngủ của chư vị, ngày sau Dịch Thanh sẽ mời các huynh đệ uống rượu.”

Mọi người cười vang đáp ứng, thấy không còn gì hiểm lạ để nhìn, liền sôi nổi chào hỏi Yến Hề Ngân và những người khác rồi rời đi.

Yến Hề Ngân cau mày, ở bên cạnh Khánh Nhiễm ngồi xổm xuống, sói tuyết lộ vẻ không vui, phát ra tiếng rống buồn bực, Khánh Nhiễm nhanh chóng vỗ nhẹ trấn an nó.

“Ngươi muốn nuôi nó?”

“Không được sao? Ta rất thích nó, lại nói có thể cướp đi thứ yêu thích của Dịch Táp, Dịch Thanh ta rất cao hứng.” Khánh Nhiễm nhướn mày nói.

Yến Hề Ngân ngần ra, ánh mắt có thâm ý nhìn Khánh Nhiễm, lại nhìn con sói tuyết trong lồng.

“Sói tuyết sinh sống ở nơi tiếp giáp giữa sa mạc Mạc Bắc và vùng sông băng, vì nơi đó cả năm đều có tầng mây tụ tập, quanh năm suốt tháng hiếm khi nhìn thấy ánh nắng mặt trời, cho nên khí hậu rất rét lạnh, hoàn cảnh ác liệt. Loài sói sinh trưởng ở nơi này hung hãn hơn loài sói ở địa phương khác, thậm chí có khi còn hung mãnh hơn cả hổ báo. Khi còn bé sói tuyết có lông màu xám, sau khi trưởng thành sẽ biến thành màu trắng bạc, giống người tuyết, trông rất xinh đẹp, hơn nữa da lông lại vô cùng mềm mại để giữ ấm, vì thế được rất nhiều hoàng tộc ưa thích, nhưng bởi vì nó rất khó bắt, giống này lại ít ỏi, cho nên hiện nay đã vô giá, có ngân lượng vàng cũng khó mua được. Sói tuyết bị thay đổi hoàn cảnh sống sẽ rất khó nuôi dưỡng, con sói tuyết này của Dịch Táp... Nghe nói chỉ dùng thịt người để nuôi dưỡng.”

Khánh Nhiễm cả kinh, tròng lớn hai mắt nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Ngài nói gì? Thịt người?”

Yến Hề Ngân gật đầu: “Từ trước đến nay Dịch Táp là người hung bạo, đối với người chộc giận hằn, nhất là những người phản bội, lại tàn nhẫn không nói nhân tình, dùng thịt người để nuôi sói cũng không phải hiếm. Chỉ là trong quân ta nghiêm lệnh, cấm ngược đãi tù binh, nếu ngươi muốn nuôi nó, ừ... ừ...”

Khánh Nhiễm nhú mày, đột nhiên nhớ đến chuyện ở Trình phủ ngày ấy, theo như tính cách của Dịch Táp, vì sao ngày ấy biết nàng ẩn thân phía sau giá sách, lại buông tha nàng? Nàng không hiểu được, sinh lòng buồn phiền, cắt ngang lời nói của Yến Hề Ngân.

“Vương gia yên tâm, ta đã nghĩ biện pháp, sẽ không để nó lấy thịt người làm thức ăn nữa. Trận pháp vẫn chưa hoàn toàn thông suốt, mời Vương gia.”

Nàng nói xong đứng dậy, vỗ nhẹ bụi đất trên góc áo, dáng vẻ nhã nhặn giờ tay lên. Yến Hề Ngân cũng không nói gì thêm, ánh mắt khẽ lóe lên lướt qua Khánh Nhiễm, hơi chau mày rồi khoanh tay cất bước đến đại tướng.

Suốt đêm, hai người đã nghiên cứu trận pháp kỹ càng, lại căn cứ vào địa hình Cao Tùng Lĩnh để thay đổi vài trận thế, lúc này mới thông suốt tất thảy, nhìn nhau cười. Một đêm hai người ở chung nhưng lại thấy ăn ý với nhau rất nhiều, suy nghĩ tương thông không ít.

Sáng sớm hôm sau Yến Hề Ngân cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp đến giám sát việc luyện binh. Khánh Nhiễm rời khỏi doanh, đang định hít thở không khí trong lành, lại bất thành lĩnh và mạnh vào Tô Lượng, kinh hô một tiếng. Còn chưa kịp phản ứng, người đã bị Tô Lượng giữ chặt.

“Dịch Thanh, ngươi cùng Vương gia đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua khi các ngươi trở về quân doanh, ta đã thấy sắc mặt Vương gia không tốt, tâm tình cũng chẳng tốt gì hơn. Nhưng sao chỉ cùng ngươi nói chuyện một đêm, sáng nay lại giống như biến thành người khác, nhiều ngày ra ngoài các ngươi đã phát sinh chuyện gì hả?”

Khánh Nhiễm thấy vẻ mặt Tô Lượng tò mò, liền liếc mắt xem thường: “Có thể phát sinh chuyện gì? Hôm qua tâm tình Vương gia không tốt là vì biết được Dịch Táp đã đến quân doanh, hôm nay tâm tình Vương gia tốt hơn bởi đã có diệu chiêu để đối phó với Dịch Táp, vậy thì có gì kỳ quái.”

Nàng nói xong liền mặc kệ Tô Lượng, ra khỏi đại tướng, ở mảnh sân trước tướng bắt đầu vũ động quyền pháp. Tô Lượng cũng theo sát ra ngoài, gác tay lên bệ, nhú mày, liên tục lắc đầu.

“Không đúng, sao Vương gia có thể buồn rầu vì Dịch Táp? Ta thấy ngài ấy rõ ràng có tâm sự, hơn nữa, Dịch Thanh ngươi không phát hiện ra sao, Vương gia luôn nhìn ngươi ngẩn ngơ. Ngươi nói, không phải Vương gia sẽ nhớ thương nữ thích khách trên thọ thần ngày ấy của Chiến Anh Đế chứ? Nếu vậy phải làm thế nào đây? Ta không thể tranh nữ nhân với Vương gia được... Lần này phiền toái rồi.”

Khánh Nhiễm đang muốn ép chân làm trung bình tấn, nghe hắn nói thì suýt nữa té ngã, hít thở không thông ho khụ khụ mấy cái, tròng mắt nhìn Tô Lượng: “Tô đại ca, ngài không có việc gì làm cũng đừng đi ra dọa người, hôm qua ta không được nghỉ ngơi, đi ngủ đây.”

Nàng nói xong liền phát áo tiến vào đại tướng, nằm thẳng trên giường, thấy Tô Lượng theo vào, nàng dứt khoát trở mình, mặt hướng vào bên trong. Không bao lâu lại nghe được tiếng Tô Lượng cất bước ra ngoài, trong miệng còn lầm bầm, cái gì “làm sao bây giờ”, cái gì “xong đời”.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một trận đau đầu, nghĩ đến lời nói của hắn lúc nãy, trong lòng không khỏi hơi lúng túng, khẽ chau mày.

Yến Hề Ngân nhìn nàng ngẩn ngơ? Có sao?

Trong lòng không yên, lần qua lộn lại cũng không thể ngủ được, Khánh Nhiễm nhanh chóng đứng lên, bắt đầu vẽ trận pháp.

Đêm đó, Yến Hề Ngân đem trận pháp phát cho chúng tướng sĩ, Khánh Nhiễm tỉ mỉ giảng giải cho mọi người, giọng nói của nàng trong trẻo từ tốn, nhóm người cảm thấy như được dẫn đến một thế giới vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng khi ngữ điệu của nàng lên cao, lại phảng phất thấy được trận pháp biến ảo ra sức mạnh vô tận, nghe được âm thanh “kim qua thiết mã” *giáo vàng ngựa sắt*.

Yến Hề Ngân khoanh tay tựa vào cửa trường, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, cũng yên lặng lắng nghe. Đến khi nàng nói xong, trong trường vô cùng tĩnh lặng, gương mặt mỗi người mỗi vẻ, có người tỏ vẻ chưa hiểu rõ, có người trong mắt lấp lánh ánh sáng, cũng có người thần sắc điên cuồng... Hiển nhiên mức độ thông hiểu của mỗi người không giống nhau.

Yến Hề Ngân bước vào trong trường, nhủ thầm nói: “Trận pháp này là một chiến lược quan trọng để đối phó với Chiến quân, cần phải thao luyện nhiều ngày. Thời gian cấp bách, chúng tướng lĩnh cần tất thảy nghe theo mệnh lệnh của Dịch Thanh, từ ngày mai phải dẫn binh lính của mình, thông thạo trận pháp, không được chậm trễ.”

Hắn dừng một chút, nói: “Việc này vốn chỉ người trong trường mới biết được, nếu như tiết lộ, liền chém không tha!”

Chúng tướng lĩnh nhanh chóng đứng dậy, khom người nhận mệnh, thanh âm đồng lòng, nội trường tựa như nổi lên một trận sấm rền, cũng theo đó gương mặt Khánh Nhiễm dần chuyển chủ. Đây là lần đầu tiên nàng đem những gì học trong sách vở áp dụng vào thực tiễn, việc này có quan hệ đến mấy vạn người, thậm chí là tính mạng của họ, trong lòng nàng không khỏi vừa kích động, cũng vừa lo lắng.

“Được! Nếu chư vị không còn gì muốn nói, hãy hồi trường để nghiên cứu kỹ lưỡng trận pháp.”

Mọi người lên tiếng trả lời rồi đi, Tô Lượm lại mang về mặt hưng phấn đi ở cuối cùng, hướng Yến Hề Ngân cười hắc hắc, tiến lại gần Khánh Nhiễm, cười cười giữ cánh tay của nàng.

“Dịch Thanh, trận pháp này của ngươi thật tinh diệu, còn mấy chỗ ta chưa hiểu rõ lắm, không bằng tối nay ngươi đến trường của ta đi, chỉ điểm cho ta một chút, chờ ngày sau về đến Cảnh thành, ta nhất định đem cô nương tốt nhất Thiên Hương Lâu giới thiệu cho ngươi, thấy thế nào?”

Khánh Nhiễm cười khổ, còn chưa kịp mở miệng, vẻ mặt Yến Hề Ngân đã xanh mét, một chưởng đánh về phía Tô Lượm: “Ở trong trường của Bồn Vương lại dám tán phét về Thiên Hương Lâu? Bồn Vương thấy Tô Lượm ngươi chán sống! Còn nữa, trong quân nghiêm cấm ôm ôm ấp áp, nề tình ngươi hôm nay vi phạm lần đầu, gác đêm một lần.”

Hắn nói xong, mắt thấy vẻ mặt Tô Lượm ngớ ra, đầu chân mày cau lại: “Còn không mau đi!”

Gương mặt Tô Lượm méo mếu: “Vương gia, hình như trong quân không có quân pháp này.”

“Từ hôm nay liền có, ban đêm ngươi phải nâng cao tinh thần cho Bồn Vương, tuy nói Chiến quân tạm thời chưa đến, nhưng cũng không thể lơ lỏng. Bây giờ Bồn Vương muốn nghỉ ngơi, đi xuống đi.”

Yến Hề Ngân dứt lời, tùy tay tháo đại huy phía sau thả lên trường án, cất bước hướng về phía giường. Khánh Nhiễm buồn cười nhìn vẻ mặt buồn khổ của Tô Lượm, bước chân thoải mái vòng qua bình phong, để nguyên quần áo nằm xuống, hai tay giao nhau đặt trước ngực, nhắm mắt ngủ.

Bên tai vang lên tiếng bước chân của Tô Lượm, từ xa lại gần, ở trước người mình liền dừng lại, một hơi thở ấm áp phả vào mũi, Khánh Nhiễm không nhìn được nhủ thầm mờ mắt ra, chỉ thấy Tô Lượm đang ngồi trước người, vẻ mặt quái dị nhìn nàng chằm chằm.

“Dịch Thanh, Vương gia sẽ không xem ngươi thành nữ thích khách kia chứ?”

“Tô Lượm! Nếu ngươi không đi thay quân, phạt bổng một năm.”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy bóng đen trước mắt lóe lên, Tô Lượm đã biến mất không thấy, nàng cảm thấy mờ mịt như mơ, chớp chớp mắt, xoay người đang muốn nhắm mắt. Lại nghe nội trường truyền đến một giọng nói mơ hồ, giống như giọng nói lầm bầm nhưng trầm thấp, chợt lướt qua tai.

“Ngươi đừng nghe hắn nói bậy, ta không thích thích khách kia.”

*Quải Từ Mã: Trong cuộc nam chinh xâm lăng Nam Tống, tướng nước Kim là Kim Ngột Truật đã thất trận trước danh tướng nhà Tống là Nhạc Phi. Buộc lòng hắn phải sử dụng đến đội quân bách thắng Thiết Phù Đồ. Đây là đội kỵ binh tinh nhuệ. Cứ ba lính kỵ nổi thành một đội, cả người lẫn ngựa đều mặc giáp rất dày. Lại có hai đội kỵ binh yểm trợ hai bên, gọi là Quải Từ Mã.

Ban đầu đội quân này đã gieo rắc kinh hoàng cho quân Tống. Nhạc Phi theo dõi và nghiên cứu cách phá trận. Ông lệnh cho tiền quân mỗi người mang theo một cây búa, chờ cho kỵ binh Kim xung trận thì họ cứ nhắm chân ngựa mà chém. Cứ thế, quân Tống đã đánh cho Thiết Phù Đồ và Quải Từ Mã của quân Kim đến lạc hoa lưu thủy. Nghe tin bại trận, Ngột Truật đã khốc lóc thê thảm, nói: “Từ ngày khởi binh đến nay, toàn dựa vào Quải Từ Mã mà chiến thắng, nay không còn hy vọng gì nữa”.

Q.2 - Chương 40: Chuẩn Bị Cho Chiến Sự

Thời gian tiếp theo Khánh Nhiễm đều bận bịu chỉ huy Trần Tây quân thao luyện Bát Trân trận, Binh khí phòng trong quân cũng gấp rút chế tạo những tấm khiên không lồ mà Khánh Nhiễm chỉ định.

Đội hình Trần Tây Quân rất lớn, lúc mới đầu có vài doanh không phục Khánh Nhiễm, cho rằng nàng là tiểu tử lông tóc chưa mọc, miệng còn hôi sữa, lại chưa từng lập được công lao, quân tư còn kém cỏi. Đối với việc chỉ huy của nàng, luôn kéo dài chậm trễ, Khánh Nhiễm cũng không nói gì, chẳng qua khi đến thời gian nghỉ ngơi, nàng sẽ chọn vài binh lính có võ nghệ cao cường ở các doanh, lấy một địch mười, trong vòng vài chiêu sẽ đánh họ ngã lăn ra đất.

Còn có Yến Hề Ngân phát lệnh, các tướng lĩnh phải nghiêm túc tập huấn trận pháp của nàng, các tướng lĩnh cũng đối với nàng có chút khách khí. Tuy Khánh Nhiễm kiêu lời, nhưng không kiêu ngạo, đối với người khác lại hòa nhã, mấy ngày trôi qua, việc huấn luyện cũng dần thuận buồm xuôi gió.

Chỉ có điều mỗi ngày thao luyện rất cực khổ, đêm đến khi Khánh Nhiễm trở lại doanh trưởng liền vui đầu ngủ say, Yến Hề Ngân cũng không quấy rầy nàng. Mỗi buổi sáng còn cố ý phân phó quân hỏa đầu *đầu bếp* làm cho nàng món canh mát phổi thanh cuống họng, Khánh Nhiễm cũng vui vẻ tiếp nhận.

Mỗi lúc rảnh rỗi Khánh Nhiễm đều đến chăm sóc Tuyết Lang, Tuyết Lang rất thông minh, có lẽ do rời xa sông băng, rất ít khi gặp được đồng loại, Khánh Nhiễm mô phỏng tiếng tru của sói tuyết lại giống như đúc. Cho nên nó chấp nhận nàng rất nhanh, hai người ở chung cũng ngày càng vui vẻ, vài ngày sau Tuyết Lang dần bắt đầu tiếp nhận thịt động vật, cũng không từ chối hay không chịu ăn nữa.

Địch Táp đến Bạch Nga quan, nhưng không lập tức phát động tấn công, mà ngày ngày thao luyện Chiến quân. Nghĩ đến, hai nước Chiến và Yên vẫn đang giao tranh, không dễ dàng để mở thêm một cuộc đại chiến khác. Lại nói có lẽ Địch Táp cũng phát hiện kĩ thuật của Chiến quân không nghiêm, hầu hết các binh lính đều tự cao tự đại không xem ai ra gì.

Tuy những năm gần đây lực đồ của Tinh quốc phát triển, có thể sánh ngang với quốc lực của Chiến quốc, nhưng lại không nóng lòng khai chiến, chỉ tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, trù bị quân lương và quân tư. Trong lúc nhất thời, biên cảnh của hai nước đã hiện lên sự an bình trước khi giông tố kéo đến, trong yên tĩnh lộ ra sự khẩn trương quý dị.

Trạng thái như vậy rốt cuộc bị phá vỡ, khi cục diện chiến tranh giữa hai nước Chiến Lân đối với Yên quốc thay đổi. Từ khi hai nước Chiến Lân kết minh, Chiến quốc trước sau đã xuất hai mươi vạn binh, Lân quốc xuất bốn mươi vạn binh, chia làm hai đường giáp công Yên quốc. Đại quân Lân quốc do Bình Yên quân Thiếu soái Lận Kì Mặc chỉ huy, đại quân Chiến quốc do Uy Vũ Tướng quân Nhạc Đồng chỉ huy.

Khi phát binh, cục diện Yên quốc đã đại loạn, Yên Vân Tông gấp rút đem ngôi vị Hoàng đế giao cho Thái tử Trình Hoài, chính là Yên Trung Đế. Trung Đế ngự giá thân chinh, nhưng vẫn không thể cản được thế tiến công của hai nước Lân và Chiến. Năm Đông, Lân quân dẫn binh uy hiếp Túc Châu, một đường tiếp cận kinh đô Tầm Dương của Yên quốc, bởi vì Tầm Dương có địa thế hiểm yếu, được dòng Thông Hà hiểm trở ngăn cách, cho nên đại quân của hai nước chỉ có thể đứng bên này sông giăng co.

Nhưng ngay khi cuối mùa xuân, Chiến Anh Đế năm Nguyên Khang thứ mười sáu, ngày năm tháng năm, Thiếu soái Lân quốc Lận Kì Mặc đã lãnh binh men dọc theo khe suối để vượt sông, dưới bóng đêm một vạn tinh binh đã bức thẳng đến quân doanh của Yên quốc, cùng lúc đó đại quân Lân quốc phát động tấn công, vượt qua Thông Hà bằng sức mạnh vũ bão, rốt cuộc trước khi nước lũ mùa hạ kéo đến đã đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng.

Ngày hai mươi tháng năm, Lận Kì Mặc dẫn Lân quân đánh vào kinh đô Tầm Dương của Yên quốc, Yên Trung Đế bị bắt, Yên Vân Tông thừa dịp náo loạn chạy trốn đến Hà Châu, Yên quốc đến đây chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Yên quốc nằm giữa Tây Bộ của Trung Nguyên, lãnh thổ hẹp dài, phía bắc ngăn cách với Chiến quốc bằng dãy Mông Sơn, phía nam nối liền Lân quốc, mặt đông lại cùng Diêu quốc nhất y đại thủy*, phía đông bắc giáp ranh Tinh quốc. Bị kẹp ở giữa các nước, vốn đã rất khó sinh tồn, nếu như không có Mông Sơn, sông Thông Hà và Cao Oánh Giang che chắn, e rằng sớm đã bị các nước thôn tóm.

(* Thành ngữ: ở rất gần nhau, tựa như chỉ cách nhau một dòng sông)

Hạ Châu chính là một tiểu quận nằm phía đông bắc của Yên quốc, trùng hợp tiếp giáp với Tinh quốc, nay Yên Vân Tông trốn đến Hạ Châu, tàn binh của Yên quốc mãnh liệt đi vào Hạ Châu. Nhất thời đại quân hai nước Chiến Lân cũng từ khắp nơi xông đến.

Đại quân Chiến quốc bất ngờ tập trung đến phía đông giao giới của hai nước Tinh và Yên, điều này khiến Tinh quốc chịu rất nhiều áp lực, nhất thời toàn bộ Trần Tây quân cũng bắt đầu khẩn trương.

Ngày hôm nay Khánh Nhiễm vừa huấn luyện xong hai cánh trận pháp cho kỵ binh, Yến Hề Ngân cho Yên Vân Vệ truyền lệnh, triệu tập chư vị tướng lĩnh tập họp về đại tướng. Khánh Nhiễm không dám chậm trễ, cũng nhanh chóng đi vào đại tướng, vừa vào tướng liền sững sờ.

Chỉ thấy Yến Hề Ngân đang ngồi thẳng phía sau trường án, giáp mũ rực rỡ, vẻ mặt nghiêm túc, trên án lại bày ản soái bằng bạch ngọc.

Xưa nay Yến Hề Ngân luôn thân thiết với thuộc hạ, cùng mọi người thảo luận quân tình cũng luôn đậm cười quyết định, tình hình thế này ngược lại không thấy nhiều, mọi người không khỏi trao đổi ánh mắt, âm thầm tập trung, dựa theo chức quân cao thấp, nghiêm túc đứng vào chỗ của mình.

Tuy Khánh Nhiễm không có phẩm cấp, nhưng trong khoảng thời gian thao luyện trận pháp đã được Yến Hề Ngân vô cùng tín nhiệm, cho nên lần đàm luận quân sự này nàng cũng được phép đứng trong trướng. Nàng thấy mọi người trong trướng đều nghiêm nghị, liền đề thấp hơi thở, giống những ngày trước im lặng đứng ở cửa trướng.

Ánh mắt Yến Hề Ngân khẽ đảo qua người Khánh Nhiễm, lại nghe bên ngoài trướng vang lên tiếng bước chân, mọi người đều nhìn sang, một thái giám trung niên mặc bào phục, tay nâng phát trần, được Cẩm vệ quân bảo hộ tiến vào đại trướng của trung quân.

“Dực vương tiếp chỉ!”

Thanh âm có chút the thé vang lên, Yến Hề Ngân ung dung đứng dậy, bước tới chính giữa đại trướng, các tướng lĩnh cũng nhanh chóng bước ra phía sau hần, đồng loạt quỳ một gối xuống.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Ta tại triều đã ba mươi năm, luôn ghi nhớ lấy nhân từ làm đức, liệt tổ liệt tông, tuyệt đối không phải nghi ngờ. Chiến quốc ý vào lòng nhân từ của nước ta, vì lợi ích mà hung hăng làm càn. Lãng nhục quốc gia, chà đạp bách tính. Kể cả con trẻ ở đất nước ta, thù hận cũng đã ngút trời xanh, nay đại quân lại áp sát biên cương. Dùng nước mắt tuyên thệ trước tiên miếu *miếu thờ tổ tiên*, còn hơn phải chất chứa mưu toan, như ta thề quyết phân cao thấp. Đặc chuẩn Dực vương Yến Hề Ngân làm chủ soái, trao Thanh Ngọc hồ phù*. Cả nước điều động hai mươi vạn kỵ binh, mười lăm vạn bộ binh, chuẩn bị mười tám vạn chiến mã trợ uy cho quân ta, tiến lên đối đầu với Chiến quốc, mong Dực vương không phụ thánh ân, thể hiện oai phong của quốc gia chúng ta. Khâm thủ.”

(*Hồ phù: ấn tín để điều binh thời xưa, có hình mãnh hổ, chia làm hai mảnh)

“Thần Dực Vương Yến Hề Ngân tiếp chỉ! Ngõ hoàng vạn tuế!”

Yến Hề Ngân quỳ xuống tiếp chỉ, đứng dậy đem hồ phù đặt lên bàn thống soái, lúc này mọi người mới đồng loạt đứng dậy, nghiêm chỉnh đứng thẳng.

“Vương công công vất vả, người đâu, dẫn công công đi xuống nghỉ ngơi, ngày mai Bồn Vương sẽ đích thân đưa tiễn công công rời doanh.”

Yến Hề Ngân phân phó, tiễn Vương công công tới cửa trướng, hai người khách sáo vài câu. Yến Hề Ngân xoay người bước đến trường án, ánh sáng trong mắt sắc bén đảo qua nhóm người, giọng nói: “Chúng tướng nghe lệnh, từ giờ Thìn ngày mai, xuất binh đến Tùng Nguyệt, bố trí ngăn cản địch, không được chậm trễ.”

“Dạ!”

Rời khỏi quân trướng, Khánh Nhiễm nhìn nhóm tướng lĩnh nghiêm trang trở lại quân doanh để sắp xếp quân vụ, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng. Đại chiến sắp tới, liệu trận pháp của nàng có thể đạt được hiệu quả hay không? Lòng hăng hái đột nhiên bị sự lo lắng áp chế, trong lòng nàng vừa bồn chồn cũng vừa nghi ngờ, chỉ cảm thấy áp lực đè nặng lên vai, khiến nàng không thể thở nổi.

“Sao thế? Sợ?”

Bên tai vang lên một tiếng cười khê, Khánh Nhiễm mờ mịt quay đầu, chính lúc đối diện với ánh mắt ấm áp của Yến Hề Ngân, lòng nàng dần an tĩnh xuống, đậm cười gật đầu.

“Sao Vương gia lại tin tưởng ta như vậy? Những ngày qua đại quân đều diễn luyện Bát Trận trận, ngộ nhờ trận pháp có sai sót, không thể ngăn cản kỵ binh Chiến quốc tiến công, vậy phải làm thế nào?”

Yến Hề Ngân lại cười, vỗ nhẹ lên đầu vai Khánh Nhiễm: “Ta không tin người, mà ta tin vào chính mình. Quyết định dùng Bát Trận trận là Bồn Vương, người chỉ vừa trải qua chiến trường, Bồn Vương cũng không đúng. Yên tâm đi, đi thôi, dẫn ta xem thành quả những tháng qua của người.”

Nhìn đôi mắt trầm tĩnh kiên định của Yến Hề Ngân, Khánh Nhiễm chột an lòng, chỉ cảm thấy bàn tay rộng lớn đặt lên đầu vai nàng vô cùng ấm áp, tiếp thêm cho nàng một sức mạnh to lớn. Lúc này hần cổ vũ và ủng hộ, tựa như một ngọn minh đăng, rọi sáng cả vùng trời mênh mông. Nàng cười khê, giọng nói: “Mời Vương gia, Dịch Thanh nhất định sẽ không làm cho Vương gia thất vọng.”

Hai người đến sa trường, Khánh Nhiễm tự mình lên đài cầm cờ chỉ huy, hơn một vạn tướng sĩ nghiêm cẩn hành động theo cờ lệnh, khi không tiếng động như hồ đang cuộn mình, khi chuyển động lại tựa rồng đang bay lượn, Khánh Nhiễm có thêm vài phần tự tin.

Đêm hôm đó, nghĩ đến việc phát binh ở Cao Tùng Lĩnh vào ngày mai, Khánh Nhiễm lăn qua lộn lại cũng không cách nào ngủ được, tai nghe nội trướng tĩnh lặng, có lẽ Yến Hề Ngân đã chìm vào giấc ngủ, nàng lặng lẽ đứng dậy, lần mò rời khỏi đại trướng.

Ngồi trên thảm cỏ phía sau đại trướng, ngắm nhìn những đồng lửa trại, không ít quân trướng còn hắt ra ánh đèn ảm đạm, đêm nay nhất định là một đêm khiến người ta kích động, hưng phấn, kể cả căng thẳng.

Nàng nhẹ giọng thở dài, ngược nhìn bầu trời đêm, cúi đầu nói: “Phụ thân, lần đầu tiên người lãnh binh, cũng giống con không thể ngủ được sao?”

Phía sau truyền đến một tiếng cười khê trầm thấp, Khánh Nhiễm giật mình, quay đầu, đã thấy một đôi mắt lấp lánh như bảo thạch lẳng lẳng nhìn nàng.

Bóng đêm phía sau hắt đổ mình trong vầng trăng sáng, phản chiếu vào vóc người cao lớn kia, tựa như một vị thần, khiến Khánh Nhiễm thoáng chốc ngẩn ngơ.

Yến Hề Ngần cười cúi người, cánh tay nhao lên, đem áo choàng màu xám phủ lên đầu vai Khánh Nhiễm, đậm cười ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Quả nhiên là đứa trẻ chưa trưởng thành, lúc này lại nhớ đến phụ thân của mình?”

Tiếng cười của hắt mang theo hương thơm thanh mát, nhọt nhọt bao bọc lấy toàn thân, Khánh Nhiễm nghe hắt cười nói, có vài phần cứng chiu và trêu đùa, không khỏi ngẩn ra.

Mấy ngày nay hai người chung sống rất hòa thuận, thỉnh thoảng nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Yến Hề Ngần, không hiểu sao Khánh Nhiễm lại cảm thấy ấm áp như được đại ca ca bảo vệ. Hiện giờ cùng hắt ngồi đây, nhìn nửa vầng trăng chiếu rọi trên bầu trời đêm, ánh sao lấp ló, chỉ cảm thấy lòng yên tĩnh như nước, không còn nổi ưu tư dao động vừa rồi nữa.

“Vương gia có từng cùng Dịch Táp giao thủ chưa?”

“Năm đó trận chiến ở Thành Châu, giao thủ với ta chính là đại tướng Phùng Xung của Chiến quốc, sau khi ta giết chết hắt, Dịch Táp mới một tay nắm giữ nửa quân quyền của Chiến quốc, nói đến, cũng xem là ta có công giúp hắt một phen. Giao thủ với hắt, đây cũng là lần đầu tiên.”

Khánh Nhiễm bật cười: “Nói như vậy Dịch Táp còn nợ Vương gia một ân tình, lần này Dịch Thanh đến giúp Vương gia đòi lại!”

Vành môi Yến Hề Ngần khẽ cong lên, mỉm cười nhìn về phía Khánh Nhiễm, nhướn mày nói: “Như vậy, ngược lại ta phải cảm ơn người thật nhiều.”

“Vương gia cảm ơn ta thế nào?”

Khánh Nhiễm cũng cười, ánh mắt sáng như vì sao, chỉ cảm thấy dưới màn đêm này, đôi mắt Yến Hề Ngần đã được tô điểm tựa như hàng ngàn ngôi sao rơi xuống lòng biển sâu, khiến người ta trong vô thức tín nhiệm, lưu luyến không rời dứt.

Yến Hề Ngần nhìn nụ cười chột con của nàng, đôi mắt trong trẻo, nụ cười ranh mãnh lại xinh đẹp. Ánh mắt hắt sáng lên, nửa ngày mới cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, một ống sáo đã hiện trong tay.

“Có muốn hát một bài không? Thật ra Bồn Vương rất ít khi tấu nhạc cho người khác.”

Ngón tay thon dài của Yến Hề Ngần khẽ vuốt ve sáo trúc, chăm chú nhìn Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm sững sốt, ngẩng đầu nhìn khoảng trời cao vút, gió mát nhẹ nhàng thổi, dễ chịu cuốn vào lồng ngực, nàng giương giọng hát lên.

“Biển xanh cười, thủy triều dào dạt đôi bờ, chìm nổi theo sóng biển chỉ biết có hôm nay. Trời xanh cười, thế sự dồn dập tựa sóng triều, ai thắng ai thua, chỉ có trời mới hiểu. Giang sơn cười, mưa bụi xa xôi, sóng dâng cao lại tận, hồng trần thế tục, tri kỷ có mấy người. Thanh phong cười, lại chúc lấy tịch liêu, hào hùng năm ấy, còn dư một vạt nắng chiều...” (*)

Yến Hề Ngần chỉ yên lặng nghe hai câu, sáo trúc nhao lên đặt lên vành môi, một tiếng sáo trong vắt khoan thai bay bổng, phóng khoáng mệnh mông hòa với tiếng ca, dưới khoảng trời rộng lớn, một chiếc thuyền con lướt nhẹ trên sóng triều cuộn cuộn, ngàn năm anh hùng, kỷ độ tịch dương.

Khánh Nhiễm hát từng lần một, Yến Hề Ngần lại không chê nhàm chán, thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, nhìn nhau cười khẽ. Đến khi tiếng ca lạc dần, tiếng sáo của Yến Hề Ngần cũng du dương ngừng lại, ống sáo trúc đang cầm trên đầu ngón tay, xoay tròn rồi lại nắm gọn trong lòng bàn tay, hắt yên lặng nhìn thân ảnh thanh tú đơn bạc của Khánh Nhiễm, người trước mắt lại một lần nữa khiến hắt lung tung không biết làm sao.

Gương mặt kia rõ ràng có một chút mềm mại, một chút tự nhiên, một chút thoải mái, và cũng có mấy phần thanh nhã, tựa như nàng đã hòa theo tiếng hát của mình, bay trong làn mưa bụi nhẹ nhàng xa xăm, rơi vào đáy mắt hắt, giấc mộng của hắt, dệt thành một tấm lưới, giam cầm hắt ở giữa, càng tránh lại càng nhanh.

Trải qua mấy ngày, quân vụ bận rộn, chiến cuộc khẩn trương, còn có ngày hôm ấy ở bên suối nước nóng, ngọn lửa trong lòng hắt cũng đã hóa thành tro tàn, sau này luôn dựa vào nghị lực mạnh mẽ của mình để áp chế vọng tưởng trong lòng, để chính mình không sinh tà niệm. Trời mới biết hắt đã tốn bao nhiêu công sức mới đè nén được suy nghĩ điên cuồng trong lòng, ban ngày còn hoàn hảo, nhưng mỗi khi về đêm, nghe tiếng hít thở mãnh mẽ của Khánh Nhiễm bên ngoài trướng vang lên, hắt lại không kìm được ảo vọng hỗn loạn trong lòng.

Nay đối diện với một Khánh Nhiễm thoải mái như vậy, Yến Hề Ngần lại một trận hoảng hốt, còn chưa kịp suy nghĩ, tay phải đã vươn ra, chạm vào đôi môi lạnh lẽo của Khánh Nhiễm, hai người đồng thời run lên, trong gang tấc nhìn nhau.

(*) Đây là bài Thương Hải nhất thanh tiểu, là khúc Tiểu ngao giang hồ trong tác phẩm cùng tên của tác giả Kim Dung. Lời tiếng Việt trên mình mạn phép edit, không biết đúng sai thế nào, trước mắt chỉ thấy làm mất đi rất nhiều biện pháp nghệ thuật của tác giả T.T. (Con xin lỗi tác giả)

Đây là bản nguyên gốc Hán Việt:

“Thương hải tiểu, thao thao lưỡng ngạn triều, phù trầm tùy lãng chích ký kim triều. Thương thiên tiểu, phân phân thế thượng triều, thủy phụ thủy thướng xuất

thiên tri hiểu. Giang sơn tiếu, yên vũ điều, đào lãng đào tẫn hồng trần tục sự tri đa thiếu. Thanh phong tiếu, cánh nhạ tịch liêu, hào tình hoàn thặng, nhất khâm văn chiếu...”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41

Gió đêm phất qua mặt, sương đêm ẩm ướt thấm vào tóc mai, nửa đêm đầu mùa hạ, yên tĩnh mà trong lành mát mẻ, gió đêm mang theo mùi hương thoang thoảng của núi rừng, khiến con người đắm say.

Yến Hề Ngân dường như bị mê hoặc, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào đôi môi đỏ mọng lạnh lẽo của Khánh Nhiễm, đầu ngón tay thô ráp ma sát vào cánh môi mềm mại, hần chỉ cảm thấy cả người chấn động, máu chột phun trào, trong đầu trống rỗng.

Động tác của hần đến quá đột ngột, Khánh Nhiễm không biết làm gì, chỉ ngốc nghếch nhìn hần sững sờ. Khóe môi vẫn còn đọng lại nụ cười vui vẻ lúc này, kinh ngạc nhìn hần, cả người cũng cứng đờ.

Nam nhân này vẫn luôn cho người ta cảm giác điềm tĩnh an bình, giờ phút này, Khánh Nhiễm lại không cảm thấy bị xâm hại, chỉ ngẩn ngơ nhìn hần, quên mất phải né tránh.

Nàng thậm chí còn thất thần, nghiên cứu ngũ quan của nam tử. Sóng mũi hần thẳng tắp, cho thấy một tính cách kiên nghị dũng cảm, vành môi mỏng manh, nhìn ra có chút lạnh lùng vô tình, nhưng lúc này đôi mắt lại trong vắt như làn nước, bên trong có sóng nước mênh mông, ẩn chứa sự dịu dàng, một bóng người nhỏ nhỏ lay động, đó là nàng ư...?

Khánh Nhiễm còn chưa kịp phản ứng, một hơi thở ấm áp đã phả lên chóp mũi, bóng đen nhoáng lên, nàng chỉ cảm thấy một áp lực dần dần kéo đến, kìm không được phải nằm xuống bãi cỏ phía sau người. Đến khi trước mắt rõ ràng, ánh vào mắt chính là một nửa vạt áo của nam nhân, vòm ngực đầy rộng trong gió đêm phập phồng, mang theo sự ngang ngược mạnh mẽ, khiến hơi thở nàng trong nháy mắt cứng lại.

Khánh Nhiễm kinh ngạc, thế này mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, tim nàng đập rộn ràng, theo bản năng nhắm mắt lại, trong giây lát lại cảm thấy không đúng, lập tức mở mắt ra.

Nhưng lúc này mới phát hiện càng tệ hơn, gương mặt của nam nhân không ngừng phóng đại trước mắt, ánh mắt lại chuyên tâm mà nóng rực, hơi thở ấm áp đến gần, nàng thậm chí có thể cảm nhận được bờ môi mình có chút ngứa ngáy, trong lòng phảng phất có chú hươu đang chạy loạn, vô thức muốn nghiêng đầu đi.

“A!”

Một tiếng hô nhỏ vang lên, Khánh Nhiễm chột bưng tỉnh, nhanh chóng đẩy Yến Hề Ngân đứng lên, Yến Hề Ngân bị nàng đẩy lật nghiêng trên mặt đất, trong lòng hần vừa mất mát lại vừa thờ phào nhẹ nhõm, nét mặt biến hóa vài lần, đứng dậy chỉnh đốn lại dáng vẻ, thế này mới lạnh lùng nhìn phía sau doanh trướng, đúng là phương hướng phát ra âm thanh vừa rồi.

“Đứng lại!”

Khánh Nhiễm nghe giọng nói của Yến Hề Ngân vô cùng nghiêm nghị, thậm chí mang theo một chút tức giận, không khỏi hoang mang. Nàng rất ít khi nghe thấy Yến Hề Ngân khiển trách tướng sĩ như vậy, hần lại càng không phải là người giận cá chém thớt trút giận lên người khác.

Khánh Nhiễm cũng nhìn theo ánh mắt hần, lại thấy một người đang giấu mình trong bóng tối, lộ đầu ra, nghe được tiếng quát của hần, thân thể người đó liền cứng đờ, nửa ngày mới xoay người lại, cúi đầu thừa dạ nói.

“Vương gia, tiểu nhân không cố ý.”

Yến Hề Ngân nhíu mày, lại lạnh giọng quát: “Lại đây!”

Tiểu binh cọ sát hai tay, cuối cùng mới lè từng bước một đi lên phía trước, giọng nói Yến Hề Ngân lạnh lùng: “Ngẩng đầu lên.”

Thân mình tiểu binh kia co rụt lại, theo bản năng đem đầu cúi thấp hơn. Trong lòng Khánh Nhiễm nghi hoặc, không khỏi tập trung đánh giá binh lính kia. Áo giáp quân phục che lấp hơn một nửa diện mạo của người nọ, không thể nhìn rõ được. Nhưng khi tầm mắt nàng rơi vào đôi tay của người đó, không khỏi hơi chau mày, con người cũng khẽ động.

Đó là một đôi tay xinh xắn, ngón tay thon dài lại sáng bóng, da thịt mịn màng trơn mềm, dưới lớp quân phục màu đen càng thêm trắng ngần, cho thấy quanh năm đều sống an nhàn sung sướng. Khánh Nhiễm lại ngược lên đánh giá đôi mắt của người nọ, trong lòng đã có kết luận, đây rõ ràng là một nữ

nhân.

“Ngẩng đầu!” Yên Hề Ngân tăng thêm ngữ khí, chân mày đã cau chặt lại với nhau.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy khi hắn nghiêm nghị, sự uy nghiêm và quý khí trời ban làm cho người ta không thể kháng cự. Rốt cuộc tiểu binh kia cũng từ ngẩng đầu, lộ ra gương mặt vô cùng duyên dáng, quả nhiên là một thiếu nữ đương tuổi thanh xuân.

Thiếu nữ khẽ cắn môi, nét mặt có chút oan ức, thấy sắc mặt Yên Hề Ngân âm trầm, liền vội vàng cười tiến lên kéo cánh tay của hắn.

“Nhị ca, hảo nhị ca, đừng tức giận mà, Mẫn Mẫn sợ nhất là nhị ca nổi giận. Dọa người lắm đó, đúng rồi, vừa rồi hai người đang làm gì thế? Sao lại gần nhau như vậy?”

Khánh Nhiễm ngẩn ra, dưới ánh mắt sáng như vì sao lại mang theo vẻ dò xét hiếu kỳ của thiếu nữ, có chút xấu hổ, chợt quay đầu đi.

Sắc mặt Yên Hề Ngân trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, mày kiếm nhướng lên: “Ồ nháo! Chiến trường là nơi nơi có thể đến sao! Đừng vội nói sang chuyện khác.”

“Sao ta lại không thể đến? Ta nhớ nhị ca, đến thăm nhị ca thì có gì không được? Huống chi bây giờ võ công của ta cũng đã lợi hại hơn rất nhiều, ngay cả Hoàng huynh cũng khen Mẫn Mẫn học hành tiến bộ. Ta cũng muốn ra chiến trường, đánh bay quân lính Chiến quốc, trợ uy cho nhị ca.”

Khánh Nhiễm nghe nàng ta nói như vậy, chợt mỉm cười, suy nghĩ khẽ động, đã hiểu được thân phận của nữ tử.

Những năm cuối cùng nhà Tả Chu, binh biến nổ ra tứ phương, ngay lúc đó Hà Đông Trụ quốc tướng quân, Yên Hồng đã khởi binh ở An Châu, chiêu mộ binh mã, sau đó từng bước đứng vững ở phía đông, tự lập nên Tĩnh quốc, tự xưng là Tĩnh Hòa Đế.

Yên Hồng cũng chính là phụ thân của Yên Hề Ngân, ông tại vị được mười sáu năm thì qua đời, năm ấy truyền ngôi cho trưởng tử mười chín tuổi Yên Hề Nông, cũng chính là Hoàng đế Tĩnh quốc bây giờ.

Khánh Nhiễm được nghe kể rất nhiều, Tĩnh Hòa Đế đăng cơ nhưng không vong ân phụ nghĩa, phong người vợ đã cùng mình kết tóc se duyên làm Tĩnh Đức Hoàng hậu, vô cùng sủng ái. Hòa Đế chỉ có hai vị hoàng tử, một vị công chúa, đều là con đẻ của Tĩnh Đức Hoàng hậu. Cũng vì vậy mà hoàng thất Tĩnh quốc có khác biệt rất lớn với các nước xung quanh, ít đi việc lục đục, tranh đấu gay gắt, sinh ra một phần ảm áp hài hòa khó có được.

Yên Hề Ngân lại rất thân thiết với đại ca, Khánh Nhiễm đã nhiều lần nghe hắn nhắc đến Hoàng huynh của mình. Trong lời nói lại không có sự kính sợ xa cách của đạo quân thần, ngược lại chứa đựng sự kính mến ngưỡng mộ giữa các huynh đệ, những lúc đó đều khiến nàng vô cùng hâm mộ.

Khánh Nhiễm cũng từng nghe Tô Lượng nhắc đến Thừa Mẫn công chúa, chính là muội muội duy nhất của Yên Hề Ngân, Yên Hề Mẫn, theo lời Tô Lượng nói, vị công chúa này được nuông chiều đến vô pháp vô thiên, cả ngày chỉ thích múa thương vung gậy, được chiều chuộng vô cùng.

Nay nhìn tình cảnh như vậy, Khánh Nhiễm không khỏi hiểu rõ. Vị nữ binh đột nhiên xuất hiện này nhất định là Thừa Mẫn công chúa, có vẻ nàng đã theo chân Cẩm vệ quân truyền chỉ chạy đến biên quan, cũng khó trách Yên Hề Ngân lại tức giận như vậy.

Khánh Nhiễm lắc đầu bật cười, chỉ thấy cô đang cầm tay Yên Hề Ngân làm nũng, vẻ mặt đau khổ cầu xin hắn đừng đuổi nàng về kinh thành. Còn nét mặt Yên Hề Ngân lại đen kịt, gương mặt nghiêm nghị, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên sự ảm áp và cứng chiu.

Trong lúc giật mình, gương mặt nhu mì của tỷ tỷ lại chợt lướt qua trước mắt, trước đây mỗi khi nàng gây ra họa cũng sẽ kéo tay tỷ tỷ như vậy, đau khổ cầu xin nàng đến chỗ mẫu thân cầu tình. Lúc ấy nét mặt tỷ tỷ cũng có vài phần cứng chiu, vài phần bất đắc dĩ, hết như tình cảnh trước mắt.

Trong lòng Khánh Nhiễm có chút đắng chát, đang muốn xoay người yên lặng trở về doanh, để lại nơi này cho hai huynh muội họ. Cũng không ngờ vào lúc này Yên Hề Mẫn lại nhìn sang, chỉ vào nàng.

“Nếu nhị ca lo lắng, có thể để hắn trông chừng ta, nhất định ta sẽ không gây náo loạn. Chờ nhị ca đánh thắng trận xong, ta cùng nhị ca khai hoàn trở về. Hơn nữa bây giờ đưa ta đi, vạn nhất dọc đường xảy ra chuyện gì, nhị ca chẳng phải sẽ đau lòng sao?”

“Ồ nháo! Dịch Thanh có quân vụ quan trọng trong người, người phải thành thật hồi kinh cho ta.”

Bước chân Khánh Nhiễm dừng một chút, hơi chau mày. Yên Hề Ngân quát xong nhìn về phía Khánh Nhiễm, trên mặt lại có vài phần ngượng ngùng, đôi môi mấp máy, nửa ngày mới nói.

“Ta mang nàng xuống sắp xếp, Dịch Thanh... Người sớm trở về doanh trường nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải điểm binh.”

Yên Hề Ngân nghe hắn nói như vậy, không khỏi lại tò mò đánh giá Khánh Nhiễm mấy lượt, còn chưa kịp nhiều lời đã bị Yên Hề Ngân kéo ra xa.

“Nhị ca, huynh nhẹ một chút! Làm Mẫn Mẫn đau quá.”

Khánh Nhiễm thấy hai người biến mất trong doanh trường, nhẹ nhàng cười, lại thở dài một tiếng. Đang muốn bước đi, dư quang lại thấy một điểm sáng tím trên đất lóe lên, tập trung nhìn, thì ra là ống sáo trúc Yên Hề Ngân dùng vừa rồi, lẳng lẳng nằm trên cỏ, phát ra ánh sáng dịu dàng.

Bước chân Khánh Nhiễm khẽ ngừng lại, cúi người nhặt ống sáo kia, ngẩn ngơ một chút, khẽ nâng tay chạm vào đôi môi của mình, trái tim thoáng căng

thăng

Vừa rồi rốt cuộc xuất phát từ điều gì hấn lại hành động như vậy? Nghĩ đến những ngày qua, Yến Hề Ngân luôn quan tâm nàng, thi thoảng ánh mắt sâu thẳm phức tạp của hấn cũng đôi lần đưa đến, trong lòng Khánh Nhiễm hơi rối loạn, tâm tình có chút không rõ. Nếu vừa rồi không có Yến Hề Mẫn, không biết đã phát sinh chuyện gì? Sau này nàng nên dùng thái độ gì để đối đãi với hấn đây?

Khánh Nhiễm cảm thấy bối rối, khẽ chau mày, lắc đầu bước nhanh về phía doanh trướng.

Ngày mùa hè nắng sớm phá tan tầng mây, đầu giờ Thìn *7h-9h sáng*, Trần Tây quân đã nghiêm chỉnh đứng dưới ánh mặt trời chói mắt, nhiệt khí bốc lên. Khánh Nhiễm ngồi ngay ngắn, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, khoảng trời quang đãng như được thanh tẩy, sắc trời xanh thẳm, là thời tiết rất tốt để xuất quân.

Ánh mặt trời sáng lạn, chiếu vào áo giáp của mấy vạn tướng sĩ, phản chiếu thành những ánh sáng lạnh lẽo. Yến Hề Ngân mặc một bộ quân phục đen tuyền, thân hình mảnh mẽ, lắc mình nhảy xuống ngựa, bước chân trầm ổn vững vàng, tiến lên đài duyệt binh. Dáng người hấn thẳng tắp, tay đặt lên bảo kiếm bên hông, hàn quang lóe lên, bảo kiếm chột xuất khỏi vỏ, hướng thẳng về phía chân trời.

Nhất thời chúng tướng sĩ xoay người xuống ngựa, ầm ầm quỳ xuống đất, đồng loạt hô vạn tuế, trong lúc nhất thời, giáp sắt ma sát vang dội, ánh đao lóe lên hàn quang, rung chấn chín tầng trời.

Ánh mắt Yến Hề Ngân sừng sững bất động, gương mặt trang nghiêm, phát tay ra hiệu, nhất thời trống trận ầm vang. Tiếng trống xuất quân vang dội như sấm sét, hấn xoay người nhảy lên chiến mã, quay đầu ngựa, một người một ngựa dẫn đầu phóng ra ngoài doanh.

Khánh Nhiễm theo Yến Vân Vệ rầm rập nhảy lên ngựa, tác phong của tướng sĩ chỉnh tề, nổi gót soái kì màu tím, bạt tiến đến Cao Tùng Lĩnh. Nàng nhìn thân ảnh cao lớn đi đầu ở đội ngũ phía xa, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua, chỉ cảm thấy giật mình như giấc mộng.

Nam nhân như vậy có thể là người si mê tư tình nhi nữ ư? Hấn có trời đất rộng lớn, có nhiều thứ cần phải chú ý, nắm giữ trong lòng bàn tay, đêm qua nàng đứng trong thế giới của hấn, sợ rằng chỉ tựa như một cánh hoa lay động nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ, làm nổi lên những gợn sóng lăn tăn, rồi cũng tan dần theo con gió.

Sao nàng có thể làm hấn bối rối? Là nàng tự mình đa tình... Khánh Nhiễm lắc đầu bật cười, có chút tự giễu, ngẩng đầu thúc ngựa, nhập vào đội kỵ binh.

Đại quân đóng quân ở Cao Tùng Lĩnh, doanh trại tựa vào vách núi cao chót vót, vô cùng đơn sơ, đêm đó Yến Hề Ngân phân phó xuống, lệnh cho chúng tướng sĩ xây dựng phòng tuyến ngăn cản địch, nhất thời toàn bộ đại quân đều trở nên căng thẳng, bắt đầu chuẩn bị cho chiến tranh. Trong thoáng chốc Tùng Nguyệt đạo đã trang bị tăng tăng phòng ngự, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh chiến với quân địch.

Như lúc trước mỗi ngày Khánh Nhiễm đều thao luyện trận pháp cho đại quân, tâm tình cũng chột an tĩnh rất nhiều, không còn ưu tư thấp thỏm như lúc trong Trần Tây quân doanh nữa. Nhiều ngày qua ăn gió nằm sương, khiến gương mặt nàng trở nên thô ráp, cũng khiến lòng nàng ngày một cứng rắn.

Ngày hôm đó, ánh mặt trời vươn mình từ dãy núi phía đông, một ngày mùa hè, nắng sớm đã vô cùng nóng bức, chiếu vào người Khánh Nhiễm đang đứng trên đài cao tập luyện trận pháp, khiến nàng chảy mồ hôi đầm đìa, đang muốn tháo túi nước uống hai ngụm, lại nghe một trận vỗ ngựa dồn dập xông vào doanh trại.

“Báo!”

Tiếng quát trong trẻo vang vọng quân doanh, một lính mật thám ghim cương ngựa chậm rãi dừng trước cửa trại, trong lúc xoay người đã hô to xông vào đại trướng của trung quân. Tâm Khánh Nhiễm khẽ động, nhìn những gương mặt lộ vẻ nghiêm nghị và khẩn trương của chúng tướng sĩ trên giáo trường, trận chiến nhiều ngày chờ đợi, rốt cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 42: Huyết Chiến Ở Bình Nguyên

Đến gần giữa trưa, ánh mặt trời nóng cháy chiếu vào lớp đất vàng, khiến mặt đất nóng hừng hực như một chiếc lồng hấp khổng lồ. Mấy vạn đại quân nghiêm chỉnh xếp hàng ở cánh đồng mênh mông rộng lớn, bầu trời vạn dặm không một gợn mây, chỉ có ánh mặt trời như lửa cháy phát ra ánh sáng chói mắt chiếu vào lớp giáp sắt, nhiệt khí khô nóng quyện vào mồ hôi của tướng sĩ làm nhuộm mồ hôi hai mắt.

Toàn bộ vùng đồng cỏ hoang vắng đều yên lặng, chỉ nghe tiếng ve kêu bất an và nồn nóng ngập tràn từng đợt bên tai. Khánh Nhiễm mặc một thân giáp màu bạc, áo choàng màu tím, đầu đội mũ sắt gắn lông tím đứng trên đài đặt giữa đại đội, cầm trong tay cờ lệnh của trận hình, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng phía trước.

Thăm mã hồi báo Chiến quân đã qua Bình Lục nguyên, tính toán thời gian cũng sắp đến, Khánh Nhiễm nhìn về phía chân trời, ánh mắt lóe lên tia sáng kiên định. Bỗng nhiên, mặt đất bắt đầu âm ỷ chấn động, ánh mắt nàng sắc bén tập trung về phía tiền phương.

Bụi đất xoay vần, cuộn cuộn như bao bọc cả bầu trời, Chiến quân càng ngày càng gần, đội quân khổng lồ chấn động khắp nơi, ùn ùn tràn quét đến. Khánh Nhiễm hít một hơi, mắt lạnh lùng, ánh mắt dõi theo con hắc long đang mạnh mẽ lao đến, đôi môi khẽ mím chặt lại.

Địch Táp một người một ngựa, dẫn đầu thống lĩnh mấy vạn đại quân, giống như một trận cuồng phong mạnh mẽ tiến đến, làn gió hanh hao cuốn lên lớp đại huy đen tuyền phía sau hắn, khiến cả người tựa như một con mãnh thú hung hãn phóng vọt đến.

Khánh Nhiễm tập trung, bình tĩnh nhìn về phía trước, nhìn đại quân của đối phương kéo dài vạn dặm, quân khí giăng khắp mảng trời, vạn mã được bọc sắt lao nhanh như ngọn sóng, chiến mã hí dài, vô số sắt dũi tợn. Mấy vạn kỵ binh, quả thật như một đàn mãnh hổ, quả nhiên không khác với hư danh, chỉ một kỵ binh của Chiến quốc cũng đã hung mãnh như hổ sói.

Khỏe miệng Khánh Nhiễm khẽ cong lên, lướt qua tia cười lạnh lẽo, lúc này một gã thám mã mới cấp tốc chạy trở về, tiểu tướng giục ngựa chạy vội tới trước mặt Khánh Nhiễm, nhảy xuống ngựa, vội vàng nói.

“Báo, Chiến quốc có tám vạn kỵ binh, do Địch Táp thống lĩnh, đang tiến về phía tiền trận của quân ta.”

“Đã biết.” Khánh Nhiễm nói xong liền chuyển về phía quan truyền lệnh bên cạnh.

“Thuần bài binh *nhóm binh lính cầm khiên chắn* tiến lên trước, chạy đến phía trước chiến hào một dặm, triển khai Trường Xà trận!”

“Rõ!”

Quan truyền lệnh lĩnh mệnh, phát cao lá cờ có chữ “Thiên” to lớn trong tay, một vạn quân đứng trước mặt Khánh Nhiễm gọi là “Thiên”, đội bộ binh lĩnh mệnh, trong nháy mắt liền giương tám khiên to lớn trong tay, chậm rãi đẩy mạnh về phía trước, nhịp bước rất uy vũ, tựa như tường đồng vách sắt.

Tám vạn thiết kỵ Chiến quốc do Địch Táp thống lĩnh, nhanh như tia chớp phóng vọt tới, lực công kích của kỵ binh nằm ở tốc độ và tính cơ động, Địch Táp dẫn đầu thiết kỵ điên cuồng lao đến, toan xông thẳng đến trận doanh của đối phương.

Nhưng khi Địch Táp cách đại đội của Tinh quốc vài dặm, lại đột nhiên ghìm chiến mã, chiến mã to lớn dưới người hắn hí dài một tiếng, vô thức giương lên cao, trong lúc chạy như bay lại nhanh chóng ngừng lại.

Hai mắt Địch Táp như luồng điện, nhìn chăm chăm về phía trước, gờ tay lên, quan lệnh kỵ bên cạnh hắn liền gờ cao đại kỵ trong tay, tám vạn thiết kỵ của Chiến quốc cơ hồ đồng loạt ghìm chiến mã, tám vạn chiến mã cũng đồng thời tê mình, đứng thẳng phía sau Địch Táp, làm cuốn lên một tầng bụi đất, như con sóng dữ trong bão táp.

Đôi mắt Địch Táp phóng ra một tia sáng lạnh lẽo, hắn nâng mắt nhìn tiền phương, chỉ thấy phía trước đội quân Tinh quốc, có một rãnh núi ngăn cản thiết kỵ tấn công. Địch Táp cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng, hô.

“Cung tiễn binh yểm trợ, san bằng chiến hào phía trước cho bốn vương!”

“Rõ!”

Phó tướng thủ hạ của Địch Táp nhận được mệnh lệnh, cao giọng đáp, chỉ huy vạn kỵ binh rải cát ra đất. Đồng thời đội thuần bài binh đông đảo yểm trợ cho nhóm cung tiễn binh hướng về phía chiến hào, lại có một tướng lĩnh tiến lên, gương mặt tươi cười nịnh bợ nói.

“Vương gia, quân địch hiển nhiên đã sớm đề phòng, ngày hôm nay khô nóng quá, không bằng Vương gia nghỉ tạm dưới tàng cây một lát đã.”

Địch Táp đột nhiên quay đầu, ánh mắt giống như một lưỡi dao bắn đến gương mặt của người nọ, gã đó không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, vội cúi đầu xuống thấp. Địch Táp hừ lạnh một tiếng, cả giận mà cười, nói.

“Bốn vương còn tưởng do quân Tinh quốc dùng mãnh phi thường, hóa ra trận chiến thảm bại ở Cao Phong lại do tướng lĩnh Chiến quân mê muội ngu dốt!”

Sắc mặt người nọ đại biến, dưới ánh mặt trời nhợt nhạt không còn một giọt máu, chỉ đứng văng vạ, không dám nói thêm một lời.

Gương mặt Địch Táp tối đi, cũng không nói nhiều nữa, dáng người thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, tập trung nhìn đến phía trước.

Thấp thoáng chỉ thấy đại tướng của đối phương đứng giữa trận hình, mấy vạn binh mã Tinh quốc đã chia làm tám đội, trước trận của mỗi đội đều có quân kỳ rất lớn, phân thành Thiên, Địa, Lôi, Phong, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch. Tám đội binh sĩ đan xen khắp nơi, trong hỗn độn lại có sự ngay ngắn trật tự.

Bên ngoài đội quân được bố trí thành từng lớp phòng thủ, trường thương, cung tiễn bên ngoài, binh lực cơ động ở bên trong, hơn một vạn thuần bài binh còn lại toàn bộ đứng chắn phía trước đội ngũ.

Địch Táp hơi nhíu mày, nhìn trận hình chỉnh tề có thứ tự ở phía trước, quay đầu nói với lão giả mặc nho phục phía sau.

“Tiên sinh có biết trận hình của đối phương không?”

Lão già kia vốn đang tỉ mỉ đánh giá trận hình ở phía xa, chân mày chau lại, nay thấy Dịch Táp hỏi đến, gương mặt liền trầm xuống, lắc đầu nói.

“Vương gia, lần này muốn công phá Tùng Nguyệt đạo, e rằng không dễ. Trận pháp này tuy lão thần không nhìn ra được, nhưng chỉ nhìn trận hình, cũng biết chắc chắn đối phương là người rất am hiểu cách bày binh bố trận!”

Chân mày Dịch Táp khẽ nhướng lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm trận hình ở phía trước, trong lòng không ngừng trầm xuống. Chỉ cảm thấy trận hình quân địch quả thật rất kiên cố, vị trí của đội cung tiễn binh kia được an bài rất thỏa đáng. Bất kể từ góc độ nào đánh vào, đều sẽ rơi vào trận mưa tên của cung tiễn thủ đối phương. Mà trường thương binh và thuẫn bài binh chắc chắn sẽ ngăn cản kỵ binh đánh sâu vào, điều khiến Dịch Táp đau đầu còn là bốn đội binh cơ động trong trận kia, chỉ thấy bốn đội Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch, một tay cầm khiên tròn, một tay lại nắm chắc trường đao, như vậy ở thời điểm giao chiến với đoàn binh, chắc chắn đối với kỵ binh càng có lực sát thương rất lớn.

Dịch Táp thấy rất nhiều cung tiễn thủ đã bị cung tên của đối phương bức lui, hần hơi nghiêng đầu.

“Mục tiên sinh, có cách nào không cần vòng qua bình nguyên này không?”

Mục Giang suy nghĩ, lại lắc đầu: “Đề đến Thanh Châu chỉ có một con đường này, trong phạm vi hơn mười dặm đều là núi non trùng điệp, chỉ có nơi này mới là vùng đất bằng phẳng, quân ta chỉ cần đánh hạ nơi này, vậy đoạt Thanh Châu sẽ là việc dễ như trở bàn tay.”

Dịch Táp không nói thêm nữa, thấy cung tiễn binh sắp tiếp cận chiến hào phía trước, hần chợt ngưng mắt, chậm rãi giơ tay phải lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Cung tiễn thủ chuẩn bị!”

Vương kì giương lên, cờ lệnh cho cung tiễn thủ phát cao, phân phát trái phải, không khí trong bình nguyên nhất thời ngưng trệ.

“Lên!”

Theo tiếng Dịch Táp hét lên, chúng binh lính đông đảo đồng thời tiến đến, theo đội hình hoặc quỳ hoặc đứng, giương cung, tên nhọn được cài vào dây, nhắm đến đại đội Tinh quốc đứng phía sau chiến hào.

Khánh Nhiễm đứng thẳng người, âm thanh lạnh lùng nói: “Thuần bài thủ, lên!”

Dịch Táp vung tay, cờ lệnh hạ xuống, tiếng trống dồn dập như sấm, theo tiếng trống trận kịch liệt, mưa tên đầy trời bắn ra, một khắc này ánh sáng mặt trời rực rỡ dường như cũng u tối phai nhạt.

Đội quân Tinh quốc lại không hoảng loạn, thuẫn bài thủ tiến lên yểm trợ, cung tiễn thủ đứng phía sau tiến hành đánh trả. Nhưng hần là Dịch Táp đã quyết tâm sang bằng Tùng Nguyệt đạo, đại đội cung tiễn thủ thay nhau ra trận, Tinh quân có phần không chịu nổi thế tên, mắt thấy trận tên của đối phương từng bước tiến về phía trước, Khánh Nhiễm cũng thoáng dè dặt về phía sau một chút.

Cách đó không xa đứng trên đài giữa sườn núi, Yến Hề Ngân mặc một thân giáp đen, khoanh tay mà đứng, nhìn biến động của bình nguyên ở phía trước. Vương kì phía sau hần bị làn gió hanh hao thổi bay phát phới, mắt thấy Khánh Nhiễm dè dặt về phía sau, ánh mắt hần khẽ động.

“Vương gia, Yến Châu binh của Dịch Táp quả thật không tầm thường, nhanh như vậy đã có thể đột phá cung tiễn trận. Bát Trăn trận của Dịch Thanh có thể dùng được không?” Lan tướng Bùi Từ Minh của Yến Vân Vệ nhíu mày nói.

Yến Hề Ngân mỉm cười, nhìn về phía thân ảnh đơn bạc đang thông dong chỉ huy trong trận, ánh mắt sáng như sao, nói: “Yên tâm đi, Bôn vương tin tưởng hần. Tình hình chiến đấu ở Đồng Sơn Lĩnh thế nào?”

“Tô Lượm vừa phái người đến, quân ta đã dễ dàng ngăn cản đợt công kích thứ nhất của quân địch, không có thương vong nhiều. Vương gia yên tâm đi, tên tiểu tử Tô Lượm kia còn rảnh rỗi nhảm nhí, nói là Vương gia bất công, đem trận thế lớn như Tùng Nguyệt đạo giao cho Dịch Thanh. Thuộc hạ dám cam đoan, bây giờ tiểu tử kia đang đỏ mắt giậm chân đấy.”

Yến Hề Ngân cười đậm, cũng không tiếp lời, chỉ tập trung nhìn xuống dưới núi. Lúc này trước trận đã có biến đổi, cung tiễn binh của Tinh quốc đã liên tiếp lui về phía sau.

Trước trận Chiến quân, Dịch Táp dĩ nhiên cũng nhận ra Tinh quân phải liên tục lui về sau, hần lạnh lùng cười, tay phải lại vung lên, kỵ binh đông đảo đồng loạt xông lên, gào thét đem những bao cát hướng về phía chiến hào. Được cung tiễn binh che chắn, kỵ binh rất nhanh đã mở được một lối đi.

Dịch Táp thấy thời không thể thất, một tiếng quát dài, phóng ngựa xông lên phía trước. Hần mặc giáp sắt đen huyền, hai tay cầm kim luân, trong nháy mắt, hơn một ngàn quân tiên phong đồng loạt xông đến chiến hào, quả thật nhanh nhẹn như báo.

Dịch Táp dẫn theo một ngàn người đều là võ công cao thủ, thừa lúc cung tiễn binh của Tinh quốc có chút hoảng loạn, hần quát lớn một tiếng, vó ngựa phi như bay, kim quang trong tay lại tựa bão táp, lao thẳng đến chiến hào ở đối diện.

Hơn một ngàn quân vừa xông đến, đã khiến cung tiễn binh của Tinh quốc tan rã, đại quân Chiến quốc lại nhanh chóng đuổi theo, đem ván gỗ đặt lên chiến hào, kỵ binh nhanh chóng phóng qua chiến hào, vó sắt vang dội, tiếng chém giết như sấm, lao nhanh trong chốn núi rừng.

“Giết!”

“Xông lên!”

Tám vạn thiết kỵ tiên phong nhận được quân lệnh của Địch Táp, gào thét thúc chiến mã phóng đến trận hình của Tinh quân, vạn quân đánh trống reo hò, đất rung núi chuyển.

Khánh Nhiễm nhìn kỵ binh Chiến quốc đang lao đến như mãnh hổ, khoe miệng lại càng giương cao hơn, lướt qua ý cười tự tin, nâng giọng cao lệnh kỵ trong tay.

Cung tiễn binh trong trận hình Tinh quốc tiến lên, thuận bài thủ yểm trợ, chúng binh lính vung tay kéo căng trường cung, vô số mũi tên lạnh lẽo nhắm thẳng đến tám vạn binh sĩ đang lao đến.

Mưa tên đầy trời xé ngang tầng mây, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, rất nhiều thiết kỵ binh của Chiến quốc đã ngã xuống, nhưng thế công của bọn họ lại không chút suy yếu, tám vạn thiết kỵ vẫn gào thét xông về phía đội quân Tinh quốc.

“Không hổ là thiết kỵ của Chiến quốc.”

Trong lòng Khánh Nhiễm thầm ca ngợi, tay trái giọng lệnh kỳ mang chữ “Thiên”, thuận bài thủ đứng trước trận hình chột chia làm hai đội, tạo thành một lỗ hổng rất lớn ở phía trước, dẫn tám vạn thiết kỵ binh của Chiến quốc vào trong trận.

Địch Táp thấy tám vạn thiết kỵ của mình đã nhảy vào trận, đột nhiên nhủ mảy, trong lòng thầm kêu không ổn. Song luân trong tay hần bay lên, nháy mắt giải quyết vài tên Tinh quân, nhìn người đang đứng trên đài cách đó không xa. Nam tử đứng trên đài vô cùng trẻ tuổi, mặt mày lại như vẽ, trong đôi mắt trong trẻo như nước lại ẩn chứa ánh sáng sắc bén.

Người này là ai! Bản thân Yến Hề Ngân hẳn biết, theo lý thuyết trận đại chiến quan trọng như vậy phải để Yến Hề Ngân tự mình chỉ huy. Mà người này lại được Yến Hề Ngân giao phó trọng trách, nhất định đã sống trong Trấn Tây quân nhiều năm, là người được Yến Hề Ngân vô cùng tin tưởng! Nhưng vì sao hắn lại không biết trong Trấn Tây quân có một nhân vật như thế này?

Mắt thấy trận hình quân địch lại thay đổi, kỵ binh bị vây quanh đã rất nguy hiểm, Địch Táp thét lên một tiếng, hai mắt đỏ vằn, kim luân bay ngang vạch ra một đường máu, phóng vào trong trận.

Trung quân ngăn chặn con đường phía trước, phía sau lại có thuận bài binh vây hợp, Khánh Nhiễm thấy tám vạn thiết kỵ đã lọt vào, cười lạnh một tiếng, lại giọng lệnh kì “Địa”, “Lôi” ở trái phải, hai đội trường thương binh từ trong trận trái phải chạy đi, mũi thương dày đặc nhắm nhắm thẳng vào trận, vây khốn tám vạn kỵ binh ở giữa.

Lệnh kì trong tay Khánh Nhiễm không ngừng biến hóa, các đội binh sĩ trong trận lại luân phiên phối hợp, cung tiễn binh tiến lên, mưa tên lại giăng khắp khoảng trời, không ngừng có kỵ binh Chiến quốc ngã khỏi ngựa.

Trong lúc đó tám vạn kỵ binh bị trường thương binh vây khốn bên trong, nhất thời không thể đột phá ra ngoài. Mặt khác bốn đội quân cơ động lập tức xông lên, cùng trường thương binh hợp làm một, giương cao khiến tròn trong tay, lại huy động trường đao, chém về phía chân ngựa, vòng vây không ngừng thu nhỏ lại, tám vạn kỵ binh bị vây bên trong, mắt thấy đã từng bước bị đánh ngã.

Về mặt Khánh Nhiễm bình tĩnh, cờ lệnh trong tay lại giương lên, thuận bài binh đứng trước trận nhanh chóng thối lui về sau cùng, từ phía sau tiến lên trước, chậm rãi đẩy mạnh, đem tám vạn kỵ binh dồn ra ngoài, mà một đội cung tiễn binh cũng di chuyển phía sau thuận bài binh, mưa tên lại xé ngang thiên không, lao vút đến hướng tám vạn kỵ binh kia.

Nhất thời tám vạn kỵ binh bị ba mặt vây đánh, phía trước là một vạn thuận bài thủ, lá chắn hình vuông to lớn, tựa như tường đồng vách sắt, căn bản không thể đột phá, còn có cung tiễn binh hỗ trợ, sắc bén không thể nghênh đón.

Mà hai bên lại là trường thương, còn có bốn đội bộ binh cơ động, dựa vào tấm khiên tròn trong tay, thỉnh thoảng lại xông lên, chém vào chân ngựa, những kỵ binh bị ngã khỏi chiến mã, không phải chết bởi trường thương, cũng sẽ bị trường đao chém chết, hoặc bị vô ngựa giẫm đạp mà chết, vô cùng thê thảm.

Địch Táp nhìn thăm trạng trong trận hình, lửa giận trong lòng bốc lên, hét lớn một tiếng, dẫn đầu một đội kỵ binh, lao nhanh vào trong trận. Hần trùng lớn mắt, đôi mắt vằn tia máu bức thẳng đến phía Khánh Nhiễm đang đứng trong trận.

“Vân Thiên doanh đi cùng Bồn vương, đột phá một cửa thoát!”

Địch Táp lại quát một tiếng, giục ngựa xông tới trước, kim luân to lớn lượn vòng trái phải, như một con du long vàng đang gào thét, khiến người khác kinh hồn bạt vía, hàn quang lạnh thấu xương. Mà Vân Thiên doanh phía sau hần lại hiện vẻ tinh nhuệ, đội hình không hề rối loạn, theo sát phía sau, đao kiếm gào thét xuất ra, sắc bén không thể đỡ nổi, nhanh chóng đột phá một con đường máu.

Mà đội kỵ binh đang hoảng loạn kia, mắt thấy phía sau đã mở ra một khoảng trống, liền vội lui về phía sau, tự giẫm đạp lên nhau, gót sắt vô cùng dữ tợn. Địch Táp thầm rửa một tiếng, một mình phi lên trước, hét lớn một tiếng.

“Vân Thiên doanh tản ra, mở rộng khoảng trống.”

Hiển nhiên, kỵ binh đang bị vây khốn cũng phát hiện không thể miễn cưỡng xông lên, ở sự tổ chức của tướng lĩnh dần ngăn cản thế công của Tinh quốc, một mặt lại chậm rãi đến gần khoảng trống. Địch Táp nhảy vào trong trận, chỉ huy ngăn chặn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trận đài.

Một gã tướng lĩnh chém ngàn thương trong tay, nhanh chóng đột phá đến bên cạnh Dịch Táp, hét lớn: “Vương gia, vừa dò xét được, trận pháp này là Bát Trận trận do thủ hạ mới của Yến Hề Ngân, Dịch Thanh thao luyện, quả thật rất lợi hại. Chúng ta phải mau chóng rút khỏi đây, nếu không khi đội hình của đôi phương biến đổi, khoảng trống cũng sẽ bị chặn.”

Dịch Táp chợt ngoảnh đầu nhìn lại, lạnh lùng liếc nhìn người trên đài: “Làm theo huấn luyện ngày thường, Vân Thiên doanh yểm trợ phía sau.”

Tướng lĩnh lĩnh mệnh rời đi, song luân trong tay Dịch Táp vũ động, quát lớn một tiếng, chiến mã tê mình, kim quang luân ảnh, tạo thành từng đợt sóng mãnh liệt bên trong trận pháp. Hắn phóng tầm mắt về phía trận đài, đôi mắt đỏ vằn đầy tơ máu, trong lúc chạy như bay chợt cảm lấy cung tiễn rơi trên đất, tụ khí vào hai tay, mạnh mẽ kéo cung, mũi tên như sao băng, trong không trung chợt lóe lên, phút chốc đã bay đến trước người Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy thế tên lạnh thấu xương đánh úp đến, thân thể theo bản năng phản ứng. Nàng chợt ngửa người ra phía sau, đáng người nhẹ nhàng lướt trong không trung, giống như cá chép phóng khỏi lòng sông, trong lúc bay lên một mũi tên mang theo ánh sáng lạnh lẽo đã bay sượt qua.

Khánh Nhiễm hít một ngụm khí lạnh, lúc đứng vững liền tập trung tìm phương hướng tên lao đến. Bốn mắt đối nhau, một bên đỏ thắm tàn nhẫn, một bên lạnh lẽo như bóng nước, ai cũng không yếu thế. Lưỡng đạo tầm mắt xuyên qua tầng tầng mưa máu, trong không trung xẹt lên ánh lửa, Dịch Táp hừ lạnh, đang muốn tiếp tục giương cung, lại nghe cách đó không xa truyền đến tiếng hô.

“Vương gia, hậu quân đã rút khỏi. Nhanh, mau thúc ngựa đi.” Phó tướng Cao Đạt của Vân Thiên doanh quát to

Dịch Táp cũng biết không thể ham chiến, nhìn về phía Cao Đạt, lại cả kinh, chỉ thấy hắn đang chặt vật né tránh một đao của tướng lĩnh Tinh quốc đang quét ngang đến, Dịch Táp hét lớn một tiếng, kim luân xuất khỏi tay, tướng lĩnh Tinh quốc đó bị buộc phải thối lui.

Nhưng Tinh quân lại người đông thể mạnh, chúng lính đông đảo kéo đến, nhất thời liền dồn Cao Đạt ngã khỏi lưng ngựa, mọi người thấy hắn bị bỏ lại, càng thêm gào thét, vây đến tấn công.

Dịch Táp khản trương, thúc ngựa phóng đến, cúi người kéo Cao Đạt lên lưng ngựa, trường thương từ bốn phương tám hướng đâm tới, Dịch Táp chỉ dùng kim luân ở tay phải ngăn cản binh khí đang tấn công, tay trái giữ lấy Cao Đạt vẫn chưa leo lên lưng ngựa.

Xa xa, khi thấy Dịch Táp giương cung bắn về phía Khánh Nhiễm, lòng bàn tay Yến Hề Ngân đã ướt mồ hôi, bàn tay nắm chặt cung tên, chỉ chờ đợi thời cơ đến. Lúc này, hắn đã thấy rõ tất cả, vành môi khẽ cong lên, mũi tên như sao băng, lao nhanh bức thẳng về phía của Dịch Táp.

Thế tên kia rất mạnh, Dịch Táp che chắn cho Cao Đạt, tay phải còn chém giết với Tinh binh, tai nghe tiếng tên phá không mà đến, ngẩng đầu thấy đã không kịp né tránh, theo bản năng nghiêng thân qua, mũi tên kia đã “phập” một tiếng, đâm vào bả vai hắn.

Thân vệ của Dịch Táp thấy hắn bị thương, nhất thời điên cuồng xông về hướng này, phút chốc bên trong trận tựa hồ nổi lên một trận cuồng phong, sắc bén không thể đỡ nổi.

Mấy trăm thân binh không sợ chết lao đến, tuy Dịch Táp bị trúng tên, nhưng hắn đã tránh được nơi yếu hại, lạnh lùng thét một tiếng, bàn tay nắm kim luân nổi rõ gân xanh, khớp hàm cắn chặt lại với nhau, cuối cùng ngoảnh đầu lại, được bảo hộ thối lui ra phía ngoài.

“Vương gia, ngài thế nào? Vương gia, Cao Đạt đáng chết!”

Bên tai vang lên giọng nói lo lắng và hổ thẹn của Cao Đạt, gương mặt Dịch Táp lạnh lùng, cũng không trả lời, gò má hiện lên đường nét lạnh lẽo.

Dịch Thanh! Bỏn vương nhớ kỹ!

Đến khi Chiến quân rút khỏi trận, Khánh Nhiễm vung cờ lệnh, trận hình lại chợt chuyển động, khôi phục về trận thế ban đầu. Dưới ánh chiều tà, đội hình chỉnh tề, sừng sững như núi.

“Báo, kỵ binh quân ta hao tổn gần năm vạn.”

Ngực Dịch Táp đau nhức, chỉ cảm thấy đây là mối đại nhục lần đầu gặp phải trong đời, từ khi hắn lĩnh binh đến nay, chưa bao giờ chịu thảm bại như vậy. Đôi mắt đỏ tươi nhìn thân ảnh màu xanh đứng giữa trận, cổ họng tanh ngọt, trào lên một ngụm máu tươi. Hắn đem ngụm máu kia ép xuống, tay nâng lên, một tia máu đỏ thẫm đã xẹt ngang không trung.

“Vương gia!”

Mọi người kinh hô, bởi Dịch Táp đã mạnh mẽ rút mũi tên trên vai.

Gương mặt Dịch Táp tối đi, tay phải nắm chặt, mũi tên lên tiếng trả lời mà gãy đoạn. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, chợt quay đầu ngửa.

“Lui binh!”

Xa xa Yến Hề Ngân lại cười nhạt, như sương mù nhìn người trong trận, ánh mắt nóng rực mà vui mừng.

“Lui! Lui! Khá lắm Dịch Thanh! Hào tiểu tử!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 43: Công Chúa Gặp Nạn

Sắc trời đã tối muộn, ánh tà dương ngày hè mang theo hơi ẩm còn sót lại lưu luyến phía chân trời, phản chiếu thành một màu đỏ au, ánh vào lớp đất vàng sẫm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, khiến chúng càng thêm chói mắt.

Trong sơn cốc, chính giữa bình nguyên, máu tanh nhuộm đỏ quân kì, những chiến mã bị trúng tên đang run rẩy rên rỉ, xác chết ở khắp nơi, các tướng sĩ Tinh quốc đang dọn sạch chiến trường. Nâng những chiến hữu vẫn còn một hơi thở sống sót trở về, cùng lúc đó cũng tàn nhẫn lấy đao kiếm đâm vào lòng ngực của những binh lính Chiến quốc chưa tắt thở.

Chiến tranh tàn khốc kết thúc rồi lại tiếp diễn, Khánh Nhiễm yên lặng nhìn hết thấy, trong lòng thoáng qua sự trống rỗng mơ hồ. Cúi đầu nhìn hai tay, trận chiến này nàng không tự cầm kiếm giết địch, chỉ đứng trên trận đài để chỉ huy, lòng bàn tay vẫn sạch sẽ, nhưng nàng lại cảm thấy mặt mình đã nhuộm đầy máu tươi.

Vành môi khẽ cười chua xót, vốn tưởng rằng trong chiến tranh, lòng nàng đã được tôi luyện thành vách tường cứng rắn, hóa ra vẫn không thể quen được những cảnh giết chóc thế này. Bất luận xuất phát từ động cơ gì, vẫn không thể xóa đi một sự thật. Ngã xuống trước mặt nàng vốn là những sinh mệnh tràn đầy sức sống!

Chiến tranh quả nhiên vẫn không thích hợp với nữ nhân! Khánh Nhiễm nghĩ như vậy, lại cười, nụ cười có chút lạnh lẽo.

“Bẩm tướng quân, Chiến quốc quả thật đã lui binh.”

Thăm báo nhảy xuống chiến mã, giọng nói trong trẻo rõ ràng mang theo sự vui mừng. Khánh Nhiễm nhìn gương mặt trẻ tuổi tràn đầy phong sương, nhìn đôi mắt rạng rỡ phát ra ánh sáng. Thở dài trong lòng, lại nhìn xung quanh, nghe được tiếng truyền báo của hân, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hưng phấn và kiêu ngạo.

Gương mặt Khánh Nhiễm cũng dần hiện lên ý cười, chứa vài phần sục sôi, nàng cất cao giọng nói: “Được! Các huynh đệ vất vả, truyền lệnh xuống, nhanh chóng thu dọn chiến trường, trở về doanh nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Khánh Nhiễm quay đầu nhìn bóng người cao lớn đứng trên cốc, dĩ nhiên tin tức cũng đã truyền đến nơi đó, thân ảnh thẳng tắp đứng ở đầu hàng đúng là Yến Hề Ngân, hân cũng đang nhìn về phía này. Ánh mắt hai người giao nhau, cùng nở nụ cười. Tuy khoảng cách khá xa, không thể nhìn rõ được mặt hân. Nhưng Khánh Nhiễm biết hân nhất định đang cười, hơn nữa nàng còn cảm nhận được ánh mắt trong trẻo như làn nước mùa thu, đang ánh lên tia sáng của hân.

Sau một canh giờ, ánh sao lấp lờ trên bầu trời, mùi máu tươi bên trong sơn cốc vẫn còn nồng đậm như trước, trong bóng đêm, chiến trường chết chóc cũng dần nhu hòa.

Khánh Nhiễm cười Thanh Phong, để mặc nó bước đi lộc cộc, chậm rãi đi phía sau đại quân. Lặng lặng nghe tiếng ca vui vẻ của chúng binh lính, vành môi Khánh Nhiễm cũng dần gọi lên một độ cong mờ nhạt.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Khánh Nhiễm khẽ quay đầu, chỉ vừa liếc nhìn liền chau mày.

Người đang thúc ngựa chạy đến nàng biết, là thị nữ Thanh Hà vẫn luôn đi theo Thừa Mẫn công chúa. Khánh Nhiễm đã nghe Tô Lượng nói qua, Thanh Hà là tỷ nữ thiếp thân của Yến Hề Mẫn, hai người cùng nhau lớn lên, đã như hình với bóng. Tuy thân phận là chủ tớ, nhưng lại thân thiết như tỷ muội. Lúc này Thanh Hà một mình chạy đến chiến trường, vẻ mặt lại hoảng hốt, trong lòng Khánh Nhiễm không khỏi căng thẳng.

Khánh Nhiễm quay đầu ngựa, khẽ quát một tiếng, Thanh Phong chạy như bay đến hướng của Thanh Hà.

Dĩ nhiên Thanh Hà cũng biết Khánh Nhiễm, trong thời gian đến đây, tuy Vương gia cho Yến Vân Vệ trông chừng nàng và công chúa, nhưng nam tử Dịch Thanh này lại chính là người mà Vương gia trọng dụng nhất bây giờ, hơn nữa hân lại có diện mạo tuấn tú, cùng phong thái của thiếu niên, công chúa đã không ít lần nhắc đến hân.

Nàng cũng biết thiếu niên khôi ngô như Thanh Phong này có võ công rất cao, nay thấy hân thúc ngựa đến đón, chỉ cảm thấy như gặp được cứu tinh, hốc mắt đỏ lên, suýt nữa đã phóng xuống ngựa.

“Có chuyện gì vậy?” Khánh Nhiễm phóng ngựa tiến lên, nhanh chóng giữ chặt dây cương của chiến mã dưới người Thanh Hà, kéo mạnh, con ngựa tê mình một tiếng rồi ngừng lại.

“Tướng quân, người mau cứu công chúa. Công chúa bị tàn quân của Chiến quốc bắt đi rồi!” Thanh Hà khóc sụt sùi, vội nắm lấy ống tay áo của

Khánh Nhiễm

Chân mày Khánh Nhiễm cau chặt, thấy giọng nàng ta run rẩy, không nói được rõ ràng, nàng liền đề thấp giọng, từ tốn nói: “Ngươi đừng vội, cứ từ từ mà nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi nói rõ ràng, ta mới có thể nhanh chóng phái người đi cứu công chúa.”

Đôi mắt thiếu niên sáng như vì sao, mang theo một sức mạnh khiến lòng người chột an tâm, Thanh Hà dần lấy lại bình tĩnh, vội lau nước mắt: “Sau khi Vương gia rời doanh, công chúa vẫn muốn đuổi theo đại quân để tham chiến giết địch. Nhưng có Cao Dương đại ca trông chừng, nên chúng ta vẫn không tìm được cơ hội ra khỏi doanh. Ngày hôm trước vất vả lắm công chúa mới tìm được cơ hội, nên thừa lúc đó chúng ta đã chạy ra khỏi đại doanh. Công chúa biết Vương gia ở Tùng Nguyệt đạo, không dám chạy về phía này. Chúng ta nghe nói ở Đồng Thương Lĩnh cũng có chiến tranh, cho nên...”

Khánh Nhiễm nâng tay ngắt lời nàng: “Tốt lắm, đại khái ta đã hiểu. Các ngươi đừng phải tàn binh của Chiến quốc khi nào? Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Ở cánh rừng phía bên trái Đồng Thương Lĩnh, bọn họ không có nhiều người lắm, chỉ tầm khoảng hai mươi tên, bằng không ta cũng thể trốn thoát đến được đây. Van cầu tướng quân, ngài phải mau phái người đi cứu công chúa, chậm trễ sẽ không kịp.” Thanh Hà vội vàng nói.

“Dịch tướng quân, có chuyện gì vậy?” Mã Cương phát hiện tình cảnh bên này, liền đánh ngựa chạy lại.

“Công chúa bị người của Chiến quốc bắt đi, làm phiền Mã đại ca mang Thanh Hà cô nương trở về doanh, bây giờ ta phải đuổi theo.” Khánh Nhiễm nói xong liền giao cương ngựa của Thanh Hà cho Mã Cương.

Mã Cương ngăn người, Khánh Nhiễm đã phóng ngựa lao vút đi. Thanh Hà kinh hô một tiếng, muốn vùng ra: “Phải để ta dẫn đường chứ!”

Giờ phút này Mã Cương đã đoán được có chuyện gì xảy ra, hần hơi chau mày: “Yên tâm đi, Dịch tướng quân biết rất rõ nơi này. Thanh Hà cô nương nên cùng bản tướng quân trở về doanh chờ đợi, Dịch tướng quân nhất định có thể mang công chúa bình an quay lại.”

“Nhưng hần cũng không dẫn ai theo, một mình hần sao có thể...” Thanh Hà nhủ mày vội vàng nói.

Mã Cương quay đầu ngựa, mang nàng đi về phía đại quân, một mặt nói: “Cô nương yên tâm, nếu Dịch tướng quân không gọi người theo cùng, chắc chắn có cái lý của hần.”

Thanh Hà nghe giọng nói của Mã Cương mang theo sự tin tưởng và ngưỡng mộ, tuy trong lòng dần an tâm, nhưng không kìm được nói: “Nhìn Dịch tướng quân cũng chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, sao tướng quân có thể tin tưởng ngài ấy như vậy.”

Mã Cương cao giọng cười: “Do Thanh Hà cô nương không thấy hôm nay đại quân Chiến quốc đã hỗn loạn thế nào, kỵ binh của Chiến quốc rất hùng mạnh, nhưng từ trước đến nay lại chưa từng thua thảm hại như vậy. Tuy Dịch Thanh tướng quân còn trẻ, nhưng có võ công cao cường, lại am hiểu binh pháp, là người giỏi trận pháp nhất trong quân ta. Ngay cả Vương gia cũng khen ngợi hần, hôm nay có một trận đánh sáng khoải, bây giờ các huynh đệ đã hoàn toàn bại phục!”

Ánh trăng như nước, Khánh Nhiễm một mình một ngựa, lúc đến được rừng cây Thanh Hà miêu tả cũng không dừng lại điều tra thêm, phóng thẳng đến Tây cốc. Trong lòng nàng biết nhóm tàn binh Chiến quốc này chắc chắn từ trận địa Đồng Thương Lĩnh chạy đến, bọn họ chỉ có thể dọc theo Tây cốc trở về quân doanh ở Bạch Nga quan của Chiến quốc.

Dĩ nhiên tốc độ của tàn binh sẽ không nhanh, chỉ tầm hơn hai mươi người, nàng hoàn toàn có thể ứng phó. Nếu nàng dẫn theo binh mã đến, ngược lại sẽ dễ kinh động đến nhóm tàn binh này. Quả nhiên, đuổi theo không bao xa, Khánh Nhiễm đã phát hiện một vài dấu vết sót lại. Trong bụi cây bên cạnh sơn đạo hiện lên một sợi dây buộc tóc màu đỏ, chất liệu lại rất tốt, một cô nương nơi sơn dã không thể có được.

Chân mày Khánh Nhiễm khẽ chau lại, nhanh chóng thi triển khinh công bay lên phía trước truy tìm. Một mặt lại tụ khí tập trung, thu vào tai tất cả động tĩnh xung quanh. Bỗng nhiên, một tiếng vang hỗn loạn rơi vào tai, Khánh Nhiễm ngừng lại, nhắm mắt lắng nghe, vành môi khẽ cong lên, phóng đến mồm núi ở phía nam.

Vừa bay lên dãy núi, Khánh Nhiễm liền nhướng mày, khóe môi không nhịn được phải giương lên.

Đã thấy dưới bóng núi, một con suối nhỏ uốn lượn trong ánh trăng, tỏa ra sóng nước lấp lánh. Nước suối trong vắt ánh lên tia sáng, bên bờ suối rõ ràng có hơn mười tên lính đang ngã lộn dưới đất, mà năm sáu tên khác lại đang bị một nữ tử nhanh nhẹn đánh rất chặt vật. Động tác của nữ tử khiến mái tóc dài bay lên, dưới ánh trăng, đáng vẻ lại lộ ra sự vui thích.

Khánh Nhiễm khẽ lắc đầu, Thanh Hà khiến nàng có chút lo lắng cho Thừa Mẫn công chúa, nhưng xem tình cảnh này, rõ ràng người nên cầu trời mong đất chính là những binh lính Chiến quốc này. Lời Tô Lượng nói quả không sai, Yên Hề Mẫn thật sự không giống những công chúa được chịu chuông bình thường.

Khánh Nhiễm thấy Yên Hề Mẫn thoải mái đối phó với những binh lính kia, nên cũng không vội bước ra, tựa một chân vào gốc đại thụ lặng lẽ nhìn. Mắt thấy nàng lại đánh ngã ba người, đang muốn đứng thẳng dậy, bên tai lại vang lên âm thanh khác thường.

Không ổn! Có một nhóm kỵ binh cũng đang chạy về hướng này, nghe động tĩnh, nhân số quả thật không ít. Khánh Nhiễm cả kinh, vội thả người lao xuống sườn núi. Thân ảnh xuyên qua sơn cốc, tựa như một chú hươu nhanh nhẹn, mặc dù vậy vẫn đến chậm một bước.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn, Khánh Nhiễm bay lên một nhánh đại thụ, mắt thấy một đội ba trăm kỵ binh đang dọc theo bờ sông lao nhanh đến hướng Yên Hề Mẫn. Quả nhiên, những người đó đã nhìn thấy nàng ta!

Mà Yến Hề Mẫn còn đang đánh nhau với ba binh sĩ Chiến quốc. Khánh Nhiễm hơi nhũn mảy, trong lòng biết dù lúc này lao xuống cũng không thể mang công chúa đi kịp, liền lẳng lặng quan sát nhóm kỵ binh kia.

Hiển nhiên, nhóm người này đã được huấn luyện rất tốt, ngựa chiến lại dũng mãnh, tốc độ lao đến vô cùng nhanh. Ánh trắng chiếu lên lớp áo giáp trên người bọn họ, tầm mắt Khánh Nhiễm rơi vào hộ tâm kính *tâm thiếp bảo vệ* trên ngực của thủ lĩnh chạy phía trước, khẽ chau mày. Trên mặt thiếp rõ ràng có khắc một con chim ưng, chính là người Lân quốc!

Trong chốc lát đội binh mã đã vây Yến Hề Mẫn vào bên trong, môi Khánh Nhiễm khẽ nhếch lên, nhảy xuống nhánh cây chạy về phía bờ sông. Nấp phía sau mỏm đá, nhìn về phía bờ sông.

Yến Hề Mẫn bị nhóm binh lính vây vào giữa, liền ngẩng đầu, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn bọn họ.

“Người nói cô ta là công chúa của Tinh quốc? Công chúa Tinh quốc làm sao có thể ở đây!” Người dẫn đầu mặc giáp tướng lĩnh ngồi thẳng trên lưng ngựa, nhìn xuống hời hợt binh Chiến quốc.

“Tướng quân, là ả ta chính miệng thừa nhận, ả đã giết rất nhiều huynh đệ của chúng ta, tướng quân, ngài phải làm chủ cho chúng ta!”

“Làm chủ cho các người? Hừ, lời này thật kỳ quái, bản tướng quân lại không quen biết các người, lấy gì để làm chủ cho các người đây.”

“Tướng quân, nay Chiến quốc và Lân quốc kết minh, tướng quân không thể thấy chết mà không cứu được.”

“Bản tướng quân nào có thấy chết mà không cứu, nếu không có bản tướng quân, các người đã sớm chết trong tay ả đàn bà này rồi. Kết minh thì thế nào? Mẹ nó, dù là việc của hai nước, nhưng bản tướng quân cũng không có chức trách bảo hộ cho các người. Các người đi đi, bản tướng quân cũng không cần các người phải tạ ơn đâu.”

Ba tàn binh Chiến quốc kia nhìn nhau, hẳn là cũng nhận ra quân Lân quốc muốn bắt Yến Hề Mẫn để lập công, trong lòng biết không còn cách nào khác, không nhiều lời nữa, nâng đỡ nhau vượt qua sông rồi đi.

“Người quả thật là Thừa Mẫn công chúa của Tinh quốc?” Tướng lĩnh xoay người xuống ngựa, đi về phía Yến Hề Mẫn.

“Hừ, bản công chúa đi không đòi tên ngồi không đòi họ, chính là Yến Hề Mẫn. Các người muốn thế nào?”

Mất thấy Yến Hề Mẫn héch càm, lớn tiếng nói, Khánh Nhiễm chỉ muốn đập đầu vào khối đá phía trước. Thật không hiểu Thừa Mẫn công chúa này thông minh, hay là ngốc nghếch.

“Tướng quân, đây thật sự là một miếng mồi béo bở, bắt ả ta về, dù giao cho Chiến quốc hay giao cho Tinh quốc, chúng ta đều được không ít lợi.”

“Ha ha, tướng quân đem ả trời về giao cho Lận thiếu soái, không chừng sẽ được ghi vào quân công.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Tiếng vó ngựa vang vọng khắp nơi, phá tan màn đêm yên tĩnh, đến khi kỵ binh của Lân quốc đi xa, Khánh Nhiễm mới lách mình nhảy khỏi lớp đá chắn chặt.

Dưới ánh trăng, dòng suối trong vắt chảy ngang, có hơn mười cỗ thi thể của binh lính Chiến quốc nằm rải rác bên bờ suối. Nương theo ánh nước, đa số gương mặt bọn họ đều bầm tím, rõ ràng là trúng độc mà chết. Chẳng trách Thừa Mẫn công chúa vô công bình thường, lại có thể khiến hơn hai mươi đại nam nhân phải lúng túng.

Hiện giờ công chúa đang nằm trong tay Lân quốc, nhất thời sẽ không có nguy hiểm, nhưng chỉ sợ Lân quốc sẽ giao nàng cho Chiến quốc. Khánh Nhiễm hơi nhũn mảy, không nán lại thêm nữa, phóng người dọc theo bờ suối đuổi theo hướng kỵ binh Lân quốc biến mất.

Son cốc ở đây hiểm trở, trong lòng Khánh Nhiễm biết đi lên trước nữa chính là một rừng cây bụi thấp, kỵ binh của Lân quốc không thể vượt qua dễ dàng, chỉ có thể chờ đến hừng đông mới dẫn ngựa qua được. Nàng cũng không đuổi theo vội, không nhanh không chậm đến gần rừng cây kia.

Quả nhiên, nàng vừa tới gần liền thấy ánh lửa lập lòe, nghe được tiếng ngựa hí mơ hồ. Khánh Nhiễm yên lặng tới gần, phóng người lao vút qua, mùi thịt nướng thấp thoáng tỏa khắp nơi.

Kỵ binh Lâm quốc đang tụ thành từng nhóm nướng thịt rừng, ánh mắt Khánh Nhiễm đảo qua bốn phía, chốc lát đã thấy Yến Hề Mẫn. Nàng bị canh giữ ngồi bên cạnh đồng lửa ở phía trước đội ngũ, tên lính râu quai nón đang cầm thịt thỏ bên cạnh có vẻ là thủ lĩnh đội kỵ binh.

Tầm mắt Khánh Nhiễm dừng lại trên gương mặt râu quai nón, ánh lửa chiếu vào khiến mắt hắn hơi đỏ lên, huyết thái dương nổi gồ cho thấy người này có võ công không tồi.

Những kỵ binh Lâm quốc tuy đang nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng lại phòng thủ có trật tự, bốn phía đều có binh lính canh gác. Ngựa chiến được tập hợp lại một chỗ, do vài binh lính cầm đao trông chừng, trong không khí buồng lỏng vẫn yên lặng duy trì sự cảnh giác.

Trong lòng Khánh Nhiễm biết những người này khó đối phó, không thể hành động lỗ mãng, đang muốn nghĩ biện pháp, chợt nghe tiếng tru của sói tuyết từ đỉnh núi truyền đến.

“Grào”

“Nghe! Đó là tiếng gì vậy? Thật ghê sợ!”

“Không phải là tiếng sói tru sao? Vương Đại, ngày cả tiếng sói tru cũng sợ? Không đáng là nam nhân!”

“Không đúng, các ngươi nghe xem, ta thấy nó không giống tiếng sói tru.”

...

Vài binh lính đang đến gần Khánh Nhiễm hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng tru của sói tuyết, hoảng loạn một trận.

Yến Hề Mẫn lại vui vẻ, mấy ngày nay ở quân doanh, không ít lần nàng đã nghe thấy tiếng tru của sói tuyết, tất nhiên cũng nhận ra. Nàng nhìn không được khe “Á” một tiếng, vẻ mặt vui mừng.

“Chu tướng quân, tiếng sói tru này không bình thường, sao lại giống tiếng quỷ gào như vậy.”

“Đừng nói bừa, thật không có tiền đồ!” Chu Ninh đá tiểu tướng bên cạnh một cước, nhìn về phía Yến Hề Mẫn, vẻ mặt nghi ngờ.

“Ngươi cười cái gì?”

Yến Hề Mẫn thu nụ cười, trừng mắt với hắn, tức giận nói.

“Ai cần ngươi quan! Ta đang vui vẻ, thế nào? Không được sao?”

“Ngược lại ta thấy công chúa rất đặc ý. Phản phó cho các huynh đệ, cảnh giác một chút!” Chu Ninh hừ lạnh một tiếng không để ý đến Yến Hề Mẫn, dặn bảo tiểu tướng.

“Grào”

Tiếng tru của sói tuyết từ xa lại gần, Khánh Nhiễm đáp lại một tiếng, yên lặng đứng dưới chân núi chờ đợi, một lát sau, tiếng chim kêu sợ hãi cùng tiếng đập cánh vội vã truyền đến, rừng cây trên sườn núi khẽ nhúc nhích, một chiếc bóng ánh bạc như tia chớp phá tan màn đêm, lao nhanh về phía Khánh Nhiễm, đúng là Tuyết Lang.

Dường như Tuyết lang rất hưng phấn, nhào vào lòng Khánh Nhiễm, không ngừng vươn đầu lưỡi liếm tay nàng, dùng bộ lông mềm mại cọ vào người nàng. Khánh Nhiễm bị nó đụng vào khiến thân thể loạn choạng, cảm nhận được sự nhiệt tình của nó, khẽ nở nụ cười.

“Sao ngươi lại tới đây? Tự chạy đến hay Vương gia cho ngươi dẫn đường? Vương gia và những người khác cũng đến đây sao?”

Khánh Nhiễm vuốt ve Tuyết Lang, một mặt ngẩng đầu chờ đợi, nửa ngày thấy không có động tĩnh, mới dần bình tĩnh. Giờ phút này nếu Tinh quốc và Lâm quốc xảy ra tranh chấp, quả thật rất phiền toái.

“Tuyết Lang, nghe lời ta, phải im lặng biết chưa?”

Khánh Nhiễm ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vào đầu Tuyết Lang, ôn nhu nói. Tuyết Lang ngoan ngoãn cúi đầu, khẽ chớp mắt hai cái, dường như nghe hiểu lời nàng nói.

Khánh Nhiễm bật cười, đứng dậy: “Rất ngoan.”

Rút hàn kiếm chặt vài cây trúc mềm dẻo, tìm thêm mấy nhánh cây nhỏ, Khánh Nhiễm uốn cong hai ba lược liền tạo ra một cung tên đơn giản, vót nhọn mũi tên, nàng nhướn mày cười, vỗ nhẹ vào Tuyết Lang vẫn yên lặng nằm bên cạnh.

“Đi thôi, chúng ta làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Khánh Nhiễm nói xong liền thi triển khinh công phóng về phía lùm cây, Tuyết Lang cũng lẳng lẳng đi theo phía sau. Vừa rồi Khánh Nhiễm đã quan sát qua, nếu đánh lên, từ lùm cây hạ thủ sẽ thỏa đáng nhất. Đường như Lâm quân nghỉ dưới lùm cây có gai mọc thành bụi, địch nhân không thể yên lặng lên

vào, cho nên phòng thủ ở nơi này có chút lơ lửng.

Khánh Nhiễm nghĩ dựa vào khinh công của nàng, đợi đến khi binh lính ngủ say, tấn công bất ngờ mang Yên Hề Mẫn chạy trốn, chắc chắn sẽ thành công. Vừa rồi nàng đã xem xét, chỉ cần chạy nhanh về phía mặt cốc ở phía đông, dù Lâm quân có bỏ ngựa đuổi theo, đối với nàng càng không đáng lo ngại.

Thân ảnh Khánh Nhiễm như quỷ mị, phóng vào trong rừng cây, đang muốn tìm vị trí tốt nhất để phóng tên, bên tai lại bắt được một hơi thở khác thường. Hơi thở hỗn loạn từ bên kia rừng cây truyền đến, rõ ràng có một đội quân mã cũng đang đến gần nơi này.

Khánh Nhiễm nhíu mày, mắt thấy Lâm quân không có điều động, có vẻ chưa phát hiện, nàng hơi trầm tư lên đến bên kia rừng cây. Dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, tránh bụi gai trước mắt xuyên qua rừng cây, quả nhiên thấy có vài đốm lửa đang từ khe cốc ở sườn núi di chuyển về hướng này.

Lặng lẽ đợi chốc lát, đốm lửa cũng dần đến gần, nương theo ánh trăng, Khánh Nhiễm tập trung nhìn về phía đó, khe chau mày. Nhóm binh lính đang đến đây cũng là người Lâm quốc, hơn nửa nhân số rất đông, dưới bóng đêm đội quân tối đen lại có hơn nghìn người.

Trong lòng Khánh Nhiễm rầu rĩ, chỉ cảm thấy ông trời luôn đối đầu với mình. Vốn tưởng rằng chỉ cần giải quyết hai mươi tàn binh Chiến quốc đã có thể cứu Yên Hề Mẫn trở về, cũng không ngờ Lâm quân lại xuất hiện đối phó với mình.

Khánh Nhiễm đang chau mày, chợt thấy đại đội ở phía trước dập tắt ánh lửa. Khánh Nhiễm hơi sững sốt, nét mặt trầm tư, nàng chợt quay đầu, quả nhiên thấy ánh lửa bên kia rừng cây cũng nhanh chóng tắt ngấm.

Thú vị, hai đội Lâm quân này lại không nhận ra nhau! Dập tắt lửa vì đề phòng đối phương dùng cung tiễn tập kích mình. Ánh mắt Khánh Nhiễm hơi lóe lên, nhìn Tuyết Lang đang yên lặng nằm bên cạnh, khúc môi nàng khẽ cong lên.

Nàng lách mình phóng vào trong rừng cây, lặng lẽ nhìn ra xa. Đội quân nghìn người đến trước rừng cây mười thước thì dừng lại, nhanh chóng bày trận thế. Một tiểu binh giờ được chạy về phía này, hiển nhiên là lính tuần phòng, Khánh Nhiễm nhướn mày cười, tùy thời hành động.

Khi tiểu binh kia cẩn thận đến phía trước người, Khánh Nhiễm chợt đứng dậy đánh về phía hắn, thân ảnh giống như ma quỷ, cánh tay chỉ vừa động, cổ họng tiểu binh chợt vang lên một tiếng rắc, chưa kịp la lên đã mềm nhũn ngã xuống. Một tay Khánh Nhiễm cầm lấy cây đuốc, một tay kéo tiểu binh thả xuống đất, giờ đuốc ngênh ngang phóng nhanh đến rừng cây đối diện.

“Xem! Tướng quân, đối phương phái người đến rồi.”

Chu Ninh đang muốn phái người đi lên trước dò xét đội quân mã kia, lại nghe tiểu binh bên cạnh hô to. Ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây, quả nhiên có người đang giờ được chạy về phía này.

“Cung tiễn thủ chuẩn bị.”

Ra lệnh một tiếng, nháy mắt một đội cung tiễn thủ đã bày trận thế trước hàng ngũ, những mũi tên lạnh lẽo đồng loạt nhắm về phía rừng cây tối đen. Không khí xung quanh nhất thời đông lại, cảm giác căng thẳng ủa đến.

Đốm lửa chợt sáng ngời, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào đen chậm rãi bước ra, dưới ánh đuốc, gương mặt lạnh lẽo càng hoàn mỹ không tỳ vết. Trên người nam tử lại tỏa ra một cỗ khí thế, ánh mắt quét qua bốn phía, khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề chợt kéo đến.

Mà đi theo phía sau nam tử. . . Chính là một con sói! Một con sói có bộ lông màu trắng bạc!

“Sói tuyết! Đó là sói tuyết!”

Tiểu tướng bên cạnh Chu Ninh kinh hô một tiếng, nhóm người thế này mới hoàn hồn, những cung tiễn thủ không nhìn được nắm chặt thanh cung trong tay, dường như làm vậy có thể ngăn được áp lực lạnh thấu xương mà nam tử kia mang tới, lại dường như có thể khiến mình giữ chút khí thế.

“Tướng quân, thần nghe nói Nữ Vương của Chiến quốc nuôi một con sói tuyết, người này không phải là...” Tiểu tướng tiến lại gần Chu Ninh, thấp giọng nói.

Khánh Nhiễm bước ra khỏi rừng cây, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Yên Hề Mẫn, mắt thấy nàng trừng lớn hai mắt định kinh hô, Khánh Nhiễm vội nháy mắt. Hiển nhiên, Yên Hề Mẫn hiểu ý, tuy vẻ mặt hơi nghi ngờ, nhưng cũng không lên tiếng.

Khánh Nhiễm nghe được lời nói của tiểu tướng, ánh mắt xoay chuyển trừng về phía Chu Ninh, thấy vẻ mặt hắn vừa đề phòng vừa tìm tòi nghiên cứu, trong lòng không khỏi khẽ động. Rõ ràng, những người này không biết Dịch Táp.

Khánh Nhiễm mừng thầm, trên mặt vẫn không có biểu cảm, chậm rãi tiến lên, nâng ngón tay chỉ về phía Yên Hề Mẫn bị áp giải ở phía sau, giọng lạnh lùng nói: “Bỏ vương muốn dẫn cô ta đi!”

Giọng nói của nàng mạnh mẽ nghiêm nghị, lại tự xưng là Bỏ vương, Chu Ninh ngăn người, chau mày tiến lên nói: “Xin hỏi ngài là?”

“Hừ, các ngươi cướp mất công chúa Tinh quốc trong tay binh lính Chiến quốc, Bỏ vương niệm tình Chiến Lâm hai nước kết minh nên không muốn so đo, các ngươi mau giao cô ta ra đây.” Khánh Nhiễm cũng không trả lời hắn, chỉ nhíu mày đi về phía Chu Ninh, cảm hơi nhướn lên, ánh mắt kiêu ngạo liếc nhìn hắn.

Chu Ninh chỉ cảm thấy ánh mắt của nam tử rét lạnh giống như hàn băng, khí thế lạnh thấu xương quét về phía mặt hắn, làm hắn thắm run lên. Vừa rồi nhìn thấy gương mặt vô cùng trẻ tuổi của nam tử, hắn còn hoài nghi người này có thật sự là Nỗ Vương của Chiến quốc không. Nhưng hiện giờ đã tin hoàn toàn, đảo mắt trong thiên hạ, người có khí thế như vậy thật sự không nhiều, huống chi không phải ai cũng có thể nuôi dưỡng được sói tuyết.

Hai nước đang kết minh, tuy Chu Ninh không cần nghe lời của Vương gia dị quốc, nhưng vạn lần không dám đắc tội. Chân mày Chu Ninh khẽ cau lại, bước lên phía trước nói: “Nỗ Vương điện hạ, không phải chúng ta cướp công chúa đi, thật ra là...”

Khánh Nhiễm giờ tay ngắt lời hắn: “Người không cần nói nhiều. Người này, Bôn vương nhất định phải dẫn đi! Nếu các người bất mãn, cứ bảo Lận thiếu soái ngày mai đến đại doanh của Bôn vương thương lượng. Nhưng nếu bây giờ các người không giao công chúa ra đây... Hừ, Bôn vương cũng không ngại cướp người đâu.”

Khánh Nhiễm nói xong, thân ảnh chợt lóe lên, thoáng chốc đã đoạt lấy cung tên trong tay một binh lính, trong tiếng kêu thảm thiết của binh sĩ, mũi tên đã bay ra xé ngang bầu trời.

Sự việc diễn ra quá nhanh, nhóm người còn chưa kịp thấy rõ động tác của nam tử thế nào, hắn đã nhẹ nhàng hạ cung xuống, một mũi tên theo đó bắn về phía lùm cây đối diện.

“A!”

Mũi tên mang theo khí thế lạnh thấu xương từ trong đêm đen phóng đến, đâm thẳng vào bả vai của một tên tiểu binh, tiểu binh kêu thảm một tiếng, ôm bả vai ngã xuống đất.

“Đại soái, bọn họ bắn tên! Chắc chắn là tặc nhân của Yên quốc! Mạt tướng xin đội lệnh, dẫn người bắt sống Yên Văn Tông!”

Ở đại đối phía bên kia lùm cây, Tham tướng thấy tiểu binh bị thương, liền thúc ngựa chạy đến đội ngũ trước trận, vẻ mặt hưng phấn, cao giọng xin chỉ thị.

Người hắn xin chỉ thị chính là một nam tử vô cùng trẻ tuổi, giờ phút này nam tử đang gác tay lên yên ngựa, thân mình hơi nghiêng tựa vào lưng ngựa. Tư thái nhàn nhã là lười nhác, phảng phất như cành liễu trong mùa xuân, nhưng bóng lưng lại thẳng tắp, tựa như cây tùng xanh biếc, đây đúng là Thiếu soái của Lân quốc, Lận Kỳ Mặc.

Giờ phút này hắn vẫn chưa mặc áo giáp, mái tóc dài chỉ dùng một cây trâm ngọc bích vén lên, dưới ánh trắng gương mặt sáng bóng như ngọc, khi nghe thấy lời nói của Tham tướng, đôi mắt đen như mực hơi nheo lại, vành môi khẽ cong lên, phun ra hai chữ.

“Bắn tên.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 45: Trêu Đùa Lân Quân

“Àm àm!”

“A!”

Tiếng va đập hỗn độn vang lên, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, một tiếng kêu thảm thiết đã thành công thức tỉnh tâm thần của nhóm người.

Chúng người ngây ngốc nhìn lại, trước ngực một gã tiểu binh bỗng chốc xuất hiện một mũi tên, dưới ánh trắng còn nhỏ máu tươi, hiển nhiên đã mất mạng. Tên bay xuyên qua lùm cây, một số bị ngăn cản kẹt lại ở giữa, truyền đến những tiếng trầm đục, một số lại xuyên qua lùm cây, thẳng tắp bay đến đây.

Hết thấy diễn ra quá nhanh, mới vừa rồi nam tử tự xưng là Nỗ Vương kia còn đang vui vẻ cười nói, không ngờ chỉ vừa đảo mắt đã tuốt gươm bạc kiếm. Tiếng kêu thảm thiết của tiểu binh khiến Chu Ninh chợt hoàn hồn, vội nhảy về phía sau né tránh, nhìn chúng thuộc hạ đang rối loạn hết lớn một tiếng.

“Mau! Lui ra sau! Lui ra sau!”

Những tiếng kêu thảm lại liên tiếp truyền đến, binh lính Lân quốc vội rút lui ra phía sau, sống lưng Khánh Nhiễm vẫn thẳng tắp, nhàn nhã đứng nhìn một màn này, vành môi nhẹ nhàng cong lên, mang theo vài phần chơi đùa.

Mọi người rời khỏi phạm vi tên bắn, lúc này mới chú ý đến nam tử kiêu hãnh như tùng xanh đang đứng giữa mưa tên.

Ánh mắt hắn vô cùng lạnh lùng, khoanh tay mà đứng, đối với những mũi tên xung quanh lại không quan tâm. Chỉ có điều, tên trong tay hắn lại càng ngày càng nhiều. Đó là những mũi tên bay sượt qua người hắn, không ngờ lại có thể lấy tay bắt được, đáng sợ hơn là bọn họ không thể thấy rõ hắn đã ra tay

lúc nào.

Khánh Nhiễm thấy Lân quân mở to hai mắt nhìn, trong mắt ai nấy vừa kinh ngạc lại vừa báỉ phục, trong lòng biết đã đạt được hiệu quả khiến người khác sợ hãi. Thân ảnh của nàng chợt bay lên, thi triển khinh công, trong giây lát đã đến bên cạnh Chu Ninh.

Nàng nhướn mày, cười khê nói: “Tướng quân, các người đoạt công chúa trong tay binh lính của Bồn vương. Nay Bồn vương đích thân đến lấy người, đã là nể mặt Lân quốc các người. Nếu các người không giao công chúa ra, Chiến quốc chúng ta cũng không cần kiêng nê nữa! Bồn vương chỉ cần ra lệnh một tiếng, đại đội ở đối diện sẽ xông đến đây. Đến lúc đó... Người cũng đừng trách Bồn vương ta tàn nhẫn, không lưu tình!”

Dưới ánh mắt vô cùng rét buổc của Khánh Nhiễm, Chu Ninh quả thật đã hơi kinh hãi, cổ họng khê trượt, nhìn những huynh đệ đang bị thương trước mắt. Nếu chỉ như vậy đã giao người ra, hẳn thật sự không phục. Nhưng trận mưa tên như thủy triều vừa rồi, đủ để chứng minh ở đối diện có không ít quân Chiến quốc, nếu thật sự xông đến, chẳng phải bọn họ càng mất nhiều hơn được ư?

Chu Ninh nghĩ như vậy, vội ha ha cười: “Vương gia đã đích thân đến đây, công chúa... tất nhiên Chu mỗ không dám giữ nữa. Chỉ là các huynh đệ đã bận rộn rất lâu, Vương gia cũng không thể...”

Trong lòng Khánh Nhiễm lo lắng, tai nghe phía sau đã không còn tiếng tên truyền đến. Hẳn là Lân quân ở đối diện không thấy bên này có động tĩnh, liền ngừng công kích. Khánh Nhiễm biết trước lúc Lân quân ở đối diện phát hiện ra điều kỳ quái phải mang Yến Hề Mẫn đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện xấu.

Trong lòng lo lắng, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ không có biểu cảm, Khánh Nhiễm nhìn chăm chăm Chu Ninh, chợt lạnh giọng cười, khê cau chân mày: “Tướng quân, chút tiện nghi này sợ rằng không chiếm được! Chuyện của hai nước Chiến và Tinh, Lân quốc đừng nên nhúng tay vào. Đương nhiên, nếu tướng quân giao công chúa cho Bồn vương, Bồn vương sẽ không khiến tướng quân chịu thiệt, ngày mai tướng quân cứ đến quân doanh của Chiến quốc ta, Bồn vương nhất định sẽ thịnh tình tiếp đãi, tướng quân cần quân bị, quân tư gì, cứ việc nói ra.”

Chu Ninh vừa nghe lời này, cũng suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy chuyện của hai nước Chiến và Tinh, Lân quốc quả thật không nên nhúng ta vào, nếu không sẽ chỉ gây phiền toái cho chính mình. Hơn nữa với tình cảnh hiện nay, cũng không cho phép hấn giữ người. Hẳn cao giọng cười, vội phân phó thủ hạ đưa Yến Hề Mẫn lại đây.

“Chu mỗ nghe nói Huyền giáp quân của Vương gia có một loại thương vừa cứng lại vừa mềm dẻo, rất sắc bén, thủ hạ của Chu mỗ có một ngàn huynh đệ, Vương gia xem, không biết có thể...”

Khánh Nhiễm liếc mắt nhìn Chu Ninh, cao giọng cười: “Được thôi, được thôi. Khi nào Chu tướng quân đến quân doanh của Bồn vương, “trực tiếp” tìm Bồn vương là được.”

Chu Ninh mừng rỡ, vội đẩy Yến Hề Mẫn về phía Khánh Nhiễm, Khánh Nhiễm thấy gương mặt Yến Hề Mẫn đỏ bừng, hiển nhiên đang dùng sức nghẹn cười, liền trừng mắt lườm nàng một cái. Kéo nàng, bay về hướng lùm cây.

“Bồn vương cáo từ!”

“Vương gia, đi thông thả.” Chu Ninh bước lên phía trước, vui tươi hơn hờ đưa tiễn.

“Chu tướng quân xin dừng bước.” Khánh Nhiễm cũng không quay đầu lại, lạnh giọng dứt lời, mang theo Yến Hề Mẫn đi vào lùm cây.

“Theo sát ta!” Khánh Nhiễm vừa vào lùm cây liền cau mày, một mặt phân phó, một mặt nắm chặt tay của Yến Hề Mẫn, mang nàng xuyên qua bụi rậm.

Tuy ngày thường Yến Hề Mẫn thích vùng thương mứa gậy, tính tình hào sảng, nhưng chưa từng thân mật với nam tử như vậy. Nhất thời kinh ngạc nhìn bàn tay của Khánh Nhiễm, khuôn mặt hơi nóng lên.

“Ồi.” Dưới chân chợt đau đón, hẳn là vướng vào bụi gai, Yến Hề Mẫn khê hô một tiếng.

“Có sao không? Cẩn thận dưới chân.” Bước chân chừa Khánh Nhiễm khê chậm lại, ngoảnh đầu nhìn nàng.

Dưới ánh trăng, Yến Hề Mẫn nhìn đôi mắt của nam tử trước mặt hiện lên vàng sáng dịu dàng, vô cùng trong trẻo, hai gò má của nàng đỏ lên, khê giẫy cổ tay.

“Hoàng huynh cũng đến đây ư? Sao lại không đến giết chúng, Lân quốc thật đáng ghét!”

Chân mày Khánh Nhiễm chau lại, buông lỏng tay nàng ra, lúc xoay người hấn quang trên thất lưng chợt lóe, một tia sáng trắng mang theo kiếm thế lạnh lẽo lao ra. Khánh Nhiễm lắc mình bay lên, tiếp được thân thể của một gã tiểu binh, thả xuống đất.

“Hấn! Sao lại thế này?” Yến Hề Mẫn vội đi lên, về mặt kinh ngạc.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, nhíu mày nói: “Đối diện cũng là Lân quân, ta chỉ lừa bọn họ thôi. Chạy đến phía bắc, nhanh lên! Tuyết Lang, dẫn đường.”

Tuyết Lang quả thật chạy đến rừng cây rậm rạp ở phía bắc, Yến Hề Mẫn mở to hai mắt đứng sững bên cạnh, Khánh Nhiễm đem tất cả mũi tên thu được vừa rồi đặt lên thanh cung bằng trúc, nhắm phía đối diện, trừng mắt nhìn Yến Hề Mẫn: “Đi mau!”

Yến Hề Mẫn thế này mới bừng tỉnh, vội chạy về phía Bắc. Khánh Nhiễm lại đi đến trước một đoạn, phía trước đã có thể nhìn thấy bóng người đông

ngành nghị, ánh mắt nàng nhiễm ý cười, chợt giương cung, hơn mười mười mũi tên như sao băng chợt bay ra khỏi lùm cây.

Tai nghe truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Khánh Nhiễm bật cười, vội đào tẩu đến rừng cây phía bắc.

Quả nhiên như nàng dự đoán, mưa tên bay đến, tiếng đánh trả vang dội nổi lên. Khánh Nhiễm vừa né tránh tên, vừa chạy như bay đến phía bắc. Vượt qua Yến Hề Mẫn, kéo nàng chạy lên phía trước.

Giờ phút này Yến Hề Mẫn đã đoán được ý đồ của Khánh Nhiễm, vừa chạy băng băng theo nàng, vừa cười khanh khách.

“Dịch tướng quân, nhờ có ngươi, một lát nữa Lân quân phát hiện mình mắc mưu, nhất định sẽ tức đến mức xịt khói ra từ thất khiếu* luôn đấy!”

(Thất khiếu: bảy lỗ, gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Khánh Nhiễm cũng cười, khẽ thở ra, xuyên qua được bụi cây này, phía trước chính là rừng rậm trong khe cốc, nếu Lân quân muốn đuổi theo các nàng, cần phải bỏ lại ngựa. Vừa rồi nàng đã quan sát, thấy khinh công của Yến Hề Mẫn cũng không tệ, bây giờ cơ bản các nàng đã được an toàn.

Chu Ninh không thể hiểu rõ, rõ ràng đã giao công chúa cho Chiến quốc, thế nhưng người Chiến quốc lại tiếp tục bắn tên đến. Mắt thấy những huynh đệ bị thương, nhất thời hấn tức giận không thể kìm được.

Nhiều người nói Nỗ Vương của Chiến quốc tâm ngoan thủ lạt, quả thực như thế. Vừa lật lọng, lại nham hiểm giả dối, thật đáng hận, thật là con mẹ nó hỗn đản!

“Bắn tên, bắn tên!”

Chu Ninh vừa mắng, vừa hạ lệnh cho cung tiễn thủ đánh trả. Nhất thời, mưa tên ngang dọc bay về phía lùm cây tối đen, bắn đến chính diện.

Ở một mặt khác của lùm cây, Lận Kì Mặc vẫn lười nhác tựa vào lưng ngựa, nhưng đôi mắt trong trẻo lại hơi nheo lại, dường như có chút dăm chiêu.

Tình hình không đúng lắm! Binh mã ở Hà Châu đang đánh một trận ở sườn núi, tàn quân cuối cùng của Yến quốc đã bị đánh tan, hầu như không còn, tuy Yến Vân Tông may mắn đào thoát, chạy vào vùng núi Vân Đẳng này, nhưng đã đến bước đường cùng, nhiều nhất cũng chỉ còn mấy trăm tàn binh. Nếu chính diện quả thật là người của Yến Vân Tông, không lý nào lâu như vậy lại không chịu chạy trốn, ngược lại còn khời xương công kích.

Bên cạnh truyền đến một tiếng kêu thảm, Lận Kì Mặc quay đầu nhìn, đầu chân mày nhất thời cau lại. Giương mắt lạnh lùng, bàn tay đang đặt trên yên ngựa nâng lên, vẩy ra phía sau.

“Ngừng! Lui ra sau!” Tiểu tướng bên cạnh hấn phát tay, vội hô to một tiếng.

“Đại soái, có chuyện gì vậy?” Chính diện vừa khời xương công kích, lâm bị thương mấy binh lính của phe ta, Tham tướng đang muốn dẫn đầu xông lên đánh trả, không ngờ đại soái lại cho bọn hấn lui lại.

Lận Kì Mặc chỉ về phía tiểu binh vừa trúng tên: “Ngươi dùng ám hiệu cho Tiểu Kiến doanh thử xem.”

Tham tướng theo tay hấn nhìn qua, chợt sừng sốt, tròng lớn hai mắt.

“Sao lại là mũi tên của Tiểu Kiến doanh! Ta đi ngay.”

Tham tướng vội vàng rời đi, không bao lâu một tiếng kèn to rõ vang lên, phá tan đêm tối, bay thẳng về phương xa. Tiếng kêu trầm xuống, yên lặng trong chốc lát, chính diện cũng vang lên tiếng kèn. Cách lùm cây vài trăm thước, loáng thoáng truyền đến, lại khiến chân mày của Lận Kì Mặc cau chặt lại.

“Sao có thể là người của Tiểu Kiến doanh!” Tham tướng không thể tin nổi, kinh hô.

Lận Kì Mặc xoay người khỏi lưng ngựa, xua tay nói: “Đứng tại chỗ đợi mệnh, bọn soái đi qua nhìn một chút, nhìn xem lùm cây này có gì kì quái.”

Hắn dứt lời, quả thật bước về phía lùm cây, Tham tướng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, vội vàng nói: “Đại soái, cẩn thận là mưu kế của Yến quốc!”

Lận Kì Mặc không quay đầu lại, giương giọng cười: “Nếu thật sự là người của Yến quốc, ngược lại cũng có chút thú vị.”

Thân ảnh của Lận Kì Mặc bay lên, xuyên qua lùm cây, mắt thấy hai binh sĩ phất đi lúc trước đang nằm trên đất, hơi thở đã không còn. Hắn cúi người xem xét miệng vết thương trên cổ họng của binh sĩ, nhướn mày cười, thầm khen một tiếng “hảo thân thủ”.

Trong lòng cảnh giác, ánh mắt hấn như điện bắn đến phía trước, thông thả né qua bụi gai dưới chân, trong giây lát đã đến đối diện, nhưng sắc mặt dần đen lại.

Chu Ninh cầm kiếm trong tay, về mặt cảnh giác tập trung nhìn lùm cây, nhưng lại không ngờ người bước ra lại chính là thống soái Lận Kì Mặc của mình, trong đầu nhất thời trống rỗng, đứng ngẩn ra.

“Chu Ninh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra!” Ánh mắt Lận Kì Mặc quét về phía những binh lính trúng tên, nhú mày tròng Chu Ninh.

Chu Ninh thế này mới bừng tỉnh, vội bước nhanh đến, hành quân lễ. gương mặt vô cùng mờ mịt, hỏi: “Đại soái, sao lại là ngài? Đây là chuyện gì vậy!”

Tuy không rõ tình huống, nhưng Lận Kì Mặc lại tin, hẳn bị người khác trêu đùa! Cho tới bây giờ đều là hắn, Lận Kì Mặc trêu đùa người khác, khi nào lại bị thua thiệt như vậy! Bây giờ hắn rất tò mò, ai lại có thể can đảm như thế, dám chơi trên đầu của Thái tổ gia! Khiến hắn bị xấu mặt như vậy, thật là... kỳ tài!

Hắn nhìn về mặt mờ mịt của Chu Ninh, chỉ cảm thấy trong lòng bức tội, nâng tay đánh một chưởng vào gáy Chu Ninh, cả giận nói: “Người hỏi bốn soái, bốn soái đi hỏi ai đây!”

“Mặt tướng thật sự không biết chính diện là đại soái! Rõ ràng là người Chiến quốc, nhưng thế nào liền biến thành người một nhà.” Chu Ninh thấy vẻ mặt giận dữ của Lận Kì Mặc, vội nói.

“Lúc ở bờ sông thuộc hạ cướp Thừa Mẫn công chúa của Tinh quốc từ tay tàn binh Chiến quốc, nhưng mới vừa rồi Nỗ Vương điện hạ của Chiến quốc lại từ chính diện đến đây, bức mặt tướng phải trả lại công chúa. Mặt tướng không đồng ý, hẳn liền cho Chiến quân...” Tuy Chu Ninh là võ tướng, nhưng không phải không biết tư duy, nói đến đây, hắn đã bắt đầu kinh ngạc, quát to một tiếng, vỗ đầu mình.

“Mẹ nó! Là Dịch Táp làm!”

Nghe hắn nói mấy câu, Lận Kì Mặc đã hiểu đại khái sự tình, trong lòng lại có vài phần buồn cười. Có thể nghĩ ra biện pháp cứu người này, đến hắn còn phải tán thưởng một tiếng. Thật không ngờ tiểu tử Dịch Táp kia ngày thường lạnh lùng như băng, chẳng khác khúc gỗ là bao nhiêu, lại có thể nghĩ ra loại âm mưu này, quả thật nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Bất quá, bây giờ hai nước Chiến và Lân đang kết minh, Chiến quốc muốn bắt Thừa Mẫn công chúa, lân quốc nhất định phải trả lại, nhiều nhất cũng chỉ thừa cơ đòi chút ngân lượng. Theo như tính cách của Dịch Táp, sẽ không hành động keo kiệt như vậy, còn nữa, nếu làm vậy hẳn không sợ gây trở ngại, khiến việc kết minh của hai nước khó khăn ư? Hành vi gần như khôi hài như vậy, cũng không giống tác phong của Dịch Táp.

“Sao các người biết hắn là Nỗ Vương Dịch Táp?”

“Hắn tự xưng là Nỗ Vương, còn mang theo một con sói tuyết! Đại soái, có cần thuộc hạ phái người đuổi theo không! Tên Dịch Táp này quả thật đáng giận!” Chu Ninh nổi giận dưng dưng nói.

Lận Kì Mặc lại bỗng nhiên cười, liếc mắt nhìn Chu Ninh: “Ngày mai người theo bốn soái đến quân doanh của Chiến quốc tìm hắn tính sổ, nói không chừng... hắn còn tức giận hơn người đây.”

Tuy Chu Ninh không hiểu tại sao đại soái lại nói như vậy, nhưng gương mặt vẫn giận dữ, hung hăng cắn răng, hô to nói: “Hừ, Dịch Táp kia đường đường là Vương gia lại có thể bị ỉ, hắn còn hứa sẽ cho trang bị trường thương cho các huynh đệ ta, ngày mai mặt tướng cũng muốn xem hắn sẽ chối cãi như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Công Chúa Thừa Mẫn

Ánh sao trong chốn núi rừng sáng tỏ, Khánh Nhiễm kéo Yến Hề Mẫn chạy một mạch ra khỏi lùm cây, lánh vào cánh rừng hiểm trở bên trong khe cốc. Rừng cây xung quanh xum xuê, đá giăng chằng chịt khắp nơi, đừng nói đến cưỡi ngựa, ngay cả đi bộ cũng phải dùng đao chặt đứt những bụi mận gai xung quanh.

Cánh rừng tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu vang, tạo thành lời hát xa xăm, tai nghe phía sau không truyền đến tiếng đuổi theo, Khánh Nhiễm thả chậm tốc độ. “Công chúa nghỉ tạm một lát, có lẽ Lân quân sẽ không đuổi đến đây đâu.”

Yến Hề Mẫn lại không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, trái tim hơi đập rộn. Khánh Nhiễm theo tầm mắt của nàng nhìn qua, thế này mới giật mình phát hiện bản thân vẫn đang nắm tay nàng. Thấy gương mặt Yến Hề Mẫn xấu hổ, Khánh Nhiễm vội bỏ tay ra, cười nói.

“Tình huống vừa rồi khẩn cấp, Dịch Thanh đắc tội!”

Yến Hề Mẫn giấu tay vào ống tay áo, thoáng im lặng, bỗng nhiên cười: “Tay của Dịch tướng quân thật đẹp, nếu không phải lòng bàn tay có vết chai do cầm kiếm, ta đã nhầm là đôi tay của nữ nhân.”

Khánh Nhiễm cả kinh, nhanh chóng điều chỉnh gương mặt, lạnh lùng nói: “Dịch Thanh là nam nhi thất thước, xin công chúa đừng đùa như vậy.”

Yến Hề Mẫn le lười, ngồi xuồng mắng đá lớn bên cạnh, một mặt đấm hai chân, cười nói: “Dịch tướng quân đừng giận, ta thường cải trang thành nam nhân trốn khỏi cung du ngoạn, vừa rồi nhớ đến việc này, nên buộc miệng nói thôi, cũng không có ý làm nhục tướng quân. Huống chi, tướng quân là ân nhân cứu mạng của ta, sao ta lại xem thường tướng quân chứ?”

Khánh Nhiễm nhìn nụ cười chân thành của nàng, có nét hồn nhiên của thiếu nữ, trong lòng yêu mến, cũng ngồi xuồng mắng đá, khẽ cười nói: “Công chúa cũng đừng mỗi câu mỗi chữ đều là tướng quân, gọi Dịch Thanh là được rồi. Ta không phải là tướng quân, chưa lập được quân công gì, cũng nhờ Vương gia tín nhiệm ta, cho ta giám sát trận pháp, lại được các huynh đệ xem trọng, nên mới xưng hô như vậy thôi.”

Yến Hề Mẫn kinh ngạc nhìn người đang ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao bên cạnh, gương mặt phẳng phất nét xinh đẹp của thiếu nữ, trước mắt thoáng hiện lên tình cảnh nàng thấy ở doanh trường của nhị ca ngày ấy. Hôm đó, rõ ràng nhị ca muốn hôn Dịch Thanh, lại bị nàng bắt gặp. Tuy nàng là công chúa, nhưng cũng không chỉ được bảo bọc trong thâm cung, không biết đến thế sự.

Nàng biết, trong quân doanh cũng có nam phong, nhưng nhị ca của nàng vừa cứng rắn lại vừa đơn thuần, vạn lần sẽ không dính dáng đến loại việc này. Cho nên, chỉ có thể là Dịch Thanh mê hoặc nhị ca!

Những ngày qua, nàng ở trong quân doanh lại thấy nhị ca chiếu cố Dịch Thanh rất nhiều, vài lần nàng muốn tìm một cơ hội đến cảnh cáo Dịch Thanh, nhưng nhị ca lại giám sát nàng vô cùng gắt gao.

Hôm nay nàng lại được Dịch Thanh cứu giúp, tuy chỉ cùng hắn tiếp xúc trong chốc lát, nhưng lại không mấy may cảm thấy trên người hắn có nét hèn hạ bỉ ổi. Ngược lại, hắn không chỉ có tướng mạo hơn người, ý chí kiên cường, ngay cả tính cách cũng trong sáng ấm áp, đẹp đẽ như bầu trời đầy sao và ánh trăng. Chẳng lẽ ngày ấy quả thật như lời nhị ca nói, đúng là do nàng hiểu lầm? Trong mắt Dịch Thanh thật sự có hạt cát, nhị ca chỉ giúp hắn thôi ư?

“Công chúa?”

Yến Hề Mẫn đột nhiên hoàn hồn, trông mắt chuyển động, ha ha cười: “Vậy ta gọi ngươi là Dịch ca ca đi. Dịch ca ca, trong nhà ngươi còn có người thân nào không?”

Khánh Nhiễm thấy nàng gọi cũng đã gọi, ngay cả cơ hội từ chối cũng không có, thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Dịch Thanh sống lẻ loi một mình.”

Yến Hề Mẫn hơi nhíu mày: “Người nhà ngươi đâu? Dịch ca ca có võ công cao cường, đáng về lại bắt phàm, chắc chắn phải sớm định hôn ước rồi chứ?”

Khánh Nhiễm trầm nghĩ công chúa này quả thật rất đặc biệt, một tiểu cô nương lại có thể hỏi nam nhân vấn đề này, còn không thẹn thùng. Nghĩ đến giọng nói yêu chiều của Yến Hề Ngân dành cho muội muội, lại nhớ đến tình cảnh đơn độc của bản thân, trong lòng nàng ảm đạm, đứng dậy nói:

“Công chúa, chúng ta mau lên đường thôi. Phía sau có binh lính của Lâm quốc, tình huống không rõ, đường cũ cũng không thể quay trở lại. Từ đây vượt qua dãy núi này, đi về phía đông bắc vài dặm có thể đến được Diêu kinh ở biên cảnh hai nước Diêu và Tinh, trước hết chúng ta sẽ đi vòng qua Diêu quốc, sau đó chọn đường vượt qua núi để trở về quân doanh của Trấn Tây quân. Nhưng con đường phía trước cao và dốc, rất khó đi, có thể công chúa phải chịu chút khổ sở.”

Yến Hề Mẫn hơi sững sốt, không hiểu rốt cuộc mình đã nói sai chuyện gì, bĩu môi, càng dùng sức đấm hai chân: “Bản công chúa hơi mệt, không bằng Dịch Thanh công ta đi.”

Khánh Nhiễm sững sốt, nhìn hai chân của Yến Hề Mẫn. Quần áo của nàng bị bụi gai cắt qua rất nhiều, thậm chí có vài chỗ còn chảy ra tơ máu, sắc mặt cũng hơi tái nhợt. Nghĩ đến Yến Hề Mẫn là công chúa, chịu khổ như vậy nhưng lại không khóc lóc ầm ĩ, trong lòng Khánh Nhiễm mềm nhũn, nhàn nhạt nói: “Được, công chúa đợi một lát. Ta bảo Tuyết Lang đi trước chuyển thư cho Vương gia, để ngài ấy đỡ lo lắng.”

Khánh Nhiễm nói xong vén vạt áo lên, xé một mảnh áo bông màu trắng bên trong, rút lưỡi dao trên thắt lưng, hàn quang chọi lóe, nương theo ánh trăng nhanh chóng viết vài chữ lên mặt vải. Xoay người gọi Tuyết Lang vẫn đang nằm ngủ khò khè ở bụi cỏ.

Tai Tuyết Lang run lên, thông thả đến trước người Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm đưa tấm vải trắng đến trước mặt nó, vỗ nhẹ vào đầu nó.

“Tuyết Lang ngoan, đem vật này mang về cho Vương gia, chờ ta trở về sẽ đốt lửa nướng gà rừng cho ngươi ăn.”

Tuyết Lang lại không ngậm lấy miếng vải trắng kia, ngược lại khẽ liếm vết máu trên tay phải của Khánh Nhiễm, phát ra tiếng nức nở khe khẽ. Khánh Nhiễm cười, ngồi xổm trước mặt nó, ôm chầm vuốt ve bộ lông mềm mại.

“Tuyết Lang đau lòng vì ta sao? Chút thương tích ấy không đau, Tuyết Lang nghe lời, đem vật này giao cho Vương gia.”

Tuyết Lang cọ hai cái vào mu bàn tay của Khánh Nhiễm, cuối cùng mới ngậm lấy tấm vải trắng kia, chạy vào trong sơn cốc. Chạy được một đoạn bỗng cảm thấy chủ nhân chưa đi cùng, liền ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Trong lòng Khánh Nhiễm cảm động, cười xua tay: “Cẩn thận một chút, đừng để người xấu bắt đi đấy, mau đi đi.”

Lúc này Tuyết Lang mới xoay người chạy vội đi, không bao lâu đã biến mất bên trong sơn cốc. Yến Hề Mẫn trừng lớn hai mắt, nhìn về hướng nó biến mất, xoay người tầm tắc nói:

“Không ngờ nó lại hiểu lời ngươi nói, thật sự quá thần kì! Nghe nói lúc trước con sói này thuộc về Dịch Táp, thế nhưng nó lại phản bội chủ nhân đi theo ngươi, sao ngươi có thể thuần phục được nó vậy?”

Khánh Nhiễm cười lắc đầu, cúi người xuống phía trước khối đại thạch: “Động vật và con người đều có những tình cảm giống nhau, ta đối với nó tốt, nó tất nhiên cảm nhận được, tuy Dịch Táp nuôi dưỡng nó, nhưng chưa chắc đã hiểu nó bằng ta. Công chúa mau lên đi, tuy Lân quân không đuổi theo, nhưng nơi này cũng không thể ở lâu.”

Yến Hề Mẫn kinh ngạc nhìn bóng dáng tuấn tú trước mặt, chỉ cảm thấy sống lưng nam tử có chút gầy gò, thậm chí có vài phần ôn nhu, nhưng lại cho người ta cảm giác vững chắc như cây trúc. Nàng thoáng ngẩn ngơ, khuôn mặt đỏ lên, đứng dậy.

“Người cũng xem thường bôn công chúa quá rồi, ta mới không cần lưng của người. Sơn đạo này sao có thể làm khó được bôn công chúa chứ!”

Yến Hề Mẫn còn chưa nói hết câu, người đã cất bước rời đi, Khánh Nhiễm không hiểu gì cả, lắc đầu bước nhanh đuổi theo.

Hai người một đường treo đeo lợi suối, cuối cùng vào giữa trưa hôm sau cũng đến được Diệu kinh, tuy công thành kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng Diệu quốc không tham chiến, nên vào thành cũng không quá khó khăn.

Khánh Nhiễm thấy quần áo của Yến Hề Mẫn bị xây xát nhiều, tìm một cửa hiệu, hai người thu thập một hồi, lúc đi ra lại nghiễm nhiên biến thành hai công tử tuấn tú.

Quả nhiên Yến Hề Mẫn thường cải trang thành nam nhân, mỗi lời nói hay cử chỉ, ngược lại có vài phần phong lưu của công tử.

Tuy Diệu kinh thuộc lãnh thổ của Diệu quốc, nhưng cách cánh rừng phía bắc là Tinh quốc, tây giáp thẳng với Chiến quốc, tây nam lại cùng thành Hạ Châu của Yến quốc cách một dãy núi. Từ trước đã là con đường quan trọng trong lưu thông, nhiều năm nay Diệu quốc lại thực hiện chính sách giao hảo hòa bình, cho nên lúc này, dù xung quanh xảy ra hỗn chiến, nhưng Diệu kinh lại không bị ảnh hưởng, rất phồn vinh hưng vượng.

Yến Hề Mẫn vô cùng thích thú, lúc tiến vào thành liền hoan hô nhảy nhót không ngừng, thấy thứ gì cũng ngạc nhiên, ríu rít lôi kéo Khánh Nhiễm nhìn sang chỗ này, rồi chạy sang chỗ khác. Tuy Khánh Nhiễm bắt đầu đi, nhưng từ khi vào quân doanh, nàng vẫn chưa được thoải mái như vậy, nên cũng âm ỉ với nàng, chưa phát giác ra điều phiền toái.

Đi dạo một hồi, chỉ cảm thấy bụng réo âm lên, đang muốn tìm một nơi để dùng bữa, Yến Hề Mẫn lại kéo nàng đi vào một con đường rất náo nhiệt. Đến khi Khánh Nhiễm thấy rõ cảnh trí trên đường, chân mày liền cau chặt lại.

Về mặt Yến Hề Mẫn hưng phấn, hai mắt tỏa sáng nhìn tòa hồng lâu đang giăng đèn kết hoa, hô to một tiếng rồi chạy nhanh vào trong phố.

“Dịch Thanh, chúng ta dùng bữa ở đây luôn đi.”

Khánh Nhiễm còn chưa kịp ngăn cản, Yến Hề Mẫn đã bước nhanh vào, nháy mắt liền bị một nhóm oanh oanh yến yến vây quanh, kéo vào một tòa thanh lâu có tên “Thái Vân lâu”.

Khánh Nhiễm thở dài một tiếng, chỉ phải cất bước đi theo, mắt thấy có vài cô nương ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ lắc hông tiến lại đây, nàng vội giương giọng, lạnh lùng nói: “Bôn công tử sẽ tự đi.”

Đến khi Khánh Nhiễm bước vào hồng lâu, Yến Hề Mẫn đã bị kéo đến lầu hai, nàng xoay người vẫy tay với Khánh Nhiễm: “Dịch đại ca, ở đây.”

Khánh Nhiễm nhủ mày đuổi theo, đến cửa sổ ở lầu hai ngồi xuống. Yến Hề Mẫn nhìn gương mặt lạnh nhạt, lộ vẻ không hào hứng của Khánh Nhiễm, con ngươi sáng lấp lánh chuyển động, cười nói.

“Dịch đại ca, ta nghe nói người uống rượu rất cừ, lầu này vừa có mỹ nữ lại vừa có rượu ngon, sao ta thấy Dịch đại ca lại mất hứng vậy.”

Khánh Nhiễm trừng mắt liếc nàng một cái, chuyển mắt nhìn về phía tú bà: “Làm vài món ăn ngon lên đây, nhanh một chút.”

Tú bà cười gượng một tiếng: “Công tử mới đến đây lần đầu ư, chỗ của ta cũng không phải là tửu lâu. Sao công tử không nhìn các cô nương Thái Vân lâu của ta một chút?”

Khánh Nhiễm chưa mở miệng, Yến Hề Mẫn đã ha ha cười, vỗ tay nói: “Đem cô nương hát hay đàn giỏi nhất của người lên cho gia nhìn xem. Nếu hát tốt, gia sẽ thưởng mạnh. Đại ca của ta vừa trở về, không thể để ngài ấy mất hứng. Thức ăn ngon cứ mang lên đây, đem thêm một bình rượu quý. Nhanh đi nhanh đi.”

Hoàn toàn là lời nói của khách làng chơi, hiển nhiên không phải lần đầu đến loại địa phương này, Khánh Nhiễm trở mắt nhìn Yến Hề Mẫn.

“Được, ở nơi này của ta, Diệu Châu cô nương chính là người hát hay nhất, bảo đảm sẽ không khiến tiểu công tử phải thất vọng. Ta sẽ nhanh chóng gọi cô nương đến, hai vị chờ một lát.”

Khánh Nhiễm thấy tú bà xoay người rời đi, trừng mắt nhìn Yến Hề Mẫn: “Ta cũng không có nhiều bạc như vậy đâu, một lát nữa sẽ bỏ người lại đây.”

Yến Hề Mẫn lại cười nghịch ngợm: “Không phải vì ta nghĩ cho Dịch ca ca sao, trong quân doanh rất cực khổ, Dịch ca ca cũng đừng nhìn đến hồng chứ.”

Khánh Nhiễm đang hớp một ngụm trà, suýt chút nữa đã phun hết ra, kịch liệt ho khan lờm Yến Hề Mẫn.

Hai gò má của Yến Hề Mẫn ửng đỏ, vội dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Khánh Nhiễm thấy nàng xấu hổ nên cũng không nói thêm nữa, lắc đầu uống trà.

Yến Hề Mẫn dùng khước mắt nhìn Khánh Nhiễm, gương mặt nghi ngờ. Chẳng lẽ Dịch Thanh thật sự thích nam phong? Sao có thể nhìn oanh yến khắp thanh lâu lại không có chút hứng thú?

Lại vào lúc này, một trận náo loạn từ dưới lầu truyền đến.

“Bên trong lầu nghe đây, hôm nay Thái Vân lầu này được công tử nhà chúng ta bao trọn, nhanh chóng rời khỏi đây!”

Giọng nam to rõ vang lên, lại có thể lẫn át những tiếng nói ồn ào náo nhiệt trong lầu, chỉ một thoáng im lặng, ngay lập tức toàn lầu đều náo loạn.

“Mẹ nó! Người là ai, dám tới đây phách lối!”

“Hừ, người coi nơi này là đâu, dám đến trên đầu gia gia người giường oai.”

...

Tai nghe những lời nói nhao nhao của khách làng chơi dưới lầu, Khánh Nhiễm quay đầu nhìn, thấy một nam tử có dáng người thẳng tắp đang rút một xấp ngân phiếu trong lòng, dáng vẻ cương quyết đưa cho tú bà.

Gương mặt của tú bà liền hớn hờ, xoay thất lưng tiến lại gần: “Ồi chao, không dám không dám, chẳng hay công tử nhà người khi nào sẽ đến?”

Nam tử kia vung ống tay áo lên, đi về phía cửa: “Công tử nhà ta đang cưỡi ngựa đến đây, người mau cho người dọn dẹp đi.”

Dường như đáp lại lời nói của hắn, một giọng nam trầm thấp từ bên ngoài lầu truyền đến.

“Không phải bảo người đuổi người sao, sao lại còn nhiều nam nhân xấu xí như vậy, thật mất hứng.”

Khánh Nhiễm nghe giọng nói có chút quen tai kia, nhú mày thăm mắng trong lòng. Đạo kỹ viện đến trình độ như vậy, không biết là bại gia tử nhà ai, sợ rằng lúc sống cha hắn còn phải tức đến chết. Nàng nhìn không được quay đầu nhìn, chính lúc thấy một người mặc bào giác *áo dài chấm gót* vàng óng ánh ung dung bước vào cửa.

Chỉ vừa đưa mắt nhìn, suýt nữa Khánh Nhiễm đã bật cười ra tiếng, chỉ cảm thấy mình đang lọt vào một con lốc màu vàng, vàng sáng lấp lư thiếu chút nữa làm mù hai mắt nàng.

Người nọ mặc trường bào bằng gấm màu vàng kim, hoa văn hình đồng tiền đỏ chót nạm tơ vàng chớp lên ánh sáng. Con mãng xà bằng phi thúy giắt trên thất lưng, bề mặt lõe loét được khảm một vòng đá quý, phía dưới mãng xà lại treo ba túi tiền, thêm vài mẩu ngọc bội.

Lại nhìn bàn tay thả bên hông, trên các ngón tay đều đeo đầy nhẫn cẩm thạch, người nọ còn nâng tay liên tục đùa nghịch. Không hiểu sao Khánh Nhiễm lại nhớ đến lễ Giáng Sinh năm nào, có một ông lão treo đầy vàng thoi lên cây thông Noel, người trước mắt quả thật chính là phiên bản của cây thông Noel kia.

Trang phục như vậy, quả thật kỳ tài! Người thích khoe khoang có thể được tha thứ, nhưng không ngờ lại có người tẩu hỏa nhập ma đến trình độ này, nàng rốt cuộc cũng được mở mang kiến thức. Ánh mắt Khánh Nhiễm dời lên trên, đang muốn chiêm ngưỡng dung nhan của vị lão huynh này, nhưng chỉ một khắc, lại sững sờ ngay tại chỗ.

Sao lại là hắn?!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 47: Gặp Nhau Ở Thanh Lâu

“Ha ha ha...”

Một trận cười giòn chột vang lên bên cạnh, Khánh Nhiễm ngẩn ra, nhú mày quay đầu.

Yến Hề Mẫn một tay ôm bụng, một tay chỉ vào thân ảnh màu vàng rực rỡ trong đại sảnh kia, cười đến mức khom người ngã ra phía sau, còn chảy ra hai giọt nước mắt.

Nàng làm càn như vậy, đâu còn tâm tư nhớ đến việc mình đang đóng giả nam nhân, nhất thời đáng vẻ của nữ tử liền lộ ra. Giờ phút này, trong thanh lâu

đã lặng ngắt như tờ, Khánh Nhiễm cuống lên, vội đưa tay che miệng của Yến Hề Mẫn. Nhưng dù vậy nàng vẫn chậm một bước, ngay lập tức, hai người đã trở thành điểm sáng nhất trong lầu.

Một ánh mắt sắc bén lướt đến, có thể cảm nhận được rõ ràng trong những ánh mắt ở đây, Khánh Nhiễm hơi nhú mào, quay đầu sang nhìn cửa sổ, lại đối diện với đôi mắt đang trừng lớn của Yến Hề Mẫn. Thấy gương mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt xấu hổ, Khánh Nhiễm sửng sốt, vội buông lỏng bàn tay đang ép chặt lên mặt nàng, hạ giọng nói.

“Dịch Thanh đắc tội.”

Hai gò má của Yến Hề Mẫn như một rặng mây đỏ, tầm mắt dời đi, giận dữ hừ nhẹ một tiếng: “Không có phép tắc.”

Dứt lời lại thấy giọng nói không đủ khí thế, còn có vẻ yếu ớt, nàng khẽ cắn môi dưới, trộm liếc mắt nhìn Dịch Thanh. Thấy ánh mắt hân hoan lóe lên, gương mặt trầm tư, lộ vẻ đang nghĩ hoặc điều gì, trong lòng Yến Hề Mẫn không khỏi hơi ngổn ngang.

Lúc tầm mắt lướt sang, lại thấy người dưới lầu có diện mạo vô cùng tuấn mỹ, nam tử ăn mặc dung tục đó đang nhìn chăm chăm Dịch Thanh, đôi mắt híp lại, trong ánh mắt thâm trầm dường như ẩn chứa sự tìm tòi nghiên cứu.

“Ngươi biết hắn sao?”

Ánh mắt nhìn mình chăm chăm đã dời đi, Khánh Nhiễm quay đầu đối diện với Yến Hề Mẫn, trong lòng cảm thán, công chúa của hoàng thất quả nhiên rất nhạy bén. Nhưng không phải là nhận biết, nam tử dưới lầu kia chính là thiếu soái thống lĩnh Lâm quân hiện nay —— Lâm Kỳ Mặc.

Hai nước giao chiến, thống lĩnh đứng đầu quân lại chạy đến chốn hoa lâu tìm thú vui, Lâm Tông Đế có thể yên tâm để người như vậy lãnh binh đánh giặc, nàng thật sự bội phục.

Chiến quốc Cao Dương Vương — Nghiêm Quý, Việt châu Kim giản — Lục Nguyên Hạ, Lâm quốc Lâm Kỳ Mặc, Tinh quốc Yến Hề Ngân, được xưng tụng là tứ đại danh tướng đương thời. Giờ phút này Khánh Nhiễm không khỏi hoài nghi sâu sắc, cái gọi là tứ đại danh tướng, có phải chỉ là đồn đại hay không!

Ánh mắt Khánh Nhiễm khinh thường, nhìn xuống dưới lầu lạnh nhạt nói: “Không biết, sao công chúa có thể nghĩ như vậy?”

Lời nói còn chưa dứt, lại đúng lúc chạm vào một ánh mắt rực rỡ như ngôi sao sáng. Không hiểu sao trong lòng Khánh Nhiễm căng thẳng, lén nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo, ánh mắt lại không dời đi một tấc. Trong đôi mắt đen như mực kia dường như có ánh sáng nhạt lướt qua, ngay sau đó lại chìm vào dĩ vãng.

“Chuyện làm ăn này nhận hay không nhận, hãy nói một tiếng đi!”

Lâm Kỳ Mặc thu hồi ánh mắt, tùy ý ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên trong thính đường, tầm mắt rũ xuống, xoay tròn chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay, liếc mắt nhìn tú bà đang cười nịnh bợ đuổi theo, lười nhát rút ra một tờ ngân phiếu giá trăm lượng bạc.

Về mặt tú bà như nở hoa, nhanh chóng bắt ngân phiếu vào tay, cúi người cười nói: “Nhận! Sao có thể không nhận chứ. Nhưng mà công tử cũng thấy đây, đều là khách quen cả, ta cũng không thể nói đuổi người liền đuổi được. Công tử xem, có thể lên nhà gian trên lầu chờ một lát được không, ta sẽ an bài cho mọi người rời đi. Các cô nương, còn không mau hầu hạ công tử đi lên!”

Một đám oanh yến ầm ầm kéo đến, nhất thời đã đem bóng vàng kia bao phủ, tiếng cười duyên dáng vang lên, gương mặt Lâm Kỳ Mặc vui vẻ được chứng nữ tử vây quanh tiến lên lầu hai, Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Yến Hề Mẫn đang trừng mắt xem náo nhiệt: “Sắp đuổi người rồi, chúng ta nên đến nơi khác thôi.”

Nàng nói xong liền đứng dậy, cất bước đến cầu thang ở hướng khác, Yến Hề Mẫn vội đứng dậy đuổi theo.

“Sao lại nói đi liền đi, ta còn chưa chơi đủ mà...”

“Hai người kia không cần rời đi, bản công tử ta thấy bọn họ thuận mắt, toàn bộ chi phí hôm nay của bọn họ đều ghi cho bản công tử đi.” Lâm Kỳ Mặc một tay ôm mỹ nữ mặt phấn, một tay chỉ về phía nhóm Khánh Nhiễm đang cất bước đi xuống lầu.

Tú bà đã nhận ra Yến Hề Mẫn là nữ nhân, nghe hân hoan như vậy, thăm mắng tên này còn rất biết thương hương tiếc ngọc, trên mặt lại ha ha cười, nhanh chóng xoay thất lưng đi về phía hai người Khánh Nhiễm.

Yến Hề Mẫn lại vui vẻ, xoay người chạy về chiếc bàn vừa nãy: “Vậy không cần phải đi rồi, mau, mang đồ ăn lên đây, đói chết ta!”

Khánh Nhiễm nén giận nhìn đôi mắt đang sáng lên của Lâm Kỳ Mặc, thấy Yến Hề Mẫn đã ngồi xuống, nàng cũng không nói nhiều nữa, chỉ có thể ngồi xuống theo.

“Thật xin lỗi chư vị lão gia, hôm nay Thái Vân lâu chúng ta đã được bao trọn. Để bồi thường cho mọi người, chi phí hôm nay của mọi người sẽ được trả lại hết, mọi người thấy thế nào...”

Giờ phút này, chúng khách nhân dưới lầu đã yên tĩnh lại, không ít người vừa nghe miễn phí, tuy ngoài miệng vẫn hùng hùng hổ hổ, nhưng bàn chân lại như quét mỡ gà, không bao lâu đại sảnh đã vắng đi không ít.

Nhưng vào lúc này, một cánh cửa nhũ gian ở lầu hai lại ầm ầm mở ra, một người đàn ông trung niên mặc áo gấm lác lư bước ra ngoài, phía sau còn có vài gia đình vạm vỡ đi theo. Nam nhân giật dừ nhìn chằm chằm Lận Kì Mặc đang trái ồm phải ấp, quát.

“Con mẹ nó, dám đến đây xác láo! Gia chính là người giàu có nhất trong Diêu thành này, ngươi mẹ nó, nếu so với gia...”

Nam nhân còn chưa nói dứt câu đã bị Lận Kì Mặc giương giọng cắt ngang, hấn chớp mắt chỉ vào đỉnh đầu thừa thốt của nam nhân, lảm bảm nói: “Ồi chao, người này thật không thông minh, lại học theo người khác hỏi đầu, haizz, sao không biết xấu hổ còn ra khỏi nhà chứ.”

Nhất thời các cô nương cười duyên một trận, gương mặt nam nhân chột đồ lên, chưa kịp mở miệng Lận Kì Mặc đã nói tiếp: “Ngươi nói ngươi là người giàu nhất trong thành này?”

Gương mặt nam nhân đỏ bầm như gan heo, phách lối nói: “Đúng vậy! Gia chính là người giàu nhất trong thành này!”

Mặt mày Lận Kì Mặc liền hớn hở, vỗ tay một cái: “Thật tốt quá, ta đang tìm ngươi đây!”

Nam nhân sững sốt, vẻ mặt hơi nghi ngờ: “Tìm ta? Tìm ta làm gì?”

“Chắc chắn, nói ngươi ngốc ngươi lại ngốc thật. Ta muốn làm người giàu có nhất trong Diêu thành này, đương nhiên phải đến tìm ngươi rồi! Thủ tiêu ngươi, ta chính là người giàu nhất thành!” Hấn dứt lời, liền xốc nam nhân kia lên, thẳng tắp ném xuống dưới lầu.

Yến Hề Mẫn sợ hãi a một tiếng, Khánh Nhiễm cũng hơi chau mày, không ngờ hấn nói động thủ liền động thủ, còn đánh người không có một chút võ công.

Bên trong lầu vang lên tiếng hút không khí không ngừng, mọi người đều nhìn theo thân thể mập mạp của nam nhân hướng xuống dưới lầu, tiếng va đập cũng không truyền đến.

Nam nhân bị Lận Kì Mặc ném xuống gào vọng lên: “Thật vô dụng! Còn không mau đi xem lão gia các ngươi thế nào?”

Nhóm gia đình thế này mới có phản ứng, hốt hải chạy xuống dưới lầu, thấy nam nhân kia đã hôn mê bất tỉnh, vội hung ác nói với tú bà đang khuyên lon vài câu, rồi nâng nam nhân vội vã chạy đi, nghĩ đến nhất định là đi gặp đại phu.

Sau trận náo loạn này, chúng người trong lầu đều tản đi, có ai còn dám ở lại đây chứ? Nhưng vào lúc này, Khánh Nhiễm chợt đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ kéo về.

Ánh sáng sắc bén lóe lên như điện chớp, cánh cửa khắc hoa ở nhũ gian phía đông ầm ầm vỡ tung, năm bóng đen như tia chớp chợt bắn ra, ngay lập tức tiếng đao kiếm giao nhau liền vang lên, những thân ảnh màu đen đang cùng một bóng vàng quán vào một chỗ.

Lan can son son bỗng nhiên nứt ra, có nữ tử thanh lâu không kịp tránh đi, bị kiếm khí quét đến, kêu thảm thiết một tiếng, ngã ầm từ lầu hai xuống phía dưới, máu chảy như trút nước.

Hết thầy diễn ra quá nhanh, vài kỹ nữ và một số khách nhân còn ở lại trong thanh lâu hoảng hốt một trận, sắc mặt tái nhợt.

“Còn không mau chạy!” Hấn kiếm trong tay Lận Kì Mặc quét ngang như bão tố, một mặt quay đầu quát nhóm nữ nhân đang đứng ngây ngốc trên hành lang.

Nhất thời, cả phòng liền xôn xao, chúng nữ tử thét chói tai chạy loạn bốn phía.

“Oa, thật không ngờ võ công của con rùa vàng kia lại cao như vậy! Dịch Thanh, ngươi xem hấn so với nhị ca, ai lợi hại hơn ai?”

Hai mắt Yến Hề Mẫn phát sáng, vỗ bàn đứng lên, không quên hưng phấn hỏi Khánh Nhiễm.

Đôi mắt Khánh Nhiễm híp lại, cũng không trả lời. Kiếm pháp của Lận Kì Mặc rất cao siêu, tuy nhóm người đang giao đấu trong thính đường, nhưng ngòì phía trước cửa sổ nàng vẫn có thể cảm nhận được thế kiếm mạnh mẽ của hấn. Hấn kiếm đen bóng mang theo kiếm khí lạnh lẽo từ cổ tay hấn bắn ra, âm thanh vang dội không ngừng, toàn bộ thanh lâu đều âm ý chấn động.

Công phu của năm người vây quanh hấn cũng không kém, phối hợp vô cùng ăn ý, trong chiêu thức phảng phất mang theo một trận cuồng phong mãnh liệt, vây Lận Kì Mặc vào bên trong.

Trong đó, song chương của một lão đầu gầy như thân trúc lại liên tục giương lên, không ngừng bắn ra những ám khí sáng bóng về phía hấn. Ám khí bị Lận Kì Mặc đón được, đánh bay khắp nơi, phát ra những âm thanh hỗn loạn. Một số lại bắn đến các kỹ nữ đang chạy loạn, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Khánh Nhiễm vừa tỉ mỉ quan sát võ công của năm người kia, suy nghĩ về lai lịch của bọn họ, vừa thuận tay cầm một chung rượu đưa lên môi.

Hương rượu mát lạnh kéo đến, ánh mắt nàng hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn, rượu sóng sánh, bóng nước xao động trong veo, đây đúng là rượu thanh diệp mà phụ thân nàng yêu thích nhất.

Năm ấy ở nhà gỗ nhỏ, những nụ cười ấm áp vui tươi, uống loại rượu thanh diệp này... Cũng chính đêm đó, một trận đại hỏa đã thiêu hủy hết tất cả. Khỏe mới Khánh Nhiễm hiện lên nụ cười cay đắng, quay đầu tựa vào cửa sổ, tay áo trắng khê vung lên, một ly rượu thanh mang theo sóng nước lấp lánh nhao lên dưới ánh mặt trời, rơi xuống trước cửa sổ rồi rơi nhập vào bụi đất.

Trong lúc chuyển động Lận Kì Mặc đã nhìn rõ tất thấy, miệng ly lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, ngón tay trong suốt thon dài ung dung vẩy một ly rượu thanh xuống trước cửa sổ. Đó là hành động tế lễ, bỗng nhiên, trong lòng hấn căng thẳng, lại chợt bùng tỉnh.

Một trận cuồng phong lạnh lẽo xé không khí đánh úp lại, cuốn theo tay áo tung bay, Lận Kì Mặc chợt hoàn hồn, nhanh chóng nghiêng người tránh thoát một chưởng phong như sấm sét, âm thâm kinh hãi. Vào thời khắc này bản thân lại thất thần, nếu một chưởng vừa rồi thật sự đánh trúng ngực, e rằng hấn phải nằm liệt giường suốt mười ngày nửa tháng.

Hấn hồi phục tinh thần, quát to một tiếng, kiếm thế cuộn cuộn rét buốt, ánh sáng lay động tứ phía, khiến năm hắc y lão giả lộ vẻ bối rối. Mắt thấy thế tiến công của năm người dần rối loạn, hấn thuận thế tấn công, mũi kiếm xoay tròn, trường kiếm chuyển động mờ ảo, xuất ra từng đợt công kích điên cuồng mạnh mẽ, nhẹ nhàng lướt sang bên cạnh, lại đứng lúc này, kiếm khí đột nhiên xông đến lão giả đang vờn năm ngón tay như vuốt ung tấn công hấn.

Lão giả không ngờ hấn lại đột nhiên thay đổi kiếm thuật, không kịp né tránh, trường kiếm kia thẳng tắp đánh vào trước ngực hấn, máu chảy như trút nước.

“Lão Tử!”

Chúng người quát một tiếng, càn hung ác tấn công Lận Kì Mặc, lão giả dùng ám khí kia hét lên một tiếng, hàn khí trong tay vỡ vụn, hơn mười tia ám khí liên tiếp bay ra, từng đợt đều bức thẳng đến những nơi hiểm yếu của Lận Kì Mặc.

Ám khí mang theo trận gió lạnh lẽo đánh úp đến, ánh mắt Lận Kì Mặc chợt lóe lên, vành môi khê cong, thân thể xoay tròn trong không trung, đáp trên lan can nhảy người phóng lên. Hơn mười tia ám khí mang hàn khí lạnh thấu xương từ dưới chân hấn bay sượt qua, đồng loạt bay về phía cửa sổ Khánh Nhiễm đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 48: Mặt Dày Mà Dạn

Màn mưa châm ngọc bích như một đàn châu châu điên cuồng, mang theo hàn khí lạnh thấu xương, bay đến trong tiếng hét kinh hãi của Yến Hề Mẫn, ánh sáng xanh trong mắt Khánh Nhiễm chợt lóe, bạch y khê nhao, thoáng chốc đã bay thẳng lên, động tác nhanh nhẹn xông về phía Yến Hề Mẫn vẫn đang há hốc mồm.

Cùng lúc đó, chân phải vung thành một đường, chiếc bàn dài trước người bay lên, xoay tròn đón lấy những tia ám khí đang bay đến kia, tiếng ma sát truyền đến, lại nổi tiếp một tiếng nổ lớn, chiếc bàn kia bị kim châm đâm vào tạo thành vô số khối gỗ tròn, bay ra tứ phía.

Khánh Nhiễm kéo Yến Hề Mẫn lăn một vòng trên hành lang, trong lòng tức giận, nàng chắc chắn Lận Kì Mặc cố ý, mới vừa rồi, hấn rõ ràng có thể thoái mái dùng kiếm chắn những tia ám khí kia! Thật đáng ghét!

“Này, hai tên nam nhân các ngươi ôm ôm ấp ấp như vậy, không biết xấu hổ sao!”

Giọng nam sang sảng vang lên, Khánh Nhiễm hồi phục tinh thần, lại đối diện với đôi mắt như chú hươu chạy loạn của Yến Hề Mẫn, lúc này mới cả kinh phát hiện mình đang nằm trên người nàng. Vội xoay người lui xuống, cau mày nhìn gương mặt gian xảo của Lận Kì Mặc. Trong lòng nàng bức bối, tay phải vung lên, tấm ván gỗ chỉ chút khoen tròn vừa rơi bên cạnh đã nằm trong tay, trong chớp mắt lại bay về phía thân ảnh màu vàng kim đang lác lác chuyển động kia.

Ánh sáng bén ngọt bỗng kéo đến, Lận Kì Mặc dường như sớm biết Khánh Nhiễm sẽ làm như thế, hét lớn một tiếng, thân ảnh như giao long bay lên không trung, lộn một vòng tránh thoát tia ám khí đang bay vút đến. Lại mượn lực xoay tròn tránh đi chưởng phong xuất ra từ ống tay áo của lão giả mập mạp.

Lại vào lúc này, một tiếng cười trong trẻo từ ngoài cửa sổ vang lên, ánh mắt Lận Kì Mặc sáng ngời, cười vui vẻ, một mặt dùng kiếm quang phá không, một mặt cất cao giọng nói: “Ngũ quái, bốn soái nghe nói công phu dịch dung của Hách lão đại rất siêu phàm, các ngươi đã tốn công dẫn bốn soái tới đây, tốt xấu gì cũng nên để vị Hoàng đế giả mạo trong phòng kia lộ mặt đi chứ.”

Năm lão giả nghe hấn nói như vậy, động tác hơi đình trệ, ngay lập tức lão giả sử dụng ám khí quát to một tiếng: “Không xong rồi, trúng kè!”

“Lão Đại đã xảy ra chuyện!”

Sắc mặt của năm người đại biến, chiều thức càng thêm hung ác, lúc tấn công thăm liếc mắt nhìn nhau, Khánh Nhiễm thầm kêu không ổn, trong không trung bỗng nhiên bay lên vài quả đạn pháo màu đen, còn chưa kịp nhìn rõ, những tiếng nổ liên tiếp đã vang lên, một làn khói mang theo ánh sáng lửa mắt nổ âm, khói trắng nóng nực, thứ mùi gay mũi nhanh chóng lan ra khắp nơi.

Trước mắt đều mịt mù, Khánh Nhiễm theo bản năng lui về phía cửa sổ, đến khi trước mắt dần rõ ràng, chỉ cảm thấy một làn sóng nhiệt chợt xông đến. Thân thể của nàng ngửa ra phía sau, lúc ánh sáng lóe lên, trước mắt lại hiện lên một gương mặt tuấn tú cản trở, ngay lập tức bị bao bọc trong một không gian nhỏ hẹp.

Phía sau Khánh Nhiễm đã là hai song chắn cửa sổ, ngang đầu đối diện với ánh mắt lấp lánh như vì sao của Lận Kì Mặc, nàng không khỏi hoảng hốt, khẽ cúi đầu, làn gió nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ cuốn lên trường bào màu vàng Lận Kì Mặc. Trải qua trận kịch đấu vừa rồi, vạt áo của hắn hơi mở ra, từng mảng cơ bắp săn chắc như châu ngọc, toàn thân cao thấp, mỗi một tác đều tràn đầy sức mạnh.

Hai tay của Lận Kì Mặc chống lên cửa sổ, vây Khánh Nhiễm vào bên trong, đôi mắt híp lại, không ngừng vờn người về phía nàng.

Khánh Nhiễm hoảng hốt, vô thức nhắm hai mắt lại, dưới hơi thở khô nóng, không hiểu sao đầu óc lại cứng đờ.

“Các ngươi làm gì vậy!”

Yến Hề Mẫn từ dưới đất đứng lên, đúng lúc thấy một màn này, hoảng sợ la lên.

Khánh Nhiễm cá kinh, vờn tay muốn đẩy Lận Kì Mặc, nhưng chỉ vừa nâng tay liền cảm thấy không ổn. Trên người lại không còn một chút nội lực, gương mặt nàng khẽ biến, nhạy bén phát hiện những sợi tơ khảm trên bộ áo màu vàng của Lận Kì Mặc đã nhoáng thành màu đen. Cúi đầu liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay hắn, cũng như thế. Trong lòng thoáng nghi ngờ, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, Yến Hề Mẫn đã giật dừ đi tới.

Lận Kì Mặc dời tầm mắt từ vành tai Khánh Nhiễm sang, cười khẽ một tiếng lui ra, nhún vai với Yến Hề Mẫn, buông tay nói: “Ta chỉ muốn nhìn xem năm lão đầu kia chạy hướng nào thôi, tiểu nha đầu ngươi giật dừ cái gì.”

Khánh Nhiễm chống người lên, trừng mắt nhìn Lận Kì Mặc: “Quả đạn pháo vừa rồi có độc?”

Lận Kì Mặc khẽ nhướn mày, tầm tắc nói: “Huynh đài thật nhạy bén, nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi. Đúng vậy, Nhuyễn Căn Hoàn của các lão quái đó rất lợi hại, nhưng mà huynh đài cũng không cần lo lắng, hai canh giờ sau độc sẽ tự tiêu tán.”

Tầm mắt của hắn liếc ra ngoài cửa sổ, không biết nhìn thấy điều gì, hơi chau mày, lập tức xoay người lao ra khỏi cửa sổ: “Hai vị nên nhanh chóng rời khỏi đây, một hồi quan phủ sẽ chạy đến, cáo từ.”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một vệt vàng kim lướt qua trước mắt, trong giây lát Lận Kì Mặc đã nhảy ra khỏi cửa sổ, thoáng một cái biến mất trong đường phố náo nhiệt. Khánh Nhiễm nhúu chặt mày, nội lực của thăng nhải này lại chưa bị ảnh hưởng.

Còn chưa kịp phản ứng, đã thấy nhóm dân chúng dưới lầu vây quanh thanh lâu chỉ trỏ, nàng vội kéo Yến Hề Mẫn phóng ra bên ngoài, một lát nữa quan phủ Diệu quốc đến đây sẽ rất phiền toái, nhất là bây giờ nội lực của nàng còn chưa sử dụng được.

Lận Kì Mặc rời khỏi Thái Vân lâu, xuyên qua hai dãy phố, trực tiếp vào một nhà dân cư. Vừa đóng cửa lại, đã có một đại hán râu quai nón tiến lên tiếp đón, trên mặt mang theo một nụ cười vui sướng, cất cao giọng nói:

“Đại soái, may mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng cũng đã bắt được lão tiểu tử Yến Vân Tông kia.”

Lận Kì Mặc nhíu mày nhìn khoảng sân, ánh mắt hơi trầm xuống: “Bọn Cao Viễn đâu?”

“Đang đuổi theo Ngũ Quái, lão Chu ở bên trong trông chừng Yến Vân Tông. Tổng Thanh chúc mừng đại soái báo được đại thù!” Gương mặt Tổng Thanh mang theo nụ cười sáng khoái, ánh mắt sáng ngời nhìn Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc vỗ vào vai hắn, gương mặt cũng có ý cười, nhưng không có nét hưng phấn và kích động như Tổng Thanh, chỉ nhàn nhạt nhướn mày.

“Bảo bọn họ quay lại đi, họ không phải đối thủ của Ngũ Quái, dù sao nơi này cũng là lãnh thổ của Diệu quốc, không nên ở lâu. Khi bọn họ trở về, các ngươi cứ làm theo những gì đã bàn bạc, giải thẳng Yến Vân Tông đến Bắc doanh. Những điều bốn soái chưa nói, các ngươi cũng nên biết suy xét để làm thế nào, hiện nay Yến quốc đã bị tiêu diệt, triều đình phái Ôn Tể tướng đến thương lượng chuyện hậu chiến với Chiến quốc. Họ Ôn này là người bằng mặt không bằng lòng, có thù tất báo, thực tế lại là một tiểu nhân. Năm rồi vì chuyện của Thần Duệ quân bốn soái đã có nhiều xích mích với hắn, dặn các huynh đệ chú ý kỹ một chút, nhường nhịn được thì nhường nhịn, chớ để xung đột với hắn.”

Tổng Thanh vừa nghe lời này, mày rậm cau chặt, vẻ mặt lo lắng: “Đại soái không cùng chúng ta quay về Bắc doanh sao?”

Lận Kì Mặc lắc đầu: “Bốn soái còn có việc phải làm.”

Hắn dứt lời liền xoay người, Tổng Thanh sững sờ vội đuổi theo, ngạc nhiên nói: “Đại soái không vào xem Yến Vân Tông ư?”

Bước chân của Lận Kì Mặc hơi ngừng lại, mặt trầm như nước, cuối cùng xua tay cười nói: “Không có gì hay để xem. Chỉ có điều, năm đó hắn có thể lãnh binh công phá Nhạn thành, tạo nên một triều đại mới, ở điểm này cũng có chỗ hơn người. Tuy bây giờ tuổi già ngu ngốc, nhưng các ngươi áp giải vẫn nên chú ý một chút, không thể khinh suất.”

Tổng Thanh cúi đầu đáp ứng, mắt thấy Lận Kì Mặc bước nhanh ra khỏi cửa viện, cũng không quay đầu lại, hần chỉ cảm thấy một trận khó hiểu. Nếu nói lần này đại soái lãnh binh tấn công Yến quốc vì trả thù, vậy nay kẻ thù đã ở ngay trước mắt, đại soái lại dường như chẳng quan tâm. Còn nếu nói không phải, hiện nay trong quân còn rất nhiều chuyện phiền phức, đại soái cũng không cần tự mình dẫn người truy bắt Yến Vân Tông như vậy!

Nội lực mất hết, Khánh Nhiễm không dám tùy tiện dẫn Yến Hề Mẫn đi dạo loạn, ra khỏi Bắc môn quan của Diêu thành, liền chạy đến sông Hề Phụng ở biên cảnh hai nước Lân và Tinh.

Một đường núi cao rừng sâu, tĩnh mịch lại đẹp đẽ, khe suối ngang dọc. Vào những ngày mùa hè, cây rừng rất xum xuê, nước suối chảy róc rách, phong cảnh kiều diễm, Khánh Nhiễm đã bắt gặp cong nhẹ khúc môi, cùng Yến Hề Mẫn thả chậm tốc độ.

Yến Hề Mẫn quay đầu nhìn thấy ý cười trên môi nàng, trước mắt hiện lên tình cảnh bị nàng đặt dưới người ở Thái Vân lâu vừa nãy, gương mặt Yến Hề Mẫn đỏ lên. Sau lại nhớ đến dáng vẻ ái muội của Khánh Nhiễm và “Con rùa vàng” ở phía trước cửa sổ, nàng lại thấy trong lòng buồn bực, vô cùng khó chịu.

Suy nghĩ vừa chuyển, Yến Hề Mẫn trộm liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm, nhíu mày hỏi: “Võ công của năm lão đầu không thấp, nam tử kia lại có thể lấy một địch năm, võ công quả thật rất lợi hại. Ta thấy hần không thấp hơn nhị ca, Dịch Thanh, người biết ngũ quốc có nhân vật nào như vậy không?”

Khánh Nhiễm liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Ngày xưa có bảy huynh đệ, mỗi người có một sở trường riêng, tung hoành ngang dọc ở dãy Vân Phong, hiếm có địch thủ, tự xưng là “Vân Phong Thất quái”. Có một ngày, bảy người cảm thấy vô cùng nhàm chán, liền xuống núi du ngoạn, gặp được Yến Vân Tông lúc ấy vẫn còn là Trung Dũng Vương, bảy giờ Yến Vân Tông đang chiêu binh mãi mã, đối với bảy người lại trọng đãi có thừa. Bảy người cảm động trước tấm lòng này, liền ở lại bên người Yến Vân Tông, từ đó, Vân Phong Thất quái xưng bá Yến quốc, là trợ thủ đắc lực của Yến Vân Tông. Thất quái trung thành với Hoàng đế, hể là người gây bất lợi cho Đế vương, dù cách ngàn dặm xa xôi, đều sẽ truy cùng diệt tận, giết hại rất nhiều người. Chư dân Yến quốc kính sợ họ, khi trẻ con trong nhà khóc lóc, chỉ cần dọa rằng: Vân Phong Thất quái đến rồi, chúng sẽ ngừng khóc ngay. Người lớn tuổi nhất trong Vân Phong thất quái họ Hách, người đời gọi là Hách lão đại. Nhóm người chúng ta gặp trong Thái Vân lâu vừa rồi là năm trong số bảy người đó.”

Yến Hề Mẫn nghe mê mẩn, mở to hai mắt, đột nhiên kinh hô một tiếng: “A! Ta nhớ ra rồi, mới vừa rồi nam nhân vàng óng kia nói đến Hoàng đế giả mạo, vậy có lẽ hần đang truy bắt Yến Vân Tông. Nhưng hần là ai? Ta chưa từng nghe nói Chiến quốc hoặc Lân quốc có một nhân vật như vậy!”

Khánh Nhiễm đang muốn trả lời, lại nghe một tiếng cười khê truyền đến.

“Không ngờ cô nương lại nhớ thương tại hạ như vậy, tại hạ thật sự thụ sủng nhược kinh.” Theo tiếng cười kia, một giọng nam trêu chọc từ cách đó không xa truyền đến.

Khánh Nhiễm cả kinh, quay đầu nhìn. Dưới bóng chiều tà, nam tử ngồi trên nhánh đại thụ, ánh mặt trời chiếu phía sau người hần tạo thành bóng vàng sáng rực, khiến nàng cảm thấy hoa mắt. Khánh Nhiễm không nhìn nữa, khẽ nghiêng đầu đi.

Một bóng vàng lướt qua, Lận Kì Mặc từ trên cây nhảy xuống, tuy câu nói vừa rồi là đáp lại Yến Hề Mẫn, nhưng ánh mắt sáng như sao của hần lại lấp lánh nhìn chằm chằm Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm hơi chau mày, ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt nam tử tươi cười, một lọn tóc bị làn gió phất nhẹ qua vàng trắng, càng hiện lên vẻ ung dung tự tại. Không hiểu sao Khánh Nhiễm lại nhớ đến ngoại ô Thước Ca thành năm ấy, nam hài lay động chạy đến, nụ cười vô cùng sáng lạn, có vài phần ngang ngạnh, lại có vài phần tinh nghịch. Cũng gần giống với tình cảnh lúc này, thời gian tựa như quay ngược trở về, khiến nàng thoáng ngẩn ra.

“Sao người dám nghe lén người khác nói chuyện!” Yến Hề Mẫn giận dữ chỉ Lận Kì Mặc, trợn mắt nói.

Lận Kì Mặc lắc đầu: “Không đúng, tại hạ thấy phong cảnh nơi này xinh đẹp hữu tình, nên ở trên cây nghỉ ngơi một lát, rõ ràng là cô nương nói lớn tiếng, quấy rầy tại hạ nghỉ ngơi. Chẳng qua, niệm tình cô nương đối với tại hạ nhớ thương vô cùng, tại hạ sẽ không so đo.”

Hần nói xong, lấy từ trong lòng một chiếc quạt, xoạt một tiếng mở ra, tay cầm lắc lư lên xuống, dáng vẻ nhàn nhã tự đắc.

Yến Hề Mẫn nghe lời nói ngả ngón của hần, lại thấy hần trái ôm phải ấp ở thanh lâu, tuy võ công của hần cao cường, có chút bá phục, nhưng vẫn không khỏi chán ghét. Liếc mắt nhìn hần một cái, nàng dứt khoát không chú ý đến hần, kéo Khánh Nhiễm bước đi.

“Dịch Thanh, chúng ta đi thôi.”

Ánh mắt của Lận Kì Mặc sáng ngời, cây quạt lắc lư trong tay hơi ngừng một chút, vội sai bước đuổi theo. Nhưng lại không đi đến bên cạnh Yến Hề Mẫn, ngược lại theo sát Khánh Nhiễm, ha ha cười nói.

“Ai, cô nương đừng đi, vừa rồi tại hạ nghe cô nương nhớ thương tại hạ vô cùng sâu sắc. Vốn đã nghĩ cùng cô nương hữu duyên vô phận. Không ngờ ở Diêu kinh cũng có thể gặp được một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như cô nương, không biết cô nương xưng hô thế nào, năm nay bao nhiêu tuổi, đã có hôn phối chưa? Tại hạ là Lận Kì Mặc, là nhân sĩ Lân quốc, năm nay hai mươi tuổi, chưa cưới vợ, nhân phẩm đường hoàng, dáng vẻ quý phái, phụ mẫu đều đã mất, duy chỉ để lại gia sản...”

Giọng nói ồn ào lướt qua bên tai, tựa như tình cảnh nàng gặp Lận Kì Mặc lần đầu, hần dính dáng đến thanh lâu nhiều lần, bây giờ miệng lưỡi lại trơn tru như vậy. Khánh Nhiễm không khỏi cảm thấy chán ghét, nhíu mày trộm nhìn Lận Kì Mặc, lại bỗng đối diện với đôi mắt đen như mực của hần.

Đôi mắt kia rõ ràng có ý cười lướt qua, trong trẻo sạch sẽ, không có một chút tạp chất, khiến người ta khó có thể đem lời nói và đôi mắt này liên hệ cùng một chỗ. Nhưng mà, rõ ràng hán cùng Yến Hề Mẫn nói chuyện, sao tầm mắt lại cứ nhìn nàng chòng chọc!

Khánh Nhiễm còn chưa kịp ngẫm nghĩ, lại nghe Yến Hề Mẫn kinh hô một tiếng.

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi vừa nói ngươi tên gì?”

Khánh Nhiễm quay đầu, thấy Yến Hề Mẫn trừng lớn hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ chỉ vào Lận Kì Mặc, giống như đang nhìn thấy quỷ.

Lận Kì Mặc cười đắc ý, phe phẩy chiếc quạt, ngẩng đầu nói: “Tại hạ đi không thay tên ngồi không đổi họ, tài tử phong lưu bậc nhất Lân quốc, cô nương có thể gọi ta là...”

Gương mặt Yến Hề Mẫn dờ ra, nhìn tên tiểu tử đang cười đến mức khoa trương trước mắt, nào dám tin Lận thiếu soái uy chấn ngũ quốc lại chính là loại người này.

Nhớ ngày đó cuộc chiến ở Tam Bình, Lận thiếu soái chỉ mới mười lăm tuổi đã nhận nhiệm vụ vô cùng gian nguy, thống lĩnh ba vạn Thần Duệ quân của Lân quốc chống lại mười vạn binh Thanh Châu lúc bấy giờ, dù đứng trước cửa sinh tử, nhưng vẫn không bao giờ lùi bước!

Hai quân hỗn chiến, Thần Duệ quân lấy một địch ba, khiến binh địch tan tát, vớt giáp bỏ chạy tán loạn, phải thối lui khỏi hẻm núi.

Sau đó Lận thiếu soái mang gần năm ngàn Thần Duệ quân tập kích địch doanh lúc nửa đêm, đánh úp chủ tướng, một đêm đã giết chết mười viên đại tướng của quân địch, khiến năm vạn quân trong một đêm đã tiêu vong! Giúp thúc phụ củng cố cục diện ở Giang Bắc, từ đó thúc phụ hán mới có thể cầm quyền trên đất Bắc, nắm giữ ngai vàng Cửu ngũ chí tôn.

Bởi vì hán mặc giáp trắng, bạch mã tung hoành như mây bay, nên được người đời gọi là Vân tướng quân. Trận chiến ấy cũng đã đưa hán trở thành tướng soái trẻ tuổi nhất lúc bấy giờ, Vân tướng quân Lận Kì Mặc.

Đó là sự dũng mãnh phi thường thế nào, khí thế như thế nào, chỉ cần nghĩ đến, đã khiến người ta sôi sục phấn chấn. Nhưng mà, tận mắt chứng kiến tiểu tử vô lại này, mặt dày mày dạn, miệng lưỡi trơn tru, thấy thế nào cũng chỉ là một tên ăn chơi trác táng, lưu manh đầu đường, thật sự làm tổn hại đến hình tượng thiếu soái hoàn mỹ trong lòng nàng.

Yến Hề Mẫn còn chưa tin, đã thấy Dịch Thanh bên cạnh đối với nam tử lưu manh đắc ý kia khom người.

“Đại danh của Lận thiếu soái như sấm bên tai, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là thiếu niên anh hào, khí chất bất phàm. Có thể kết bạn với ngài chính là phúc khí ba đời của ta. Chỉ là, hai người chúng ta còn có việc chưa giải quyết, phải gấp rút lên đường, ngày sau nhất định...”

Khánh Nhiễm còn chưa nói xong, Lận Kì Mặc đã cao giọng ngắt lời nàng.

“Ây da, không ngờ thanh danh của Lận Kì Mặc ta lại lớn như vậy. Được huynh đài ưu ái, Lận mỗ thật sự rất hổ thẹn, không bằng như vậy đi, hiện nay nội lực của huynh đài đã mất hết, sẽ rất bất tiện, may mắn tại hạ là người tốt, sẽ đưa nhị vị một đoạn đường. Chẳng hay nhị vị muốn đi đâu? Chúng ta sẽ cùng đi ngay.”

Mặt Khánh Nhiễm hơi dờ ra, không ngờ trên đời này còn có người mặt dày như vậy, vẻ mặt Yến Hề Mẫn ngạc nhiên. Tiến lên hai bước kéo Khánh Nhiễm, cách xa Lận Kì Mặc, thấp giọng hỏi.

“Người này thật sự là tân thiếu soái của Lân quốc?”

Khánh Nhiễm nhủ mảy: “Công chúa cũng đã nhìn thấy công phu của hán, mười phần, tám chín phần là hán.”

Yến Hề Mẫn trở mặt một lúc lâu, vẻ mặt trở nên giận dữ, dậm chân cả giận nói: “Không biết chúng tướng sĩ nào lại có thể hi sinh bán mạng cho tên gian trá Lận* Vô Si này, chắc chắn đã đồn đãi nhầm người rồi!”

(Chữ Lận trong họ của Lận Kì Mặc có nghĩa là cây Mã Lan. Còn chữ Lận* được đánh dấu sao có nghĩa là keo kiệt bủn xỉn.)

“Hai vị không cần thảo luận phải đền đáp Lận mỗ như thế nào đâu, Lận mỗ chỉ lấy việc giúp người làm niềm vui thôi.”

Giọng nam trong trẻo kia chọt từ xa lại gần, Khánh Nhiễm và Yến Hề Mẫn liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt người kia thấy được sự bất lực sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Oan Gia Vui Vẻ

Ngày mùa hè sông Hề Phượng giấu mình trong những khoảng đồi của dãy Đồ Tuấn, như một vệt sáng màu xanh uốn lượn chảy về hướng đông. Tịch dương đã biến mất sau dãy đồi, bầu trời dần nhạt màu, gió từ mặt sông thổi đến, làm tà áo của Khánh Nhiễm bay phấp phất.

Nàng đứng bên bờ sông nhìn hai dãy Đồ Tuấn sừng sững như thành oách, khe chau mày. Mặt sông mênh mông rộng lớn, lại không có lấy một chiếc thuyền.

Yến Hề Mẫn đứng bên cạnh nàng, nheo mắt lại, nhấp chân nhìn mồm núi đen kịt bên bờ sông, giương giọng nói: “Làm sao bây giờ, không có thuyền.”

Khánh Nhiễm nghe nàng nói như vậy, ngẩng đầu nhìn sắc trời, sương mù đã ngày một nặng nề, hơi nước bao phủ bốn phía, trời nước lẫn một màu.

Hai nước Lâm và Tĩnh chỉ nằm cách nhau một con sông Hề Phượng, tuy ngày thường dân chúng sống ở biên cảnh hai nước có qua lại với nhau, nhưng nơi các nàng đứng lúc này lại không phải bến đò, thuyền bè vốn đã ít đến, nay sắc trời lại không còn sớm, nên không thể tìm được một con thuyền.

Hai người đang lo lắng, đã thấy ở khúc ngoặt sông cách đó không xa, có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ đi đến. Ánh mắt Khánh Nhiễm sáng ngời, Yến Hề Mẫn cũng kinh hi kêu lên.

“Xem! Là thuyền! Dịch Thanh, chúng ta thật may mắn.”

Khánh Nhiễm nghe nàng hoan hô, cũng cười khê, vẻ mặt nhẹ nhõm không ít. Thuyền nhỏ ngược dòng từ từ đi đến, Yến Hề Mẫn lao đến bờ sông, lớn tiếng gọi.

“Thuyền gia, mau đến đây, bên này!”

Thấy thuyền nhỏ bắt đầu tới gần, nàng vui vẻ nhảy cẫng lên, vào ban đêm, phải ngủ ở nơi núi hoang rừng dã này thật sự rất vất vả.

Cuối cùng thuyền cũng đến trước mắt, thuyền phu còn chưa cho thuyền cập bờ, Yến Hề Mẫn đã hăm hở xách áo, nóng lòng muốn nhảy lên, Khánh Nhiễm bật cười đuổi theo. Lại vào lúc này, trên mũi thuyền chột chui ra một thân ảnh màu vàng óng, thành công làm ngừng bước chân của hai người.

“Thiên hạ hà xử bất tương phùng, thật khéo, chúng ta lại gặp nhau rồi. Ha ha ha.”

Lận Kì Mặc chui ra từ mũi thuyền, quần áo màu vàng theo làn gió bay lên, gương mặt hân vui vẻ nhìn hai người Khánh Nhiễm đang đứng bên bờ sông, trong đôi mắt đen nhánh rõ ràng có sự gian xảo.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn nam tử đang nhàn nhã phe phẩy quạt kia, nàng chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

Trời mới biết vừa rồi các nàng đã phải tốn bao nhiêu công sức, chằm chọc khiêu khích đủ điều, chỉ kém là chưa động tay động chân, mới có thể đuổi được thằng nhầy này đi, nàng còn nghĩ gương mặt người này đã rất dày, dù là người vô liêm sỉ thế nào cũng không thể chịu được sự thờ ơ lạnh nhạt của người khác. Nhưng nào ngờ, không phải hoàn toàn như vậy, sự thật đã chứng minh, người này... da mặt dày kinh người!

“Ngươi! Sao ngươi lại ở trong này?!”

Yến Hề Mẫn trừng lớn mắt, tuyệt vọng la lên, Khánh Nhiễm lại mặt không đổi sắc. Trong lòng đã sớm có kết luận. Xem ra, thằng nhầy này rõ ràng có mưu tính trước, đứng đây chặn đường các nàng!

“Tiểu nha đầu nhìn thấy tại hạ lại kích động như vậy sao, bảo tại hạ phải làm thế nào đây.” Lận Kì Mặc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Yến Hề Mẫn, thản nhiên nói.

“Lên thuyền thôi.” Xem ra Lận Kì Mặc đã quyết phải theo các nàng! Mặc dù Khánh Nhiễm không hiểu vì sao hắn lại làm thế, nhưng nàng biết hắn có mục đích. Bất đắc dĩ lên tiếng, dẫn đầu đi về phía thuyền nhỏ.

Lận Kì Mặc vội nghiêng người nhường đường, mặt mày hớn hở, đưa tay muốn đỡ Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm lại không nhìn hắn một cái, thân thể chột lóc lên, thoáng chốc đã đứng trên thuyền. Quay đầu lại, đã thấy Lận Kì Mặc nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, lại cười với Yến Hề Mẫn, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, giương giọng nói.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, tại hạ sẽ không đỡ tiểu nha đầu đâu.”

“Ai thèm ngươi đỡ!”

Yến Hề Mẫn trừng mắt liếc hắn một cái, thoải mái bước lên đầu thuyền. Con ngươi chuyển động, liền kéo thuyền phu, ha ha cười nói.

“Thuyền gia, hân cho ngươi bao nhiêu tiền? Chúng ta sẽ trả gấp hai lần! Không, tất cả bạc của ta sẽ cho ngươi hết, ta sẽ bao trọn thuyền của ngươi, thế nào?”

Nàng nói xong liền sờ nén bạc trong ngực, đem ba nén bạc còn sót lại giao cho thuyền gia kia. Thuyền gia là một ông lão đã hơn năm mươi tuổi, thấy nàng như vậy, sắc mặt liền vui vẻ, đang muốn đón lấy nén bạc kia. Lận Kì Mặc lại đứng lúc đến gần, thông dong nói.

“Thuyền gia, người làm vậy là không đúng đâu. Bản công tử đến trước, phải xem trọng trước sau chứ. Trời cũng đã tối thế này, vừa rồi bản công tử ta còn suy nghĩ, nếu thuyền gia chờ ta đến bờ bên kia, ta có nên lấy chiếc nhẫn vàng này tặng cho thuyền gia không, bây giờ xem ra...”

Hắn vừa nói vừa xoay tròn chiếc nhẫn vàng óng ánh trên ngón cái, ánh mắt lão hán chợt lóe sáng, vội rút tay về, cười ha ha nói: “Sao công tử lại nói vậy, công tử đến trước, lão hán cũng không phải là người không biết lí lẽ. Gió lớn, công tử mau vào bên trong ngồi, ta sẽ lái thuyền ngay?”

Yến Hề Mẫn hung dữ lùm Lận Kì Mặc, thấy hắn cười vô tội, nàng dậm chân hai cái, giận dữ xoay người chui vào khoang thuyền.

Khánh Nhiễm nhìn một màn này, bất giác buồn cười. Hóa ra mạng vàng xích bạc trên người cũng có chỗ tốt, ít nhất bây giờ có thể dựa vào tiền tài mà ăn hiếp người khác.

Tuy Hề Phượng được gọi là sông, nhưng mặt sông lại mênh mông rộng lớn. Gió trên sông ngày càng lớn hơn, làm thân thuyền lung lay, ba người chen chúc trong khoang thuyền nhỏ bé, dĩ nhiên rất chật chội, từ khi Lận Kì Mặc chui vào khoang thuyền, Yến Hề Mẫn liền buồn bực ngồi trên đuôi thuyền, nhìn chằm chằm mặt sông, về mặt hòn dỗi.

Khánh Nhiễm lại thông thả, không còn lo lắng như vừa rồi nữa, nàng dựa vào vách thuyền, nghe tiếng gió thổi, nhắm mắt nghỉ ngơi. Về mặt nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, đến thượng ngàn đã là lãnh thổ của Tinh quốc.

Sở dĩ vừa rồi nàng không muốn Lận Kì Mặc đi theo, trước hết là sợ hắn vạch trần thân phận nữ nhân của nàng, thứ hai là bởi ngày trước nàng đã trêu đùa binh lính Lân quốc, hơn nữa hắn còn luôn ồn ào huyên náo! Hoặc có lẽ, đối với chuyện hắn nhiều lần đến thanh lâu, không hiểu sao trong lòng nàng lại có cảm giác chán ghét.

Bây giờ nghĩ đến, tất thấy cũng không phải là chuyện lớn gì. Huống chi Lận Kì Mặc cũng sẽ không nhàm chán đến mức tùy tiện bám theo một người xa lạ, có lẽ hắn đã sớm đoán được thân phận của nàng.

Nhất định hắn đã biết chuyện nàng trêu đùa binh lính Lân quốc ngày ấy, trong tửu lâu lại trùng hợp đụng phải các nàng. Căn cứ vào công phu của nàng, cùng với lời miêu tả của binh lính về Nỗ Vương giả mạo và Yến Hề Mẫn, đoán ra thân phận của các nàng cũng không phải là việc khó.

Chỉ có điều, nếu nói hắn đã đoán được thân phận của các nàng, muốn tìm cách trả thù, đáng về này cũng không giống lắm. Nếu nói không phải, vậy Khánh Nhiễm thật sự không hiểu, nguyên nhân để vị chủ soái thống lĩnh vạn quân này ném một đồng công vụ chạy theo các nàng là gì.

Chẳng lẽ hắn vừa ý Yến Hề Mẫn?

Khánh Nhiễm nhớ đến bộ dáng hoa tâm của Lận Kì Mặc, cảm thấy việc này rất có khả năng. Nàng mở to mắt nhìn Lận Kì Mặc đang ngồi đối diện, lập tức đổi lấy một nụ cười sáng lạn của hắn.

Khánh Nhiễm mặt không đổi sắc, lại nhìn người còn đang ngồi chu miệng hòn dỗi ở đuôi thuyền, Yến Hề Mẫn, gương mặt xinh đẹp ẩn hiện trong bóng nước lấp lánh, quả thật là một mỹ nhân.

Khánh Nhiễm cảm thấy hai người này giống như một đôi oan gia vui vẻ, càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng mình, khẽ nhướn mày cười, lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba người đến thượng ngàn, nhà dò hớn hờ nhìn Lận Kì Mặc, ánh mắt chăm chú lướt theo chiếc nhẫn vàng đang lấp ló trên ngón cái của hắn.

Lận Kì Mặc lại làm như không thấy, đưa tay vào ngực sờ tới sờ lui, nửa ngày mới lấy ra một thỏi bạc đưa cho thuyền gia, cười nói: “Vất vả rồi.”

Gương mặt thuyền gia kia lập tức đen lại: “Công tử, chiếc nhẫn kia...”

“Nhẫn, nhẫn gì?” Lận Kì Mặc mờ mịt.

“Vừa rồi công tử nói ta chờ các ngài đến đây, công tử sẽ đem chiếc nhẫn kia tặng cho ta, hai vị tiểu công tử cũng nghe thấy phải không?” Thuyền gia chỉ chiếc nhẫn trên tay hắn, bắt đầu ồn ào.

“Thuyền gia nghe không hiểu sao? Bản công tử chỉ nói sẽ cân nhắc một chút, bây giờ bản công tử đã suy nghĩ kỹ càng. Chiếc nhẫn này có thể mua không biết bao nhiêu thuyền đánh cá, bản công tử phung phí như vậy cũng không tốt lắm, chiếc nhẫn này không nên tặng vẫn hơn.”

Lận Kì Mặc dứt lời liền xoay người rời đi, đuổi theo hai người Khánh Nhiễm đang đi phía trước. Thuyền gia phía sau tức giận đến mức dậm chân, không còn lời nào để nói. Dù sao đi một chuyến thuyền, thỏi bạc trong tay hắn đã là khoản thù lao hậu hĩnh.

Yến Hề Mẫn nghe hắn nói thế, thấy hắn sai bước đuổi theo, ánh mắt liền khinh thường, hừ mạnh một tiếng, lớn giọng nói.

“Còn tưởng rằng Lận Kì Mặc là anh hùng đỉnh thiên lập địa, một lời nói đáng giá ngàn vàng. Bây giờ nhìn kỹ, hừ, ngay cả cầu hùng cũng không hơn.”

Khánh Nhiễm nhướn miệng cười, nhìn về phía người đang tỏ vẻ không quan tâm, Lận Kì Mặc: “Lúc này Lận tướng quân không ở lại đại doanh chờ thụ phong khải hoàn, sao lại rảnh rỗi đến đây trêu chọc một thuyền phu nho nhỏ.”

Lận Kì Mặc nhún vai, khẽ cười nói: “Ồ đó có gì tốt, ngay cả một cô nương xinh đẹp cũng không thấy, nói không chừng còn phải nhìn gương mặt lạnh

như băng của Nỗ Vương Chiến quốc cả ngày. Cách đây không lâu Dịch Táp thua trận, nghe nói còn bị thương, không chừng bây giờ vẫn đang tức giận, bản đại soái mới không cần nạp mạng cho Vương gia mặt lạnh kia. Hơn nữa, nếu không phải ta lên chạy ra ngoài, sao có thể quen được một người có khí chất thoát tục như Dịch huynh.”

Hắn nói xong liền tới gần Khánh Nhiễm, vẻ mặt lấy lòng. Khánh Nhiễm nghe hắn nói như vậy, lúc này càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng mình, đậm cười không nói.

Yến Hề Mẫn lại hừ lạnh một tiếng: “Nỗ Vương kia không phải là đối thủ của nhị... Dực vương Tinh quốc! Nhưng so với hạng người vô si như ngươi nhất định lợi hại hơn nhiều.”

Lận Kì Mặc chắc chắn nói: “Thói quen châm chọc người khác của tiểu nha đầu nên sửa đổi đi, nếu không sẽ không được tình lang yêu thương đâu, không ai thêm lấy.”

Yến Hề Mẫn nghe hắn nói như vậy, lên nhìn Khánh Nhiễm, trong lòng vừa tức vừa thẹn, lửa giận ngút trời, rốt cuộc không kiềm chế được, nắm tay vung đến gương mặt trắng trẻo của Lận Kì Mặc.

Võ công của nàng vốn chẳng bằng một phần của Lận Kì Mặc, giờ phút này lại mất nội lực, nào có uy lực gì? Nhưng Lận Kì Mặc lại bỗng a một tiếng, trốn phía sau Khánh Nhiễm.

“Ây da, tiểu nha đầu hành hung, có án mạng, cứu với!”

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy một trận gió cuốn đến, trong chớp mắt hắn đã núp phía sau người nàng, hai tay đặt lên vai của nàng. Khánh Nhiễm nhú mày, đang muốn quay đầu, lại nghe tiếng vỗ ngựa lộc cộc vang lên trong sơn đạo.

Một lát sau, hai người hai ngựa đã vòng qua khúc ngoặt, vỗ ngựa đột nhiên vang vọng, chạy như bay đến hướng này. Yến Hề Mẫn nghe được tiếng vỗ ngựa, ngưng động tác quay đầu nhìn. Ánh mắt Lận Kì Mặc có ý cười, hơi nhướn mày, nghiêng mắt nhìn sơn đạo, nhỏ giọng a một tiếng, buông bàn tay đang đặt lên vai của Khánh Nhiễm.

Phía sau hai chú ngựa đang chạy như bay đến còn có hai con ngựa khác, đội bọn họ chạy đến gần, Khánh Nhiễm đã thấy rõ hai người, khỏe môi hơi cong lên. Đúng là Yến Hề Ngân và Tô Lượng tới đón các nàng!

“Là nhị ca! Nhị ca!” Yến Hề Mẫn thấy rõ người tới, hoan hô một tiếng chạy lên.

Trong giây lát, hai người đã ghim cương trước mặt họ. Yến Hề Ngân ngồi thẳng trên lưng ngựa, liếc mắt quan sát Yến Hề Mẫn, thấy nàng không có việc gì, liền yên lòng, sau lại nhìn về phía Khánh Nhiễm, trong đôi mắt đen nhánh ẩn chứa tình cảm ấm áp. Cuối cùng dời mắt nhìn Lận Kì Mặc đang đứng bên cạnh, cao giọng cười, nói.

“Nhiều ngày không gặp, Tứ lang vẫn khỏe chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵet* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 50

“Nhiều ngày không gặp, Tứ lang vẫn khỏe chứ?”

Yến Hề Ngân cười nhìn Lận Kì Mặc diện một thân áo vàng đứng phía sau Khánh Nhiễm, lúc này khi vừa rẽ qua sơn đạo, hắn đã nhận ra Lận Kì Mặc, lại thấy rõ bàn tay đang đặt lên vai của Khánh Nhiễm, trong lòng bỗng có chút không vui, cũng may nét mặt lúc này đã không còn vẻ khác thường nữa.

Lận Kì Mặc cười khẽ, nhướn mày tiến lên: “Cảnh Hiên khách khí, ngời xem, nhìn ta thế này có thể không khỏe sao?!”

Hắn nói xong liền đem túi tiền và trang sức trên người khua leng keng, làm Yến Hề Mẫn nhú mày một trận, vẻ mặt càng thêm chán ghét.

Yến Hề Ngân sừng sốt, sau lại cười ha ha, xoay người xuống ngựa, giương giọng nói: “Nghe nói kho báu mà Yến Vân Tông cất giấu đã bị Tứ lang đào lên, những thứ này là một trong số đó phải không?”

Ánh mắt của Lận Kì Mặc khẽ lóe lên, cong môi cười: “Tiêu tức của Cảnh Hiên thật nhanh.”

“Ca, ta đói bụng, chúng ta mau trở về thôi.” Yến Hề Mẫn tiến lên kéo ống tay áo của Yến Hề Ngân, nũng nịu nói.

Gương mặt Yến Hề Ngân nghiêm nghị, trừng mắt với nàng: “Ngươi chỉ biết gây chuyện, lần này nếu không nhờ Dịch Thanh, ta xem ngươi làm thế nào.”

Hắn nói xong lại nhìn về phía Khánh Nhiễm, ánh mắt ấm áp, cười nói: “Vất vả rồi.”

Khánh Nhiễm gạt đầu, đón lấy cương ngựa trong tay Tô Lượng, xoay người nhảy lên lưng ngựa, dáng vẻ nhẹ nhàng phóng khoáng.

Yến Hề Mẫn liếc mắt nhìn Lận Kì Mặc đang chào hỏi Tô Lượng, trông mắt khê đảo, khoe môi hơi cong lên, vội chạy đến trước con ngựa chưa có người cỡi. Sau đó hã hê nhìn về phía Lận Kì Mặc, nhướn mày nói.

“Ây da, không còn ngựa cho Lận tướng quân rồi, đa tạ ngài đã không ngại vất vả đưa hai người chúng ta đến đây, sắc trời không còn sớm, ngài nên nhanh chóng trở về đi.”

“Mẫn nhi, không được vô lễ.” Yến Hề Mẫn nhú mày quát khê, nhìn về phía Lận Kì Mặc, cười nói.

“Tiểu muội bị nuông chiều sinh hư, Tứ lang chớ để ý. Hề Mẫn, ngươi...”

Lận Kì Mặc ngắt lời hã, cười ha ha nói: “Sớm nghe nói Thừa Mẫn công chúa ngay thẳng, sao Tứ lang có thể để ý chứ.”

Hã nhìn về phía Yến Hề Mẫn đang nhếch cằm, cười nói: “Công chúa không cần lo lắng, tại hạ thấy Dịch Thanh thân khinh thể bạc, tại hạ cười chung ngựa với hã là được rồi.”

Lời nói của hã còn chưa dứt, bóng người đã lóe lên ngời phía sau Khánh Nhiễm, hai tay như một con rắn trườn lên bàn tay Khánh Nhiễm, đoạt lấy cương ngựa trong tay nàng.

Động tác của hã quá nhanh, Khánh Nhiễm không đề phòng, lúc lấy lại tinh thần, phía sau đã có một vòm ngực rắn chắc.

Chân mày của Yến Hề Ngân chau chặt lại, ánh mắt rơi vào hai cánh tay đang vòng qua thắt lưng của Khánh Nhiễm, còn chưa kịp lên tiếng, Lận Kì Mặc đã gạt cương ngựa dẫn đầu xông ra ngoài, còn không quên quay đầu, nói vọng lại.

“Cánh Hiên không biết Tứ lang đến, không chuẩn bị ngựa cũng không cần áy náy, Tứ lang cảm thấy thể này rất thoải mái.”

Hã dứt lời, quay đầu dùng sức giục ngựa, quát ngựa không dứt, làm cuốn lên một tầng bụi đất, chốc lát đã biến mất trong sơn đạo.

Yến Hề Ngân nhú mày nhìn đến nơi bụi đất bay lên, trong lòng chợt rầu rĩ, không nhìn được thoáng nghĩ ngợi. Vừa rồi đã hai lần hã muốn gọi Yến Hề Mẫn ngồi cùng ngựa với mình, để hã nhường ngựa cho Lận Kì Mặc, nhưng một lần bị Lận Kì Mặc ngắt lời, lần sau hã rõ ràng không đợi mình mở miệng đã giục ngựa rồi đi.

Yến Hề Mẫn nhìn gương mặt nặng nề của nhị ca, chân mày cũng khê chau lại, vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng không khỏi roi lộp bộp. Thăm nghĩ, xem ra nhị ca thật sự điên rồi! Không được, phải nghĩ cách đưa Dịch Thanh về kinh thành. Suy nghĩ trong lòng xoay chuyển, nàng sợ Dịch Thanh đi rồi, sẽ có thêm một Dịch Thanh thứ hai xuất hiện. Như vậy chỉ có thể khiến hoàng huynh triệu nhị ca hồi kinh, nhanh chóng tứ hôn mới là biện pháp tốt nhất, không khỏi âm thầm gạt đầu.

Tô Lượng đem về mặt của nàng thu vào mắt, giục ngựa lại gần, nhú mày nói: “Công chúa đang luyện loại võ công gì vậy, một hồi lắc đầu, một hồi lại gạt đầu.”

Yến Hề Mẫn đang lo nghĩ, hã lại đứng lúc xông đến. Yến Hề Mẫn ngẩng đầu, hung dữ trừng mắt liếc hã một cái: “Bảo ngươi chăm sóc nhị ca của ta, ngươi chăm sóc cái gì hã! Hừ!”

Nàng dứt lời, đá một cước vào cẳng chân của Tô Lượng, kéo cương ngựa rồi đi. Tô Lượng mờ mịt một trận, đau nhe răng trợn mắt, oan ức nhìn về phía Yến Hề Ngân.

“Không phải Vương gia rất tốt ư, công chúa làm sao vậy?”

Yến Hề Ngân lại không biết đang suy nghĩ điều gì, mặt trầm như nước, cũng không để ý đến hã, giục ngựa chạy như bay rồi đi. Tô Lượng chỉ cảm thấy buồn bực một trận, thăm nghĩ mọi người đều làm sao vậy? Hã cũng lắc đầu, mặt mày xám xịt đuổi theo.

Khánh Nhiễm bị Lận Kì Mặc kẹp trước người, giãy vãi cái, nhưng nội lực chưa khôi phục, quả thật không có tác dụng.

Tuần mã phi nước đại, sơn đạo gập ghềnh, khiến hai người bị xô nảy lên xuống. Mỗi lúc bị xô lên, Lận Kì Mặc lại ôm nàng chặt hơn, vòm ngực kiên cố kia không ngừng đụng vào lưng nàng.

Khánh Nhiễm tức giận, gập khuỷa tay đánh ra phía sau, Lận Kì Mặc dường như sớm phát hiện ra động tác của nàng, nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, khiến khuỷa tay nàng trượt qua thắt lưng hã.

Sau đó hã lại ôm nàng chặt hơn, khê cười một tiếng: “Bây giờ ngươi không thể làm gì được ta, nên tiết kiệm sức một chút, nếu mệt mỏi, Tứ lang sẽ rất đau lòng.”

Giọng nói của hã rì bên tai, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy vành tai ngứa ngáy, trong lúc ngựa xô nảy, phía sau lại ma sát lồng ngực hã không ngừng.

Lòng ngực hần rộng lớn mà chắc nịch, mấy lần lên xuống, thân thể của nàng vừa vặn nằm gọn trong lòng hần, hơi thở mạnh mẽ, cảm giác nặng nề trên gáy, còn có thân hình ấm áp, đều khiến nàng cảm thấy sợ hãi, muốn tránh đi.

Trong lòng giật mình, thân thể nghiêng lên trước, sau một lúc lâu đầu óc mới dần thanh tỉnh. Nghe lời nói vừa rồi của hần, dường như đã nhìn ra thân phận nữ nhân của nàng, nhưng nàng không hiểu được, mình đã để lộ manh mối lúc nào. Nghĩ đến nghĩ lui, lần trước ở Thước Ca thành nàng cũng không để hần nhìn thấy gương mặt mình, nàng nhú mày quát.

“Lận tướng quân có ý gì?”

Lận Kì Mặc cười: “Eo của Dịch tướng quân thật mềm mại, giống một tiểu cô nương, bản tướng quân chỉ đùa một chút thôi, hà tất phải tướng thật.”

Khánh Nhiễm nghe hần nói như vậy, càng cảm thấy cánh tay to lớn đang đặt trên thắt lưng chướng mắt, thân thể lại nhịn không được nghiêng lên phía trước. Vừa cử động, đã nhận ra điều khác thường, ánh mắt bỗng sáng lên.

Nàng âm thầm vận khí, quả thực nội lực đã khôi phục một ít. Khóe môi cong lên, ngã ra phía sau, khuỷu tay cong lại đánh về phía Lận Kì Mặc. Lận Kì Mặc nhanh chóng buông tay phải đang nắm cương ngựa, nghiêng người tránh đi.

Khánh Nhiễm xem đúng thời cơ, đoạt lấy cương ngựa trong tay trái của hần, bỗng giật mạnh, con ngựa hí dài một tiếng dựng thẳng người lên.

“Ngươi dùng chiêu gì cũng vô dụng, sao còn...”

Lận Kì Mặc còn chưa nói xong, bàn tay đã trống rỗng, tiếp theo đã bị con ngựa hất ra phía sau, hần không hề phòng, mắt nhắm nghiền rơi xuống, nhanh chóng nắm lấy yên ngựa. Khánh Nhiễm chợt nghiêng người, bám nửa thân vào lưng ngựa, một chưởng đánh về phía Lận Kì Mặc.

Chưởng phong lạnh thấu xương đánh úp đến, thân mình của Lận Kì Mặc chưa ổn định, chỉ có thể phi thân phóng lên, thân thể vừa rời khỏi lưng ngựa. Khánh Nhiễm đã ngồi thẳng người, giật mạnh cương ngựa, con ngựa giương vó chạy bay đi, đảo mắt đã chạy xa mấy thước.

Lận Kì Mặc đứng giữa sơn đạo, nhìn bóng dáng của nàng dần khuất xa, chợt nhú mày cười, chỉ cảm thấy tình cảnh này quá mức quen thuộc.

Nhóm người trở lại Trấn Tây quân doanh đã là giữa trưa hôm sau, Khánh Nhiễm xuống ngựa, trong lòng biết Yến Hề Ngân nhất định phải lo chuyện an bài cho Lận Kì Mặc, nên cũng không vội trở về doanh trưởng. Đi thẳng ra phía sau doanh, mơ hồ nghe được tiếng kêu của Tuyết Lang, bước chân của nàng càng thêm nhẹ nhàng.

Yến Hề Ngân nhìn bóng dáng của nàng, đến khi bóng nàng khuất hần mới xoay người, lại đối diện với đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của Lận Kì Mặc. Hần hơi giật mình, chợt cười nâng tay.

“Tứ lang mời.”

“Cảnh Hiền mời.”

Hai người vào đại trưởng, Yến Hề Ngân nâng tay ra hiệu.

“Tứ lang không cần khách khí.”

Lận Kì Mặc phất áo ngồi xuống ghế, đưa tay đặt lên ghế tựa, chống đầu, tay áo màu vàng trượt xuống khuỷa tay, lộ ra cánh tay tuyệt đẹp như ngọc.

Yến Hề Ngân đặt ấm trà lên lò than, quay đầu nhìn thấy động tác này, nhướn mày cười.

“Tứ lang vẫn nhàn nhã như vậy, nhưng chi sợ đại doanh Giang Bắc lúc này sắp loạn rồi.”

“Cảnh Hiền hà tất phải trêu chọc Tứ lang, hiện nay Tứ lang đã không còn chỗ đi, Cảnh Hiền có nguyện thu nhận ta không?” Lận Kì Mặc đứng dậy, khóe môi lướt qua một nụ cười nhạt, chăm chú nhìn Yến Hề Ngân.

Yến Hề Ngân cũng cười, lại không vội trả lời, xoay người dùng muỗng đảo lá trà, đổ bột trà mịn lên giấy, trong lòng dường như có tính toán.

Lận Kì Mặc là cháu ruột của Tiên đế Lân quốc, tuy còn trẻ nhưng lại dũng mãnh phi thường, lại tinh thông binh pháp, giỏi về mưu lược, có công lao to lớn trong việc giúp thúc phụ đăng cơ.

Từ nhỏ Lận Kì Mặc đã được thúc phụ, cũng chính là Lân Mộ Đế nuôi dưỡng bên người. Mộ Đế vô cùng yêu thương, sau khi đăng cơ vẫn luôn coi trọng hần, một nửa binh quyền của Lân quốc đều nằm trong tay Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc và thứ tử của Mộ Đế là Tĩnh Vương Lận An cùng nhau lớn lên, hai người có quan hệ rất tốt, thân như huynh đệ. Hần vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Lận An, là người ủng hộ vững chắc nhất của Tĩnh Vương trong triều. Tĩnh Vương là người mưu lược, ở Lân quốc được xem là hiền vương, cũng là một trong những nhân sĩ tài đức của ngũ quốc. Mộ Đế vô cùng thương yêu đứa con này, cũng có ý đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Tĩnh Vương.

Nhưng số trời lại khó đoán, Tĩnh Vương đột nhiên mắc phải ác tật, không chữa được mà chết. Mộ Đế đau lòng vì mất con, thân thể vốn đã không tốt, thoáng chốc cũng vương bệnh, không đến một năm liền băng hà. Trường tử, cũng chính là Lân Vô Đế Lận Tùng hiện nay lên ngôi vua.

Lận Tùng tất nhiên không thích người luôn đứng về phía Tình Vương đối đầu với mình, Lận Kì Mặc, hơn nữa Lận Vô Đế trời sanh tính đa nghi, đố kỵ người tài, Lận Kì Mặc lại công cao chấn chủ, từ khi Vô Đế đăng cơ, hắn đã bị chèn ép khắp nơi.

Vương gia khác họ của Lận quốc, Giản Vương Cao Niên Phong, khi Lận Mộ Đế đăng cơ hắn đã góp rất nhiều công sức, sau được trọng dụng vô cùng, nhưng Mộ Đế vừa băng hà hắn lại nhân cơ hội phát triển thế lực của mình. Nay càng ra sức lôi kéo Lận Kì Mặc, muốn đem quận chúa của mình gả cho hắn.

Theo lý thuyết Lận Vô Đế lúc này hắn sẽ thay đổi thái độ, mượn sức Lận Kì Mặc. Nhưng Vô Đế lại không phải là thánh quân, vẫn cản trở khắp nơi, mọi chuyện đều nhắm vào Lận Kì Mặc. Có thể thấy được lòng ghen ghét quả thật rất nặng.

Lần này Lận Kì Mặc xuất quân đến phương bắc, lãnh binh công Yên, lại lập được công cao, có uy vọng rất lớn trong quân. Mấy ngày trước Yên Hề Ngần đã suy đoán, lần này Lận Kì Mặc đại thắng trở về, bắt lộn Lận Vô Đế tố thái độ thế nào, Lận quốc sợ rằng phải trải qua một trận gió tanh mưa máu.

Lận Kì Mặc là thiếu niên anh hùng, tay cầm trọng binh, nếu trực tiếp dẫn đại quân xuống phía nam, tiếp cận Thanh quân, có thể một bước leo lên ngôi cửu ngũ chí tôn. Bằng không lấy quận chúa của phủ Giản Vương, không một ai trong triều có thể dă động hắn nửa phần.

Nhưng thật không ngờ, Lận Kì Mặc lại lựa chọn rời đi. Vì thế, lúc ở sơn đạo nhìn thấy Lận Kì Mặc, hắn đã vô cùng kinh ngạc

Ấm trà trên lò than vang lên ì ục, cắt ngang mạch suy nghĩ của Yên Hề Ngần, hắn mang trà nóng rót vào chung, rót đầy hai chung, chậm rãi đi về phía Lận Kì Mặc, mỉm cười nói.

“Ngâm trà nhyuễn vào nước, dùng nước lạnh trên đầu núi rửa qua, sau đó ngâm trong nước sông Giang Hà, cuối cùng dùng với nước giếng, giếng nước này do khe suối Thanh Minh chảy vào, thấm vào trà, mùi vị cũng được xem là thượng đẳng. Tứ lang từng đến nơi này của ta, tám chín phần vẫn còn nhớ được hương trà chứ?”

Lận Kì Mặc cao giọng cười, đón lấy chung trà hắn đưa đến, nhắm mắt thưởng thức, ánh mắt sáng lên: “Đại Hồng Bào của Tuyền Châu thật không dễ thưởng thức được, Tứ lang lại túng thiếu thế này. Sao hả? Cảnh Hiền tiếc trà của mình? Hay lo lắng Tứ lang ở lại trong Trấn Tây doanh, sẽ uống sạch báu vật của ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 51

“Sao hả? Cảnh Hiền tiếc trà của mình? Hay lo lắng Tứ lang ở lại Trấn Tây doanh, sẽ uống sạch báu vật của ngươi?” Lận Kì Mặc nhướn mày cười.

Yên Hề Ngần nghe vậy khẽ cúi mặt, trong lòng thoáng hoài nghi. Nói như thế, hắn muốn nương nhờ Trấn Tây quân! Nếu nói Lận Kì Mặc vì tránh họa mới đến nơi này, thật ra cũng có vài phần hợp lý. Nhưng hắn luôn cảm thấy lý do này rất gượng ép.

Lận Kì Mặc không phải là người bảo thủ, cũng không lỗ mǎng. Nếu hắn dám buông tay rời khỏi Lận quốc, vậy hắn đã an bài đường lui ổn thỏa, cũng không cần phải nán lại nơi này. Hoặc giả, hắn có mưu tính khác?

Yên Hề Ngần đột nhiên nhớ tới thái độ của Dịch Thanh đối với Lận Kì Mặc một ngày này, trong lòng như có vật gì rơi lộp bộp, sau lại cười khổ, bản thân lại suy nghĩ lung tung. Hắn cân nhắc một lát, thật ra Lận Kì Mặc ở lại Trấn Tây quân cũng không có gì bất ổn, nhướn mày cười, hướng hắn nâng chung trà.

“Nào có, Tứ lang đến đây, Cảnh Hiền cao hứng còn không kịp. Chỉ có điều không thể ăn không ngồi rồi, một bộ Du Long thương pháp của Tứ lang lúc trước đã khiến Yên Văn Vệ cam bái hạ phong, nếu đám tiểu tử đó biết Tứ lang đến đây, nhất định sẽ rất phấn chấn.”

Ánh mắt của Lận Kì Mặc sáng lên, cao giọng cười, vỗ tay nói: “Đám tiểu tử kia quả thật có công phu không tồi, Tứ lang đang ngứa tay đây.”

“Tứ lang cũng vất vả cả ngày, ta sẽ phân phó người chuẩn bị doanh trướng.” Yên Hề Ngần phát áo đứng dậy, bước nhanh ra khỏi doanh trướng.

Lận Kì Mặc cũng đứng dậy đuổi theo, vừa đi đến cửa trướng, đã thấy Khánh Nhiễm từ doanh trướng ở phía đông vòng qua, đi thẳng đến hướng này. Lận Kì Mặc liếc mắt nhìn tiểu tháp *chiếc giường hẹp và dài* bị màn bố ngăn cách bên trong trướng, khóe môi khẽ cong lên, thân ảnh chợt lóe, thoáng chốc đã nằm trên tháp.

Một tay gối phía sau, thoải mái nhắm hai mắt, giọng nói: “Cảnh Hiền không cần vội, ta thấy chỗ này rất tốt. Ta và ngươi đã cách xa bao ngày, vậy phải ngồi xôm tụ một đêm, ăn uống no say mới được. Cảnh Hiền thấy thế nào?”

Khánh Nhiễm bước đến trước trưởng, thấy Lận Kì Mặc đang nằm trên giường của mình, vẻ mặt thản nhiên gác chân, gương mặt đầy ý cười. Dĩ nhiên lời nói của hân nàng nghe rất rõ, trong lòng tức giận, nhưng sau lại vui mừng, nhìn về phía người đang chau mày, Yên Hề Ngân.

“Vương gia và Lận tướng quân đã nhiều ngày không gặp nhau, quả thật nên làm thế, Dịch Thanh đến doanh trưởng của ngài ấy cũng không sao,” Nàng nói xong liền bước đến tiểu tháp, thu dọn quần áo đặt bên gối.

Lận Kì Mặc đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sáng bừng như vì sao. Ha ha cười: “Thì ra đây là giường của Dịch tướng quân, Lận mỗ đa tạ.”

Khánh Nhiễm gạt đầu với hân, cũng không nói nhiều, xoay người bước ra khỏi doanh trưởng, đi về phía tiểu binh đứng cách đó không xa, đang một mình dựng trưởng để tiếp đón khách quý từ Lân quốc, khoe môi ân hận ý cười. Vây càng thoải mái, thay quần áo cũng không cần lén lút nữa.

Ánh mắt Yên Hề Ngân lại hơi trầm xuống, nhìn thân ảnh nàng đi xa, không phát hiện mình đang chau chặt mày.

Lận Kì Mặc liếc hân một cái, khoe môi khê cong lên, nghiêng người hướng mặt về phía màn trưởng, lười biếng vươn hai tay lên.

“Thật mệt mỏi, ta ngủ một giấc trước, Cảnh Hiền cứ tự nhiên, không cần bận tâm đến ta.”

Yên Hề Ngân ngoảnh mặt lại, đối diện là tấm lưng dày rộng của hân, bên môi lướt qua nụ cười khỏ. Không cần bận tâm đến hân? Rõ ràng hân mới là người không bận tâm đến chủ nhân nơi này!

Sáng hôm sau, trời xanh trong vắt, tiếng chim hót líu lo, chiến mã tê mình, thời tiết rất tốt, khiến lòng người cũng nhờ đó mà vô cùng thoải mái.

Yên Hề Mẫn vừa bước ra khỏi doanh trưởng đã nghe được một tiếng cười to rõ, trầm bổng vang vọng, trong chôn quân doanh nghiêm nghị càng có vẻ dị thường.

Là ai phách lối như vậy!

Nàng theo tiếng cười nhìn qua, một vệt trắng lóa chiếu vào mắt. Lận Kì Mặc đứng vững môi ở trạm canh gác, y phục tuyết trắng, trường sam gọn nhẹ, bước nhanh đến. Dáng vẻ kia tự nhiên phần chắn, tuấn đạt vô song, lại khiến nàng đứng há hốc mồm một lúc.

“Công chúa, chào buổi sáng!”

Yên Hề Mẫn chột hoàn hồn, mở to hai mắt nhìn chăm chăm nam tử đứng phía trước, tựa hồ chỉ vừa nhận ra hân, kinh hô một tiếng.

“Sao lại là ngươi?!”

“Chắc chắn, sao công chúa chỉ biết nói mỗi một câu thế?! Phong thái này, dáng vẻ này, gương mặt này. Không phải Lận mỗ thì còn là ai?” Hân dứt lời, cũng không nhìn Yên Hề Mẫn đang há to miệng tức giận, sải bước đi về phía giáo trường.

Yên Hề Mẫn tức giận đến phát run, chỉ về phía bóng dáng của hân nửa ngày nhưng lại không nói được câu nào. Nàng hung hăng dậm chân, chạy đến hướng chủ trưởng.

Hắt màn trưởng, xông vào bên trong: “Ca, sao con rùa vàng kia còn ở trong doanh!”

Yên Hề Ngân đang cùng Tô Lượng nói gì đó, nhú mày trừng mắt với nàng: “Mẫn Mẫn, ngươi đường đường là công chúa, sao có thể thô lỗ như vậy, còn ra thể thống gì nữa!”

Hân gạt đầu với Tô Lượng, Tô Lượng liền đứng dậy bước ra phía ngoài, lúc đi đến bên cạnh Yên Hề Mẫn lại nhìn nàng nhú mày, làm bộ giận dữ nói: “Còn ra thể thống gì!”

Dứt lời đã nhanh như chớp biến mất khỏi doanh trưởng, Yên Hề Mẫn oán hận quay đầu, nhìn bóng dáng hân đá một cước, vẻ mặt bức tức ngồi bịch xuống ghế.

“Nhị ca, bọn họ đều ăn hiếp ta! Tô Lượng và Dịch Thanh không nói, ai bảo bọn họ là phụ tá đắc lực của nhị ca chứ, nhưng Lận Kì Mặc kia thật sự rất đáng ghét. Hân là tên tiểu nhân vừa háo sắc lại vừa ham tiền. Sao nhị ca lại để hân ở lại doanh! Uổng công làm bản mặt!”

Yên Hề Ngân nhú mày, trừng mắt nhìn Yên Hề Mẫn nửa ngày, cuối cùng cũng không nổi mắng nàng, xoa nhẹ ấn đường.

“Lận Kì Mặc tuổi trẻ tài cao, sao có thể là người tham tài háo sắc, lẽ nào nhị ca lại kết giao với loại người như vậy ư? Danh tiếng của hân đã được lưu truyền từ khi còn trong âm điểm của Tinh Vương Lân quốc. Lúc ấy Tinh Vương bị đương kim Lân Võ Đế và Kiền Vương hợp lực xa lánh, lại không thể xây phủ đệ kiến chế, vô cùng bất lợi, chỉ có thể âm thầm xây âm điểm ở Thu Nguyệt lâu tại kinh thành, phụ trách thăm dò và truyền tiêu tức, giám sát bách quan, đồng thời ngầm ngầm bồi dưỡng tử sĩ. Những lần đến Thu Nguyệt lâu Lận Kì Mặc đều được gọi là Liệp Diễm *người săn sắc đẹp*, nhưng thật ra... Mẫn Mẫn, quân doanh không phải là nơi người có thể sống được, ngày mai nhị ca sẽ phái người đưa ngươi hồi kinh.”

Yên Hề Mẫn cả kinh, vội đứng dậy: “Nhị ca, huynh muốn giữ hân thì cứ giữ, nhưng đừng đưa ta đi, trong cung rất nhàm chán, ta không muốn trở về đâu.”

Yên Hề Ngân lại cúi đầu nhìn bản đồ trên án, cũng không nhìn nàng một cái. Yên Hề Mẫn biết mỗi khi nhị ca như thế, có nghĩa đã quyết định chủ kiến,

nhều lời ngược lại sẽ khiến hấn đưa nàng đi nhanh hơn, nàng gấp đến mức đi qua đi lại, nhưng lại không nghĩ được cách nào. Nửa ngày, về mặt nàng uể oải bước ra khỏi đại trường.

Từ xa xa, nàng thấy Lận Kì Mặc đang tỳ thí công phu với Yến Vân Vệ, có hơn mười người vây quanh hấn, bóng trắng bay lượn, mọi người lại không thể làm gì được hấn, nàng càng thêm buồn bực, hung hăng trừng mắt nhìn vệt trắng kia vài lần, đi nhanh về phía doanh trường của mình.

Trái ngược với nàng, Khánh Nhiễm hôm nay lại thần thanh khí sảng. Tối qua nàng một mình giữ một trường, quả thật có một hồi mộng đẹp.

Lúc trước nàng đều chờ Yến Hề Ngân ngủ thật trầm mới dám tháo lỏng buộc ngực để lấy hơi, ban đêm cũng không dám ngủ say. Nhưng đêm qua một chút bận tâm cũng không có, hoàn hảo đem buộc ngực giặt sạch sẽ.

Cho nên bây giờ nhìn thấy bóng dáng Lận Kì Mặc cùng binh lính tỳ thí ở phía xa, nàng chỉ khoanh tay đứng nhìn, phá lệ cảm thấy võ công của thằng nhãi này quả thật rất cao cường, lớn lên cũng tuân mỹ như lời người ta đồn đại. Xem ra, thằng nhãi này ngoại trừ hạo sắc một chút, còn lại cũng không tệ.

Lận Kì Mặc từ xa nhìn thấy Khánh Nhiễm, liền hướng nàng cười, đang muốn đi về phía nàng, đã thấy nàng làm như không nhìn thấy hấn, xoay người rời đi. Hấn bĩu môi, cũng không để ý, dùng chân nhắc trường thương, tiếp tục cùng chúng lính đấu thương pháp, so với Yến Hề Ngân còn giống chủ nhân nơi này hơn.

“Dịch tướng quân, Vương gia mời ngài đi qua nghị sự.” Khánh Nhiễm chưa đi được vài bước, đã có một tiểu binh chạy tới.

Khánh Nhiễm gật đầu với hấn, sải bước đi về phía chủ trường, vào trường lại chỉ thấy một mình Yến Hề Ngân ngồi phía sau án, khi thấy nàng tiến vào, hấn cười đậm.

“Đêm qua... ngủ có ngon không?”

“Dịch thanh cảm thấy rất tốt, tạ Vương gia quan tâm” Khánh Nhiễm dứt lời, ngồi xuống cuối trường, thế này mới phát hiện dưới mắt Yến Hề Ngân có hai vệt thâm đen kịt.

“Khí sắc của Vương gia không tốt lắm, đêm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Khỏe môi của Yến Hề Ngân hiện lên nét cười khổ, hấn một đêm không ngủ, lăn qua lộn lại, trong đầu tất cả đều là nàng.

Khánh Nhiễm thấy ánh mắt Yến Hề Ngân nhìn mình rất kỳ quái, lại thấy hấn một hồi nhíu mày, một hồi lại mấp máy môi, nàng cúi đầu nhìn bản thân, không có gì khác thường, ngẩng đầu nhìn Yến Hề Ngân, lạnh lẽo đợi hấn nói.

Thấy nhóm người Tô Lượng đang bước nhanh về phía doanh trường, Yến Hề Ngân âm thầm buồn rầu, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm nghị: “Bát Trần trận pháp của người lập được công lớn, Bồn Vương đã giúp người thành công với Thánh Thượng, người phải tiếp tục cố gắng.”

Nhóm người Tô Lượng đã tiến vào, thoáng chốc trong trường liền náo nhiệt, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy Yến Hề Ngân kỳ lạ, cũng không để ý, gật đầu chào hỏi Mã Cương ngồi bên cạnh. Mọi người đang nói chuyện phiếm, lại nghe Yến Hề Ngân nói với Tô Lượng.

“Đi mời Lận thiếu soái đến đây.”

Tô Lượng sững sốt, gật đầu rời đi. Doanh trường nhất thời yên lặng, mọi người hai mắt nhìn nhau. Vương gia gọi mọi người đến đây, nhất định có việc cần thương lượng, nhưng tại sao lại để người ngoài tham gia, như vậy không hợp tình hợp lý.

Nhưng mọi người thấy vẻ mặt Yến Hề Ngân nghiêm nghị, cũng không dám lên tiếng. Một lát sau, Tô Lượng và Lận Kì Mặc sóng vai tiến vào, Yến Hề Ngân nhanh chóng đứng dậy, bước đến tiếp đón.

“Tứ lang, mời.”

Lận Kì Mặc ngẩn ra, nhìn chúng tướng lĩnh bên trong, cười ha ha với Yến Hề Ngân: “Cảnh Hiên, đây là?”

“Bây giờ ánh mặt trời bên ngoài rất gắt, Tứ lang không cần khách khí với ta, tuy nói là nghị sự nhưng thật ra cũng không có chuyện gì, Tứ lang vào trong trường cũng không sao.” Yến Hề Ngân nói xong, kéo tay Lận Kì Mặc tiến vào trong trường.

Hai mắt Lận Kì Mặc nheo lại, đối với Yến Hề Ngân, hấn xem như có hiểu biết, người này công tư phân minh, ngay thẳng lại dứt khoát, đột ngột làm như vậy, thật sự không hợp với hấn. Dường như Lận Kì Mặc đã hiểu đôi chút chuyện gì sắp xảy ra, cổ tay khẽ lật, động tác lưu loát giã khỏi tay Yến Hề Ngân, cười nói.

“Tứ lang đa tạ hảo ý của Cảnh Hiên, nhưng chung quy Tứ lang cũng không phải là người Tinh quốc, nghị sự của Trần Tây quân, Tứ lang vẫn nên tránh đi thì hơn.”

Hấn dứt lời liền bước nhanh ra khỏi doanh trường.

Yến Hề Ngân lại nhanh nhẹn đuối kịp, kéo hấn lại, ánh mắt hai người chạm nhau, nửa ngày bỗng nhiên nhìn nhau cười. Yến Hề Ngân nở nụ cười, chân thành nói.

“Tứ lang cứ ngồi xuống, nghe một chút cũng không sao cả, Cảnh Hiền sẽ không làm khó Tứ lang, được không?”

Lận Kì Mặc chau mày nhìn bọn họ. Ánh mắt lướt đến người đang tỏ vẻ mờ mịt và tìm tòi nghiên cứu, cong môi cười, gật đầu với Yên Hề Ngân, phát tay áo đi về phía Khánh Nhiễm, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bước chân của Yên Hề Ngân khẽ ngừng lại, cuối cùng cũng không nói gì. Đi về phía chủ tọa, phất áo ngồi xuống, ánh mắt sắc bén đảo qua chúng người, trầm giọng nói.

“Tuyên báo đã truyền đến, ngày hôm qua Dịch Táp mang một đội Thân Phó Thương đến Tùng Mật cốc, mọi người có ý kiến gì không, nói một chút đi.”

Đang ở cuối hàng, Lận Kì Mặc nghe hần nói như thế, chân mày khẽ động, ánh sáng trong mắt bỗng lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 52

“Tuyên báo đã truyền đến, ngày hôm qua Dịch Táp mang một đội Thân Phó Thương đến Tùng Mật cốc, mọi người có ý kiến gì không, nói một chút đi.”

Lời nói của Yên Hề Ngân tạo nên một hồi nghị luận trong doanh trường, chân mày của Khánh Nhiễm chột chau lại, trong lòng có chút lo lắng, khóe mắt lại thấy tay áo tuyết trắng của Lận Kì Mặc nâng lên, đánh đập thật to. Trong lòng nàng cảm thấy chán ghét, khẽ dịch sang một bên, nhìn Tô Lượng ngồi đối diện đứng lên, nhất thời doanh trường đã yên tĩnh lại.

“Vương gia, lần xuất binh này Dịch Táp có điểm không ổn. Không tới một tháng sau Hạ Châu sẽ vào mùa mưa, đến lúc đó nước sông Xuyên Hà dâng lên, lũ mùa hạ tràn về, quân ta ở phòng tuyến Cao Tùng Lĩnh chỉ cần thuận thế đẩy mạnh lên trước, bố trí phòng vệ ở sông Xuyên Hà, sẽ dễ dàng bao vây Chiến quân ở bờ bên kia. Bọn họ muốn vượt sông, e rằng thương vong sẽ rất nặng, hơn nữa sông ngòi ở Chiến quốc khan hiếm, Chiến quân không thông thạo thủy tính, nếu là Dịch Táp, vạn lần sẽ không hành động lỗ mǎng như vậy. Đây cũng chính là lý do hần đã chọn công phá Tùng Nguyệt đạo lúc trước, xem ra Bát Trần trận của Dịch Thanh đã khiến Chiến quân chùn bước, phải tìm một lối mòn khác để tiến công.”

Hần dứt lời, còn chưa ngồi xuống, Thôi Dững đã đứng dậy, đi về phía bàn đồ đặt bên cạnh chủ án.

“Địa hình của Tùng Mật cốc phức tạp, mà dân chúng Việt Châu lại rất dũng mãnh, toàn dân đều theo nghiệp binh. Từ khi Kim Giản Lục Nguyên Hạ lãnh binh tiến vào Tùng Mật cốc, trong ba mươi năm nay Mật cốc như tường đồng vách sắt, toàn bộ già trẻ trai gái trong cốc chỉ gần bốn năm vạn người, nhưng Chiến quốc dù đã xuất binh ba lần, mỗi lần không biết đã dày công suy nghĩ bao nhiêu kế sách, nhưng vẫn không thể chiếm được Tùng Mật cốc này.”

“Đúng vậy, Mật cốc có núi non trùng điệp, địa thế hiểm trở, gần như đã hình thành một tiểu vương quốc, mà Kim Giản Lục Nguyên Hạ chính là một tiểu thiên tử. Tuy Tinh quốc và Lục Nguyên Hạ nước giềng không phạm nước sông, nhưng quân doanh của Trần Tây quân chúng ta lại dựa lưng vào Tùng Mật cốc, chỉ cần băng qua Mật cốc sẽ đến thẳng bình nguyên, chiến mã chạy một ngày đường là tới. Lần này Dịch Táp xuất quân, e rằng muốn đánh thắng vào quân chúng ta!”

“Lão Triệu, người nói lời này thừa thãi, rõ ràng Dịch Táp đang nhắm thẳng vào quân ta. Bây giờ hần không dám trực tiếp giao đấu với chúng ta nữa, phải núp trong bóng tối để bắn tên trộm! Cũng may chúng ta đã nhận được tuyên báo ở Bạch Nga Quan, nếu không... tiểu tử nham hiểm, xem sau này trên chiến trường lão tử ta thu thập người thế nào!”

Khánh Nhiễm thấy mắt Yên Hề Ngân quét tới, vẻ mặt khích lệ, nàng liền giãn chân mày, đứng dậy thông dong nói.

“Lần xuất quân này của Dịch Táp, chúng ta không thể không đề phòng, nhưng cũng không cần hoang mang lo lắng. Những năm gần đây, Chiến quốc từng mở lời chiêu hàng Lục Nguyên Hạ, nhưng theo ta được biết, Tiên Đế gia Chiến quốc đã ba lần phái đại quan triều đình vào Tùng Mật cốc để thương lượng với Lục tướng quân. Sau khi Dịch Nhung Đức đăng cơ, tuy đối với Mật cốc ra sách lược tấn công cứng rắn, thế nhưng nhiều lần đều thất bại, mà thương vong còn vô cùng nghiêm trọng. Năm Nguyên Khang thứ tám Dịch Nhung Đức tiếp tục phái người chiêu hàng, nhưng rồi cũng bị điều dân lột sạch quan phục ném ra ngoài. Cho nên có thể thấy, lần này Dịch Táp xuất quân, chưa hần đã thuyết phục được Lục lão tướng quân.” Nàng nói xong rồi thở ra lấy sức.

Trong lòng Yên Hề Ngân khẽ động, hần thật không ngờ Dịch Thanh lại biết tường tận chuyện ở Chiến quốc như vậy. Qua mấy ngày nay, hần đã nhiều lần thăm dò, nhưng đối với hần, Dịch Thanh vẫn giấu kín như bưng về lai lịch và quê hương của mình.

Vừa rồi hần gọi “Tiên Đế gia Chiến quốc”, cách xưng hô này rất kì lạ, dường như nàng rất kính trọng Chiến Cao Đế. Đây cũng là cách gọi quen thuộc của người dân Chiến quốc, chẳng lẽ Dịch Thanh là người Chiến quốc? Nhưng khi này hần lại gọi thẳng tọc danh của Chiến Anh Đế, điều này phải lý giải thế nào đây?

Tầm mắt Yến Hề Ngân chột lướt qua chiếc bóng trắng ngồi phía sau Dịch Thanh, lúc này Lận Kì Mặc đang lật một trang sách, không biết hắn nhìn thấy gì, khòe môi khẽ cong lên.

Trong đầu Yến Hề Ngân dường như có gì đó chột vụt sáng, chân mày hắn khẽ chau lại, mắt hơi lóe lên, hình ảnh Dịch Thanh ung dung đỉnh đạc và Lận Kì Mặc bỗng lướt qua trước mắt, tựa như có một sợi dây liên kết ngày càng rõ ràng, cũng kích thích tâm thần hắn không yên.

“Và lại, lần này Dịch Táp xuất quân có thể là một cái bẫy. Hắn cố ý tiết lộ tin tức cho chúng ta, khiến chúng ta phải cảnh giác, tổ chức phòng bị, đưa quân trấn thủ Cao Tùng Lĩnh quay về cố thủ trận địa ở hậu doanh, lúc đó hắn chỉ cần tiếp tục lãnh binh công phá Tùng Nguyệt đạo, quân ta không kịp trở lại, chẳng phải sẽ hồng bát sao?”

“Dịch Thanh nói rất đúng, Dịch Táp âm hiểm như vậy, rất có khả năng hắn sẽ dùng chiêu này gài bẫy chúng ta!”

“Nhưng nếu như hắn thật sự đến Tùng Mật cốc, Lục Nguyên Hạ lại bị thuyết phục thì sao? Dù sao khả năng Dịch Táp đoạt được vương vị rất lớn, điều kiện gì của Lục Nguyên Hạ mà hắn chẳng đáp ứng được!”

“Vậy chúng ta có cần cho lui binh không...”

Nhóm tướng sĩ mỗi người một câu tiếp tục tranh cãi với nhau. Yến Hề Ngân từ trong suy nghĩ hồi phục tinh thần, đảo mắt nhìn Lận Kì Mặc đang thông thả nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn nhẹ nhàng nâng tay.

“Việc này để Bồn vương suy nghĩ thật kĩ đã, cứ giải tán trước đi.”

Mọi người ngạc nhiên, không hiểu Vương gia đang nghĩ gì, tình hình quân sự này chẳng lẽ không quan trọng sao? Đang thảo luận rất sôi nổi, sao hắn lại muốn giải tán.

Tô Lượng lại chột nhoeo miệng cười, xem ra Vương gia đã sớm tính toán, lần này bảo bọn họ đến thảo luận, e là có dụng ý khác. Hắn thầm nhìn về phía Lận Kì Mặc, dần dần đứng dậy bước ra khỏi trướng.

Mọi người thấy vậy, cũng đứng dậy tản đi. Khánh Nhiễm cũng đưa mắt nhìn Lận Kì Mặc, rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Bên ngoài trướng, tiếng bước chân đã dần đi xa. Bên trong trướng, Yến Hề Ngân lại chột đứng dậy, chậm rãi bước đến chỗ Khánh Nhiễm vừa ngồi, phát áo ngồi xuống.

Lận Kì Mặc vẫn ngả người tựa ra sau, cũng không ngẩng đầu, chỉ tập trung đọc sách. Ngón tay Yến Hề Ngân không nhanh không chậm gõ xuống mặt bàn, trong nội trướng, chỉ còn tiếng gõ bàn khe khẽ và tiếng lật sách liên tục trong tay Lận Kì Mặc.

Sau nửa ngày, Yến Hề Ngân chột dừng động tác, nở nụ cười: “Tứ lang, nếu luận về tứ đại danh tướng đương thời, Cao Dương Vương Nghiêm Quý chuyên dùng đạo, Việt Châu Kim Giản Lục Nguyên Hạ đương nhiên không cần nói nhiều, Tứ lang lấy hắn kiểm lập danh, chỉ có Bồn vương cái gì cũng không tinh, miễn cưỡng được xen vào trong đó.”

Lận Kì Mặc cầm một quyển sách khác, nhìn hắn cười nói: “Cảnh Hiên chưa được nghe về cách nói khác sao.”

Thấy Yến Hề Ngân nhíu mày, hắn bèn nói tiếp: “Cao Dương Vương dụng binh tàn nhẫn, am hiểu nhất việc công thành; Lục lão tướng quân dụng binh thần kỳ, am hiểu tiến công quanh co lắt léo; còn Tứ lang ta, dụng binh cũng tạm cho là linh hoạt, lại có vẻ vừa đánh vừa nháo, nhưng trái lại, Cảnh Hiên dụng binh trầm ổn, cả hai mặt đều tốt.”

“Ha ha, Tứ lang lầm rồi. Cao Dương Vương và Lục lão tướng quân lập được vô số chiến công, Cảnh Hiên không dám so sánh với họ. Nhất là Lục lão tướng quân, trận chiến ở Mai Nguyên Lĩnh năm đó vô cùng chấn động, đã khiến Cảnh Hiên kính trọng bao lâu nay. Ba vị danh tướng lúc đó – Văn Nghệ, Lận Khiếu, Lục Nguyên Hạ, nay chỉ có một mình Lục lão tướng quân còn sống, thật sự làm lòng người tiếc hận.”

Ánh sáng trong mắt Lận Kì Mặc chột lóe lên, nhưng hắn lại rũ mắt, không nói gì thêm.

Yến Hề Ngân nói tiếp: “Theo Tứ lang thấy, tính tình của Lục lão tướng quân thế nào?”

Lận Kì Mặc cong môi cười: “Cảnh Hiên hỏi lạ thật, Tứ lang vẫn chưa được gặp Lục tướng quân mà. Nhưng nói thật ra, chẳng phải Cảnh Hiên đã có duyên hai lần được gặp Lục tướng quân sao?”

Mắt Yến Hề Ngân híp lại, hắn từng phụng mệnh hoàng huynh, hai lần vào Mật cốc để chiêu hàng Lục Nguyên Hạ, nhưng cả hai lần đều thất bại. Hai lần đó hắn vào cốc rất bí mật, nhưng không ngờ Lận Kì Mặc ở Lân quốc lại biết được.

Yến Hề Ngân bỗng nở nụ cười, cũng không vòng vo nữa: “Xem ra, Tứ lang đã hạ quyết tâm, chỉ muốn khoanh tay đứng nhìn?”

Lận Kì Mặc cười ngả người ra sau, nâng tay phải tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn Yến Hề Ngân: “Đây là chính sự của Tinh quốc, hơn nữa còn liên quan tới Chiến quốc. Bây giờ hai nước Chiến Lân đang kết minh, ngộ nhờ Dịch Táp thật sự đến Mật cốc, một khi chạm mặt... Không phải Cảnh Hiên muốn làm khó Tứ lang chứ? Và lại, Cảnh Hiên đã hai lần vào cốc nhưng vẫn không thể thuyết phục được Lục lão tướng quân, sao có thể dám chắc Tứ lang đi sẽ thành công?”

Yến Hề Ngân thờ dài một tiếng, đứng dậy đi vòng quanh hai bước, rồi chột xoay người lại: “Ta cũng biết việc này làm Tứ lang khó xử, nhưng... Tứ lang

không thể vì giao tình bao nhiêu năm của chúng ta, mà giúp Cảnh Hiền lần này sao?”

Lận Kì Mặc đối diện với ánh mắt chân thành chờ mong của hắn, thì cúi đầu một lát, sau đó ngẩng đầu cười buồn bực: “Thôi thôi, ăn của người dùng của người, làm cho người chút chuyện mới phải đạo. Nhưng mà... trong Mật cốc nguy hiểm trùng trùng, Cảnh Hiền phải phải một người có võ công cao cường đi cùng Tứ lang đó.”

Hai mắt Yến Hề Ngân sáng lên, bước nhanh đến vỗ mạnh vào vai hắn, cao giọng cười: “Đương nhiên rồi, ta sẽ phái Yến Vân Vệ hộ tống Tứ lang, để Tô Lượm...”

Lận Kì Mặc lại ngẩng đầu ngắt lời hắn, cười nói: “Thật ra không cần đến Yến Vân Vệ, Tô Lượm không đủ trầm ổn, theo ta thấy, Dịch Thanh cũng không tệ, Cảnh Hiền cho tiểu tư kia đi theo ta là được rồi.”

Yến Hề Ngân sững sốt, mày chột chau lại, cuối cùng nửa ngày mới giãn ra, cười nói: “Vậy thì để Dịch Thanh đi với người, chỉ là Dịch Thanh vừa vào quân không bao lâu, chưa được huấn luyện nhiều, mong Tứ lang chiều cố hắn một chút.”

Lận Kì Mặc nhướn mày cười: “Sao hả? Cảnh Hiền sợ Tứ lang khi dễ thuộc hạ của người ư?”

Hắn nói xong rồi đứng dậy, nhanh chóng bước ra ngoài: “Ta có vài thứ cần chuẩn bị, mượn Phi Lư của Cảnh Hiền dùng một chút nhé.”

“Tứ lang cứ tự nhiên.”

Khi thân ảnh Lận Kì Mặc vừa biến mất, Yến Hề Ngân đã xoay người đi mấy bước, khoanh tay ra sau. Hắn nhíu mày rất lâu, rồi trầm giọng nói.

“Yến Phong.”

Một chiếc bóng chột xuất hiện trong nội trướng, quỳ xuống đất đợi mệnh, Yến Hề Ngân xoay người lại, ánh mắt nặng nề nhìn về phía hắn.

“Người lập tức đến Thước Ca thành thay Bồn vương điều tra rõ một việc. Chuyện ám sát ở thọ thần Chiến Anh Đế năm ngoái, từ việc lớn tới việc nhỏ, nhất là về nữ thích khách kia... điều tra kỹ càng cho Bồn vương.”

Đêm dần thâm trầm, gió mát nhẹ bay, sơn cốc đã không còn nhuộm một màu xanh ngắt như ban ngày nữa, mà vừa tĩnh mịch lại vừa thâm thúy. Bóng trăng và sao nhàn nhạt, nhẹ nhàng thấp sáng chôn núi rừng hoang dã.

Giờ Tuất mỗi ngày là thời gian Yến Hề Ngân tuần tra quân doanh, dù mưa gió cũng không ngừng, tuần tra toàn bộ Trấn Tây doanh có lẽ phải mất gần nửa canh giờ. Mà Khánh Nhiễm cũng thường lợi dụng thời điểm này để làm rất nhiều chuyện, ví dụ như chuẩn khởi doanh để đến dòng suối cách không xa sơn cốc tắm rửa.

Bây giờ là mùa hè, mỗi ngày binh lính trong doanh đều luyện tập từ sáng sớm, sau giữa trưa mới tụ năm tụ ba đến khe suối tắm, còn các tướng lĩnh phải làm xong quân vụ nên gần sẩm tối mới đến được. Tất nhiên Yến Hề Ngân không cần phải phiền toái như vậy, sẽ có binh lính lo chuyện nấu nước tắm cho hắn, đây cũng là đặc quyền chỉ có một mình Vương gia được hưởng thụ.

Nhớ lại sự kiện lúc đó, Khánh Nhiễm vẫn còn kinh hãi. Lần đó Yến Hề Ngân bảo binh lính đun rất nhiều nước, để nàng được hưởng đãi ngộ giống như hắn, cũng may Tô Lượm vừa lúc bước vào trướng nghe thấy lời hắn nói, ồn ào trách hắn bất công, nên nàng mới có cơ để từ chối.

Từ sau ngày ấy, ánh mắt Yến Hề Ngân nhìn nàng rõ ràng không bình thường, nên sau đó mấy lần, cứ gần chạng vạng tối nàng sẽ cầm quần áo cần giặt sạch đến khe suối, cố ý để Yến Hề Ngân nhìn thấy, rồi đi vòng qua cánh rừng bên cạnh dòng suối ngồi đực mặt một lúc lâu, tìm chỗ làm ướt tóc rồi quay về.

Nàng đoán Yến Hề Ngân cũng sẽ không buồn chán đến mức hỏi các tướng lĩnh có thấy nàng hay không, quả vậy, sau một hai lần Yến Hề Ngân cũng không còn nhìn nàng chăm chăm nữa, lúc đó nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau trận chiến ở Tùng Nguyệt đạo, Khánh Nhiễm vẫn chưa có cơ hội để chạy đến suối, mắt thấy đêm nay Yến Hề Ngân phải ra khỏi trướng để tuần tra, nàng liền nhân cơ hội rời khỏi đại trướng của mình, ngửa quen đường cũ chạy tới khe suối xa xa, bóng người nhanh nhẹn như dòng điện.

Nhưng ngay tại lúc thân ảnh nàng vừa biến mất trong rừng cây, một chiếc bóng trắng lại từ trên cây nhanh nhẹn nhảy xuống, nhìn hướng nàng biến mất mà nhướn mày, ngay sau đó cũng bám gót đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 53

Khánh Nhiễm chạy tới dòng suối, vui vẻ huyt sáo ngồi xuống bên bờ suối. Nàng vung chân đá gãy ra rồi nhúng chân vào nước, cảm giác mát mẻ lập tức từ lòng bàn chân lan tỏa.

Nàng thoải mái nhoẻn miệng cười, một chiếc bóng trắng chợt hiện lên, Tuyết Lang từ lùm cây vọt ra, nhanh chóng nhào vào lòng Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm thuận thế ôm lấy đầu nó, ngã xuống thảm cỏ bên dòng suối, khẽ cười khanh khách.

Tuyết Lang thấy chủ nhân vui vẻ, nên cũng thích thú cọ vào ngực nàng, đẩy nàng lăn một vòng trên đất.

Từ ngày nó thoát khỏi lồng sắt đến Cao Tùng Lĩnh tìm nàng, nàng thấy nó không đã thương người khác, nên cũng không nhốt nó nữa.

Chơi đùa một hồi, Khánh Nhiễm mệt lã ngửa mặt nằm vật xuống đất, nhìn những vì sao giăng khắp màn trời, trong lòng cảm thấy rất dễ chịu.

Bầu trời đầy sao, tựa như ánh mắt của phụ mẫu, lẳng lặng nhìn nàng thật chăm chú, ánh mắt ấy vô cùng dịu dàng, dạy nàng phải kiên định thế nào, để có thể đứng vững trong đất trời bao la rộng lớn này.

Tuyết Lang thờ hờn hển nằm xuống bên cạnh, nháy mắt nhìn gương mặt trầm tĩnh của chủ nhân, dường như không hiểu vì sao nàng lại đột nhiên im lặng, nó khẽ dùng đầu lưỡi liếm mặt Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm bị nó liếm ngứa, cười khanh khách xoay người ngồi dậy: “Đi đi Tuyết Lang, giúp ta coi chừng xung quanh, ta tắm xong rồi sẽ tắm cho Tuyết Lang thật sạch, bảo đảm thơm nức mũi luôn.”

Tuyết Lang tru một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

Dòng suối nhỏ hẹp chảy xuôi, dưới bóng đêm nhaoáng lên ánh nước óng ánh, tựa như một dải ngân hà rơi xuống trần gian. Khánh Nhiễm hít làn gió trong lành, vui vẻ cong khóe môi, từ từ cởi quần áo, nhảy xuống dòng suối trầm lắng ngọt ngào.

Lận Kì Mặc đi theo nàng từ xa, khi thấy nàng chạy tới dòng suối thì hần liền dừng bước, chân mày nhướng lên, khẽ cười một tiếng. Hần nấp trong lùm cây um tùm, nhìn nàng cởi vớ, đem đôi chân trắng nõn nhúng vào suối nước, vui vẻ cười quấy nước. Hần nhún vai, quay đầu lại đã có thể thấy bóng quân doanh thấp thoáng, hần lắc đầu lẩm bầm nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, dám lớn mật như vậy!”

Nghe Khánh Nhiễm ra lệnh cho Tuyết Lang, hần liền phi thân đi ra xa, không bao lâu đã ung dung mang một con thỏ máu chảy đầm đìa trở về lùm cây. Vừa ngồi xuống ghềnh đá, một chiếc bóng bạc từ cách đó không xa đã chạy tới, cách hần mấy bước thì dừng lại, nó mở đôi mắt xanh trong trẻo nhìn hần chăm chăm.

Lận Kì Mặc thấy Tuyết Lang ngẩng đầu muốn rống lên, hần liền lắc lư con thỏ trong tay, thành công dời đi lực chú ý của Tuyết Lang. Dường như Tuyết Lang đang đấu tranh nội tâm rất dữ dội, nó gầm nhẹ một tiếng, rồi chạy tới dùng mõn thịt thỏ thơm ngon.

Lận Kì Mặc bật cười, xoay người nhìn dòng sông ngân cách đó không xa, dưới bóng trăng nhàn nhạt, có một chiếc bóng trắng chập chờn trong suối nước róc rách.

Dòng nước mát mẻ trong suốt, ánh sao nhẹ nhàng rơi xuống, lay động theo làn gió, mang theo một hơi thở ma mị và huyền ảo. Trái tim hần đập rộn, vội vàng quay đầu đi, nhưng trong đầu vẫn không ngừng vọng lại cảnh tượng mộng lung vừa rồi, hần ngẩn ngơ nửa ngày, rồi cười khúc khích, lẩm bầm nói.

“Nha đầu ngốc, cho rằng một con sói thì có thể...”

Tuyết Lang làm như nghe hiểu lời hần nói, gầm nhẹ một tiếng bước tới gần hần, Lận Kì Mặc sững sốt, vội giơ tay lên lấy lòng nó, cười ha ha nói.

“Không phải mới nhìn một cái thôi sao, và lại xa như thế ta cũng có thấy rõ đâu! Huynh đệ, đừng nghiêm túc như vậy chứ, cùng lắm thì ta chịu trách nhiệm là được. Ngươi mà còn hung dữ như vậy nữa, ta sẽ nhìn bằng hai mắt luôn đấy! Khỏi phải chịu thiệt...”

Tuyết Lang cũng không tiếp tục tấn công nữa, gầm nhẹ ngửi mùi trên người hần, rồi từ từ yên tĩnh lại.

Xa xa, Khánh Nhiễm loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu của Tuyết Lang, cơ thể khẽ cứng lại, cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Nửa ngày không thấy có động tĩnh gì, nàng mới dần thả lỏng, lặn xuống dưới nước, tựa như đi vào cái ôm ấm áp của mẫu thân. Dưới bóng đêm, nàng yên lặng tẩy đi bụi bặm thời gian qua, rửa sạch vết bẩn của thô xác và tâm hồn.

Phía bên này, nàng như Ngân Ngư vui vẻ bơi lội, mà xa xa, một người một sói cũng ở chung rất hòa thuận.

Lận Kì Mặc ngã người nằm xuống tảng đá phía sau, còn Tuyết Lang lại nằm sấp bên cạnh hần, có lẽ nó đã biết rõ, nam tử bên cạnh và nó đều có chung một nhiệm vụ, nên nó cũng nhàn nhã nhắm hai mắt lại.

Lận Kì Mặc liếc mắt nhìn nó, buồn cười lắc đầu.

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng vỗ cánh “phành phạch”, mắt Lận Kì Mặc như dòng điện nhanh chóng quét sang, vỗ nhẹ vào đầu Tuyết Lang.

Tuyết Lang ngẩng mặt lên trời rống một tiếng, thoăn thoắt phóng đến dòng suối, trong lòng Khánh Nhiễm hoảng hốt, nhanh chóng vọt lên bờ, vội cầm áo lót mặc vào. Nàng tập trung lắng nghe, quả thật có người đang chạy về phía này. Nàng vừa xoay người đã thấy một chiếc bóng trắng nhanh nhẹn chạy đến đây, đó đúng là Lận Kì Mặc.

Khánh Nhiễm nhúu chặt mày, vội buộc mái tóc vẫn còn nhỏ nước tí tách, trừng mắt lườm hắn.

“Ồi chào, thật khéo quá, Dịch huynh đệ cũng tới đây tắm đêm sao. Tới đây, tới đây, chúng ta cùng tắm nào.” Hắn vừa nói vừa nhanh như chớp bỏ nhào về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cả kinh, chân mày càng chau chặt hơn, đôi mắt hiện lên vẻ chán ghét, nàng nhanh chóng nghiêng người, tránh thoát móng vuốt của hắn.

“Lận tướng quân, ta tắm xong rồi, xin lỗi, không thể đi cùng được.”

Nàng nói xong liền bay ra xa, nào ngờ Lận Kì Mặc lại xoay người trở lại, chớp mắt đã giữ chặt đầu vai của nàng. Trong lòng Khánh Nhiễm tức giận, chỉ cảm thấy thẳng thắn này thật đáng ghét.

Khi còn bé hai người cũng xem như từng đồng sinh cộng tử, lúc chia tay nàng cũng nghiêm túc coi hắn là bằng hữu. Nhưng từ biệt nhiều năm, khi gặp lại thì tình cảm cũng đã nhạt dần, tuy hắn cứu nàng một mạng, nhưng cũng lợi dụng nàng để thúc đẩy chuyện liên minh của hai nước Lân và Chiến.

Tuy là vậy, nhưng trong lòng Khánh Nhiễm vẫn rất cảm động. Nhưng lần thứ hai gặp hắn, thẳng thắn này quả thật quá khó ưa, y như một tên lưu manh vô lại! Dù loại thói hư tật xấu, khiến Khánh Nhiễm không thể nhìn được nữa!

Nhưng kẻ cũng lạ, nàng trời sinh tính vốn lãnh đạm, rất ít khi để ý đến chuyện của người khác. Nhưng mỗi khi gặp mặt, thẳng thắn này lại có thể khiến nàng tức đến xịt khó! Thật không biết nên đổ lỗi cho hắn mặt dày mày dạn, hay nên đổ lỗi cho sự quái lạ của nàng đây.

Bả vai nặng trĩu, Khánh Nhiễm vô cùng tức giận, nhanh chóng xoay thắt lưng ép người xuống, chớp lấy bàn tay đang đặt trên bả vai mình, khom lưng một cái, rồi bất ngờ dùng sức.

Cánh tay xinh đẹp phát lên, bóng trắng bị chớp lấy đã bay thẳng đến dòng suối nhỏ. “Àm” một tiếng, Lận Kì Mặc bị Khánh Nhiễm ném xuống nước, làm những bong bóng nước màu bạc văng tung tóe.

Khánh Nhiễm tròn mắt há hốc mồm nhìn mặt nước, không ngờ nàng có thể ném hắn xuống nước dễ dàng như vậy! Mắt thấy hắn từ trong nước nhô đầu lên, lau mặt một cái, ánh mắt ai oán nhìn nàng, tâm trạng nàng không khỏi vui sướng, bật cười ha ha.

Nhưng vào đúng lúc này nàng lại chợt cảm thấy phía sau có một hơi thở khác thường, nàng xoay người lại nhìn, chỉ chốc lát một chiếc bóng đen đã xuyên qua bụi rậm chạy về phía này.

Ánh trăng chiếu sáng thân hình cao lớn thẳng tắp, mỗi một bước chân đều mang theo áp lực vô cùng to lớn, người đó đúng là Yến Hề Ngân.

Khánh Nhiễm sững sờ, không bao lâu Yến Hề Ngân đã đi tới trước mặt.

Vừa rồi Khánh Nhiễm vội vã nhảy khỏi mặt nước, vẫn chưa kịp mặc đủ quần áo và mang giày, nàng thấp thỏm cúi đầu xuống, thẳm khom người.

“Vương gia.”

Vào lúc này Lận Kì Mặc đã sớm ngồi bên bờ suối, thanh thai vắt khô nước trên quần áo của mình, ngẩng đầu cười với Yến Hề Ngân.

“Cảnh Hiên cũng tới đây tắm đêm sao, thật là hăng hái quá.”

Mắt Yến Hề Ngân lóe lên, từ từ đảo qua hai người, nhìn không được nhúu mày: “Các người đang làm gì vậy?”

Khánh Nhiễm còn chưa trả lời, Lận Kì Mặc đã nhảy lên một cái, quàng một tay lên vai nàng: “Chúng ta tắm xong rồi, Cảnh Hiên cứ tự nhiên nha. Đi thôi Dịch Thanh, chúng ta hãy chim nướng thịt ăn đi, lâu rồi không được thoải mái thế này.”

Hắn nói xong, mắt lại sáng lên nhìn về phía Yến Hề Ngân: “Cảnh Hiên nhớ mau lên nhé, một hồi tắm xong chúng ta sẽ cùng ăn.”

“Hai người tắm cùng nhau sao?!”

Đầu Yến Hề Ngân nổ vang một tiếng, còn chưa kịp suy nghĩ đã lỡ thốt ra lời, trong giọng nói mang theo sự buồn bã và hoang mang.

Từ ngày Dịch Thanh ở trước mặt hắn mang quần áo và y vật đi cùng các tướng sĩ đến khe suối, rồi trở về với mái tóc ẩm ướt và vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái, hắn đã đau khổ buồn rầu đến mức tuyệt vọng.

Cho đến hôm nay hắn mới phát hiện được một điều kì lạ, một lần nữa làm dấy lên niềm hi vọng trong lòng hắn. Hắn gọi Tô Lượng, thử thăm dò một tí, quả thật chưa có ai từng thấy Dịch Thanh tắm bên bờ suối.

Hôm nay lúc hắn tuần tra quay về, lại phát hiện Dịch Thanh không ở trong trướng, tâm hắn khẽ động, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy đến đây, nhưng thật không ngờ lại nghe được kết quả này.

Về mặt Lận Kì Mặc vô tội, còn gật đầu, kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, vừa tắm xong đây. Nhưng mà Cảnh Hiên tới trễ, nếu không chúng ta đã có thể tắm cùng nhau rồi. Đi thôi Dịch Thanh, ngươì ở đây đã lâu, chắc là biết làm nhiều món ăn dân dã lắm phải không, đúng là tắm xong đói bụng thật đấy.”

Hắn vừa nói vừa lúi Khánh Nhiễm đang ngỡ ngàng rồi đi, Khánh Nhiễm mơ mơ màng màng để mặc hắn kéo, quay đầu lại nhìn người đang đứng bất động ở bờ suối, lại chạm phải ánh mắt nóng rực của hắn. Cả người nàng run lên, vội nghiêng đầu qua chỗ khác, theo Lận Kì Mặc bước vào cánh rừng.

Vừa vào trong bụi rậm, Khánh Nhiễm đã hất tay hắn ra, mắt hơi trầm xuống nhìn hắn: “Tại sao ngươì lại giúp ta?”

Chẳng trách khi nãy nàng lại có thể ném hắn xuống nước dễ dàng như vậy, rõ ràng tên này có ý! Có ý làm ướt người, có ý giúp nàng che giấu. Nếu thật sự để Yến Hề Ngân thấy nàng tắm một mình vào ban đêm, suy nghĩ của Yến Hề Ngân lại tinh tế, không sinh lòng nghi ngờ mới là lạ. Nói như vậy, rõ ràng Lận Kì Mặc đã sớm nhìn ra thân phận nữ nhi của nàng!

“Hừ! Quả là thường xuyên dạo kĩ viện! Kinh nghiệm thật phong phú!”

Khánh Nhiễm thấy nụ cười trên môi Lận Kì Mặc khế cứng lại, lúc này mới giật mình phát hiện nàng đã vô thức nói ra suy nghĩ trong lòng từ lúc nào. Thấy hắn thay đổi nét mặt, trong lòng nàng hơi hoảng sợ, nhưng sau lại cảm thấy mình cần ngay không sợ chết đứng, vội thẳng người mở to mắt lườm hắn.

Rõ ràng nàng chỉ nói đúng sự thật! Tại sao phải sợ!

Lận Kì Mặc bỗng nhiên nở nụ cười, gian xảo cong khóe môi, chợt tiến lại gần nàng: “Phải rồi, đáng người Dịch Thanh yêu kiều như vậy, chỉ bằng mấy mảnh vải bố thì làm sao che giấu được.”

Giọng hắn trầm thấp mê hoặc, ánh mắt chăm chú, càng hiện lên vẻ tà ác xấu xa, hơi thở đều đều phả lên mặt nàng, khiến nàng vô cùng hoảng sợ.

Giọng hắn dần dần thấp xuống, làm trái tim nàng đập dồn dập, lui từng bước một ra sau. Chết tiệt, nàng dám chắc thằng nhãi này có ý!

“Ngươi làm gì vậy!”

Khánh Nhiễm hét một tiếng, nhưng giọng nói lại chẳng có sức đe dọa.

Phía sau đã là thân cây to lớn, Khánh Nhiễm còn chưa kịp nghiêng người, Lận Kì Mặc đã đem thân thể cao lớn của mình lấn tới, cười ha ha.

Hắn nâng lọn tóc trước ngực Khánh Nhiễm, cuốn vào đầu ngón tay, gương mặt cười xấu xa: “Dịch Thanh nghĩ xem ta muốn làm gì? Ở cạnh tôi lửa tắt đèn này, cô nam quả nữ... Chắc chắn, một tiểu mỹ nhân như vậy, chỉ có Cảnh Hiên đầu đất mới xem ngươi là nam nhân.”

Cơ thể hắn mang theo hơi nước tươi mát, nhưng lại khiến nàng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nước trên mái tóc đen vẫn nhỏ tí tách, nước chảy xuống sống mũi hoàn mỹ, lướt qua chiếc cổ mềm mại, rồi nhập vào vạt áo hơi mở rộng.

Khánh Nhiễm chưa bao giờ cảm thấy lúng túng như vậy, hoảng loạn trong lòng khiến ngực nàng phập phồng dữ dội, nhưng điều này càng tệ hơn, nàng rõ ràng nhận thấy cơ thể hắn chợt cứng đờ.

“Cảnh Hiên là quân tử, nhưng Tứ lang ta không phải, theo như Dịch Thanh nói, Tứ lang kinh nghiệm phong phú, mỹ sắc lại không ngừng tấn công như vậy, chắc chắn... làm sao chịu nổi đây.”

Hắn nói xong thì chống hai tay lên, vây chặt Khánh Nhiễm ở trước người, rồi cúi người tiến lại gần nàng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, sự việc liên tiếp lại diễn ra trong chớp mắt, thậm chí Khánh Nhiễm còn chưa phục hồi tinh thần từ chuyện tắm đêm lúc này.

Nàng không hiểu, rõ ràng như mấy lần trước, nàng đều đến khe suối này để tắm rửa thật sạch sẽ, nhưng tại sao đột nhiên lại có hai người đàn ông xông ra, còn bị lôi đến nơi này. Tại sao lại có một gương mặt tuấn tú càng ngày càng phóng đại trước mắt nàng!

Đầu nàng nỗ vang một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại, hét lớn.

“A! Cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54

Gương mặt tuần tú không ngừng tiến đến gần, Khánh Nhiễm theo bản năng nhắm mắt lại, hét lớn một tiếng. “A! Cút đi!”

Nghe thấy tiếng hét của nàng, hai vai của Lận Kì Mặc run rẩy, không kiềm nén được ý cười, hắn đưa mắt nhìn Khánh Nhiễm, lại thấy nàng nhắm chặt mắt, lông mi thật dài run run khe khẽ.

Giờ phút này, hắn chợt cảm thấy nàng vô cùng mềm yếu, giống như một đóa hoa sương mùa thu nhẹ nhàng lay động trước gió, mềm mại sạch sẽ.

Lận Kì Mặc vốn chỉ muốn trêu chọc nàng một chút, nhưng lúc này lại ngẩn ngơ, hắn thất thần nửa ngày, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu xuống.

Khánh Nhiễm mở mắt ra, vừa lúc thấy nụ cười trêu chọc trên môi hắn chợt nhạt dần, đôi mắt chuyên chú rạng rỡ như ánh sao trên bầu trời, gương mặt tuần tú ngày càng ép xuống, khiến lòng nàng rung động.

Hơi thở ấm áp tới gần, đầu nàng mơ màng, chỉ biết vô thức quay đầu đi, đôi môi ướt át của Lận Kì Mặc đã dán lên gò má bên phải của nàng.

Hai người đồng thời cứng đờ, trong khoảnh khắc thời gian dường như ngừng lại. Khánh Nhiễm tròn to mắt, trái tim đập liên hồi, tựa như sẽ nhảy khỏi lồng ngực. Rung động vang dội làm nàng không thể chịu đựng được nữa, cơ thể ấm áp của hắn dán phía trước, càng khiến nàng cảm thấy áp lực thật nặng nề, cuối cùng không nhịn được ngo ngoáy một cái.

Lận Kì Mặc ngẩng đầu lên, nụ cười trên môi cứng đờ, lúc nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của nàng gần trong gang tấc, hắn mới giật mình, trái tim đập thành thịch, nào còn dửng dưng như vừa rồi nữa. Hắn vội dời mắt đi, cười ha ha buông tay ra, xoay người lại bước nhanh lên trước, nhưng miệng thì vẫn lẩm bẩm.

“Thô thanh thô khí, ngươi đã ăn cái quỷ gì vậy, giọng nói y hệt một tên đàn ông, thật mất hứng!”

Khánh Nhiễm mở mắt ra, nghe hắn nói như vậy, trong lòng biết nàng lại bị tên tiểu tử này trêu chọc, liền bực tức bay lên đá một cước về phía hắn.

“Đang ghét.”

Lận Kì Mặc làm như bị dọa sợ nhảy sang một bên, giả vờ đáng thương cười vô tội với nàng: “Đùa chút thôi, đừng nóng giận mà.”

Hắn vừa nói vừa chộp lấy bàn chân đang bay tới của Khánh Nhiễm, tám tấc nói: “Chân của Nhiễm Nhiễm đẹp quá, vừa thanh tú lại vừa đáng yêu.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, nhanh chóng ngừng động tác. Nàng cũng không cảm thấy kì lạ, dù sao ngay cả thân phận nữ nhân của nàng hắn cũng đoán được, vậy thì tám chín phần mười hắn đã nhận ra nàng từ lâu.

“Sao ngươi có thể nhận ra ta?”

Lận Kì Mặc cười đắc ý tiến lại gần Khánh Nhiễm, vươn tay muốn ôm lấy hông của nàng. Khánh Nhiễm giật mình, vội lùi ra sau, nhanh chóng chộp lấy tay hắn rồi cảnh giác nhìn hắn.

“Nếu ngươi còn dám động tay động chân, cẩn thận ta vặn gãy móng vuốt của ngươi!”

Lận Kì Mặc nhún vai, tay chuyển hướng sửa lại mái tóc rơi trước mặt Khánh Nhiễm, nhẹ giọng nói: “Diện mạo của một người có thể thay đổi, nhưng phản ứng lại không thể lừa được người khác. Lúc ngươi căng thẳng sẽ vô thức nhắm mắt lại, vành tai cũng đỏ bừng, chuyện này Nhiễm Nhiễm không phát hiện ra sao?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, có ư?

Lận Kì Mặc thấy nàng suy nghĩ, cười khê lấy tay vén tóc nàng ra sau tai, Khánh Nhiễm bực bội giựt lại lọn tóc bị hắn nắm, thuận thế vươn một tay chộp lấy bả vai hắn, một tay khác lại nắm cổ tay hắn, dùng sức ấn mạnh xuống dưới.

Lận Kì Mặc kêu thảm một tiếng, Khánh Nhiễm đã buông tay ra cất bước rời đi.

“Ta nói, không được động tay động chân!”

Lận Kì Mặc nhìn bóng nàng đi xa, giờ tay khẽ chạm vào đôi môi của mình, chợt nở nụ cười, mắt hắn cũng sáng lên, gọi nàng một tiếng rồi đuổi theo, chu miệng nhìn Khánh Nhiễm.

“Nhiễm muội muội, sao ngươi lại ghi thù như vậy. Điểm này ngươi phải cố gắng học tập ta, ta chẳng bao giờ ghi thù cả.”

Hai người bắt hai con gà rừng, khi trở lại bên bờ suối đã thấy Yến Hề Ngân đang dậm chân đi đi lại lại, gương mặt có vẻ vô cùng lo lắng. Hắn thấy hai người trở lại, liền bước nhanh đến đón, nhíu mày nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm chưa bao giờ thấy hắn như vậy, trong lòng căng thẳng, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Chiến quân lại có hướng đi mới sao?”

Về mặt Yến Hề Ngân nghiêm trọng, khoe môi khê mấp máy, quay đầu nhìn Lận Kì Mặc khó xử.

Lận Kì Mặc cao giọng cười, ném hai con gà rừng vẫn đang cố gắng đập cánh trong tay, cười nói: “Xem ra hôm nay không có lộc ăn rồi, nếu đã có quân tình, Tứ lang cũng không quấy rầy nữa.”

“Ngày khác Cảnh Hiền sẽ cùng Tứ lang uống rượu thỏa thích.”

Lận Kì Mặc gật đầu với Yến Hề Ngân, rồi xoay người đi về phía quân doanh, đi được một khoảng xa, hắn lại quay đầu nhìn hai người đứng bên bờ suối, lắc đầu nói.

“Cảnh Hiền à Cảnh Hiền, ngươi bảo ta phải nói với người thế nào đây...”

Vừa rồi khi Khánh Nhiễm bị Lận Kì Mặc kéo đi, Yến Hề Ngân đã suy nghĩ rất nhiều. Hắn luôn cảm thấy Lận Kì Mặc và Dịch Thanh dường như đã quen biết nhau từ trước, không phải đối với bất kì ai Lận Kì Mặc cũng tỏ ra nhiệt tình như vậy, Dịch Thanh càng không cần nói, tính cách vốn lãnh đạm

Nhưng hai ngày nay theo hắn quan sát, khi hai người gặp nhau lại không còn như thế nữa. Nhất là Dịch Thanh, biểu hiện chán ghét của hắn đối với Tứ lang quá rõ ràng.

Chán ghét, nếu từ này đặt vào trường hợp của người khác thì không cần nói đến, nhưng đặt trên người Dịch Thanh lại có vẻ mãnh liệt. Cho đến bây giờ, đối với người khác Dịch Thanh luôn tỏ vẻ hồ hững, có thể nói là lạnh lẽo tuyệt tình. Hắn chán ghét Tứ lang, còn thể hiện rất rõ ràng, đây không phải là cách cư xử nên có đối với người vừa quen biết.

Hắn nhớ lại chuyện ở Thước Ca thành, nữ tử trong tù lâu có tướng mạo giống Dịch Thanh, nữ thích khách trong yến hội giống Dịch Thanh, binh lính Chiến quốc đến sứ thần quán truy bắt thích khách, Lận Kì Mặc hòa thiêu sứ quán, ngay cả chuyện Dịch Thanh cầm thù Chiến Anh Đế.

Tất cả đều nối liền thành một đường thẳng, gần như đã có thể khẳng định được một đáp án, đây cũng là lí do hắn phái người đến Thước Ca thành điều tra nữ thích khách kia.

Khi này nghe Tứ lang nói hắn và Dịch Thanh cùng nhau tắm rửa, trong đầu hắn hoảng loạn, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, lại phát hiện ra điều không đúng. Nếu suy luận của hắn chính xác, hai người đã sớm quen biết nhau, Tứ lang vì giúp Dịch Thanh che giấu mà làm vậy cũng không chừng.

Trong lòng hắn đau khổ, thực sự chịu đựng không nổi, khi nhìn thấy hai người cùng nhau trở về, hắn cảm thấy phải thử thăm dò một phen.

Khánh Nhiễm thấy Lận Kì Mặc đã đi xa, mà Yến Hề Ngân vẫn đứng bất động, không khỏi kinh ngạc, lo lắng nói.

“Vương gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Yến Hề Ngân cười nhạt đi về phía khe suối, ngồi xuống tảng đá rộng lớn ven bờ, hắn ngẩng đầu nhìn Khánh Nhiễm, nói: “Ngồi đi, cũng không phải chuyện quan trọng gì. Chỉ là... Ta có vài lời muốn nói với ngươi.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, liền ngồi xuống bên cạnh hắn, cười ha ha: “Vương gia có gì muốn nói thì nói đi.”

Yến Hề Ngân chau mày, nửa ngày mới cất lời: “Dịch Thanh, hình như ta bị bệnh rồi.”

Khánh Nhiễm ngăn ra, chớp mắt hai cái, rồi kéo cổ tay đang đặt bên cạnh của hắn lên bắt mạch, nàng ngạc nhiên nói: “Chân khí của vương gia dồi dào, mạch đập cũng bình thường, không có bệnh.”

Yến Hề Ngân nhìn cổ tay đang nằm trong tay nàng, lắc đầu nói: “Không, ta thật sự bị bệnh, ngực rất khó chịu.”

Khánh Nhiễm vô cùng kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ là bệnh tim? Vương gia, ngực ngài cảm thấy khó chịu như thế nào?”

Yến Hề Ngân nhìn nàng chăm chăm, nửa ngày mới thở dài một hơi, nâng mắt nhìn những ngọn sóng lăn tăn trong con suối nhỏ: “Ta... Không hiểu sao trong đầu ta mỗi giờ mỗi khắc đều hiện lên gương mặt của một người, luôn muốn gặp mặt “hắn”, nhìn thấy “hắn”, nếu một ngày không gặp, ngực ta sẽ cảm thấy rất khó chịu, gần như trống rỗng vậy. Nhưng khi gặp được “hắn” rồi, ta lại không biết phải đối mặt với “hắn” thế nào, trái tim giống như bị cái gì đó chặn lại, treo giữa không trung, ăn không ngon cũng ngủ không được, thật sự rất khó chịu. Dịch Thanh, nếu cứ như vậy ta sẽ phát điên mất, ngươi nói xem ta mắc bệnh gì thế?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, bật cười một tiếng, khi thấy Yến Hề Ngân nâng đôi mắt sâu thẳm nhìn mình chăm chăm, nàng vội vỗ tay nói: “Chúc mừng Vương gia, Vương gia không bị bệnh đâu, đây thật ra là một chuyện tốt, vì trong lòng Vương gia đã có cô nương mà mình thích. Chúc mừng Vương gia tìm được ý trung nhân, Vương gia sẽ sớm có Dục Vương phi thôi.”

(Từ hắn và từ nàng đồng âm, nên Khánh Nhiễm hiểu lầm ý của Yến Hề Ngân ^^)

Yến Hề Ngân nhìn ánh mắt sáng như sao của nàng, bỗng nhiên ngẩng mặt lên trời thở dài, lại nói: “Hóa ra là như vậy! Ta nên làm thế nào cho phải đây?”

Khánh Nhiễm bật cười: “Vương gia nên đến bày tỏ với cô nương nhà người ta, ngài đường đường Vương gia, vừa anh tuấn bắt phàm, lại là anh hùng trong lòng tất cả người dân Tinh quốc, còn sợ cô nương kia từ chối sao! Cô nương mà Vương gia thích, nhất định là tuệ tú vô song.”

Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Ngân không những không vui vẻ, ngược lại còn nhủ chặt mày hơn, nàng không khỏi sùng sốt, thu nụ cười nhìn hẩn.

Yến Hề Ngân lắc đầu cười đau khổ, đột nhiên nắm lấy tay của Khánh Nhiễm, khoe môi mấp máy một chút, giống như đã hạ quyết tâm, nói: “Thế nhưng, nếu người ta thích lại là... một nam tử thì sao?”

Khánh Nhiễm bị hụt hơi ho khan mấy tiếng, cảm nhận được bàn tay của Yến Hề Ngân chợt nắm chặt hơn, nàng vội điều chỉnh nét mặt, cố gắng hết mức để biểu cảm được bình thường, nhìn về phía Yến Hề Ngân.

“Vương gia, ngài... ngài bắt đầu thích người đó từ lúc nào?”

Yến Hề Ngân thờ dài: “Mùa đông năm ngoái.”

Khánh Nhiễm cũng thờ dài, nói: “Vương gia, xưa nay trong quân vốn không lạ gì chuyện nam phong, Dịch Thanh cũng không khinh thường những người như vậy. Nhưng... nhưng ngài là Vương gia cao quý, chuyện này thật sự không thích hợp với ngài đâu, Dịch Thanh khuyên ngài, nên mau chóng bỏ ý niệm này đi.”

Nàng nói xong, liền hồi tưởng cẩn thận, mùa đông năm ngoái Yến Hề Ngân không rời khỏi quân doanh, như vậy hẩn thích thuộc hạ của mình sao?

Chẳng lẽ là Tô Lượng?!

“Dịch Thanh cũng nghĩ như thế ư?”

Yến Hề Ngân thấy nàng vẫn không rút bàn tay đang bị nắm ra, trong lòng chợt vui vẻ. Nếu nói Dịch Thanh thật sự là nam nhân, lúc này biết hẩn có long dương chi hảo, thì phải tránh hẩn như rắn rết mới đúng.

Khánh Nhiễm nặng nề gật đầu: “Vương gia nên sớm bỏ ý niệm này đi, thứ nhất Thánh thượng sẽ không chấp nhận để ngài làm như vậy, thứ hai... thứ hai, ta thấy Tô Lượng cũng không giống người thích chuyện nam phong, Vương gia...”

“Tô Lượng? Liên quan gì đến Tô Lượng?!” Yến Hề Ngân kinh ngạc nói.

Khánh Nhiễm sùng sốt: “Không phải Vương gia thích Tô Lượng sao?”

Yến Hề Ngân nhất thời dở khóc dở cười, thấp giọng thờ dài: “Bản vương nói là tiểu tử Tô Lượng kia khi nào!”

Khánh Nhiễm nghĩ lại, cũng phải, nếu là Tô Lượng, thì cũng không cần đến mùa đông năm ngoái mới bắt đầu, dù sao Tô Lượng cũng đã theo Vương gia hơn mười năm. Chờ một chút! Mùa đông năm ngoái!

Nàng chợt giật mình, la “A ” một tiếng, vùng vẫy thoát khỏi tay của Yến Hề Ngân, vội đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ.

Khoe môi Yến Hề Ngân chợt hiện lên nụ cười, không cho nàng lùi bước, đứng dậy nói: “Ta thích người có võ công cao hơn Tô Lượng, dung mạo còn thanh tú hơn Tô Lượng, đáng người cũng phải mảnh mai một chút.”

Khánh Nhiễm bị hẩn ép bước từng bước ra phía sau, chỉ cảm thấy đôi mắt đang nhìn mình chăm chú dường như mang theo từ lực, hút cả người nàng vào trong đó, trái tim nàng đập rộn rã, gót chân chợt âm ụt, không ngờ nàng đã lùi tới mép suối.

“Vương gia, ta... ta đường đường là nam nhi thất thước, Vương gia đừng đùa như vậy nữa, ta... ta phải về đây.”

Nàng nói xong, rồi vòng qua Yến Hề Ngân chạy về phía quân doanh, đầu cũng không dám quay lại, bên tai vang lên tiếng gió vù vù, nhưng nàng lại cảm thấy hai gò má nóng hổi, đầu óc trống rỗng.

Yến Hề Ngân nhìn bộ dạng chạy trốn chết của nàng, bỗng cười sảng khoái, gương mặt chưa bao giờ có vẻ nhẹ nhõm sung sướng như lúc này.

Dịch Thanh a Dịch Thanh, nếu ngươi là nam tử, lúc này phải buồn bực phần nộ mới đúng, không nên lúng túng như vậy. Ta thật ngu ngốc, đến bây giờ mới phát hiện ra chân tướng.

Phía sau truyền đến tiếng cười ha ha của Yến Hề Ngân, chân Khánh Nhiễm vấp một cái, càng chạy trốn nhanh hơn.

“Dịch Thanh, ta mặc kệ ngươi giả nam đến quân doanh để làm gì, kể từ ngày hôm nay, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 55

Khánh Nhiễm chạy về doanh trường, chỉ cảm thấy trái tim đập kịch liệt, hai gò má nóng hổi như rặng mây lửa, nàng rót nước uống liền mấy hớp, rồi nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Trong đầu một hồi là đôi mắt đen nhánh của Yến Hề Ngân, một hồi lại thoáng qua dáng vẻ trêu đùa lưu manh của Lận Kì Mặc, nàng cảm thấy trái tim như một chú hươu hoảng loạn, không thể khống chế được, lúc thì mong đợi, lúc lại phiền não, nàng cũng không biết bản thân đang mong đợi điều gì, lại chẳng biết sau này nên đối mặt với Yến Hề Ngân thế nào.

Nàng cảm thấy đêm nay thật rối loạn, hết thấy đến quá bất ngờ, khiến nàng không biết nên đối mặt làm sao. Kịp trước nàng vì em trai nên không có thời gian để quan tâm đến chuyện tình cảm. Có hai cậu bé từng theo đuổi nàng, nhưng trời mới biết, ngay cả dáng vẻ của họ thế nào nàng còn chẳng nhớ nổi.

Từ khi đến thế giới này, thù hận đè nặng trên vai khiến nàng không thể thở nổi, trận đại hỏa ở Mông Sơn đêm đó đã cướp đi tất cả người thân của nàng, năm linh hồn đã khuất chôn chặt trong lòng, làm đầu nàng chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là sống vì báo thù.

Từ lúc gia nhập quân doanh tới nay, chứng kiến nhiều cảnh gió tanh mưa máu, tận mắt nhìn thấy biết bao cảnh thương vong, dân chúng lâm than cơ cực, tâm hồn non nớt của nàng cũng dần dần thay đổi, thù hận trong lòng đã không còn quan trọng như vậy nữa. Trong lòng nàng có một mục tiêu xa hơn, một tâm nhìn lớn hơn, đó là góp một phần sức lực, một phần tư tưởng, để giúp thiên hạ sớm ngày an bình.

Nhưng những chuyện xảy ra đêm nay lại khuấy đảo khiến lòng nàng không yên, nàng đứng dậy đi qua đi lại vài bước, vén màn trướng lên, nhìn bầu trời đêm sâu thẳm, bầu trời đầy sao lóe lên ánh sáng, tựa như đôi mắt lấp lánh của mẫu thân.

“Nurong, người dạy nữ nhi đi...”

Gió đêm xoa nhẹ hai gò má, nhìn chốn quân doanh yên tĩnh mà nghiêm nghị, núi non chập chùng ở xa xa, lòng Khánh Nhiễm cũng dần lắng xuống, ánh mắt nàng khôi phục vẻ trầm tĩnh, rồi xoay người bước vào đại trướng.

Mà một đêm này, chủ trướng ở cách đó không xa cũng không quá yên tĩnh.

Lận Kì Mặc nằm trên tháp nghe tiếng xoay người liên tục của Yến Hề Ngân bên trong nội trướng, không hay biết mình đang khẽ chau mày. Giờ tay vuốt ve đôi môi một lần nữa, nơi đó dường như còn để lại một cảm giác khác thường, nghĩ đến chuyện mỗi lần ở trước mặt Khánh Nhiễm bản thân lại mất khống chế, trong lòng hần liền dâng lên một cảm xúc khó hiểu.

Không thể nghi ngờ, đối với Thanh muội muội có tính cách kiên cường, từ nhỏ hần đã vô cùng yêu mến, thậm chí có thể nói là thương yêu nàng. Nhưng chỉ vậy thôi ư? Vì sao tối nay thấy Cảnh Hiên mang về mặt vui mừng trở về, hần lại cảm thấy không thoải mái, ngực bứt rứt như có con kiến đang gặm nhấm?!

Trong lòng khó chịu, hần không nịn được xoay người, lại nghe nội trướng truyền đến giọng nói của Yến Hề Ngân.

“Tứ lang, chưa ngủ sao?”

Lận Kì Mặc bật cười: “Không phải Cảnh Hiên cũng thế à.”

Nội trướng vang lên tiếng cười khê, dường như mang theo sự sung sướng, tiếng cười thấp dần rồi không nghe thấy nữa, nửa ngày, Yến Hề Ngân nằm bên trong trướng nhẹ giọng nói.

“Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải làm phiền Tứ lang rồi.”

Yến Hề Ngân thấy ngoại trướng không có tiếng trả lời, nên xoay người nhắm mắt lại.

Doanh trường tĩnh lặng, chỉ còn những tiếng gió thổi qua lều bạt, cuốn vào tiếng bước chân chinh tề của binh sĩ. Cùng tiếng hí khe khẽ của ngựa đực trong đêm khuya tĩnh mịch, ngựa mẹ cũng theo đó than nhẹ một tiếng, âm ý khiến lòng người bắt đầu bất an.

Nam tử hán đầm máu nơi sa trường, nhưng dưới bóng đêm mê hoặc lòng người này, trong không gian tĩnh lặng này, nội tâm lại dâng lên hoài bão về một tình yêu nồng nhiệt, như một chú ngựa hoang tuột dây cương, như có con kiến từ từ gặm nhấm, làm người ta vừa vui mừng lại vừa khó chịu.

Trong yên lặng, dường như hai người đều cảm nhận được, nhưng không có ai lên tiếng, một đêm không nói chuyện.

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, Khánh Nhiễm đã ra khỏi đại trướng, vừa cất bước đến chủ trướng, màn trướng đã bị một lực mạnh tốc lên, Yến Hề Ngân nhẹ nhàng bước ra khỏi trướng.

Khánh Nhiễm hoảng hốt, vô thức cúi đầu muốn xoay người rời đi, nhưng giọng Yến Hề Ngân lại truyền đến.

“Dịch Thanh, chào buổi sáng.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, vội gạt đầu cười với hần, còn chưa mở miệng, Lận Kì Mặc đã xách tay nải bước ra.

“Cảnh Hiên, bây giờ Tứ lang sẽ đến Tùng Mật cốc. Có thể thuyết phục được Lục lão tướng quân hay không, Tứ lang cũng không nói trước được. Dịch Thanh, đi thôi.” Hân vừa nói vừa đi về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm sững sốt, Yên Hề Ngân lại vội vàng bước lên, đôi chân mày nhíu lại: “Tứ lang, ta phái Tô Lượng và Yên Vân Vệ cho người sai bảo được không, Dịch Thanh...”

“Cảnh Hiên, đoạn đường này Dịch Táp nhất định sẽ phái người ngăn cản, nhiều người ngược lại dễ kinh động đến địch nhân. Ta thấy ta và Dịch Thanh đi cùng nhau, dựa vào khinh công của hai chúng ta, phục binh muốn phát hiện cũng không dễ.” Lận Kì Mặc ngắt lời Yên Hề Ngân, nhíu mày nói.

Khánh Nhiễm lắng nghe, đại khái đã hiểu rõ, Yên Hề Ngân còn chưa tiếp lời, nàng đã vội mở miệng nói: “Lận tướng quân nói rất đúng, cứ để ta đi thì hơn, ta đi thu dọn đồ đạc đây.”

Nàng nói xong rồi nhanh chóng chạy vào doanh trường, vội vàng thu dọn quần áo và túi nước chạy ra ngoài. Thấy Yên Hề Ngân hơi nhíu mày, ánh mắt nàng lóe lên, quay đầu nhìn Lận Kì Mặc.

“Lận tướng quân, đi thôi.”

“Dịch Thanh.” Phía sau truyền đến tiếng gọi, Khánh Nhiễm quay đầu lại đối diện với đôi mắt sáng rực của Yên Hề Ngân.

Yên Hề Ngân tiến lên, nửa ngày mới thờ dài một tiếng, nói: “Đi đường nhớ cẩn thận, ta sẽ phái người chi viện ở cửa cốc U Giản.”

“Vâng, Vương gia yên tâm” Khánh Nhiễm đáp lời, rồi xoay người đuổi theo Lận Kì Mặc.

Khi hai người bước ra khỏi quân doanh, Lận Kì Mặc huyết sáo một tiếng, một chú ngựa với bộ lông trắng muốt chọt hí dài phóng ra từ rừng cây.

Khánh Nhiễm ngồi trên lưng Thanh Phong, chỉ cảm thấy khó hiểu, sao Phi Lưu của Yên Hề Ngân không ở trong chuồng ngựa mà lại chạy ra khỏi doanh. Khi con ngựa tiến lại gần, nàng mới phát hiện chiếc đuôi đang phe phẩy của chú ngựa trụi nhẵn, thân hình cũng không giống với Phi Lưu.

Thấy con ngựa kia chạy về phía Lận Kì Mặc, một người một ngựa vô cùng thân thiết, Khánh Nhiễm chỉ biết lắc đầu.

“Đây là Tiểu Bạch của ta, Tiểu Bạch, đây là Thanh Phong, sau này các người phải chung sống thật tốt đấy.” Lận Kì Mặc kéo Tiểu Bạch của hân đến trước mặt Thanh Phong, nghiêm túc nói.

Khánh Nhiễm nhớ Lận Kì Mặc trên chiến trường thích mặc ngân giáp, cưỡi ngựa trắng, cho nên được người đời gọi là Vân tướng quân. Giờ phút này lại thấy hân ngồi ngay ngắn trên lưng bạch mã, áo trắng bay bay, mặt mày tuấn lãng, nghiêm túc chỉnh chu, trái ngược hoàn toàn với vẻ đáng ghét thường ngày, làm nàng không khỏi tức tối nói.

“Đừng tưởng cưỡi bạch mã sẽ trở thành vương tử, hừ.”

Lận Kì Mặc thấy nàng giục ngựa đi trước, thì nhíu mày đuổi theo: “Sao hả? Ở trong lòng Nhiễm Nhiễm, chẳng lẽ chỉ cho phép Yên Hề Ngân cưỡi ngựa trắng à? Sao Tứ lang cảm thấy Nhiễm Nhiễm đang tránh mặt Cảnh Hiên vậy?”

Khánh Nhiễm sững sốt, trừng mắt liếc hân một cái, dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hân, không hiểu sao nàng lại cảm thấy chột dạ, vội vung roi ngựa xông ra ngoài.

Chân mày của Lận Kì Mặc nhíu chặt hơn, nhìn chăm chăm bóng nàng nửa ngày, rồi mới giục ngựa đuổi theo.

Sáng hôm sau, khi Mặt Trời giăng lên cao, hai cưỡi cùng đã vượt qua được một đỉnh núi, đến Ô Mãng sơn nằm phía nam Tùng Mật cốc. Nơi này đá nổi chân chịt, không có một bóng cây, sơn đạo khó đi, chỉ có thể cưỡi ngựa chạy chậm chậm.

Ngày mùa hè ánh nắng Mặt Trời gay gắt, Khánh Nhiễm đội nắng mà đi, bị hun đến mức đầu óc choáng váng, liếc mắt nhìn người bên cạnh đang nằm trên lưng ngựa, đầu đội mũ trúc ngủ thành thoi, trong lòng nàng không khỏi buồn bực, tháo túi nước uống liền mấy ngụm, thoáng chốc đã hết sạch.

Thấy Tiểu Bạch hí một tiếng tiến lại gần, Khánh Nhiễm liền quắc mắt lờm con ngựa kia, Thanh Phong dưới người cũng tự giác tránh sang bên đường, Khánh Nhiễm khẽ vuốt ve chiếc bồm của nó, cười nói.

“Thanh Phong, con là đứa trẻ tốt, đừng chơi với hài tử nhà người xấu kia, có biết chưa!”

“Ta đưa mũ cho người, người lại không cần, bây giờ còn ngồi đó chửi bới người khác, quả đúng là, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy bảo*.”

(* Đây là câu nói nổi tiếng của Khổng Tử)

Khánh Nhiễm hừ lạnh: “Ai muốn chiếc mũ rách của người, ta nói người xấu xa thì oan uổng cho người à?”

Lận Kì Mặc tháo mũ trúc xuống, vừa quạt vừa nhíu mày: “Đương nhiên rồi, nào có ai tốt hơn ta chứ.”

“Hừ, nếu người là người tốt, thì thiên hạ này cũng chẳng còn ai tốt nữa!”

“Chắc chắc, hóa ra trong lòng Nhiễm Nhiễm Tứ lang lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, có thể so sánh với thiên hạ sao.”

Khánh Nhiễm trừng mắt liếc hán một cái, mặc kệ hán, giục ngựa rời đi. Đường như có làn gió bỗng thổi tới, trước mắt nàng lóe lên, một chiếc mũ trúc đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

“Qua đỉnh núi này, thì có thể nhìn thấy rừng rậm rồi.”

Khỏe môi Khánh Nhiễm hiện lên nụ cười, sau đó nàng vội điều chỉnh gương mặt, nhàu mày nhìn hán: “Sao ngươi lại biết rõ địa hình ở đây như vậy?”

Lận Kì Mặc nhún vai: “Ta xem sách.”

Hán nói xong rồi sò vào lòng lấy vài cọng cỏ vừa hái khi nãy, ném hai cọng về phía Khánh Nhiễm, bản thân lại thông thả cầm một cọng nhét vào miệng, nhai nhai.

Khánh Nhiễm hoài nghi, học theo hán nhét cỏ vào miệng ăn, một vị ngọt nhẹ nhàng khoan khoái chọt lan tỏa, làm giảm bớt sự khô nóng trên người, mặt nàng không khỏi giãn ra, phe phẩy cọng cỏ trong tay.

“Cảm ơn.”

Lận Kì Mặc cảm thán một tiếng, khẽ vuốt ve chú ngựa dưới người: “Tiểu Bạch, nhìn thấy chưa? Nữ nhân đều dễ đổi thay như vậy, phải cố gắng thôi!”

Khánh Nhiễm nghe hán nói thế, lại bắt đầu nổi dóa.

Hai người vượt qua đỉnh núi, lúc chạy vào rừng rậm, Khánh Nhiễm đã thấy thấp thoáng một ngôi nhà ẩn hiện giữa sơn cốc, khói bếp lượn lờ, làm mắt nàng sáng lên.

“Nhìn kia, có nhà dân!”

Lận Kì Mặc cũng cong môi cười: “Đi thôi, đói bụng lắm rồi.”

Lúc cười ngựa chạy xuống, mới thấy đó là một căn nhà hẻm*, lưng tựa vào vách núi, hàng rào làm bằng gỗ tạo thành một cái sân nhỏ, trông rất thanh tịnh đẹp đẽ.

(Nhà hẻm khu vực cao nguyên Hoàng Thổ ở Tây Bắc, Trung Quốc, người ta đào những cái hang ở vách núi đá để ở, nên gọi là nhà hẻm)

Trong sân có một đại hán vạm vỡ đang khom người cho gà ăn, miệng không ngừng kêu “cục cục”. Còn có một tiểu đồng khoảng năm sáu tuổi, ngồi cạnh bàn đá chơi xếp gạch.

Hai người chạy đến trước sân, Lận Kì Mặc phát áo nhảy xuống, thấy hán từ ngẩng đầu lên, hán bèn nhanh chóng nở nụ cười: “Làm phiền huynh đệ, chúng ta đi đường đến đây, bụng đói từ sáng đến giờ, chẳng hay huynh đệ có thể cho chúng ta xin một ít cơm canh không?”

Hán nói xong rồi lấy một thỏi bạc vụn giắt bên hông ra, hán từ sừng sốt, gương mặt hiện lên vẻ vui mừng, vội mở hàng rào, một tay nhận lấy thỏi bạc, một mặt nghênh đón bọn họ vào trong.

“Xin mời hai vị, hai vị cứ vào nhà nghỉ ngơi một lát, ta sẽ đi làm chút thức ăn.”

Khánh Nhiễm gật đầu với hán tử, theo hướng hán chỉ bước vào nhà, Lận Kì Mặc lại đứng nhìn đứa trẻ chơi xếp gạch trong sân một lúc, sau đó mới nhanh chóng cất bước đi theo. Nhà hẻm là một nơi ở rất tốt, mùa đông ấm áp, mùa hạ lại mát mẻ, hai người vừa bước vào nhà đã cảm thấy hơi mát phả vào mặt, hơi thở cũng thông thoáng không ít.

Khánh Nhiễm ngồi xuống ghế, gương mặt hiện lên nụ cười. Lận Kì Mặc lại nhìn quanh nhà, ánh sáng trong mắt khẽ lóe lên.

Chỉ chốc lát hán tử đã từ bên ngoài bước vào, hán đặt một chiếc sọt nhỏ đựng màn thầu lên bàn, rót nước trà, cười nói: “Phụ nữ trong nhà chết sớm, cơm canh sơ sài, mong hai vị không chê, ta sẽ đi làm thêm một ít dưa cải, hai vị cứ dùng thông thả nhé.”

Lận Kì Mặc cũng nhếch miệng cười: “Đại ca đừng vội, chúng ta dùng một chút rồi đi ngay thôi, chẳng hay ở đây đại ca có rượu nhạt không?”

“Có, có, huynh đệ đợi một chút, ta sẽ đi lấy cho ngươi.”

Nghe hán nói muốn uống rượu, Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đang muốn đặt chung trà lên môi, lại nghe Lận Kì Mặc thở dài một tiếng.

“Dịch Thanh, ngươi còn nhớ lửa lông ngắn của ta không? Là con ngựa màu xám tro bị ngươi cướp ở Thước Ca thành ấy. Hôm nay là ngày giỗ của nó, không biết ở giới bên kia nó có sống tốt không.”

Trong nháy mắt đại hán đã trở lại, Khánh Nhiễm nhìn Lận Kì Mặc vẫy chén rượu kia xuống đất, nhớ tới con ngựa biết uống rượu của hán, suy nghĩ lại một chút lời hán vừa nói, trái tim liền đập rộn, nàng vội khuyên nhủ an ủi nói.

“Ngươi đừng đau khổ nữa, không phải Tiểu Bạch bây giờ rất tốt sao, còn tốt hơn con lửa lông ngắn kia nhiều.”

Đại hán cười nói: “Lần đầu tiên ta được nghe ngựa biết uống rượu đấy.”

Lận Kì Mặc cười, đứng dậy cầm vò rượu, tay khác cầm chiếc chén rồng, cười nói: “Ha ha, ngựa của ta đều biết uống rượu cả, hôm nay ta sẽ cho huynh đệ được nhìn thấy tận mắt.”

Hắn nói xong rồi bước ra ngoài, Khánh Nhiễm cũng cười đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai đại hán: “Đi nhìn một chút chứ? Chú ngựa đó cũng cực khổ mấy ngày nay, huynh đệ của ta là một tên yêu ngựa mà.”

Đại hán sùng sốt, thấy hai người bước nhanh ra ngoài, hắn cũng vội vã đuổi theo. Lận Kì Mặc thấy Khánh Nhiễm đã đi theo, liền nháy mắt với nàng, hai người đồng thời bay lên, trong thoáng chốc tựa như hai luồng điện nhảy lên lưng ngựa.

Cùng lúc đó, vò rượu cầm trong tay Lận Kì Mặc đã bay về phía hán tử nhanh như chớp, tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Hai người còn chưa quay đầu ngựa, ba mũi tên mang theo hàn khí lạnh thấu xương đã lao vút đến, làm Khánh Nhiễm cả kinh.

Hai người gần như đỡ tên cùng một lúc, đồng thời cuời ngựa xông ra ngoài. Ba mũi tên bị Lận Kì Mặc chắn mất hai tên, Khánh Nhiễm chỉ đỡ một mũi, nhưng đã thấy cổ tay tê rần, lồng ngực chấn động dữ dội. “Nội lực thật lợi hại”, nàng nghĩ thầm quay đầu, vừa lúc thấy năm sáu người nhảy ra liên tiếp từ chiếc giếng nhỏ trong sân.

“Thề tên thật bá đạo!”

“Đừng quay đầu, chạy mau!”

Tiếng hét của Lận Kì Mặc truyền đến, Khánh Nhiễm cảm thấy giọng nói của hắn chưa bao giờ căng thẳng và nghiêm túc như lúc này, nàng không khỏi giật mình, càng giục ngựa chạy nhanh hơn.

“Bắn!” Tiếng rống giận truyền đến.

Ngay lập tức tiếng tên bắn càng vang dội hơn, nghe tiếng vang và lực đạo vừa rồi, phía sau chắc chắn có không dưới mười người. Giờ phút này, tuy nàng không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh mưa tên dày đặc. Rốt cuộc đây là loại người gì, tại sao mỗi người đều có thể bắn tên như thần!

“Bỏ ngựa, chạy vào rừng!”

Giọng nói của Lận Kì Mặc bị tiếng tên lấn át, Khánh Nhiễm cũng biết lực tên như thế này không thể ngăn cản được, nàng hoàn toàn không do dự, thân ảnh bay lên rồi chạy vào cánh rừng bên cạnh.

Tiếng kêu đau đớn của Thanh Phong chợt truyền đến, tìm Khánh Nhiễm thất lại, bước chân chậm một nhịp, mấy mũi tên lại cùng lúc đó lao vút đến, bay thẳng về phía nàng. Nàng vùng kiếm chém gãy hai mũi tên, tên bị nàng chém bay chệch vào gốc đá, nhưng vẫn lún vào mặt đá gần cả tấc!

Trong lòng hoảng hốt, tiếng tên vang lại truyền đến, Khánh Nhiễm còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã cảm thấy nặng trĩu. Lận Kì Mặc nhanh nhẹn đỡ hai mũi tên, đập chân vào thân cây, rồi nhanh như tia chớp xoay người lại, cố gắng nhào lên trước, đẩy Khánh Nhiễm ngã xuống đất.

Khánh Nhiễm bất ngờ chưa kịp né tránh, mặt đã nặng nề đập xuống lớp đất, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng lại nghe thấy tiếng tên xé gió lao đến, cùng với tiếng rên đau đớn của Lận Kì Mặc nằm phía trên.

Cơ thể Lận Kì Mặc run rẩy một cái, nhưng động tác lại không hề dừng lại, hắn đẩy Khánh Nhiễm ngã xuống đất, rồi ôm lấy thắt lưng nàng, vội vàng lăn vào cánh rừng, mấy mũi tên ở phía sau lao đến cắm vào đất, đuôi tên lắc lư không ngừng.

Đất rừng trũng xuống, hai người đã lăn mấy vòng trên đất, thế tên phía sau cũng yếu dần. Nấp phía sau tảng đá, Khánh Nhiễm nâng tay phủi đất trên mặt, nhưng đập vào mắt, lại chính là tấm lưng bị cắm một mũi tên của Lận Kì Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 56

Khánh Nhiễm phủi đất trên mặt, nhưng đập vào mắt, lại chính là tấm lưng bị cắm một mũi tên của Lận Kì Mặc, mũi tên phập phồng theo ngực hắn, còn hơi rung rung, một dòng máu ngằn ngoè thấm xuống lớp áo trắng như tuyết, nhìn thấy mà giật mình.

Khánh Nhiễm cả kinh, còn chưa kịp nói gì, Lận Kì Mặc đã vịn vào tảng đá đứng dậy rất nhanh: “Đi mau!”

Lời nói chưa dứt, hắn đã kéo Khánh Nhiễm chạy sâu vào cánh rừng, trong lòng Khánh Nhiễm biết địch mạnh ta yếu, tình thế khẩn cấp, không thể trì hoãn dù chỉ một khắc, nàng vội thi triển khinh công theo sát hắn, một mặt nắm chặt thanh kiếm trong tay, chú ý phía sau.

Khinh công của hai người rất tốt, trong chốc lát những người phía sau đã không thể đuổi kịp, không bao lâu phía sau cũng không còn động tĩnh nữa. Khánh Nhiễm thấy máu nhuộm một mảng lớn trên lưng Lận Kì Mặc, nhưng hắn lại chưa từng dừng bước, trong lòng nàng thấy lo lắng, nhúu mày nhìn hắn, thấy gương mặt hắn trắng bệch, cắn chặt hàm răng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu vẫn không ngừng rơi xuống, làm nàng không nhận được sợ hãi nói.

“Tạm thời bọn họ không đuổi kịp đâu, nghỉ một lát đi, người như vậy sẽ không chịu được.”

Lận Kì Mặc lại không quay đầu, chân mày càng nhúu chặt hơn, chân cấp tốc lao lên trước: “Là Thập Tam Sát của Cao Dương Vương. Vừa rồi trong viện chỉ có tám người, nơi này không thể ở lâu.”

Khánh Nhiễm cả kinh, sớm nghe nói dưới trướng Chiến quốc Cao Dương Vương có mười ba thủ hạ với tài bắn cung siêu quần, mỗi người đều có nội công vô cùng lợi hại, chuyên dùng tên tấn công, tiễn pháp rất vượt trội. Lão đại Đồng Lộ được mệnh danh là đệ nhất thần tiễn của ngũ quốc, lực cánh tay hơn người, bắn tên bách phát bách trúng.

Mười ba người này cùng tiến cùng lùi, chưa bao giờ hành động một mình, khi đã xuất tên, người bị truy đuổi chỉ có đường chết, bọn họ tựa như tử thần, cho nên mới có danh hiệu như vậy. Vừa rồi trong viện chỉ có tám người, nói như vậy năm người khác nhất định đang ở gần đây.

Bởi vì chạy gấp gáp, lưng Lận Kì Mặc không ngừng trào ra máu, Khánh Nhiễm thấy sốt ruột, bèn nâng tay điểm vài huyệt đạo trên người hắn, không đợi hắn phản ứng, nàng đã nhanh nhẹn nắm lấy thắt lưng hắn, vác hắn lên vai, rồi nhanh như chớp lao vào cánh rừng hun hút.

Lận Kì Mặc gạt mình, trái tim đập thình thịch. Trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, nhưng lại nghiêm nghị nói: “Thả ta xuống, ta tạm thời chưa chết đâu.”

Tiếng gió rít gào thổi qua tai, đôi khi bụi gai cắt quần áo cửa vào da thịt, nhưng Khánh Nhiễm hoàn toàn không để ý, cứ dùng sức chạy như điên, hừ lạnh một tiếng.

“Ta không muốn nợ người ân huệ này.”

Lận Kì Mặc lắc đầu cười khẽ, cũng không nhiều lời nữa, máu tươi trên lưng chảy xuống như một cơn mưa, lướt qua cổ hắn, rồi nhỏ vào gáy của nàng.

Dòng máu nóng hồi thấm vào da, làm Khánh Nhiễm rung mình một cái, nàng cắn răng tiếp tục chạy như điên. Một tia sáng bạc chợt hiện lên, Tuyết Lang bỗng xuất hiện từ bụi rậm, nhanh như chớp phóng qua dòng suối ở phía đông khe cốc.

Mắt Khánh Nhiễm sáng lên, lập tức xoay người chạy theo hướng đó, nàng xuyên qua mấy bụi rậm, cuối cùng dừng lại bên bờ suối nhỏ.

“Tuyết Lang, làm tốt lắm.”

Nàng khen ngợi Tuyết Lang đang nhào người bên bờ suối thở hổn hển, không chút do dự bước xuống dòng suối, ngược dòng băng qua kia. Đoán chừng địch nhân đã không thể truy đuổi nữa, lúc này nàng mới lên bờ tiếp tục chạy vào cánh rừng.

Mồ hôi trên người chảy đầm đìa, cơ thể mệt mỏi, nàng đặt Lận Kì Mặc trên vai xuống, nhẹ nhàng giúp hắn dựa vào đại thụ, ngồi bệch xuống bên cạnh hắn, há miệng thở dốc.

Nhìn hai mắt hắn nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hô hấp cũng cực kỳ mỏng manh, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy áy náy, trong lòng đau đớn không chịu nổi. Nàng hít sâu một hơi, vội tay vào ngực áo Lận Kì Mặc, lúc chạm trúng một cái bình sứ nhỏ, trong lòng nàng không khỏi vui mừng.

Xác nhận bên trong bình sứ màu trắng là thuốc cầm máu, nàng cắn răng một cái, nhìn lưng của hắn. Mũi tên kia cắm thẳng vào người, cách rất gần trái tim, lưng của hắn bây giờ gần như đã tắm trong biển máu.

Gương mặt Khánh Nhiễm trắng bệch, nắm ngón tay cuộn lại, muốn nắm lấy mũi tên kia, Lận Kì Mặc lại đột nhiên cười khẽ một tiếng.

“Là lang nha tiễn. . . Người làm vậy. . . Là cứu ta, nhưng cũng lấy mạng ta. . .”

Tay Khánh Nhiễm run lên, xoay người nhìn hắn. Ánh Mặt Trời xuyên qua tán cây, chiếu vào gương mặt hắn, vết máu loang lổ nhòe lên dưới ánh nắng, khóe môi của hắn còn mang theo nụ cười bất cần thường ngày, nhưng Khánh Nhiễm lại cảm thấy nụ cười kia thật chói mắt, giờ phút này nàng chỉ hi vọng hắn có thể trêu chọc nàng như bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lận Kì Mặc khẽ dời mắt về phía đùi phải, Khánh Nhiễm sững sốt, vội cúi người vén tà áo của hắn, thấy hắn buộc một cây đao nhỏ trên đùi, mắt nàng hơi sáng lên, nhanh chóng rút ra.

Nàng chớp mắt nhìn cơ thể suy nhược của Lận Kì Mặc, dù trong lòng không nỡ, nhưng đành phải xé tà áo nhét vào miệng hắn.

“Người kiên nhẫn một chút, ta sẽ cố hết sức làm thật nhanh.”

Lận Kì Mặc lại không ngậm lấy khối vải kia, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta còn chịu được.”

Khánh Nhiễm sốt ruột liếc hắt một cái, xé thêm vài góc áo sạch sẽ rồi quỳ xuống phía sau hắn. Nàng rạch lưng áo hắn ra, tìm đúng miệng mũi tên, dùng dao găm cắt lớp thịt ở đó thành hình chữ thập. Lúc này chân mày nàng đã nhíu chặt, bàn tay run run cầm lấy thân tên.

“Nếu là nam nhân thì phải cố chịu đựng!”

Khánh Nhiễm nói lớn, vận lực xoay cổ tay, rút tên ra ngoài. Nhất thời máu bắn tung tóe, cho dù đã xử lí ổn thỏa, nhưng trên lang nha tiễn có đảo câu*, cho nên vẫn kéo ra một lớp thịt máu chảy đầm đìa. Lận Kì Mặc đau đến mức cơ thể run rẩy dữ dội, hai tròng mắt trũng lõm, nắm tay siết chặt lại với nhau, thống khổ hét lớn một tiếng.

(*Lang nha tiễn: là mũi tên làm từ nanh sói, đầu có bốn châu.)

(*Đảo câu: cái móc ngược.)

Tím Khánh Nhiễm đập như sấm, một khắc cũng không dám chậm trễ, điểm huyết, bôi thuốc, băng bó, làm liền một mạch. Khi tất cả động tác chấm dứt, nàng mới giật mình phát hiện Lận Kì Mặc đã không còn phản ứng nữa. Nàng lập tức cảm thấy sợ hãi, vội vỗ vào hai cái má lúm đất của hắn, run rẩy gọi.

“Lận Tử lang, ngươi chết rồi sao?!”

Gió núi chợt thổi mạnh hơn, làm nhánh cây lay động, quang ảnh chớp chòch, trong rừng chỉ còn nghe thấy tiếng kêu lo lắng của nàng. Khánh Nhiễm thấy Lận Kì Mặc không có phản ứng, chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang, giống như có đám mây trôi lơ lửng, giữa trời đất rộng lớn, chỉ còn lẻ loi một mình.

Viên mắt đỏ lên, gần như sắp rơi lệ, nàng nghẹn ngào nói: “Tiểu tử chết tiết kia, ngươi đứng lên cho ta, Vân Khánh Nhiễm không muốn nợ ngươi mạng này...”

“Nữ nhân... Ôn ào quá... Còn rủa ta chết, gia sẽ không cho ngươi toại nguyện.”

Tiếng nói suy yếu đến mức không thể nghe rõ truyền đến, Khánh Nhiễm sững sốt, nhìn khỏe mỗi Lận Kì Mặc nhẹ nhàng nhếch lên, chẳng biết từ khi nào hắn đã mở mắt ra, nháy mắt mấy cái trêu chọc nàng. Đường như nàng lại được nhìn thấy thiếu niên phong lưu luôn tràn trề sức sống đó.

Nàng lau hốc mắt nóng hổi, nhanh chóng nâng Lận Kì Mặc dậy, đỡ hắn nằm lên đùi mình: “Ngươi nghỉ một lát đi, có muốn uống nước không?”

Tóc tai của cô gái trước mặt đã sớm rối bời, tóc mai rũ xuống, bị mồ hôi làm ướt dính vào gò má, gương mặt nàng bình tĩnh, đôi mắt chứa vẻ quan tâm lo lắng. Lận Kì Mặc yên lặng nhìn nàng, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, nửa ngày mới chớp mắt một cái.

Khánh Nhiễm lập tức đỡ hắn nằm nghiêng xuống đất, rồi chạy tới bên bờ suối.

Lận Kì Mặc uống nước xong lại hôn mê bất tỉnh, Khánh Nhiễm nhìn cánh rừng âm u, dường như sắp có mưa to, nên vội chạy bốn phía tìm kiếm chỗ trú mưa.

Tới gần chập tối, sau khi diu Lận Kì Mặc vào một ngôi miếu trên núi, còn chưa tìm được củi đốt lửa, sấm chớp bên ngoài đã rền vang. Mưa rơi ngày càng nặng hạt, tiếng gió thổi vù vù, may thay sơn miếu này rất vững chắc, cũng không bị chột nước.

Vừa chạy qua chạy lại, cơ thể Khánh Nhiễm cũng đã vô cùng mệt mỏi, đỡ Lận Kì Mặc tựa vào vai mình, không bao lâu nàng cũng nặng nề ngủ thiếp đi.

Tuyết Lang nằm sấp bên cạnh Khánh Nhiễm, khẽ liếm bàn tay đang buông thõng xuống đất, thấy chủ nhân không có phản ứng, nó thấp giọng tru một tiếng, rồi nhào người, nhắm hai mắt lại.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc Khánh Nhiễm mơ màng mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc. Nàng vừa cử động, đầu vai đã nhẹ tênh, Lận Kì Mặc từ đầu vai tuột xuống, ngã thẳng xuống chân của nàng. Nàng cả kinh, sợ hãi đặt vào miệng vết thương sau lưng, nên vội vươn tay ra đỡ, ôm hắn vào lòng.

Gương mặt nam nhân dán trước ngực, làm tim Khánh Nhiễm đập thình thịch, chỉ cảm thấy tư thế này thật xấu hổ, hy vọng Lận Kì Mặc trăm ngàn lần đừng tỉnh lại lúc này. Nàng đang muốn nâng tay đỡ người hắn dậy, thì đúng lúc này, đầu Lận Kì Mặc lại khẽ ngo ngoay, thật sự mở mắt ra, dường như không rõ chuyện gì đang xảy ra, còn nhẹ nhàng cọ vài cái.

Khánh Nhiễm bị cọ, mặt lập tức đỏ bừng, nàng vội vã bật người lên hắt hắn ra ngoài. Hình như Lận Kì Mặc bị chạm vào vết thương, rên khẽ một tiếng, khi tỉnh táo hẳn, rốt cuộc mới ý thức được thứ mềm mại vừa cọ trước mặt mình là gì, nhất thời hắn cũng cảm thấy xấu hổ, vội ho nhẹ một tiếng chống người ngồi dậy.

Cả hai đều im lặng, thoáng chốc trong sơn miếu chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách, cùng với tiếng hít thở nặng nề của Lận Kì Mặc.

Một ánh chớp lóe lên phía chân trời, ầm ầm chấn động, làm sơn miếu chớp sáng. Khánh Nhiễm dùng khỏe mắt nhìn Lận Kì Mặc, thấy hắn nhắm chặt mắt, khuôn mặt trắng bệch, không hiểu sao trong lòng nàng lại cảm thấy đau nhói, nhẹ giọng nói.

“Còn đau không?”

“Không đau.”

Tuy giọng nói của Lận Kì Mặc còn có vẻ yếu ớt, nhưng không run như trước nữa, trong lòng Khánh Nhiễm hơi an tâm. Vết thương cách rất gần trái tim, còn lún sâu vào thịt, thăm nghĩ không đau mới là lạ, nàng thử phân tán sự chú ý của hắn, nghiêng người ngồi xuống cạnh hắn, hỏi.

“Sao người có thể phát hiện gia đình kia có vấn đề?”

Thấy Lận Kì Mặc nhẹ nhàng chống người lên, Khánh Nhiễm nâng tay đỡ hắn, giúp hắn ngồi dựa vào vách đá phía sau.

Lúc đó khi bước vào nhà, nàng nghe hắn trầm giọng gọi “Dịch Thanh”, cho nên bắt đầu cảnh giác, sau đó hắn lại nhắc đến chú lừa lông ngắn kia. Lúc trước rõ ràng nàng cướp lừa lông ngắn của hắn ở ngoại ô Khánh thành, nhưng hắn lại nói là bên ngoài Thước Ca thành, khi đó trong lòng nàng mới thật sự hoảng hốt.

Vừa rồi Khánh Nhiễm suy nghĩ nửa ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc gia đình đó có vấn đề gì, bây giờ ngừng lại, e là trong nước trà và rượu đều bị hạ độc. Nếu không nhờ Lận Kì Mặc cảnh giác, có lẽ hai người đã sớm mất mạng.

“Nếu là một đứa trẻ bình thường sống ở sơn thôn, thấy trong nhà có người lạ, nhất định sẽ hiếu kì chạy xung quanh dòm ngó. Hắn từ kia nói phụ nữ trong nhà chết sớm, nhưng khung dệt vải lại không dính một hạt bụi nhỏ, dĩ nhiên là thường xuyên dùng đến. Hơn nữa hắn từ kia, hắn vừa cho gà ăn xong nhưng giày vẫn sạch sẽ...”

“Trừ phi là người có võ công! Ta lại không chú ý tới điều này!” Trong lòng Khánh Nhiễm kinh hãi, nhũu mày cất ngang lời Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc gật đầu, trầm giọng nói: “Sớm nghe nói trong mười ba thủ hạ của Cao Dương Vương, Lão Thất có tướng mạo như hải đồng, cho nên ta mới đoán là bọn họ, nhưng không ngờ lại đúng là thật. Thập Tam Sát ra tay ắt phải chết, lần này cũng xem như chúng ta đã dạo qua quỷ môn quan một chuyến, khụ khụ...”

Khánh Nhiễm thấy hắn ho khan, vội lấy tay giúp hắn thuận khí, trầm giọng nói: “Ồ Chiến quốc, Cao Dương Vương và Nỗ Vương từ trước đã bất hòa, trên triều đường nhiều lần vì chuyện binh quyền mà xung đột với nhau, nhưng không ngờ, đây lại là thủ đoạn để che mắt người khác. Nếu Chiến Anh Đế biết con trai ngoan của mình lừa trên gạt dưới, mưu tính một hai, độc chiếm binh quyền, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.”

Lận Kì Mặc khẽ nhích người, than khẽ một tiếng. Trong lòng Khánh Nhiễm biết hắn lại động đến miệng vết thương, nàng hơi nhũu mày, nhưng lại nghe hắn tức giận nói: “Khiến lão tử bị một nữ nhân công chạy như điện, thật mất hết mặt mũi, một tên này, sớm muộn gì gia cũng sẽ đòi lại!”

Khánh Nhiễm ngăn ra, trừng hắn liếc mắt một cái: “Không phải người nói người chưa bao giờ ghi thù sao?”

Lận Kì Mặc lại nhướn mày cười: “Quả thật ta chưa bao giờ ghi thù, bình thường có thù hận gì ta đã báo ngay tại chỗ rồi!”

Khánh Nhiễm lắc đầu bật cười, thấy hắn lại có sức sống, nhất thời toàn thân nàng thoải mái hẳn. Nghe tiếng mưa bên ngoài nhỏ dần, nàng đang muốn tìm chút thức ăn, Tuyết Lang nằm bên cạnh lại đột nhiên dựng người lên, gầm một tiếng, bộ lông đứng thẳng.

Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc nhìn nhau, vội nghiêng người đứng lên, về mặt cảnh giác.

“Kẻ nào dám cả gan xông vào thánh miếu, còn không mau ra ngoài chịu chết!”

Một tiếng hét từ bên ngoài sơn miếu truyền đến, ánh lửa đột nhiên nhoáng lên, làm sơn miếu âm u chợt sáng bùng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57

“Kẻ nào dám cả gan xông vào thánh miếu, còn không mau ra ngoài chịu chết!”

Một tiếng hét từ bên ngoài sơn miếu truyền đến, ánh lửa đột nhiên nhoáng lên, làm sơn miếu âm u chợt sáng bùng.

Kẻ địch đến nhanh như vậy sao? Nghe tiếng thì bên ngoài có rất nhiều người! Trong lòng Khánh Nhiễm cả kinh, vội đứng dậy.

Những âm thanh hỗn loạn vang lên bên ngoài sơn miếu, cũng ngày càng tới gần, Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc nhìn nhau, nàng nhất kiếm lên, bảo vệ Lận Kì Mặc tiến lại gần cửa miếu.

Vừa nhìn xuống, ngay lập tức phải há hốc mồm, ánh lửa trải dài bên ngoài cửa miếu, có một nhóm đàn ông cầm đuốc vây xung quanh bức tường đá của

ngôi miếu, người bọn họ vẽ chồng chất vệt đỏ vệt xanh bằng thứ màu làm từ nhựa cây, tóc buộc dây roi, thắt lưng được tết bằng vải bố, mặt lại trát với trắng, đôi mắt đen ngòm trông rất đáng sợ.

Trong tay bọn họ cầm đủ loại vũ khí, có cung tên, có nỏ bắn, còn có cuốc xẻng, gậy gộc, ai nấy không ngừng hét to.

“Yêu quái, mau đi ra đây chịu chết!”

Khánh Nhiễm ngơ ngàng một chập, không ngờ trong lúc nguy hiểm còn gặp phải bộ lạc man rợ. Nàng đang đứng ngăn người, bỗng nhiên có tiếng trống vang lên, lúc dòm mắt nhìn phía sau nhóm người đang phấn nộ, thì thấy có tám cụ già tóc hoa râm mặc áo choàng rộng đang khua quả trống gắn đầu lâu trong tay, điệu nhảy đó là... thuật đuổi quỷ?

Tiếng nhạc đang rền vang, Tuyết Lang lại chột tru một tiếng, bộ lông dựng thẳng, tia sáng xanh trong mắt nó lóe lên, rồi phóng tới trước cửa miếu, móng vuốt mài xuống nền đá, tiếp tục ngẩng đầu tru dài một tiếng.

“Yêu quái, bắn! Bắn!”

Bên ngoài yên lặng trong chốc lát, rồi một tiếng rống the thé vang lên, nhất thời tên bay đến như mưa, Khánh Nhiễm thấy Tuyết Lang như muốn lao vào mưa tên để phóng ra ngoài, thì vội phi thân nhào tới, ôm nó lăn một vòng qua bên kia cửa miếu.

Mưa tên bay vào son miếu rồi cắm xuống đất, dưới ánh lửa đuôi tên còn run nhè nhẹ, tuy thế tên không mạnh như Thập Tam Sát buổi sáng, nhưng vẫn làm Khánh Nhiễm cảm thấy đau đầu. Rõ ràng, bọn họ chỗ nào không tới, lại tới ngay nơi cấm kị của son dân, làm họ cảm thấy bị xúc phạm.

Vấn đề là, son miếu này nằm tựa vào núi, ba mặt là vách đá cứng rắn, chỉ có một cái cửa để đi ra ngoài. Vậy phải làm thế nào đây?

Nàng nhú mảy nhìn Lận Kì Mặc đang ngồi tựa vào tường ở đối diện, thấy hắn lắc đầu nhún vai, hiển nhiên cũng đã hết cách. Nàng đang suy nghĩ có nên ra ngoài để nói chuyện rõ ràng không, bên ngoài lại đột nhiên yên tĩnh hẳn, Khánh Nhiễm lén nhìn ra ngoài, không còn ai nhảy múa để đuổi quỷ nữa. Trong vòng vây của nhóm người, một ông lão đã từ từ đi tới, đứng trước son miếu trầm giọng nói.

“Lấy pháp vật đến đây, phải bức yêu quái ra ngoài!”

Khánh Nhiễm cả kinh, lần này bọn họ vào núi là vì thuyết phục Lục lão tướng quân, những son dân sống trong núi này đều được Lục Nguyên Hạ bảo hộ, nếu giờ phút này bọn họ lao ra, trước không nói đến thương thế của Lận Kì Mặc, chuyện xung đột với thôn dân chắc chắn sẽ xảy ra.

Ngộ nhờ những thôn dân này bị thương, e rằng sẽ lớn chuyện. Khánh Nhiễm nhú mảy trấn an Tuyết Lang, rồi phi thân sang ngồi cạnh Lận Kì Mặc, gấp gấp nói.

“Làm sao bây giờ? Bọn họ muốn phóng hỏa thiêu chúng ta!”

Lận Kì Mặc nhú mảy cười khỏ: “Không phải đâu...”

Dường như đáp lại lời hắn nói, mấy tiếng lộp bộp lộp bộp chột truyền đến, tiếp theo một thứ mùi hôi thối chột xông vào mũi. Khánh Nhiễm nương theo ánh lửa bên ngoài xem xét, nhất thời cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Trời ạ, đó là gì vậy?

Máu chó? Phân? Quần áo trẻ con? Nội khổ của đàn ông!

Khánh Nhiễm còn chưa kịp nhìn rõ thứ trắng hếu như xương chó đang bay đến là gì, bên ngoài lại vang lên tiếng trống đuổi tà dồn dập, làm Khánh Nhiễm khóc không ra nước mắt. Tiếng cười khê chột truyền đến, Khánh Nhiễm trừng mắt lườm Lận Kì Mặc.

“Ngươi còn cười được, bây giờ phải làm sao đây?”

Lận Kì Mặc ho nhẹ mấy tiếng, há miệng hô hấp, bịt mũi nói: “Chúng ta không thể gây xung đột với thôn dân, Địch Táp lại càng không thể. Hiện tại các thôn dân đó đã tìm tới cửa, chẳng phải rất tốt sao? Chỉ cần để bọn họ mang chúng ta đi, nhất định Thập Tam Sát sẽ không dám tiến vào thôn gây chuyện.”

Khánh Nhiễm liếc mắt xem thường: “Ngươi nói phải khoanh tay chịu chết, để bọn họ trói chúng ta mang đi? Nhìn bộ dạng bọn họ như vậy, nói là muốn chui củi thiêu chết chúng ta cũng không đùa. Huống chi, trên người ngươi còn có vết thương nặng như vậy.”

Lận Kì Mặc lắc đầu cười khỏ: “Vậy phải xem bản lĩnh diễn trò của Nhiễm Nhiễm đến đâu rồi.”

Khánh Nhiễm suy nghĩ một hồi, quả thật cũng không còn biện pháp nào tốt hơn nữa, nàng đành phải tức giận trừng mắt lườm hắn một cái, buồn bực nói: “Nếu cách này không dùng được, ta sẽ bảo Tuyết Lang cắn chết ngươi!”

Thấy nàng đứng dậy, Lận Kì Mặc cười vô tội: “Thanh muội muội nỡ sao?”

Khánh Nhiễm hừ lạnh một tiếng, thềm mắng thẳng nhãi này vừa có chút sức lực thì miệng lưỡi đã ba hoa như vậy. Nàng bước ra giữa miếu, bắt chột ngư khí bay lên, thân ảnh bay qua bay lại trong son miếu, hiển nhiên người đứng ngoài miếu cũng thấy được một màn này, hơn mười mũi tên nhanh chóng lao

đến, nàng dễ dàng tránh thoát, rồi đáp xuống cửa miếu, nhẹ nhàng nhảy múa.

Thứ Khánh Nhiễm đang múa đúng là điệu nhảy trừ tà của thôn dân bên ngoài, tuy nàng múa có vẻ tao nhã hơn nhiều, nhưng hiển nhiên nhóm thôn dân vẫn nhận ra.

“Nhìn kia! Mau nhìn kia!”

“Trưởng lão, sao hắn ta lại biết Khiêu Thần Vũ!”

“Chẳng lẽ không phải là yêu quái?”

...

Khánh Nhiễm nghe bọn họ nghị luận, trong lòng cảm thấy chặc chặc, động tác càng nhanh hơn, khiến mình thật sự giống một người bị thần tiên nhập xác.

“Trưởng lão, đây là...”

“Người này không sợ pháp khí của chúng ta, còn biết nhảy Khiêu Thần Vũ, thật là kỳ quái, chẳng lẽ Thần Oa nương nương muốn chỉ thị chúng ta chuyện gì...”

Khánh Nhiễm nghe người có bộ dạng như thầy cúng nói xong, gương mặt chợt sáng ngời, nàng đột nhiên dừng động tác, hai tay chắp thành hình chữ thập, nhắm mắt trầm giọng nói.

“Ta là đệ tử Thần Minh tọa dưới chân Thần Oa nương nương, hai người trong miếu này bị người xấu truy đuổi, thân mang trọng thương, vào miếu khẩn cầu Thần Oa nương nương phù hộ, nương nương thương xót, ra lệnh cho các người nhanh chóng mang hai người này về thôn, hết lòng chăm sóc, Thần Oa nương nương nhất định sẽ ban phúc lành cho dân làng các người.”

Nàng vừa nói xong, cơ thể liền mềm nhũn, ngã nhào ra ngoài miếu, nàng rõ ràng còn nghe thấy tiếng cười đáng ghét của Lận Kì Mặc truyền đến sau bức tường. Khánh Nhiễm không nghe thấy thôn dân có động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy lúng túng, trộm hí mắt nhướng lên nhìn, lúc này mọi người đã hai mặt nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn về phía Đại Tế Ti *Thầy cúng, có địa vị cao trong một bộ lạc*.

Đại Tế Ti chậm rãi bước đến gần Khánh Nhiễm đang nằm dưới đất, Khánh Nhiễm vội nín thở nhắm mắt lại, Đại Tế Ti kia nhảy quanh Khánh Nhiễm hai vòng, trầm giọng nói.

“Xem ra, quả là đệ tử tọa bên người Thần Oa nương nương hiện thân.”

Một người đàn ông trung niên về mặt rất đậm bước lên trước, hất vung tay lên, lập tức những sơn dân bên cạnh đã xông vào miếu nâng Lận Kì Mặc ra ngoài.

Người đàn ông trung niên cao giọng: “Nhất định phải cứu sống hai người đó! Mau lên! Mọi người mau khiêng bọn họ quay về thôn!”

Thôn dân ầm ầm rời đi, không bao lâu, có hai cái cáng đã được khiêng đến, Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc được đỡ lên, có tám người mặt vẽ màu, cơ thể cường tráng bước da hổ trên thất lưng, đến nâng hai người chậm rãi đi xuyên qua cánh rừng, họ băng qua khe suối, cuối cùng đến một thôn nhỏ nằm ẩn sâu bên trong sơn cốc.

...

Tuyết Lang vẫn im lặng đi bên cạnh cái cán của Khánh Nhiễm, một đường Khánh Nhiễm đều nghe thấy thôn dân nghị luận, nào là thần thánh hiện thân, có thần thú thủ hộ, nàng chỉ cảm thấy đỡ khốc đỡ cười. Không ngờ biện pháp của Lận Kì Mặc quả thật dùng được, còn có thể hù dọa những thôn dân này.

Thôn dân kính sợ thần linh, thật sự làm người ta vừa thấy buồn cười lại vừa thấy đáng tiếc, chuyện diễn trò của nàng đêm nay, sợ là cũng chỉ có tác dụng đối với những thôn dân lương thiện chất phác này, họ không hiểu cái gì là âm mưu quỷ kế, chỉ biết tôn trọng tín ngưỡng của mình, những bách tính này quá đơn thuần, nhưng những bách tính như họ, cũng bởi vì ngu muội, mà rất dễ bị lừa gạt, sống trong thời loạn thế, bị những người cầm quyền lợi dụng mà không hề hay biết.

Trong lòng Khánh Nhiễm chợt cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ đến việc đã thoát khỏi nguy hiểm, Lận Kì Mặc có thể được tịnh dưỡng tốt hơn, nàng lại thấy dễ chịu một chút.

Đến khi thôn dân mang Lận Kì Mặc vào căn phòng cách vách, trong lòng Khánh Nhiễm thấy an tâm, bèn nằm xuống lần nữa, không bao lâu, trước sân cũng không còn tiếng động, có lẽ các thôn dân đã rời đi rồi.

Lại một khắc sau, có một phụ nhân bụng hai chén canh bước vào, do dự nhìn Tuyết Lang nằm ở góc phòng vài lần, thấy nó không có phản ứng, thế này bà mới đi vào, đặt một chén canh lên mặt bàn, rồi bụng một chén khác đi về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cảm thấy bà đã ngồi cạnh giường, muốn đút canh cho mình, nàng thật sự không thể giả bộ được nữa, lông mi run nhẹ, rồi mở mắt ra, phụ nhân kia làm như bị giật mình, vội vàng đứng lên, trông có chút luống cuống.

Khánh Nhiễm mờ mặt nói: “Ta bị sao vậy?”

Lúc này phụ nhân mới ngồi xuống trước giường: “Ngươi không nhớ sao? Ngươi và bạn của ngươi hôn mê trong sơn miếu, cũng nhờ Thần Oa nương nương hiển linh cứu các ngươi.”

“Sơn miếu?”

“Đúng vậy, sơn miếu đó là nơi thờ cúng Thần Oa nương nương, chỉ có Đại Tể Ti mới có thể vào, các ngươi đắc tội Thần Oa nương nương, cũng may Thần Oa nương nương không giáng tội các ngươi, còn ban phước lành cho các ngươi. Đến đây, mau ăn vài miếng đi.”

Phụ nhân nói xong rồi đưa chén canh cho Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm vội chống người ngồi dậy, nhận lấy chén canh, húp vài ngụm đã hết sạch, nàng cười nói: “Cám ơn đại thẩm, không biết vị bạn hữu kia của ta thế nào rồi? Ta muốn đi thăm hân.”

“Hân nằm cách vách thôi, mà sao hân lại bị thương nặng như vậy? Các ngươi phải ở lại nhà đại thẩm tịnh dưỡng mấy ngày mới được, các ngươi không phải là người sống ở ngọn núi này, thế sau này muốn đi đâu?”

Gương mặt phụ nhân hiền lành, hỏi đông hỏi tây không dứt miệng, Khánh Nhiễm cũng bình tĩnh trả lời từng câu, tới khi đứng trước cửa phòng bên cạnh, nàng mới cười, xoay người cầm lấy chén canh trong tay phụ nhân: “Đại thẩm cứ đi đi, ta có thể chăm sóc hân.”

Phụ nhân cũng không từ chối: “Được, đàn ông nhà ta đi mời thầy lang rồi, lát nữa sẽ tới xem vết thương cho bạn của ngươi.”

Khánh Nhiễm cảm kích cười, rồi bước vào phòng đóng cửa lại, lúc nàng xoay người, lại đứng lúc đối diện với đôi mắt đen nhánh của Lận Kì Mặc, nàng trừng mắt liếc hân một cái, rồi bước nhanh về phía hân.

“Không ngờ chủ ý của ngươi quả thật dùng được, mau ăn chén canh này đi, ngươi mất máu nhiều lắm, phải bồi bổ nhiều một chút.”

Lận Kì Mặc cũng nhận lấy cái chén kia, nghĩ lại chuyện vừa rồi, nàng vì mình mà lừa gạt dân chúng. Trong lòng hân biết rõ tính tình của Khánh Nhiễm, hơn nữa nếu không phải lo lắng cho vết thương trên người hân, dựa vào võ công của nàng, mang hân thoát khỏi sơn miếu cũng không phải không có khả năng, nhưng nếu như vậy, hân sẽ không được tịnh dưỡng thoải mái như thế này.

Trong lòng chợt cảm thấy âm áp, ánh mắt Lận Kì Mặc nhìn Khánh Nhiễm hiện lên vài phần dịu dàng và cảm động, khiến người ta không thể diễn tả được, Khánh Nhiễm bị hân nhìn như vậy, bỗng cảm thấy xấu hổ, vội cúi đầu xuống, lại nghe hân thấp giọng nói.

“Cám ơn ngươi, Nhiễm Nhiễm.”

Khánh Nhiễm sững sốt, nhìn hân một cách ngốc nghếch, nhưng lúc này, gương mặt Lận Kì Mặc đã khôi phục vẻ cột nhà thường ngày, hân ngấm cái chén kia, vui vẻ nói: “Nhiễm Nhiễm đứt Tứ lang đi, ai da, sao vết thương đau thế không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuỵết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58

Lục phủ nằm sâu trong một rừng cây xum xuê cản gió, phủ đệ to lớn đồ sộ, nếu đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, có thể thấy những dãy lan can bằng đá uốn quanh các căn phòng, một tòa lâu nằm giữa không trung, trông tựa như điện ngọc ở chốn Quỳnh Lâu.

Ở Tân viện dùng để tiếp khách của Lục phủ, ánh nắng ban mai vừa nhú, cả vườn hoa thoảng hương thơm ngát, cát vàng phủ lên con đường dẫn vào mảnh sân trước viện, lúc này, Dịch Táp đang khom người tỉa một nhánh cây cúc Xà Mộc vừa đâm chồi.

Hân mặc một chiếc áo đen tuyền, hoa văn màu vàng thêu chìm lóe lên dưới ánh nắng Mặt Trời, sự cao quý và uy nghiêm không cần thể hiện cũng tự bộc lộ, Đồng Lộ bước vào sân thấy cảnh này, bước chân vô thức khê khằng hơn, hân khom người đứng bên cạnh Dịch Táp, nhưng lại không lên tiếng.

Dịch Táp cắt một nhánh hoa mọc lệch, nâng mắt nhìn Đồng Lộ một cái, rồi tiếp tục cúi đầu.

Đột nhiên Đồng Lộ phát áo quỳ xuống, sợi tóc trắng bên mang tai bay lên nhẹ nhàng: “Lận Kì Mặc và Dịch Thanh đã được sơn dân trong núi mang về thôn, chúng tôi không thể quấy nhiễu sơn dân, nên không hoàn thành được nhiệm vụ, làm việc tắc trách, mong Vương gia xử phạt.”

Mắt Dịch Táp híp lại, tay dùng sức, đóa hoa cúc vừa nở theo đó mà rơi xuống, hân vươn tay chụp lấy, nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa, trầm giọng nói.

“Thôi. Nếu hai kẻ đó thực sự rơi vào tay các người, đối với bốn Vương cũng không có lợi. Bốn Vương cũng muốn xem thử, Lận Tử lang có bản lĩnh gì để thuyết phục Lục Nguyên Hạ! Gọi người của người rút lui đi.”

Đồng Lộ tuân mệnh, nhưng bước chân hơi do dự, thấy thế Dịch Táp nhú mào: “Còn chuyện gì sao?”

Đồng Lộ nâng mắt nhìn Dịch Táp, thấy vẻ mặt hắn trầm tĩnh, thế này mới nói: “Bên cạnh Dịch Thanh có một con sói tuyết, hình như... là Tuyết Lang đã mất tích từ lâu của Vương gia.”

Hai mắt Dịch Táp nheo lại, tay bóp thật chặt, đóa hoa cúc Xà Mộc trong tay hắn cũng bị bóp nát, rơi là tả xuống đất.

Mấy ngày trước, không hiểu tại sao lại có một tướng quân Lân quốc chạy đến quân doanh ồn ào đòi gặp hắn. Bị hắn từ chối, người nọ lại ở lì trong doanh náo loạn cả lên, còn mắng hắn nói không giữ lời. Lúc hắn đến gặp tên tướng quân họ Tào kia, mới hiểu rõ tình hình, theo hắn đoán, nam tử giả mạo hắn nhất định là người Tinh quốc, nhưng thật không ngờ, kẻ đó lại là Dịch Thanh!

Được! Được lắm! Dịch Thanh!

Trong nháy mắt, gương mặt Dịch Táp đã lạnh buốt, trong mắt như có hàng ngàn hàng vạn lớp băng rét lạnh, nửa ngày hắn mới hừ lạnh một tiếng.

“Súc sinh!”

Đồng Lộ cả kinh, hắn từng nghe Vương gia nuôi con sói tuyết kia sáu năm, vô cùng cưng chiều, nhưng nay trong giọng nói của Vương gia lại mang theo sát khí, hắn không khỏi thay Tuyết Lang vuốt mồ hôi lạnh. Thấy Dịch Táp phát tay, Đồng Lộ cũng không dám nán lại lâu, vội khom người rời khỏi tiểu viện.

Thị vệ thấy Dịch Táp bước ra khỏi vườn hoa, liền chạy đến, một mặt cầm lấy cái kéo trong tay hắn, một mặt dâng chiếc khăn trắng sạch sẽ. Dịch Táp lau máu hoa dính trên ngón tay, nhìn vết máu đỏ tươi kia, mắt hắn chợt tối lại, lạnh lùng nói.

“Đi đi, tiếp tục dâng bái thiếp.”

Thị vệ thấy gương mặt Dịch Táp lạnh lùng, vội tuân lệnh rời đi, bước chân mang theo vài phần lo sợ và bất an. Bọn họ đến Lục phủ đã ba ngày, nhưng Lục lão tướng quân vẫn không chịu lộ diện, mấy ngày nay, bọn họ đều cố gắng hầu hạ thật cẩn thận, sợ sẽ chọc giận Vương gia, bây giờ thấy tâm trạng Vương gia còn tệ hơn, tất nhiên hắn cảm thấy rất sợ hãi.

Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc ở lại thôn nhỏ ba ngày, được thôn dân chăm sóc, cộng thêm thuốc trị thương quý giá mà Lận Kì Mặc mang trên người, vết thương của hắn đã tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa.

Tiểu Bạch của Lận Kì Mặc quả là một con ngựa quý, chỉ trong thời gian ngắn nó đã tìm được chủ nhân bị thất lạc, chuyện làm Khánh Nhiễm cao hứng chính là Thanh Phong cũng đi theo nó. Chân sau của Thanh Phong trúng một mũi tên, xuyên qua xương, trông rất nghiêm trọng, thôn dân rất nhiệt tình, còn giúp bọn họ tìm một thầy lang đến băng bó vết thương cho Thanh Phong.

Sớm hôm nay, thương thế trên người Lận Kì Mặc đã lành hẳn, hai người từ biệt thôn dân, có ba đại hán vạm vỡ đi trước dẫn bọn họ vào Tùng Mật cốc. Được thôn dân dẫn đường, đường đi thuận lợi hơn rất nhiều, tới gần giữa trưa, bọn họ đã đến được dãy núi Phi Viên mà Lục phủ đang ở.

Dãy Phi Viên là một nơi rất thích hợp để phòng thủ, địa thế hiểm yếu, nguồn nước dồi dào, mà trong cốc mây mù lượn lờ. Đất đai phì nhiêu, gieo trồng bao nhiêu thì thu hoạch bấy nhiêu, cho dù kẻ địch vây xung quanh ngọn núi, phòng thủ suốt một năm cũng không thành vấn đề.

Một đường đi này, Khánh Nhiễm phát hiện trên dãy Phi Viên có rất nhiều chiến hào, ở những nơi bí mật còn ẩn giấu không ít binh lính, ngay cả ông lão đang làm việc trên cánh đồng, động tác và tư thái cũng mang theo vài phần công phu, năng không khỏi nghĩ thầm, chẳng trách Chiến quốc xuất binh nhiều lần, nhưng ngay cả mép núi Phi Viên cũng không mò đến được.

Chạng vạng tối, rốt cục bọn họ cũng đến được phủ đệ nằm ẩn sâu trong dãy Phi Viên của Lục Nguyên Hạ, sau khi đưa bái thiếp, Khánh Nhiễm đứng trước cửa phủ, nhìn cánh cổng bằng đồng màu xanh cao năm sáu thước, rộng bảy tám thước trước mắt, năng không khỏi có chút kinh ngạc.

Dưới bóng hoàng hôn, cánh cổng to lớn nguy nga mở rộng, phía trên cổng, hai chữ “Lục phủ” đơn giản màu đen được khắc trên tấm bằng son rộng lớn, không trang trí dư thừa, cũng không có đội ngũ hộ vệ đứng trước cửa.

Sau cổng chính, lọt vào tầm mắt là một bức tường phủ điêu* to lớn dùng để chắn tầm nhìn, trên tường có bốn chữ rồng bay phượng múa – Tinh Trung Bảo Quốc, khiến người ta chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy hùng vĩ.

(Bức tường phủ điêu: giống như bình phong, đặt sau cửa nhà để chắn tầm mắt người bên ngoài, ở Việt Nam mình, có một số ngôi nhà tại Huế vẫn còn.)

Chỉ có điều, một tòa phủ đệ không hề phòng thủ như vậy, lại lộ ra vẻ uy nghiêm và quý phái, chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể cảm nhận được sự oai phong. Không hiểu sao, còn dâng lên một sự kính sợ, khiến người ta không dám lơ đãng.

Tầm mắt Lận Kì Mặc rơi vào bốn chữ được điêu khắc trên bức phủ điêu, khẽ miệng khẽ nhếch lên, hắn tới gần Khánh Nhiễm, cười nói.

“Nghe nói Lục tiểu thư nổi tiếng là một tiểu mỹ nhân, Lục lão tướng quân vô cùng sủng ái cô con gái rượu này. Hay là Dịch Thanh sử dụng mỹ nam kế, để chúng ta sớm hoàn thành chuyện Vương gia các người giao phó.”

Khánh Nhiễm nhếch môi, nhướn mày nhìn Lận Kì Mặc: “Ta thấy ngươi muốn tự mình làm thì đúng hơn? Yên tâm đi, nếu Tứ lang đã có ý này, nhất định Dịch Thanh sẽ dốc lòng hỗ trợ.”

Lận Kì Mặc nghe nàng nói như vậy, gương mặt chợt ngưng ngững, lui ra sau một bước, đôi mắt lấp lánh tiến tới gần Khánh Nhiễm: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, nếu muốn Tứ lang dùng mỹ nam kế, không phải không có khả năng, nhưng nói về Lục tiểu thư kia, dung mạo, võ nghệ, tài trí, sự gan dạ sáng suốt, so với Nhiễm muội muội lại vừa xứng, nếu không... Tứ lang cũng nguyện ủy khuất bản thân.”

Khánh Nhiễm trừng mắt lườm hần một cái, nhúu mày nói: “Lục tiểu thư kia tài trí thế nào ta không biết, nhưng uy vọng và thế lực của Lục lão tướng quân lúc này, chỉ vừa nhìn là biết ngay.”

Phủ đệ này không có trọng binh phòng thủ, đủ để nói lên rất nhiều chuyện, xem ra, vị Lục lão tướng quân này quả thật danh bất hư truyền.

Lận Kì Mặc còn chưa kịp trả lời, một tiếng bước chân trầm ổn đã chợt truyền đến, hần thu lại nụ cười, nhưng cũng không chỉnh lại dáng đứng, vẫn cong vẹo dựa vào yên ngựa, ánh mắt dán lên cánh cổng.

“Tại hạ là Lục Bình. Lão gia đã xem bái thiếp của hai vị, sắc trời cũng không còn sớm, lão gia bảo tại hạ dẫn hai vị đến phòng khách, ngày mai lão gia sẽ mời hai vị đến Tư viện để tiếp đãi.”

Khánh Nhiễm vội cười nhạt hành lễ: “Ta chỉ là văn bối, không dám để Lục lão tướng quân phải tiếp đãi, lão tướng quân không trách chúng ta đến quấy rầy là tốt rồi.”

Lục Bình cảm thấy nụ cười của thiếu niên trước mắt rất bình tĩnh ung dung, tựa như ánh trăng sáng trên dãy Đông Sơn, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái, ông không khỏi liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm thêm vài lần.

“Trận chiến vang dội của Lục tướng quân tại Lộc Nguyên năm đó, đã khiến văn bối ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay gặp mặt, xin nhận của văn bối một lạy.”

Một giọng nam trong trẻo vang lên, Lục Bình quay đầu, vừa lúc thấy Lận Kì Mặc đang khom người vái lạy, trong lòng ông rung lên, nhớ lại quang cảnh lúc đó, sắc mặt ông không khỏi thay đổi. Nhưng trong chốc lát ông đã khôi phục về bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

“Lão phu chỉ là một hạ nhân trong Lục phủ, không nhận nổi đại lễ này của Lận thiếu soái, xin mời hai vị đi theo ta.”

Lần đầu tiên Khánh Nhiễm mới thấy Lận Kì Mặc đứng đắn như vậy, không khỏi đứng ngẩn ra, đến khi Lận Kì Mặc khom người đi theo Lục Bình bước qua cửa phủ, nàng mới hồi phục tinh thần, vội dắt ngựa, dẫn Tuyết Lang đi theo sau.

Lục phủ không hổ là nơi ở của tướng quân, mọi nơi đều lộ ra khí thế sắc bén, tuy thị vệ không nhiều lắm, nhưng ngay cả thị nữ và người hầu trong nhà cũng đều có thân thể nhẹ nhàng, ngay ngắn trật tự.

Hai người theo Lục Bình đi qua võ trường, vòng qua một bức tường phủ điêu màu đen, lúc băng qua Thùy Hoa môn, chính giữa đã hiện ra một con đường lát đá, hai bên trái phải còn có Nguyệt môn dẫn vào các mảnh viện. Không đợi Lục Bình dẫn đường, Tuyết Lang đột nhiên tru một tiếng cao vút, sau đó chạy như bay vào Nguyệt môn nằm bên phải.

Khánh Nhiễm giật mình, gọi nó một tiếng nhưng không thấy nó đáp lại, nháy mắt đã biến mất trước mắt nàng, thấy thế, Khánh Nhiễm vội đuổi theo.

“Xin lỗi, Lục tiên sinh.”

Trong lòng nàng thoáng hoài nghi, đại khái đã đoán được người ở trong viện này là ai, không dám chậm trễ, nàng nhúu mày nói, lời nói còn chưa dứt, người đã thi triển khinh công, thân ảnh nhoáng lên một cái, rồi biến mất cùng với chiếc bóng màu bạc sau cửa Nguyệt môn kia.

Lận Kì Mặc cười cảo lố với Lục Bình đang nhúu mày, rồi vội vàng đuổi theo sau. Hần và Lục Bình vừa đi vòng qua Nguyệt môn đã nghe thấy một chấn động vô cùng lớn, tiếng va đập vào lan can truyền đến, cùng với tiếng rên rỉ của sói tuyết, tiếng kiếm khí giao nhau, ầm ầm không dứt.

Nghe thấy tiếng giao đấu, vẻ mặt của Lục Bình vẫn không thay đổi, ông đã sớm đoán được chuyện sẽ như vậy. Lận Kì Mặc cũng nhếch miệng cười, háng giọng nói: “Ồ Lục phủ cũng dám kiêu ngạo như vậy, Nỗ Vương điện hạ của Chiến quốc quả là không đặt Lục lão tướng quân vào mắt.”

Nghe hần nói như vậy, gương mặt Lục Bình hơi trầm xuống, sau đó khôi phục về thân nhiên nhìn Lận Kì Mặc, nói: “Chưa chắc là Nỗ Vương đã khiêu khích trước.”

Hai người đi vòng qua hành lang, bên trong viện, hai chiếc bóng xanh và đen đã quán vào một chỗ, chiếc bóng xanh đúng là Khánh Nhiễm, mà chiếc bóng kia tất nhiên là Dịch Táp, người đã tới Lục phủ trước một ngày. Tuyết Lang nằm dưới đất nhìn hai thân ảnh đang giao đấu trong không trung, không ngừng mài móng vuốt, tiếng kêu đau thương, trông có vẻ rất luống cuống bất an.

Khánh Nhiễm vừa bước vào viện đã thấy Dịch Táp chìa kiếm vào người Tuyết Lang, mà Tuyết Lang vẫn không nhúc nhích, nàng quỳnh lên, dĩ nhiên chưa kịp suy nghĩ đã tuốt kiếm khỏi vỏ, nhào tới cắt ngang đường kiếm sắc bén mà Dịch Táp đang đâm về phía Tuyết Lang.

Kẻ thù gặp lại dĩ nhiên phải đồ mắt, còn chưa nhìn rõ mặt nhau, trong nháy mắt hai người đã giao đấu kịch liệt.

Dịch Táp trừng mắt nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng đến tuyệt mỹ trước mắt, gương mặt này hần biết, cho dù trên chiến trường chỉ đứng từ xa nhìn

một lần, nhưng hán đã khắc sâu vào tim, ngày ngày đều ghi nhớ.

Chính là người đã dùng Bát Trăn trận khiến hán hao binh tổn tướng, khiến hán nhận thất bại đầu tiên từ lúc lãnh binh đến nay, còn khiến hán lần đầu trong đời phải chịu trọng thương mà quay về. Nhưng không ngờ nam tử gọi là Dịch Thanh này, thân thể tưởng chừng nhu nhược, nhưng võ công lại bất phàm như vậy.

Địch Táp thấy Dịch Thanh chỉ xuất hai chiêu đã có thể ngăn cản đường kiếm của hán, trong lòng liền cảm thấy tức giận, lại nghe Tuyết Lang tru một tiếng, lửa giận càng bùng lên mãnh liệt, hán chợt hét lớn một tiếng, chân phải đạp xuống đất, cơ thể nhẹ nhàng như chim xoay ngược một vòng, kiếm khí bắn ra mạnh mẽ, bức thẳng về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cũng xuất chiêu tàn nhẫn, thù mới hận cũ đan vào nhau, nàng nghe thấy tiếng tru thê lương của Tuyết Lang, trước mắt hiện lên lưỡi kiếm lạnh lẽo mà Địch Táp vừa chìa vào nỏ, hừ lạnh một tiếng, nàng vận lực nhảy vọt lên lần nữa, hàn quang của trường kiếm trong tay lóe lên, bóng sáng lấp lóe chớp chòn lay động, nàng bay lên giữa không trung, một mặt ngăn cản thế tấn công của Địch Táp, một mặt xuất kiếm sắc bén, đâm vào những nơi yếu hại của Địch Táp.

Lận Kì Mặc nhìn rất chăm chú, chỉ cảm thấy kiếm thế của Địch Táp đại khai đại hợp, đánh thép dữ dội, kiếm khí mạnh mẽ vô song. Mà kiếm thế của Khánh Nhiễm trong nhu có cương, biến ảo khôn lường, kiếm khí lóe ra ngân quang trùng điệp, tựa như một đóa hoa sen đang nở rộ. Thực lực của hai người ngang nhau, trong lúc nhất thời, ai cũng đừng mong chiếm được lợi thế.

Hán lắc đầu cười yếu ớt, chậm rãi đi về phía Tuyết Lang đang nôn nóng, một mặt trấn an nó, một mặt thôn thức nói.

“Vật nhỏ đáng thương.”

Sự động viên của hán dĩ nhiên đối với Tuyết Lang đang sốt ruột không có bất kì tác dụng gì, Tuyết Lang vẫn chạy vòng quanh hai người đang giao đấu kịch liệt, đau khổ tru mấy tiếng.

Lận Kì Mặc nhún vai bỏ cuộc, lui về phía Nguyệt môn, khoanh tay tựa vào vách tường, thân nhiên nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Lúc này, thanh kiếm trong tay Địch Táp đã xoay tròn chìa vào ngực Khánh Nhiễm, hàn kiếm trong tay Khánh Nhiễm chặn ngang mũi kiếm của Địch Táp, mượn lực phóng lên trên, như một con diều hâu bay vọt lên cao. Nhưng đột nhiên, Địch Táp không xuất kiếm ép tới người Khánh Nhiễm nữa, ngược lại đánh chệch kiếm về phía Tuyết Lang đang gằm nhẹ trên đất.

Khánh Nhiễm cả kinh, tay áo vung lên, vội vàng lao người xuống, cùng lúc đó kiếm quang bùng lên, đánh về phía trường kiếm trong tay hán, nhưng Địch Táp lại đột nhiên lướt qua người Tuyết Lang, nhắm ngay sơ hở, mũi kiếm từ bên hông đâm chéo ra, hán hét lớn một tiếng, vươn thẳng người chém về phía Khánh Nhiễm.

Mắt thấy lưỡi kiếm sắp đâm vào người Khánh Nhiễm, Lận Kì Mặc hoảng hốt, đôi mắt nheo lại, nhanh chóng đứng thẳng dậy, còn chưa đợi hán phản ứng, thanh kiếm trong tay Khánh Nhiễm đã chuyển hướng, tay trái cầm lấy kiếm, tay phải nhấn vào chuôi kiếm, lưỡi kiếm sắc bén dưới chuôi kiếm mạnh mẽ bắn ra.

Lưỡi kiếm biến ảo như một đóa sen bạc, nàng chém ra một dãy ngân quang, mũi kiếm chợt vọt lên trước, mang theo khí thế lạnh thấu xương lao thẳng tới mi tâm của Địch Táp.

Địch Táp cả kinh, chỉ có thể xoay người né tránh, đồng thời, trường kiếm trong tay đã chệch khỏi quỹ đạo. Khánh Nhiễm đáp xuống đất, trong nháy mắt hai người lại tiếp tục giao đấu kịch liệt.

Lận Kì Mặc sợ Địch Táp lại dùng Tuyết Lang để làm Khánh Nhiễm phân tâm, hán nhếch miệng cười khê, nâng mắt nhìn Địch Táp, cao giọng nói.

“Địch Táp, Tuyết Lang không hề nhận ngươi là chủ, ngươi tội gì phải tức giận như vậy, so đo với một con vật, ngươi bảo Tứ lang phải chào hỏi ngươi thế nào đây. Huống chi, nơi này còn là phủ đệ của Lục lão tướng quân, nếu xảy ra tranh chấp, e rằng đối với lão tướng quân sẽ bất kính.”

Địch Táp nghe hán nói như vậy, cơ thể vừa di động vừa dùng khóe mắt nhìn về phía Nguyệt môn, Lục Bình khoanh tay đứng ở đó, sắc mặt đã hơi trầm xuống, chứng tỏ ông không vui.

Địch Táp phân tâm, động tác trong tay cũng chậm một nhịp, Khánh Nhiễm lợi dụng thời cơ, lưỡi kiếm biến ảo như sao băng đầy trời chợt lao về phía hán.

Gương mặt Địch Táp khê biến, cơ thể nhanh chóng nhảy ra sau, mắt thấy sắp bị dồn đến bức tường, hai chân hán đạp mạnh, hơi ngửa người ra sau, trường kiếm vung lên chặn lại thế tấn công của Khánh Nhiễm.

Hai mắt Khánh Nhiễm nheo lại, dồn hết chân khí vào mũi kiếm, từ từ ép xuống, làm cơ thể Địch Táp dần dần ngửa ra sau. Ánh mắt hai người chạm nhau, rõ ràng có thể nhìn thấy lửa giận ngút ngàn trong đôi mắt của đối phương, một bên tàn nhẫn vẫn tia máu, một bên trong trẻo đầy thù hận, một người áo đen lạnh lẽo, một người vải xanh phiêu đảng, hai bên đều liều mạng vận nội lực.

Lận Kì Mặc kinh hãi, không ngờ tới chuyện này, một khi hai nội lực mạnh mẽ này hợp lại, nhất định sẽ lưỡng bại câu thương. Hán nhú mày đứng lên, lắc mình một cái, trong nháy mắt đã đứng trước mặt hai người, thừa lúc hai người chưa kịp rút thêm nội lực, hán liền vươn tay giữ chặt cổ tay đang cầm kiếm của Địch Táp, đồng thời nhìn về phía Khánh Nhiễm.

“Dịch Thanh, thu kiếm!”

Địch Táp không ngờ hần lại đột nhiên giữ chặt cổ tay mình, nhất thời trợn trừng mắt nhìn Lận Kì Mặc, lạnh lùng nói: “Hóa ra Lận thiếu soái uy chấn ngũ quốc lại là tiểu nhân thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hôm nay Địch Táp thật sự đã được mở mang tầm mắt.”

Lận Kì Mặc cũng không để ý, chỉ nhếch miệng cười, nhưng cùng lúc đó, tay lại vận lực, thấy gương mặt Địch Táp nhất thời tái nhợt, hần cười vô tội, nhủ mày nói.

“Có phải là tiểu nhân hay không, Tứ lang không biết, bất quá Tứ lang lại biết, nếu không buông tay, cánh tay này của Nỗ Vương điện hạ nhất định sẽ tàn phế.”

Địch Táp hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn gương mặt lạnh lẽo của Khánh Nhiễm: “Nếu bây giờ Bồn Vương thu kiếm, sợ là mạng cũng khó giữ được.”

Lận Kì Mặc nhướn mày cười: “Vậy đừng trách Tứ lang làm tiểu nhân thừa nước đục thả câu.”

Lận Kì Mặc dứt lời, quả thật vận lực vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay của Địch Táp. Cơ thể Địch Táp lập tức cứng lại, hần nheo mắt, nhưng còn chưa đợi hần ngưng khí phản kích, Khánh Nhiễm đã đột nhiên tra kiếm vào vỏ, xoay người dắt Tuyết Lang đang rên rĩ không ngừng, rồi cất bước rời đi.

Lận Kì Mặc cười buông bàn tay đang giữ chặt Địch Táp ra, nhướn mày nhìn đôi mắt ngùn ngụt lửa giận của Địch Táp, cười ha ha nói: “Trời đang rất nóng, Nỗ Vương mà cứ tức giận như vậy, coi chừng gây ra hỏa hoạn nha.”

Hần nói xong, chưa nhìn thấy gương mặt xanh tím của Địch Táp, đã xoay người thông thả phui phui vạt áo, hơi thi lễ với Lục Bình, rồi nhanh nhẹn chạy khỏi sân. Hần đuổi theo, chạy lên trước mặt Khánh Nhiễm, tiến lại gần nàng cười rất lưu manh, nhẹ giọng nói.

“Thì ra Nhiễm Nhiễm quan tâm Tứ lang như vậy, Tứ lang cảm thấy rất vui.”

Khánh Nhiễm liếc hần một cái: “Ai lo lắng cho ngươi, ta chỉ không muốn ý đông hiệp yếu.”

Lận Kì Mặc thấy nàng sắp bước rời đi, nhướn mày nhìn bóng nàng đi xa, trong lòng chợt cảm thấy ảm áp, còn có một cảm giác ngọt ngào nho nhỏ lẫn vào sự ảm áp kia, khiến trái tim hần say sưa.

Nhiễm Nhiễm, nếu ngươi không lo lắng ta làm động đến vết thương, sao phải vội vàng thu kiếm như vậy? Có được tình cảm này của ngươi, cho dù Tứ lang phải chịu thêm một mũi tên cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 59

Hôm sau, nắng sớm mùa hè phá tan tầng mây, chiếu vào lớp sương mù trắng ngà bên trong sơn cốc, qua làn hơi nước, cảnh vật khô nóng cũng dịu mát hơn, còn sinh ra vài phần kì ảo.

Ánh nắng rực rỡ, Khánh Nhiễm đã dùng xong bữa thiện, lúc bước ra cửa, lại thấy Lận Kì Mặc chưa ra khỏi phòng, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, đi tới gian phòng nằm ở phía đông của hần.

Cửa phòng mở rộng, lúc này, Lận Kì Mặc đang khoanh tay đứng giữa phòng. Hần vẫn mặc bạch sam như lúc trước, làn gió mát mẽ thổi qua cửa sổ, làm một góc trường bào của hần bay lên, rồi đột ngột hạ xuống. Hần đứng một mình giữa đại sảnh rộng lớn, áo quần đơn bạc, yên tĩnh mà lạnh nhạt, không hiểu sao Khánh Nhiễm lại cảm thấy bóng lưng ấy thật cô độc.

Hần vẫn ngăn người nhìn bức tranh hoa mai treo trên sảnh, dường như không phát hiện nàng đã đến. Khánh Nhiễm rất ít khi thấy hần trầm tĩnh như vậy, nàng không khỏi kinh ngạc nhìn bức tranh hoa mai kia, mắt chợt lóe lên, cảm thấy giật mình.

Bức tranh hoa mai kia và bức Thạch Mai đồ trong thư phòng Trình Anh có bút pháp rất giống nhau, dường như là cùng một tác giả. Tầm mắt nàng rơi vào phần đề từ của bức tranh, trên con dấu vuông màu đỏ hiện lên bốn chữ ‘Mai hoa ốc chủ’, đây đúng là tác phẩm của Tịnh Biên hầu tiền triều – Lận Khiếu.

Không hiểu sao trong lòng Khánh Nhiễm chợt thấy căng thẳng, còn có một cảm giác rất phức tạp, vừa chua vừa chát. Hai tay của Lận Kì Mặc bỗng nhiên nâng lên, nhìn về phía bức tranh kia lạy ba lạy, mắt Khánh Nhiễm rũ xuống, than khẽ một tiếng, nàng đang muốn xoay người rời đi, tiếng thờ dài đơn độc lại chợt vang lên trong phòng.

“Hôm nay là ngày giỗ của cha ta.”

Bước chân của Khánh Nhiễm khựng lại, nàng xoay người, đứng lúc này, Lận Kì Mặc cũng quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau, Khánh Nhiễm thấy gương mặt phong lưu của thiếu niên giờ phút này lại thật yên tĩnh, cho dù kiên cường, nhưng vẫn không dấu được sự ảm đạm và đau xót ản sâu trên khuôn mặt.

Tim nàng chợt quặn lại, ánh mắt dịu dàng nhìn gương mặt hần, nàng khẽ mỉm cười tiến lên, đứng trước bức tranh hoa mai kia lạy ba lạy, trong lòng có một cảm giác phức tạp đột ngột dâng lên.

Uy danh của thiếu soái Lận quốc Lận Kì Mặc truyền khắp ngũ quốc, thân thể của hần cũng theo đó truyền tụng khắp nơi, tất nhiên Khánh Nhiễm cũng từng được nghe. Nàng đã sớm biết Lận Kì Mặc chính là chi tử của Tịnh Biên hầu tiền triều, cũng biết năm đó Nhạ thành bị Yên quốc công phá, Tịnh Biên hầu tử trận trước cổng thành, đặt danh trung nghĩa một đời.

Bởi vì Tịnh Biên hầu thà chết chống cự, Yên Quốc Nhân rất tức giận, lúc ấy Nhạ thành vị công phá, Lịch Vương tự ải, Yên vương giận dữ, đồ sát Tịnh Biên hầu phủ, hơn hai trăm ba mươi gia quyến và nô bộc trong phủ bị huyết trảm trước cổng thành. Chỉ có người con thứ tư của Tịnh Biên hầu, cũng chính là Lận Kì Mặc, nhờ thuộc hạ bảo vệ mà thoát được một mạng, đến Lận quốc nương nhờ thúc phụ đã rời khỏi nhà từ thời niên thiếu.

Sau này, lại nghe tin con gái thứ của Tịnh Biên hầu chính là Nguyệt phi nương nương của Chiến quốc, lúc Nhạ thành bị công phá, nàng đã trốn thoát trong cảnh náo loạn, nhưng lại thất lạc người thân, cuối cùng lưu lạc đến Chiến quốc, tiến cung làm cung nữ, sau được Chiến Anh Đế nhìn trúng phong làm nương nương.

Tuy những chuyện này Khánh Nhiễm đã nghe qua, nhưng không hiểu vì sao, nàng lại chưa từng đem nó và nam tử trước mắt liên hệ cùng một chỗ, có lẽ do cách xử sự của hần quá bất cần, quá vô tâm vô phách, làm người khác cảm thấy hần vĩnh viễn vui vẻ, không có đau thương.

Nhưng giờ phút này, khi hần dùng giọng nói ảm đạm nói cho nàng biết, hôm nay là ngày giỗ của cha hần, nàng mới sâu sắc cảm nhận được, hóa ra nam tử có dáng vẻ phong lưu này, nam tử làm như không có gì vướn bận này, cũng biết đau buồn, cũng có tổn thương. Nghĩ đến thân thể của mình, nghĩ đến cảnh không nơi nương tựa của mình mười mấy năm qua, nàng đột nhiên cảm thấy có chút gần gũi và xúc động.

Thấy Khánh Nhiễm cung kính lạy ba lạy với bức tranh kia, Lận Kì Mặc ngẩn ra, mãi đến khi nàng nâng mắt nhìn sang, hần mới cười yếu ớt nói.

“Cám ơn.”

Khánh Nhiễm nhìn hần, phát hiện ánh mắt hần lúc này rất ảm đạm, hiện lên sự đau thương khó tả, đáy mắt là một dãy băng cô tịch, sâu không thấy đáy, tầng sương mù nhàn nhạt trong mắt tựa như đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời sao, làm thiên địa cũng mất đi màu sắc, nó mang theo thủy triều lạnh giá, chạy dọc theo huyết mạch của nàng, cuốn lấy nỗi đau thâm lạnh nhất trong lòng.

Đau vì chính mình, hay là đau vì hần, lúc này nàng đã không phân biệt được nữa. Lận Kì Mặc nhìn nàng chăm chú, trong con ngươi trong suốt của nàng tràn đầy tình cảm ảm áp, làm người ta bị hút sâu vào, rồi chìm đắm trong đó, dường như chỉ cần nàng liếc mắt một cái, cũng có thể làm tan đi cảm giác chưa sót trong đáy lòng.

“Hai vị tướng quân, lão gia đã ở Tư viện đợi hai vị.”

Một giọng nói thanh thúy bỗng cắt ngang tầm mắt của hai người, hai người chợt hồi phục tinh thần. Khánh Nhiễm không hiểu sao hai gò má lại nóng lên, vội vàng xoay người.

“Phiền cô nương dẫn đường.”

Nàng nói xong, không nhìn chiếc bóng trắng trong trẻo kia, đã vội cất bước rời khỏi phòng.

Lận Kì Mặc nhìn thân ảnh gấp gáp của nàng, ngẩn ra một chút rồi chợt cười, hần quay đầu nhìn bức tranh kia một cái, cảm ông trúc đặt trên bàn sải bước đuổi theo.

Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc theo thị nữ tới Tư viện, sau khi vòng qua hai hành lang, hai người được dẫn đến một hoa viên nhỏ. Hoa viên không lớn nhưng rất tinh xảo, non bộ giả sơn, những khe suối nhỏ chảy ra từ mỏm đá, chim chóc hót véo von dưới ánh Mặt Trời, làm người ta cảm thấy rất vui vẻ. Rõ ràng, Lục Nguyên Hạ là một lão giả rất biết tận hưởng cuộc sống, không hề giống một võ tướng tầm thường.

Hai người vòng qua một hòn núi giả, ngay lập tức tầm nhìn liền rộng mở, một bãi cỏ xanh mơn mơn kéo dài trùng điệp bên kia hồ nước trong vắt, bên hồ có một thân ảnh màu xám đang ngồi. Ánh Mặt Trời xuyên qua nhánh cây đa rộng lớn cạnh bờ hồ, chiếu vào người lão giả, làm thân ảnh kia hiện lên vài phần cô tịch.

Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc liếc nhìn nhau, bước trên mặt cỏ mềm mại đi về phía hồ nước, lão giả vẫn chưa ngẩng đầu, ông ngồi trên ghế trúc, tay cầm cần câu, giống như đang nhắm mắt ngủ, lại giống như đang hưởng thụ làn gió mát thổi qua mặt hồ.

Khi hai người đã tới bờ hồ, Lận Kì Mặc khom người chào: “Tiểu chất Lận Kì Mặc bái kiến Lục thể bá.”

Lão giả nghe vậy, cao giọng cười, mở mắt ra đứng dậy, hai mắt ông cong cong, nhìn Lận Kì Mặc từ trên xuống dưới.

“Tốt, tốt! Bá phụ ở sơn cốc âm u này cũng không ít lần nghe được uy danh của Lận thiếu soái, nay nhìn thấy hiền chất, quả thật là thiếu niên anh hùng đáng về đường đường.”

Khánh Nhiễm nhìn lão già đang cười sang sảng trước mắt, tóc mai hai bên tai ngã màu hoa râm, gò má gầy gầy, đường nét rõ ràng, phảng phất mang theo vết tích của những năm tháng gian khổ, đôi mắt ông sáng ngời, rất dồi dào sức sống, đáng người vững chãi như một tòa núi, cũng có một sự kiêu ngạo không thể hiện mà tự bộc lộ, làm người khác cảm thấy ngưỡng mộ.

“Bá phụ quá lời, làm Mặc cảm thấy thật hổ thẹn. Nhớ năm đó bá phụ vượt Kì Sơn đến Giang Châu, ở Nộ Mã trăm Chương Hùng, sau ở Duyên Sơn giết chết Mã Ngụ, ở Hà Đạo đánh cho đại quân Yên quốc tháo chạy tan tác, trong chiến dịch Miển Châu còn công phá Đồng thành, trăm đầu tướng địch của Yên quốc. Những chiến dịch đó không phải đều chấn động tâm can sao? Đó mới là anh kiệt thật sự! Văn bối như con đã ngưỡng mộ từ lâu.” Lận Kì Mặc mỉm cười nói.

Lục Nguyên Hạ cười ha ha, vỗ mạnh vào vai Lận Kì Mặc, cười nói: “Già rồi, già rồi... Bây giờ câu một con cá cũng ngủ được, thật làm người ta chê cười. Hào hán không bàn tới cái dừng năm đó, giờ là lúc thanh niên trẻ tuổi các ngươi nắm thiên hạ, quả thật lão phu muốn không già cũng không được, nay ta chỉ mong có thể ở đây an hưởng tuổi già, không bàn đến chuyện trung dừng ngày xưa nữa.”

Khánh Nhiễm lại bỗng nhiên tiếp lời: “Suy nghĩ của lão tướng quân không ở chuyện câu cá, mà thứ ngài quan sát là những chú cá tranh mồi dưới mặt hồ, câu cá cần ngưng thần nén thở, nhưng tâm lão tướng quân không ở nơi này, mờ mắt hay nhắm mắt, chỉ cần suy nghĩ trong lòng rộng mở, thì có gì phải bận tâm? Cho nên, lão tướng quân một chút cũng không già.”

Lục Nguyên Hạ ngẩn ra, nhìn về phía Khánh Nhiễm, ánh mắt có vẻ uy nghiêm và cơ trí, cũng có vẻ tang thương và lãnh khốc, nửa ngày ông cao giọng cười, nhìn Lận Kì Mặc nói.

“Vị này có lẽ là thiếu niên Tinh quốc đã dùng Bát Trận trận pháp khiến Nỗ Vương ném mũ thất bại phải không, Dịch Thanh?”

Lận Kì Mặc cười gật đầu: “Bá phụ tinh mắt.”

Khánh Nhiễm khom người cúi đầu: “Văn bối Dịch Thanh bái kiến Lục lão tướng quân, văn bối nói năng vô lễ, có chỗ nào không đúng, mong lão tướng quân thứ lỗi.”

Lục Nguyên Hạ cười nhạt, tay vuốt chòm râu, nửa ngày mới trầm giọng nói: “Tuổi trẻ bộc lộ tài năng có gì không tốt, ha ha, ngược lại lão phu rất thích sự gan dạ sáng suốt của ngươi.”

Thị nữ mang trà bánh lên, Lục Nguyên Hạ ngồi xuống chiếc ghế trúc, nâng tay nói: “Ngồi đi.”

Khánh Nhiễm hành lễ rồi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, Lận Kì Mặc lại tiến lên một bước, cười nói: “Phong thái của Lục bá phụ vẫn như trước kia, một chút cũng không già, lời Dịch Thanh nói thật ra không sai.”

Nghe Lận Kì Mặc nói lời này, Lục Nguyên Hạ dường như lại được nhìn thấy phong thái của mình năm nào, ông không khỏi sùng sốt.

Lận Kì Mặc lấy ống trúc nhỏ cất trong tay áo, hẩn mở ống rồi lấy một bức tranh được cuộn tròn ra, dâng hai tay cho Lục Nguyên Hạ, cười nói: “Phụ thân từng vẽ một bức họa khi bá phụ chinh chiến năm đó, lúc Mặc thu dọn di vật của phụ thân đã nhìn thấy, Mặc luôn để ở nhà chiêm ngưỡng, bây giờ đột ngột đến thăm bá phụ, không kịp mang nguyên họa của phụ thân đến. Tiểu chất dựa vào trí nhớ vẽ lại bức họa này, không bằng bút pháp của phụ thân, mong bá phụ đừng cười.”

Lục Nguyên Hạ đứng dậy, nhận lấy bức tranh kia mở ra xem.

Khánh Nhiễm nhìn sang, thấy trong bức tranh kia, giữa núi non trùng điệp, đứng trước vạn quân, có hai tướng quân khí phách đang ngồi ngay ngắn trên lưng chiến mã.

Một người mặc giáp đen, đại huy nhuộm máu, vẻ mặt kiên nghị lỗi lạc, cầm trường kiếm chỉ về phía màn trời ở phương xa. Một người mặc áo bào xanh bay phấp phới, ung dung ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, người này nhìn không rõ nét mặt, nhưng chiếc cằm cứng rắn kia lại lộ ra một vẻ trang nghiêm và oai phong, tuy dáng vẻ lười nhác nhưng vẫn vững chãi như núi.

Nhìn tướng mạo, người đứng trước đúng là Lục Nguyên Hạ lúc còn trẻ, còn người đứng sau, trong vẻ tùy hứng lại hiện lên sự cô độc, không hiểu sao lại khiến nàng nhớ đến bóng lưng của Lận Kì Mặc vừa rồi, suy nghĩ một chút, đây có lẽ là phụ thân hẩn, Lận Khiếu.

“Tam thập niên lai địa thế gian, sương phong tuyết vũ khốn Miển Sơn. Giai vi nghĩa khí hào tình cổ, nhất thanh đạn chỉ xuất Miển Châu*.”

Ba mươi năm đến địa thế gian, gió sương mưa tuyết vây Miển Sơn. Bởi vì cổ nhân nghĩa khí anh dũng, một tiếng gọi xuyên thủng Miển Châu.

Ông từ từ ngâm đọc, rồi thở dài một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa những cảm xúc và hồi ức vô tận. Ông nhắm mắt rất lâu, rồi nhìn Lận Kì Mặc, nói: “Năm đó, sau khi phụ thân ngươi đột phá vòng vây ở Miển Châu, tâm trạng vui sướng khoan khoái mới làm ra bài thơ này, tới nay cũng tròn hai mươi năm rồi.”

Mắt ông dõi về phía bức họa trong tay, nói tiếp: “Bức Quyên Hoa này vẽ lại cảnh tuyên thệ trước khi xuất quân ở Miển Sơn, năm đó ta và phụ thân ngươi cùng làm quan trong triều, trông coi binh quyền của thiên hạ. Những năm cuối thời Tà Chu, khắp nơi thành lập tân triều, phản quân như lửa rừng từ bốn phương tám hướng lao đến, tuy ta và phụ thân ngươi dẫn binh chống đỡ, nhưng sức người cũng không thể xoay chuyển trời đất, đại quân bị bức tới Miển Châu, bao vây tứ phía, lương thảo cạn kiệt. Trong bức tranh này, đây là cảnh đột phá vòng vây cuối cùng, lúc ấy phụ thân ngươi nói đùa, nếu hẩn có thể lấy ba vạn tàn binh đột phá vòng vây của hai mươi tám vạn hùng binh tam quốc, nhất định sẽ được lưu danh sử sách, làm trận kì chiến này vang

danh. Không ngờ chúng ta thật sự thành công, còn có thể dẫn kỵ binh công phá Đồng thành của Yên quốc, chém đầu tướng lĩnh quân địch, nay nghĩ đến, vẫn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.”

Ông thờ dài một tiếng, lại nói: “Đáng tiếc, cho dù như thế, cũng không thể làm thời cuộc thay đổi. Phụ thân ngươi hộ tống Lịch Vương, trải qua biết bao gian nan mới về được đất phong Nhận Châu, nhưng vẫn không cản được khí thế hùng hực của phản quân, cuối cùng Nhân thành bị diệt, Yên Vương cuồng loạn, lại... Nếu lão phu nhớ không lầm, hôm nay là ngày giỗ của phụ thân ngươi phải không?”

Mắt Lận Kì Mặc hiện lên vẻ đau xót, gật đầu nói: “Lão bá còn nhớ, tiểu chất vô cùng cảm kích.”

Lục Nguyên Hạ vỗ nhẹ vào tay hắn, trông rất thanh thản: “Ngươi lãnh binh diệt Yên quốc, bắt giữ Yên vương, phụ thân ngươi dưới chín suối sẽ mỉm cười thật vui vẻ.”

Lận Kì Mặc không đáp lời, Lục Nguyên Hạ lại cảm thán nói: “Năm đó Nhận thành bị công phá, lão phu chỉ có thể dẫn tàn binh chạy một đường lên hướng bắc, mất biết bao huynh đệ, gặp bao nhiêu phục kích, mới có thể trở lại Việt Châu, chạy vào Tùng Mật cốc này. Nhớ tới những huynh đệ đã tử trận năm đó, những dân chúng sống cảnh lầm than trong chiến loạn, lão phu... Thôi, mấy năm nay, lão phu chuyển tâm làm nông, bãi binh gác kiếm, tâm tình cũng phai nhạt dần, chỉ mong có thể gột rửa được một ít tội nghiệt.”

“Lời này của bá phụ sai rồi, đao kiếm sắc bén, nếu được dùng thỏa đáng, sẽ là phúc khí để cứu vớt vạn dân. Binh tướng kiêu hùng, nếu gặp được thống soái có tài, sẽ là thần binh bảo vệ vạn dân khỏi chiến hỏa.”

Lận Kì Mặc mỉm cười nhìn Lục Nguyên Hạ, nhưng trong mắt lại có một ánh sáng sắc bén không cho phép người khác lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 60

“Lời này của bá phụ sai rồi, đao kiếm sắc bén, nếu được dùng thỏa đáng, sẽ là phúc khí để cứu vớt vạn dân. Binh tướng kiêu hùng, nếu gặp được thống soái có tài, sẽ là thần binh bảo vệ vạn dân khỏi chiến hỏa.”

Lận Kì Mặc mỉm cười nhìn Lục Nguyên Hạ, nhưng trong mắt lại có một ánh sáng sắc bén không cho phép người khác lùi bước.

Lục Nguyên Hạ khẽ biến sắc, đôi mắt của lão nhân lóe lên nhìn Lận Kì Mặc chăm chăm, nụ cười của ông vụt tắt, trầm giọng nói: “Xem ra lần này thể chất đến đây không phải chỉ vì vấn an thể bá.”

Ông nói xong thì phát tay áo xoay người, khoanh tay đi tới bờ hồ, ông nhìn mặt hồ phẳng lặng, giọng nói lạnh lùng: “Lão phu lánh đời nhiều năm, đã quen sống cảnh thanh tịnh, nếu thể chất đến đây để thăm bá phụ, bá phụ sẽ vui mừng hoang nghênh, chúng ta chỉ ôn chuyện cũ, không nói tới chuyện khác. Nhưng nếu lần này thể chất đến đây để làm thuyết khách cho Tinh quốc, vậy... lão phu xin cáo lỗi, không tiếp chuyện được.”

Bóng lưng Lục Nguyên Hạ nhìn thật xa cách và lạnh lùng, Khánh Nhiễm không ngờ ông nói trở mặt liền trở mặt, trong lòng hơi gấp gáp, vội tiến lên một bước. Nàng đang muốn mở miệng, Lận Kì Mặc lại nhẹ nhàng nâng tay, ngăn bước chân và lời sắp nói của nàng.

Lận Kì Mặc cho Khánh Nhiễm một nét mặt, ý bảo nàng an tâm và đừng nóng vội, lúc này hắn mới chậm rãi đi tới bờ hồ, đứng sừng sững vai với Lục Nguyên Hạ, ánh mắt từ từ đảo qua mặt hồ, cười nhạt nói.

“Bá phụ ở nơi này non nước hữu tình, đất thiêng sản sinh hiền tài, quả thật có thể làm lòng người thanh thản nhẹ nhàng. Nhưng lánh đời như vậy cũng không có nghĩa là có thể thoát khỏi sát phạt, tranh quyền đoạt lợi, nay bên ngoài chiến tranh hỗn loạn, trong lòng bá phụ ắt cũng rõ, nếu quả thật ở đây có thể bình tâm như vậy, bá phụ cần gì phải vội vã cự tuyệt Mặc như vậy. Mặc không phải là người Tinh quốc, cũng không muốn làm thuyết khách cho Tinh quốc, lần này đến đây là để vấn an bá phụ, cũng là để thỉnh bá phụ nhớ đến lê dân trăm họ, cân nhắc rồi hẵng quyết định.”

Lục Nguyên Hạ lạnh lùng nói: “Trung thần không thờ hai chủ, lão phu chính là Phiêu Dũng tướng quân của Tả Chu, mặc dù Tả Chu bị diệt, nhưng lão phu sống là người Tả Chu, chết cũng phải làm ma Tả Chu, cuộc đời này ta sẽ không làm quân thần cho kẻ khác. Nay thiên hạ tứ phân, trong mắt lão phu, những kẻ làm bậc vua chúa đó đều là loạn thần tặc tử, muốn lão phu cúi đầu xưng thần, hừ, không có khả năng đâu. Hung binh lợi khí chỉ mang đến chiến tranh cho thiên hạ, chỉ khiến bách tính trôi giạt khắp nơi. Bây giờ lão phu gác kiếm làm nông, nếu ta không làm vậy, các huynh đệ nhất định phải tiếp tục sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao. Cùng dân chúng an cư lạc nghiệp, đây mới là đạo lý vì lê dân bá tánh.”

Ông nói xong thì chậm rãi cuộn bức họa, đưa cho Lận Kì Mặc, vẻ mặt lạnh nhạt.

Gương mặt của Lận Kì Mặc hơi tối xuống, hắn nhận lấy bức tranh kia, nhưng lại mở ra lần nữa, cẩn thận vuốt trang giấy, thờ dài nói: “Tuy trước đây Mặc chưa bao giờ gặp bá phụ, nhưng qua tùy bút và thư họa của phụ thân, cháu cũng có thể hiểu phần nào về bá phụ, và cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. Mặc nghe nói, thuở nhỏ bá phụ đã có chí lớn, khổ luyện võ nghệ, thuộc lòng binh thư, muốn dùng sở học để tạo phúc cho lê dân trong thiên hạ. Bá phụ

dấn thân vào quân doanh, vì Tả Chu lập biết bao công lao hiển hách, được phong là Phiêu Dưng tướng quân. Những năm cuối nhà Tả Chu, thiên hạ rung chuyển, nhưng bá phụ vẫn không phản bội Lịch Vương, sự trung dũng của bá phụ, người trong thiên hạ này đã biết quá rõ, riêng Mặc cảm thấy rất khâm phục. Nhưng Mặc thật không ngờ bá phụ lại bảo thù như vậy, thậm chí còn là người thích lừa mình dối người.”

Lận Kì Mặc nói rành mạch từng chữ, Khánh Nhiễm giật mình, nằng ngắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Lục Nguyên Hạ trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt hai người chạm nhau, Khánh Nhiễm có thể cảm thấy không khí bắt đầu đông lại.

Đối diện một lúc lâu, Lục Nguyên Hạ bỗng nhiên ngắc đầu cười to, tiếng cười vang dội chợt im bặt, đôi mắt sắc bén của ông quét về phía Lận Kì Mặc: “Vậy ngươi thử nói đi, lão phu bảo thù thế nào, lừa mình dối người thế nào!”

Lận Kì Mặc cao giọng nói: “Bá phụ nói trung thân không thờ hai chủ, nhưng Mặc cảm thấy đây là cách cư xử của những người cổ hủ, bị ràng buộc bởi lẽ thói cũ, làm trái với bản tính tự nhiên. Nếu gặp được minh quân, tự nhiên sẽ trung thành phụng quân, nhưng Lịch Vương không phải là minh quân, ngoài hoang dâm vô độ, còn áp dụng chính sách hà khắc bạo ngược, sưu cao thuế nặng, khiến dân chúng sống một ngày bằng một năm, rầy đây mai đó. Lịch Vương đối với bá phụ có ơn tri ngộ, bá phụ tận tâm là chuyện dễ hiểu, tuy nhiên, đây chỉ là tiểu nghĩa. Nếu bá phụ trung thành với Lịch Vương, lại khiến dân chúng lâm than cơ cực, vậy chẳng phải là vì tiểu nghĩa mà đánh mất đại nghĩa sao. Bá phụ lập chí tạo phúc cho muôn dân, nếu Đế vương chỉ biết tham hoan hưởng lạc, bá phụ không phân trắng đen mà chỉ ngu muội phụ tá, vậy chẳng phải là giúp Trụ* làm điều ác, đảo ngược đầu đuôi sao?”

(Trụ: Trụ Vương, nổi tiếng là một ông vua dâm dăng. Ông mê Đát Kỷ đến quên việc triều chính. Ông và Đát Kỷ là một cặp được nhắc đến trong lịch sử Trung Quốc với sự phẫn nộ của nhiều người. Vì sự cứng rắn, tàn bạo, ham quyền lực, ông đã để mất nước về tay nhà Chu.)

Gương mặt Lục Nguyên Hạ hơi giãn ra, ông hừ lạnh một tiếng: “Trẻ ranh cuồng vọng, dám thuyết giáo lão phu, lời này vì sao không nói với Khiếu huynh, bày tỏ với linh hồn huynh ấy trên trời!”

Lận Kì Mặc mỉm cười, mắt vẫn không dời nửa phần: “Nếu bây giờ phụ thân còn sống, Mặc vẫn sẽ nói như vậy. Năm đó Lịch Vương hồ đồ, tám phương khởi binh, vận số của Tả Chu đã hết, không thể xoay chuyển. Nhưng phụ thân lại vì trung nghĩa cá nhân mà ruồng bỏ lẽ dân bá tánh, chuyện này Mặc thật sự không ủng hộ, năm đó Yên Vương huyết tẩy Nhạn thành, phụ thân... cũng có một phần trách nhiệm.”

Khánh Nhiễm thật không ngờ Lận Kì Mặc lại nói như vậy, trong thoáng chốc, lòng nàng phức tạp không tả được, nàng nhìn Lận Kì Mặc, ánh mắt hiện lên vài phần nghi hoặc và trầm tư. Ở thế giới này, người đời có luôn quan niệm tôn trọng đạo quân thần, phụ tử, một người có xuất thân quyền quý như Lận Kì Mặc, từ nhỏ đã được giáo dục rất nghiêm khắc, nếu hấn nói những lời này ở hiện đại, cũng không khiến người khác bận tâm, nhưng lời nói này đối với một cô nhân, hơn nữa là đối với người mang thù sâu hận lớn như hấn, có thể để tâm trí không bị thù hận che phủ, biết lý trí phân biệt trắng đen phải trái, vậy hấn phải cần một ý chí và hoài bão lớn đến nhường nào.

Năm đó Lịch Vương cô thủ cô thành, binh thiếu tướng không, thiên hạ cùng tấn công, sớm đã bị cô lập hoàn toàn, đại thế đã mất. Nhưng Lận Khiếu lại vì ơn tri ngộ của Lịch Vương mà từ thủ Nhạn thành, bảo hộ Lịch Vương, Yên binh lấy quân số gấp mấy lần mãnh liệt tấn công Nhạn thành, nhưng trong thời gian dài lại không thể thành công. Lòng dạ Yên Vương hẹp hòi, chuyện này Lận Khiếu há lại không biết? Chọc giận Yên Vương như vậy, ông chắc chắn cũng biết một khi Nhạn thành bị công phá, bá tính nhất định phải đổi mặt với tai ương khủng khiếp, nhưng ông lại cố chấp bỏ đại nghĩa để bảo vệ tiểu nghĩa.

Nhạn thành bị phá, Lịch Vương tự ái, vẫn không thể làm Yên Vương người giận, Yên binh đồ thành hai ngày, Nhạn thành mười người thì có đến tám người chết. Người trong thiên hạ ca ngợi Lận Khiếu trung nghĩa, chỉ trích Yên Vương tàn bạo, nhưng nếu suy nghĩ sâu xa, trăn trâm sát ở Nhạn thành, Lận Khiếu cũng không thể chối bỏ trách nhiệm.

Khánh Nhiễm đang cúi đầu suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng cười sang sảng truyền đến, nàng cả kinh, ngắc đầu đúng lúc thấy Lục Nguyên Hạ đang ngắc mặt lên trời cười to, tiếng cười rõ ràng, nào giống với dáng vẻ lạnh lùng xa cách khi nãy? Trong lòng Khánh Nhiễm hơi hoài nghi, lại thấy Lận Kì Mặc mỉm cười hành lễ, nói.

“Bá phụ tài trí, những đạo lý rõ ràng này há lại không biết, Mặc múa riều qua mắt thợ, để bá phụ chê cười rồi.”

Lục Nguyên Hạ vuốt râu cười, lắc đầu nói: “Không đâu, những đạo lý này, lúc lão phu ở tuổi như ngươi thì không thể hiểu được. Mấy năm nay lão phu tĩnh tâm trong chốn núi rừng, mới có thể thông suốt được vài phần. Ngươi tuổi còn nhỏ nhưng lại có hoài bão lớn lao, kiến thức hơn người, không hổ là danh tướng đương thời cùng nổi danh với lão phu.”

Lục Nguyệt Hạ cười nhạt xoay người lại, ngồi xuống cạnh tiểu bàn, ông khẽ hớp hai ngụm trà, nâng mắt nói: “Ngươi nói tiếp đi, lão phu lừa mình dối người thế nào.”

Lận Kì Mặc nhìn thẳng Lục Nguyên Hạ, mỉm cười nói: “Tùng Mật cốc có địa thế hiểm yếu, được thiên nhiên ưu đãi, tuy bá phụ ở đây dễ rồi xa chiến loạn, nhưng đó chỉ là sự yên bình ngắn ngủi, hơn nữa theo Mặc biết, mấy năm nay Chiến quốc đã mấy lần giao chiến với bá phụ, tuy Chiến quốc không thể tấn công vào tận đây, nhưng mỗi lần như vậy đều khiến Tùng Mật cốc thương vong đến nghìn người. Dù Mật cốc rồi xa thế tục, nhưng vẫn tương liên với thiên hạ này, chiến hòa bên ngoài há lại không ảnh hưởng đến đây? Chỉ có khi thiên hạ thái bình, nơi này mới được hưởng hòa bình thật sự.”

Hấn nói xong thì bước lên, tiếp lời: “Những năm nay bá phụ chiếm đóng nơi này, không quy phục Chiến quốc, cũng không để Tinh quốc lợi dụng, nhưng Mặc dám đoán, bá phụ đang ‘đãi giới nhi cô’*, muốn chọn minh quân để thờ phụng. Mấy năm nay bá phụ quan sát tỉ mỉ, phải chăng đã có quyết định của mình?”

(Đãi giới nhi cô: Trích Luận Ngữ – Tử Hân, vào thời Xuân Thu, Khổng Tử dẫn các học trò đến các quốc gia du thuyết để phổ biến chủ trương chính trị của mình, tuy không ai đồng ý trọng dụng ông, ông cũng không nản lòng. Có lần đệ tử Tử Công uyển chuyển hỏi ông tính thế nào, ông không ngần ngại mà nói rằng: “Kệ chúng đi, kệ chúng đi, ta đang đợi người biết phân biệt tốt xấu xuất hiện.”)

Mắt Lục Nguyên Hạ khẽ lóe lên, ông nhìn mặt hồ, rồi ngoảnh mặt nhìn về phía Lận Kì Mặc, nói: “Lão phu quan sát nhiều năm, quả thật cũng vì muốn tìm một minh quân, ta nhìn thiên hạ hôm nay, Chiến quốc ngày một cường thịnh, nay lại diệt được Yến quốc, thế lực không thể cản nổi, Chiến Anh Đế có hùng tâm và thao lược, tuy không thể nói là thánh quân, nhưng cũng có năng lực để trở thành chủ thiên hạ. Hơn nữa Nỗ Vương diện hạ văn võ song toàn, tài trí hơn người, trong lòng lại có chí kinh bang tế thế. Nếu ta chọn phụ tá hần, nhất định có thể thống nhất phương bắc, đẩy mạnh đức chính cho dân, giúp bá tánh an cư lạc nghiệp.”

Khánh Nhiễm nghe Lục Nguyên Hạ nói như thế, trong lòng căng thẳng, nhưng tiếp xúc một lúc nàng đã có chút hiểu biết về tính tình của Lục Nguyên Hạ, người này càng nói thế thì càng chắc chắn ông chưa quyết định được chủ kiến, sau khi thấp thòm suy nghĩ một chập, nàng dần lấy lại bình tĩnh.

Lận Kì Mặc cười nhạt gật đầu, phất áo ngồi xuống, hần cũng nhìn về phía mặt hồ, nói: “Vạn vật trong thế gian này đều ra chuộng hòa bình, không thể đảo ngược trật tự. Ai muốn cưỡng chế thay đổi chiều hướng của thiên hạ, nhất định phải khiến lê dân nhận tai ương, nếu không không thể thành công được. Thiên hạ này hỗn loạn nhiều năm, phân chia nhiều năm rồi cũng sẽ đi đến hồi thống nhất, mấy năm nay quốc lực của Chiến quốc hưng thịnh, lúc trước diệt Thành, sau lại diệt Yến, nhìn bề ngoài thì thế lực không cản nổi, nhưng kì thực lại bằng không. Nhìn bao quát Chiến quốc, mặc dù quốc thổ ngày một mở rộng, nhưng chiến sự liên miên không dứt, khiến quốc lực dần suy tàn, lần này tấn công Yến quốc, dù quốc thổ tăng nhiều, nhưng núi sông của Yến quốc và Chiến quốc cách xa nhau, rất khó cai quản, đây cũng là một yếu tố ngăn cách binh lực của Chiến quốc. Tuy Chiến Anh Đế không phải là hôn quân hoang dâm hay ngu xuẩn, nhưng người này lòng dạ hẹp hòi, sát hại trung lương, không biết trọng người tài, trong triều đình đảng phái lại tranh chấp nghiêm trọng. Nỗ Vương và Huân Vương nắm giữ một phương, khiến bách quan không thể đồng lòng, sớm muộn gì cũng sẽ nội loạn. Xưa nay, ‘trị, loạn, hưng, suy’, đều phải thuận theo tình thế, ý trời không thể nghịch, dân tâm không thể trái. Dân chúng hy vọng hưởng thái bình, nhưng Chiến quốc vì mở mang bờ cõi mà không ngăn ngại chinh chiến suốt mấy năm nay, ngang nhiên phát động chiến tranh, chỉ có thể mang tới hậu quả không mong muốn. Ngược lại Tinh quốc, mặc dù mấy năm nay bị Chiến quốc ức hiếp, nhưng dân chúng đồng tâm, bách quan lại một lòng phụ tá thánh chủ, Tinh quốc dựng nước muộn hơn, triều đại được lập lúc nước còn nghèo, binh còn yếu, nhưng những năm gần đây cực lực phát triển, dân phong giao thoa với người Hồ phương bắc nên rất dũng mãnh và chịu khó, hơn nữa còn học tập tinh hoa nho học ở phía nam, tuy chưa từng khai hoang mở đất, nhưng dân chức đốc lòng xây dựng đất nước, triều đình yên bình, quốc lực ngày càng tăng, đối lập hoàn toàn với Chiến quốc thoắt nát xa hoa lãng phí.”

“Hiện chất nói cũng có phần hợp lý, nhưng nếu lão phu quy phục Chiến quốc, biên giới Tinh quốc mở rộng, Chiến quốc muốn đánh bại Tinh quốc không phải quá dễ dàng sao?” Lục Nguyên Hạ neho mắt, mỉm cười nói.

Lận Kì Mặc ngẩng đầu cười: “Bá phụ quá coi thường Tinh quốc, tuy Tinh quốc không có trăm vạn hùng binh, nhưng lại có dân chúng đồng tâm, mặc dù dân số Tinh quốc không đông như Chiến quốc, nhưng do lân cận Hồ địa, dân chúng vô cùng dũng mãnh, dân phong buru hần, sản sinh ra rất nhiều binh sĩ thiện chiến. Huống chi Tinh quốc còn có kỹ thuật luyện thép đặc biệt, những năm gần đây Chiến quốc liên tiếp tấn công Tinh quốc, nhưng mỗi lần đều phải thảm bại lui quân, Chiến quốc muốn thôn tính Tinh quốc, e là người si nói mộng.”

Hồ hấp của Lục Nguyên Hạ hơi cứng lại, tiếp tục nói: “Hiện chất không phải là người Tinh quốc, cũng không phải là thần tử của Tinh quốc, có gì câu câu đều vì Tinh quốc, chữ chữ đều đương oai cho họ?”

Ánh mắt Lận Kì Mặc sáng ngời, hần xoay người bước lên một bước, chỉ tay về phía bờ hồ bao quanh dãy núi, rồi xoay người lại giơ tay lên: “Mặc chỉ vì lê dân bá tánh trong thiên hạ này, bá phụ người xem, Tùng Mật cốc được núi cao bao bọc, quang cảnh chính giữa quanh co khúc khuỷu, dân chúng an cư lạc nghiệp, phía đông Mật cốc còn có ruộng đất phì nhiêu trải ngàn dặm, nếu Chiến quốc xâm lược, chưa nói đến chuyện Mật cốc sẽ không được yên bình, những bá tánh sống phía sau núi nhất định phải trôi giạt khắp nơi. Nhân dân đã vất vả nhiều năm, chỉ mong được sống ấm no, nếu bá phụ giúp Chiến quốc xâm lược, lấy đi niềm hi vọng nhỏ bé của bọn họ, lỗi lầm này bá phụ phải gánh vác thế nào đây?”

“Nếu Chiến quốc có thể thống nhất thiên hạ, lời này e là nói còn quá sớm.”

Sắc mặt Lục Nguyên Hạ khẽ biến, ông dời mắt nhìn núi non trùng điệp trước mắt, chậm rãi nói: “Cái tính trách trời thương dân này của người giống phụ thân người y như đức.”

Lận Kì Mặc lắc đầu: “Bá phụ nói sai rồi, Mặc không trách trời thương dân, thế cục hiện nay của thiên hạ chưa phải là lúc để thống nhất. Thiên hạ này không phải là thiên hạ của một người, chỉ có người tài mới có thể nắm giữ được, hiện tại bộ máy quan liêu của Chiến quốc đã mục nát, dân chúng lam than, quân sự tuy mạnh, nhưng quý tộc lại dùng quân đội rất tùy tiện, tuy Chiến Anh Đế đã phổ biến nho học nhiều năm, nhưng còn quá nhiều cản trở. Nỗ Vương Địch Táp quả thật là anh tài, nhưng vẫn bị quân chế bởi thân phận hoàng tử, bị cuốn vào cuộc nội chiến tranh đoạt quyền lực, không thể tận dụng hết khả năng. Nếu hần không đoạt quyền, cuối cùng cũng chỉ là một Vương gia; nếu hần đoạt quyền, thì khó có thể khiến bách quan đồng lòng, sẽ khiến triều đình đại loạn, nay nội loạn còn chưa dẹp yên, còn nói gì đến chuyện lấy tây đánh đông, thống nhất thiên hạ?”

Lận Kì Mặc hơi ngừng lại, quay đầu nhìn Lục Nguyên Hạ đang trầm tư, nâng mắt nhìn về phía chân trời.

Tầm mắt Khánh Nhiễm rơi trên gương mặt của Lận Kì Mặc, dường như có chút đắm chiêu.

“Bá phụ chinh chiến cả đời, trong lòng ắt phải rõ, nếu Chiến quốc xuất binh đánh Tinh quốc, binh sĩ lao lực viễn chinh, tiếp viện và tiếp tế tất nhiên không thể duy trì, mặc dù thông qua Tùng Mật cốc đánh tan được Trần Tây quân, nhưng cũng đã thành ‘nó mạnh hết đà’, hơn nữa đến lúc đó sẽ càng khiến dân chúng Tinh quốc phản kháng quyết liệt. Nếu quốc nội tiếp tục phái viện binh đến, thì lúc đó đã không còn là tướng sĩ của Nỗ Vương nữa. Cho dù là bề phái của Huân Vương, hay là Bình Vương, Ninh Vương, đều chỉ lo cho ích lợi của bản thân, lại đối với người nhiều năm nắm giữ binh quyền như Nỗ Vương bất mãn, họ sẽ không ngần ngại cản trở sao? Từ lúc trận chiến này bắt đầu, đã định sẽ gió tanh mưa máu, kết quả cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương, chắc chắn không thể tính đến chuyện thống nhất. Nếu bá phụ muốn trợ giúp Chiến quốc, Mặc xin hỏi bá phụ, máu chảy ngàn dặm, giết người cướp của liên miên, bá phụ bằng lòng nhìn thấy sao? Đến lúc đó, chưa nói thống nhất không thành, thiên hạ này chắc chắn phải lâm vào cảnh chiến tranh tàn khốc.”

Lục Nguyên Hạ nhìn mặt hồ, trầm mặc rất lâu, ông nói: “Cho dù lão phu không giúp Chiến quốc, chiến tranh của hai nước Tinh và Chiến cũng không

tránh được. Hơn nữa, nếu thiên hạ này không có đại loạn, thì làm sao có đại trị?”

Chân mày Lận Kì Mặc chau lại, lắc đầu thờ dãi: “Từ quốc hôm nay chắc chắn sẽ có một ngày được thống nhất, nhưng không phải là bây giờ, đại loạn ắt sẽ có đại trị, nhưng Chiến quốc của hiện tại lại không có khả năng thống nhất. Ngang nhiên phát động chiến tranh, chỉ e là trời không chịu lòng người, dù Chiến quốc có thể đánh bại Tinh quốc, nhưng sẽ càng làm cho thù hận hai nước chất chứa sâu hơn, vậy làm sao có thể khiến dân chúng Tinh quốc thật lòng quy phục, chẳng lẽ phải đại khai sát giới sao?”

Tim Khánh Nhiễm thất lại, nặng nề nhìn Lận Kì Mặc, ánh mắt hần lúc này có vài phần mệnh mang trống trải, tay áo tung bay trong gió, sinh ra vài phần phiêu nhiên xuất trần, ánh Mặt Trời chiếu sáng, bộ dạng bông lon thường ngày của hắn đã sớm biến mất, cả người sinh ra vài phần nghiêm nghị, khiến trái tim trong ngực Khánh Nhiễm không hiểu sao lại đập dồn dập.

Lời nói của hắn còn vén lên bức màn suy nghĩ trong lòng nàng, mấy năm nay chứng kiến việc đời, máu tanh nơi sa trường, dân chúng cơ cực, Chiến quốc gây họa cho dân, từng màn từng màn hiện lên trong đầu, làm tâm trạng của nàng nặng trĩu.

“Mặc không phải là người Tinh quốc, cũng không muốn thuận phục Tinh Đế, sở dĩ tới khuyên bá phụ, cũng vì muốn giúp thiên hạ bớt một phần chiến loạn. Người có dã tâm trong thế gian, miệng lưỡi cũng chẳng tốt đẹp đường hoàng, miệng nói chuyện chính nghĩa, nhưng dã tâm bùng bùng, đều là hạng người tranh quyền đoạt lợi, biết bao nhiêu người vì thực hiện tham vọng của bản thân mà không màng đến bách tính trong thiên hạ. Bất luận hưng vong hay là vinh suy, người chịu khổ đều là dân chúng. Nhưng đại trượng phu có cái nên làm, có cái không nên làm. Hiện tại cháu giúp Dục Vương, nhưng không phải giúp Tinh quốc của hắn thực hiện dã tâm, cháu chỉ muốn giúp hắn ngăn cản Chiến quốc, bình ổn chiến hỏa. Thứ Mặc muốn bảo vệ chính là an nguy của những người dân sống sau ngọn núi, nếu Chiến quốc có thể thống nhất thiên hạ, Mặc nhất định sẽ không giúp đỡ, nhưng dục vọng này của Chiến quốc không nên có, Mặc không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Giọng Lận Kì Mặc dịu đi, vừa bình tĩnh vừa vô cùng đanh thép, giờ phút này, không hiểu sao Khánh Nhiễm lại cảm thấy người hắn dường như tỏa ra một ánh sáng vô hình, làm cho người ta không nhìn được phải kính phục.

Gió nhẹ thổi qua, làm nổi lên những ngọn sóng lăn tăn, trong không khí thoang thoảng hương cỏ nồng nàn, Lận Kì Mặc khoanh tay đứng bên bờ hồ nhìn về phía chân trời, Lục Nguyên Hạ cúi đầu đắm chiều, trầm mặc không nói, Khánh Nhiễm chớp mắt nhìn Lận Kì Mặc, ánh mắt thâm thúy.

Lại vào lúc này, Lục Bình bỗng vội vàng chạy đến, đi tới bên cạnh Lục Nguyên Hạ, ông khom người, hai tay dâng lên một ống trúc nhỏ.

Lục Nguyên Hạ nhận lấy, rút trong đó ra một tờ giấy nhỏ, ông vừa liếc mắt một cái, chân mày sắc bén liền nhíu lại, thần sắc cũng biến đổi. Lận Kì Mặc thu về mặt của ông vào mắt, mắt hắn lóe lên, đảo qua tờ giấy kia, gương mặt có chút đắm chiều, ánh sáng trong mắt thâm trầm.

Bỗng nhiên Lục Nguyên Hạ ngẩng đầu cười, nhìn Lận Kì Mặc nói: “Thế chất có thể đoán tờ giấy này viết gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 61: Phụng Anh Đăng Cơ

“Thế chất có thể đoán tờ giấy này viết gì không?”

Lục Nguyên Hạ cười nhìn Lận Kì Mặc, Khánh Nhiễm thu về mặt của hai người vào mắt, hơi nhíu mày, cảm thấy tò mò về nội dung viết trên tờ giấy kia. Chuyện gì đã xảy ra, lại khiến hai người thất thần như vậy?

Lận Kì Mặc cũng không vội trả lời, ánh mắt thâm trầm, ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, nửa ngày hắn bỗng nhiên nhìn về phía Lục Nguyên Hạ, nhàn nhạt nói: “Có thể khiến bá phụ biến sắc như vậy, e là... Phụng Anh ở Diệu đô đã đăng cơ phải không?”

Hồ hấp của Khánh Nhiễm cứng lại, thấy gương mặt Lục Nguyên Hạ hiện lên vẻ kinh ngạc, trong lòng nàng biết Lận Kì Mặc đã đoán đúng, chân mày lập tức chau lại. Nhớ đến nam tử có nụ cười tươi rói, phong thái ôn văn nho nhã kia, nàng lại cảm thấy thế sự thích đùa lòng người.

“Lão phu cứ nghĩ tiêu tức trong cốc nhanh hơn bên ngoài, nhưng hóa ra vẫn chậm hơn rất nhiều.” Lục Nguyên Hạ nhíu mày nói.

Lận Kì Mặc lắc đầu: “Không ạ, tiêu tức của bá phụ rất nhanh nhạy. Vừa rồi là Mặc suy đoán, nhưng không ngờ lại đúng là sự thật.”

“Sao?” Mắt Lục Nguyên Hạ hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chuyện có thể khiến bá phụ xem trọng như vậy vốn không nhiều, hơn nữa đây là loại giấy Huyền Nghi đặc biệt của Phong Châu Diệu quốc, do đó Mặc mới đoán tin tức này đến từ Diệu quốc. Mấy ngày nay triều đình Diệu quốc gió nổi mây vần, Phụng Anh thôn tóm quân quyền, lúc trước lấy án mạng ở Triều Vân lâu phế bỏ quan tước của Kiến Ninh Vương, sau lại mượn chuyện lũ lụt ở Thông Châu cách chức Lý Nguyên, Kiều Phong tướng quân Trình Chí lại đột tử ở quân doanh. Những người này đều là trọng thần thuộc phái Bảo Hoàng của Diệu quốc, ba người này vừa đi, hoàng thất Diệu quốc cũng không còn hậu thuẫn. Ba tháng trước, Tinh Trung Vương lãnh đạo Thanh quân khởi binh ở Thành Dương, nhưng không ngờ lại chịu cảnh “Thích đắc kì phản”, bị Phụng Anh phong tay trên đoạt mất binh quyền. Diệu quốc vốn lập quốc chưa lâu, uy vọng của hoàng tộc không đủ, nay thế lực phản

đôi hấn ở triều đình từng người từng người bị tiêu diệt, Phụng Anh phé để đấng cơ cũng không có gì lạ.”

(Thích đặc kì phản: lúc làm thì cứ tưởng chắc chắn thành công, nhưng cuối cùng, kết quả lại đột nhiên trái ngược với dự đoán ban đầu.)

Lận Kì Mặc nói xong thì đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Lục Nguyên Hạ: “Loại người như Phụng Anh chắc bá phụ cũng hiểu phần nào, nếu hai nước Chiến và Tinh khai chiến, chắc chắn Phụng Anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Tinh-Điệu nhất y đãi thủy, môi hở răng lạnh, chuyện này Phụng Anh há lại không biết?”

Đôi mắt thâm thúy của Lục Nguyên Hạ neho lại, gương mặt trầm tư, Khánh Nhiễm lại cười thầm, không thể không thừa nhận, Lận Kì Mặc là một thuyết khách vô cùng tài ba, đối với thế cục thiên hạ phân tích rất thấu đáo, có hấn đi trước chêm lời, Lục Nguyên Hạ không thể không suy nghĩ sâu xa, nếu Dịch Tập muốn thuyết phục Lục Nguyên Hạ, e rằng sẽ gặp khó khăn.

“Những gì nên nói Mặc đã nói cả, cháu không quấy rầy bá phụ nghỉ ngơi nữa, xin được trở về Đồng viện ạ.” Lận Kì Mặc đứng dậy thì lễ, phát áo xoay người rời đi.

Khánh Nhiễm cũng vội đứng dậy đuổi theo, hai người chậm rãi rời khỏi Tư viện. Nhìn Lận Kì Mặc một thân bạch y phát phơ phía trước, Khánh Nhiễm bất giác nhếch miệng cười, nói: “Cái gì gọi là “Khẩu thổ liên hoa”*, rốt cuộc ta đã được mở mang tầm mắt.”

(Khẩu thổ liên hoa: mở miệng phun hoa sen, lời nói văn vẻ, trau chuốt)

Lời nàng nói còn chưa dứt, người vẫn luôn thân nhiên đi phía trước lại đột nhiên xoay người, gương mặt loan ý cười bỗng tới gần Khánh Nhiễm: “Nhiễm Nhiễm đang tán thưởng Tử lang sao? Có phải bị mị lực của Tử lang mê hoặc rồi không?”

Đôi mắt đen nhánh lấp lánh gần trong gang tấc, Khánh Nhiễm đang đắm chìm trong vẻ chói rọi kia chợt giật mình bừng tỉnh, nàng bất giác lui ra sau một bước, không hiểu sao hai má lại nóng ran, sợ bị Lận Kì Mặc nhận ra, nàng nhủu mày quát: “Nhảm chán!”

Nói xong thì đi vòng qua người hấn, Lận Kì Mặc nhìn đôi tai ráng hồng của nàng dưới ánh nắng Mặt Trời, khoe môi hơi nhếch lên, nhanh chóng đuổi theo.

“Nhiễm Nhiễm khoan đi đã.”

Khánh Nhiễm cho là hấn lại muốn nói chuyện không đứng đắn, nên vội bước nhanh hơn, nào ngờ vẻ mặt hấn lại rất nghiêm túc, hỏi.

“Phụng Anh đấng cơ làm vua, Nhiễm Nhiễm không có nhận xét gì sao?”

Khánh Nhiễm sừng sốt, nhủu mày nhìn hấn, mắt nàng khê lóe lên, nhưng không nói gì.

Lận Kì Mặc cười nói: “Nhiễm Nhiễm và Phụng Anh cũng xem như có chút giao tình, đối với hấn có đánh giá gì?”

Khánh Nhiễm hơi nhủu mày, bước chân chợt chậm lại, nàng suy nghĩ một lát, nói: “Nhất đại kiều hùng, loạn thế gian hùng, nếu trở thành quân vương nhất định sẽ làm nên chuyện.”

Lận Kì Mặc gật đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm, ánh mắt hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu, thấy vẻ mặt nàng vẫn không có gì thay đổi, mới cười nói.

“Lời này của Nhiễm Nhiễm rất thấu đáo, Phụng Anh văn võ song toàn, mưu lược hơn người, nhìn khắp thiên hạ, rất ít người có thể sánh bằng hấn, quả là bậc kiều hùng trí dũng kiệt xuất. Dã tâm của Phụng Anh không nhỏ, thủ đoạn cao siêu, hành sự lại không từ thủ đoạn, cử chỉ đủ ngoan độc sắc bén, trong thời buổi loạn lạc này, cũng có thể nói là một đại gian hùng. Nhưng có một điểm Nhiễm Nhiễm chưa nói được, mặc dù Phụng Anh luôn đề phòng người khác, nhưng cũng không thiếu tâm lòng rộng lượng, khí phách anh hùng, tính tình lại quyết đoán kiên nghị, biết trọng dụng người tài, những năm gần đây, không ít người tài ở Diệu quốc đã can đảm tiến thân làm môn khách cho hấn, cho nên mới nói, người này cũng có thể xem là một anh hùng.” Hấn nói xong thì dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Khánh Nhiễm, tiếp tục nói.

“Nay quan hệ của Chiến và Tinh đã chuyển biến xấu, Diệu quốc có tân chủ đấng cơ, nhất định hai nước sẽ phái người đến chúc mừng, nếu Tinh quốc có thể nhân dịp này kết minh với Diệu quốc, chắc chắn sẽ tạo phúc cho lê dân bá tánh trong thiên hạ. Nhưng không biết Tinh quốc sẽ phái ai đến chúc mừng?”

Khánh Nhiễm mỉm cười nhìn hấn, nhướng mày nói: “Người đã đánh giá hấn quá cao rồi, trong mắt ta, Phụng Anh thiếu mất vài phần chính trực, là người thích bốn cột quyền mưu, nếu nói hấn có thể một lòng vì đại nghĩa dân tộc, tạo phúc cho dân, nhất định ta sẽ không tin. Nếu y lên ngôi vua, thì có thể làm nên chuyện lớn, nhưng chắc chắn sẽ khó trở thành một thánh quân.”

Lận Kì Mặc nghe nàng nói như vậy, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, nụ cười trên khoe miệng cũng đậm hơn, đúng là rất vui vẻ.

Ánh hoàng hôn nóng cháy lặn xuống chân trời, bóng đêm dần lan tỏa, đến khi trời đất hoàn toàn tĩnh lặng, vầng trăng tròn vành vạnh đã giắt ngang bầu trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Khánh Nhiễm nhìn bầu trời đầy sao, chân mày khê nhủu lại. Tuy mỗi ngày Tuyết Lang không bị nhốt trong lồng, nhưng đến tối nó đều tự giác trở về bên cạnh nàng, chưa từng có chuyện ngoại lệ. Nhưng hôm nay sắc trời đã tối muộn, mà nó vẫn chưa trở về, thật sự rất kì lạ, nghĩ đến người ở căn viện phía nam, Khánh Nhiễm không khỏi có chút lo lắng.

Nàng học theo tiếng tru của sói tuyết gọi nó hai lần, nhưng vẫn không thấy nó đáp lại, mắt thấy trăng ngày một dâng cao hơn, nhớ lại lưỡi kiếm lạnh lẽo của Dịch Táp hôm qua, nàng nghĩ mình không thể đợi được nữa, quyết định đến Phảng viện của Dịch Táp dò xét. Nếu Tuyết Lang thật sự rơi vào tay Dịch Táp, sợ là lành ít dữ nhiều.

Nàng thay hắc y, rồi thi triển khinh công bay qua bức tường trong viện, trong chốc lát đã đến được Phảng viện.

Trong viện tĩnh lặng không tiếng động, vào thời gian này, hai nước Chiến và Tĩnh đều muốn mượn sức mạnh của Lục Nguyên Hạ, tất nhiên ai cũng không dám làm cản ở Lục phủ, nên lần này Dịch Táp cũng không mang thân vệ vào trong phủ, toàn bộ Phảng viện chỉ có hai tiểu binh đứng trước cửa viện.

Khánh Nhiễm chạy một đường đến chủ ốc, thấy bên trong tối đen như mực, không có tiếng người. Trong lòng nàng hơi kinh ngạc, không ngờ Dịch Táp lại không ở trong phòng, đã trễ thế này mà hắn còn đi đâu?

Khánh Nhiễm rất sợ Tuyết Lang thật sự chạy đến đây, nếu bị Dịch Táp bắt được nhất định sẽ khiến nó ném chút khổ sở, nàng vội lách người tìm kiếm bốn phía.

Một đường tìm tới hậu hoa viên nhưng vẫn không thu hoạch được gì, Khánh Nhiễm đang muốn xoay người men theo đường cũ trở về, lại nhảy bèn phát hiện tiếng bước chân từ hành lang bên kia vườn hoa truyền đến, nàng tập trung lắng nghe, giọng nam dứt quãng vang lên, đó đúng là Dịch Táp!

Nàng cả kinh, nếu lúc này chạy theo đường cũ, nhất định sẽ bị Dịch Táp phát hiện, Khánh Nhiễm vội nhìn xung quanh, thấy phía sau có một cửa đá nằm cách đây không xa, nàng nhanh chóng lăn một vòng trên đất, đẩy cửa bước vào.

Ánh sáng phía sau cửa đá rất mỏng manh, hơi nước mang theo độ ẩm tấp vào mặt, đây đúng là đục thất được xây từ ôn tuyền. Lục phủ nằm sâu trong sơn cốc, trong cốc có nhiều ôn tuyền, phủ đệ lại dựa vào vị trí của ôn tuyền để xây tiểu viện, nên từng tiểu viện độc lập đều có một con suối.

Khánh Nhiễm nấp phía sau vách đá chú ý động tĩnh bên ngoài, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, đang bước thẳng về phía bên này, nàng lập tức cả kinh, chẳng lẽ mình đã bị phát hiện?

Theo lý mà nói vừa rồi cách nhau khá xa, dựa vào khinh công của nàng, không có khả năng bị Dịch Táp phát hiện, trong lòng nàng bình tĩnh lại, nương theo ánh đèn mờ nhạt trong phòng tìm một chỗ ẩn thân, cơ thể phóng lên lướt qua mặt nước, rồi nấp phía sau màn lụa treo trên chiếc giường bằng trúc.

Nàng vừa ẩn náu xong, cửa đá đã bị đẩy ra, nương theo ánh sáng mỏng manh, thấy ở cửa đá thấp thoáng hiện lên hai bóng người. Chiếc bóng cao lớn ngạo nghễ đúng là Dịch Táp, chiếc bóng còn lại là của một nữ nhân. Khánh Nhiễm sợ Dịch Táp phát hiện, nên vội nén hơi thở, dò mắt sang hướng khác.

Tiếng bước chân truyền đến, Dịch Táp chậm chậm đi tới chiếc bồn bằng cẩm thạch, thị nữ đi phía sau hắn nhanh chóng thấp sáng những trần phong đăng treo trên tường đục thất, ngay lập tức, đục thất đã sáng lên không ít.

Trước mắt sáng trưng, Khánh Nhiễm nhẹ nhàng dời ra phía sau giường một chút, cũng may có màn lụa màu đỏ treo trước giường, Khánh Nhiễm cũng không sợ bị Dịch Táp nhìn thấy.

“Vương gia, để nô tì cời áo cho ngài.”

Giọng nữ ngọt ngào vang lên, rất êm tai dễ nghe, dịu dàng như nước. Khánh Nhiễm ghé mắt nhìn, đã thấy chiếc bóng trên tường nhoáng lên, một thân ảnh yếu điệu nhanh chóng tới gần Dịch Táp, khom người giúp hắn tháo đai ngọc trên thắt lưng, dáng vẻ rất dịu dàng mềm mại.

Dịch Táp giờ hai tay để thị nữ Nhã Như giúp mình cời y phục, hắn hờ hững nhìn nàng một cái, rồi sải bước tiến vào bồn, đem toàn bộ cơ thể ngâm vào nước, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhã Như quỳ xuống bên cạnh bồn, cầm lấy hoa trên mặt đất, rải những cánh hoa vừa hái vào trong nước, Dịch Táp hít sâu một hơi, hai hàng lông mày nhu lại. Mấy ngày nay ở Lục phủ, tuy ngày ngày đều đưa bảo thiếp, nhưng Lục Nguyên Hạ lại chậm chạp từ chối, cũng chưa từng chịu gặp hắn. Nhưng không ngờ hôm nay Lục Nguyên Hạ lại chủ động tìm Lận Kỳ Mặc trước, tuy buổi chiều nhìn thấy hắn, nhưng lời nói của ông ta lại mang theo ý từ chối, thái độ cực kỳ lãnh đạm, xem ra đã có chuyện không ổn.

Mùi hoa dần dần lan tỏa, mùi thơm ấm áp làm Dịch Táp thoải mái thở nhẹ một tiếng, thần kinh dần dần thả lỏng. Hắn bắt đầu vận khí, làm chân khí lưu chuyển trong cơ thể, chợt cảm thấy thần thanh khí爽, mọi mệt mỏi tiêu tan.

Nhã Như thấy vẻ mặt hắn thư thái, khéo môi nhẹ nhàng cong lên, hơi nghiêng người lên trước, dịu dàng nói: “Vương gia vất vả suốt mấy ngày nay, có cần nô tỳ giúp ngài xoa bóp vài cái không?”

Dịch Táp khẽ mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hàng mi của nàng cong như trăng non, sóng mắt long lanh, lúc này môi anh đào lại khẽ nhếch lên, tóc mây bị hơi nước làm ướt một nửa.

Hắn quay đầu nhìn mặt nước, trông mắt có một tia sáng lạnh chợt hiện lên, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khẽ ừ một tiếng.

Mắt Nhã Như chợt lóe lên, vờn hai tay ra giúp Dịch Táp nhẹ nhàng xoa bóp vai, hai mắt Dịch Táp khép hờ, hô hấp lâu dài, có vẻ cực kỳ thoải mái.

Khánh Nhiễm nhú mày nhìn hai chiếc bóng trên tường, nghiêng rằng, nước suối róc rách, làm bốc lên làn sương trắng ngà, hơi nước mờ ảo, cách một tầng lụa đỏ, không hiểu sao bóng dáng trên tường kia lại sinh ra vài phần ái muội, nàng đang thầm nghĩ trong lòng, lại chợt nghe “ầm” một tiếng, tiếng nước vỗ chợt truyền đến, Dịch Táp đột nhiên dùng lực trở tay kéo nữ tử đang quỳ bên cạnh bồn xuống nước.

Bọt nước văng khắp nơi, làm Nhã Như kinh hô một tiếng. Dịch Táp đã xé rách lớp áo lụa mỏng trên người nàng, cơ thể chợt lạnh toát, ngay sau đó, lưng cũng có cảm giác lạnh như băng, cơ thể nàng đã bị Dịch Táp ấn mạnh xuống thành bồn. Lưng áp lên lớp đá bạch ngọc lạnh lẽo, thắt lưng đập vào cạnh bồn sắc bén, Nhã Như chịu đau cắn chặt khóe môi, tròn mắt lại hiện lên vẻ lắp lánh mị hoặc, đưa tình nhìn Dịch Táp.

Gương mặt Dịch Táp vẫn không thay đổi, bàn tay chậm rãi nâng lên, chạm vào da thịt trơn bóng của nàng, khiến Nhã Như khẽ ưm một tiếng.

Khánh Nhiễm nhất thời há hốc mồm, cảm giác chán ghét ngay lập tức dâng trào. Chết tiệt! Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải tiếp tục trốn ở đây nhìn kẻ thù biểu diễn xung cung đồ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 62

Tuy vào ban đêm son cốc rất mát mẻ, nhưng trong dục thất này hơi nước ngùn ngụt, nóng không chịu nổi, hơi nước thấm ướt y phục, làm người ta có cảm giác buồn bức. Hơn nữa trước mắt đang diễn ra một vở xuân cung đồ, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Giờ phút này, Dịch Táp đứng trong bồn, mặt không chút thay đổi nhìn Nhã Như, vờn tay lấy bầu rượu thanh đặt bên cạnh bồn, từ từ uống một ngụm, ngón tay như gầy đàn, nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng trơn bóng của Nhã Như, khiến nàng rung mình một cái. Khóe miệng Dịch Táp khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi cúi người về phía nàng.

Trong lòng Nhã Như đang vui vẻ, nhưng một lực mạnh đột nhiên bóp chặt vai nàng, xoay người nàng ra sau rồi đẩy xuống, làm nàng cong người đập mạnh xuống thành bồn. Toàn thân đau nhức, nàng chỉ cảm thấy những ngón tay đang đặt trên vai mình lạnh lẽo như lớp đá bạch ngọc cứng rắn phía trước. Còn chưa kịp than đau, tiếng tru của sói tuyết lại loáng thoáng truyền đến, bàn tay đặt trên vai nàng chợt khựng lại, sau một lúc cũng không có động tĩnh, thấy thế, nàng bèn cẩn thận quay đầu.

“Hôm qua Vương gia muốn giết con sói kia nhưng lại bị tiêu tử Tinh quốc làm hỏng chuyện, hôm nay con sói đó đã tự mình nộp mạng, tại sao Vương gia lại chỉ xích nó lại?”

Nhã Như vừa hỏi vừa xoay người, nhẹ nhàng tìm kiếm vòm ngực rộng lớn của Dịch Táp. Dịch Táp hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

“Chuyện của Bồn Vương, khi nào thì đến phiên người lắm miệng?”

Hắn vừa dứt lời, một trận kinh phong chợt bất thành linh giáng xuống, còn mang theo sát ý. Dịch Táp cả kinh, không ngờ ở đây còn có kẻ khác, hắn nhanh chóng ngửa người ra sau, lặn vào trong nước, đồng thời cũng thả tay buông Nhã Như ra.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc bóng đen như luồng điện chợt lướt qua mặt nước, nhanh nhẹn lao xuống, nháy mắt đã nắm chặt cổ tay của Nhã Như, lôi nàng ra khỏi mặt nước. Dịch Táp hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng bắt lấy cổ chân của Nhã Như, làm bóng đen phải ngừng lại. Dịch Táp đã trôi lên mặt nước, nhanh như cắt đánh một chưởng vào lưng của bóng đen kia.

Khánh Nhiễm không ngờ năng lực ứng biến của hắn lại cao như vậy, dù đã tập kích bất ngờ nhưng vẫn không thể dùng một chiêu để chiến thắng, nàng đành phải buông Nhã Như ra, cơ thể xoay một vòng trong không trung, tránh thoát chưởng phong lôi đình của Dịch Táp. Chân phải đạp vào vòi phun nước trong bồn, lúc xoay người lại xuất ra hai chưởng, chưởng phong lạnh thấu xương, còn chưa tới trước người Dịch Táp, đã cuốn bọt nước bay tung tóe.

Về mặt Dịch Táp khẽ biến, một mặt vận lực hất Nhã Như ra xa, một mặt bật người phóng lên, tiếng va chạm kịch liệt vang lên, trong nháy mắt hai người đã bay trên mặt nước giao thủ mấy chiêu, ngay sau đó nổ “Ầm” một tiếng, hai người đồng thời rớt xuống hồ nước.

Bóng nước trắng xóa làm Khánh Nhiễm không thể thấy rõ Dịch Táp đang đứng đâu, theo bản năng, nàng không chút do dự đánh sang phải một quyền, nhưng do lực cản của nước, lực nàng xuất ra bị giảm rất nhiều.

Rõ ràng, kỹ năng bơi của nàng không tốt bằng Dịch Táp, một quyền xuất ra nhưng vẫn không làm Dịch Táp bị thương, ngược lại còn bị hắn chuẩn xác bắt được cổ tay.

Bàn tay to lớn của hắn như một cái kềm sắt, Khánh Nhiễm còn chưa kịp xoay cổ tay đánh trả, Dịch Táp đã đột nhiên bơi đến gần, bẻ cánh tay phải nàng ra sau lưng, đồng thời cơ thể cao lớn cũng bắt ngờ ép sát, hai chân ở trong nước kẹp chặt Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm không thể ngờ hắn lại làm như vậy, trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ, tay trái linh hoạt đánh thẳng vào đỉnh đầu Dịch Táp, nhưng Dịch Táp cũng không hoảng sợ, nhanh chóng lôi nàng ra khỏi mặt nước, một tay chụp lấy cổ tay trái của nàng, một tay khóa chặt tay phải của nàng, chỉ thuần thục hai bước đã bẻ quặt cả hai tay Khánh Nhiễm ra sau lưng.

Ngay sau đó thân hình cao lớn của hắn chợt lao tới, qua động tác này, cơ thể hai người đã dính chặt vào nhau, đôi mắt phần nộ của Dịch Táp lập tức đối diện với đôi mắt đen láy sắc bén, một cảm giác quen thuộc chợt dâng lên, hắn không nhận được sự sợ hãi, nhưng ánh sáng trong suốt kia lại chợt không thấy nữa, dù hắn cố suy nghĩ cũng không thể nhớ đã gặp đôi mắt này ở nơi nào. Đến khi thấy rõ gương mặt của người phía trước, Dịch Táp cười lạnh một tiếng.

“Là ngươi!”

Khánh Nhiễm cũng cười, nhếch miệng nói: “Thật xin lỗi, quấy rầy chuyện tốt của Nỗ Vương điện hạ.”

“Không ngờ Dịch tướng quân của Tinh quốc lại có sở thích nhìn lên người khác, quả thật Bôn Vương đã được mở mang tầm mắt.”

Giờ phút này trên người Dịch Táp chỉ mặc một chiếc quần, bờ ngực trần dán chặt vào người Khánh Nhiễm, đôi chân rắn chắc của hắn cũng gắt gao kẹp chặt nàng, hơi thở nóng rực giữa hai người nhanh chóng lan tỏa.

Cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy của lồng ngực phía trước, trong lòng Khánh Nhiễm rất sợ Dịch Táp sẽ phát hiện ra manh mối, nàng không nói một lời, hai tay mượn lực đẩy của nước, linh hoạt xoay một vòng để thoát khỏi gong kim của Dịch Táp, nhân cơ hội đó đẩy mạnh một cái rồi lặn xuống nước, thuận thế đánh một chưởng vào đùi của Dịch Táp, mượn lực xuất ra từ chưởng phong để bơi ra xa.

Dịch Táp không đề phòng nàng sẽ dùng chiêu này, chỉ sơ suất một chút đã để nàng thoát đi, ngay sau đó nam tử trước mặt đã lặn sâu xuống nước. Hắn còn chưa kịp phản ứng, nàng đã như người cá nhanh nhẹn biến mất ngay trước mắt, hai tay của hắn lướt qua cơ thể nàng, cảm giác mềm mại làm hắn sửng sốt một chút, nhưng cùng lúc đó, cảm giác đau đớn trên bắp đùi cũng truyền đến, tiếp theo lại không thấy bóng dáng người đó đâu nữa. Mắt Dịch Táp hí lên, tìm kiếm bốn phía, nhưng trên mặt nước chỉ còn hơi nước lượn lờ.

Tiếng rẽ nước róc rách chợt truyền đến, trong làn sương trắng nhạt nhòa, chiếc bóng đen kia tựa như một con cá chép lặn sâu vào vút khỏi mặt nước, chỉ trong chớp mắt, nó đã lao đến cửa phòng, đánh thẳng về phía Nhã Như đang chạy ra ngoài hồ hoán, Dịch Táp cả kinh, nhưng vẫn không kịp ngăn cản.

“Chùng nào ta gặp Tuyệt Lang sẽ thả cô ta đi.”

Giọng nói trong trẻo vang vọng thật lâu trong đục thẳm, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng Dịch Thanh và Nhã Như nữa, Dịch Táp nhìn cánh cửa đá khép chặt, bỗng hí mắt lại.

Hắn nhìn sóng nước dập dềnh trong bể nước, nhủ thầm nâng hai tay lên, nhớ lại khi nãy, hắn ép chặt vào người Dịch Thanh, từ ngực truyền đến một cảm giác vô cùng mềm mại, hơn nữa lúc nàng lặn vào nước, cơ thể lướt qua lòng bàn tay hắn lại rất mãnh liệt, trong lòng Dịch Táp thoáng nghĩ ngợi.

Bên ngoài chợt có tiếng vang, Dịch Táp vừa chuyển động một cái, đùi phải đã truyền đến cảm giác đau đớn, hắn bước ra khỏi bể, vén quần lên nhìn, trên đùi phải bây giờ xuất hiện một vết bầm tím ngất, xương cốt âm ỉ đau nhức. Nếu vừa rồi không nhờ sức nước cản bớt vài phần lực đạo, cái chân này sợ là đã bị chặt đứt.

Tàn nhẫn như vậy, vô nghệ như vậy, tâm trí như vậy, sao có thể là một nữ nhân... Chân mà Dịch Táp giẫm ra, lắc đầu quên đi.

Cửa đục thẳm bị đẩy ra, thị vệ Bạch Dịch nhanh chóng bước vào, Dịch Táp đứng dậy nhận lấy áo khoát mà hắn dâng lên.

“Chúng thuộc hạ thiếu cảnh giác, mong Vương gia nghiêm phạt.” Bạch Dịch khom người nói.

Dịch Táp xua tay, bước ra ngoài nói: “Thôi, mời Lục lão tướng quân đến đây, chúng ta đi trao đổi người.”

Bạch Dịch sửng sốt, nói: “Nhã Như là mật thám Tam điện hạ cài vào bên người Vương gia, vừa hay lần này ả đã rơi vào tay người khác, sao Vương gia không mượn cơ hội này loại bỏ ả? Thuộc hạ không hiểu.”

Dịch Táp cười lạnh một tiếng, nhưng bước chân vẫn không ngừng, trầm giọng nói: “Tam ca hao hết tâm tư mới cài được một mật thám vào bên người Bôn Vương, nếu Bôn Vương không sử dụng thật tốt, chẳng phải sẽ lãng phí một phần tâm tư của huynh ấy sao? Bôn Vương giữ lại Nhã Như còn có chỗ dùng, bây giờ đúng lúc có tin tức muốn thông qua ả ta tặng cho Tam hoàng huynh. Hơn nữa, ả dám ở trước mắt Bôn Vương động tay động chân, để ả ta chết như vậy, chẳng phải quá tiện nghi sao.”

“Vương gia thánh minh.”

Khánh Nhiễm kéo Nhã Như bay đi, vừa thay xong quần áo ướt đã nghe thấy tiếng ồn ào truyền từ sân đến, nàng nhanh chóng buộc chặt vạt áo, vòng qua bình phong, liếc mắt nhìn Nhã Như đang bị điểm huyết nằm trên ghế dựa một cái, Khánh Nhiễm vội bước ra khỏi phòng.

Vừa bước ra ngoài đã thấy Lận Kỳ Mặc đứng trước cửa phòng hắn, một thân áo trắng như tuyết, không buộc đai lưng, mái tóc dài đen như mực xõa trên vai, ánh trăng chiếu vào người hắn, làm hiện lên một vầng sáng nhạt, có vẻ thanh thoát như một vị tiên.

Khánh Nhiễm ngăn ra, có lẽ hắn cũng nhận ra nàng đang ngây người, vừa cười với nàng xong lại ném cho nàng một ánh mắt mỉa mai, ngay lập tức khi chất khi nãy đều mất hết. Khánh Nhiễm biết hắn có ý nên mặc kệ hắn, xoay đầu sang hướng khác, nhưng trong lòng lại cười thầm.

Ánh lửa trong viện sáng choang, một đội người đi vào sân, Khánh Nhiễm nhìn sang, thấy nữ tử đi đầu có dáng người cao gầy, một thân lục y, mái tóc đen nhánh như mực, gương mặt xinh đẹp mịn màng như bạch ngọc, đôi mắt vô cùng trong sáng, lấp lánh đến mức khiến người ta cảm thấy chói mắt, một

người xinh đẹp như vậy, nghĩ đến nhất định là nữ nhi duy nhất của Lục Nguyên Hạ – Lục Linh Lung.

Diện mạo của Lục Nguyên Hạ bình thường, nhưng không ngờ ông lại có một cô con gái xinh đẹp như thế, trong lúc Khánh Nhiễm ngây ngốc, không hiểu sao lại vô thức nhìn về phía Lận Kì Mặc, thấy ánh mắt hân thần nhiên nhìn Dịch Táp đang bước tới cùng Lục Linh Lung, không hiểu sao trái tim nàng lại chậm rãi giãn ra. Ngay sau đó nàng lại thấy bản thân thật sự rất kì quái, hẳn có nhìn Lục Linh Lung hay không thì liên quan gì đến nàng? Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Dịch Táp quét tới, Khánh Nhiễm vội lấy lại tinh thần, không nghĩ thêm nữa.

“Ngươi lại làm gì chọc hấn vậy?”

Giọng nam khe khẽ mang theo ý cười vang lên, Khánh Nhiễm quay đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt sáng như sao của Lận Kì Mặc, trong dòng ánh sáng lấp lánh kia chính là sự cưng chiều? Khánh Nhiễm giật mình, lúc muốn thấy rõ hơn, hấn đã quay đầu nhìn phía trước.

“Lận tướng quân, Dịch tướng quân, đêm khuya còn tới quấy rầy hai vị, Linh Lung xin được tạ lỗi trước.” Lục Linh Lung khẽ nâng váy lên, hơi cúi người, cười nói với bọn họ.

Khánh Nhiễm tỉ mỉ đánh giá nữ tử mặc áo xanh trước mắt, giữa đôi mày của nữ tử mang theo phong thái của người đọc sách, đôi con ngươi đen nhánh trong veo, giống như một hồ nước xanh biếc nằm sâu trên núi cao. Nụ cười trên môi nàng rất thân thiện dịu dàng, nụ cười như ngọn gió xuân kia làm gương mặt vốn xinh đẹp của nàng càng thêm thanh lệ.

Khánh Nhiễm thầm khen một tiếng, dường như chỉ vừa liếc mắt một cái đã yêu thích cô nương hiền hậu thoát tục này, nàng bước lên một bước, cười với nàng ấy, nói.

“Lục tiểu thư khách khí, vốn là chuyện riêng của Dịch Thanh và Nỗ Vương điện hạ, nay lại phiền đến Lục tiểu thư, tại hạ cảm thấy thật áy náy.” Nàng nói xong, ánh mắt có chút lạnh lẽo nhìn Dịch Táp đứng bên cạnh Lục Linh Lung.

“Nói như vậy Dịch tướng quân quả thật đã bắt thị nữ Nhã Như của Nỗ Vương?” Giọng mặt Lục Linh Lung hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi.

Khánh Nhiễm chưa trả lời, Bạch Dịch đứng phía sau Dịch Táp đã hừ lạnh một tiếng, cắt ngang nói: “Ồ Lục phủ còn dám làm càn như vậy, rõ ràng hấn vốn không xem Lục lão tướng quân vào mắt!”

Lục Linh Lung nhìn Bạch Dịch cười, nhưng không nói lời nào, mắt lại chuyển về phía Dịch Táp. Dịch Táp lườm Bạch Dịch một cái, lạnh lùng nói.

“Không được hỗn xược trước mặt Lục tiểu thư.”

Lục Linh Lung cười dịu dàng, nhẹ nhàng nâng tay: “Không sao, Vương gia cũng đừng nóng vội, ta nghĩ Dịch tướng quân bắt thị nữ của ngài là có nguyên nhân, chờ ta làm rõ tình hình, tất nhiên sẽ trả công bằng cho ngài.”

Nàng nói xong lại nhìn về phía Khánh Nhiễm, cười nhẹ thì thầm: “Dịch tướng quân bắt thị nữ của Nỗ Vương điện hạ ở Lục phủ, nên Linh Lung có mấy lời phải hỏi, nếu có gì đặc tội mong Dịch tướng quân thứ lỗi.”

Khánh Nhiễm cười đáp lời: “Lục tiểu thư muốn hỏi gì tại hạ đều hiểu, Dịch mỗ bắt thị nữ của Nỗ Vương thật sự có nguyên nhân. Lúc Dịch Thanh vào phủ có dẫn theo một con sói tuyết, Nỗ Vương lại vô cớ giam giữ nó, Dịch Thanh muốn dùng Nhã Như để trao đổi Tuyết Lang, vốn là một chuyện nhỏ, nhưng không ngờ lại kinh động đến tiểu thư, thật là hổ thẹn.”

Lục Linh Lung dời mắt sang nhìn Dịch Táp, hết sức ngạc nhiên nói: “Có chuyện này sao? Nỗ Vương điện hạ đã nhốt sói tuyết của Dịch tướng quân?”

“Người đời đều biết Bồn Vương có nuôi một con sói tuyết, Tuyết Lang vốn là thú nuôi của Bồn Vương, ta muốn nhốt nó thì có vấn đề gì sao?” Dịch Táp lạnh giọng nói, ánh mắt sắc bén bắn về phía Khánh Nhiễm, cao thấp đánh giá, giống như đang tìm tòi nghiên cứu điều gì.

Khánh Nhiễm còn chưa động, Lận Kì Mặc lại đột nhiên bước lên một bước, chặn ngang tầm mắt của Dịch Táp, cười nói: “Dịch Táp, ngươi là người phải thả Tuyết Lang mới đúng, vì một con sói mà hưng sư động chúng như vậy, không phải là chuyện bé xé ra to sao? Hơn nữa, con sói tuyết kia là do chúng ta dẫn vào phủ, ngươi luôn miệng nói là của ngươi, vậy có chứng cứ gì không? Nếu không, sao có thể chứng minh Tuyết Lang là thú nuôi của ngươi? Nếu quả thật ngươi là người nuôi dưỡng nó, thì cần gì phải nhốt nó lại?”

“Có phải là thú nuôi của Bồn Vương hay không, trong lòng hai người các ngươi ắt phải rõ.” Dịch Táp hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm đang đứng phía sau Lận Kì Mặc.

“Chỉ vì một chú sói tuyết mà làm mất hòa khí như vậy thật sự không nên, không biết hai vị có thể nể mặt Lục phủ chúng ta, giao việc này cho Linh Lung làm chủ không?” Lục Linh Lung khẽ cười nói, tuy giọng nói không lớn, nhưng lại thành công đem ánh mắt của mọi người hướng về phía nàng.

Thấy nàng nhìn sang, Khánh Nhiễm gật đầu nói: “Tại hạ tin tưởng Lục cô nương.”

Lục Linh Lung cười cảm kích, sau đó nhìn về phía Dịch Táp, Dịch Táp cũng gật đầu, nói: “Xin nhờ cô nương làm chủ.”

“Nếu như thế, Linh Lung xin được đặc tội. Theo Linh Lung thấy, chú sói tuyết kia rốt cuộc là do ai nuôi dưỡng cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ nó nhận ai làm chủ. Nếu Nỗ Vương điện hạ không ngại, có thể mang chú sói tuyết kia đến đây không, xem thử rốt cuộc nó nguyện ý theo ai. Nếu nó mồn ngài làm chủ, Linh Lung sẽ thỉnh Dịch tướng quân trả lại thị nữ cho ngài. Còn nếu chú sói tuyết kia nhận Dịch tướng quân làm chủ, cũng mong Vương gia nể mặt Lục phủ không đề cập đến chuyện này nữa. Không biết ý của hai vị thế nào?” Lục Linh Lung nói xong, mắt lại dời về phía Dịch Táp.

Ánh sáng trong mắt Dịch Táp lóe lên, dường như có sự sắc bén lướt qua, hắn lập tức quay đầu, phản phó Bạch Dịch: “Đi đi, mang Tuyết Lang đến đây.”

Rất nhanh, Bạch Dịch đã cho người mang lồng sắt đến, bên trong chiếc lồng khóa chặt đúng là Tuyết Lang, bốn chân của nó đều bị dây thừng trói chặt, trên miệng lại có một cái vòng bằng sắt, vừa vào sân, nó liền nhìn thẳng về phía Khánh Nhiễm, ánh mắt lộ ra vẻ buồn bã, liều mạng giãy dụa.

Khánh Nhiễm cảm thấy đau lòng, nhủ mảy nhận lấy, nàng vươn tay vói vào lồng sắt, trấn an nó, trong nháy mắt nó liền bình tĩnh, cúi đầu phát ra vài tiếng gầm khe khẽ, làm như tỏ vẻ oan ức.

Lục Linh Lung cũng đi về phía chiếc lồng sắt, nhìn thấy một màn này, nàng cong môi cười nhìn Dịch Táp, gật đầu nói: “Xem ra nó đã có lựa chọn, Nỗ Vương điện hạ còn muốn kiên trì sao?”

Dịch Táp nhìn Tuyết Lang đang nhẹ nhàng cọ vào mu bàn tay Khánh Nhiễm, ánh mắt hắn thâm trầm, chợt bước lên một bước, thấy Khánh Nhiễm lập tức xoay người bảo vệ chiếc lồng, bước chân hắn bỗng khựng lại, hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi nói.

“Thứ súc sinh này là của ngươi, giao thị nữ của Bỗ Vương ra đây.”

“Cô ta ở trong phòng.”

Khánh Nhiễm nói xong, Dịch Táp liếc mắt một cái, Bạch Dịch liền theo lệnh bước vào phòng. Sau đó, một tiếng nước nở truyền đến, Nhã Như như lê hoa đài lệ chạy vội ra ngoài, mắt thấy đã sắp nhào vào lòng Dịch Táp, Dịch Táp lại hơi thi lễ với Lục Linh Lung, xoay người một cái, không nói được một lời bước ra khỏi sân.

Tiếng khóc của Nhã Như im bật, khuôn mặt thê lương bi ai, vội đi theo Bạch Dịch rời khỏi sân.

“Quý rầy hai vị, Linh Lung xin cáo từ.” Lục Linh Lung thấy bọn họ lần lượt rời đi, thì khẽ cười với Khánh Nhiễm rồi gật đầu với Lận Kì Mặc.

“Lục tiểu thư khách khí, mời thiếu thư.” Lận Kì Mặc gật đầu, nâng tay nói.

“Cám ơn.”

Thấy mắt Tuyết Lang vẫn dõi theo phương hướng Dịch Táp biến mất, giống như rất đau đớn buồn bã, Khánh Nhiễm bèn an ủi nó, thấy Lục Linh Lung bước tới trước mặt, thì đứng dậy cảm kích nói.

Lục Linh Lung cười cười nhưng không nói gì thêm, dẫn nhóm người rời khỏi sân. Vừa bước ra sân, Lục Song đứng phía sau liền bước lên xin chỉ thị.

“Tiểu thư, tối nay có cần chú ý hai căn viện này không?”

Ánh mắt Lục Linh Lung như có như không đảo qua Phảng viện. Tối nay Dịch Táp hưng sư động chúng như vậy không phải chỉ vì một con sói tuyết, sợ là hắn đang thử thăm dò thái độ của Lục phủ, nên nóng muốn biết thái độ của Lục phủ như thế, có lẽ Chiến quốc đã xảy ra chuyện khiến hắn không thể ở lâu, phải mau chóng rời đi.

Lục Linh Lung thu tầm mắt, mỉm cười nhìn Lục Song, nói: “Không cần, có lẽ tối nay Nỗ Vương điện hạ sẽ rời khỏi Lục phủ, mọi người cũng đã vất vả một ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Mặc dù Lục Song không hiểu vì sao tiểu thư lại chắc chắn như vậy, nhưng hắn biết lời tiểu thư nói nhất định không sai, sự cơ trí của tiểu thư, ngay cả lão gia cũng cảm thấy không bằng. Hắn vội cung kính tuân lệnh, phản phó mọi người rời đi.

Ở Phảng viện, Dịch Táp ngồi trong phòng khách, nhấp một ngụm trà, thấy Bạch Dịch bước vào, hắn buông chung trà xuống, nhàn nhạt nói.

“Thu dọn, tối nay rời đi.”

Bạch Dịch sùng sốt, kinh ngạc nói: “Vương gia?”

“Lục Nguyên Hạ đã quyết định đầu nhập Tĩnh quốc, chúng ta ở lâu cũng vô ích. Hơn nữa, tình thế bây giờ cũng không phải là lúc Chiến quốc dụng binh với Tĩnh quốc, không thuyết phục được Lục Nguyên Hạ cũng không sao.” Giương mặt Dịch Táp rất lạnh nhạt.

“Vâng, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Bạch Dịch gật mình, đáp lời rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyển Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 63

Sáng sớm hôm sau, trời xanh quang đãng, Khánh Nhiễm giữ thói quen trong quân nên vẫn dậy thật sớm. Trong lúc dùng điểm tâm sáng, nghe tỳ nữ nói Lận Kì Mặc đã đến giáo trường luyện kiếm của phủ, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ vết thương trên người hắn đã hồi phục nhanh như vậy.

Không hiểu sao tâm trạng nàng tốt lên hẳn, nhìn rằng mây nhợt nhạt trên bầu trời, gió mát nhẹ nhàng lướt qua, nàng chợt cảm thấy hứng thú, nên phất áo đứng dậy, mang theo thanh kiếm treo trên tường rồi bước ra khỏi phòng.

Khánh Nhiễm chưa đi vào giáo trường đã nghe thấy những tiếng trầm trồ khen ngợi không ngớt, vừa vòng qua Nguyệt môn, nàng đã thấy bóng trắng trên đài cao vũ động, kiếm khí tung hoành, hàn quang chớp lóe, người đang đứng trên giáo đài múa kiếm đúng là Lận Kì Mặc.

Kiếm thuật của hắn rất cao cường, khinh công lại rất tốt, khi di chuyển làm cuốn lên một tầng gió lạnh, tựa như bạch long cuộn mình trong không trung, lại giống như băng tuyết xoay tròn trên bãi cát vàng, làm những thị vệ đến tảo luyện của phủ phải trầm trồ khen ngợi.

Khánh Nhiễm đang muốn bước đến gần, thanh kiếm mà Lận Kì Mặc cầm trong tay lại đột nhiên chệch đi, đâm thẳng về phía này, đồng thời cơ thể cũng đột ngột phóng theo thanh kiếm, giống như một mũi tên rời khỏi dây cung bắn thẳng về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm nhếch miệng cười, nhảy lên một cái, trường kiếm trong tay xoay tròn, còn chưa kịp tuốt khỏi vỏ, nó đã giao thủ mấy chiêu với thanh kiếm của Lận Kì Mặc trong không trung, làm bắn ra vô số tia lửa, sáng lóa chói mắt.

Hai người đồng thời nhảy xuống giáo đài, bọn thị vệ nhìn thấy đều vỗ tay tán thưởng. Thấy kiếm phong của Lận Kì Mặc lạnh thấu xương, chiêu thức biến ảo khôn lường, Khánh Nhiễm thầm khen một tiếng, thiếu soái Lân quốc lấy kiếm thuật để lập danh, quả thực không sai.

Nàng vốn còn lo lắng cho thương thế của hắn, nhưng bây giờ chứng kiến thể kiếm mạnh mẽ như vậy, tính hiếu thắng trong lòng lại nổi lên, trong chớp mắt thanh kiếm trong tay đã vũ động như rồng, làm cuốn lên từng đợt sáng chói mắt.

“Hào kiếm pháp!”

Mũi kiếm của Khánh Nhiễm bức thẳng đến, Lận Kì Mặc cao giọng cười, cơ thể nhẹ nhàng nhanh nhẹn, bình tĩnh bay ra sau, trong ánh kiếm như thiểm điện lóe mình của nàng, hắn quát một tiếng, đồng thời mượn phản lực của thân kiếm, cơ thể như bạch hạc xoay tròn trong không trung, bật người bay lên cao, lấy lùi để tiến, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, rồi bay thẳng tới trước mặt Khánh Nhiễm.

“Chiêu Bình Sa Khinh Lạc này của Tứ lang quả thật không tồi.”

Khánh Nhiễm vừa nói vừa rót nội lực mạnh mẽ vào thanh kiếm, hàn kiếm trong tay bay ngang một vòng, tạo ra một vệt sáng ngăn cản thế công của hắn.

Lận Kì Mặc nghe nàng gọi mình là Tứ lang, trong lòng chợt cảm thấy vui vẻ, đôi mắt hắn lấp lánh như sao, sung sướng không sao tả xiết, hắn quát lớn một tiếng, thế kiếm trong tay còn sắc bén linh hoạt hơn trước.

Hai người trên đài giao đấu kịch liệt, nhóm người đứng dưới đài cũng nhìn rất say mê, thoáng chốc, trong giáo trường chỉ còn nghe thấy tiếng kiếm lạnh lẽo va vào nhau, cùng với tiếng reo hò của mọi người khi ánh kiếm lóe lên.

Trên đài, Khánh Nhiễm bay lên cao, tránh thoát một đường kiếm sắc bén của Lận Kì Mặc, áo xanh tung bay, cổ tay chuyển động, mũi kiếm liền đâm tới chỗ Lận Kì Mặc vừa đặt chân. Lận Kì Mặc lại đột nhiên xoay tròn, bước trên thân kiếm đang phóng đến của Khánh Nhiễm, hắn mượn lực bay lên cao, cơ thể xoay mấy vòng trong không trung, như một con rồng bay thẳng lên trời, làm người ta cảm thấy hoa mắt.

“Hào công phu!”

Một tiếng cười hồn hậu mạnh mẽ chợt vang lên, mọi người đồng loạt xoay người, thấy Lục Nguyên Hạ đang khoanh tay đứng sau nhóm người, hiển nhiên ông đã đến đây từ rất lâu, sau khi gạt mình, mọi người đều cung kính hành lễ.

Lận Kì Mặc và Khánh Nhiễm cũng ngừng việc giao đấu, hai người nhảy xuống giáo đài, song song cúi người hành lễ.

“Bá phụ chê cười.”

“Lục lão tướng quân quá khen.”

Lục Nguyên Hạ cười cười nhìn hai người, chỉ cảm thấy nam tử mặc bạch sam có vóc người cao lớn vô cùng tuấn tú, còn nam tử mảnh khảnh mặc lam sam lại thanh nhã nhẹ nhàng, một người khí phách kiêu ngạo, một người không nhiễm bụi trần, hai người đứng chung một chỗ quả thật vô cùng hài hòa. Ông cao giọng cười, nhanh chóng bước đến vỗ vào vai Lận Kì Mặc.

“Hiền chất, người đời đều nói ngươi có kiếm thuật vô song, hôm nay cùng Dịch tướng quân Tĩnh quốc so tài, từ vô song này đảm đương không nổi đâu.”

Lận Kì Mặc cười nhìn Khánh Nhiễm, ánh mắt lấp lánh, nói: “Đã lâu không gặp được đối thủ như vậy, cháu cũng cảm thấy rất vui sướng.”

Khánh Nhiễm cũng cười, đang muốn nói chuyện, đã thấy một bóng người xanh ngọc vòng qua hành lang cách đó không xa, dáng người uyển chuyển, hai

tay nâng váy dài, vội vàng chạy qua một hành lang uốn khúc khác, người đó đứng là Lục Linh Lung vừa gặp tối qua.

Tuy chỉ gặp một lần, cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng Khánh Nhiễm lại thấy một người trầm tĩnh tuệ mẫn như Lục Linh Lung sẽ không có dáng vẻ vội vã như vậy, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Lục Nguyên Hạ nhìn theo tầm mắt của nàng, gương mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, ông cao giọng hỏi: “Linh Lung, mới sáng sớm con đã vội vàng đi đâu vậy?”

Lục Linh Lung vẫn không ngừng chân, chỉ quay đầu cười, nụ cười này vô cùng xán lạn, cong theo mái tóc đang bay lên của nàng, làm người ta cũng cảm thấy phấn khởi vì nụ cười vui vẻ đó.

“Cha, Diễm ca ca trở về rồi, chốc nữa là đến cửa phủ, nên con ra đón huynh ấy.”

Nàng nói xong thì bóng người cũng chạy lên trước nhanh hơn, Lục Nguyên Hạ bắt đắc dĩ lắc đầu, lại cao giọng cười, nói: “Chậm một chút, đừng để ngã.”

“Con biết rồi.” Giọng nói trong trẻo của cô gái lại truyền đến, người đã cách rất xa.

Từ đôi mắt từ ái và giọng nói cưng chiều của ông, Khánh Nhiễm có thể cảm nhận được tình yêu thương và sự quan tâm mà ông dành cho nữ nhi, nhớ tới người nhà đã sớm mất, nàng chợt ngán người, ngây ngốc nhìn Lục Nguyên Hạ, trong ánh mắt bất giác hiện lên vẻ ảm đạm và khát vọng.

Đột nhiên, bàn tay thả xuôi bên người cảm thấy ấm áp, có một sức mạnh chợt siết chặt nó, như đang cố bao bọc sự yếu đuối trong trái tim nàng, an ủi cảm giác ảm đạm trong lòng nàng.

Khánh Nhiễm sửng sốt, cúi đầu nhìn, ông tay áo màu trắng nhẹ nhàng bay theo gió che khuất tầm mắt của nàng, nhưng bên dưới lớp áo kia, tay của Lận Kì Mặc đang siết chặt lấy tay nàng, nó chân thành, ấm áp, kiên định và mạnh mẽ.

Trái tim Khánh Nhiễm đập thình thịch, nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn, lại đúng lúc rơi vào một con người đen nhánh sâu thẳm. Giờ phút này, con người ấy rất trong suốt, phản chiếu gương mặt của nàng, vẻ mặt của nàng... lúc này bóng dáng nho nhỏ kia chợt sáng lên trong đôi đồng tử đen láy của hắn, chiếm cứ toàn bộ đôi mắt hắn, dường như đang hút sâu nàng vào trong đó.

Hai má Khánh Nhiễm đỏ lên, nhẹ nhàng giã tay ra, nàng cúi thấp đầu, đột nhiên nhớ tới lời mẫu thân từng nói với tỷ tỷ.

Mẫu thân nói, sau này một nữ nhân dù bản cùng hay phú quý, dù sống trong hoàn cảnh nào, nếu có một nam nhân nguyện ý cầm tay người, an ủi người, nguyện ý từ nay về sau cùng người đối mặt với tất cả sóng gió, thì đó là một chuyện vô cùng may mắn, người nhất định phải biết nắm bắt hạnh phúc, phải dùng cảm để giành lấy hạnh phúc, đừng để sau này phải ân hận cả đời.

Như vậy, vừa rồi hắn nắm chặt tay nàng, rốt cuộc là hữu tình hay vô tình, vì sao lại có thể khiến trái tim nàng đập rộn ràng như vậy...

Thấy Khánh Nhiễm khẽ giã tay ra, Lận Kì Mặc cũng buông tay, vẻ mặt không đổi, nhưng khóe môi lại có ý cười nhàn nhạt, đôi mắt cũng vì cảm xúc trong lòng mà không không chế được sáng lên.

Lục Nguyên Hạ thấy Lục Linh Lung chạy qua hành lang, thân ảnh biến mất trước mắt, thế này mới quay đầu nhìn Lận Kì Mặc, cười nói: “Để hai người chê cười, phu nhân mất sớm, nha đầu kia bị lão phu dạy hư, quả thật nữ nhi lớn rồi cũng không giữ được nữa.”

Lận Kì Mặc cười nói: “Lục tiểu thư thông minh khéo léo, đó là phúc của bá phụ. Diễm ca ca mà Lục tiểu thư vừa nói hẳn là Đan Tĩ Bàn Long mà người đời xưng tụng – Mạc Chi Diễm, tiểu chủ xin chúc mừng thế bá tìm được lương tề *con rể tốt*.”

Lục Nguyên Hạ cao giọng cười, gương mặt hiện lên vẻ vui mừng, xua tay nói: “Người tiểu nữ nói đúng là Chi Diễm, nữ nhân tự có phúc của nữ nhân, nữ nhi cũng đã trưởng thành, lão phu sẽ để con bé tự quyết định, chê cười chê cười.”

Khánh Nhiễm đã hồi phục tinh thần nhưng lại không có dũng khí nhìn Lận Kì Mặc đứng bên cạnh, nàng nghiêng đầu nhìn xa xa, nghĩ lại lời Lục Nguyên Hạ vừa nói.

Thật ra nàng cũng từng được nghe về Mạc Chi Diễm, nghe nói hắn là nghĩa tử của Lục Nguyên Hạ, võ công rất cao cường, binh khí thường dùng là Bàn Long bổng, bởi vì hắn mất cánh tay phải, tay trái sử dụng bổng, nên được người đời gọi là Đan Tĩ Bàn Long.

Mạc Chi Diễm ở Chiến quốc rất nổi danh trên giang hồ, những năm gần đây đã trở thành lâu chủ của tổ chức sát thủ Lang Gia Lâu, nghe nói hành tung rất bí ẩn.

Một nhân vật giang hồ vốn sẽ không khiến người đời chú ý, nhưng những lần Chiến quốc xuất binh đánh Tùng Mật cốc, người lãnh đạo dân chúng chống lại quân đội Chiến quốc chính là người này, và lại, hắn nhiều lần lấy ít địch nhiều, khiến Chiến quốc phải hốt thẹn lui binh, cho nên người này ở tứ quốc cũng xem như có chút tiếng tăm.

Khánh Nhiễm vẫn còn trầm tư, Lận Kì Mặc liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy vẻ mặt nàng trầm tĩnh, sợ nàng lại nghĩ tới chuyện cũ, hắn liền cười nhìn về phía Lục Nguyên Hạ, nói.

“Mặc lại thấy bá phụ rất vừa ý chàng hiền tề này, Mặc nghe nói võ công của Mặc lâu chủ là do bá phụ thân truyền, không biết hôm nay Mặc có được

mày nhìn thấy Đan Câu thương pháp nổi danh của bá phụ hay không?”

Mới vừa rồi Lục Nguyên Hạ nhìn thấy bọn họ luyện kiếm thì nhiệt huyết đã dâng trào, giờ phút này lại nghe hắn nói như vậy, liền cười ha ha, ông như rồng mây ngẩng đầu, sải bước về phía giáo đài.

“Lâu rồi lão phu cũng không dùng thương, nay hiền chất nhắc tới, quả thật tay có chút ngứa ngáy, đến đây, đánh một trận với bá phụ.”

Lận Kì Mặc xoay người, lao qua trước mặt Khánh Nhiễm, tiến lại gần nàng cười nói: “Tuy uy danh của Đan Câu thương pháp không bằng Ngân Thương của phụ thân ngươi, nhưng rất có giá trị, Nhiễm Nhiễm nên nhìn kĩ một chút.”

Tiếng cười của hắn khe khẽ bên tai, Khánh Nhiễm giật mình, lúc ngẩng đầu thì hắn đã nghiêng người vòng qua người nàng, bật người bay lên giáo đài, dùng chân nhắc cây trường thương treo trên giá đựng binh khí.

Lục Nguyên Hạ cũng đã cầm trường thương trong tay, ông quát một tiếng rồi xông lên. Chỉ vừa nhắc trường thương, đã ẩn chứa tiếng sấm rền vang, thể công mạnh mẽ, Lận Kì Mặc bị buộc lui về phía sau hai bước, sau khi đáp trả mấy chiêu mới dần dần ổn định chiêu thức. Trên đài, cuồng phong thịnh nộ, nhiệt khí cuộn cuộn.

Khánh Nhiễm cảm thấy thương pháp của Lục Nguyên Hạ không biến ảo như phụ thân, cũng không dứt khoát như Yến Hề Ngân, mỗi chiêu mỗi thức của Đan Câu thương pháp đều nhẹ nhàng mơ hồ nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh sấm vang chớp giật, rất thích hợp để nữ tử tập luyện, bất tri bất giác nàng đã bị thương pháp này hấp dẫn.

Một bộ thương pháp kết thúc, tuy Lục Nguyên Hạ vẫn nói chuyện hồn hậu, nhưng đầu lông mày lại hiện lên một chút mệt mỏi, ông khách sáo với hai người Khánh Nhiễm vài câu rồi trở về Tư viện.

Khánh Nhiễm nhớ lại thương pháp vừa rồi, cũng thuận tay lấy một thanh trường thương đặt trên rìa đài, từng chiêu từng thức đúng là Đan Câu thương pháp mà Lục Nguyên Hạ vừa sử dụng.

Lận Kì Mặc khoanh tay nghiêng người dựa vào giá treo binh khí xem nàng múa thương, không khỏi như rồng mây khâm phục trí nhớ và khả năng lĩnh hội của Khánh Nhiễm, thấy nàng xuất ra một chiêu hồi mã thương*, lúc thu trường thương lại theo thói quen vòng qua hông, rồi mới đâm trường thương lên, hắn không khỏi đứng thẳng dậy, khẽ cau mày.

(Hồi mã thương: quay đầu lại, bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch.)

Chiêu thức của nàng khi này, xoay, đâm, động tác liền mạch lưu loát, hiển nhiên là do thường xuyên thu thương như vậy.

Nhưng bình thường, động tác thu thương của chiêu hồi mã thương phải trực tiếp đâm ra, như vậy chẳng những mau lẹ, còn có thể có bảo vệ lưng khi bị địch nhân đánh úp. Nhưng Khánh Nhiễm lại xoay qua hông một vòng, như vậy sẽ làm mệnh môn ở lưng mở rộng, tuy động tác của nàng rất nhanh, người có võ công bình thường sẽ không lợi dụng được sơ hở này, nhưng nếu gặp phải cao thủ sẽ khá nguy hiểm.

Lận Kì Mặc đang muốn gọi nàng, lại nghe thấy một giọng nữ kinh ngạc truyền đến.

“Diễm ca ca, huynh làm sao vậy?”

Lận Kì Mặc im lặng nhìn sang, đã thấy cách đó không xa, trên hành lang chợt xuất hiện một thân ảnh cao ngất.

Đó là một nam tử rất lạnh lùng, một thân hắc y, cả người tỏa ra hơi lạnh, gương mặt người đó ẩn sau chiếc mặt nạ bằng bạc, nhưng giờ phút này, hắn lại không chớp mắt nhìn chăm chăm Khánh Nhiễm đứng trên đài, ánh mắt kia quá nóng cháy, mang theo cảm xúc cuộn cuộn, làm Lận Kì Mặc không hiểu sao phải cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 64

“Diễm ca ca, huynh làm sao vậy?”

Giọng nói lo lắng vang lên, hiển nhiên, Lục Linh Lung đứng bên cạnh hắc y nam tử cũng phát hiện ra sự kì quái của hắn, nàng lo lắng gọi hắn, nhưng nam tử vẫn như trước, chỉ chăm chú nhìn Khánh Nhiễm.

Lận Kì Mặc cau mày quay đầu nhìn Khánh Nhiễm, hình như nàng cũng phát hiện ánh mắt của nam tử, động tác múa thương đột ngột dừng lại, đưa mắt sang.

Nhưng Khánh Nhiễm vừa xoay người, cơ thể của nam tử kia chợt cứng đờ, sau đó đột nhiên xoay người vội vàng vòng qua hành lang biến mất khỏi giáo trường, ngay cả tiếng gọi của Lục Linh Lung đứng phía sau cũng chưa từng bận tâm.

Lúc Khánh Nhiễm quay đầu chỉ nhìn thấy một bóng người cao ngất, cùng với ống tay áo trống trơn bị gió thổi bay phất phật, không hiểu sao trong lòng nàng lại thấy xót xa, chân mày khẽ cau lại.

Lục Linh Lung thấy Mạc Chi Diễm đã biến mất khỏi hành lang, xoay người nhìn Khánh Nhiễm đang đứng trên giáo đài, sóng mắt hiện lên vẻ đăm chiêu, bỗng nhiên nàng làm như nghĩ tới điều gì, sắc mặt chợt biến đổi, trong nháy mắt gương mặt đã tái nhợt, đôi môi run rẩy vài cái, rồi xoay người lao đảo rời đi.

Khánh Nhiễm mờ mịt nhìn về phía Lận Kì Mặc, gương mặt hần lúc này cũng hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu, nhưng trong một khắc đã khôi phục về trầm tĩnh như thường ngày.

“Bọn họ làm sao vậy?” Khánh Nhiễm nhíu mày hỏi.

Lận Kì Mặc bước lên hai bước, lấy trường thương trong tay nàng xoay hai cái, cười nói: “Đan Câu thương pháp của Lục lão tướng quân truyền cho Nhiễm Nhiễm rồi, có lẽ Mạc Chi Diễm đang ghen tị.”

Khánh Nhiễm lườm hần một cái, cười nói: “Ngươi cho là ai cũng giống như ngươi sao, nhàm chán.”

Nàng nói xong, đang muốn xoay người, Lận Kì Mặc lại chợt nghiêng người chắn trước mặt nàng, nhíu mày nói: “Chiêu hồi mã thương của ngươi có vấn đề, ngươi...”

Khánh Nhiễm hơi sững sốt, sau khi nhớ lại một chuyện, nàng lập tức cong miệng cười nhìn Lận Kì Mặc, nâng tay ngắt lời hần: “Ta biết, từ nhỏ phụ thân cũng vì chuyện này mà giáo huấn ta không ít lần, nhưng làm sao cũng không khiến ta sửa được, thành thói quen rồi. Dù sao cũng cảm ơn ngươi, ta rất ít khi dùng thương, khi dùng nhất định sẽ lưu ý.”

Nàng nói xong thì nhảy xuống giáo đài, quay về hậu viện của mình, Lận Kì Mặc nhìn thân ảnh của nàng, sau một lúc lâu lại quay đầu nhìn dãy hành lang không bóng người, lẩm bẩm.

“Từ nhỏ đã như vậy sao...”

Lục Linh Lung vội vàng chạy đến Úc viên, nhưng bỗng nhiên lại dừng bước, không có dũng khí đi vào, nàng do dự nửa ngày, cuối cùng lấy lại bình tĩnh, nâng váy chậm rãi bước vào sân.

Trong viện rất yên tĩnh, làn gió ấm áp nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, nàng đi từng bước tới trước cửa phòng, lúc tay đặt khe khẽ lên cửa gỗ, nàng lại chợt cảm thấy mất tất cả can đảm.

Có nên vào không? Có nên hỏi huynh ấy không? Thật ra đáp án này mình đã sớm biết, không phải sao?

Không, Linh Lung, ngươi không nên nhu nhược như vậy, ngươi không phải là người hèn nhát. Huống chi, nhất định bây giờ trong lòng Diễm ca ca cảm thấy rất đau khổ, ngươi nên ở bên cạnh huynh ấy.

Lục Linh Lung hít sâu một hơi, ngón tay run rẩy, cuối cùng đẩy cửa phòng chỉ nha một tiếng.

Căn phòng được sắp xếp rất gọn gàng, chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ, trên tường treo một bức tranh sơn thủy, trong tranh sơn cốc mệnh mông, có những cây tùng xanh biếc bao quanh một ngôi nhà gỗ nhỏ. Bức tranh đã hơi bạc màu, nhưng không nhiễm một hạt bụi, từng đường từng nét đều cho thấy họa nhân đã dụng tâm thế nào.

Tầm mắt Lục Linh Lung lướt qua bức tranh, nàng khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng bước vào nội thất. Lọt vào tầm mắt, là hình ảnh Mạc Chi Diễm ngồi trên giường, tay trái chống xuống chân trái, bàn tay nắm thật chặt một chiếc khăn vuông nhỏ, rõ ràng hần đang dùng sức siết chặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy động tác kia vô cùng nhẹ nhàng, dường như chiếc khăn đó là báu vật quý giá nhất trên đời, chỉ cần dùng sức một chút sẽ vỡ nát.

Chiếc khăn vốn có màu xanh nhạt, nhưng bây giờ đã bị tẩy trắng, rõ ràng là thường xuyên vuốt ve, có vẻ rất cũ kỹ. Chiếc mặt nạ màu bạc vừa đeo trên mặt Mạc Chi Diễm đã bị tháo xuống, lẳng lặng nằm trên giường, gương mặt nam tử vùi trong chiếc khăn, tuy không nhìn thấy nhưng lại hiện lên một vẻ đau thương vô bờ.

Tuy trong lòng Lục Linh Lung đã sớm chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy một màn này, nhìn thấy bàn tay đang run rẩy của nam tử, nàng vẫn cảm thấy nghẹn ngào, ngay cả hô hấp cũng đau đớn. Sau một lúc lâu, nàng mới nhẹ nhàng đi tới trước giường, ở trước mặt Mạc Chi Diễm ngồi xồm xuống, trầm mặc một lát, nàng cười khẽ.

“Tại sao không bước tới gặp cô ấy? Dịch Thanh tướng quân kia, là người mà Diễm ca ca luôn tìm kiếm... Nhiễm muội muội phải không...”

Cơ thể Mạc Chi Diễm run lên, sau một lúc lâu hần mới chậm rãi nâng đầu đặt trên cổ tay lên, ánh Mặt Trời len qua song cửa sổ mở phân nửa chiếu vào phòng, làm hiện rõ những vết thương nông sâu trên mặt hần, các vết thương chằng chịt đan chéo nhau, nếu đột nhiên nhìn thoáng qua, sẽ làm người khác cảm thấy rất đáng sợ.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt rách nát đối diện với ánh nắng Mặt Trời, khóe môi nhợt nhạt hiện lên một nụ cười chua xót.

“Gương mặt ta như vậy thì sao có thể tới gặp muội ấy, cho dù gặp... Sợ là muội ấy cũng không nhận ra ta.”

“Nói vậy! Không phải Diễm ca ca nói Nhiệm muội muội của huynh là cô nương đáng yêu nhất, thiện lương nhất trên đời sao? Nhất định cô ấy sẽ nhận ra huynh, chắc chắn cũng giống như huynh, thời thời khắc khắc đều lo lắng cho huynh. Nếu cô ấy biết huynh còn sống, hơn mười năm nay luôn tìm kiếm cô ấy, nhất định sẽ rất vui vẻ. Hai người... nhất định hai người sẽ tốt đẹp như lúc bé.”

Lục Linh Lung nhìn đôi mắt ửng đỏ của Mạc Chi Diễm, vội vàng ngắt lời hắn, lúc cuối cùng giọng nói của nàng đã có chút nghẹn ngào.

Nhưng giờ phút này, tình cảm trong lòng Mạc Chi Diễm đang dâng lên từng đợt như thủy triều, căn bản chưa từng chú ý đến đôi mắt ửng đỏ của nàng, hắn nhắm mắt lại một lúc, rồi nhìn Lục Linh Lung, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nhìn thấy muội ấy mạnh khỏe ta đã yên tâm rồi, ta không nên đem dáng vẻ của mình bây giờ tới gặp muội ấy, với tính tình của Nhiệm Nhiệm, nhìn thấy ta như vậy... Sợ là sẽ lòng đau như cắt. Để muội ấy nghĩ ta đã chết, như vậy sẽ không khiến muội ấy phải đau lòng nữa. Ta chỉ muốn yên lặng nhìn muội ấy, bảo vệ muội ấy là thỏa mãn rồi.”

Lục Linh Lung nghe hắn nói như vậy, chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đau đớn như bị người ta xé toạc, nàng đột nhiên đứng dậy, hét lớn: “Huynh cũng chỉ nghĩ cho cô ta, nhưng đã bao giờ nghĩ cho bản thân chưa? Nếu quả thực thỏa mãn, vậy tại sao phải ngồi trong này khổ sở như vậy!”

Mạc Chi Diễm sùng sốt, nhú mày đứng dậy: “Linh Lung, muội làm sao vậy?”

Trước ánh mắt lo lắng của hắn, Lục Linh Lung vội nghiêng đầu, nháy nháy mắt để nén nước mắt trở lại, nhẹ giọng nói.

“Không có gì, Linh Lung chỉ không muốn thấy Diễm ca ca khinh thường mình như vậy thôi.”

“Nha đầu ngốc, ta cảm thấy rất tốt. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong mười hai năm qua của ta, ta cũng không khinh thường mình, chỉ là... Chưa có dũng khí để đối mặt với muội ấy.”

“Diễm ca ca, Linh Lung không muốn huynh ủy khuất bản thân như vậy, hôm qua muội đã gặp cô ấy, tuy chỉ mới gặp một lần, nhưng có thể thấy cô ấy là một cô nương rất tốt, cô ấy nhất định sẽ không để ý. Nếu Diễm ca ca không có dũng khí, vậy để Linh Lung tới nói với cô ấy.” Lục Linh Lung nói xong thì xoay người bước đi.

Mạc Chi Diễm giật mình, vội vàng kéo nàng lại, trầm giọng nói: “Không, ta muốn tự mình nói với muội ấy. Linh Lung, ta biết ý tốt của muội, nhưng mà ta... hãy để ta suy nghĩ thật cẩn thận.”

Lục Linh Lung quay đầu, đối diện với đôi mắt kiên định của hắn, lòng nàng run lên, lời muốn nói ra lại nuốt trở lại, không đủ sức để nói với hắn.

Diễm ca ca, cô ấy thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức khiến một người luôn kiên nghị dừng cảm như huynh, phải trở nên cẩn thận, dè dặt như vậy...

Quá trưa hôm đó, Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc từ biệt Lục Nguyên Hạ để trở về.

Đi suốt một ngày đêm, hai người đã tới được thung lũng nằm phía đông Tùng Mật cốc, thấy sắc trời đã tối, hai người dùng chút lương khô, rồi ngồi xuống khối đại thạch bên dòng suối. Gió mùa hạ mang theo mùi thơm của hoa cỏ, dòng suối lăn tăn lay động, không bao lâu Khánh Nhiễm đã chìm vào mộng đẹp.

Trong mấy ngày này, Lận Kì Mặc vẫn luôn là người phụ trách gác đêm, hắn thấy Khánh Nhiễm đã ngủ say, hai mắt nhắm chặt. Nhìn gương mặt ngủ thật trầm tĩnh của nàng, nghe tiếng kêu trong thung lũng, tiếng chim hót chim chirp, nghĩ lại khoảng thời gian bọn họ ở chung mấy ngày nay, khóe môi hắn chậm rãi hiện lên một nụ cười.

Có lẽ do hôm nay hoạt động quá mạnh, nên miệng vết thương đau âm ỉ, cảm giác buồn ngủ chợt ủa đến, hắn bỏ thêm củi vào đống lửa, rồi dựa vào tảng đá nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt hắn cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ này rất nặng nề, không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên mở bừng mắt, đôi mắt sắc lạnh, vung tay áo lên, một cái phi tiêu màu đen đã bị hắn dùng sức kẹp chặt giữa hai ngón tay.

Lực đạo của phi tiêu đó rất lớn, làm cơ thể hắn bị đẩy lùi ra sau hai bước, đến khi đụng vào tảng đá lớn phía sau mới khó khăn đứng lại. Mắt còn chưa kịp nhìn về phía lùm cây mà phi tiêu bay ra, tai lại chợt nghe thấy tiếng kêu “khè khè” từ bên cạnh Khánh Nhiễm vang lên, hắn đột nhiên quay đầu, chính lúc thấy một con rắn da đen vằn đốm đang nhanh như chớp trườn vào suối nước, đó đúng là Hồng Ảnh xà có nọc độc cực mạnh.

Nếu hắn không bắt lấy phi tiêu kia, thì hướng nó bay đến đúng là nơi con Hồng Ảnh xà vừa ở, nhưng vừa nãy hắn ngủ mơ màng, nghĩ cái phi tiêu kia đang bay về phía Khánh Nhiễm, cho nên mới bắt lại.

Trong lùm cây truyền ra một tiếng kêu lo lắng, tiếng bước chân vội vàng cũng vang lên, trong lòng hắn chợt bừng tỉnh. Không đúng, có động tĩnh lớn như vậy, tại sao Khánh Nhiễm vẫn không tỉnh lại?!

Thầm nghĩ không ổn, Lận Kì Mặc cúi người vén ống tay áo bên phải của Khánh Nhiễm, nương theo ánh lửa, trên tay nàng rõ ràng có hai vết châm đỏ

ững, phần da bên cạnh miệng vết thương đã bầm đen.

Lận Kì Mặc hoảng hốt, vội dùng tay phải điểm huyết đạo lên vết thương của nàng, tay trái rút thanh chủy thủ buộc trên đùi rạch vết thương thành hình chữ thập, trong nháy mắt máu đen bắn ra tung tóe, đọt dòng máu đen đầu tiên phun ra, hần không chút do dự cúi đầu xuống ngậm lấy vết thương, giúp Khánh Nhiễm hút máu độc, trái tim trong ngực đập thình thịch.

Bên tai truyền đến tiếng gió, ngay sau đó có một chiếc bóng đen lao đến, nhanh chóng ngồi xổm xuống, Lận Kì Mặc vẫn không ngẩng đầu, phun một ngụm máu đen, hét lớn: “Mau buộc chặt vai cô ấy!”

“Xoẹt”, tiếng vải xé chọt vang lên, nam nhân bên cạnh đã xé một mảnh vải buộc chặt phía trên miệng vết thương của Khánh Nhiễm, thấy Lận Kì Mặc đã hơi thở dốc, hần vội nói: “Tránh ra, đề ta!”

Lận Kì Mặc cũng cảm thấy đầu lười tê rần, trong lòng biết nọc độc của Hồng Ảnh xà rất mạnh, không thể có chút qua loa, nên vội tránh sang một bên. Nam tử mặc hắc y kia đã cúi đầu ngậm lấy miệng vết thương trên cánh tay Khánh Nhiễm, tiếp tục giúp nàng hút máu độc.

Lận Kì Mặc chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, hần nằm gục xuống đất, nhướng mắt nhìn nam nhân kia, nhìn gương mặt hiện lên các vết sẹo chần chịt, ánh sáng trong mắt hần lóe lên, thấy người đó thở dốc, hần liền đẩy hần ta ra cúi đầu tiếp tục.

Mạc Chi Diễm nhẹ nhàng tháo lỏng nút buộc ra một chút, không bao lâu lại buộc chặt lại, như thế, hai người thay phiên nhau hút máu độc cho Khánh Nhiễm, cho đến khi miệng vết thương không còn chảy ra máu đen nữa, Khánh Nhiễm cũng trầm ngâm một tiếng, hai người mới đồng thời há miệng thở dốc. Lúc này, cả hai đã chảy mồ hôi đầm đìa, cơ thể gần như một lả.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 65: Tâm Tư Của Nam Nhân

Nghe Khánh Nhiễm trầm ngâm một tiếng, Mạc Chi Diễm liền há miệng thở dốc, ngã bịch xuống đất, hần vừa lau mồ hôi trên trán vừa bước lại gần Khánh Nhiễm, vén mi mắt của nàng lên nhìn, biết đã không còn gì đáng lo, hần mới thả lỏng tinh thần.

Quay đầu lại thấy Lận Kì Mặc đang ngã quỵ dưới đất, sắc mặt trắng bệch, hần vội bước tới nâng hần dậy, dịu hần chạy nhanh tới bờ suối.

Lận Kì Mặc chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, trong lúc không tỉnh táo, mơ mơ màng màng đến suối nước súc sạch máu đen trong miệng, Mạc Chi Diễm đứng bên cạnh vỗ lưng cho hần, sau khi nôn mửa một trận, hai người đều nằm trên đại thạch thờ hồn hần, chỉ cảm thấy nguy hiểm vạn phần, quả thật, so với tất cả trận chiến đã trải qua trong đời, đây cũng là một chuyện làm người khác hoảng sợ.

Gió thổi khô mồ hôi trên người, trong bóng đêm yên tĩnh, dường như bọn họ đều có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của người kia, Lận Kì Mặc đưa mắt về phía nam tử nằm bên cạnh, theo tầm mắt của hần nhìn qua, Khánh Nhiễm đang im lặng ngủ rất say.

Mạc Chi Diễm quay đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt Lận Kì Mặc hiện lên vẻ hồ thẹn, thở dốc nói: “Ta đi tìm chút thảo dược.”

Hần nói xong thì chóng người dậy, nhưng có lẽ do độc rần chưa tan hết, cả người cảm thấy hư thoát *hạ đường huyết do mất máu, mất nước*, lại ngã bịch xuống tảng đá. Mạc Chi Diễm nhìn hần một cái, không nói một lời đứng dậy đi về phía đồng lửa, làm một bó đuốc đơn giản rồi đi ra xa.

Lận Kì Mặc đỡ Khánh Nhiễm đang nằm dưới tảng đá ngồi dậy, khẽ vuốt cái trán trơn bóng của nàng, ánh mắt chớp động, nửa ngày hần mới thờ dài một tiếng, nhìn ra xa.

Chỉ chốc lát sau Mạc Chi Diễm đã trở về, lấy thảo dược tìm được ném cho Lận Kì Mặc, hần cúi người tỉ mỉ nghiền nát phần còn lại, đắp lên miệng vết thương của Khánh Nhiễm, giúp nàng băng bó lại.

Lận Kì Mặc nhặt thảo dược lên, cười nói: “Cảm ơn.”

Hần vừa bỏ thảo dược vào miệng nhai, vừa chậm rãi đứng dậy đi ra xa, mùi vị của thảo dược trong miệng lan tỏa, ê ẩm, chất chất, tựa như tư vị trong lòng lúc này.

Hần đột nhiên nhớ tới buổi tối nhiều năm trước kia, có một cô bé nằm trên giường, trong lúc ngủ mơ vẫn kéo chặt tay hần, không ngừng la lên cái tên kia, một cách vội vàng như vậy, ưu thương như vậy.

“Tĩnh Viêm...”

Trong lòng dâng lên cảm giác bàng hoàng, Lận Kì Mặc quay đầu, đúng lúc thấy Mạc Chi Diễm đang nâng Khánh Nhiễm dậy, ôm vào lòng, nhẹ nhàng

sửa lại lộn tóc rối của nàng, động tác dịu dàng như thế, vẻ mặt chuyên chú như thế, làm cho người ta không đành lòng nhìn thêm nữa, trong lòng Lận Kì Mặc thấy xót xa, vội quay đầu đi.

Ngồi một mình bên dòng suối hồi lâu, phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lận Kì Mặc quay đầu, nhìn Mạc Chi Diễm đang từ từ đi tới, hần hoi như sương mù lên.

Mạc Chi Diễm đi đến trước người hần không xa thì dừng lại, cũng như sương mù nhìn hần, hai người đàn ông cứ đối diện như vậy, ai cũng chưa từng dời mắt, từ trong mắt nhau thấy được hai đốm lửa nhỏ. Sau một lúc lâu, Mạc Chi Diễm trầm giọng nói.

“Chuyện xảy ra hôm nay, tốt nhất đừng để có lần thứ hai, người đã ở bên cạnh muội ấy, thì phải bảo vệ muội ấy thật tốt.”

Hần nói xong, cũng không đợi Lận Kì Mặc trả lời, đã xoay người đi về phía rừng cây, mắt Lận Kì Mặc khẽ lóe lên, quay đầu nhìn về phía Khánh Nhiễm đang ngủ mê man.

“Người làm như vậy, thì đặt cô ấy ở vị trí nào? Nếu không thể gạt cô ấy cả đời, vậy không bằng sớm gặp nhau đi. Nếu không, lỡ như có một ngày cô ấy biết người còn sống, vẫn luôn canh giữ bên cạnh cô ấy, sợ là sẽ khiến cô ấy oán hận chính mình.”

Lời nói của hần rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến bước chân của Mạc Chi Diễm dừng lại, một lát sau hần mới nhấc chân rời đi, thoáng chốc đã biến mất trong làn sương mù trắng ngà.

Lận Kì Mặc thả cổ đại nắm trong tay xuống suối nước, vệt sáng màu xanh lá kia bị nước vùi xuống, nhẹ nhàng lay động rồi biến mất trước mắt, không để lại một chút dấu vết. Hần nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dài một tiếng, đứng dậy đi về phía Khánh Nhiễm.

Một đêm này Khánh Nhiễm ngủ rất say, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu vàng mắt hoa, nàng lấy tay đỡ trán, nhắm mắt một lát mới thích ứng được ánh sáng chói mắt. Đến khi thấy rõ cảnh vật xung quanh, nàng không khỏi kinh ngạc.

Giờ phút này nàng đang dựa lưng vào một thân cây đại thụ, ánh Mặt Trời nóng cháy từ cành lá xum xuê chiếu xuống, xem ra bây giờ đã là xế trưa. Khánh Nhiễm sững sốt, lắc lắc đầu, nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao mình lại ở chỗ này, rõ ràng nàng nhớ đêm qua bọn họ ngủ lại bên bờ suối.

Nàng chống tay phải xuống đất, muốn mượn lực đứng lên, nhưng cánh tay lại truyền đến cảm giác đau âm ỷ, nàng cúi đầu nhìn, phát hiện ống tay áo đã bị xé rách, trên cánh tay có một miếng vải bố màu đen buộc vào.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nam trong trẻo vang lên, Khánh Nhiễm ngẩng đầu đúng lúc thấy Lận Kì Mặc đang bước tới, trong tay còn mang theo hai con gà rừng đã làm sạch sẽ, gương mặt hần mang theo nụ cười tuần tú, ánh Mặt Trời từ tán cây chiếu xuống, rọi bụi vàng lên mái tóc hần, trông tựa như một viên viên bảo thạch rạng rỡ chói mắt.

Khánh Nhiễm ngờ ngạc nhìn hần xiên gà rừng lên gây gỗ, nhìn hần nhóm lửa nướng gà, chỉ cảm thấy đầu óc trì độn, mãi vẫn chưa tỉnh táo.

“Uống chút nước đi.”

Khánh Nhiễm nhận lấy túi nước Lận Kì Mặc đưa cho, nhíu mày hỏi.

“Ta bị sao vậy?”

Lận Kì Mặc nhóm lửa lớn lên, ngẩng đầu cười: “Không có gì, đêm qua người bị rắn cắn, nhưng không sao cả. Chờ ta nướng gà rừng, ăn uống xong chúng ta sẽ lên đường, sợ là bọn Cảnh Hiến đã đợi sốt ruột lắm rồi.”

Khánh Nhiễm nghe hần nói rất thoải mái, nghĩ mình chỉ bị một con rắn nhỏ bình thường cắn, nên nàng cũng không để ý, ngửa đầu uống mấy ngụm nước, lát sau cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều, nàng đứng dậy đi về phía bìa rừng.

“Ta đi rửa mặt.”

Khánh Nhiễm ngồi xổm bên bờ suối, vốc nước tạt lên mặt, gió mùa hè mang theo hơi ẩm thổi qua, làm nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, nàng hít sâu một hơi, lúc cúi đầu nhìn dòng nước trong veo bên dưới, thì cảm thấy hơi kinh ngạc.

Trên mặt nước hiện lên một bóng người rất rõ ràng, mái tóc đen như mực được buộc rất chỉnh tề, dây cột màu xanh búi chặt tóc lên đỉnh đầu, tóc bên mang tai cũng ngay ngắn, không có một chút lộn xộn.

“Kỳ lạ, từ khi nào mình lại ngủ thành thật như vậy”, Khánh Nhiễm nghĩ trong lòng, lại bỗng nhiên nhớ đến lời Lận Kì Mặc vừa nói.

Hôm qua nàng đã cho Tuyết Lang rời Tùng Mật cốc trước để báo tin cho Yến Hề Ngân, nhất định bây giờ Yến Hề Ngân đã nhận được tin tức. Nghĩ đến chuyện chốc nữa phải đối mặt với hần, còn những lời hần nói đêm đó, Khánh Nhiễm suy nghĩ thật sâu, trái tim hơi đập rộn.

Đột nhiên, cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt phóng đến, Khánh Nhiễm vội ngẩng đầu nhìn về phía đông cánh rừng, nhưng lại không thấy được gì, chỉ có tiếng gió thổi qua rừng cây, làm những cánh hoa rơi sớm xào xạc. Nàng lắc đầu, cười thầm bản thân đa tâm, đứng dậy rời đi.

Sau khi dùng bữa xong, hai người tiếp tục khởi hành, một đường này đi rất thuận lợi, đến chạng vạng thì đã ra khỏi Mật cốc. Phóng ngựa bay nhanh, hai người vừa vòng qua sơn đạo, Khánh Nhiễm đã thấy một người một ngựa đón gió đứng cách đó không xa, nàng dùng sức ghim dây cương, con ngựa hí một tiếng rồi dừng lại.

Phi Lưu đứng đối diện làm như nhận ra nàng, không ngừng mài móng đá chân trước lên, Yến Hề Ngân cười khế, nhìn nó vui sướng nhảy cẫng lên, hất thả lỏng dây cương ra, Phi Lưu liền vui mừng nâng bốn vó chạy tới.

Mất Lận Kì Mặc đảo qua mặt Khánh Nhiễm, lúc quay đầu thì thấy Yến Hề Ngân đã chuyển mặt về phía mình, cao giọng cười.

“Lân này đa tạ Tứ lang.”

Lận Kì Mặc cũng cười, khẽ nhướn mày nói: “Như vậy Cảnh Hiền phải lấy trà thơm của mình chiêu đãi Tứ lang đó.”

Yến Hề Ngân cao giọng cười, lại chuyển mặt nhìn về phía Khánh Nhiễm, lúc này mới nhìn thấy ống tay áo bị xé rách của nàng: “Bị sao vậy?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, vội lấy tay áo che kín phần da lộ ra ngoài, ngẩng đầu nói: “Không có gì, thuộc hạ đa tạ Vương gia quan tâm.”

Giọng nói của nàng rất bình thản, thậm chí còn mang theo một sự xa cách, về mặt Yến Hề Ngân khẽ thay đổi, ánh mắt nhìn nàng chăm chú hơn, nhưng từ từ tối xuống, không chú ý Lận Kì Mặc đứng bên cạnh đã hơi nhíu miêng lên.

Khánh Nhiễm thấy về mặt hân thay đổi, ngăn ra một lúc mới thấy động tác và lời nói khi nãy của mình sẽ làm người ta cảm thấy lạnh nhạt, nàng vội cười nói: “Chỉ là không cẩn thận bị rạn cần một phát thôi, Lận tướng quân đã giúp thần bôi thuốc rồi, cũng không có gì đáng lo.”

Yến Hề Ngân gạt đầu, ánh mắt vẫn tối tăm như trước, hân quay đầu nhìn Lận Kì Mặc, cười nói: “Đa tạ Tứ lang đã chiêu cố Dịch Thanh nhiều ngày qua.”

Lận Kì Mặc nhướn mày cười, híp mắt lại nói: “Cảnh Hiền thật là biết quan tâm thuộc hạ, nhưng lời cảm ơn này Tứ lang không nhận nổi. Tứ lang và Dịch Thanh rất hợp ý nhau, chiêu cố “hân” cũng chính là mong muốn trong lòng ta... Huống chi Tứ lang cũng đâu giúp được gì.”

Tim Khánh Nhiễm đập thịch một cái, quay đầu nhìn về phía Lận Kì Mặc, đã thấy hân đang gặt gao nhìn chăm chăm Yến Hề Ngân, mà lúc này Yến Hề Ngân cũng thế. Khóe môi hai người đều mang theo ý cười, nhưng không hiểu sao Khánh Nhiễm lại cảm thấy không khí rất quái lạ.

Bỗng nhiên hai người nhìn nhau cười, đồng thời dời tầm mắt, cũng đồng thời nhìn về phía Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm giật mình một cái, cúi đầu nắm chặt dây cương, nhưng thấy hai người vẫn không dời mắt đi, nàng khó khăn ngẩng đầu, cười nói.

“Vương gia, Lận tướng quân, hay là đoạn đường này chúng ta so tài một phen nhé?”

Lận Kì Mặc cười thu tầm mắt, nhướn mày nói: “Có gì không được?”

Hân nói xong thì nhìn về phía Yến Hề Ngân, ngẩng đầu đưa tay chỉ ra phía xa, cười nói: “Phía trước là sườn núi Khê Vĩ, trước sườn núi có một cây Nam Lưu ngàn năm, tán cây xum xuê như mây. Cây Nam Lưu, cũng được gọi là cây Tương Tư, chúng ta lấy cây Tương Tư ngàn năm đó làm đích đến, không biết ý của Cảnh Hiền thế nào?”

Mất Yến Hề Ngân hiện lên ý cười, bỗng nhiên hân nhướn mày lên, đồng thời cất cao giọng: “Vây cứ làm như Tứ lang nói đi.”

Khánh Nhiễm cũng cảm thấy rất hưng phấn, đang muốn mở miệng, nhưng còn chưa nói ra lời, hai người kia đã nhìn nhau, đồng thời gíu roi, trong nháy mắt làm bụi đất nổi lên cuộn cuộn, tiếng vó ngựa cũng âm vang, chẳng mấy chốc đã lao đi rất nhanh.

Hai người đều cười bạch mã, như hai tia chớp màu bạc lao vút đi, nhìn bóng lưng thấp thoáng của hai người bọn họ, Khánh Nhiễm nhất thời há hốc mồm.

Họ đang làm cái gì vậy?! Rõ ràng là nàng đề nghị, nhưng sao đến lúc tí thì lại gạt nàng sang một bên!

Dưới ánh hoàng hôn, gió mùa hè say giấc nồng, núi xanh nước biếc, Yến Hề Ngân và Lận Kì Mặc giục ngựa phi nước đại, ai cũng không chịu tụt lại phía sau, họ chỉ có một mục tiêu là phía trước, dốc toàn lực để bay nhanh.

Vòng qua hai con đường núi, cánh đồng bát ngát đã nằm ngay trước mắt, cảm thấy tầm mắt mở rộng, hai người đồng thời quát một tiếng, phóng ngựa như bay lên trước. Ở ngã đường cách đó không xa, gốc cây Nam Lưu đang lặng lẽ đứng trên cánh đồng vàng rộng lớn, giống như đang yên lặng chờ hai người, muốn làm nhân chứng cho bọn họ.

Về mặt hai người đồng thời căng thẳng, thậm chí vận chân khí kẹp chặt bụng ngựa, roi ngựa cầm trong tay càng lay động vội vàng hơn, hai người chạy song song nhau, tiếng vó ngựa dồn dập, kinh phong phát qua tai, nhưng bọn họ đều không bận tâm, trong mắt lúc này chỉ có một gốc cây Nam Lưu kia.

Mất thấy đại thụ đã gần ngay trước mắt, nhưng ngựa vẫn chạy song song như trước, hai người đồng thời quay đầu nhìn đối phương, đồng thời bật người bay lên cao, nháy mắt đã giao đầu mấy chiêu trong không trung. Một mặt đánh nhau, một mặt đạp chân bay về phía gốc đại thụ kia, đến khi roi xuống mặt đất, một tay của Lận Kì Mặc đã nắm lấy tay trái của Yến Hề Ngân, mà một tay của Yến Hề Ngân cũng đang chặn ngang cổ tay trái của Lận Kì Mặc.

Hai người hơi sùng sốt, ánh mắt giao nhau, không khỏi cùng cười to, đồng thời buông lỏng tay ra.

Yến Hề Ngân cười ha ha một trận, ánh mắt sáng lên nhìn Lận Kì Mặc, thở dốc nói: “Thật sáng khoái! Tiểu Bạch của Tứ lang quả là thần ky.”

Lận Kì Mặc ngẩng đầu nhìn tán cây xum xuê, cười nói: “Phi Lư của Cảnh Hiền vẫn chưa dùng hết sức.”

Hai người lại nhìn nhau cười, nhưng vẫn thấy được sự kiên trì từ nụ cười của người kia. Xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, bọn họ đồng thời nhìn qua.

Dưới ánh hoàng hôn rắng vàng, chiếc bóng màu xanh trên sơn đạo càng ngày càng gần, rừng cây xanh biếc bay theo tà áo lam của nàng, làm tôn lên gương mặt xinh đẹp đầy sức sống, dưới ánh hoàng hôn tắt dần, bất tri bất giác bọn họ đã cong môi cười, ngây ngốc nhìn người con gái đang chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 66: Tứ Lang Bày Tổ Tình Cảm

Lúc nhóm Khánh Nhiễm trở lại quân doanh thì đã là trưa ngày hôm sau, còn chưa bước vào doanh trại, Tô Lượng đã vội vàng chạy ra ngoài.

“Vương gia, ngài đã trở về rồi!”

Thấy vẻ mặt hân hoan, Yến Hề Ngân liền nhủ mảy, xoay người xuống ngựa, hân hoan giao cương ngựa cho tiểu binh vừa hỏi.

“Xảy ra chuyện gì, tại sao lại hoảng hốt như vậy.”

Tô Lượng đi trước hai bước, gấp gấp nói: “Cao công công vừa đến quân doanh, nói là Thái Hậu nương nương bệnh nặng, lệnh cho Vương gia mau chóng quay về. Cao công công đang sốt ruột chờ trong đại trướng, thuộc hạ định phái người đi trước để bẩm báo cho Vương gia, nhưng bây giờ Vương gia đã trở lại rồi.”

Gương mặt Yến Hề Ngân khẽ biến, chân bước không ngừng đi về phía đại trướng, dĩ nhiên là vô cùng lo lắng. Khánh Nhiễm và Lận Kì Mặc nhìn nhau, đồng thời bước vào cửa doanh trại. Chưa đi được mấy bước, Tuyết Lang từ phía sau doanh trại đã chạy tới, mắt Khánh Nhiễm hiện lên ý cười, nhanh chóng ôm lấy cơ thể đang lao đến của nó, nhẹ giọng cười.

“Tuyết Lang, đừng làm ồn, ta còn chính sự phải giải quyết, một hồi rảnh rồi ta sẽ đi chơi với ngươi.”

Tuyết Lang làm như nghe hiểu lời nàng nói, liền buông chân trước đang ôm lấy nàng ra, vẫy vẫy cái đuôi.

Khánh Nhiễm vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, không khỏi khen ngợi: “Quả là đứa trẻ ngoan.”

Lận Kì Mặc rũ mắt nhìn nàng, tuy giờ phút này nàng vẫn mặc một thân nam trang như trước, nhưng bất tri bất giác đã để lộ vẻ mặt của nữ nhân. Gương mặt nàng mang theo nụ cười dịu dàng như hương Nguyệt Quế, tóc mai rũ xuống bay bay theo gió, lướt qua cánh môi mềm mại của nàng, phản chiếu nụ cười nhân nhật, làm trái tim hân hoan đập nhẹ khê khê.

Khánh Nhiễm thấy Tuyết Lang đã biến mất khỏi cửa doanh trại, thì cùng Lận Kì Mặc đi về phía chủ trướng, còn chưa bước vào, Yến Hề Ngân đã nhanh chóng đi ra, vẻ mặt rất trầm trọng, Cao công công đứng phía sau hân hoan đang nhủ chặt mảy.

Bước chân của Khánh Nhiễm hơi khựng lại, đối diện với ánh mắt của Yến Hề Ngân, nàng vô thức nở nụ cười an ủi hân.

“Vương gia đừng lo lắng, Thái Hậu cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành.”

Yến Hề Ngân nhìn nàng mỉm cười nói với mình, nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, phảng phất mang theo một sức mạnh có thể khiến người ta bình tĩnh, thoáng chốc đã xoa dịu trái tim đang căng thẳng của hân. Bước chân hân trầm xuống, nhẹ nhàng gặt đầu.

“Ta hồi kinh một chuyến...”

Không biết nghĩ đến điều gì, lời nói của hân chợt ngừng lại, mắt như vô tình đảo qua Lận Kì Mặc đứng phía sau Khánh Nhiễm, chân mảy hân hơi nhủ lại, tiếp tục nói.

“Ta đi vài hôm rồi về.”

Hân nói xong, đang muốn cất bước, Cao công công lại hơi khom người, tiến lên trước nói: “Vương gia...”

“Có chuyện gì?” Yến Hề Ngân dừng chân nhìn ông ta hỏi.

Cao công công vội cúi đầu, như có như không liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm một cái, nói: “Vị này có lẽ là Dịch Thanh lấy Bát Trân trận pháp ngăn cản thiết kỵ của Chiến quốc ở Tùng Nguyệt Đạo. Lúc nô tài xuất cung, Hoàng Thượng đã phân phó thần truyền chỉ mời Dịch Thanh hồi kinh kiến giá, Vương gia ngài xem...”

Yến Hề Ngân sững sốt, Khánh Nhiễm kinh ngạc nhủ mảy, Lận Kì Mặc đứng phía sau nàng cũng nâng mắt nhìn về phía Cao công công.

Ba người đều là dũng tướng từng thân chinh bách chiến, khí thế vô cùng khiếp người, giờ phút này cả ba lại cùng trừng mắt nhìn ông, nhất là ánh mắt của vị thiếu soái mặc áo trắng kia, có vẻ vô cùng sắc bén, không hiểu sao Cao công công cảm thấy hơi rùng mình, vội khom người nói: “Bệ hạ chỉ dẫn thần mời Dịch Thanh về kinh, vẫn chưa nói là vì chuyện gì.”

Vốn Yến Hề Ngân tính sau khi đẩy lui được Chiến quân sẽ hướng Hoàng huynh thỉnh công cho Khánh Nhiễm, nhưng từ khi xác định được thân phận nữ nhân của nàng, hẳn liền xóa ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Thứ nhất, từ xưa đến nay quân đội không đồng ý cho nữ tử tòng quân, nên hẳn rất sợ Tĩnh Đế sẽ trách tội Khánh Nhiễm. Còn nếu như không trách tội, hẳn càng sợ Hoàng huynh sẽ không cho phép nàng ở lại với hắn.

Hơn nữa, trong lòng hắn cũng dao động, nếu như Khánh Nhiễm có thể phong hầu bá tước, vậy nguyện vọng để nàng làm Dực Vương phi của hắn sẽ không thể đạt được. Dù sao với tính cách của Mẫu hậu và Hoàng huynh, chắc chắn bọn họ sẽ không để một nữ tử từng xuất đầu lộ diện, ở chung một doanh trường với hơn mười binh sĩ làm Dực Vương phi, huống chi từ trước đến nay Hoàng thất không cần một nữ nhân mạnh mẽ, khi đó sẽ bị coi là tai họa.

Vì những lo lắng chông chất này, cho nên mấy ngày nay, dù mỗi ngày quân doanh đều gửi quân báo về thẳng triều đình, nhưng chuyện đề bạt Dịch Thanh, ở trước mặt Tĩnh Đế Yến Hề Ngân đều không nói một lời.

Cho nên khi vừa nghe Cao công công nói như vậy, trong lòng hắn cảm thấy rất căng thẳng. Sau đó hắn chợt hiểu rõ, đây chắc chắn là chuyện tốt mà nhà đầu Hề Mẫn kia làm ra. Nhưng tiếp theo hắn lại cảm thấy rất vui mừng, như thế cũng tốt, hắn có thể mang nàng theo bên người, không cần phải xa cách nữa.

“Ừ, Bồn Vương biết rồi. Dịch Thanh, người thu dọn hành trang đi, lập tức theo Bồn Vương rời khỏi doanh trại.”

Yến Hề Ngân nói với Khánh Nhiễm xong, thì dời mắt về phía Lận Kì Mặc, cười nói: “Gia mẫu bệnh nặng, trà ta nợ Tứ lang sợ là sau này mới bù đắp được. Trong lòng ta rất lo lắng, nên trước mắt chỉ có thể hồi kinh, thứ lỗi cho Cảnh Hiên không thể tiếp đãi Tứ lang chu đáo, làm một người chủ tận tình được.”

Thấy hắn như vậy, hai mắt Lận Kì Mặc liền híp lại. Cảnh Hiên a Cảnh Hiên, đã vội vàng ra lệnh đuổi khách như vậy sao. Hắn cười nhạt, liếc mắt nhìn Khánh Nhiễm một cái, rồi nhìn về phía Yến Hề Ngân, an ủi: “Đừng lo lắng quá, Thái Hậu chỉ mới hơn năm mươi tuổi, nhất định sẽ như Dịch Thanh nói, gặp dữ hóa lành, sẽ không có gì đáng lo đâu.”

Yến Hề Ngân gật đầu, nâng tay vỗ vào vai Lận Kì Mặc, rồi dặn dò Tô Lượng đứng bên cạnh: “Sự vụ trong doanh sẽ giao cho người, nếu có sai sót, quân pháp không tha.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh, mong Vương gia yên tâm.” Tô Lượng quỳ một gối xuống, cất giọng tuân lệnh.

Khánh Nhiễm cũng không dám chậm trễ, vừa xoay người bước một bước, nàng chợt ngừng lại, vô thức nhìn về phía Lận Kì Mặc, thấy hắn vốn đan...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 67: Tình Thi Dụ Khanh

Yến Hề Ngân nôn nóng muốn về nhà, phóng ngựa giờ roi, gần năm ngày đã sắp đến đô thành của Tĩnh quốc.

Khánh Nhiễm vẫn cười ngựa đi theo bên cạnh hắn, thấy dọc đường về mặt hắn luôn trầm trọng, ưu sầu lo lắng, nàng có thể cảm nhận được tình yêu tha thiết của hắn dành cho mẫu thân mình, cảm nhận được sự lo lắng của hắn, lòng nàng của trở nên mềm nhũn.

Đi tới Hào thành nằm phía tây kinh đô, mắt thấy Doanh thành đã ở ngay trước mắt, về mặt của Yến Hề Ngân mới thư thái đôi chút. Lúc này Mặt Trời đã lặn về tây, hương mùa hè nồng nàn, gió đêm ấm áp, nhìn đàn ngỗng vàng bơi trên làn nước xanh biếc, hai người đồng thời ghim cương ngựa, nhìn nhau cười.

Thấy phía trước có một túp quán, cũng đã mệt mỏi suốt một đường, Yến Hề Ngân liền phân phó cho mọi người tạm nghỉ. Đoàn người xuống ngựa đi vào, chật chội chen vào túp quán ven đường.

Chủ quán làm vài bát mì đơn giản, rồi mang rượu thanh lên, thoáng chốc hương rượu nồng nàn đã lan tỏa ra bốn phía, Khánh Nhiễm tập trung ngửi thử, không khỏi khen ngợi.

“Rượu ngon!”

Yến Hề Ngân bật cười, nói: “Không ngờ người lại là tên hảo rượu như vậy, rượu Hào thành chính là đặc sản nổi danh của vùng này.”

Trước kia sư phụ là một ông già nghiện rượu, không biết từ lúc nào cũng đã biến Khánh Nhiễm thành một kẻ thích rượu. Chân mày nàng nhướng lên, mở vò rượu ra hít sâu một hơi, cười nói: “Xem ra hôm nay có lộc ăn rồi.”

Nàng nói xong thì muốn rót rượu cho Yến Hề Ngân, hần lại vờn tay chặn tay nàng lại, Khánh Nhiễm sững sốt, hần nhận lấy vò rượu trong tay nàng, ngửa đầu uống một ngụm.

Khánh Nhiễm nghĩ hần vẫn đang lo lắng cho Thái Hậu, liền cười trấn an hần: “Vương gia cũng đừng quá lo lắng, nay kinh thành đã ở ngay trước mắt, một đường này cũng không có tin tức từ trong cung truyền ra, nên có lẽ bệnh tình của Thái Hậu đã ổn định rồi.”

Yến Hề Ngân quay đầu nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm, tựa như có một bóng cây đại thụ âm trầm rơi vào đáy mắt hần, giữa bóng tối sâu hun hút kia rõ ràng hiện lên một nụ cười rất ấm áp.

“Uống với ta nhé, được không?” Hần nâng cánh tay, giơ vò rượu trong tay lên, cười hỏi.

Khánh Nhiễm hơi giật mình, hai ngày qua không biết trong lòng Yến Hề Ngân có tâm sự gì, ánh mắt hần nhìn nàng đã không còn nóng rực như trước kia, lời nói cũng bình thản và gần gũi như lúc hai người còn ở chung, cũng không khiến nàng có cảm giác tù túng muốn chạy trốn nữa.

Bây giờ thấy hần như vậy, thật ra lại khiến nàng thấy có chút mờ mịt và luống cuống. Nhưng đối diện với ánh mắt ấm áp và vui vẻ của hần, nghĩ lại mấy ngày nay hần liên tục phải nhui mày, Khánh Nhiễm cười nhận lấy vò rượu, nâng vò uống một ngụm, nàng giơ vò rượu lên, cười nói.

“Sao lại không được?”

Nàng nói xong thì ném vò rượu trong tay lên, tay nàng xoay một cái, nó đã nằm gọn trong tay Yến Hề Ngân. Yến Hề Ngân nhìn nàng chăm chăm một hồi, cười nhận lấy, cũng không nói gì nữa.

Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy hương rượu mát lạnh ngon miệng, giải được cái nóng của mùa hè, hơn nữa nhớ lại những ngày đối ẩm với sư phụ trước kia, trong lòng nàng cảm thán, ngửa đầu uống liền mấy ngụm. Nhoáng một cái, ba vò rượu đầy đã bị hai người chén sạch.

Tác dụng của rượu này rất chậm, dù biết Khánh Nhiễm có tư lượng rất tốt, nhưng nàng cũng cảm thấy mình đã ngà ngà say, gương mặt hiện lên hai rặng mày đỏ ửng. Yến Hề Ngân vẫn còn tỉnh táo, thấy nàng chống một tay lên đầu nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy đôi gò má ửng đỏ của nàng còn kiều diễm hơn cả rặng mây trên bầu trời.

Thấy cơ thể Khánh Nhiễm sắp trượt xuống ghế, hần vội vờn tay ra ôm nàng, nhất thời cảm giác mềm mại ấm áp đã lấp đầy lồng ngực hần. Khánh Nhiễm mở mắt ra, đôi mắt có chút mờ mịt đối diện với con người đen lầy rục lửa của hần.

Giờ phút này mắt nàng vẫn nửa khép nửa mở, men say hiện lên gương mặt, có vài phần lười nhác, có vài phần tùy ý, mang theo cảm giác nhu mì khiến người khác hít thở không thông.

Yến Hề Ngân không khỏi thấy miệng khô khốc, trái tim trong ngực đập rộn, tay hần đặt lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, mà nàng lại đang tựa vào ngực hần, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chạm vào trái tim, đốt lên một ngọn lửa nóng bùng, cũng làm ngọn lửa trong trái tim hần cháy rực. Tựa như giấc mộng kì ảo làm lòng người say đắm, khiến Yến Hề Ngân thất thần một chập.

Nghe tiếng tim đập kịch liệt, cảm nhận được lồng ngực nóng cháy của hần, Khánh Nhiễm chớp chớp mắt, chợt hồi phục tinh thần, vội đẩy hần ra chống ghế ngồi thẳng dậy.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của hần, làm sao Khánh Nhiễm còn tâm tư nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng cúi thấp đầu, nhưng vẫn không thể làm gò má bớt đỏ. Nàng nghĩ thầm, giờ mới biết, ngốc người ở cô đại mụoi mấy năm mà nàng không nhận ra, mình đã bị đồng hóa hoàn toàn. Nếu đổi lại ở kiếp trước, nếu bị đàn ông nhìn như vậy, nàng nhất định sẽ hung dữ trừng mắt đáp trả.

Nàng bị hần nhìn chăm chăm chỉ cảm thấy tay chân luống cuống, thấy trên bàn có một vũng rượu sót lại, nàng khẽ chấm vào giọt rượu, như không có chuyện gì viết mấy dòng chữ lên mặt bàn. Yến Hề Ngân cũng không nhìn nàng nữa, mắt chuyển sang những chữ nàng đang viết, khước môi chợt hiện lên ý cười.

“Bất sinh bất diệt, bất cầu bất tịnh, bất tăng bất giảm” *Không có sinh sẽ không có diệt, không cầu bản sẽ không thanh tịnh, không có tăng sẽ không có giảm* Hần đọc khe khẽ, đứng dậy vòng ra phía sau Khánh Nhiễm, hơi cúi người.

“Bây giờ trong lòng Dịch Thanh không yên tĩnh sao?”

Trước kia khi không thể tĩnh tâm, Khánh Nhiễm sẽ tự đọc “Tâm kinh”, nhưng nàng không chú ý giờ phút này cảm thấy rối loạn, lại bất tri bất giác viết nó ra. Vậy không phải là chưa đánh đã khai sao!

Nàng còn chưa nói gì, Yến Hề Ngân lại đột nhiên cúi người xuống, nói: “Xấu quá.”

Khánh Nhiễm nhất thời không hiểu hán đang nói gì, theo bản năng quay đầu nhìn hán, trước mắt liền nhoáng lên một gương mặt phóng đại, khiến Khánh Nhiễm giật nảy mình. Thấy ánh mắt hán vẫn nhìn chăm chăm những chữ mình viết, Khánh Nhiễm xấu hổ cười.

Chữ viết ở thời đại này rất khác kiếp trước, nàng cũng không có cách sửa, từ nhỏ chữ viết đã nát như bã rượu, còn bị Tình Viêm cười nhạo. Sau này nàng cũng từng thử luyện tập, nhưng làm thế nào cũng không viết tốt được. Sư phụ nói trong lòng nàng có phần uất, lúc luyện chữ tâm thần lại không yên, cho dù luyện thêm cũng vô dùng, nên sau này nàng cũng dứt khoát không luyện nữa.

“Vương gia chê cười.” Khánh Nhiễm nói xong, vội nhích người sang một bên ghế.

Yến Hề Ngân phất áo ngồi xuống chỗ nàng vừa ngồi, nhất thời Khánh Nhiễm cảm thấy hơi hận vô cùng. Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ thêm, Yến Hề Ngân đã cầm bàn tay phải đặt trên bàn của nàng. Năm tay nàng chấm rượu vẽ lên mặt bàn.

Bàn tay to lớn ấm áp của hán bao lấy tay nàng, đầu óc Khánh Nhiễm vẫn mơ màng, vội ngẩng đầu nhìn các tướng sĩ Yến Vân Vệ đang ngồi trong lán, động tác của mọi người lại rất đồng đều, ai nấy đều cúi đầu, những người ngồi đối diện với bên này cũng xoay người sang hướng khác. Trong lòng họ nghĩ thế nào nàng không biết, nhưng tám phần là đã xem hai người có bệnh long dương.

Rốt cuộc Yến Hề Ngân muốn làm gì?

Bàn tay bị một lực điều khiển, Khánh Nhiễm quay đầu lại, nhìn những dòng chữ in lên mặt bàn, cơ thể nàng liền cứng đờ, ngạc nhiên đến mức ngẩn ra.

Nàng còn nghĩ hán sẽ cầm tay nàng viết lại bài Tâm kinh, nhưng căn bản không phải!

Dòng chữ trên bàn, nét bút nghiêm nghị, cứng cỏi trầm ổn, tròn vẹn vuông vức, tuy là lấy tay viết, nhưng từ con chữ kia vẫn có thể cảm nhận rõ rệt khí lực sắc bén của người viết, tựa như được đeo gót từ lưỡi đao, chẳng tương xứng với nội dung của nó, trái ngược hoàn toàn với con người hán.

Nhưng bây giờ làm sao Khánh Nhiễm còn tâm tư để bình luận chữ viết của hán thế nào, mắt nàng vẫn nhìn chăm chăm dòng chữ kia, cơ thể khẽ run lên.

Trên bàn rõ ràng viết: “Thiên trường địa viễn hồn phi khổ, mộng hồn bất đáo quan sơn nan. Trường tương tư, tòi tâm can.” *Trời cao đất rộng hồn thêm khổ, mộng hồn khó qua được ải quan san. Nhớ nhau hoài, đứt ruột gan.*

(Bài thơ trích Trường tương tư Kì Nhất của Lý Bạch)

Tình thì? Trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy hán lại dám làm một chuyện không giống với tính cách của mình, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng lên, khẽ giãy một cái.

Yến Hề Ngân buông tay nàng ra, nhưng cũng không dễ bỏ qua cho nàng như vậy, mắt hán sáng lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, cười khê hời: “Dịch Thanh cảm thấy chữ viết của Bổng Vương thế nào?”

Khánh Nhiễm rũ mắt xuống, nửa ngày mới nói: “Chữ của Vương gia như con người, cứng cỏi trầm ổn, vô cùng tốt. Nhưng mà chữ viết này không hợp với Dịch Thanh, Dịch Thanh cũng học không được.”

“Vương gia, không còn sớm nữa, chúng ta nên mau khởi hành thôi.” Nàng nói xong thì đứng dậy, dắt ngựa đi ra ngoài trước, không nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Yến Hề Ngân chột cứng đờ.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người rốt cuộc cũng tới được Doanh thành, bởi vì Tình Đế muốn triệu kiến Khánh Nhiễm, nên Khánh Nhiễm cũng không dám chậm trễ, theo Yến Hề Ngân đi thẳng đến hoàng cung Tình quốc.

Hoàng cung Tình quốc mang theo hơi thở rất cổ kính, tuy không vàng son lộng lẫy như hoàng cung Chiến quốc, nhưng mỗi cung mỗi điện đều có cảm giác rất uy nghiêm. Lúc này Tình Đế Yến Hề Nùng đang ở cung Phụng Thiên của Thái Hậu. Tất nhiên Khánh Nhiễm không thể bước vào hậu cung, nên chỉ có thể đứng chờ ở Nguyên Hòa môn.

Yến Hề Ngân nhìn nàng động viện, sau đó nhanh chóng bước vào hậu cung, một đường đi cung nhân đều cung kính quỳ xuống. Hán vội vàng bước vào cung Phụng Thiên, thấy trong cung yên ắng, thần sắc của cung nhân cũng không khác thường, lúc nhìn thấy hán đều vui vẻ, trong lòng hán nhẹ nhàng thở ra, lại âm thầm lắc đầu.

Cung nhân kéo lợp sa đen bước trước tám rèm trúc màu xanh lên, hán vội bước đi vào nội đường. Lọt vào tầm mắt là hình ảnh hoàng huynh Yến Hề Nùng của hán ngồi trên giường, nghe được tiếng bước chân thì xoay đầu sang, mắt có ý cười, dường như vừa cùng mẫu thân nói gì đó.

Dục Đức Thái Hậu đang dựa vào đệm mềm nằm trên giường, thấy hán bước vào thì vội vịn vào tay Yến Hề Nùng ngồi dậy, trong mắt có vẻ vui mừng. Yến Hề Ngân thấy gương mặt bà chỉ hơi tái nhợt một chút, nhưng khí sắc khá tốt, thế này mới hoàn toàn thả lỏng tinh thần.

Hán đi lên vài bước, phất áo quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Hải nhi bái kiến Mẫu hậu.”

Hán nói xong thì nhìn về phía Yến Hề Nùng, gương mặt nhu hòa nói: “Hoàng huynh, ta trở về rồi.”

“Đứng lên, đứng lên, đến đây, để Mẫu hậu nhìn con thật kĩ nào.”

Yến Hề Nùng bước tới nâng hán dậy, vỗ thật mạnh vào vai hán, cười nói: “Cuối cùng đệ cũng trở về rồi, hai ngày nay ngày nào Mẫu hậu cũng nhắc đến đệ, nếu chưa thấy đệ quay về Mẫu hậu đều gọi trộm vào thăm hỏi.”

Yến Hề Ngân cười bước tới quỳ xuống trước giường, nắm lấy tay của mẫu thân, cười nói: “Không phải con đã trở về rồi sao, Mẫu hậu đừng để vì con mà ưu sầu sinh bệnh.”

Dục Đức Thái Hậu nắm tay hán, ánh mắt từ ái, mơ hồ có ánh lệ, bà thở dài một tiếng, cả giận nói: “Còn biết đường về ư, trong triều có nhiều đại thần như vậy, bọn họ không thể coi giữ được biên cương sao? Lần này quay về phải ở lại nhiều ngày một chút, Mẫu hậu rất nhớ con, Mẫu hậu cũng già rồi, chỉ muốn nhìn thấy con trẻ sống quây quần bên mình.”

Bà nói xong thì nhìn Yến Hề Nùng đang mặc một thân long bào, vẫy tay nói: “Nùng nhi, con cũng lại đây.”

Yến Hề Nùng vội ngồi xuống giường nắm chặt tay bà. Mặt Dục Đức Thái Hậu hiện lên vẻ vui mừng, cười nói: “Như vậy mới tốt, chỉ còn nha đầu Mẫn Mẫn kia, suốt ngày chơi bời lêu lổng.”

“Mẫu hậu, trẫm thấy Mẫn Mẫn tuổi cũng không còn nhỏ, nên tìm cho con bé một nơi tốt. Người cung chịu con bé như vậy, khiến nó ngày càng vô pháp vô thiên, dám vụng trộm trốn khỏi cung chạy tới quân doanh. Thừa dịp Ngân nhi quay lại, đại hôn của đệ ấy cũng nên lo liệu rồi. Như thế chúng con đều có thể phụng dưỡng bên cạnh người, thân thể Mẫu hậu nhất định sẽ có ngày khỏe lại.”

Yến Hề Ngân khẽ chau mày, đang muốn mở miệng, Dục Đức Thái Hậu lại cười nói: “Nên sớm như thế! Việc này con mau lo liệu đi, Ngân nhi đi đường vất vả, trước mắt cứ ở lại Cảnh Uân cung nghỉ ngơi một chút, Mẫu hậu cũng cảm thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.”

Yến Hề Ngân thấy bà không cho mình cơ hội cự tuyệt, đành nhắm mắt lại, nuốt xuống lời muốn nói ra khỏi miệng, đứng dậy theo Yến Hề Nùng rời khỏi đại điện.

“Lần này trở về thì ở lâu một chút, trẫm sẽ phái Thành Quốc công tới biên cương, đệ cũng không còn nhỏ nữa, tâm tư của Mẫu hậu trẫm không nói nhưng đệ cũng phải biết. Sớm ngày đại hôn cũng coi như giải quyết lo lắng trong lòng bà, mấy ngày nay trẫm đã bắt tay an bài, các đại thần hoàng tộc cũng đưa họa dung của các khuê tú đến rồi, đệ cứ xem trước một chút, được không?” Ánh mắt Yến Hề Nùng ôn hòa, nhìn đệ đệ đứng trước mặt mình.

Yến Hề Ngân sùng sốt, trong lòng biết lần này Mẫu hậu lấy trọng bệnh làm lí do để lừa hán quay về, tất nhiên sẽ không đồng ý để hán về biên quan lúc này. Tâm khê động, hán nhướng mày cười, nụ cười trong sáng như ngọc.

“Hoàng huynh, thần đệ đã có ý trung nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 68: Lần Thứ Hai Cứu Mỹ Nhân

“Hoàng huynh, thần đệ đã có ý trung nhân!”

Giọng nói trong trẻo vang lên, rõ ràng mang theo một cảm giác rất thoải mái vui vẻ. Ban đầu Yến Hề Nùng hơi sùng sốt, sau đó hán liền híp mắt lại, nhìn Yến Hề Ngân chăm chăm, nhưng hán đã nhanh chóng khôi phục vẻ mặt, cười ảm áp nói.

“Hả? Không biết là vị thiên kim may mắn nào mà có thể được hoàng đệ của trẫm ưu ái như vậy?”

“Là...”

Yến Hề Ngân vốn đã thấy rõ thần sắc của Tinh Đế, từ trước đến nay hán và hoàng huynh rất thân thiết, đối với ánh mắt sắc bén kia Yến Hề Ngân cũng không quá để ý, đang muốn thật thà khai báo, nhưng khi nghĩ lại, lời muốn nói ra liền nuốt xuống. Không được, chuyện Dịch Thanh cái trạng trà trộn vào quân doanh vốn đã là tội lớn. Dù nàng lập được chiến công, hoàng huynh cũng là người trọng tài, nhất định không trách tội, nhưng việc hán muốn lập nàng làm phi lại là một chuyện khác, vì thể diện của hoàng thất, chắc chắn hoàng huynh sẽ không để hán lấy một nữ tử đã ở cùng một trưởng với các binh lính. Nếu bây giờ hán nói ra tên của Dịch Thanh, nhất định hoàng huynh sẽ gọi nàng triệu kiến, giờ phút này nàng lại mặc một thân nam trang, chẳng phải sẽ càng khiến hoàng huynh buồn bực ư. Hơn nữa, lúc này Dịch Thanh cũng chưa nhận lời hán, ngộ nhờ hoàng huynh hạ chỉ tứ hôn, với tính cách của nàng, có thể sẽ thẳng thắn kháng chỉ, như vậy chẳng phải càng tệ hơn sao.

Yến Hề Ngân suy nghĩ một chập, đúng là trái phải đều không được. Vì thế hán liền ngừng lại, cao giọng cười, nói sang chuyện khác.

“Hoàng huynh đừng vội, bây giờ Dịch Thanh hồi kinh cùng thần đệ vẫn đang ở ngoài cung chờ hoàng huynh triệu kiến.”

Mặt Yến Hề Nùng hơi lóe lên, quay đầu lạnh nhạt phân phó Cao Toàn: “Dẫn hán đến Tông Minh điện đi.”

Thấy Cao Toàn đã khom người rồi đi, hần lại nhìn Yến Hề Ngân, khẽ vỗ vào vai hần nói: “Không ngờ người lại là người quan tâm đến thuộc hạ như vậy, nếu chỉ lấy một chút tâm ý này đi nghiêm túc suy nghĩ về chuyện đại hôn, trăm và Mẫu hậu đã đỡ phải vất vả vì đệ bao nhiêu lần rồi, giờ khoan hãy hồi phủ, nghỉ lại trong cung đi, tối nay huynh muội chúng ta phải phụng bồi Mẫu hậu dùng bữa thật tốt. Bây giờ trăm phải đi xem xem, Dịch Thanh kia có phải đúng mảnh phi thường như lời Mẫn Mẫn đã nói không?”

“Hoàng huynh...” Yến Hề Ngân vừa nghe hần nói như vậy, trong lòng có chút căng thẳng, còn chưa kịp nói muốn cùng đi theo, Yến Hề Nùng đã ngắt lời hần.

“Yên tâm đi, Dịch Thanh đã liên tiếp lập được công lao cho Tĩnh quốc chúng ta, trăm sẽ không làm khó hần đâu. Đệ đi đi.”

Yến Hề Ngân chỉ đành cười, thi lễ xoay người rồi đi. Yến Hề Nùng nhìn bóng dáng đã khuất xa của hần, khẽ mím môi, lắc lắc đầu, đúng lúc này lại thấy Cao Toàn sải bước trở về.

Cao Toàn vừa truyền chỉ xong, thấy Dực Vương đã không còn ở đây nữa thì hơi kinh ngạc, trước kia, nếu Dực Vương đang ở đây mà có đại thần cầu kiến, thì hần và Hoàng Thượng sẽ cùng nhau tới gặp, Hoàng Thượng còn luôn hỏi ý kiến và quan điểm của Dực Vương.

Thấy Hoàng Thượng nhìn sang, Cao Toàn vội khom người nói: “Bệ hạ, nên bãi giá đến Tông Minh điện chưa ạ? Dịch Thanh đã phụng mệnh tới đó trước.”

Yến Hề Nùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Cứ để hần chờ đi.” Hần dứt lời liền xoay người rồi đi, Cao Toàn sững sờ, vội vàng đi theo sau, không dám nhiều lời nữa.

Tông Minh điện nằm ở Kiền Nguyên cung trong hậu cung của Hoàng đế, Khánh Nhiễm theo thái giám đi vào hậu cung, chỉ cảm thấy kiến trúc được thiết kế rất khác tiền triều, nước chảy, đình cam, bóng cây rợp mát ánh hồng, cảnh sắc lay động làm lòng người rất dễ chịu. Nàng vừa bước qua một hòn núi giả, tầm mắt liền trở nên rộng mở. Những tán cây xanh um đã dần sang hai bên, trước mắt chính là một sân cưỡi ngựa, nhìn kích cỡ thì lại rất giống một sân bóng ở hiện đại. Ở rất xa, có vài tỷ nữ đang hầu hạ một nữ tử mặc hắc y, nữ tử mặc kỵ trang màu đen đưa lưng về phía này, bên cạnh còn có một con tuấn mã đen tuyền có vóc người rất cao lớn. Khánh Nhiễm không dám nán lại xem lâu, vội cúi thấp đầu. Nàng không ngờ trong hậu cung này lại có một nơi tốt như vậy, còn cho phép nữ tử trong hậu cung cưỡi ngựa, nàng hơi kinh ngạc hỏi tiểu thái giám đi phía trước.

“Sao nơi này lại có sân cưỡi ngựa thế?”

Thái giám cười nói: “Tướng quân có lẽ không biết, công chúa của chúng ta rất thích cưỡi ngựa, sân cưỡi ngựa này là do Thái hậu nương nương dụ chi *ý chi của bậc bề trên*, Hoàng Thượng phân phó chúng nô tài xây dựng cho công chúa.”

Khánh Nhiễm sững sờ, không ngờ người vừa nhìn thấy là Yến Hề Mẫn, do cách quá xa nên nàng không nhận ra. Nghĩ đến nữ tử luôn nói chuyện vô tư, gan dạ thẳng thắn kia, khóe môi Khánh Nhiễm khẽ cong lên.

Đột nhiên, một tiếng ngựa hí xồng xộc chợt vang lên, tiếp theo liền truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Khánh Nhiễm nhú mày ngẩng đầu.

Yến Hề Mẫn ngồi trên lưng ngựa đang cố sức nắm chặt cương, con ngựa lao vun vút, hất nàng bật lên vài lần, suýt nữa còn rớt khỏi lưng ngựa. Thị vệ chạy khắp sân để chặn nó lại, nhưng nó chợt hí lên một tiếng, làm tất cả chim chóc trong sân nháo nhào bay đi. Hảo liệt mã!

Khánh Nhiễm đang âm thầm cảm thán, lại bỗng nghe thấy Yến Hề Mẫn hét lớn một tiếng, bị hất bay khỏi lưng ngựa, con ngựa đang chạy như bay, sức lực của nó lớn thế nào cũng có thể tưởng tượng được. Nàng ta bay thẳng lên, cơ thể như một con diều đứt dây bị ném vút lên rất cao, cảnh tượng này làm mọi người đều hít thở không thông, thoáng chốc trong sân lúc này chỉ còn tiếng vó ngựa vang vọng, giống như ngay cả không khí cũng bị đông lại.

Một chiếc bóng màu xanh chợt hiện lên trên nền trời xanh biếc, đón lấy cơ thể bị hất đi rất xa kia, đến khi chúng người hoàn hồn thì công chúa đã bị một thiếu niên có gương mặt tuấn tú ôm vào lòng, hai người từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống. Hảo công phu, đây quả là một cảnh tượng đẹp mắt! Nhìn thấy tình huống đó, mọi người không khỏi đều cảm thán.

Bị hất khỏi lưng ngựa, Yến Hề Ngân đang hoảng hốt thì làm sao còn nhớ đến chuyện phải dùng khinh công, nàng theo bản năng nhắm nghiền mắt, thán than thở, mệnh của mình tới đây là hết, đáng lẽ nàng nên nghe lời đại ca, không nên đụng vào chú ngựa Liệt Diễm này.

(Liệt Diễm có nghĩa là ngọn lửa cháy bùng)

Tưởng rằng lần này không chết cũng trọng thương, nhưng nào ngờ thắt lưng chợt bị nắm chặt, tiếp theo nàng đã rơi vào một vòm ngực ấm áp. Yến Hề Mẫn sững sờ, đến khi hai người đáp xuống, nàng mở mắt ra, liền đối diện với một đôi mắt đen nhánh như mực, thật không ngờ là do hần cứu mình, không hiểu sao hai gò má của Yến Hề Mẫn liền đỏ lên.

“Công chúa vẫn ổn chứ?”

Một giọng nam trong trẻo đầy lo lắng vang lên, Yến Hề Mẫn hồi phục tinh thần, vội đẩy Khánh Nhiễm ra, cúi thấp đầu xuống.

“Hừ, người càng lúc càng lớn mất!”

Giọng nói uy nghiêm mà trầm thấp từ phía sau vang lên, Khánh Nhiễm theo bản năng quay đầu, bỗng đối diện với một ánh mắt rất sắc bén, tuy ánh mắt kia chỉ lướt qua trong chớp lát, nhưng lại khiến nàng hơi kinh hãi.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tha tội!” Tiếng cầu xin không ngớt vang lên bốn phía, cung nữ, thị vệ và thái giám trong sân ngựa đều đồng loạt quỳ xuống, sợ tới mức run cầm cập.

Khánh Nhiễm thấy Yến Hề Mẫn cúi đầu vịn chặt hai tay, thì chợt hồi phục tinh thần, vội quỳ một gối xuống, cung kính nói.

“Dịch Thanh bái kiến Hoàng Thượng.”

Yến Hề Nùng lại không nhìn nàng, chỉ trừng mắt nhìn Yến Hề Mẫn, trầm giọng nói: “Trẫm đã nói bao nhiêu lần rồi, con ngựa Liệt Diễm này tính khí rất hung dữ, bảo người cách xa nó một chút, người lại không chịu nghe. Vừa rồi nó nên đá người mới đúng, để lần sau biết hối cải.”

Yến Hề Mẫn vâng dạ nói: “Hoàng huynh đừng nóng giận mà, Mẫn Mẫn biết sai rồi.”

Khánh Nhiễm lại nghĩ, vị Hoàng đế này thật ra một người anh rất tốt, sự quan tâm trong lời nói với Yến Hề Mẫn đều chân thật.

“Nô tài thật đáng chết, không trông nom công chúa cẩn thận, mong Bệ hạ trách phạt.” Thủ lĩnh thị vệ cúi người nói.

Yến Hề Nùng hừ lạnh một tiếng: “Quả là đáng chết. Người đâu, mang xuống, toàn bộ phạt hai mươi trượng cho ta.”

Khánh Nhiễm cả kinh, rõ ràng là do Yến Hề Mẫn nghịch ngợm gây ra tai họa, bây giờ lại khiến nhóm cung nhân này gánh hết trách nhiệm. Những thị vệ kia thì không sao, nhưng thị nữ của Yến Hề Mẫn đều trông rất mảnh mai yếu ớt, nếu hai mươi cái đại trượng đi xuống không phải sẽ bỏ mạng sao.

Nàng thấy xung quanh vang lên tiếng cầu xin không ngớt, thì không khỏi ngẩn đầu, trong nháy mắt Yến Hề Nùng đã bắt được ánh mắt của nàng.

Chuyện này không nói cũng phải nói, cũng không phải là nàng muốn can thiệp vào. Khánh Nhiễm suy nghĩ một chút, cúi đầu trầm giọng nói: “Hoàng Thượng xử phạt như vậy có chút không công bằng.”

“Dịch Thanh to gan, ngôn hành của Bệ hạ phải để người đánh giá sao?!” Cao Toàn quát lớn.

Khánh Nhiễm lại cười, ngẩng đầu nhìn thẳng Cao Toàn: “Công công nói lời này sai rồi, có câu ‘Kiêm thánh tắc minh, thiên thánh tắc ám’ *Nghe nhiều mặt thì sáng, tin một chiều thì quáng*. Một vị vua biết tạo điều kiện để bách dân ngôn luận, khiêm tốn nhận lời can gián mới có thể trở thành bậc quân vương tài đức.”

Hai mắt Yến Hề Nùng híp lại, nhìn nam tử có vẻ mặt thanh đạm, lời nói ung dung đang quỳ dưới đất. Lúc trước nghe Mẫn Mẫn nói xong, hắn đã không thích tên Dịch Thanh này, giờ phút này lại thấy hắn ôm Mẫn Mẫn vào lòng, tuy Yến Hề Nùng cảm thấy vô công của hắn không tới, nhưng vốn đã nhận định hắn chính là một tên tiểu nhân hèn hạ, vì quyền quý mà không từ thủ đoạn, không ngại lợi dụng tình cảm của người khác để trèo cao.

Nhưng lúc này thấy hắn ta bảo vệ chúng nô tài như vậy, còn dám nhìn thẳng hắn, nói ra những lời như thế, Yến Hề Nùng lại cảm thấy hơi khó xử, trầm giọng nói.

“Vậy theo người nói thì trẫm là hôn quân?”

Khánh Nhiễm nhìn Yến Hề Nùng, lại thấy ánh mắt của hắn rất giống Yến Hề Ngân, chỉ khác nhau là Yến Hề Nùng có mặt chữ điền, còn có vẻ trầm ổn và uy nghiêm hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt như Yến Hề Ngân, có chút tái nhợt, giống như mắc bệnh gì đó. Nghĩ đến chuyện nhìn thẳng Hoàng đế là đại bất kính, nàng vội cúi đầu, nói.

“Dịch Thanh không dám, chỉ là tội của những cung nhân này không đáng chết, mong Hoàng Thượng cân nhắc.”

“Đúng đó, Hoàng huynh, đều là lỗi của Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn đã biết sai rồi, về sau sẽ không dám nữa, Hoàng huynh đừng trách tội những cung nhân này.” Yến Hề Mẫn chọn đúng thời cơ, bước lên trước kéo tay Yến Hề Nùng đứng đưa, nũng nịu nói.

Yến Hề Nùng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt lườm nàng, trầm giọng nói: “Người còn biết nhận sai sao?”

Hắn nói xong thì nhìn về phía Khánh Nhiễm, đột nhiên cười nói: “Kiêm thánh tắc minh, thiên thánh tắc ám? Lời này quả là có vài phần đạo lý, người cũng đã nói đến như vậy rồi, nếu trẫm còn xử phạt bọn họ chẳng phải sẽ trở thành hôn quân sao?”

Khánh Nhiễm lại cúi đầu: “Dịch Thanh không dám.”

“Đứng lên đi, niệm tình người lập được nhiều chiến công cho Tĩnh quốc chúng ta, vừa nãy lại cứu Mẫn Mẫn, trẫm sẽ phá lệ thu hồi thánh lệnh một lần. Mang xuống, mỗi người lãnh năm trượng, phạt bổng một tháng!”

Nhóm cung nhân vội vàng tạ ơn, những cung nữ đều cảm thấy mình vừa đi dạo qua đường ranh sinh tử. Nếu hôm nay không nhờ cậu thiếu niên áo xanh này, công chúa thật sự gặp chuyện chẳng lành, thì chắc chắn họ đã phải chịu tội lớn, các nàng rồi rít nhìn về phía Khánh Nhiễm, mắt có vẻ cảm kích.

“Dịch Thanh, người cũng đứng lên đi.”

“Bệ hạ nhân từ.” Khánh Nhiễm hơi cúi đầu, đứng dậy.

“Lời này đừng nói quá sớm, muốn trẫm bỏ qua cho những cung nhân này, phải có điều kiện.” Nụ cười của Yến Hề Nùng hơi giảm, đôi mắt nheo lại.

Khánh Nhiễm sùng sốt, những cung nhân lại cảm thấy căng thẳng, ngay cả Cao Toàn cũng kinh ngạc, Hoàng Thượng đang có ý gì, sao nói thay đổi liền thay đổi ngay.

“Dịch Thanh không rõ, mong Bệ hạ giải thích cho.”

“Trẫm bỏ qua cho bọn họ là vì nghe theo lương ngôn *lời nói hay, có ích*, nhưng miệng vàng lời ngọc, há có thể tùy ý sửa đổi hoàng mệnh? Trẫm thấy võ công của ngươi cũng không tồi, con Liệt Diễm kia, nếu ngươi có thể thu phục nó, trẫm sẽ ban cho ngươi ân huệ này, thấy thế nào?”

Khánh Nhiễm nhìn về phía ngọn lửa đang đứng ngạo nghễ trong sân, nó lại lập tức cảnh giác, trừng mắt nhìn sang đây, nóng nảy mài móng trước, bộ dạng kia vô cùng khinh thường và khiêu khích, khoe môi Khánh Nhiễm liền hiện lên nụ cười nhạt.

“Dịch Thanh lĩnh mệnh.”

“Dịch Thanh, ngươi không được đi! Hoàng huynh, Mẫn Mẫn biết sai rồi, con ngựa kia nhị ca còn thuần phục không được, sao có thể bắt Dịch Thanh đi chứ.” Giương mặt Yên Hê Mẫn nhất thời trắng bệch, gấp gáp nói.

Con ngựa Liệt Diễm này tính tình rất nóng nảy, được bắt từ vùng núi tuyết ở phương Bắc, để đưa nó về kinh thành lại phải tốn một chút tâm tư, dưới móng guốc của nó không biết đã chết bao nhiêu thuần mã sư. Nàng tốn một năm để đến gần nó, mỗi ngày cho nó ăn, như vậy suốt ba năm, hôm nay mới dám lớn mật ngồi lên lưng nó một lần. Liệt Diễm vốn không biết Dịch Thanh, nếu hấn muốn thuần phục nó ắt hẳn sẽ bị trọng thương.

Yên Hê Mẫn nhất thời hối hận không thôi, quả thật không nên từ quân doanh trở về rồi nói với Hoàng huynh như vậy, làm Hoàng huynh nghĩ Dịch Thanh dụ dỗ nhị ca. Lần này thì tốt rồi, đại ca rõ ràng đang cố ý trừng trị Dịch Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69: Bị Khanh Cảm Phục

“Con ngựa này là tuyệt thế lương câu, Dịch Thanh cũng đang muốn thử một lần. Cảm ơn công chúa quan tâm, Dịch Thanh nhất định sẽ cẩn thận đối phó.”

Khánh Nhiễm cười trấn an Yên Hê Mẫn, nói xong, ánh mắt sáng ngời đi vào trong sân, nhất thời sân cười ngựa đã không còn một tiếng động. Yên Hê Nùng hơi sững sờ nhìn bóng lưng của nàng, mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Khánh Nhiễm bước từng bước vào trong sân, Liệt Diễm có bộ lông đen tuyền như mực, chiếc bờm màu than bay lên cao, tựa như một bóng đen lấp lánh nổi giữa màn trời, thấy nàng đi tới, nó càng nóng nảy mài guốc, đôi mắt sáng quắc ánh lên vẻ kiên quyết bất tuân, kiêu ngạo mườì phần nhìn Khánh Nhiễm chằm chằm.

Khánh Nhiễm đứng cách mười bước để đánh giá nó, không khỏi thán khen ngợi, quả là một con thần câu. Nàng chậm rãi bước lên trước, Liệt Diễm thấy nàng tới gần hơn, thì khinh thường ngẩng mặt lên trời hí một tiếng, làm mấy con ngựa đứng xa xa chạy tán loạn. Khánh Nhiễm thấy nó hí xong thì nhìn mình chằm chằm, mắt hiện lên vẻ đắc ý, nàng không khỏi bật cười, nhẹ nhàng gọi: “Liệt Diễm.”

Sau đó nàng cười rục rịch, từ từ bước gần, Liệt Diễm cũng không lập tức đến tấn công nàng, nó hơi ngừng động tác đang gờ hai chân mài guốc lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn nàng chằm chằm.

Khánh Nhiễm nhìn ra địch ý của nó, thầm nghĩ quả là một con ngựa mạnh mẽ, không tuân theo quản giáo, chiêu lấy lòng ngược lại sẽ không sử dụng được, xem ra chỉ có thể mạnh bạo. Giờ phút này toàn bộ tâm trí của nàng đều dùng trên người Liệt Diễm, không phát hiện cách đó không xa có một người đã bị nàng làm hoảng sợ, trái tim suýt chút nữa cũng ngừng đập.

Yên Hê Ngân vội vàng chạy đến, thấy Khánh Nhiễm bước từng bước một tới gần Liệt Diễm, nhất thời sợ tới mức nắm chặt hai bàn tay. Con ngựa này rất hung dữ, đã thương người vô số, ba năm trước hấn muốn thuần hóa con ngựa này, nhưng kết quả lại bị nó hất khỏi lưng, còn làm cánh tay bị thương. Trong lòng hấn không phục, muốn thử lại, nhưng dù nói thế nào, Mẫu hậu cũng không cho phép hấn đến gần con ngựa kia nữa.

Năm đó Hoàng huynh muốn giết chết nó, nhưng cũng nhờ Mẫn Mẫn khóc lóc van xin mới có thể giữ lại một mạng, hôm nay Hoàng huynh lại bảo Dịch Thanh đi thuần hóa con ngựa này, rõ ràng là đang cố ý làm khó nàng.

Yên Hê Ngân bước về phía Khánh Nhiễm, nhưng rồi lại chột dứng chân, hấn sợ mình tới gần sẽ khiến Liệt Diễm giật mình, càng thêm điên cuồng hơn. Mắt hấn gắt gao nhìn Khánh Nhiễm chằm chằm, chuẩn bị thật tốt, nếu nàng có nguy hiểm, hấn sẽ lập tức tiến lên hỗ trợ.

Nhưng điều làm hấn giật mình là, Liệt Diễm lại không tấn công Dịch Thanh. Dựa theo khoảng cách của nàng và Liệt Diễm lúc này, hơn nữa còn là người xa lạ, Liệt Diễm nên bắt đầu tấn công mới phải. Chẳng lẽ là bởi vì Tuyết Lang? Dịch Thanh nuôi Tuyết Lang, dần dần trên người cũng mang theo hơi thở của nó, sói tuyết là loài rất hung mãnh, e là Liệt Diễm cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Khánh Nhiễm lại bước một bước đến gần Liệt Diễm, mắt thấy chỉ còn cách nó ba bước chân, Liệt Diễm đột nhiên xoay người một cái, lấy vó sau đá về phía Khánh Nhiễm, nếu một cước này đá trúng, Khánh Nhiễm dĩ nhiên phải chết ngay lập tức.

“Dịch Thanh!”

Yến Hề Ngần nhin không được hét lên một tiếng, chạy lên trước vài bước. Động tác của Liệt Diễm rất nhanh lại rất bất ngờ, ngay cả Yến Hề Nùng cũng phải neho mắt lại, thay tên tiểu tử Dịch Thanh lớn mặt này vuốt một nắm mồ hôi. Yến Hề Mẫn tròn to hai mắt, bịt kín miệng.

Trong lúc mọi thứ đang tĩnh lặng, Khánh Nhiễm đã lách người nhảy sang bên phải Liệt Diễm, nhanh nhẹn dùng hai tay nắm lấy cái bờm của nó, động tác nhẹ nhàng, trong chớp mắt phóng người lên ngựa, như nước chảy mây trôi, hành động liên mạch lưu loát.

Liệt Diễm chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, nó lập tức trở nên điên cuồng, trên bãi cỏ tả xung hữu đột *đánh bên trái, đánh bên phải, động tác rất mạnh mẽ*, muốn đem người trên lưng hất bay khỏi lưng ngựa.

Khánh Nhiễm lại không sợ hãi, hai tay nàng gắt gao ôm chặt cổ ngựa, hai chân kẹp chặt lấy bụng ngựa, từ đầu đến cuối đều vững vàng nằm trên lưng của nó. Liệt Diễm dường như cũng phát hiện người trên lưng hoàn toàn không giống với tiểu cô nương vừa rồi, là người mạnh hơn rất nhiều, nó thấy chạy loạn một hồi cũng không có cách hất nàng xuống, thì bỗng nhiên trượt người xuống đất, nghĩ đến là muốn dùng sức nặng đè chết Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm nhất thời cảm thấy buồn cười, khẽ cười một tiếng: “Liệt Diễm, nghịch ngợm!” Nàng quát một tiếng, ngay lập tức phóng người bay lên cao, Liệt Diễm thấy trên lưng nhẹ một chút, liền giơ bốn vó chạy băng băng đi. Khánh Nhiễm từ không trung hạ xuống, thi triển khinh công đuổi sát theo, khinh công của nàng vô cùng tốt, tốc độ không hề thua kém Liệt Diễm, thậm chí còn vượt qua, chúng cung nhân đứng xem đều tròn mắt há hốc mồm. Nàng chạy như bay bên cạnh Liệt Diễm, vươn tay tìm tới bụng ngựa, mọi người đều không hiểu nàng giơ tay để làm gì. Lại thấy bàn tay đang vươn ra bên phải Liệt Diễm bỗng nhোang lên một cái, nàng lại nhanh nhẹn phóng người lên, rồi đáp xuống bên trái nó, một mặt lao người đuổi theo, một mặt tiếp tục vươn tay tìm tới bụng ngựa.

Mọi người đang cảm thấy kì quái, thì chợt thấy tay nàng vung lên, tháo yên ngựa trên người Liệt Diễm xuống, rồi thuận tay ném ra rất xa.

Hắn đang làm gì vậy?!

Giương mặt của Cao Toàn đứng phía sau Yến Hề Ngần hiện lên vẻ đau khổ, trời mới biết để buộc yên ngựa lên lưng con ngựa này hắn đã phải tốn bao nhiêu công sức, còn dùng đến cả mê huyền dược, nhưng hôm nay lại bị thiếu niên áo xanh kia tháo ra dễ dàng.

Khánh Nhiễm vứt yên xong, thì cầm lấy bờm ngựa, cười ha ha nói: “Muốn đá ta sao, không có cửa đâu!”

Tốc độ của Liệt Diễm hơi chậm lại, làm như có chút mờ mịt, hiển nhiên là không hiểu vì sao nàng lại tháo yên ngựa. Nhưng mà Khánh Nhiễm có thể cảm nhận được sự vui vẻ của nó khi thấy nàng làm vậy, bởi vì sau khi chạy chậm một chút, nó lại cất vó lao trên đường, tỏ vẻ vô cùng sung sướng. Nhưng chuyện này cũng không đại biểu nó đã chấp nhận nàng, Khánh Nhiễm biết. Nàng nghĩ vậy, tay liền dùng sức, Liệt Diễm ăn đau hí dài một tiếng, lại trở nên điên cuồng. Mọi người đều không hiểu tại sao nàng lại làm vậy, nhưng Yến Hề Nùng lại chợt cười nhạt, Liệt Diễm, sợ là chỉ khi gặp được cường giả, gặp được người có thể khống chế nó, có thể làm nó kính phục mới có thể bằng lòng tôn người đó làm chủ.

Dịch Thanh này, cũng có chút hiểu biết!

Liệt Diễm dường như nổi điên chạy xồng xộc khắp sân cười, mục đích rất đơn giản, đó là hất bay người phía trên khỏi lưng ngựa. Giờ phút này đã không còn yên ngựa, còn bị đá tới đá lui như vậy, Khánh Nhiễm lại chưa từng bỏ tay ra, nàng gắt gao nắm chặt bờm ngựa, vận chân khí ôm chặt lấy lưng ngựa. Thình thoảng bị kéo xuống, nàng lại nhẹ nhàng điểm chân xuống đất rồi tiếp tục quay trở lại lưng ngựa.

Mọi người yên lặng nhìn một màn này, không biết cứ như vậy qua bao lâu, chỉ cảm thấy hai chân đã mỏi nhừ, ánh Mặt Trời chói rấ cũng chậm rãi di chuyển về tây. Chẳng biết đã chạy xồng xộc quanh sân cười bao nhiêu lần, Liệt Diễm trên sân cuối cùng cũng giảm tốc độ.

Mà lúc này, Khánh Nhiễm cũng đã bị xóc nảy đến nghiêng ngã, đùi trong bị ma sát làm máu chảy ròng ròng. Lúc thấy Liệt Diễm rút cuộc cũng dừng lại, Khánh Nhiễm liền lộn người xuống lưng ngựa, vọt vọt tới rìa sân cười nôn mửa một trận.

Vào lúc này nàng khom lưng, hai chân vẫn có chút run rẩy, một ngoại thần ở trước mặt mọi người lại nôn mửa trong cung như vậy thì chưa bao giờ gặp qua. Bất luận thế nào, đây cũng là chuyện mất thể thống, là hành động bất nhã làm người khác khinh thường. Nhưng mà giờ phút này mọi người đứng trên sân lại yên lặng nhìn thân ảnh gầy gò kia, trong mắt đều có vẻ xúc động và kính phục.

Quả là một thiếu niên cố chấp kiên cường, một người kiêu ngạo như vậy thì sao có thể như lời Mẫn Mẫn nói. Yến Hề Nùng lắc đầu, trong lòng đã có suy tính.

Giờ phút này, ánh mắt Yến Hề Ngần nóng rực nhìn Khánh Nhiễm, trái tim trong ngực đập kịch liệt. Đối với nàng, từ trước đến nay hắn vẫn luôn thương thức, hắn biết nàng có tri tuệ, kiên cường, không màng danh lợi, biết nàng tinh thông binh pháp chiến trận, biết nàng có khả năng diễn giải, còn hiểu một chút y thuật. Nhưng mà lúc này, hắn mới biết, nàng còn là người lương thiện, cố chấp, vừa cứng rắn lại vừa mềm mại.

Một người con gái như vậy, nam nhi trên đời này có mấy ai có thể so sánh với nàng. Một người con gái như vậy, chỉ vừa đương tuổi xuân xanh, lại như đóa hoa thuần khiết trong lành, ẩn chứa vẻ thanh nhã.

Nàng mới ở cái tuổi đó thôi! Nhưng đã trải qua biết bao năm tháng đau khổ, trải qua những năm tháng khổ luyện khó khăn.

Giờ khắc này, hẳn đối với nàng, không chỉ có thương thức, mà còn có sự khâm phục và ngưỡng mộ, cả trái tim đều vì nàng mà nở rộ ánh sáng cảm phục.

Phải từng trải thế nào, gia cảnh thế nào, mới có thể tạo nên một nữ tử hấp thu hết tinh hoa nhật nguyệt như vậy. Yến Hề Ngân bắt đầu cảm thấy tò mò với thân thể của nữ tử trước mắt, hẳn bức thiết muốn hiểu hết về nàng. Bởi vì giờ phút này, sau khi rung động qua đi, trái tim hẳn lại chợt thấy đau đớn, thấy khó chịu như vậy. Chết tiệt, nàng đã liều chết chịu bao nhiêu đau khổ rồi!

Thấy Khánh Nhiễm bật người lên, Yến Hề Ngân liền thi triển khinh công chạy tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng đỡ nàng.

“Có khỏe không?”

Khánh Nhiễm đẩy tay hẳn ra, xoay người cười nhạt nói: “Vương gia chê cười.”

Yến Hề Ngân nhìn nàng, ánh hoàng hôn chiếu lên mái tóc rối tung của nàng, có vài sợi bị mồ hôi làm ướt dính vào trán, vào gò má. Sắc mặt nàng tái nhợt, trong ánh mắt lộ lên vẻ mệt mỏi, không thể nghỉ ngơi, giờ phút này nàng quả thật rất chật vật, nhưng Yến Hề Ngân lại cảm thấy nàng rất xinh đẹp, đẹp đến động lòng người.

Hắn quên hết tất cả nâng tay lên, muốn vuốt ve lọn tóc đen bị dính vào gò má phải của nàng, Khánh Nhiễm giật mình, vội tránh đi. Nàng rõ ràng cảm nhận được những ánh mắt quái dị từ bốn phía phóng đến, trong đó có một ánh mắt rất phức tạp, nàng biết nó đến từ Tinh Đế.

Yến Hề Ngân nhìn một màn này, trong lòng vô cùng lo lắng, xem ra lời Hề Mẫn nói cũng không hẳn là tin đồn vô căn cứ. Chỉ có điều, không phải là Dịch Thanh mê hoặc nhị đệ, mà rõ ràng là nhị đệ tự mình hãm sâu vào, không thể thoát ra được.

Như vậy phải làm thế nào cho tốt?!

Lại vào lúc này, Liệt Diễm vẫn luôn yên lặng đứng một bên nhìn Khánh Nhiễm bỗng nhiên vui sướng hí lên một tiếng, nó nhẹ nhàng giơ vó bước tới trước mặt Khánh Nhiễm, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi quỳ chân trước xuống, đáng vẻ kia vô cùng thành kính.

Ánh sáng vàng óng giăng khắp màn trời, thiếu niên áo xanh hơi lay động, trước mặt hắn, có một chú thần câu đen tuyền đang thành kính bái lạy. Hình ảnh thần kì như vậy, đều làm trái tim của mỗi người rung động.

“Công chúa, đó là vị anh hùng mà công chúa đã nói sao?”

Tỳ nữ đứng phía sau Yến Hề Mẫn nhìn không được nhỏ giọng ca ngợi, Yến Hề Mẫn nhìn thiếu niên mặc bộ sam màu xanh đứng giữa sân, cảm thấy trái tim trong ngực đập rất nhanh.

Đúng vậy, anh hùng phải như thế. Có tính cách kiên định, ý chí kiên cường, tâm lòng thuần thiện, có cử chỉ ung dung, và một tư thái quả cảm.

Nhìn Liệt Diễm quỳ trước người, Khánh Nhiễm sững sốt, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Nó làm vậy là để biểu thị, nàng đã là chủ nhân của nó.

Nàng đứng vững trước mặt Liệt Diễm, vuốt ve chiếc bôm mềm mượt của nó, cười nói: “Sao hả? Chịu phục chưa? Về sau không được tùy tiện đã thương người khác nữa!”

Liệt Diễm làm như nghe hiểu lời nàng nói, dùng lưng cọ vào tay của nàng, giống như đang cầu xin tha thứ.

Đứng ở xa, Yến Hề Ngân dẫn đầu bước về phía hai người Khánh Nhiễm. Khi còn cách mười bước chân, hắn liền cười ha ha vỗ tay, nói.

“Tốt! Tốt lắm!”

Khánh Nhiễm vội đứng thẳng người, cúi đầu nói: “Tạ Hoàng thượng khen ngợi.”

Yến Hề Ngân gật đầu, thấy Liệt Diễm quả thật không tấn công bọn họ nữa, thì không khỏi ngạc nhiên cảm thán, nói: “Hôm nay có thể nói là một chuyện kì lạ, Dịch Thanh... không tệ. Con ngựa này là của ngươi.”

Khánh Nhiễm sững sốt, vội từ chối: “Dịch Thanh tạ Thánh thượng ưu ái, chỉ là Dịch Thanh đã có chiến mã, một con thần câu hiếm thấy như vậy, Dịch Thanh vô công, không dám được thưởng.”

Yến Hề Ngân hơi ngần ra, nhìn Khánh Nhiễm đang cười yếu ớt, nhíu mày nói: “Chiến mã của ngươi tốt hơn con ngựa này sao?”

Khánh Nhiễm đáp: “Đây là tuyệt thế lương câu, ngựa của Dịch Thanh chỉ là loại bình thường.”

“Vậy tại sao ngươi không cần? Con ngựa này tốt như vậy, ở cùng ngươi rất xứng.” Yến Hề Ngân còn chưa nói, Yến Hề Mẫn đã chen vào. Nàng nói xong thì nhìn về phía Liệt Diễm, ánh mắt mang theo vẻ khát vọng.

“Tuy ngựa của Dịch Thanh không phải là lương câu, nhưng đối với Dịch Thanh lại không rời không bỏ, có tình cảm rất sâu nặng với Dịch Thanh, nếu ta mang con ngựa này về, chắc chắn Thanh Phong sẽ cảm thấy mất mát.” Khánh Nhiễm nói xong, nhìn về phía Liệt Diễm xin lỗi.

Yến Hề Mẫn cứng họng, ánh mắt nhìn Khánh Nhiễm lại sáng hơn vài phần, mắt Yến Hề Ngân lại bắt đầu tối xuống.

“Nếu như ngươi đã vừa lòng, vậy cũng rất tốt!”

Tĩnh tĩnh như vậy, cũng khó trách...

Hắn bước tới gần Liệt Diệm, tuy Liệt Diệm không tấn công hắn, nhưng lại lui về phía sau hai bước, mắt vẫn nhìn Khánh Nhiễm. Yên Hề Nùng dừng lại, lần thứ hai nhìn về phía Khánh Nhiễm.

“Nhìn thấy chưa, con ngựa này đã nhận ngươi làm chủ, cả đời này cũng sẽ không thay đổi. Nếu ngươi vứt bỏ nó, nó sẽ đau lòng mà chết.”

Khánh Nhiễm sững sốt, đối diện với ánh mắt gần như khản cầu của Liệt Diệm, nàng liền phát áo quỳ xuống, cao giọng nói: “Dịch Thanh tạ ơn Bệ hạ ban ngựa.”

Yên Hề Nùng cao giọng cười, khẽ đỡ nàng dậy: “Trẫm cũng xem như thành toàn cho một chuyện tốt.”

Một thái giám chợt vội vàng chạy đến, Cao Toàn thấy thế thì khom người rời đi, hai người vừa nói vài câu, hắn lại hối hả chạy về. Yên Hề Nùng nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, Thanh quốc phái sứ thần đến, mang theo quốc thư của Thanh Đế, bây giờ họ đã vào hoàng thành.”

Yên Hề Nùng hơi kinh ngạc, cách đây không lâu, Phurong Anh xưng đế, đổi quốc hiệu thành Vĩnh Nguyên, thành lập triều đại Thanh quốc, bách quan đều chúc mừng. Ngày hôm trước sứ thần Thanh quốc có tới thăm hỏi, nói là Thanh quốc muốn mở tiệc chiêu đãi ba nước. Nhưng hôm nay sao lại tiếp tục có sứ thần đến đây.

Yên Hề Nùng phát tay: “Dẫn đến thiên điện.”

Hắn nói xong thì quay đầu nhìn Khánh Nhiễm, nói: “Buổi lâm triều ngày mai, ngươi cũng vào triều đi.”

Khánh Nhiễm sững sốt, từ trước đến nay, chỉ có đại thần trên tam phẩm mới có thể vào tảo triều, nghe bẩm tấu trong ngày. Tuy ở trong doanh nàng được chúng binh lính gọi là tướng quân, nhưng vốn không có chức quan, giờ phút này lại mặc bố y, vậy vì sao Tĩnh Đế lại muốn nàng vào triều.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng mặt Khánh Nhiễm vẫn không hiện lên vẻ sợ hãi, nàng quỳ một gối xuống, nói: “Dịch Thanh tuân Thánh ý.”

Nhưng do quỳ xuống đột ngột động đến vết thương trên đùi, nàng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. Yên Hề Ngân có võ công rất cao nên đã nhìn thấy, chân mày hắn nhíu lại, vội tiến lên nâng nàng dậy.

“Hoàng huynh, ‘hắn’ bị thương rồi, để ta đưa ‘hắn’ ra khỏi cung.”

(Chữ nàng và chữ hắn đồng âm với nhau, Yên Hề Ngân nói nàng, nhưng mọi người đều nghĩ là hắn.)

Hắn nói xong liền tự nhiên đỡ cánh tay Khánh Nhiễm, mặt hiện lên vẻ đau lòng, đúng là không hề che giấu. Yên Hề Nùng nhìn bàn tay đang đỡ Khánh Nhiễm của hắn, răng khẽ nghiến lại, giờ phút này, nếu như không có vị đại ca như hắn ở đây, sợ là nhị đệ đã muốn ôm Dịch Thanh chạy đi mất! Thật là hoang đường, hóa ra mấy năm nay hắn nhất định không chịu thành thân là vì lý do này.

Không được! Há có thể để đệ ấy làm ra chuyện hoang đường như vậy! Hắn phải mau nghĩ biện pháp để nhị đệ sớm ngày thành thân, có lẽ để nữ nhân trong phủ sẽ không còn xảy ra chuyện này nữa.

Hắn nghĩ thế, trầm giọng nói: “Cao Toàn, còn không mau tìm cang đến đây. Ngươi đích thân đưa Dịch Thanh xuất cung đi, gọi Dương thái ý đến đó chữa trị. Hề Ngân, đệ theo Hoàng huynh đi gặp sứ thần của Thanh quốc!”

Yên Hề Ngân đang muốn mở miệng, Yên Hề Nùng đã xoay người. Hắn nhíu mày thở dài một tiếng, Khánh Nhiễm vội mượn cơ hội tránh khỏi tay hắn, cười nói.

“Dịch Thanh chỉ bị một chút ngoại thương thôi, không đáng lo.”

Yên Hề Ngân liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi nhìn những người đang đứng chờ trên sân cười, chỉ đành phải gật đầu, dặn dò vài câu, rồi xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, Yên Hề Mẫn liền nhảy tới trước mặt Khánh Nhiễm, cười xán lạn, không khỏi khâm phục nói: “Dịch thanh, ngươi thật lợi hại. Còn... chuyện kia, thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi? Đây lại là chuyện gì thế? Khánh Nhiễm sững sốt, cười nói: “Sao công chúa lại nói như vậy?”

Yên Hề Mẫn xua tay, ngượng ngùng cười nói: “Ngươi đừng hỏi, tóm lại cứ nhớ là ta nói xin lỗi ngươi là được rồi. Ngươi... dường như thật tốt nha, ta hồi cung đây.”

Nàng nói xong cũng không tiếp tục nhìn Khánh Nhiễm nữa, vội vàng xoay người chạy đi xa, để lại một mình Khánh Nhiễm đứng ngơ ngác tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

Q.2 - Chương 70

Sau khi đoàn người lần lượt rời đi, quả nhiên liền có thái giám nâng cang đến, chân Khánh Nhiễm đã không còn sức, lại nghĩ không nên thắng thường từ chối ân huệ mà Tỉnh Đế ban cho, nên ngoan ngoãn leo từ dưới đất lên cang, được nâng ra khỏi hoàng cung Tỉnh quốc. Chỉ có điều, trong hơn ba mươi năm dựng nước của Tỉnh quốc, chuyện một dân thường áo vải nhận được đãi ngộ lớn như thế thật ra là lần đầu tiên.

Ra khỏi hoàng cung, nhóm thị vệ khiêng nàng lại không nói một lời chạy tới Dục Vương phủ, Khánh Nhiễm nhủ thầm từ chối, nhưng bọn họ căn bản không nghe lời nàng. Trong lòng biết nhất định là do Yến Hề Ngân phân phó, nàng thờ dài một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Điều khiến nàng thấy kì quái là, lúc ra khỏi hoàng cung nàng lại cảm thấy có người đang âm thầm nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia như có như không, nàng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng mấy lần đều không thể tóm được. Trong lòng hoài nghi, nghĩ rách da đầu cũng không biết là người phương nào.

Bởi vì Thanh quốc phái sứ thần đến Tỉnh quốc, nên ban đầu Khánh Nhiễm đã nghĩ ngờ là người của Phụng Anh, nhưng nghĩ kĩ lại thấy không đúng. Nếu là người của Phụng Anh, thì không có khả năng nàng lại không cảm nhận được một chút địch ý nào như vậy. Ngược lại, nàng cảm thấy ánh mắt như có như không kia rất dịu dàng, rất thân thiết.

Không nghĩ ra được, nàng cũng không nghĩ thêm nữa, nếu người nọ vẫn muốn đi theo, thì chắc chắn sẽ có lúc phải lộ diện, nếu giờ phút này nàng cứ để phòng, ngược lại sẽ rút dây động rừng.

Dục Vương phủ cách hoàng cung cũng không xa, vừa ra khỏi hoàng thành, Khánh Nhiễm liền tròn tròn mắt, chỉ thấy trên quan đạo, những binh lính thuộc Kinh Kỳ Vệ *nhóm binh lính bảo vệ kinh đô và các vùng lân cận* xếp thành hai hàng dọc theo con phố, ngăn cản nhóm dân chúng đang chen chúc, thấy thị vệ nâng nàng bước tới, nhất thời mọi người đều im phăng phắt, hai mặt nhìn nhau, gương mặt ai nấy đều hiện lên vẻ thất vọng, bắt đầu ồn ào.

Khánh Nhiễm được bốn thị vệ khiêng qua quan đạo trông trải trước ánh nhìn chăm chú của dân chúng, cảnh tượng này có chút quái dị. Nàng hỏi những thị vệ mới biết được, những dân chúng này nghe nói hôm nay Dục Vương hồi kinh nên từ sớm đã canh giữ ở đây, để được thấy phong thái của anh hùng.

Lúc này Khánh Nhiễm mới thấy rõ tầm ảnh hưởng của Yến Hề Ngân ở Tỉnh quốc, nàng cũng coi như là dựa hơi hân, nên mới có thể được vạn dân quan sát như vậy, nàng không khỏi cười tự giễu.

Nhưng mà giờ phút này, nàng lại không nghĩ tới, có một ngày toàn bộ dân chúng Tỉnh quốc đều chấn động, muôn người đổ ra đường, để nghênh đón nữ anh hùng trong lòng bọn họ – Thanh Hoa quân, khai hoàn trở về. Giờ phút này, những dân chúng tò mò mắt mắt lại thật không ngờ, thiếu niên tuấn tú gầy gò đến mức gió có thể thổi bay trước mặt họ, sẽ có ngày trở thành một nữ soái truyền kỳ.

Lúc này công chính của Dục Vương phủ đã mở rộng, thêm cao tráng lệ, quản gia Phùng Uyên mang theo một nhóm gia đình đã cung kính đứng đợi ở trước cửa phủ, đứng đầu đoàn người là một thiếu nữ đương tuổi thanh xuân, quần áo trắng tinh, làn da mịn màng như tuyết, chân mày như vẽ, đôi mắt trong vắt như trăng mùa thu, trên má có hai núm đồng tiền nho nhỏ, thân hình thon thả, đang kiểng chân nhìn về phía bên này.

Lúc nhìn thấy Khánh Nhiễm, nụ cười của nàng khẽ vụt tắt, đôi mắt long lanh nhướng lên, giống như đang tìm kiếm cái gì, sau đó gương mặt liền hiện lên vẻ thất vọng. Khánh Nhiễm nghĩ, đây có lẽ là thiếp thất của Yến Hề Ngân, bất quá Yến Hề Ngân đường đường là Vương gia, dưới một người, trên vạn người, trong phủ lại chỉ có một nữ nhân như vậy, thật sự khiến nàng rất kinh ngạc.

Tuy Phùng Uyên không hiểu vì sao Vương gia không hồi phủ, nhưng vẫn nhanh chóng bước lên tiếp đón. Thị vệ luôn đi bên cạnh cang của Khánh Nhiễm cười nói: “Phùng bá, vị Dịch công tử này là khách quý của Vương gia, Vương gia dặn bá bá dẫn Dịch công tử đến Mộ viện để thu xếp, không được đổi đài qua loa.”

Mộ viện? Đó chính là chủ trạch của Vương phủ, cũng là chỗ ở của Vương gia, chưa bao giờ có ngoại nhân bước vào, tại sao lại an trí một khách nhân vào chủ trạch?

Phùng Uyên sững sốt, nhưng trong nháy mắt ông đã thu nét mặt, gật đầu nói: “Làm phiền Cao thị vệ, xin mời Dịch công tử.”

Ông nói xong thì đến trước mặt Khánh Nhiễm đang chống vào cang đứng lên, khom người, Khánh Nhiễm cười đáp lễ, giơ chân bước lên bậc thềm, chợt cảm nhận được ánh mắt quan sát của nữ tử mặc áo trắng đứng bên kia. Trong lòng nàng hơi kinh ngạc, nếu là thiếp thất của Yến Hề Ngân, theo lý thì cô ấy là chủ nhân, còn nàng là người tới làm khách, tại sao Phùng Uyên lại không dẫn nàng tới đó cầu kiến?

Kiến trúc của Dục Vương phủ và hoàng cung Tỉnh quốc có phong cách rất giống nhau, có lẽ đều từ tay một người làm ra, bởi thế Khánh Nhiễm càng phải cảm thán, tình cảm của Yến Hề Ngân và Tỉnh Đế quả thật rất sâu sắc.

Phùng Uyên dẫn Khánh Nhiễm tới Mộ viện thu xếp, Dương Thái y phụng hoàng mệnh đến đây, ông đi tới trước giường, phân phó được đồng chuẩn bị thuốc khử độc, đầu mũi tên và nước nóng, vừa ngồi xuống chiếc ghế đầu hạ nhân đem đến, vừa nói với Khánh Nhiễm đang nằm trên giường.

“Thần sẽ bắt mạch trước, xin đưa tay.”

Khánh Nhiễm cười: “Đại nhân, ta chỉ bị một chút ngoại thương thôi, đại nhân để lại kim sang được là được rồi, không cần phiền toái.”

Dương Thái y sừng sốt, vội hỏi: “Thần phụng mệnh đến đây, há có thể làm việc như vậy? Xin ngài đưa tay ra, thần không thể phụ thánh ân của Bệ hạ.”

Khánh Nhiễm không ngờ ông ta lại bảo thủ như vậy, âm thầm liếc mắt xem thường, bị thương ngoài da thì xem mạch làm gì, nếu thật sự để ông ta xem mạch sẽ không xong. Thấy vẻ mặt lão nhân vẫn kiên trì, Khánh Nhiễm không khỏi chán nản nói: “Chỉ là bị thương ngoài da thôi, không phải vừa xem là thấy ngay sao, không cần bắt mạch. Và lại, bây giờ trên đùi ta còn chảy máu, Thái y không mau chóng cầm máu lại muốn xem mạch, mặc cho ta mất máu quá nhiều, đây mới là phụ thánh ân, làm trái với nhân tâm của thầy thuốc.”

Gương mặt Dương Thái y trầm xuống, thở phì phò làm chồm râu khề nhúc nhích: “Bất kể bị thương gì cũng phải bắt mạch, huống chi bây giờ vật dụng băng bó cũng chưa được chuẩn bị ổn thỏa, băng bó và bắt mạch cũng không ảnh hưởng tới nhau, xin đưa tay.”

Khánh Nhiễm lập tức cứng họng, nếu như vậy, cho dù thoát khỏi chuyện bắt mạch, e là Dương Thái y này còn muốn đích thân bôi thuốc khử độc cho nàng. Đang muốn nghĩ cách, chợt có một người vén rèm bước vào, đúng là Cao thị vệ vẫn luôn đi bên cạnh cái cang của nàng.

“Mời Dương Thái y qua bên này.”

Người nọ nói xong liền kéo Dương Thái y qua một bên, thấp giọng nói vài câu, Khánh Nhiễm thấy Dương Thái y quay đầu kỳ quái nhìn nàng một cái, sau đó phân phó được đồng đệ toàn bộ vật băng bó lại, dẫn đoàn người ra khỏi phòng.

Cao thị vệ là người của Yến Hề Ngân, không ngờ ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy mà Yến Hề Ngân cũng suy nghĩ cho mình, trong lòng Khánh Nhiễm cảm động. Bắp đùi truyền đến cảm giác nóng rất đau đớn, nàng tập trung lắng nghe, thấy trong viện im ắng, tất cả mọi người đã lui đi, lúc này nàng mới bắt tay bận rộn.

...

Lúc Yến Hề Ngân hồi phủ thì màn trời đã tối đen, hần vừa vào phủ liền không tự chủ được đến trước phòng Khánh Nhiễm. Thực tế phòng của hai người rất gần nhau, chỉ cách một bức tường.

Vừa rồi Hoàng huynh bảo hần cùng đến tiếp đón sứ thần Thanh quốc, nhưng thật không ngờ, quốc thư mà sứ thần đưa đến lại là văn cáo tuyển hôn của Phượng Anh. Trong văn cáo Thanh quốc đưa tới ba nước, chủ yếu là chuyện tân đế vừa đăng cơ của Thanh quốc muốn bổ sung hậu cung, chọn những nữ tử mỹ mạo ở bốn nước vào hậu cung Thanh quốc tuyển tú.

Thông thường, cung đình tuyển tú chỉ được cử hành trong phạm vi cả nước, rất ít khi thông cáo ra các nước khác. Nhưng thật ra, chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra, bởi vì loạn thế, các quốc gia tranh đấu kịch liệt, chiến tranh hỗn loạn, nên có không ít quốc gia muốn dùng việc tuyển tú này để kéo gần quan hệ của hai nước, mặc dù không lấy công chúa của nước đó, nhưng những tú nữ được chọn đều phải phong hào mỹ nhân. Hai nước lấy chuyện này để kéo gần quan hệ, tuy là không có quan hệ thông gia vững chắc, cũng không thể gọi là kết minh, nhưng đó cũng được xem là biểu hiện của tình hữu nghị.

Hai mươi ba năm trước Thành quốc từng gửi văn thư tuyển tú tới năm nước, lúc ấy các quốc gia đều dựa vào tình thế mà phái mỹ nữ vừa tuổi đi. Những nước muốn mượn sức Thành quốc tất nhiên sẽ phái công chúa và quận chúa đến, những nước chỉ muốn thể hiện tình hữu nghị thì đưa con cái của đại thần đến, đương nhiên cũng có nước chỉ tùy ý chọn vài dân nữ, cũng không làm lễ đưa tiễn bất kì nữ tử nào, chỉ nhìn một chút, sẽ biết quan hệ của hai nước đó thân sơ* thế nào.

(Thân: thân quen, khẩn khít. Sơ: sơ sài, hời hợt)

Phượng Anh không phải là người đam mê nữ sắc, lúc này lại đưa văn thư cho ba nước, e là ý nghĩ không ở chuyện tuyển tú, mà đang thử thái độ của ba nước. Giờ phút này hai nước Tinh Chiến đang trở mặt, Chiến quốc lại kết minh với Lân quốc, nếu Chiến quốc đưa nữ nhi của đại thần hoặc là dân nữ đến, vậy còn khá tốt.

Nhưng nếu Chiến quốc tiến cử công chúa, vậy Tinh quốc...

Đây cũng là nguyên nhân khiến lòng hần phiền muộn, Tinh quốc chỉ có một vị công chúa, nhất định hần sẽ không để Mẫn Mẫn đến Thanh quốc. Trong thời buổi loạn lạc, vận mệnh của công chúa hòa thân đều rất thê thảm, gần hai mươi năm nay, khi hai nước khai chiến, đã có ba lần lấy máu của công chúa hòa thân để tế chiến kỳ.

Bóng trăng mờ ảo chiếu lên những nhánh hải đường vươn khắp sân, ánh đèn loang loáng mỹ lệ, mùi hoa nhàn nhạt nhẹ nhàng vẩn vút trong không trung. Dưới bóng đêm, gió thổi khe khẽ, cuốn theo hơi thở se lạnh, phất qua hai gò má, Yến Hề Ngân đứng trước cửa sổ phòng Khánh Nhiễm, yên lặng ngắm nhìn, nghĩ nàng đang lẳng lặng ngủ say sau cánh cửa sổ đóng chặt này, nghĩ nàng ở trong phủ của hần, lòng hần liền dâng lên cảm giác thỏa mãn, chuyện phiền muộn cũng tiêu tan không ít.

Im lặng thật lâu, mắt thấy trăng đã treo giữa trời, khước môi hần chậm rãi hiện lên một nụ cười, không ngờ bản thân cũng có lúc ngơ ngẩn như vậy, hần tự giễu lắc đầu, xoay người rời đi.

Bóng lưng hần dần biến mất khỏi viện, gió mạnh thổi qua những tán cây đỏ rực trong sân, ánh trăng như nước, mùi hương thơm ngát vẫn còn nguyên, ve

sầu trốn trong gốc cây hát ca, tĩnh lặng mà vui tươi.

Không biết qua bao lâu, dường như ve sầu cũng đã hát đến mệt, chìm vào giấc mộng ngọt ngào, bốn phía càng thêm an tĩnh, lúc này, một chiếc bóng đen chọt từ phía tây phóng đến, như ma quỷ, cũng như ngọn gió đen, cuốn đến song cửa sổ, nhoáng lên một cái đã biến mất khỏi mảnh viện.

Cơ thể Mạc Chi Diễm cứng đờ, hần đứng trong phòng, từ xa nhìn Khánh Nhiễm đang nằm trên giường ngủ say, trong đôi mắt hiện lên vẻ đau lòng và thương xót. Hôm nay khi thấy nàng được khiêng ra khỏi hoàng cung, suýt chút nữa hần đã lao đến, hần không biết ở trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vết máu trên đùi nàng lại rõ ràng như vậy, làm hần vừa đau lòng vừa khó chịu, cũng làm hần tức giận.

Mới gặp lại mấy ngày, nàng lại liên tục bị thương, thật không biết những năm qua nha đầu kia đã phải nhận bao nhiêu đau khổ, sao có thể chịu đựng nổi. Nhớ lại những đau khổ mà mình phải chịu bao năm qua, Bạch Tĩnh Viêm, cũng chính là Mạc Chi Diễm bây giờ chỉ cảm thấy trái tim đau đớn như bị đao cắt. Mấy năm nay nàng chịu khổ, e là cũng không ít hơn hần.

Từ nhỏ nha đầu kia đã bú dưỡng binh hiền chuyện, tuy có chủ kiến, cũng rất kiên quyết, nhưng già trẻ trong nhà, ai mà không cưng chiều nàng như bảo vật, đều không để nàng phải hứng chịu đau khổ gì.

Sau cái đêm đó, tuổi nàng còn nhỏ, làm thế nào để sống sót đến bây giờ... Mấy năm nay, không biết Bạch Tĩnh Viêm đã suy nghĩ về vấn đề này bao nhiêu lần, mỗi lần nhớ tới đều đau đớn không chịu nổi, nay tìm được nàng, lại thấy nàng liên tục bị thương, nỗi đau trong lòng liền hóa thành một cái gai, cắm chặt vào trái tim hần.

Nàng là Nhiễm muội muội của hần, là Nhiễm muội muội mà từ lúc nhỏ hần đã muốn bảo vệ chu toàn, muốn mang đến cho nàng những thứ tốt nhất trên đời, nhưng mấy năm qua, hần lại không thể tìm được nàng, để nàng bơ vơ không nơi nương tựa, chịu nhiều đau khổ như vậy. Trong lòng Bạch Tĩnh Viêm vô cùng áy náy, nhắm mắt lắc đầu.

“Ai?!”

Khánh Nhiễm đang ngủ nặng nề, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt phóng đến, tiếng quát trong trẻo của nàng vang lên, cùng lúc đó nàng mở bừng mắt, vừa xoay người vừa cầm lấy bộ y phục đặt cạnh giường, vận động chân khí phóng tới cửa sổ.

Y phục phóng tới mang theo áp lực dữ dội bay về phía Mạc Chi Diễm vẫn đang ngẩn người, hần chọt hoàn hồn, lách người sang một bên né tránh. Nhưng ngay sau đó, một luồng phong lạnh thấu xương đột nhiên ép sát tới, hần phóng người bật lên, đón lấy một luồng của Khánh Nhiễm, hai luồng phong chạm nhau, Khánh Nhiễm bị nội lực mạnh mẽ bức lui ra sau vài bước, còn chưa kịp đánh ra luồng khác, bóng đen kia đã lóe lên rồi bay qua song cửa sổ.

Cửa sổ bằng gỗ khép lại, phát ra tiếng kêu kety, ánh trăng ngoài phòng bỗng nhoáng lên, lúc này Khánh Nhiễm mới thích ứng được với bóng tối, nhảy qua cửa sổ đuổi theo, nhưng nàng chỉ bắt được một bóng đen đã mờ nhạt, trong viện lại khôi phục về tĩnh lặng như ban đầu.

Khánh Nhiễm nhíu mày nhìn phương hướng người nọ biến mất, mắt hiện lên vẻ nghi ngờ. Tiếng bước chân truyền đến, nàng ngẩng đầu thì thấy Yến Hề Ngân đang vội vã vòng qua cửa viện, gấp gấp chạy tới đây, trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng, tóc đen đều thả phía sau, về mặt lo lắng, khi nhìn thấy nàng, chân mày hần mới chậm rãi giãn ra.

Khánh Nhiễm ngạc nhiên nhìn hần, lúc chạng vạng vào phủ nàng cũng không biết đây là tấm viện của hần, nay nhìn thấy hần, nhớ lại tình tiết lúc vào phủ mới giật mình, chẳng trách tiểu nữ nhân áo trắng kia lại kinh ngạc đánh giá nàng như vậy.

“Xảy ra chuyện gì?”

Khánh Nhiễm đối diện với ánh mắt quan tâm của Yến Hề Ngân, thì cười nhẹ, lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ gặp ác mộng thôi, ta đi ra ngoài hít thở không khí, đang tính trở về phòng, không ngờ lại quấy rầy Vương gia.”

Yến Hề Ngân thấy nàng không muốn nói thì cười khẽ, nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ bước tới gần nàng, cười nói: “Sao vẫn khách khí với ta như thế, trước kia ở quân doanh, ngươi nói quân uy nghiêm nghị, không thể có ngoại lệ, nếu gọi thẳng tên ta sẽ ảnh hưởng tới quân uy. Nhưng bây giờ chúng ta cũng không ở quân doanh, Dịch Thanh cứ gọi ta là Cảnh Hiền, có được không?”

Gió đêm ẩm áp, mang theo những cánh hoa rơi lạc khỏi cành, bay nhẹ nhàng qua trước người Yến Hề Ngân. Khánh Nhiễm nhìn hần, khoe môi hần mang theo một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười ấy ôn hòa như ánh trăng, tựa như lan hoa ngọc thụ, lồi lạc nhưng không mang theo phong thái khiến mọi người khuất phục như thường ngày, trong đôi mắt đen nhánh kia có một tình cảm bao dung rất ấm áp, mang theo một sức mạnh khiến người khác cảm thấy yên bình.

Ánh trăng loang lổ rơi xuống người hần, cổ áo đơn mở rất rộng, để lộ da thịt rắn chắc, khiến Khánh Nhiễm ngờ ngẩn. Thấy mắt Yến Hề Ngân hơi sáng lên, độ cong trên khóe môi càng cao hơn, nàng vội quay đầu, né tránh ánh nhìn chăm chú của hần, cười nhạt nói: “Nay đã tại triều, Vương gia là hoàng thân quốc thích, Dịch Thanh có tài đức gì, sao dám hành xử ngang lễ với Vương gia.”

Nàng thấy Yến Hề Ngân nhíu mày, thì nhướn mày cười, tiếp tục nói: “Nếu Vương gia không chê, Dịch Thanh gọi ngài một tiếng Yến đại ca, được không?”

“Yến đại ca.”

Nàng không đợi Yến Hề Ngân đáp lời, liền thanh thủy gọi một tiếng, cũng không nhìn hần nữa, nhẹ nhàng bước về phía phòng của mình.

“Thừa dịp thời gian lâm triều chưa tới, ta sẽ đánh thêm một giấc.”

Yến Hề Ngần cười lắc đầu, thấy nàng giơong giọng cười đóng cửa phòng, nụ cười trên môi hần nhạt dần, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Tiếng trống canh năm vang lên, trên các quan đạo và phố xá dẫn từ kinh thành tới hoàng thành, những quan kiệu lớn nhỏ đầy màu sắc lác lác nối đuôi nhau, cảnh tượng vội vội vàng vàng trên quan đạo có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Sáng sớm, bầu trời quang đãng không âm thanh, những tia nắng ban mai nhô lên từ phía chân trời, xé ngang tầng mây đầu tiên, không khí trong lành căng đầy khoan mũi, Khánh Nhiễm ngồi trong kiệu ló đầu nhìn ra sau, các đỉnh kiệu nhỏ nhỏ lác lác cùng tiến về hoàng thành, trông rất nguy nga tráng lệ.

Hôm nay là lần đầu tiên Khánh Nhiễm vào triều, không quan không tước ngược lại rất thoải mái, Khánh Nhiễm hít sâu hai hơi, dựa vào vách kiệu chợp mắt một lát.

Không bao lâu đã đến hoàng cung, tiếng gọi của Yến Hề Ngần truyền đến, Khánh Nhiễm liền mở mắt bước ra khỏi kiệu, theo hần bước từng bước vào hoàng cung. Dọc đường các quan viên đều ríu rít nhường đường, tiếng chào hỏi cung kính cũng liên tục vang lên.

Khánh Nhiễm đi sóng vai với Yến Hề Ngần, hần vừa cười ảm áp vừa nói chuyện với nàng, dẫn tới không ít ánh mắt ngấm nhìn. Chúng đại thần đều thay nhau suy đoán, thiếu niên mặc áo xanh này là ai, tại sao một dân thường áo vải lại được Dực Vương coi trọng như vậy.

Khắc lậu *đồng hồ cát* trong đại nội đã cháy đến giờ Dần *6 giờ sáng*, tiếng chuông trầm bổng mà uy nghiêm sau những bức tường đỏ ngói xanh trùng điệp vang vọng. Văn võ bá quan tham gia tảo triều mặc triều phục và mũ miện chỉnh tề, cung kính khom người, tự động đứng ngay ngắn.

Khánh Nhiễm không có công danh, nên chỉ có thể đứng cuối hàng, trên đài vàng, giọng nói trong trẻo cao vút của nội thị truyền chỉ vang lên, ngay sau đó, âm thanh của những nội thị đứng trên thềm cao và hành lang cũng nối tiếp nhau truyền xuống.

“Hoàng Thượng lâm triều, các khanh vào điện.”

Sau ba tiếng chiêng vang dội, văn võ bá quan theo thứ bậc cúi đầu bước lên đài, chậm rãi tiến vào thiên điện nguy nga. Bốn phía tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân chỉnh tề của các đại thần, kính cẩn mà trang nghiêm, còn chưa nhập điện, đã khiến người ta cảm thấy kính sợ vị Thánh Thượng ngồi trên ngai Cửu ngũ chí tôn kia.

Khánh Nhiễm hơi ngẩng đầu, nâng mắt nhìn vào trong, có thể thấy Yến Hề Ngần mặc quan bào màu tím đứng ở đầu hàng, một góc quan bào vung lên hạ xuống theo mỗi động tác, hần dẫn dắt chúng đại thần nghiêm chỉnh bước vào đại điện.

Đến khi Khánh Nhiễm cỡi giày bước vào điện, vừa ổn định chỗ đứng, thì lại nghe thấy âm thanh ngân dài cao vút của thái giám truyền thị vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm——”

Thoát chốc, chúng quan văn võ đã phát áo quỳ lạy, tiếng hô to vang đến tận trời, Khánh Nhiễm cũng bất giác quỳ xuống theo, giờ phút này nàng thật sự hiểu rõ vì sao ngai vàng Cửu ngũ chí tôn lại khiến người ta điên cuồng như vậy, cam nguyện vì nó mà đầu rơi máu chảy, phụ tử thành thù.

“Các khanh bình thân.”

Tiếng nói trầm thấp mà uy nghiêm vang lên, bách quan đồng loạt đứng dậy, nghiêm nghị đứng thẳng.

Khánh Nhiễm theo thói quen ngẩng đầu nhìn về phía ngự tọa trên đài, lúc này ánh nắng Mặt Trời đã giăng lên cao, đại điện sáng ngời, dưới ánh sáng vàng hoa lệ, long ý cao cao càng có thêm vài phần uy nghi, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nàng còn chưa thấy rõ nét mặt của Tinh Đế, đã cảm nhận được một ánh mắt vô cùng sắc bén, nâng cả kính vội cúi thấp đầu xuống.

Tầm mắt đảo qua đại điện, Yến Hề Nùng ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Từ khi chúng ta dựng nước tới nay, Chiến quốc đã nhiều lần xâm phạm biên giới, cướp đất đai của ta, giết hại thần dân của ta, luôn là cái họa từ bên trong của Tinh quốc chúng ta. Tại trận chiến ở Tùng Nguyệt đạo lần này, Tinh quốc chúng ta đã ngăn cản được Chiến quân, giết hơn vạn tên địch, khiến Chiến quốc đại bại, Nỗ Vương bị thương mà quay về, quả thật là một trận đánh sáng khoải, không biết chúng khanh gia nghĩ thế nào?”

Đại điện im lặng một chập, sau đó, có một đại thần đầu đội mũ quan văn bước ra khỏi hàng, cất cao giọng nói: “Cũng là nhờ Hoàng Thượng thánh minh, Dực Vương sáng suốt, và các tướng sĩ anh dũng. Theo thần thấy, Chiến quốc cũng không phải là đối thủ của Tinh quốc ta, không bằng nhân dịp đại thắng này, quân ta khí thế dâng cao, ta hãy dốc hết sức mạnh của toàn quốc, triệu tập đại quân trên các vùng tiến vào Chiến quốc, để chấm dứt hậu họa.”

Lời nói của hần vừa dứt, lại có một quan văn bước ra khỏi hàng, cười nói: “Lời Trần đại nhân nói rất có lý, nhiều năm qua nước ta tăng cường phòng ngự ở phía tây, tiêu tốn rất nhiều tài lực và vật lực, nhưng hiệu quả lại rất thấp, Chiến quốc vẫn nhiều lần xâm phạm biên giới, mà nay Nỗ Vương của Chiến quốc đại bại, khí thế Chiến quân chắc chắn sẽ suy giảm, không bằng chúng ta hãy giải quyết một lần, tiến vào Chiến quốc, dương cao uy phong của đất nước ta.”

...

“Bệ hạ, lời các vị đại nhân nói cũng chính là suy nghĩ của thần, có Vương gia dũng mãnh phi thường, tướng sĩ trung thành, chuyện sát nhập Chiến quốc chỉ là ngày một ngày hai, dễ dàng như dùng chảo nóng lật bánh nhĩ, xin Bệ hạ thánh minh quyết đoán.”

Chúng đại thần đều cầu xin khỏi chiến, càng nói càng hăng say, làm như đã nhìn thấy cảnh Chiến quốc bị tiêu diệt. Khánh Nhiễm nhìn bọn quan văn sống ở kinh thành, không bao giờ biết tới khó khăn của các tướng sĩ tiền tuyến, khí huyết liền bốc lên, chân mày chau chặt lại.

Trước mắt lướt qua nhóm binh lính ngã xuống trước người, vẫn gất gao ôm chặt lấy lưỡi kiếm của địch nhân, lướt qua gương mặt sầu khổ của dân chúng sống nơi biên cảnh, nàng chỉ cảm thấy không thể nhìn được nữa, trong lúc vô thức, chợt hừ lạnh một tiếng.

“Chảo nóng lật bánh? Hừ, e là chiếc bánh này phải khó lật rồi.”

Nàng vừa dứt lời, đại diện nhất thời im phăng phắt, mọi người đồng thời quay đầu, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh màu xanh kia.

Người này là ai? Một thân áo vải, lại dám ở triều đường làm càn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 71

Chúng đại thần trong điện đều bước ra khỏi hàng, thỉnh thoảng xuất binh đến Chiến quốc, Yến Hề Ngân chau mày, thật ra hẳn cũng hiểu suy nghĩ trong lòng những người đó.

Thứ nhất, từ khi Hoàng huynh đăng cơ tới nay, đã chinh đồn lại trị*, trừng trị tham hủ*, quản chế quan viên vô cùng nghiêm khắc, nhất là đối với quan văn trong kinh thành, làm điều xấu nhất định phải bị trừng phạt. Ngược lại đối với võ tướng, bởi vì chiến loạn không ngừng, nên luôn lấy việc lôi kéo làm chủ, được ân sủng mà tỏ vẻ uy phong.

(Lại trị: tác phong và uy tín của quan lại thời xưa. Tham hủ: thói tham ô mục nát)

Từ xưa văn thần đã luôn khinh thường võ tướng, hơn nữa do Hoàng huynh có chút thiên vị, nên về lâu về dài, tất nhiên trong lòng nhóm văn thần đều không phục, cảm thấy võ tướng không nỗ lực nhiều, nhưng lại được hưởng công trạng nhiều hơn bọn họ.

Hiện tại bọn họ khẳng khái muốn đẩy mạnh trận chiến này, một mặt là do thấy võ tướng được hưởng quá nhiều hoàng ân, nên phải vì nước đổ máu, một mặt khác, bọn họ cũng muốn tỏ vẻ cao thượng, để Hoàng huynh và các võ tướng thấy, bọn họ cũng không phải là thư sinh văn nhược nhất gan hèn yếu.

Thứ hai, mấy năm nay Tinh quốc ngày càng lớn mạnh, kinh thành ca múa mừng cảnh thái bình, phồn hoa hưng vượng, dù Chiến quốc đã nhiều lần tấn công, nhưng đều bị ngăn cản ở biên quan. Thế nên những văn thần luôn sống an nhàn nơi kinh đô vẫn không cảm giác được nguy hiểm, cũng không biết đến sự gian khổ ở biên quan, tự cho mình cao cao tại thượng, cho rằng Tinh quốc sẽ đánh đâu thắng đó.

Dù sao chiến tranh cũng không liên quan tới bọn họ, giờ phút này xin khỏi chiến, vừa có thể đối với Hoàng huynh ca công tụng đức, vừa có thể lưu lại cái mỹ danh trung dũng. Bất kể sau khi xuất chinh là thắng trận hay bại trận, dù sao cũng không liên quan nhiều tới văn thần, vậy tại sao không làm.

Yến Hề Ngân nhìn Hoàng huynh ngồi trên đài cao, thấy tay hắn khẽ nắm chặt long ý, trong lòng biết hoàng huynh đã có chút tức giận. Hắn phất tay áo dài, đang muốn bước ra khỏi hàng, lại nghe thấy một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng chợt vang lên trong điện, như một viên ngọc kêu đĩnh đang, thanh thúy rõ ràng, làm người ta cảm thấy rất tươi sáng.

“Chảo nóng lật bánh? Hừ, e là chiếc bánh này phải khó lật rồi.”

Yến Hề Ngân quay đầu, bất giác nhíu miêng cười. Nha đầu kia, ngày thường lạnh nhạt như vậy, nhưng hễ đụng đến người mình lưu tâm thì lại không giữ được bình tĩnh. Trời sinh đã có tính trách trời thương dân, tâm tâm niệm niệm đều hướng về những dân chúng và tướng sĩ sống ở biên quan.

“Người là người nào, dám ở triều đường làm càn như vậy!”

“Tiểu tử vô tri*, ở đây há lại có chỗ để người lên tiếng!”

(Từ “vô tri” này mang nghĩa rất tiêu cực, giống như câu “đốt đặc cán mai” bên nước mình)

Sau khi sững sốt, chúng người thấy kẻ thốt ra những lời kiêu ngạo như vậy chỉ là một thiếu niên, lại mặc một thân áo vải, tuy người này đã đi cùng Dực Vương sáng nay, nhưng bọn họ đều cảm thấy mất hết mặt mũi, dù sao văn nhân cũng là kẻ tối sỉ diện, nên ngay lập tức chúng người bắt đầu thay nhau chỉ trích.

Đối với nhóm người đang trợn mắt khiển trách, Khánh Nhiễm cũng không đặt vào mắt, nàng lạnh lùng mím môi, cao giọng nói: “Trước kia nghe nói văn thần võ tướng của Tinh quốc trên dưới một lòng, tiếng tăm như trăng sáng, chúng thần hết mực vì dân, trong lòng Dịch Thanh từng vô cùng nể phục. Nhưng hôm nay nhìn thấy... Lại như bát phụ* đang chửi đồng, thật là làm cho Dịch Thanh mở rộng tầm mắt.”

(Bát phụ: những người đàn bà chanh chua, đánh đá. Khi nói về cách cư xử tùy tiện của đàn bà, hành động thô lỗ, thiếu trang trọng, người ta thường dùng câu tục ngữ: “Tam bát.”)

Tuy lời nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng dù sao cũng là người có nội lực, nên trong thoáng chốc, đã khiến toàn bộ tiếng nói giận dữ của văn thần bị ép lắng xuống.

Lời vừa nói ra, cả triều đều kinh hãi, người vừa bước ra khỏi hàng vừa rồi – Tả Vinh Lộc Lữ đại nhân tức giận đến mức mặt trắng bệch, lung lay vài cái.

Khánh Nhiễm cũng không quan tâm câu nói của mình đã tạo ra bao nhiêu chấn động, chiếc áo xanh khẽ lay động, nàng bước vào trong điện, phát áo quỳ xuống đất, trầm giọng nói: “Thảo dân Dịch Thanh bái kiến Hoàng Thượng. Thảo dân nói năng vô lễ, xin Hoàng Thượng giáng tội!”

Chúng đại thần sững sốt, kẻ này trước sau khác biệt quá lớn, mới vừa rồi còn ngạo mạn không ai bì nổi, vậy mà tại sao bây giờ lại nhận tội. Nhưng vừa rồi hẳn xin giáng tội như vậy, cũng là khiến bọn họ không thể nói thêm gì nữa, những người đang xấu hổ và giận dữ muốn công kích đều vì lời thỉnh tội của hắn mà im bật, buồn bực khó chịu.

“A? Vậy người nói thử xem, ngươi có tội gì?”

Trên đài cao truyền đến tiếng nói uy nghiêm trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì, Khánh Nhiễm không chút hoang mang nói: “Dịch Thanh chỉ là dân thường áo vải, lại vì tình cảm với dân chúng ở biên quan mà nói năng vô lễ, khiến các vị đại nhân hồ thẹn, đây là tội thứ nhất. Dịch Thanh nói thẳng cho Thánh Thượng nghe, cũng vì thế mà nhục mạ triều thần, kinh động đến thánh nhan, đây là tội thứ hai. Xin Hoàng Thượng giáng tội!”

Trên triều đường nhất thời rơi vào trầm mặc. Đây là kiểu nhận tội gì, rõ ràng đang cố tình khiêu khích!

Nửa ngày, một tiếng cười lạnh chợt truyền đến, Tinh Đế thu nụ cười lạnh, quát lớn một tiếng: “Hừ, Dịch Thanh, ngươi đang nhận tội sao?!”

“Hoàng Thượng, Dịch Thanh kiêu căng phách lối, thử dân áo vải lại dám ở đây nói xằng nói bậy, vô pháp vô thiên, nhục mạ triều thần, kính xin Hoàng Thượng làm chủ cho chúng thần!”

Một đại thần vừa thấy Hoàng đế tức giận, liền quỳ phịch xuống một tiếng, than thở khóc lóc. Nhất thời chúng đại thần đều đồng loạt quỳ xuống, phụ họa cho nhau.

Khánh Nhiễm cười một tiếng, ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Vậy theo như các vị đại nhân, trên kim điện này không cho phép thứ dân được nói chuyện?”

“Không sai, từ trước đến nay kim điện đều là nơi văn võ đại thần bẩm tấu chính sự, thương nghị chuyện trọng đại của quốc gia ta. Là chốn thiêng liêng, há có thể để một thứ dân như ngươi tùy ý lộng hành?! Quả là làm nhục thánh thính! Bệ hạ!”

Khánh Nhiễm cười khẽ, nhũn mày nói: “Vị đại nhân này nói rất đúng. Bất quá Dịch Thanh có một chuyện không rõ, xin được đại nhân giáo huấn.”

Nàng ngừng lại một chút, thấy Tinh Đế không ngăn cản, liền quay đầu nhìn đại nhân mặc nho phục có ống tay áo rộng thùng thình kia, nói: “Xin hỏi Thiên tử chấp chính là vì điều gì?”

Gương mặt vị đại nhân kia hiện lên vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng, giọng nói: “Tất nhiên là vì phúc trạch của muôn dân trong thiên hạ.”

“A, nếu đại nhân biết là vì muôn dân bách tính, vậy tại sao Kim Loan điện này không cho phép thứ dân nói chuyện? Đây không phải là đảo trắng thay đen sao?”

“Ngươi... ngươi... ngươi lại dám đưa ra lý lẽ tòn mỗn*.” Vị đại nhân kia nhất thời sững sốt, tức giận giọng nói chỉ vào Khánh Nhiễm đang cười nhạt, nhưng lại không nói được lời phản bác.

(Từ “tòn mỗn” này mình tra trong từ điển Tiếng Việt, có nghĩa là vụn vặt, nhỏ mọn đến mức gây khó chịu, giống như “lý sự cùn”, nhưng mình thấy để “lý sự cùn” không hợp lắm, nên dùng từ “tòn mỗn” luôn vậy T.T)

“Hoàng Thượng của chúng ta thánh minh, triều thần lại một lòng thương dân yêu dân, tất nhiên Kim Loan điện này sẽ cho phép dân chúng nói chuyện. Nhưng Kim Loan điện là nơi thiêng liêng để Thánh Thượng lâm triều, bách quan nghị sự. Mỗi câu mỗi chữ đều phải nghĩ sâu tính kỹ, há có thể cuồng vọng loạn ngôn.”

Khánh Nhiễm thấy lão đại nhân – người đầu tiên bước ra khỏi hàng lúc này, trầm giọng lạnh lùng nhìn mình, nàng liền cười đáp trả, lạnh nhạt nói: “Đại nhân nói rất đúng, nhưng lời Dịch Thanh nói cũng không phải là chưa được suy nghĩ cẩn thận, mà ngược lại, đó chính là lời phát ra từ đáy lòng.”

“Hừ, vậy ngươi nói xem, vì sao không thể đánh trận này? Vì sao không được phát binh?”

Vị đại nhân đó hừ lạnh một tiếng, gương mặt hiện lên vẻ châm chọc, hiển nhiên là thấy nàng tuổi nhỏ, chưa từng đặt nặng vào mắt.

“Nếu nói hay, trẫm sẽ tự tiếp nhận, nhưng nếu ngươi nói không tốt, Dịch Thanh... Trẫm cần phải trị tội ngươi thật nặng.” Giọng nói lạnh lùng của Tinh Đế vang lên.

Khánh Nhiễm còn chưa cất tiếng, Yến Hề Ngân đã bước lên một bước, khom người trước ngự đài bẩm báo: “Hoàng Thượng, trên đài Dịch Thanh có

vết thương, tuy lần này xúc phạm thánh thính, nhưng xin Hoàng Thượng hãy cảm thông, “hắn” cũng chỉ một lòng vì dân, xin cho phép “hắn” được đứng lên trả lời.”

Chúng đại nhân vừa nghe lời này, trong lòng khê động, không ngờ Dực Vương lại nghiêng về phía thiếu niên, xem ra Dực Vương cũng không chủ trương phát binh. Thông thường, thái độ của Dực Vương cũng chính là thái độ của Hoàng Thượng, chẳng lẽ cử chỉ của thiếu niên hôm nay đều là do Hoàng Thượng sắp đặt? Như vậy ngài ấy đang có mưu tính gì? Bản thân mình sẽ không vô tình phạm phải sai lầm lớn chứ.

“Đứng lên đi.”

Khánh Nhiễm cảm kích nhìn Yến Hê Ngân đang muốn bước tới nâng nạng dậy, nạng khê lắc đầu với hắn, chống hai tay xuống để đứng dậy, cao giọng nói.

“Các vị đại nhân nói Chiến quốc vừa bại trận, sĩ khí giảm mạnh, Tinh quốc chúng ta nên lợi dụng chiến thắng này mà ‘nhất cổ tác khí’* để chấm dứt hậu hoạn, ý tưởng này không phải quá mức đơn giản sao. Nhớ năm đó Tiên Đế với sĩ khí vô cùng mạnh mẽ, xuất binh xuống phía tây, nhưng lại bị vây khốn ở Đồng thành, sa cơ ở Chung Lĩnh. Lúc đó hai nước Tinh và Chiến cũng không có quan hệ thù địch, nhưng kể từ đó hai nước lại tranh chấp không ngừng, mỗi bên đều có thắng có thua, cho đến nay vẫn khó có kết quả. Hiện tại, tuy Chiến Anh Đế không phải là minh quân, nhưng có chí thống nhất thiên hạ, triều đình Chiến quốc lại không thiếu người tài năng thiện chiến. Ta cứ nhìn chúng Vương thần dũng mãnh thiện mưu, nắm trong tay vạn hùng binh thông thạo chiến đấu, lại có núi cao hiểm trở, địa thế thuận lợi là biết. Nếu muốn một trận mà thành, sợ là nói thì dễ, mà làm thì khó?”

(Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Trích trong “Tà Truyện” Trang Công thập niên: “Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Có nghĩa là: Khi đánh trận thì dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này câu này được dùng để nói tới chuyện nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

“Lời này sai rồi, mặc dù Anh Đế có chí ở thiên hạ, nhưng là một người tàn bạo hoang dâm, bách quan trong triều chỉ biết a dua nịnh bợ, triều cương nghiêm nhiên phải suy bại. Tuy Nỗ Vương oai hùng, nhưng chung quy cũng không phải là quân vương, ngoài mặt thì một tay nắm hết quân quyền Chiến quốc, nhưng bên trong sẽ khó tránh khỏi bị đề phòng nghi kỵ, còn bị cuốn vào trận chiến tranh giành hoàng vị, cho nên, đó chỉ là chuyện không đáng lo.”

“Sai rồi! Xin hỏi đại nhân, nếu Chiến quốc quả thật không đáng lo, vậy vì sao mấy năm nay biên cương của ta đều bị xâm phạm như vậy?!” Nàng thấy vị đại nhân kia há mồm không nói được gì, thì nói tiếp.

“Lần này quả thật Tinh quốc chúng ta đánh thắng trận, nhưng vẫn chưa chế áp chế được một phần vạn duệ khí *lòng hăng hái* của Chiến quốc, mà quân ta cũng thương vong rất lớn, mạo muội xuất binh chỉ có thể khiến dân chúng lại lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Huống chi, dân chúng chỉ mong có một cuộc sống hòa bình yên ổn, sợ dĩ Tinh quốc ta có thể nhiều lần ngăn cản hùng binh của Chiến quốc, cũng không phải do quốc lực của ta hùng mạnh hơn, binh lính của ta dũng mãnh hơn. Mà là do dân chúng đều căm hận Chiến quốc, bởi vì đã cướp đi cuộc sống an bình của bọn họ, nhưng nếu Tinh quốc ta chủ động khơi mào chiến tranh, dân chúng vẫn có thể trên dưới một lòng như thế hay không, sợ là không thể. Suy cho cùng, chinh chiến suốt mấy mươi năm, dân chúng sớm đã khô không thể tả, vô cùng căm ghét chiến tranh. Nếu làm trái với tâm nguyện của dân chúng mà ngang nhiên xuất binh, Dịch Thanh thật sự không chấp nhận.”

Đại diện không một tiếng động, nhóm võ tướng đứng bên trái tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt nhìn Khánh Nhiễm hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu và khen ngợi.

Nhưng có một văn nhân vẫn thấy không phục, tiến lên một bước chỉ vào Khánh Nhiễm, lạnh lùng nói: “Ta thấy là do người sợ người Chiến quốc, cho nên mới làm giảm chí khí của người khác, dập tắt uy phong của Tinh quốc chúng ta. Nếu Chiến quốc lợi hại như vậy, thì sao lần này Vương gia có thể không mất bao nhiêu binh lính mà vẫn thoải mái lấy được hai vạn đầu Chiến quân tinh nhuệ, lại khiến Nỗ Vương trọng thưởng mà lui binh?! Nếu không phải Tinh quốc ta uy danh vang xa, Lục Nguyên Hạ sao có thể bỏ Chiến quốc mà đầu nhập vào Tinh quốc chúng ta?!”

“Vương đại nhân quả thật đã quá xem trọng Bôn Vương rồi, lần này đánh bại Chiến quân, Bôn Vương cũng không dám kể công. Người dùng Bát Trân trận đánh bại Chiến quân ở Tùng Nguyệt đạo, và đến Tùng Mật cốc thuyết phục Lục lão tướng quân chính là tiểu binh Yến Vân Vệ của Bôn Vương – Dịch Thanh, Bôn Vương không thể đoạt mất công lao của người khác!” Yến Hê Ngân cười nói.

“Dịch Thanh? Ha ha, chúc mừng Hoàng Thượng có được lương tướng. Một tiểu binh nho nhỏ đã có thể ngăn cản thiết kỵ hùng mạnh của Chiến quốc, Tinh quốc ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, nếu giờ phút này chinh phạt, chắc chắn nghiệp lớn sẽ thành.”

Về mặt Vương đại nhân hí hửng, nói xong liền khom người vái lấy, đến khi quỳ xuống dập đầu nửa ngày vẫn không nghe thấy âm thanh gì, hắn mới khê ngẩng đầu, chỉ cảm thấy không khí trong điện rất kỳ quái.

Hắn mờ mịt quay đầu, đối diện với ánh mắt của người bên cạnh, người nọ thương tiếc lắc lắc đầu, ánh mắt lại mang theo vẻ thương hại. Vương đại nhân dương dương tự đắc vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này chợt nghe thấy một giọng nói lạnh như băng truyền từ đài cao xuống: “Vương đại nhân có kiến thức rộng rãi, trong lòng trăm cảm thấy rất an ủi!”

Lời Hoàng Đế nói gần như là thoát ra từ kẽ răng, vừa lạnh lẽo lại vừa trào phúng, cho dù Vương đại nhân hí hửng thế nào cũng biết mình đã gây họa, chọc giận Hoàng Đế, lập tức, sống lưng liền đổ mồ hôi nhễ nhại.

“Hừ, trăm thật không ngờ, đại thần của trăm lại đều là kẻ nịnh hót bợ đỡ như vậy, bãi triều!”

Tinh Đế lạnh giọng quát, đứng phắt dậy, phát tay áo bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 72

Tĩnh Đế vừa rời đi, đại điện liền lặng ngắt như tờ, chỉ trong chớp lát, bách quan có người lau mồ hôi, có người thần thức, có người cảm thấy may mắn, cũng có người nghiêng mắt đánh giá Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm hứng lấy tất cả ánh mắt, hoặc tò mò, hoặc tán thưởng, về mặt nàng vẫn bình thản ung dung.

“Ta lại không biết miệng lưỡi của Dịch Thanh cũng có thể độc như vậy.”

Yến Hề Ngân đến gần Khánh Nhiễm, hơi khom người, mỉm cười nói, trong ánh mắt có vài phần trêu chọc, vài phần chiều chuộng, và vài phần tán thưởng.

Khánh Nhiễm rõ ràng cảm thấy, lúc hần tới gần, các đại thần kia liền vội dời mắt đi, không dám trừng mắt nhìn nàng nữa. Xem ra tuy Yến Hề Ngân sống ở biên quan quanh năm, nhưng lực ảnh hưởng và lực uy hiếp vẫn không mấy suy giảm.

“Ta được Yến đại ca ủng hộ, nên không thấy sợ.” Khánh Nhiễm chớp mắt hai cái, xoay người bước ra khỏi điện.

Yến Hề Ngân một mặt chấp tay chào hỏi các đại thần, một mặt đi theo nàng, hai người vừa ra khỏi đại điện, Cao Toàn đã vội vàng từ hành lang bên hông chạy đến đây, ông ta khom người với Yến Hề Ngân một cái, rồi nhìn Khánh Nhiễm.

“Dịch công tử, Bệ hạ gọi ngài đến Ngự hoa viên, mời đi theo nô tài.”

Về mặt Khánh Nhiễm không thay đổi, khẽ nhếch miệng, người trong cung quả nhiên rất hiểu câu “tùy mặt gửi lời”, chỉ khoảng nửa khắc nàng đã từ Dịch Thanh biến thành Dịch công tử.

“Ta theo người tới gặp Hoàng huynh.” Yến Hề Ngân nói xong thì muốn cất bước.

Nhưng Cao Toàn bỗng khom người, cười nói: “Vương gia, bây giờ Thái Hậu nương nương và Thừa Mẫn công chúa đều ở Thần Minh viên, lúc nô tài đến đây đã được Thái Hậu nương nương căn dặn, nếu Vương gia vẫn chưa hỏi phủ, phải đưa ngài đến phẩm thơ với lão nhân gia, ngài xem...”

Yến Hề Ngân hơi nhíu mày, Khánh Nhiễm cười nói: “Vương gia mau đi đi, phụng bồi Thái Hậu nương nương nhiều một chút, Dịch Thanh xin đi trước, Cao công công, phiền dẫn đường.”

Cao Toàn vội cười nghiêng người, khom người với Yến Hề Ngân một cái, rồi mới xoay người đi trước dẫn đường.

Trong Ngự hoa viên, Yến Hề Nùng đang khoanh tay đứng trong lương đình, hần vẫn chưa thay triều phục, bức rèm châu trên đầu bị gió cuốn bay khe khẽ, phát ra tiếng đình đang thanh thúy.

Cao Toàn dẫn Khánh Nhiễm đến cách lương đình mười bước rồi khom người lui đi, Khánh Nhiễm bước từng bước một tới lương đình, phất áo quý xuống đất, cao giọng nói: “Thảo dân Dịch Thanh bái kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng dậy đi, người bước lên đây.” Tiếng nói uy nghiêm của Tĩnh Đế vang lên, hần vẫn không quay đầu, chỉ tiếp tục nhìn biển hoa hải đường ở trước mắt.

Khánh Nhiễm đứng dậy bước vào lương đình, đứng phía sau hần, cũng nhìn về phía biển hoa.

Trước lương đình trồng hai loại hải đường khác nhau, một loại là hải đường Tây Phủ đang nở rộ đỏ thắm, một loại là hải đường Thủy Ti có ngon mọc xúm xít như nhành liễu.

“Dịch Thanh cảm thấy hai vườn hoa hải đường của trẫm nở thế nào?”

Tĩnh Đế vung tay lên, xoay người lại ngồi cạnh chiếc bàn đá, nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm hơi khom người, tầm mắt rơi vào biển hoa mênh mông thanh khiết, cười nói: “Hai đường Tây Phủ có dáng cây phóng khoáng, hoa nở như gấm, luôn là đề tài thi ca bất tuyệt của văn nhân mặc khách *người tri thức, có học biết thơ văn*. Dịch Thanh nghe nói có không ít văn thần Tĩnh quốc trồng loài hoa này trong nhà, đề ca ngợi vẻ đẹp của đất nước. Còn hải đường Thủy Ti, tán cây vượn cao, xòe tròn như cánh quạt, cuống hoa dài nhỏ, xưa nay luôn được võ tướng ưa chuộng. Theo tầm nhìn hạn hẹp của Dịch Thanh, hải đường Tây Phủ mặc dù kiêu mị vô song, nhưng lại thiếu vài phần mạnh mẽ cứng cáp, hải đường Thủy Ti cũng thế, cũng không phải là hoàn mỹ. Biển hoa hải đường của Bệ hạ, giao tập hai loại hải đường, sang hèn cùng hưởng, Dịch Thanh nghĩ điều này rất hay.”

Đôi mắt phía sau bức rèm châu của Yến Hề Nùng lóe lên, thiếu niên này thật không đơn giản. Ngày trước khi thể lực của Tĩnh quốc còn yếu, văn võ đại thần đều trên dưới một lòng, nhưng hôm nay triều chính đã dần ổn định, văn võ bá quan trong triều lại nảy sinh hiềm khích. Chỉ riêng việc trồng hải

đường, hắn đã nghe thấy vô số tai tiếng, vô tướng chỉ tay mắng vắn thần trổng hải đường Tây Phù chỉ được cái vẻ bề ngoài, yếu kém không chịu nổi, quan vẫn lại chăm chọc vô tướng trổng hải đường Thủy Ti không có cảnh hoa, chẳng ra cái gì, nói bọn họ học đòi văn vẻ.

Tĩnh Đế nâng mắt nhìn Khánh Nhiễm, cười nhạt nói: “Cái gì ngươi cũng dám nói, hôm nay trên triều đường, lời phản bác của ngươi nghiêm nhiên đã làm rách lòng tất cả văn thần trong triều, nếu cứ thẳng thắn như vậy, e là vô tướng cũng sẽ không chấp nhận tấm lòng của ngươi.”

Khánh Nhiễm xoay người lại, khom người cười nói: “Dịch Thanh không sợ đắc tội với người khác, xưa kia có Quân Hiền đòi Mộ Công, Thiệu Bá Công đòi Vân Anh Tông, đều là người cương trực công chính, những chuyện thị phi phải trái, luôn lấy lý lẽ để đấu tranh, không ngại đắc tội quyền thế, làm thánh nham tức giận. Tuy hai người đều bị cả triều xa lánh, nhưng cuối cùng đều trở thành nhất đại danh thần, lưu danh sử sách. Dịch Thanh bất tài, chỉ nguyện noi theo bậc tiên hiền *những người có tài năng đã qua đời*, làm thần tử can gián của Bệ hạ.”

Khánh Nhiễm trầm giọng nói, phất áo quỳ một chân xuống đất, từng câu từng chữ kiên định.

Chân mày Yến Hề Nùng nhướng lên, bầu nhiệt huyết trong lòng sôi trào, hắn đè nén trái tim đập thình thịch trong ngực, trầm giọng nói: “Ngươi đã quá mức tự tin rồi, trầm cũng không dám tự so với Mộ Công và Anh Tông.”

Khánh Nhiễm cười, trầm giọng nói: “Nếu Bệ hạ không muốn so với Mộ Công và Anh Tông, thì sẽ không cho gọi Dịch Thanh đến đây.”

“Ha ha ha, đứng lên đi.” Sau một thoáng im lặng, Yến Hề Nùng cao giọng cười, bước tới nâng Khánh Nhiễm dậy.

Khánh Nhiễm vội đứng dậy, hơi lui ra sau một bước, cung kính cúi đầu. Tĩnh Đế vừa lòng gật đầu, cười nói: “Ngồi đi.”

Hắn nói xong rồi ngồi xuống lần nữa, Khánh Nhiễm hơi khom người, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh hắn. Tĩnh Đế cười nhạt, ánh mắt so với khi nãy ôn hòa hơn rất nhiều, chậm rãi nói: “Hôm nay ngươi làm giảm nhuệ khí của các đại thần kia rất tốt.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Hôm qua ngươi nghỉ ngơi ở Dục Vương phủ à? Đã ở quen chưa?”

Khánh Nhiễm thoáng nghi ngờ, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, cười nói: “Tạ Bệ hạ quan tâm, Dịch Thanh hết thấy đều tốt.”

Yến Hề Nùng gật đầu, trầm ngâm nửa ngày, bỗng nhiên cao giọng nói: “Dịch Thanh tiếp chi.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, vội đứng dậy quỳ xuống đất, vẻ mặt nghiêm túc.

“Dịch Thanh nhập quân tới nay đã lập vô số chiến công, xứng danh lương tướng. Nay trẫm đặc phong Dịch Thanh làm Thanh Hoa quân, hưởng hàm hầu tước, nhận chức Thiếu Khanh ở phủ Cửu Dương, ban thưởng một tòa phủ đệ. Khâm thử.”

Khánh Nhiễm đoán Tĩnh Đế sẽ trọng dụng mình, nhưng giờ phút này không khỏi giật mình, thật không ngờ hắn lại phong hàm hầu tước cho nàng. Hơn nữa chức Thiếu Khanh ở phủ Cửu Dương là chức quan nhất phẩm, chính là chức vụ quan trọng trong bộ máy quan lại, cho dù nàng có gan lớn, lúc này cũng phải sùng sốt, chưa dám lĩnh chi.

“Sao hả? Sợ?” Dường như Tĩnh Đế đã nhìn ra tâm tư của nàng, trầm giọng hỏi.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu.

“Dịch Thanh không rõ, mong Bệ hạ lý giải.”

Yến Hề Nùng khẽ mím môi, ánh mắt nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Trẫm muốn cho tất cả đại thần nhìn thấy, thứ trẫm muốn nghe vĩnh viễn chính là lời thật, ý thật, những lời xảo ngôn xu nịnh đối với trẫm đều vô dụng. Ngươi cứ yên tâm làm việc, không phải muốn làm một Quân Hiền, một cô thần can gián của trẫm sao? Thế nào, còn sợ nữa không?”

Trong lòng Khánh Nhiễm dâng lên một bầu nhiệt huyết, ánh mắt sáng ngời, nàng khom người bái lạy, trầm giọng nói: “Thần, Dịch Thanh lĩnh chỉ tạ ơn!”

“Đứng lên đi, trẫm sẽ lệnh cho Cao Toàn đưa thánh chỉ đến Dục Vương phủ sau, trẫm cho ngươi thêm một ân chỉ, ngươi có thể tùy ý chọn người trong Nhạc Tả phủ và Trưởng Du phủ, an bày phủ đệ sớm rồi chuyển qua đó, an tâm làm việc cho trẫm.”

Tuy Nhạc Tả phủ và Trưởng Du phủ được gọi là ‘phủ’*, nhưng lại là nơi giam giữ tội tở của quan lại địa phương, những người được mang ra khỏi nơi đó, nhất định sẽ vô cùng biết ơn và trung thành với nàng, còn tiết kiệm được rất nhiều sức lực cho nàng. Đương nhiên tâm tư của Yến Hề Nùng Khánh Nhiễm cũng đoán được phần nào, mắt nàng hiện lên ý cười, vội khom người lần nữa để tạ ơn.

(Phủ: nơi làm việc của quan lại, hoặc là nơi ở của quan lại quý tộc)

“Tạ Hoàng Thượng ân điển, thần cũng không muốn tiếp tục quấy rầy Vương gia, nên sẽ sớm an trí phủ đệ thỏa đáng, để sớm ngày chuyển khỏi Vương phủ.”

“Ừ, trẫm thấy hơi mệt, ngươi lui xuống đi!” Yến Hề Nùng gật đầu, phất tay nói.

Khánh Nhiễm đã sớm nhận ra vẻ mệt mỏi của hắn, hôm qua ở sân cưỡi ngựa không để ý đến, hôm nay đứng gần mới phát hiện cơ thể của Tĩnh Đế dường như không tốt, gương mặt giấu phía sau bức rèm châu cũng tái nhợt, không hề có huyết sắc.

Nàng không nói thêm nữa, lên tiếng đáp lời rồi lui xuống.

Yến Hề Nùng thấy bóng nàng biến mất, khẽ gõ lên bàn, một chiếc bóng đen chợt nhẹ nhàng phóng xuống, cuối đầu quỳ trên đất. Yến Hề Nùng lại không nhìn hấn, chỉ trầm giọng nói.

“Điều tra Dịch Thanh thật kĩ, trong vòng một tháng trăm muốn biết có nên trọng dụng người này hay không.”

Gương mặt người nọ trầm tư, khó hiểu nói: “Thuộc hạ không rõ.”

“Người này tuổi còn nhỏ, nhưng đã có kiến thức bất phàm, trầm ổn lễ độ, chắc chắn không thể xuất thân từ gia đình bình thường, nếu không làm rõ trăm sẽ không thể an tâm, Hề Ngân lại... Khụ khụ.”

Hắn còn chưa nói dứt đã ho khan dữ dội, giống như muốn ho toàn bộ tim phổi ra ngoài, làm bức rèm châu trên mào va vào nhau, phát ra tiếng kêu đing đang.

Hắc y ám vệ kia cả kinh, vội đứng dậy đưa tay đỡ lấy hắn, chậm rãi truyền chân khí vào trong cơ thể hắn.

“Haizz, cơ thể này của trăm càng ngày càng tệ rồi...” Một lúc lâu sau, trong lương đình vang lên một tiếng than khe khẽ, phảng phất nỗi buồn vô hạn của người anh hùng cùng đường.

Khánh Nhiễm ra khỏi Ngự hoa viên, vừa vòng qua hành lang đã thấy Yến Hề Ngân vội vàng chạy tới, lúc nhìn thấy nàng, bước chân của hắn chậm dần, khóe môi hiện lên ý cười.

“Hoàng huynh không làm khó người chứ?”

“Hoàng Thượng thánh minh, sao có hề làm khó ta? Vào triều sớm thật đúng là chuyện dày vò người khác, Dịch Thanh đói lắm rồi, chẳng hay Yến đại ca có thể thưởng cho ta một chén cơm không?”

Khánh Nhiễm đã bước đầu thực hiện được mục tiêu vào triều làm quan của mình, nên bây giờ tâm trạng rất tốt, lời nói cũng thoải mái hơn hẳn, gương mặt mang theo ý cười hoạt bát.

Yến Hề Ngân nhìn đôi mắt trong veo của nàng, chỉ cảm thấy đôi mắt cong cong lấp lánh đó tựa như một dòng suối róc rách, làm thể xác và tinh thần người ta đều rung động.

Hai người trở lại Vương phủ, Yến Hề Ngân dặn dò hạ nhân chuẩn bị thức ăn, thay quan bào, tháo mào quan ra, để thị nữ dùng dây gấm màu xanh buộc tóc cho mình. Tầm mắt hấn rơi vào dây buộc màu xanh trên ngón tay thị nữ, bỗng nhiên nhớ đến điều gì, cơ thể khẽ lay động.

Thị nữ không đoán được hành động của hấn, buông tay làm tóc hấn rớt xuống, nàng sợ tới mức mắt rom róm như sắp rơi lệ: “Nô tỳ đáng chết.”

Yến Hề Ngân xua tay: “Người lui xuống đi, gọi Khương Nhan cô nương đến đây.”

“Dạ.” Thị nữ vội khom người lui ra.

Yến Hề Ngân cầm lược lên, chải vài cái rồi buộc chặt tóc, phát áo bước ra ngoại đường, chỉ chốc lát sau, một chiếc bóng trắng đã từ trong sân bước vào, dáng vẻ thướt tha, đó đúng là Khương Nhan.

Nàng đứng trước mặt Yến Hề Ngân, dịu dàng cúi người, vờ mặt e lệ, nhỏ nhẹ nói: “Vương gia.”

Yến Hề Ngân đặt khay trà xuống, cười nhạt nâng tay nói: “Khương cô nương, mời ngồi.”

Khương Nhan nâng mắt nhìn Yến Hề Ngân, lông mi dài lay động như cánh bướm, nàng cúi đầu ngồi xuống, cảm nhận được ánh mắt của Yến Hề Ngân, hai gò má liền ửng đỏ.

Yến Hề Ngân bình tĩnh nhìn nàng, hơi nhíu mày, giống như đang cân nhắc nên dùng từ thế nào, vẫn chưa chú ý tới sự khác thường của nàng. Ngay tại lúc khăn lụa trong tay Khương Nhan sắp bị vắn đến nát, Yến Hề Ngân rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng lời hấn vừa nói ra, đã khiến hai gò má ửng hồng của Khương Nhan nháy mắt trắng bệch.

“Khương Nhan cô nương đến quý phủ của Bôn Vương chắc cũng được sáu năm rồi. Năm đó Bôn Vương hứa với ca ca người sẽ chiêu cố người, tìm cho người một người trong sạch. Nay thoáng cái đã sáu năm, sáu năm nay người ở Vương phủ, già trẻ lớn bé trong phủ đều xem người như tiêu thư của mình. Hôm nay người cũng đã đến tuổi thành thân, Bôn Vương sẽ nhận người làm nghĩa muội, chọn một người xuất sắc trong chúng đệ tử thế gia *con cháu nhà quan lại* để chủ hôn cho người, người có bằng lòng không?”

Lời nói của hấn một lần lại một lần rút cạy ý thức của Khương Nhan, khiến nàng hoa mắt ù tai. Nàng biết, hấn chưa bao giờ nhìn nàng, hằng năm hấn hỏi kinh đều là đến đi vội vàng, nhưng từ sáu năm trước, ngay tại lúc hấn đưa một người không noi nương tựa như nàng vào Vương phủ, thì trong mắt và trong trái tim nàng đã chứa đầy hình bóng của hấn.

Năm đó hấn đã nói, sẽ tìm cho nàng một gia đình trong sạch, để nàng được nở mày nở mặt gả ra khỏi Vương phủ. Nhưng mấy năm nay khi nàng trưởng

thành, nàng từng bao nhiêu lần ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp trong gương đồng, cảm thấy may mắn vì mẫu thân đã cho nàng một gương mặt tốt. Nàng chờ, cho dù chỉ là vì vẻ bề ngoài, cũng mong hân có thể liếc nhìn nàng một lần. Nhưng mà, hóa ra hết thảy đều không có gì thay đổi, nàng đẹp xấu thế nào, vốn dĩ hân chưa từng để ý đến.

Khurong Nhan rũ xuống hai hàng nước mắt, vịn vào lưng ghế đứng dậy, hơi khom người nói: “Năm đó ca ca lừa mình thay Vương gia đỡ mũi tên kia là cam tâm tình nguyện, mấy năm nay Khurong Nhan mặt dày ở lại Vương phủ vốn đã làm trái với ước nguyện ban đầu của ca ca. Nay xin mặc cho Vương gia an bài.”

Nàng cười chua xót, lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Yến Hề Ngân, nói tiếp: “Chỉ có điều, Vương gia có thể cho Khurong Nhan biết tại sao không?”

Nàng đang hỏi về điều gì, tất nhiên Yến Hề Ngân hiểu rõ. Tâm tư trong lòng nàng, hân cũng cảm nhận được phần nào. Đối diện với ánh mắt trong veo của nữ tử, mắt Yến Hề Ngân hơi rũ xuống, thâm than một tiếng, thôi, có lẽ sự tàn nhẫn này đối với nàng mới là giải thoát, ánh mắt hân nghiêm nghị, trầm giọng nói.

“Bỏn vương đã có người trong lòng, Bỏn Vương không muốn nàng hiểu lầm. Khurong cô nương cứ yên tâm, Bỏn Vương đã hứa chiếu cố người, thì nhất định sẽ tìm cho người một vị hôn phu thật tốt. Tin ta, người được gả khỏi Vương phủ, sẽ không ai dám khinh thường.”

Từng câu từng chữ của hân làm tim nàng nhói đau, nàng cắn môi nửa ngày, mới thấp giọng nói: “Tạ ơn Vương gia đã nói cho thiếp biết, Khurong Nhan cáo lui.”

Nàng xoay người lại, bước chân khê khụng lại, nhìn hai thân ảnh đứng thẳng bên ngoài bức rèm châu, rõ ràng đó là Phùng Uyên và Dịch Thanh vừa nhập phủ hôm qua.

Xuất phát từ trực giác của nữ nhân, tầm mắt nàng rơi vào chiếc bóng màu xanh cao gầy kia, nàng nhìn một lát, xoay người cúi đầu với Yến Hề Ngân: “Khurong Nhan được Vương gia chiếu cố mấy năm nay, không có gì có thể báo đáp Vương gia. Vương gia là người tốt, là người mà nữ nhân có thể yên tâm phó thác, thiếp mong Vương gia hãy quý trọng người trước mắt, sớm ngày được toại nguyện, Khurong Nhan... cáo lui.”

Nàng nói xong, cũng không nhìn Yến Hề Ngân nữa mà xoay người bước ra khỏi phòng, khê khom người với hai người Khánh Nhiễm, rồi vội vàng rời đi. Bóng người lướt qua, Khánh Nhiễm rõ ràng nhìn thấy hai dòng nước mắt lấp lánh của nữ tử dưới ánh Mặt Trời, nàng chợt cảm thấy bối rối, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Vừa rời Yến Hề Ngân tập trung nói chuyện với Khurong Nhan, nên vẫn chưa chú ý bên ngoài có người, nhìn thấy hai người Khánh Nhiễm đứng bên ngoài, hân bỗng giật mình, sau đó liền nhếch miệng cười, giống như rất vui sướng khi thấy nàng nghe được lời hân vừa nói.

Thấy Khurong Nhan vội vàng rời đi, hân than khê một tiếng, đứng dậy bước ra khỏi phòng, nói với Phùng Uyên: “Bá bá lui xuống trước đi.”

Phùng Uyên đã sớm cảm thấy không khí không đúng, nghe hân nói vậy như trút được gánh nặng, đáp lời rồi xoay người rời đi. Khánh Nhiễm cúi thấp đầu như muốn chôn nó vào ngực, từ lần tắm đêm hôm đó bị Yến Hề Ngân nhận ra thân phận nữ nhi, được hân bày tỏ cõi lòng, sau đó lại có rất nhiều chuyện xảy ra, tuy hai người vẫn ở chung không có gì thay đổi, nhưng trong lòng Khánh Nhiễm lại cảm thấy hết thảy đều không giống nhau.

Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt của hân, đều mang theo một hàm ý khác với lúc trước. Nàng biết, hiện tại hân muốn nàng cho hân một đáp án rõ ràng, mà nàng cũng không thể tiếp tục trốn tránh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: Vang Danh Thiên Hạ

Yến Hề Ngân nhìn Khánh Nhiễm, mỉm cười nói: “Ca ca của cô ấy là Yến Vân Vệ...”

Lời Yến Hề Ngân vừa thốt ra khỏi miệng, Khánh Nhiễm đã ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện với hân, nói: “Yến đại ca, nàng ấy là một cô nương tốt, huynh nên trân trọng tình cảm này.”

Nụ cười của Yến Hề Ngân cứng đờ, hân rũ mắt xuống, chăm chú nhìn Khánh Nhiễm không chớp mắt, giống như đang muốn nhìn vào nơi sâu nhất trong đáy lòng của nàng.

Khánh Nhiễm bị hân nhìn, trái tim hơi đập rộn, nhưng ánh mắt nàng chưa từng dời đi, nàng biết giờ phút này mình phải kiên định, không thể có một chút do dự. Sống chung một năm nay, hân đã quan tâm và giúp đỡ nàng quá nhiều, trên chiến trường gió tanh mưa máu, lại có thể nảy sinh tình cảm sâu sắc, trong lòng nàng rất cảm kích, càng xem hân như là bằng hữu mà ý lại, xem hân như ca ca mà kính trọng, lúc này, nàng không hy vọng bởi vì mình xử lý không tốt, mà ảnh hưởng tới phần tình cảm chân thành này.

Yến Hề Ngân thấy nàng như thế, chỉ cảm thấy lòng chưa sót như có ngàn quả núi và đại dương đè nặng xuống, hân im lặng nửa ngày, mới trầm giọng nói: “Khánh Nhiễm quả thực nghĩ như vậy sao?”

Hắn gọi nàng là Khánh Nhiễm!?

Khánh Nhiễm sùng sốt, cả kinh trừng lớn mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút khó chịu, từng ấy thời gian, nàng tin nhiệm hắn có thừa, thế nhưng hắn lại điều tra nàng!

Yến Hề Ngân thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ tổn thương, vị chua chát trong tim liền suy giảm, có lẽ nàng vẫn còn có chút để ý hắn.

Hắn thờ dài một tiếng, thần nhiên nói: “Không gạt Khánh Nhiễm, ta đã phái người đến Chiến quốc điều tra ngươi, hôm qua vừa mới thu được tin tức. Nhưng không phải vì không tin tưởng ngươi mới làm thế, mà ta chỉ muốn biết ngươi có phải là nữ thích khách ngày đó hay không, trong lúc vô tình đã tìm ra nhiều hơn.”

Ánh mắt của hắn chân thành và thần nhiên, tức giận qua đi, Khánh Nhiễm lại thấy đó là điều dĩ nhiên, cũng không có gì đáng trách, không nói đến chuyện hắn chỉ muốn hiểu rõ thân phận của nàng, hay là thực sự hoài nghi nàng, cho nên mới tới Chiến quốc điều tra. Dù sao hắn cũng là thống soái của một quân, phải chịu hoàn toàn trách nhiệm với các tướng sĩ, nếu trong quân thật sự có gian tế trà trộn vào, thì hậu quả sẽ không thể lường được.

Khánh Nhiễm nghĩ vậy, chân mày đang nhíu chặt dần dần dần ra, cười nhạt: “Ta không trách huynh, Yến đại ca.”

Yến Hề Ngân nghe lời nàng nói thì chân mày liền chau chặt lại, không trách sao, vậy nàng quả thật không để ý đến hắn.

Hắn tiến lại gần Khánh Nhiễm, ánh mắt dịu dàng khóa chặt người nàng, giờ tay vén sợi tóc rối bên tai nàng ra phía sau, mở miệng nói: “Ngươi biết không, ta không nỡ.”

Giọng hắn rất nhẹ nhàng, tựa như một cơn gió thoảng dễ bị thổi tan, nhưng rơi vào tai Khánh Nhiễm, từng chữ lại như từng tiếng sấm, nàng chỉ cảm thấy lời nói đó nồng nàn như ánh nắng, cảm giác ấm áp dung nhập và lan tràn qua cả thể xác và tinh thần, làm sự mệt mỏi trong lòng nàng khẽ run lên, còn có chút chua xót.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt ấm áp như ánh nắng, sau một tia toan chát, sóng mắt bắt đầu hiện lên một vệt sáng mờ ảo. Ánh mắt hắn trầm tĩnh mà bao dung, lại mang theo sự mê hoặc khiến người ta quyến luyến.

Nhưng Khánh Nhiễm biết, nàng không thể trầm luân, không thể yếu đuối, càng không thể mơ màng. Giờ phút này nàng chỉ đang mệt mỏi, tựa như loài cỏ dại sinh trưởng ở nơi âm u, hàng năm phải hứng chịu gió sương mưa tuyết, nên khi vệt nắng mai đầu tiên của mùa xuân chiếu vào, mới có thể khiến nàng xúc động như vậy, muốn đắm chìm tất cả dưới ánh nắng Mặt Trời, không cần đối mặt với bóng tối nữa.

Nàng lẩn tránh ánh mắt của Yến Hề Ngân, xoay người đưa lưng về phía hắn, cười nói: “Yến đại ca, nếu huynh đã muốn biết, vậy Khánh Nhiễm cũng không giấu huynh nữa. Trên lưng Khánh Nhiễm còn có huyết hải thâm cừu, một ngày đại thù chưa báo, ta sẽ một ngày không cảm thấy yên lòng. Ta tòng quân cũng là vì báo thù, hy vọng có thể mượn quốc lực của Tinh quốc để tấn công Chiến quốc, báo thù rửa hận. Phụ mẫu, tỷ tỷ của ta, còn có Bạch thúc thúc và Tinh Viêm ca ca, bọn họ đều đang ở trên trời nhìn ta, trước khi trả được đại thù, ta sẽ không nghĩ đến chuyện tình cảm, càng không có tâm tư để nghĩ đến ái tình.”

“Chỉ vì điều đó ư? Nếu như ta nguyện lòng cùng ngươi gánh vác, nguyện lòng giúp ngươi báo thù thì sao?”

Yến Hề Ngân vội bước lên, cổ chấp nhìn Khánh Nhiễm chăm chú.

Về mặt Khánh Nhiễm chân động, mắt lộ vẻ cảm kích, nửa ngày, nàng chỉ lắc đầu cười khẽ, nàng thu ý cười, rồi nhìn thẳng Yến Hề Ngân: “Nếu ta vì chuyện báo thù mà ở cùng một chỗ với Yến đại ca, cho dù là không có tình yêu, cũng không quan trọng ư?”

Yến Hề Ngân sùng sốt, chân mày nhíu chặt lại, Khánh Nhiễm thấy hắn không nói thì cười nhạt: “Người kiêu hãnh như Yến đại ca chắc chắn sẽ không như vậy, Khánh Nhiễm cũng thế. Ta đã không còn gì, không muốn ngay cả tình cảm cũng vì báo thù mà mất đi. Nếu như vậy, sợ là báo được thù, phụ thân và mẫu thân sẽ không vui vẻ.”

“Nhưng để ngươi một mình gánh vác tất cả, chẳng lẽ sẽ khiến bọn họ vui vẻ sao? Dịch Thanh, ta không dùng chuyện này để trao đổi với ngươi bất cứ thứ gì, chỉ là muốn...”

Yến Hề Ngân tiến lên một bước, nắm chặt vai Khánh Nhiễm vội vàng nói, Khánh Nhiễm lại lắc đầu ngắt lời hắn: “Tấm lòng của Yến đại ca ta hiểu hết, Yến đại ca rất tốt với ta, ta cũng hiểu.”

Nàng hơi cúi đầu, sau lại ngẩng đầu nói: “Mẫu thân vẫn hy vọng ta và tỷ tỷ có thể sống một cuộc đời bình thường, gả cho một người thành thật, giúp chồng dạy con, hạnh phúc an bình. Những năm qua, Khánh Nhiễm đã phiêu bạt khắp nơi, trái tim cũng mệt mỏi, chỉ hy vọng đến ngày báo được thù, có thể tìm một sơn cốc yên bình tĩnh mịch, từ nay về sau núi xanh nước biếc, không cần để ý đến thế sự hỗn loạn nữa. Mà Vương gia, không nên tìm một nữ tử như ta, Hoàng Thượng và Thái Hậu cũng sẽ không để ngài làm như thế. Cho nên xin Vương gia hãy để Khánh Nhiễm đi.”

Ánh mắt của nàng kiên định mà trong trẻo, Yến Hề Ngân cười đau khổ, dần dần buông lỏng tay ra, trái tim khe khẽ co rút đau đớn. Nàng nói đều đúng, nhưng hắn buông tay, cũng không phải vì những lời nàng nói, mà chỉ vì đôi mắt trong suốt của nàng. Trong lòng nàng... chung quy là không có hắn, một nửa điểm cũng không có.

Khánh Nhiễm liếc nhìn hắn, đầu hắn hơi cúi thấp, ánh Mặt Trời xuyên qua hàng rào, làm những chiếc bóng nhỏ vụn rơi xuống gương mặt kiên nghị của hắn, trông có vài phần lạnh lùng, lại có vài phần tiêu điều. Trong lòng Khánh Nhiễm thấy có lỗi, nàng thờ dài một tiếng, nói: “Hoàng Thượng đã ban

thường phủ đệ cho ta, Khánh Nhiễm quấy rầy Yến đại ca nhiều ngày, nay có phủ đệ, ta nghĩ mình cũng nên sớm thu dọn chỉnh tề để dọn qua.”

Yến Hề Ngân nhếch miệng, giống như đang cười khổ một tiếng, hần ngừng đầu nói: “Ngươi nói chưa bao được thù thì sẽ không nghĩ đến ái tình, vậy ta chờ ngươi. Ngươi muốn tránh né ta, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi. Nhưng Khánh Nhiễm, ngươi hãy đáp ứng ta, sau này có xảy ra chuyện gì cũng phải đến tìm ta, đừng gánh vác một mình nữa, có được không?”

Ánh mắt đau lòng mang theo tình cảm áp áp của hần khiến người khác không có sức lực cũng không có cách nào để cự tuyệt, Khánh Nhiễm cười gât đầu, nhẹ giọng đáp lời: “Được.”

Yến Hề Ngân dường như trút được gánh nặng, khẽ mỉm cười, nói tiếp: “Ta sẽ cho Phùng Uyên dẫn người tới giúp ngươi, chờ đến khi phủ đệ được an trí thỏa đáng, ngươi hãy bảo bọn họ trở về.”

“Vâng.” Khánh Nhiễm lại gât đầu đáp ứng.

Một tháng sau, tại tửu lâu phồn hoa nhất kinh đô Tinh quốc – Lạc Vân lâu.

Buổi chiều đầu thu, trong tửu lâu vẫn chưa đến giờ dùng cơm, nhưng lúc này khách nhân đã đến không ít, ngồi vòng quanh nhau trên các dãy bàn. Lúc trước, vào giờ này, mọi người sẽ được nghe lão giả ngồi trên đài hát y a quyến luyến và kéo Hồ cầm, cùng nhau thưởng trà nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay, tửu lâu lại vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng còn ồn ào sôi nổi, hiển nhiên, tất cả mọi người đang bàn luận về sự kiện phát sinh tại pháp trường ngày hôm qua.

“Lời ngươi nói đều là thật?! Cao Quốc trượng của Công Tử phủ chính là là lão thần đã phụ tá Tiên Hoàng đăng cơ, còn là phụ thân của Hoàng hậu nương nương, sao có thể nói giết thì giết?”

Một giọng nói trong trẻo cao vút chợt đề xuống tất cả tiếng ồn trong tửu lâu, toàn lâu liền yên ắng, tầm mắt của mọi người đều phóng sang. Người vừa cất tiếng là một công tử tuần tú mặc áo gấm, giờ phút này, hần đang tỏ vẻ kinh ngạc nhìn nam tử có dáng vẻ thư sinh ngồi đối diện.

Nam tử thư sinh kia thấy mọi người đều nhìn sang, dường như có chút ngượng ngùng, bèn thanh thanh cổ họng, thế này mới nói: “Không phải ngươi cũng đã nghe rồi sao, hiện nay tất cả mọi người trong kinh thành đều đang bàn về vấn đề này, há có thể là giả?!”

Công tử tuần tú kia khẽ chau mày, tỏ vẻ không đồng ý, nói: “Không có khả năng? Chuyện này cũng khiến người ta ngạc nhiên quá rồi.”

Nghe hần nói như vậy, ngồi cách ghế của bọn họ không xa, một người đàn ông trung niên có tướng mạo thô kệch liền đứng lên, cười bước đến gần, hỏi công tử tuần tú kia: “Vị công tử này không phải người Tinh quốc chúng ta đúng không?”

“Không gạt đại ca, tại hạ là người Đình quốc, vừa buôn bán ở Chiến quốc tới đây.” Công tử tuần tú kia cười nói.

Người đàn ông trung niên gât đầu cười: “Chẳng trách ngươi không tin chuyện này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không dám tin, nguyên lão đó đã sống qua hai triều, đúng là từng lấy việc công làm việc tư, nhận hối lộ trái với phép nước, lừa gạt bách dân trăm họ!”

“Thật sự ta vẫn chưa biết đầu đuôi thế nào, đại ca có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?” Công tử tuần tú nở nụ cười, chấp tay đứng dậy.

Người đàn ông trung niên thấy hần như thế, thì vội vàng đáp lễ, rồi ngồi xuống trước mặt bọn họ, cười nói: “Chuyện này đâu có gì khó. Sự tình là thế này, chỉ một tháng trước, Cao Thành, là nhi tử độc đinh của Cao Quốc trượng ở Công Tử phủ, vì tranh đoạt Xảo Tâm cô nương của Minh Nguyệt Lâu mà nảy sinh mâu thuẫn với Nhị công tử Trình phủ, không may là hai người lại gặp nhau trên phố, chỉ vì một phút không vui mà động thủ quá nặng. Đây vốn là chuyện thường xảy ra giữa các đệ tử thế gia trong kinh thành, cũng chẳng có gì lạ. Nhưng lần này, Cao công tử lại xuống tay quá trớn, vô ý khiến Trình Nhị công tử bị đánh chết ngay tại chỗ. Lúc đấy, người của nha môn nhìn thấy việc này không tới một trăm thì cũng phải hơn mười, tuy Quốc trượng gia chuyên môn chương quản các Thái Khanh ở Bộ Hình Tì Công Tử phủ, còn là nguyên lão đã làm việc cho hai triều đại, là nhân vật lớn đến bậc nào? Thế nhưng vị Hoàng thượng luôn ốm đau kia lại muốn đích thân dâng phủ. Lần này nhi tử bảo bối của ông ta đã bị bắt ngay tại trận, nhân chứng vật chứng đều có đủ, cho nên ông ta không thể ngang nhiên làm việc thiên tư. Vì thế vào ngày thứ hai, Cao công tử liền bị giam vào đại lao, sau đó khai đường xét xử để đưa ra quyết định. Lúc ấy dân chúng trong kinh thành chúng ta đều ở đó ca tụng, khen ngợi ông ta quá là lão thần, là một Quốc trượng, một vị quan tốt, ngay cả lúc lâm triều Hoàng Thượng còn có lòng tán thưởng Cao Quốc trượng, nhưng thật không ngờ, chuyện căn bản không phải như vậy.”

Giọng nói của người đàn ông trung niên kia rõ ràng, lên xuống có nhịp điệu, lại đang nói về sự kiện pháp trường nổi danh nhất kinh thành hai ngày gần đây, trong thoáng chốc, tửu lâu liền yên tĩnh lại, tuy mọi người đã sớm quen thuộc với câu chuyện này, nhưng vẫn không nhịn được, phải dời mắt nghe hần giảng giải.

“A?” Công tử tuần tú nâng chung trà lên khẽ hớp một ngụm, nhíu mày ra hiệu cho người đàn ông trung niên kia nói tiếp.

Người đàn ông cảm thấy mỗi ánh mắt của hần đều hiện lên vẻ uy nghi, nên lại vô thức mở miệng nói.

“Sự việc căn bản không đơn giản như vậy, ngoài mặt thì Cao Quốc trượng nhốt nhi tử vào ngục, nhưng trên thực tế đã sớm tìm một kẻ có tướng mạo không khác Cao Thành, nhốt vào ngục để chết thay hần, còn Cao Thành thật sự đã được hoán đổi và giấu đi. Chờ đến khi phán quyết xong, chém đầu người đó rồi hạ táng, Cao Thành lại có thể sống nhónh ngoài vòng pháp luật, đổi thân phận khác để làm lại từ đầu.”

Công tử tuần tú buông chung trà, nhíu mày nói: “Không thể nào! Cao Quốc trượng là thần tử của hai triều, xưa nay luôn thanh minh, sao có thể không coi Thiên tử vào đâu mà làm chuyện vô pháp vô thiên này?”

Người đàn ông trung niên vỗ bàn, có chút tức giận nói: “Dù là chuyện to gan lớn mật, nhưng Cao Quốc trượng vẫn dám làm như thế! Nếu không, một nguyên lão của hai triều sao có thể nói chém liên chém! Lúc Tiên Đế gia dựng nước, Cao Quốc trượng là người đã lập được rất nhiều công lao hiển hách.”

“Đúng đó, bây giờ trong kinh thành, ngay cả trẻ nhỏ cũng biết chuyện này. Công tử hãy nghe ta nói, đã có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy chuyện này rồi.”

Người đàn ông trung niên nói đến đây, một nam tử cao gầy ngồi bên cửa sổ đã đứng dậy, ngay lập tức, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn.

Thấy công tử tuần tú nâng tay tỏ ý hân cứ nói, nam tử cao gầy kia bèn lên tiếng: “Ngày hành quyết ở chợ, vừa may tại hạ cũng có ở đó, xem như là hiểu rõ chuyện này.”

Người trong tửu lâu nghe hắn nói như vậy, lập tức liền ồn ào, tuy án kiện ở pháp trường lan truyền rất sôi nổi, nhưng người tận mắt nhìn thấy cũng không nhiều, đa số đều là do người khác kể lại, còn không biết đã được truyền qua miệng bao nhiêu người. Giờ phút này, khi nghe nam tử này nói đã tận mắt nhìn thấy, tất nhiên ai nấy đều rất hưng phấn.

Nam tử cao gầy kia thấy mọi người nâng tay cổ vũ, nhất thời liền thấy hăng hái hơn, mở miệng kể lại câu chuyện sinh động như thật: “Bởi vì người bị trảm là công tử nhà đại quan nhất phẩm, còn là thân đệ của Hoàng hậu nương nương, hơn nữa chỉ vài ngày trước Cao Thành còn ngang ngược ầu ẩu trên chợ, nên lúc ấy người kéo đến pháp trường đông nghìn nghịt, do ta tới sớm, mới có thể đứng ở rìa pháp trường. Lúc ấy toàn bộ nhân mã của Công Tử phủ đều được phái đi, quan giám trảm chính là cha đẻ của Cao Thành – Cao Kỳ, lúc đó Cao Kỳ an vị trên hình đài đối diện với đài giám trảm, chúng ta tận mắt nhìn thấy Cao Kỳ ném từng tấm huyết ký *tấm thẻ đồ bằng gỗ dùng khi hành hình* trước mặt xuống đất, mỗi khi có một thẻ rơi xuống, thì có một phạm nhân rơi đầu. Máu chảy đầm đìa, cứ chém rồi chém như vậy, không biết đã hành quyết bao nhiêu phạm nhân, cuối cùng cũng đến phiên Cao Thành, lúc đó pháp trường yên tĩnh không một tiếng động. Chúng ta đều mở to mắt nhìn Cao Kỳ, chỉ thấy ông ta run run rút một tấm huyết ký, cắn chặt răng, nhắm mắt ném nó xuống đất. Phụ thân tự chém đầu con trai của mình, còn là hậu duệ độc đỉnh, đây là chuyện lạ có một không hai, thật xứng đáng là danh thần thiên cổ! Lúc ấy dường như là ta, không ít người cũng không nhẫn tâm nhìn một màn này, trong lòng ai cũng ca ngợi Cao Quốc trượng, thay ông ta thở dài một hơi. Nhưng ngay tại lúc nghiệm minh chính thân*, đao phủ muốn bỏ đao xuống, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy trên đài giám trảm, một chiếc bóng gầy gò bỗng nhiên đứng lên, đồng thời tiếng quát rõ ràng cũng truyền đến: “Chờ đã!”

(Nghiệm minh chính thân: thành ngữ, chỉ việc kiểm nghiệm xem có đúng là người đó, mà không phải là người mạo danh hay không.)

“Ta biết, tiếng quát đó nhất định là của Thanh Hoa quân, Dịch Thiếu Khanh.”

Một người nghe nam tử cao gầy nói đến đoạn hồi hộp, không nhịn được chen miệng vào.

Nam tử cao gầy kia vỗ tay “bộp” một cái, gạt đầu với người nọ rồi giương giọng nói: “Vị huynh đài nói rất đúng, đó đúng là Dịch Thanh Dịch đại nhân.”

Bàn tay cầm chung trà của nam tử tuần tú hơi chao đảo, làm nước trà trong chung sóng sánh, ánh mắt rõ ràng hiện lên ý cười.

Lại nghe nam tử kia nói tiếp: “Lúc đó Dịch đại nhân đứng trên đài giám trảm...”

Dường như nam tử cao gầy vừa nhớ tới chuyện gì, nhìn về phía công tử tuần tú, nhướng mày nói: “Đúng rồi, vị huynh đài này hẳn là chưa biết Thanh Hoa quân Dịch Thanh phải không? Hẳn là đại nhân vật của Tinh quốc chúng ta. Người không lâu trước đây đã dùng Bát Trận trận đánh lui đại quân Chiến quốc, làm Nỗ Vương trọng thương mà quay về, thuyết phục được Lục lão tướng quân quy hàng Tinh quốc chúng ta chính là Dịch đại nhân. Từ trước đến nay đều không hề e sợ cường quyền, vì dân trừ hại, từ lâu đã vang danh thiên hạ.”

“Mỹ danh của Dịch đại nhân, thật ra tại hạ đã được nghe nói qua.” Công tử tuần tú cười nói.

Nam tử cao gầy kia làm như rất hài lòng khi thấy hắn nói vậy, gạt gạt đầu, rồi mới tiếp tục nói: “Lúc đó, sau khi Dịch đại nhân bảo đao phủ ngừng tay, thì nói với Cao Kỳ: “Cao đại nhân, mạng người quan trọng, ngài có thể khẳng định nhân phạm này là người có tội?”, hắn vừa hỏi câu này, ai nấy đều không rõ nguyên do, nhưng Cao Kỳ lại lập tức biến sắc, chỉ có điều lúc này sao có thể quay đầu được nữa?! Cao Kỳ bèn quát lớn một tiếng: “Kẻ ở dưới đài là khuyển tử*, lão phu há có thể nhận lầm! Hôm nay lão phu phải vì đại nghĩa diệt thân*, mau chóng hành hình đi!” Ông ta vừa quát lên, đao phủ liền giơ đao bỏ xuống, lúc ấy ta chỉ thấy hàn quang chọi lóe, sau đó nghe keng một tiếng, đến khi ta mở mắt ra nhìn, các người đoán xem đã có chuyện gì xảy ra?

(Khuyển tử: “khuyển” là chó, “tử” là con trai, chỉ những người con bất hiếu)

(Đại nghĩa diệt thân: vì việc nước quên tình nhà)

Nam tử cao gầy thấy ánh mắt của công tử tuần tú rất tập trung, lại thấy mọi người trong tửu lâu đều nín thở, thế này mới nói tiếp: “Lúc ta vừa mở mắt ra nhìn, đã thấy đại đao trong tay đao phủ bị đánh rơi xuống đất, thứ đánh bay đại đao của hắn chính là một tấm huyết ký nho nhỏ, đao phủ kia bị huyết ký đập vào cổ tay, không chỉ có thanh đao trong tay bị rơi xuống, mà cơ thể còn bị bức lui mấy bước mới có thể dừng lại! Chúng ta còn chưa hồi phục tinh thần, giọng nói trong trẻo rõ ràng trên đài cao lại vang lên: “Nếu Cao đại nhân nói người bị xử tử trên hình đài là lệnh công tử Cao Thành, vậy xin hỏi người này là ai!” Lúc Dịch đại nhân vừa nói xong, thì đã có hai đại hán nâng một người lên đài giám trảm, chúng ta nhìn thử, nhất thời liền phần nộ. Đó mới đúng là Cao Thành thật sự, lúc ấy hắn và cha hắn còn già mồm không chịu nhận, nhưng Thanh Hoa quân đã cười lạnh một tiếng, vỗ tay một cái, Cẩm Vệ Quân liền áp giải vài người lên đài, đó chính là cai ngục, quản gia Cao phủ, còn có một lão thái thái, lão thái thái kia vừa bước lên đài liền khóc la, bỏ nhào đến phía Cao Thành giả mạo, nức nở gọi “Ngô Nhi”. Không ngờ Cao Thành giả mạo kia đã bị cắt mất lưỡi, không khóc cũng không kêu được, chỉ a a một tiếng rất thảm thiết!”

Thấy nam tử cao gầy kia nói đến miệng khô lưỡi khô, công tử tuần tú liền cầm lấy chung trà, nâng tay đưa cho hắn, nam tử cười cảm kích rồi nhận lấy, sau khi uống vài hớp thì nói tiếp: “Mọi người thử nghĩ xem, lúc đó hầu như biển người trên pháp trường đều sôi trào, dân chúng tranh nhau vây xem, một người vừa ồ lên, lập tức cục diện liền rối loạn. Lúc đó Cao Kỳ đã suyết chết ngắt, Lão Minh Vương lại đang an tọa trên đài quan hình, ngài ấy vô cùng tức giận, phần nộ hướng về phía Cao Kỳ quát một tiếng, rồi phát tay áo bỏ đi. Cuối cùng vẫn là nhờ Thanh Hoa quân ra lệnh cho đại đội binh mã tuần thành của Tư Mã phủ tiếp quản hiện trường, mới không xảy ra chuyện lớn. Sau đó có vài vị đại nhân cùng nhau tiến cung diện thánh, nghe nói Đương kim Thánh Thượng nổi giận đùng đùng, tức giận đá Cao Kỳ một cước, không ngừng mắng: “Mất mặt, quá mất mặt.” Rồi ngay lập tức cách chức Cao Kỳ, áp giải vào đại lao. Ai ngờ lúc Cẩm Vệ đến tịch biên gia sản lại phát hiện rất nhiều châu bảo vàng bạc trong Cao phủ, đây không phải là họa vô đơn chí* sao, nghe nói sau khi Cửu Dương phủ thống kê, tất cả châu bảo đó đáng giá hơn năm mươi vạn lượng bạc, đây chính là tội cự tham* tham ô một số tài sản rất lớn*. Hoàng Thượng niệm tình Cao Kỳ là cự thần của hai triều, còn là Quốc trọng, nên mới cho ông ta được chết toàn thây, ban thưởng rượu độc, thật đúng là hời cho lão.”

(Họa vô đơn chí: liên tiếp gặp nạn)

Nam tử cao gầy kia cuối cùng cũng nói xong, ngồi xuống thở hắt ra một hơi, bên kia lại có người tiếp lời...

“Ai dám nói không phải, lần này nếu không nhờ có Thanh Hoa quân, sợ là tên gian thần thiên cổ này đã lọt lưới. Quả là một vị quan tốt không sợ quyền thế, luôn hướng đến sự thật.”

“Lời này rất có lý, nghe nói nửa tháng trước Triều Châu bị lũ lụt! Người đầu tiên thỉnh chi cứu nạn thiên tai chính là Thanh Hoa quân.”

“Phải, phải. Trên triều đường một tháng trước, cũng là Thanh Hoa quân đã thẳng thắn phản đối xuất binh tới Chiến quốc, để mưu cầu phúc lợi cho bách tính chúng ta.”

“Thanh Hoa quân chỉ mới vào triều hơn một tháng, nhưng đã làm nhiều chuyện tốt như vậy, không giống một vài đại thần, mặt ngoài thì nói vì dân chúng, nhưng thật ra đều là miệng đầy nhân nghĩa, tốt mã dê cùi.”

“Hôm đó ở phố Tây ta đã may mắn gặp được Thanh Hoa quân một lần, đúng là giết mình kinh ngạc, quả là thiếu niên nhanh nhẹn, tư thái đó, dung mạo tuần tú đó...”

Thoáng chốc từ lâu lại bắt đầu ồn ào, từng câu từng chữ vẫn không rời khỏi Thanh Hoa quân có danh tiếng vang xa Tỉnh quốc những ngày gần đây. Không ai chú ý đến, vị công tử tuần tú kia đã lặng lẽ bước ra khỏi từ lâu.

Hắn áo trắng nhẹ bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nhếch miệng cười, lắc đầu nói thầm.

“Nha đầu chết tiệt kia, đúng là bận bịu. Chắc là không có thì giờ nhớ đến Tứ lang rồi, hại Tứ lang ta mỗi ngày đều tâm tâm niệm niệm.”

Hừ, xem ta trừng phạt muội thế nào!

Hắn nghĩ thầm, nâng mắt lên, sai bước đi về phía tây, đó đúng là hướng dẫn tới đại trạch vừa được xây của Dịch phủ ở phố Tây.

Trời chiều ngã xuống, lưu luyến ở phía chân trời, làm lóe lên những luồng sáng tím nhàn nhạt, rọi xuống những tầng ngói lưu ly đồng một màu trên phố Tây kinh thành, khiến chúng chiếu sáng lấp lánh.

Qua khỏi cầu Lương Phong của phố Tây là dãy đại trạch san sát nhau, ở nơi kinh thành chật chội này, thì đã có hai ba phần là nhà của quan lại, nhưng so với kinh đô của hắn, nơi này lại thiếu vài phần náo nhiệt, hơn mấy phần thanh tịnh. Tuy bây giờ chỉ mới là cuối chiều, nhưng trên quan đạo đã không còn người đi đường, thỉnh thoảng có vài chiếc kiệu nhỏ đi qua, nhưng cũng rất yên tĩnh.

Khánh Nhiễm vất vả ở quan thự *nơi làm việc của quan lại* một ngày, lúc này nàng ngồi ngay ngắn, tay cầm cương ngựa, chỉ tùy ý để Thanh Phong không nhanh không chậm bước “lộc cộc”, giẫm lên ánh hoàng hôn êm dịu đang in bóng trên mặt đường lát đá xanh. Giờ phút này, nàng vẫn đang trầm suy nghĩ về chuyện thảo luận với Yến Hề Ngân vừa rồi, để chuẩn bị chính đồn và cải cách quan chế Tỉnh quốc.

Tâm tư đang nặng nề, lại chợt phát hiện chú ngựa dưới thân không chuyển động nữa, nàng hoàn hồn nhìn thử, phía trước đã là cánh cửa son nằm trên thềm cao, bức hoành phi treo trên cửa có hai khối đại tự mạ vàng.

Dịch phủ.

Khánh Nhiễm lắc đầu cười, hóa ra bất tri bất giác đã đến nhà, nàng xoay người xuống ngựa, vừa dắt ngựa bước qua cửa, đã có một ông lão khoảng sáu mươi tuổi tiến lên đón.

Lão bá cười nhận lấy dây cương trong tay Khánh Nhiễm, khom người nói: “Lão gia đã về, thực tiễn đã được dọn ở Bạch Hạc viện rồi.”

Khánh Nhiễm nhìn ông lão có chút quở trách, cả giận nói: “Hà lão bá, không phải sáng sớm con đã dặn rồi sao, mỗi ngày không cần đứng đây chờ con trở về.”

Hà lão bá cười, tịch quang rọi xuống gương mặt đầy nếp nhăn của ông, nụ cười có vẻ tang thương mà lại ấm áp lạ thường: “Lão gia không chê lão nô già yếu, còn để lão nô làm quân sự trong phủ, cái khác lão nô làm không được, nhưng nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này lão gia cũng không để lão nô làm, lòng lão nô sẽ cảm thấy hổ thẹn!”

Hà lão bá cũng là người Khánh Nhiễm mang ra từ Trướng Du phủ, chủ nhân trước của ông là Tả Dung Lục đại nhân thời Tiên Đế, sau bị gáng tội, tịch biên gia sản. Ông đã ngây người ở Trướng Du phủ gần hai mươi năm, vốn tưởng rằng sẽ chết già trong đó, đúng lúc gặp được Khánh Nhiễm đến Trướng Du phủ tuyển người, hỏi ông vài câu, thấy ông đối đáp thông dong, liền dẫn về nhà, bổ nhiệm làm quản sự cho Dịch phủ.

Lão là một người thành thật, tuy trong phủ không có nhiều người, nhưng nhờ ông dạy dỗ mà luôn tận dụng được khả năng, đối với Khánh Nhiễm lại vô cùng dễ tâm.

Khánh Nhiễm thấy ông kiên trì, nên cũng không nói nhiều nữa, đang muốn cất bước đi vào Bạch Hạc viện, lại cảm thấy một trận gió lạnh chợt từ bên trái đánh úp tới.

Nàng nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, đồng thời kéo Hà lão bá đứng bên cạnh, tránh thoát luồng chướng phong kia, Khánh Nhiễm giơ tay lên, một dải sáng bạc như sao băng lướt qua, bức thẳng đến chỗ gió vừa nổi lên, trong thoáng chốc, một chiếc bóng trắng đã hiện lên trước mắt.

“Thật là, Thanh Thanh, người ra tay độc ác quá.”

Giọng nam trong trẻo mang theo lời tố cáo rõ ràng truyền đến, Khánh Nhiễm sững sốt, trái tim không hiểu sao đập thình thịch, nàng đã biết người tới là ai.

Không nói đến âm thanh đáng ghét kia, chỉ riêng bóng người màu trắng, đã có thể tuyên bố chủ nhân của nó. Khánh Nhiễm mím môi, lúc quay đầu thì Lận Kì Mặc đã đứng cách nàng ba bước, hất gơ bàn tay lên, nằm giữa ngón trỏ và ngón giữa rõ ràng là tia ám khí mà nàng vừa phóng ra.

“Thanh Thanh.”

Lận Kì Mặc thấy Khánh Nhiễm nhìn sang, liền nũng nịu gọi một tiếng, không ngừng chớp đôi mi dài hiện lên ánh vàng dưới tia sáng Mặt Trời, những lời Khánh Nhiễm muốn mắng liền nghẹn trong cổ họng. Lờm hẩn một cái, nhìn về phía Hà lão bá.

Nhưng lúc này, gương mặt Hà lão bá đã có chút tái nhợt, hiển nhiên vẫn chưa hồi phục tinh thần sau trận kinh hách vừa rồi. Khánh Nhiễm nhú mày trừng mắt nhìn Lận Kì Mặc, lạnh lùng nói: “Đọa quản gia của ta sợ, còn không mau bồi tội!”

Lận Kì Mặc tiến lại gần Khánh Nhiễm, khuôn mặt suy sụp, nhú mày nói: “Thanh Thanh, ‘huynh’ và ta cửu biệt gặp lại, sao ‘huynh’ có thể đối với Tứ lang lãnh đạm như thế?”

Hắn mở miệng khép miệng đều là Thanh Thanh, gọi đến mức khiến da gà Khánh Nhiễm nổi rần rần, nàng trừng hắn liếc mắt một cái, mặc kệ hắn, rồi quay sang nói với Hà lão bá: “Hà lão bá, người đi nghỉ ngơi đi, cũng mệt nhọc cả ngày rồi.”

Hà lão bá sững sốt một chút, thế này mới gật đầu, Khánh Nhiễm xoay người bước nhanh đi. Lận Kì Mặc lại nhìn Hà lão bá cười, nói: “‘Hắn’ mới nhiều đó tuổi, ngài đã gọi ‘hắn’ là lão gia, nhưng mà xưng hô này cũng không tệ lắm, rất khí phái, về sau ngài cũng gọi ta là nhị lão gia đi, vừa rồi thật có lỗi.”

Hắn nói xong, cũng không nhìn gương mặt ngơ ngác của ông, mà đã xoay người đuổi theo Khánh Nhiễm.

Lúc quay đầu đi, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, vừa rồi thử thăm dò, xem ra lão bá này thật sự không có võ công. Nha đầu chết tiệt, quản sự của phủ cũng tùy tiện kéo một người đến cho đủ số lượng. Có đôi khi hắn thật không hiểu đầu óc của nha đầu kia lớn lên thế nào, có lúc thì thông minh khác thường, có lúc lại hồ đồ số ý.

“Tứ biệt mới hơn một tháng, Thanh Thanh đã có phủ đệ lớn như vậy, thật là khiến người ta ao ước, Thanh Thanh, ‘huynh’ ở viện nào? Cứ đề ta ở cạnh viện của ‘huynh’ là được, không cần có lòng an bài đâu, nếu Thanh Thanh bằng lòng đề Tứ lang...”

Khánh Nhiễm một mặt bước đi, một mặt nghe tiếng nói ồn ào của Lận Kì Mặc, không biết vì sao, bước chân lại nhẹ nhàng hơn ngày thường. Hai người vừa bước qua nguyệt môn, trước mặt là một vườn hoa, bước chân của Lận Kì Mặc bỗng khựng lại, giọng nói bất giác nhỏ dần.

Khánh Nhiễm không nghe hắn nói nữa, kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn đang nể nhìn về phía giàn hoa, vẻ mặt có chút phức tạp. Khánh Nhiễm nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy hoa tượng *người làm vườn, chăm sóc cây* của phủ đang kiên trì dùng dao cắt tỉa nhánh hoa Ngô Đồng, dường như cảm nhận được điều gì, hắn bỗng xoay người lại.

Đưa lưng về phía tịch dương, Khánh Nhiễm không nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, nhưng ống tay áo trống rỗng bị ánh sáng che khuất lại hiện lên vẻ tiêu điều. Hắn xoay người nhìn thấy bọn họ, dường như hơi sững sốt, sau đó vội khom người hành lễ, vô thanh vô tức.

Tả dương, cụt tay, lưng cong, có lẽ do cảnh tượng này quá mức thô lương, nên Khánh Nhiễm thấy tim mình khẽ co rút, chân mày nhíu chặt.

“Ai da, Thanh Thanh của Tứ lang vẫn lương thiện như vậy, sao có thể không khiến Tứ lang hồn nhiên mộng nhiều* chứ.”

Ánh mắt Khánh Nhiễm khựng lại, sau đó nhíu chặt mày, Lận Kì Mặc cảm thấy bóng người đứng bên giàn hoa hơi cứng ngắc, nên vội tiến lại gần Khánh Nhiễm trên chốc.

Khánh Nhiễm tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người bỏ đi. Lận Kì Mặc quay đầu, thấy người nọ dường như khẽ gật đầu, trong lòng hắn thờ dài một tiếng, rồi đuổi theo Khánh Nhiễm.

Hai người dừng bữa ở Bạch Hạc viện, có một người ồn ào như Lận Kì Mặc ở đây, dĩ nhiên căn phòng liền vang lên tiếng nói chuyện không ngớt, Khánh

Nhiệm cũng hiếm khi ngừng ăn để nói không ít chuyện. Thấy hấn thà chết không đi, Khánh Nhiễm đành cho người thu dọn Hồng Minh viện nằm phía sau Bạch Hạc viện, an trí hấn ở đó.

Sao treo trên đỉnh trời, như mọi ngày, Khánh Nhiễm lại lấy kiếm ra sân múa một trận. Đang chuẩn bị thu kiếm trở về phòng, nàng lại nghe thấy tiếng bước chân đi từ xa lại gần, trong lòng biết phía sau chắc chắn là Lận Kì Mặc, nàng thu kiếm, nhìn về phía nguyệt môn.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, bóng trắng đã tiến lại gần.

“Đêm đông vắng vẻ, không người làm bạn, Nhiễm Nhiễm có nguyện cùng Tứ lang ngắm một vòng trăng sáng, cùng uống một bầu rượu thanh không?”

Thấy hấn nghiêng người dựa vào nguyệt môn, giọng rượu trong tay, gương mặt hiện lên nụ cười vô lại, Khánh Nhiễm không thêm để ý đến hấn, xoay người đi về phòng.

“Ta từ Thước Ca thành trở về, có mang cho muội một vật, không muốn nhìn thử sao?”

Phía sau vang lên giọng nói dịu dàng của Lận Kì Mặc, tuy hơi khế, nhưng lại thành công giữ được bước chân của Khánh Nhiễm. Nàng xoay người, vừa lúc thấy hấn cất bước đến, vung tay lên, lúc này nàng mới nhìn thấy chiếc hộp dài trên lưng của hấn.

Hấn tháo nút vải bó buộc trước ngực, nâng chiếc hộp tới trước mặt Khánh Nhiễm. Khánh Nhiễm thấy môi hấn hiện lên nụ cười ảm áp, trong lòng hoài nghi, vẫn không nhận lấy chiếc hộp kia. Tay hấn mở từng lớp vải bó, chiếc hộp làm bằng gỗ trầm có hoa văn chìm, thoát nhìn vô cùng tinh xảo.

Nàng nhìn Lận Kì Mặc, thấy mắt hấn tỏ vẻ cố vũ, liền mở chiếc hộp kia ra. Trong hộp, một vật sáng bóng dưới ánh trăng đột nhiên hiện lên, đầu Khánh Nhiễm nổ vang một tiếng, hai mắt lập tức mờ lung.

Nàng bỗng giơ tay phải lên cản thật mạnh, nhưng vẫn không kìm được tiếng nước nở thoát ra khỏi cổ họng. Như tiếng Hồ cầm chưa kéo hết, mang theo sự toan chất, run rẩy dưới ánh trăng lạnh lẽo, khiến người ta cảm thấy đau lòng. Lận Kì Mặc thở dài một tiếng, ôm lấy vai nàng.

Hồn khiên mộng nhiễu: có nghĩa là vô cùng nhưng nhớ. Câu nói lấy ý từ bài Túy Thái Bình của Tống Lưu Qua:

“Tư quân ức quân, hồn khiên mộng oanh, thúy tiêu hương noãn vân bình, canh na kham tửu tình.”

Nhớ quân tướng quân, hồn mộng quanh quẩn, tiêu xanh, rèm mây thơm ngát, canh khuya càng khó tỉnh rượu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 2: Tri Kỷ Trong Đêm Trăng

Chiếc hộp được mở ra, hàn quang bỗng lóe lên, nằm gọn trong hộp gỗ là một thanh ngân thương lấp lệt, dưới ánh trăng, ánh bạc chói lòa làm mắt Khánh Nhiễm đau nhói.

Dường như nó đã ngủ say quá nhiều năm, lại giống như chỉ im lặng để chờ đợi thời khắc này, tia sáng lạnh lẽo hòa trong ánh trăng, như nhắc nhở từng hồi gió tanh mưa máu, huyết hải thâm cừ mà nó đã trải qua.

Đó là Long Đàm thương, là Long Đàm thương không bao giờ rời khỏi tay phụ thân!

Khánh Nhiễm còn nhớ rất rõ, năm đó là mùa hoa đào rụng, gió tháng tư rất ảm áp, thổi vào vạt áo, sợi tóc, làm chúng khẽ bay theo gió, lúc ấy mẫu thân ngồi dưới tán cây anh đào dạy tỷ tỷ thêu hoa, còn phụ thân ngồi trên tảng đá lớn cạnh sạp trúc chà lau ngân thương.

Lúc đó nàng còn rất nghịch ngợm, chạy đông chạy tây không ngừng, sau đó mệt mỏi mới ngồi xuống bên cạnh phụ thân. Thấy phụ thân dùng da hươu tỉ mỉ lau đầu thương, vẻ mặt chuyên chú mà dịu dàng, nàng liền cười hỏi phụ thân.

“Phụ thân, cây Long Đàm thương này có gì tốt, mỗi ngày người đều lau nó, đối với nó còn tốt hơn Nhiễm Nhiễm nữa.”

Lúc ấy phụ thân đã nói: “Nha đầu, thanh Long Đàm thương này đã theo ta rong ruổi sa trường hơn mười năm, là ông bạn già của phụ thân, phụ thân yêu nó như mạng.”

“Vậy Nhiễm Nhiễm thì sao?”

“Ha ha, Nhiễm Nhiễm là máu thịt trong lòng phụ thân. Nha đầu, con phải nhớ kỹ, binh khí là linh hồn của võ tướng, chỉ cần ngân thương không gãy, thì sẽ không chuyện phụ thân không thể thắng trận!”

Lúc phụ thân nói lời này, toàn bộ gương mặt đều rạng rỡ tỏa ra ánh sáng, ánh mắt nóng cháy như vàng thái dương ở phía chân trời. Nàng còn nhớ khi đó tâm hồn nhỏ bé của nàng cũng bị chấn động, khi đó lòng nàng đầy sùng mộ *vừa tôn kính vừa ngưỡng mộ*, vẻ mặt vô cùng tự hào. Lúc ấy, phụ thân chính là anh hùng trong lòng nàng!

“Long Đàm thương của phụ thân vĩnh viễn sẽ không ngã xuống! Nữ nhi cũng muốn được giống phụ thân, nhưng mà nữ nhi còn chưa có binh khí.”

“Ha ha, chuyện này có gì khó, ngày mai phụ thân sẽ dựa theo Long Đàm thương, làm cho Tiểu Nhiễm Nhiễm một cái giống như đúc, có được không?”

“Nghe ca, chàng chỉ dạy cho con bé những thứ này, coi chừng dạy hư nữ nhi của thiếp, thiếp sẽ cho chàng đẹp mặt!”

“La muội, Diệp Nhi theo nàng học thủ, Nhiễm Nhi theo ta học võ công, ta thấy vậy là vừa vặn, ha ha.”

Năm đó hoa anh đào lay động, chuyện cười ảm áp, hết thầy phảng phất như còn ở trước mắt, vрон tay chạm tới, lại chỉ còn một thanh Long Đàm thương cô độc, làm ngón tay rét lạnh, nội tâm đông cứng, đôi mắt đau đớn.

Tay trái Khánh Nhiễm nhẹ nhàng vuốt ve cây ngân thương nằm trong hộp, tay phải bị miệng cắn chặt, tiếng nức nghẹn trong cổ họng, nhưng vẫn không để giọt nước đang chen chúc ở hốc mắt chảy xuống.

Nàng hơi ngừng đầu, kiên cường mở to mắt, mãi đến khi khóe mắt mờ mịt bị gió đêm thổi tới khô rát, đau buốt, nàng mới nhìn về phía Lận Kì Mặc, mỉm cười nói.

“Cám ơn ngươi, Tứ lang.”

Vì sự kiềm nén khi này, nên giọng nàng hơi khàn, dưới ánh trắng, đôi mắt sâu thẳm mang theo vẻ cô đơn ảm đạm, tuy nụ cười trên khóe môi hơi hợt gượng ép, nhưng chứa lòng biết ơn rất chân thành.

Đôi mắt Lận Kì Mặc hiện lên vẻ đau lòng, nhú mảy lác đầu. Hắn thở dài một tiếng, bước tới nắm lấy tay nàng, xé vạt áo trắng băng bó vết thương loang lổ máu bị nàng cắn trên tay phải, không nói một lời.

Khánh Nhiễm để mặc hắn làm, ngừng đầu, hờ hững nhìn về phía chân trời.

Ánh trắng như tờ, rét lạnh chiếu trong đêm dài, chiếc bóng mờ ảo được ánh sáng lặng lẽ phủ lên cõi lòng, như ngàn vạn năm tháng của dĩ vãng, tầng tầng lớp lớp dâng lên trong trái tim, vĩnh viễn là cái lạnh đau thương và cô hàn.

Nhưng giờ phút này, cũng vì có hắn bồi bạn, mà lại sinh ra một tình cảm lặng lẽ ảm áp, thấm vào nội tâm, khiến nàng muốn bỏ đi lớp áo khoát lạnh nhạt của mình, để lộ phần tâm hồn yếu ớt.

Đến khi Lận Kì Mặc băng bó cho Khánh Nhiễm xong, nàng cúi đầu ôm lấy chiếc hộp, đứng dậy đi về phía mảnh rừng trúc trong viện, bóng lưng có vài phần bất lực. Ngồi xuống bãi cỏ nằm bên cạnh rừng trúc, Khánh Nhiễm mở nắp hộp, lấy trường thương và tấm vải mềm đặt trong hộp ra, tỉ mỉ chà lau Long Đàm thương, mặt trầm như nước, nhìn không thấy một tia dao động.

Lận Kì Mặc ngồi xuống bên cạnh nàng, lẳng lặng làm bạn.

Thanh phong không đòi nhân gian trả lại sắc màu đã bị vứt đi lúc trước, mà chỉ nhẹ nhàng lướt qua rừng trúc xanh biếc, ánh trắng không nói thể sự thê lương, nổi lòng trầm chuyển, mà chỉ cháy xuôi xuống màn trời bao la bát ngát, ánh sao lấp lánh vẩy ướt tiểu viện, đóa hoa mọc giữa cỏ cây tỏa hương thơm ngát, trong mảnh rừng già còn trùng hắt vang.

Nếu thế nhân cũng có thể vô tình vô tự như chúng, phải chăng sẽ bớt đi vài phần đau thương, ít đi vài phần bất đắc dĩ?

Lận Kì Mặc lắc đầu bật cười, con người sao có thể vô tình vô tự...

Hắn cúi đầu, yên lặng nhìn Khánh Nhiễm, giờ phút này nàng quá im lặng, giống như muốn nhập vào màn đêm vô tận này. Hắn thở dài một tiếng, vрон tay cầm lấy bàn tay đang cầm vải bó của nàng, nhẹ giọng nói.

“Muội đã lau rất nhiều lần rồi.”

Tay nàng lạnh lẽo, Lận Kì Mặc giang hai tay bao lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, Khánh Nhiễm quay đầu nhìn hắn, cười nhạt: “Trước kia mỗi ngày phụ thân đều chà lau nó như vậy, phụ thân bị thế nhân gọi là Đoạt mệnh ngân thương, lại không biết thanh ngân thương này cũng là mạng của ông. Thương tại nhân tại*, nay thương còn nhưng người đã tìm không thấy, cũng không tìm được nữa.”

(Tại có nghĩa là tồn tại)

Giọng của nàng mang theo vẻ thê lương thấu xương, Lận Kì Mặc nhú mảy, cầm lấy ngân thương đặt vào hộp, hắn nắm chặt tay nàng, trầm giọng nói: “Ta giúp muội thu hồi nó, là muốn để muội chấm dứt tâm sự trong lòng, không phải để nhắc nhở muội điều gì!”

Khánh Nhiễm đối diện với ánh mắt đau lòng của hắn, trái tim run lên, nàng quay đầu đi, nhưng chưa từng rút bàn tay bị hắn nắm.

Gió lay trúc biếc, bốn phía yên tĩnh, nàng ngẩng đầu nhìn các chòm sao trên bầu trời, nhìn về phía ngôi sao xa xôi lấp lánh nhất, nhẹ giọng nói: “Ta biết, nếu phụ thân biết Long Đàm thương đã quay về trong tay ta, người nhất định sẽ rất vui mừng.”

Gió thu đột nhiên thổi mạnh, Lận Kì Mặc thấy giọng nàng đã không còn vẻ bi thương như lúc nãy, hần khẽ xít lại gần cản gió cho nàng. Nhưng hần lại không nói một lời, giống như biết, lúc này dù có nói gì, thì cũng đều là những lời vô nghĩa.

Khánh Nhiễm cũng không lên tiếng, chỉ đem cơ thể tới gần hần, không còn bài xích như ngày trước, giờ phút này nàng không muốn ở một mình, giờ phút này nàng cần hần, giờ phút này nàng biết, hần.. là người hiểu được lòng của nàng.

Đêm ngày càng trầm, Khánh Nhiễm nhin không được co rúm lại, Lận Kì Mặc liền giang hai tay ôm nàng vào lòng. Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn, hần cười dịu dàng, ánh mắt sâu thẳm như có sức mạnh khiến người khác chìm đắm, mang theo vẻ ấm áp và bình yên.

Nàng trầm lặng hỏi: “Cứ ngồi ở đây với ta, có được không?”

“Được.” Lận Kì Mặc mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt của hần bình thản ấm áp, chỉ một chữ lại khiến cảm xúc mà nàng cố gắng kiềm nén bấy lâu tuôn trào, hốc mắt nóng lên, nàng vội cúi đầu, ngửa người ra sau dựa vào cái ôm ấm áp của hần. Nàng cố chấp ngẩng đầu, mở to mắt nhìn những ngôi sao đã không còn rõ ràng.

Nửa ngày, Khánh Nhiễm mới buồn bã hỏi: “Người có vui vẻ không?”

Lời nàng hỏi có chút đột ngột, nhưng Lận Kì Mặc lại hiểu được, hần cúi đầu nhìn nàng một cái, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt rơi về phía chân trời, mang theo vài phần buồn bã: “Không vui.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, mắt khẽ chớp: “Tại sao?”

Lận Kì Mặc trầm mặc nửa ngày, mới nhẹ giọng nói: “Nha đầu, hãy quên thù hận đi. Với con người, hận đến còn dễ hơn yêu, sâu sắc hơn, cũng lâu dài hơn. Suy nghĩ báo thù rửa hận luôn khắc cốt ghi tâm, thậm chí có thể truyền qua rất nhiều đời, trở thành kẻ thù truyền kiếp. Hận, so với yêu, càng khiến một người đang ở trong nghịch cảnh có thể ngoan cường sống sót, thù hận là kiên định, đến một lúc nào đó, sự kiên định đã ăn vào thịt ngấm vào da sẽ được khuây khỏa. Nhưng nha đầu à, hận cũng sẽ làm bản thân thống khổ muôn phần, thời thời khắc khắc đều xé rách trái tim muối, tâm hồn muối, hận không phải là sinh mệnh, lại càng không phải là toàn bộ ý nghĩa của sinh mệnh. Lúc chưa báo được thù, những oán hận, phần nộ, đau khổ luôn chồng chất, thế nhưng khi đã báo được thù, ta cũng không thể sống vui vẻ, tựa hồ sinh mệnh đã lập tức mất đi ý nghĩa, trở nên ai ai oán oán.”

Lận Kì Mặc hơi ngừng lại, chau chặt mày, thờ dãi một tiếng mới nói tiếp: “Lần này tới Chiến quốc, tuy ta đón được tỷ tỷ ra ngoài, nhưng tỷ ấy cũng chẳng thấy hạnh phúc. Trước kia, tỷ ấy luôn muốn cùng Liêm đại ca ẩn cư núi rừng, tỷ đánh đàn, Liêm đại ca thổi tiêu, từ nay về sau làm một đôi thân tiên quyền lữ. Từ lúc Nhận thành bị huyết tẩy, tỷ tỷ đã không thể nở nụ cười thật tâm nữa, một lòng nghĩ chuyện báo thù, khiến tỷ ấy không tiếc đi theo Chiến Anh Đế hơn mười năm. Nhưng hôm nay, thù cũng đã báo, Yến Đế chết dưới tay của tỷ, nhưng kết quả thì sao? Dường như so với lúc trước, tỷ tỷ càng không thể vui vẻ, luôn trầm lặng u buồn, khiến người ta... Nha đầu, hãy quên quá khứ đi, cũng quên luôn thù hận, ta không muốn mọi giống tỷ tỷ.”

Giọng hần vẫn nhàn nhạt, giống một trưởng giả đang dạy trẻ con bước đi, kiên nhẫn mà rõ ràng, yêu thương mà quan tâm. Lòng Khánh Nhiễm chấn động, nước mắt thấm ướt mi, như một hạt châu đang vỡ tung, trượt xuống gương mặt rồi rơi vào quần áo, nàng cố gắng ngẩng đầu, nhưng dù làm thế nào cũng không ngăn được dòng nước mắt mãnh liệt.

Nếu những lời này được nói từ người khác, nàng chắc chắn sẽ châm biếm, thậm chí sẽ tức giận mắng hần, sẽ phần nộ, sẽ cảm thấy đó là những lời nói suông giả nhân giả nghĩa, quên đi thù hận? Đó là huyết hải thâm thù! Không phải nói dễ hơn làm sao?!

Nhưng những lời này lại do chính hần nói ra, mối thù mà hần mang trên vai, e là so với nàng còn nặng hơn muôn phần, Nhận thành huyết tẩy, hơn hai trăm sinh mạng của Lận quý phủ máu chảy đầm đìa, hần là nam tử còn sống sót duy nhất của Lận gia!

Mấy năm nay đau khổ trong lòng, mỗi ngày mỗi đêm, thù hận đều như kẻ cơ khổ quấn lấy nàng, canh khuya trống trải dường như chỉ còn nàng tỉnh giấc, mê mang, thậm chí sự hoảng sợ cũng thừa dịp đêm tối mà dần dần nảy sinh, bám chặt lấy cõi lòng của nàng.

Kiên cường ư? Nhưng tại sao, khi nàng buộc mũ miện của nam tử, khi lặng lẽ dùng trường bố quấn chặt lấy cơ thể uyển chuyển của mình, khi nhìn thấy gương mặt nam tử hiện ra trong gương đồng... nàng lại thấy toan chất như vậy. Cho dù dùng bao nhiêu lời nói để an ủi mình, cố gắng nở bao nhiêu nụ cười hoàn mỹ, cuối cùng cũng chỉ có đau lòng.

Kiên cường, dường như chỉ là từ ngữ gượng ép lúc tự an ủi mình, nó và thống khổ tương liên, không rời không bỏ. Nếu có thể lựa chọn, nàng nguyện bản thân vĩnh viễn không cần phải kiên cường.

Buông bỏ thù hận? Quả thật có thể ư.

Phụ thân, mẫu thân, rốt cuộc nữ nhi phải làm thế nào mới tốt.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn trời, hai ngôi sao lấp lánh ở phía chân trời bỗng lóe lên ánh sáng, giống như đôi mắt trong suốt của thân nhân.

Phụ thân, mẫu thân, mọi người cũng đồng ý với lời hần nói sao?

Nhưng mà nữ nhi không làm được, chỉ ít hiện tại không làm được!

Khánh Nhiễm mờ mịt ngẩng đầu, hỏi: “Còn người? Người quên thù hận sao. Nếu đã quên, tại sao phải lãnh binh công Yên? Nếu là đã quên, tại sao lại muốn chính tay bắt được Yên Đế?”

Lận Kì Mặc nâng tay khẽ chạm vào vết nước mắt hơi lạnh trên mặt nàng, nhìn khoé mắt còn ướt lệ, khắc sâu vẻ yếu đuối mờ mịt của nàng vào lòng. Hắn mỉm cười, nhìn về phía màn trời: “Ta thì sao ư? Ta cũng không biết mình đã quên hết hay chưa, có lẽ trong lòng vẫn còn phần nộ, nhưng không còn hận. Thời niên thiếu, ta từng rất căm hận, nhưng sau này khi được chứng kiến nhiều hơn, trải qua nhiều việc hơn, tâm hồn ngày một trưởng thành, thù hận cũng dần dần phai nhạt. Năm đó Nhạn thành bị huyết tẩy là do tình thế bức bách, phụ thân khư khư cố chấp, đạt được danh trung nghĩa, nhưng lại khiến Nhạn thành máu chảy thành sông. Yên Vương tàn bạo, dĩ nhiên việc Nhạn thành bị công phá đã là xu thế tất yếu, Nhạn thành ắt phải về tay Yên quốc, qua hơn mười năm cũng xem là an bình. Nhưng trong thời buổi loạn lạc này, đạo đức nhân nghĩa gần như đã không còn rõ ràng, chiến hỏa liên miên, mạng sống trở nên quá ư thấp kém, ai đúng ai sai, ai phải ai trái, yêu hận tình thù, lưng mang gông xiềng của chiến tranh, nặng nề làm cho con người ta ngạt thở. Ta chỉ hy vọng, loạn thế có thể sớm ngày chấm dứt, dân chúng có thể bớt chút khổ đau, những chuyện như ở Nhạn thành có thể ít đi vài phần, như thế, sẽ làm vơi đi thù hận trong lòng...”

Giọng hắn vẫn nhàn nhạt như trước, nhưng lại khiến lòng Khánh Nhiễm chấn động, suy nghĩ trong đầu vô cùng rối loạn.

Nụ cười dịu dàng của phụ mẫu, gương mặt nghịch ngợm của Tĩnh Viêm ca, trận đại hỏa ở Thương Linh đêm đó, hàn kiếm đâm sâu vào ngực tỷ tỷ, nung nấu luyện võ ở Vân Đăng Sơn, trên chiến trường chém giết đầm máu, tất cả không ngừng quanh quẩn, hàng ngàn hàng vạn con sóng dâng lên trong lòng, những điều đã suy nghĩ, đã biết, đã giác ngộ..., lại giống như chưa từng thấu hiểu được gì.

Loạn thế như biển khơi điên cuồng, nàng ở trong đó, rất nhỏ bé, dù nàng có gầy dựa thế nào, cũng không thể tìm thấy sự an bình, cũng không thể tìm được con đường dẫn đến ánh sáng. Vốn tưởng rằng men theo con đường báo thù sẽ gặp được mùa xuân, nhưng mà giờ phút này, còn chưa báo được thù, nàng đã mờ mịt mất phương hướng.

Khánh Nhiễm lắc đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Lận Kì Mặc, vội vàng nói: “Nếu đã không hận, nếu muốn chiến loạn sớm ngày chấm dứt, vậy tại sao lại muốn khơi mào chiến tranh, tại sao phải lãnh binh diệt Yên?!” Mặt nàng hiện lên vẻ cầu xin và lo lắng, giống như đang muốn chứng minh điều gì, Lận Kì Mặc vuốt tóc nàng vỗ về, phát hiện người trong lòng đã dần an tĩnh, hắn mới nói: “Yên quốc trải dọc Trung Nguyên, bị kẹp giữa bốn phía, vốn đã là vùng giao tranh của binh gia. Lúc mới xưng vương, Yên Đế rất có tài võ lược *có tài mưu lược làm chuyện lớn*, nhưng sau khi đăng cơ, lại chán ghét việc triều chính, cả ngày trầm mê hậu cung, Yên quốc sớm đã không còn địa vị như hai mươi năm trước nữa. Yên quốc bị diệt, chính là điều hiển nhiên, ta có thể dùng mười tháng diệt Yên, đã đủ để chứng minh tất cả. Đương nhiên, tỷ tỷ một lòng muốn mạng của Yên Vương, chỉ vì tỷ ấy, ta cũng thế phải bắt được Yên Đế.”

Hắn hơi ngừng lại, nhìn về phía Khánh Nhiễm, trầm giọng nói: “Nhưng đó là vì người còn sống, nha đầu, muội nên hiểu, sống chân thật, sống ung dung, sống hạnh phúc mới là quan trọng nhất. Đó không phải là ích kỷ, mà là trách nhiệm sinh mệnh giao cho muội. Phụ thân và mẫu thân của muội, những người luôn yêu thương muội, những người đã mất đi, chắc hẳn luôn muốn nhìn thấy muội được vui vẻ. Bọn họ tất nhiên không muốn thấy muội cả ngày vì thù hận mà mệt mỏi, không thể yên lòng.”

Từng câu từng chữ hắn nói như một cái chùy nện mạnh vào trái tim, hai vết nước mắt lại trượt xuống gò má, Khánh Nhiễm cúi đầu nhắm mắt, thì thầm nói:

“Hãy để ta suy nghĩ thật kĩ, trong lòng ta rất rối loạn... loạn vô cùng.”

Lận Kì Mặc không nói gì nữa, chỉ vươn tay ôm nàng chặt hơn, thay nàng cản làn gió thu se lạnh.

Hai người cứ ngồi như vậy, cho đến khi ánh sáng lóe ra khỏi chân trời, nắng sớm làm hai mắt đau nhứt, Khánh Nhiễm mới đẩy hắn ra, muốn đứng dậy. Nhưng đùi tê rần, nàng vô lực, lại ngã vào lòng Lận Kì Mặc.

Lận Kì Mặc lấy một tay cầm lấy chiếc hộp, một tay đặt lên thất lưng của Khánh Nhiễm, nhẹ giọng nói: “Ôm ta.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi vươn hai tay khoát lên cổ hắn. Cơ thể bỗng nhẹ bẫng, hắn đứng dậy, ôm nàng đi về phòng. Khánh Nhiễm chui đầu vào ngực hắn, dựa vào lồng ngực nhấp nhô kiên cố của hắn, ở cái ấm có chút xa lạ, cũng có chút quen thuộc nhắm hai mắt lại.

Bước vào phòng, Lận Kì Mặc đặt Khánh Nhiễm lên giường, kéo chăn đắp cho nàng. Hắn khẽ vuốt ve hàng mi vẫn còn ẩm ướt của nàng, dường như do dự nửa ngày, mới mở miệng nói.

“Nếu muội không thể cho những thân nhân đã khuất, cho chính mình một lý do để buông bỏ, muốn Anh Đế phải chết, vậy hãy giao cho ta, để cho ta làm!”

Hắn thấy bàn tay đặt bên cạnh người của Khánh Nhiễm chợt nắm chặt lớp chăn gấm, thì thở dài một tiếng: “Đừng nghĩ nữa, trước hết phải ngủ sâu một giấc, ta sẽ bảo Hà lão bá chuẩn bị nước.”

Hắn cúi người gỡ bàn tay phải đang nắm chặt của Khánh Nhiễm ra, xoa nhẹ, đắp kín chăn cho nàng, rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3

Sáng sớm hôm đó, sau khi bãi triều, Yến Hề Ngân dẫn đầu đoàn người rời khỏi đại điện, bước chân vội vội vàng vàng hướng ra ngoài cung.

Hôm nay Khánh Nhiễm không lâm triều, nói là cơ thể bị bệnh nhẹ, xin được nghỉ dự châu. Từ lúc vào triều đến nay, đây là lần đầu tiên nàng xin nghỉ, trong lòng Yến Hề Ngân lo lắng, bước chân cũng không còn ung dung như trước nữa.

Nhưng hần vừa bước xuống bậc thềm của Thành Kiến điện, phía sau đã truyền đến tiếng gọi the thé sốt ruột.

“Vương gia, xin chờ một chút, Vương gia...”

Yến Hề Ngân dừng bước, quay đầu nhìn, đúng lúc thấy Cao Toàn đang hoang mang rối loạn chạy xuống bậc thang, xông về phía này, vẻ mặt làm như vô cùng lo lắng.

“Vương gia... Hoàng Thượng mời ngài đến Tranh Dự viên kiến giá.” Cao Toàn làm thanh giọng, nhanh chóng khom người nói.

Yến Hề Ngân sững sốt, chân mày bỗng nhú lại. Tranh Dự viên... Phụ hoàng bị bệnh rồi qua đời cũng ở viện từ đó, nên sau này, Mẫu hậu mới hạ chỉ cho niêm phong mảnh viện kia, tại sao Hoàng huynh lại muốn gặp hần ở Tranh Dự viên?

“Ngươi có biết là chuyện gì không?” Yến Hề Ngân trầm giọng hỏi Cao Toàn, xoay người bước lên bậc thang.

Cao Toàn một mặt theo sau, một mặt nói: “Bẩm Vương gia, nô tài không biết. Nhưng hôm qua, từ khi Hoàng Thượng nhận được ám báo từ Chiến quốc đưa tới, tâm tình liền không tốt, bữa tối hôm qua cũng không dùng. Cả đêm hôm qua Hoàng Thượng còn trở mình liên tục, ho suốt một đêm, giống như cả đêm cũng không chợp mắt, chúng nô tài không tiện khuyên can!”

Chân mày Yến Hề Ngân càng chau chặt hơn, chân tăng tốc độ, vẫy tay nói: “Không cần đi theo, bảo Cao Thái y và Dương Thái y đến Minh Tuyền cung!”

“Dạ...”

Tranh Dự viên im ắng tĩnh mịch, kể từ khi mảnh viện này bị niêm phong, ngoại trừ cung nhân phụ trách quét dọn mỗi ngày, thì cũng không có ai bước vào đây.

Yến Hề Ngân đi giữa những hàng cây xanh biếc, nhớ lại đoạn quá khứ trong mảnh viện, cùng đại ca được Phụ hoàng dạy bảo, trong lòng chợt cảm thấy buồn bã.

Vòng qua hành lang trồng hoa, bước qua cửa Trọng Nghi, một hồ nước xanh biếc liền hiện ra trước mắt, sóng nước lấp lánh, dòng nước trong vắt yên tĩnh xinh đẹp. Trong lương đình bên cạnh hồ nước, có một bóng người màu vàng kim đứng chấp tay, lưng hơi cong, dáng vẻ có chút tiêu điều ảm đạm.

Yến Hề Ngân từ từ dừng bước, nhìn người đứng trong đình mà lâm vào trầm tư. Năm tháng đổi thay, thời gian vui đập con người. Năm đó, khi bọn họ tiễn bước Phụ hoàng trong lương đình này, đại ca vẫn còn là cậu thiếu niên chưa tròn tuổi nhược quán*, Mẫn Mẫn mới i a học nói. Khi đó, mặc dù hần đã hiểu chuyện, nhưng lại không đủ sức gánh vác một phần áp lực triều chính với đại ca.

(Thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán)

Tinh quốc vừa dựng nước không lâu, thế lực khắp nơi như hổ rình mồi, Phụ hoàng vừa qua đời, đại ca liền trở thành trụ cột. Triều đình gió nổi mây vần, đại ca dốc hết sức chống đỡ, luôn phải xử lý chính vụ, lo liệu việc quân suốt cả đêm. Mỗi ngày còn dành chút thời gian tự mình hướng dẫn hần học tập, đốc thúc hần luyện võ. Khi mang thai đại ca, Mẫu hậu bị quân địch bắt giữ, không được tắm rửa đầy đủ, lại bị kinh hách. Cơ thể đại ca từ lúc mới sinh đã không tốt, hơn nữa do vất vả quá độ, cho nên mới sinh ra một thân bệnh tật này.

Hôm nay, tuy hần đã có đủ năng lực để chia sẻ với đại ca, nhưng lại chưa bao giờ nhận ra rằng, bóng lưng đại ca đã không còn dáng vẻ của cậu thiếu niên tuấn tú ngày nào nữa, mà hơn vài phần tang thương của năm tháng.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan dữ dội truyền đến, Yến Hề Ngân bỗng nhiên hồi thần, vội bước vào lương đình, vỗ nhẹ vào lưng Yến Hề Nùng.

“Chỗ này gió lớn, rét sương mùa thu rất nặng, sao đại ca lại không quý trọng cơ thể mình như vậy?”

Nói xong nâng Yến Hề Nùng dậy, đỡ hần ngồi xuống, đứng trước người cản gió cho hần, ánh mắt vừa lo lắng lại vừa oán trách.

Yến Hề Nùng ho một lúc lâu, mới từ từ đề xuống cảm giác khó chịu, đẩy bàn tay đang đỡ hần ra, phát tay nói: “Xương cốt trong cái cơ thể này của đại ca càng ngày càng không dùng được nữa. Hề Ngân, ngồi xuống đi, cùng trò chuyện với đại ca.”

Trong lòng Yến Hề Ngân biết hần có lời muốn nói, nên cũng không nói gì nữa, cời triều phục khoát lên người hần, ngồi xuống.

“Đệ còn nhớ không, năm đó cũng trong tiểu đình này, chúng ta tiến bước phụ thân.”

Yến Hề Nùng nhìn người đệ đệ đã trở thành nam tử hán, thờ dài nói.

Ánh mắt Yến Hề Ngân đau buồn, gật đầu nói: “Phụ thân ra đi thật an tường.”

Yến Hề Nùng thờ dài một tiếng, lại khẽ mỉm cười, có chút cảm thán: “Đúng vậy, lúc ấy phụ thân nằm trên ghế ngắm chúng ta, Mẫu hậu ôm Mẫn Mẫn, còn ta ngồi ở chỗ này đọc “Thiên Dĩ” cho đệ nghe. Lúc ngoảnh đầu nhìn, phụ thân đã nhắm mắt, khóe môi còn vờn ý cười, chúng ta cho rằng phụ thân đang ngủ, nhưng Mẫu hậu lại nhìn phụ thân lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó chúng ta mới khóc òa, chạy tới lay tỉnh Phụ hoàng... Khi đó Mẫn Mẫn còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, chỉ ồn ào đòi nãi nương cho uống sữa. Đệ lau nước mắt, đột nhiên bước về phía con bé, hung hăng vỗ vào cái mông nhỏ của nó mấy phát, tức giận mắng ‘Ta cho ngươi ăn này, cho ngươi không khóc này.’ Lúc bấy giờ Mẫn Mẫn liền khóc oa oa, hô đau quá đau quá, Mẫu hậu cũng khóc thảm thiết.”

Yến Hề Nùng thờ dài thật sâu, lắc đầu nói: “Nay thoát một cái, đều đã hơn mười sáu năm rồi...”

Yến Hề Ngân nhớ lại tình cảnh năm đó, nhìn gương mặt cảm thán của đại ca, nhất thời cũng không biết nên nói gì, hốc mắt chợt nóng lên. Nửa ngày hắt mòi trầm giọng nói: “Mấy năm nay vì đệ và Mẫn Mẫn, vất vả cho đại ca...”

Yến Hề Nùng vờn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay đang đặt trên bàn của Yến Hề Ngân, cười nói: “Thấy các ngươi khỏe mạnh là đại ca thỏa mãn rồi, thời gian thoi đưa, Mẫn Mẫn cũng trở thành một đại cô nương, từ trước đến nay Mẫu hậu và chúng ta đều yêu thương con bé, một lòng nghĩ phải giữ nó ở lại thêm vài năm, chọn một hậu sinh* thật tốt để con bé được nở mày nở mặt gả ra khỏi hoàng cung, không thể để nó có chút oan ức. Nhưng mà..., lần này đại ca thật sự gặp phải nan đề.”

(Hậu sinh: những hậu bối có học thức)

Mắt Yến Hề Nùng hiện lên vẻ đau buồn, hắt đứng dậy, gió chợt nổi lên, dường như làm hắt phải co rúm một chút, cả người thê lương.

Yến Hề Ngân nghe thấy vẻ bất đắc dĩ, thống khổ, mờ mịt trong giọng nói của hắn. Sau khi sững sốt một chút, hắt chợt phục hồi tinh thần, trong đầu hiện lên một vết sáng, chân mày hắt nhíu chặt, vội vàng đứng lên.

“Là chuyện tuyển tú của Phụng Anh? Chẳng lẽ Chiến quốc đưa một vị công chúa tới Thanh quốc?”

Cơ thể Yến Hề Nùng cứng đờ, im lặng gật đầu, thần sắc mệt mỏi.

Từ vài ngày trước, khi nhận được quốc thư tuyển tú của Phụng Anh Thanh quốc, hắt và đại ca đã thảo luận qua chuyện này. Dựa vào thế cục hiện tại, nếu Chiến quốc quả thật đưa công chúa đến Thanh quốc, Tinh quốc sẽ lâm vào thế bị động, trừ phi đưa một nữ nhân có cùng thân phận phẩm cấp tới, may ra mới có thể thúc đẩy hai nước Thanh Tinh kết minh.

Theo tình cảnh hiện tại, tuy Tinh quốc không nhất thiết phải liên minh với Thanh quốc, nhưng nhất định phải ngăn cản hai nước Thanh Chiến kết minh. Cho nên từ khi nhận được quốc thư, hoàng huynh liền phái mật thám, chú ý chặt chẽ hoàng cung Chiến quốc, sợ rằng Chiến quốc sẽ đưa công chúa đến Thanh quốc, nhưng mà...

Yến Hề Ngân nhíu mày, bước lên trước một bước, bởi vì lo lắng mà giọng nói đã hơi nhún cao: “Đại ca, không thể gả Mẫn Mẫn tới Thanh quốc! Con bé là muội muội duy nhất của chúng ta, là máu thịt trong lòng Mẫu hậu!”

Cơ thể Yến Hề Nùng chấn động, hắt đau khổ cười, quay đầu nói: “Hề Ngân, nếu thật sự có biện pháp, đệ cho là đại ca nguyện ý gả Mẫn Mẫn tới Thanh quốc ư? Sao ta không biết nha đầu kia là máu thịt trong lòng Mẫu hậu, mấy năm nay, đại ca chưa từng để con bé chịu ủy khuất, nhưng nó là công chúa, là Thừa Mẫn đại công chúa, là công chúa duy nhất của Tinh quốc chúng ta. Hoàng thất đã cho con bé tôn vinh vô hạn, mà nay Tinh quốc đang đứng trước tồn vong sinh tử, con bé phải gánh vác trách nhiệm này.”

“Không được, nhất định là còn biện pháp khác. Chúng ta có thể chọn con cái của đại thần thích hợp phong làm công chúa, đưa tới Thanh quốc.” Yến Hề Ngân lo lắng không yên, vội vàng nói.

“Vô dụng thôi, người Chiến quốc đưa đi là độc nữ duy nhất của Hoàng hậu – Vân Yến công chúa, thân phận vô cùng tôn quý, một chi nữ của triều thần há có thể bằng được?” Yến Hề Nùng hơi trầm tư, sau đó lập tức nhíu mày bác bỏ.

Yến Hề Ngân đi vòng quanh hai bước, trầm giọng nói: “Đại ca, từ trước đến nay Phụng Anh đã là người mưu tính sâu xa, theo đệ thấy, cho dù lần này Chiến quốc phái Vân Yến công chúa đến, cũng chưa chắc đã có thể liên nhân *có quan hệ thống gia* với Thanh quốc. Đại ca nghĩ xem, Chiến quốc muốn liên nhân với Thanh quốc, đơn giản là vì việc đánh chiếm Tinh quốc chúng ta. Một khi liên nhân, Tinh quốc sẽ lâm vào cảnh tứ cố vô thân *trơ trọi, bị cô lập*, nhưng mấy năm nay Chiến quốc bành trướng rất nhanh, hai nước Tinh và Thanh lại mỗi hở rằng lạnh, Phụng Anh há lại không nhận ra đạo lý này. Nay Chiến quốc đã là một con mãnh hổ, một mãnh hổ vĩnh viễn ăn không biết no, cùng hổ bày mưu, chắc chắn Phụng Anh sẽ không làm như thế.”

“Không hẳn, Phụng Anh đã tâm quá lớn, nếu hắt thật sự liên nhân với Chiến quốc, cùng phát binh tấn công Tinh quốc thì sao?”

Theo lời Yến Hề Nùng nói, Yến Hề Ngân biết những ngày qua hắt đã sớm suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nếu thật sự có thể có biện pháp, tại sao hắt lại phải để muội muội mình trân quý nhất đến dị quốc hòa thân.

“Đại ca, không thể gả Mẫn Mẫn tới Thanh quốc. Bề ngoài Phụng Anh dịu dàng, nhưng kì thật là hạng người nham hiểm độc ác, nay tứ quốc phân tranh không ngừng, hai nước Thanh và Tĩnh lại nằm sát nhau, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi một trận đại chiến, chúng ta làm vậy, không phải là đưa Mẫn Mẫn vào nơi nước sôi lửa bỏng sao? Không, không được. Nếu hai nước Chiến Thanh quả thật kết minh, cho dù có phải chết muôn lần, Hề Ngân cũng sẽ lấy thân mình để che chắn cho biên cảnh nước ta! Xin Hoàng huynh nghĩ lại.”

Yến Hề Ngân dứt lời, liền phất áo quỳ xuống đất, ánh mắt kiên định nhìn Yến Hề Nùng, chân mày nhíu chặt.

Yến Hề Nùng nhìn hần, thần sắc dao động vài lần, nhưng lại không giống như lúc trước, dù có trăm ngàn chuyện xảy ra vẫn nâng hần đứng dậy, mà lần này, hần đột nhiên xoay người sang hướng khác, nhíu mày, lạnh lùng nói: “Đệ đừng khuyên can nữa, việc này tâm ý của trẫm đã quyết.”

Dường như hần đang khó khăn thở dốc một tiếng, thế này mới nói tiếp: “Trẫm là Đế Vương của Tĩnh quốc, không thể để Tĩnh quốc có bất kì nguy hiểm gì, phải có trách nhiệm với ngàn ngàn vạn vạn lê dân bách tính. Hôm nay trẫm gọi đệ đến đây, không phải để hỏi ý kiến đệ, nghe đệ khuyên bảo. Mà là truyền ý chỉ cho đệ, chuyện đưa công chúa đến Thanh quốc vô cùng cấp bách. Mấy năm nay trẫm bận chính vụ, thiếu quan tâm đến Mẫn Mẫn. Tuy hàng năm đệ ở biên quan, nhưng xưa nay luôn thân thiết với Mẫn Mẫn. Việc này, đệ... chọn một thời điểm thích hợp, nói cho con bé biết đi. Về phần Mẫn hậu, trẫm sẽ... Khụ khụ...”

Hần còn chưa nói dứt, đã ho khan dữ dội, như muốn ho cả tim phổi ra ngoài. Lúc đầu Yến Hề Ngân còn muốn khuyên can, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của đại ca, hai bả vai run run, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, vị chua chất nghẹn ở yết hầu, lấp kín cổ họng, khiến hần không thể nói nổi một lời.

Trong lòng hần biết lời đại ca nói đều đúng, so với bất kì ai, e rằng giờ phút này đại ca mới là người đau lòng nhất.

Hần đứng dậy, đang muốn đỡ lấy Yến Hề Nùng, lại nhạy bén phát hiện một tiếng vang nhỏ, hần nhanh chóng quay đầu nhìn về phía hòn núi già bên bờ hồ, lạnh giọng quát.

“Kẻ nào ở đó?! Đi ra!”

Tiếng quát vừa dứt, Yến Hề Nùng cũng từ từ ngừng thở dốc, quay đầu nhìn về phía đó. Im lặng một hồi, một góc váy đỏ tươi chậm rãi hiện lên sau hòn núi già, mắt Yến Hề Nùng theo góc váy đỏ kia dò lên, cơ thể liền lung lay, lại ho khan dữ dội.

“Mẫn Mẫn, sao ngươi lại trốn ở đó!”

Yến Hề Ngân sững sốt, vẻ mặt cũng có chút kích động, thấy Yến Hề Mẫn đứng bên cạnh hòn núi già, sắc mặt tái nhợt, chiếc váy đỏ rực càng khiến gương mặt trắng bệch. Mắt nàng rung rung, cơ thể run rẩy khe khẽ, dáng vẻ kia lại khiến hần có phần không dám đối mặt, phải xoay đầu đi.

“Chuyện hai người nói ta đã nghe hết, không cần phải tìm cơ hội nói cho ta biết. Hòa thân, ta sẽ đi! Nhưng ta muốn Thanh Hoa quân đích thân tiễn ta tới Thanh quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Khuynh Tâm Khuynh Tình

Gió lạnh gào thét, sương trắng tấp vào mặt, Khánh Nhiễm nhận ra bản thân đang đứng giữa một cánh đồng tuyết mênh mông rộng lớn, xung quanh chỉ có một màu trắng tiêu điều, nàng mờ mịt nhìn bốn phía, cô đơn mà bất lực.

Gió sương trắng lùa ùn ùn kéo đến, tựa như không có điểm dừng, nàng chạy điên cuồng, phía trước đột nhiên xuất hiện bóng dáng của cha mẹ và tỷ tỷ, làm nàng vô cùng vui mừng, lớn tiếng kêu gào xông đến.

“Cha, nương, tỷ tỷ, mọi người đến tìm Nhiễm Nhiễm sao? Đợi Nhiễm Nhiễm một chút!”

Cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, gió tuyết xoay tròn cửa vào gò má, mắt thấy bóng người kia ngày càng mờ hồ, nàng gấp đến độ thét thảm thiết, khàn cả giọng.

Đột nhiên, bốn phía tối sầm lại, nàng đang tìm kiếm khắp nơi, một luồng nhiệt nóng chọt phá tới, sau đó có một ngôi nhà bốc bốc cháy hừng hực. Cảnh tượng vô cùng quen thuộc kia lại hiện lên, ngọn lửa điên cuồng xoay tròn, nàng thấy phụ thân và mẫu thân đứng trong biển lửa nhìn nàng mỉm cười.

“Cha, nương, hai người đi ra đi, hai người mau ra đây đi!”

Nàng hét dứt gan dứt ruột, muốn xông vào đó, nhưng trước mặt dường như có một sức mạnh vô hình, khiến nàng làm cách nào cũng không thể tới gần bọn họ. Trong biển lửa, mẫu thân từ từ nhìn sang, trên mặt bà lại hiện lên nụ cười, bà chậm rãi nâng tay, lắc đầu nói.

“Nhiễm nhi, sao con lại tới đây, mau trở về đi. Cha nương không thể ở bên cạnh con nữa, con phải sống kiên cường, phải biết quý trọng những gì mình đang có, sống thật lạc quan.”

Khánh Nhiễm thấy mẫu thân muốn xoay người, vội gọi: “Nương đừng đi, không có mọi người, Nhiễm nhi phải làm sao bây giờ?”

Phụ thân lại cao giọng cười: “Nhóc con, phải sống thật tốt, cha nương sẽ ở phương xa nhìn con.”

Khánh Nhiễm thấy phụ thân nói xong liền nắm tay mẫu thân, bóng người ngày càng mờ hồ, nàng kinh hãi giãy dụa, không ngừng kêu to. Lúc này tỷ tỷ đã từ xa đi tới, nàng bước lên trước nắm lấy tay mẫu thân, ngoái đầu lại nhìn, cười nói.

“Muội muội, không cần nhớ thương chúng ta, đi tìm hạnh phúc của mình đi, còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ muội, đi đi, đi đi...”

Theo tiếng nói dịu dàng của nàng, một cơn sóng nhiệt bỗng tấp vào mặt, cuốn Khánh Nhiễm vào trong, sóng nhiệt càng xoay càng lớn, bóng dáng của phụ thân, mẫu thân, và tỷ tỷ không còn thấy nữa, Khánh Nhiễm vùng vẫy hai tay, hoảng sợ hét một tiếng, từ trong mộng chợt bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy.

“Nương! Đừng đi!”

Lận Kì Mặc cầm khăn ướt đứng cạnh giường, đang muốn đắp lên trán Khánh Nhiễm, bàn tay chợt khựng lại. Hắn chỉ cảm thấy tất cả đau khổ, thương tiếc, lo âu, sợ hãi trong thiên hạ, dường như đều chứa đựng trong tiếng hét này của nàng.

Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, có cảm giác gương mặt kia đã không còn nét nghiêm nghị, lạnh lùng và lãnh đạm như lúc trước, trước mắt hắn, chỉ là một đứa trẻ đau khổ bị ác mộng quẩn thân, chỉ là một cô gái bình thường gọi người thân của mình, yếu đuối mà cô đơn, sự bối rối do dự mãi giãy dụa, không thể dứt khỏi những cơn bẽ trong tim.

Lận Kì Mặc đau lòng, thở dài một tiếng, hắn lắc lắc đầu, cúi người đặt khăn ướt trong tay lên trán Khánh Nhiễm, nhẹ nhàng giúp nàng lau mồ hôi lạnh trên mặt.

Khánh Nhiễm ngồi bật dậy, há miệng thở hổn hển, trán chợt lạnh, cơ thể nàng bỗng run lên, vội xoay đầu. Đối diện với đôi mắt sâu thẳm tràn đầy quan tâm của Lận Kì Mặc, nàng chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn bên ngoài.

Ánh Mặt Trời chói mắt rơi ngoài cửa sổ, xem ra đã sau Ngọ. Nặng nề bức bối, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy mắt đau đớn rất khó chịu, sưng to lên, trong đầu có tiếng nổ râm ran không dứt. Không cần nghĩ cũng biết lúc này mắt đã sưng như quả hạch đào, từ khi rời khỏi Khánh thành, nàng chưa bao giờ khóc nhiều như vậy.

Thuở nhỏ tập võ ở Vân Đăng Sơn, có đôi khi luyện tập mỗi một, đau nhức, sẽ lén ở sau lưng sư phụ rơi vài giọt nước mắt. Nhưng sau khi lớn lên, mũi cũng chưa từng sụt sịt một lần, dù mỗi ngày ở quân doanh phải đối mặt với tử vong, nàng đều cắn răng chịu đựng, nhưng không ngờ lại có một ngày, nàng sẽ nhào vào lòng một nam nhân, khóc suốt suốt như vậy.

Trán mát lạnh làm sự hoảng loạn trong lòng khẽ lắng xuống, Khánh Nhiễm có chút ngượng ngùng rũ mắt, dùng đáy mắt nhìn chiếc bóng màu trắng trước mặt, nàng thanh thanh cuống họng đau rất, nâng tay xoa huyệt thái dương, hỏi.

“Sao ngươi không nghỉ ngơi đi, ta... khụ khụ.”

Khánh Nhiễm vừa mở miệng đã cảm thấy cổ họng nóng buốt, cảm giác ngứa họng làm nàng ho khan mấy tiếng, làn vải trắng mềm mại trước mắt bỗng bay lên, bàn tay thon dài đưa một chén nước ấm tới trước mặt nàng.

Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn đôi mắt chứa ý cười của Lận Kì Mặc, tim nàng đập dồn dập, vội dúi mắt đi, nhận lấy chén nước hắn đưa tới, ngửa đầu uống hai hớp, lúc này mới cảm thấy thoải mái phần nào.

“Ta bị sao vậy?”

“Cảm lạnh, sốt nhẹ, mới ngủ chưa được ba canh giờ. Muội đói bụng không?”

Lận Kì Mặc kéo ghế dựa ở trước giường ngồi xuống, ánh mắt lo lắng. Khánh Nhiễm nhìn hắn, thấy trông mắt hắn rõ ràng có tơ máu nhàn nhạt, tuy ánh mắt không có vẻ mệt mỏi, nhưng tóc tai hơi rối, vết bẩn trên áo đều biểu hiện hắn chưa từng nghỉ ngơi, luôn ngồi đây chăm sóc mình là thật.

Từ khi nào mà nàng có thể ngủ say như vậy, ngay cả bên cạnh có người cũng không biết? Cảm giác ỷ lại nhỏ nhều vừa dâng lên trong lòng lại tăng thêm.

Cảnh trong mộng khi này rõ ràng như thật, mẫu thân muốn nàng quý trọng những gì đang có, tỷ tỷ muốn nàng đi tìm hạnh phúc, phụ thân nói bọn họ sẽ ở phương xa nhìn nàng. Lúc mọi người rời đi, đôi mắt ấm áp tình yêu thương, đầy vẻ thương xót, giống hệt như đôi mắt trước mặt này.

Hạnh phúc ở đâu? Mọi người đang nhắc nhở nàng điều gì, thứ mà mọi người muốn nàng quý trọng, tìm kiếm, có lẽ chính là hắn.

Khánh Nhiễm mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về phía Lận Kì Mặc, không ngờ lại đột nhiên rơi vào đôi mắt sâu thẳm của hắn. Ánh mắt lo lắng lay động về dịu dàng và thương xót, Khánh Nhiễm bình tĩnh nhìn hắn, dường như muốn từ ánh mắt kia nhìn thẳng vào đáy lòng của hắn.

Lận Kì Mặc cũng nhìn nàng, khẽ cong môi cười, nụ cười lan đến khóe mắt, như ánh nắng ấm áp phá tan tầng mây, rơi xuống gương mặt nàng.

Lần đầu tiên Khánh Nhiễm cảm thấy nụ cười của hắn lại có thể yên bình như vậy, vạn dặm mệnh mông, dường như có thể chứa đựng tất cả, sưởi ấm trái

tim mềm yếu của nàng.

“Tại sao?”

Khánh Nhiễm mờ mịt hỏi, trong giọng nói có chút lo lắng và mệt mỏi. Tại sao phải đối với nàng như vậy, nếu hấn không chọc thủng lớp phòng ngự yếu ớt nhất trong lòng nàng, nàng sẽ không ngỡ ngàng như thế, sẽ không đau lòng như thế, cũng sẽ không yếu đuối và bàng hoàng như thế.

Lận Kì Mặc cười nhạt, ánh mắt dịu dàng rơi vào đôi chân mày cau chặt của nàng.

Đúng vậy, tại sao? Là từ lúc nào, cô gái kiên cường ở trước mặt này, đã ở lại trong tim hấn, trong đôi mắt hấn, khiến hấn không thể không nhìn, không thể không gặp, không thể không nghĩ đến?

Là lúc nàng ở ngõ nhỏ vụng trộm nuốt nước mắt, gắt gao nắm chặt chiếc màn thầu nhỏ trong tay, cũng không cam lòng để lộ sự yếu đuối?

Là lúc nàng cơ khổ không nơi nương tựa, vẫn không chịu cúi đầu trước vận mệnh, dùng hết tâm tư chỉ để phụ mẫu được chôn cất an lành?

Là lúc nàng ở Khánh thành, khó khăn che giấu sự căm phẫn, nhưng trong mơ lại đau khổ bất lực gọi cha mẹ mình?

Là lúc nàng đón gió đứng trong đêm tối, mở to mắt nhìn Kiền Viên điện bị đại hỏa nuốt chửng, nhưng lại cắn nát môi mình mà không hay biết?

Hay là khi mười một năm sau, nàng xiêm áo đỏ rực, nhếch mày gây đàn ở hoàng cung Chiến quốc, dây đàn kinh động tứ phương?

Là lúc ở lầu hoa huyền ảo ồn ào, nàng vung tay áo vẩy rượu thanh, bóng lưng cô độc?

Hay là lúc trên lưng bạch mã, nàng một chương đánh hấn vắng xuống ngựa, ngoái đầu nhìn lại, nụ cười hiện ngang mặt.

Có lẽ là sớm hơn, từ lúc hấn nhìn thấy nàng lần đầu tiên, nàng đỏ ửng mắt, đột nhiên từ ven đường xông ra đoạt mất ngựa của hấn, trong lòng hấn liền ghi nhớ nàng.

Mỗi lần nàng xuất hiện, dường như đều có thể làm trái tim hấn rung động, nàng không đủ dịu dàng, không đủ nhu mì, không đủ hiền lành hiểu lòng người khác, thậm chí ngay cả sự nhu nhược động lòng người của một cô gái, cũng không thể tìm thấy trên người nàng.

Nhưng dẫu thế gian này bách mị thiên hồng, nhược thủy tam thiên, lại chỉ có một người là nhất định như vậy, nhất định khiến người không thể làm gì khác, cam tâm tình nguyện sa vào, cam nguyện vì nàng hao tâm tổn sức.

Đây là lần thứ hai hấn thấy nàng gặp ác mộng, kể từ mười ba năm trước... Trong tim nàng đã có một cái gai, cái gai kia bị nàng chôn vùi quá sâu, mỗi ngày đều một vết thương, bị nó tra tấn. Mà hấn biết rõ mối nguy đó, hao hết tâm tư, chỉ mong nàng có thể thoải mái khóc một trận, từ nay về sau có thể nở một nụ cười thật lòng.

Khánh Nhiễm thấy hấn nhìn mình ngờ ngác, nhưng lại không nói một lời, mắt nàng vẫn mang theo vài phần nôn nóng và cố chấp dõi theo hấn, không muốn dời đi.

Lận Kì Mặc thờ dãi một tiếng, đứng dậy lấy chén nước trong tay nàng đặt lên bàn, nắm tay nàng, cúi người nhìn nàng chân thành, nói rõ ràng từ chữ một.

“Ta nói rồi, ta thật sự thích muội, thật sự yêu thương muội, cũng thật sự muốn cùng muội chia sẻ khổ đau, muốn đặt muội vào tính mệnh của ta, từ nay về sau nắm tay tới bạc đầu, không cần phải cô đơn nữa. Chỉ là, từ đáy lòng muội có đồng ý chấp nhận ta hay không?”

Khánh Nhiễm nhìn hấn, ánh mắt hấn rất chân thành, tha thiết và ấm áp, hơi thở nhẹ nhàng phả ra từ người hấn, mang theo sự ấm áp và bao dung. Trong nháy mắt, sức mạnh từ đôi tay đang nắm chặt tay nàng trở nên vô cùng rõ ràng, nàng gần như có thể cảm nhận được nhịp tim truyền từ tay của hấn, huyết mạch của nàng chậm rãi chuyển động, từ từ bao phủ toàn thân.

Không biết tại sao, mắt Khánh Nhiễm lại bắt đầu nhòe đi, khóe mắt có giọt nước ướt át lấp lánh. Lận Kì Mặc cúi người, nhẹ nhàng tới gần nàng, hơi thở của hấn phả vào mặt, ngay tại lúc môi hấn chạm vào hàng mi của nàng, sân viện chợt truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Lận Kì Mặc ngừng lại, đứng thẳng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn khẽ nhủ thầm, sau đó bỗng xoay người cười với Khánh Nhiễm: “Một thanh Long Đàm thương đã khiến muội cảm động đến vậy? Hóa ra Thanh Hoa quân uy danh hiển hách lại dễ mua chuộc như thế.”

Khánh Nhiễm bị hấn trêu chọc, má liền đỏ lên, rút bàn tay bị hấn nắm ra, đánh một chương vào ngực hấn. Hấn lùi ra sau một bước, hơi nhủ thầm, giống như vừa hít một ngụm khí lạnh, gương mặt đau đớn. Rõ ràng trên ngực hấn có thương tích, Khánh Nhiễm cả kinh, vội đứng dậy.

Đang muốn xem thử, tiếng bước chân trong viện đã truyền tới cửa, Lận Kì Mặc nhìn nàng cười cười, nhường mày nháy mắt nói: “Bị thương một chút, lại đòi được sự lo lắng của muội như vậy cũng đáng giá. Không còn gì đáng lo đâu, đánh cũng không tìm chỗ cho tốt... Ta đi xem thử xảy ra chuyện gì.”

Hấn nói xong cũng không chờ Khánh Nhiễm phản ứng, đã xoay người bước ra khỏi phòng. Khánh Nhiễm nhìn bóng lưng của hấn, lặng lẽ nở nụ cười, ngọt ngào mà có chút xấu hổ.

Mua lại ngân thương của phụ thân nàng, là dụng tâm của hấn.

Bên ngoài truyền đến tiếng cú đầu của Hà lão bá, Khánh Nhiễm vội lau mặt, ngồi xuống trước gương chỉnh trang lại dáng vẻ.

Một lát sau Lận Kì Mặc từ bên ngoài tiến vào, thấy Khánh Nhiễm đã buộc tóc xong đứng dậy, nhìn sang hấn tỏ vẻ hỏi dò, hấn nhủ mày nói: “Trong cung phái người đến truyền chỉ, bảo muội lập tức đến Từ Minh cung một chuyến.”

Khánh Nhiễm sùng sốt, Từ Minh cung là nơi ở của Thái hậu, để nàng tới đó làm gì.

“Hấn là về chuyện của Thừa Mẫn công chúa.”

Giọng Lận Kì Mặc truyền đến, Khánh Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy hấn cười, bước lên một bước nói: “Ta từ Chiến quốc sang đây, Chiến Anh Đế phái Bàn Vương đích thân đưa Vân Yên công chúa đến Thanh quốc chúc mừng tân Đế đăng cơ. Ta nghĩ đại khái là vì chuyện này!”

Chuyện Phượng Anh gửi quốc thư, Khánh Nhiễm đã nghe qua, cũng đã nghĩ về việc này. Nay nghe nói Chiến quốc đưa Vân Yên công chúa đến đó, nàng không khỏi giật mình, chân mày nhướn chặt lại.

“Ta nhờ Hà lão bá chuẩn bị xe ngựa rồi, muội ngồi xe đi đi!”

Bây giờ hốc mắt nàng sưng đỏ, gương mặt tiêu tụy, quả thật không thể cưỡi ngựa, Khánh Nhiễm cảm động vì sự cẩn thận của Lận Kì Mặc, nâng mắt gạt đầu với hấn. Tầm mắt rơi vào tơ máu đỏ nhạt trong mắt hấn, hai má nàng ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Người nhanh đi nghỉ ngơi đi, ta tiến cung xem thử.”

Nàng nói xong, bỗng cảm thấy một nụ cười nhạt lo lắng của mình, một câu nói quan tâm nhẹ nhàng này, lại giống như những lời dặn dò mà thê tử nói với trượng phu trước khi xuất môn, nàng bỗng thấy xấu hổ, vội cất bước rời đi.

Lận Kì Mặc thấy nàng thẹn thùng, trong lòng vui vẻ, khoe môi hấn khẽ cong lên, gờ tay phải nắm lấy tay áo đang vung lên của nàng, hấn dùng sức kéo một cái, từ phía sau ôm Khánh Nhiễm vào lòng.

Khánh Nhiễm không phản đối, khẽ thở nhẹ một tiếng, cơ thể cao lớn của hấn bỗng ép xuống, làm tim Khánh Nhiễm đập rộn ràng như hươu chạy.

Lận Kì Mặc tựa đầu vào vai Khánh Nhiễm, nhìn vành tai đỏ bừng của nàng, hấn thấp giọng cười, vô lại nói: “Thanh muội muội phải về nhanh một chút, phủ đệ này của muội lớn như vậy, Tình ca ca ở một mình sẽ không thú vị.”

Giọng hấn trầm thấp, thậm chí còn mang theo vẻ nũng nịu trêu chọc, Khánh Nhiễm cảm thấy máu trong toàn thân bỗng dồn hết lên má, gương mặt nóng bừng như bị lửa đốt.

Trong lòng biết hấn cố ý, nàng tức giận mắng một tiếng, hung hăng gấp khuỷa tay muốn đâm vào ngực Lận Kì Mặc, nhưng chợt nhớ trên ngực hấn có vết thương, khuỷa tay nàng liền khựng lại trong không trung, thả cũng không được, không thả cũng không xong.

Tiếng cười trầm thấp của Lận Kì Mặc chợt vang lên bên tai, hơi thở ấm áp phất qua làm tai Khánh Nhiễm ngứa ngáy, lúc hấn cười, lồng ngực hơi phập phồng càn chạm vào lưng Khánh Nhiễm, làm nàng vừa xấu hổ, vừa buồn bực không thôi.

“Lão gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng gọi, Khánh Nhiễm hoảng hốt, vội đẩy Lận Kì Mặc ra, nàng cũng không quay đầu, chỉ gấp gấp sải bước đi ra khỏi phòng.

Lận Kì Mặc nhìn bóng dáng chạy trốn của nàng, bỗng thấy vui vẻ muốn ngửa mặt lên trời cười to. Hấn đi đi lại lại trong phòng hai bước, nâng tay vuốt ve khoe miệng có chút cương cứng vì nhìn cười của mình, hấn sải bước chạy nhanh ra khỏi phòng, nhìn không được ngửa mặt lên trời, vui sướng hét lớn một tiếng.

Khánh Nhiễm ra khỏi phòng, cảm thấy trái tim vẫn đập thành thịch, hai gò má nóng hừng hực như lửa, nàng cũng không dám nhìn Hà lão bá đứng trước cửa, vội vội vàng vàng bước ra ngoài sân. Vừa ra khỏi sân, tiếng hét sang sảng sung sướng của Lận Kì Mặc bỗng truyền đến, bước chân nàng luống cuống, bất giác đã đi nhanh hơn.

Hà lão bá thấy bóng nàng chợt lóe lên rồi biến mất khỏi sân, nên vội vàng sải bước đuổi theo, một mặt còn gọi lão gia, nhưng người phía trước làm như không nghe thấy tiếng gọi của ông, chưa từng dừng bước lại.

Hà lão bá bắt đầu sốt ruột, chỉ có thể thở hổn hển đuổi theo ở phía sau, một đường đuổi tới cửa phủ, mới tính là theo kịp, ông thở gấp lê bước chạy tới, muốn nhảy lên xe ngựa với Khánh Nhiễm.

“Lão gia...”

Khánh Nhiễm sùng sốt, quay đầu, mờ mịt nhìn về phía Hà lão bá, tựa hồ không rõ vì sao ông lại thở dốc không ngừng. Sau khi hơi ngơ ngác, nàng cười nói: “Hà lão bá, làm sao vậy?”

Hà lão bá vội đưa vật cầm trong tay tới trước mặt Khánh Nhiễm, thanh thanh giọng, nói: “Lão gia, đồ đây.”

Khánh Nhiễm mờ mịt nhận lấy túi vải trong tay ông, vừa chạm vào, nàng liền ngẩn ra.

Đây là một khối băng.

Trong lòng biết nhất định là do Lận Kì Mặc dận dò, hơi lạnh phả ra từng luồng trong tay, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất ấm áp, nàng mỉm cười, xoay người chui vào xe ngựa.

Hà lão bá thấy xe ngựa đã đi xa, lúc này mới hồi phục tinh thần, hôm nay ông cảm thấy lão gia rất kì quái.

Nụ cười vừa rồi, không hiểu sao lại rất giống nữ nhân. Nhưng ông nghĩ một chút, một nhân vật như lão gia, sao có thể là nữ nhân. Hà lão bá lắc đầu, xoay người chậm rãi bước vào phủ, nhưng lại không nhận được nghĩ:

Mắt lão gia hơi đỏ, chẳng lẽ khối băng kia là để xoa mắt? Một nhân vật giống như lão gia, chẳng lẽ cũng là người biết khóc sao.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5

Lúc Khánh Nhiễm rời khỏi Từ Minh cung thì nắng chiều đã dần tắt, Từ Minh cung quả là chỗ ở của Thái hậu, trước cung điện nguy nga là một khoảng sân rộng lớn, khác với những cung điện khác trong hậu cung, nơi này không được bày trí theo lối mềm mại, hoa bay nước chảy, mà chỉ có vẻ cao quý và uy nghi.

Nhìn khoảng sân trống trải trước điện, trong lòng Khánh Nhiễm buồn bã, phía sau loáng thoáng truyền đến tiếng nước nở khe khẽ, là của Thái hậu và Thừa Mẫn công chúa.

Nàng cũng từng hâm mộ Yến Hề Mẫn, hâm mộ nàng ấy có mẫu thân và ca ca luôn yêu thương mình, từng nghĩ nàng ấy là người may mắn nhất trong hoàng thất, cả đời vô tư, hạnh phúc không lo không nghĩ.

Nhưng nàng không ngờ lại có một ngày, cô gái kiêu ngạo luôn tự do phóng khoáng kia cũng buộc phải thỏa hiệp, cúi đầu trước vận mệnh. Có lẽ từ ngày nàng sinh ra trong hoàng thất, vận mệnh của nàng đã được định trước, là gắn chặt với sự hưng suy của vương tộc, khi hoàng thất cần, cũng là lúc nàng phải buông bỏ hạnh phúc và giấc mộng của chính mình.

Có lẽ Lận Kì Mặc nói đúng, trong thời buổi loạn lạc này, vận mệnh của mỗi người đều buộc phải thỏa hiệp với đại thế, yêu hận tình thù, lưng mang gông xiềng của chiến tranh, nặng nề làm cho con người ta ngạt thở.

Yến Hề Ngân bước ra khỏi đại điện, lúc ngược mắt lên, bước chân thoáng dừng lại. Lúc này, Khánh Nhiễm mặt một thân quan bào đỏ tía, đứng trước cửa điện ngẩng đầu lên nhìn trời.

Bộ quan phục hình chim hạt mỏng manh càng làm cơ thể nàng có vẻ gầy gò, màn trời phía sau rắng màu nóng như lửa, phản chiếu một vầng sáng rực rỡ lên gương mặt thanh thoát của nàng, ánh mắt sâu thẳm và bình thản, mà dáng vẻ này lại tỏa ra một loại mỹ lệ có thể cướp mất hồn phách người khác, khiến Yến Hề Ngân phải dừng chân, đứng cách đó không xa để nhìn nàng, hẳn chỉ cảm thấy rằng mây chiều đang từ từ lặn xuống ở chân trời kia đều rơi vào đáy lòng, khoảnh khắc ấm áp và yên tĩnh bao trùm khắp nơi.

Trong điện truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, Yến Hề Ngân phục hồi tinh thần, xoay người nhìn. Yến Hề Nùng đang sải bước đi tới, giữa đôi chân mây lại mang theo vẻ mệt mỏi. Yến Hề Ngân thờ dài khe khẽ, hơi nghiêng người, khẽ gọi một tiếng.

“Hoàng huynh.”

Khánh Nhiễm cũng hồi phục tinh thần, khom người sang một bên đại điện, thì lễ nói: “Hoàng Thượng.”

Yến Hề Nùng khẽ gật đầu, nhanh chóng bước xuống bậc thềm, giống như không đành lòng nghe thấy những tiếng khóc đau thương ở phía sau nữa. Long bào Minh hoàng lướt qua, Khánh Nhiễm hơi nhíu mày, nàng cắn môi một lát, sau đó bỗng đuổi theo, phất áo quý xuống.

“Hoàng Thượng dừng bước, thần có việc bẩm tấu.”

Yến Hề Ngân giật mình, nghĩ là nàng muốn khuyên Tinh Đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Trong lòng hẳn biết ngay lúc này lòng Hoàng huynh rất phiền muộn, hơn nữa việc này Hoàng huynh cũng có cái khó của Hoàng huynh, chắc chắn không thể thay đổi. Hẳn sợ Khánh Nhiễm chọc giận Tinh Đế, nên vội tiến lên trước một bước, trầm giọng nói.

“Dịch Thanh, hôm nay Hoàng Thượng đã mệt rồi, có gì để ngày mai nói sau.”

Khánh Nhiễm lại không nhìn hắn, tiếp tục cúi đầu, cao giọng nói: “Thần có lời tiến gián, xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Bóng người Yến Hề Nùng khẽ dừng lại, hắn nhíu chặt mày, qua một lúc lâu mới làm như thờ dài, nhưng không quay đầu, chỉ nghiêng người thấp giọng nói với Cao Toàn đứng bên cạnh vài câu, sau đó sải bước đi xuống bậc thang.

Cao Toàn nhanh chóng trở lại, gấp gáp nói: “Dịch đại nhân, Hoàng Thượng lệnh ngài đến đợi ở Chung Dục điện.”

Hắn nói xong thì vội vàng đi xuống bậc thang, hầu Yến Hề Nùng bước lên long liễn *xe kéo có lọng che để vua dùng trong đi lại*, đoàn người chậm rãi rời đi. Lúc này Khánh Nhiễm mới đứng dậy, khi nhìn thấy ánh mắt không đồng tình của Yến Hề Ngân, nàng chỉ cười nhẹ.

Yến Hề Ngân khẽ nhủ mày, trầm giọng nói: “Hoàng huynh đã quyết định chủ ý, người...”

Khánh Nhiễm lắc đầu, ngắt lời hắn: “Không phải vì chuyện của công chúa, Vương gia yên tâm”

Yến Hề Ngân sùng sốt, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt ửng đỏ của nàng, Khánh Nhiễm vội rũ mắt xuống, nói: “Dịch Thanh cáo lui.”

“Ta đi với người.” Yến Hề Ngân thấy nàng xoay người muốn đi, nhủ mày nói, bước lên một bước.

Nhưng lại vào lúc này, cận thân ma ma bên cạnh Thái hậu bỗng bước tới, nói: “Vương gia, Thái Hậu nương nương mời ngài vào điện.”

Khánh Nhiễm thấy hắn nhủ mày, mặt có vẻ do dự, liền cười nói: “Vương gia yên tâm, Dịch Thanh sẽ không làm thánh nhan tức giận, Dịch Thanh cáo lui.”

Khi Khánh Nhiễm tới Chung Dục điện, trong cung đã sớm treo rất nhiều đèn lồng, đèn đuốc lần lượt cháy sáng, ánh lửa họa nên tầng cung điện trùng điệp trong chón hậu cung thâm sâu. Gió đêm làm lớp y bào rộng lớn của nàng bay phấp phới, mà giờ phút này, trong làn gió đêm mát mẻ, trái tim Khánh Nhiễm cũng dần dần an tĩnh.

Loạn thế tranh bá, chiến tranh nổi lên vô tận, cuộc sống của bách tính lầm than cơ cực, ngày ngày, nàng không nên chỉ biết rồi rắm trong thù nhà hận cũ, đây nhất định sẽ làm trái với tâm nguyện của phụ thân.

Mắt Khánh Nhiễm càng sáng hơn, khóe môi dần hiện lên một nụ cười kiên định, tựa như ánh nắng và bóng nước nở rộ trên nền trời cao chói vót, trong trẻo và đẹp mắt.

Nàng bước từng bước lên bậc thang, đi về phía Chung Dục điện, cười thi lễ với Cao Toàn đang đứng chấp tay ở cửa điện.

“Dịch đại nhân, Hoàng Thượng đang chờ bên trong, hai ngày nay Hoàng Thượng lao lực vất vả, đại nhân chớ nên làm Hoàng Thượng tức giận.” Cao Toàn bước lên một bước, lại gần Khánh Nhiễm thấp giọng nói.

Khánh Nhiễm sùng sốt, trong lòng biết ý tốt của hắn, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, gật đầu cười nói: “Tạ ơn công công.”

Bấy giờ Cao Toàn mới xoay người mở cửa điện, Khánh Nhiễm khom người tiến vào, bước vào nội điện, phát áo quý xuống: “Thần Dịch Thanh bái kiến Hoàng Thượng.”

Nội điện trống trải, chỉ có vài chiếc đèn lồng được treo thật cao xung quanh, ánh sáng hắt xuống làm sàn đá cẩm thạch trong suốt ánh lên lấp lánh. Nội điện vô cùng yên tĩnh, Khánh Nhiễm cúi đầu, nghe thấy rõ từng tiếng bước chân tới gần, bóng đen lướt qua trước mắt, giọng nói hơi trầm xuống của Yến Hề Nùng bỗng vang lên.

“Nếu là vì chuyện của công chúa, người không cần nói thêm nữa.”

Khánh Nhiễm hơi ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Thần đến không phải vì chuyện của công chúa, thần có chuyện quan trọng cần bẩm tấu.”

Nội điện yên lặng một lát, Yến Hề Nùng chậm rãi bước tới sườn điện, ngồi xuống chiếc ghế mây, lúc này mới mở miệng: “Đứng lên nói đi.”

Khánh Nhiễm cúi người hành lễ, đứng dậy bước đến gần Yến Hề Nùng, nhưng lại tiếp tục phát áo quý xuống: “Lần này thần phụng chỉ đưa công chúa đến Thanh quốc, nếu hòa thân thành công, thần khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn, cho thần thương lượng chuyện hòa đàm giữa hai nước Chiến Tinh với Nỗ Vương.”

Mắt Yến Hề Nùng trừng lớn, bàn tay đặt trên tay ghế bỗng dùng sức, suýt nữa đã đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Hoà đàm? Dịch Thanh, người có biết mình đang nói gì không?”

“Thần biết.”

Khánh Nhiễm trầm giọng trả lời, nàng ngẩng đầu lên, nhủ mày nói: “Hoàng Thượng, từ khi Tinh quốc dựng nước tới nay đã trở mặt với Chiến quốc, lúc Tiên Đế chưa khuất, xuất quân Tây chinh, lại bị bao vây ở Đồng thành, cô lập ở Chung Lĩnh, sau đó nguy hiểm trở về Tinh quốc, nhưng để lại chiến thương, đến tuổi trung niên thì từ trần, chuyện này đã làm oán hận của hai nước Chiến Tinh chất chứa càng sâu. Từ khi Bệ hạ đăng cơ, tuy tu dưỡng vì dân, nhưng biên cảnh không yên, chiến loạn lại liên miên không dứt, làm dân chúng khổ không kể hết. Mỗi khi hai nước Chiến Tinh có giao chiến, thương vong khắp nơi, thù hận của hai nước đời này lại nặng hơn đời trước. Thần là một thần tử từng đánh giặc, lăn lộn trong quân doanh, oán hận của các chiến sĩ với Chiến quốc, thần biết rất rõ, không nói đến nơi khác, chỉ riêng binh binh trong Trấn Tây quân, nhà ai mà không có sinh mệnh từng rướn máu trước giáo giặc? Nhưng có binh lính nào chưa từng tắm trong máu tươi của dân chúng Chiến quốc? Mấy năm nay triều đình trên dưới kẻ tội Chiến quốc, làm dân chúng phẫn nộ, cũng bởi vì chuyện của Tiên Đế, nên không một triều thần nào dám nhắc đến việc nghị hòa, coi chuyện đàm phán là bất trung, là phản quốc. Thần nghĩ Chiến quốc cũng như thế, nhất định cũng vì chuyện nghị hòa với Tinh quốc mà biến sắc. Nhưng thưa Hoàng Thượng, mấy năm nay biên quan xung đột không ngừng, hai nước Chiến Tinh có thắng có bại, ai cũng không thể chiếm được lợi thế, nguyên nhân là gì? Đó chính là

sức mạnh của thù hận, mỗi khi có chiến tranh, tướng sĩ của hai nước đều đồng tâm hiệp lực, liều mạng đấu pháp, trên chiến trường không phải đều vô cùng oanh liệt ư? Trong lòng Hoàng Thượng cũng rõ, hôm nay Tĩnh quốc chưa phải là đối thủ của Chiến quốc, nhưng Chiến quốc muốn đánh bại Tĩnh quốc cũng chỉ là chuyện viên vông, binh lực của hai nước không chênh lệch nhiều, cứ đối địch như vậy, chỉ có thể khiến vạn dân cơ cực vì chiến tranh, khôi phục nguyên khí cũng chỉ là chuyện uống công.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu nhìn Yến Hề Nùng, thấy tuy sắc mặt hần tái nhợt, nhưng ánh mắt lại chìm nổi không ngừng, nàng bèn nói tiếp: “Lần này nếu Tĩnh quốc có thể liên hôn với Thanh quốc, thần sợ trên dưới triều đình, người muốn thỉnh tấu chinh phạt Chiến quốc sẽ nhiều như cá diếc vượt sông, Hoàng Thượng thánh minh, nhất định biết lúc này không phải là thời điểm phát binh, Hoàng Thượng thánh minh, nhất định cũng biết lúc này chính là thời cơ nghị hòa thuận lợi, Nỗ Vương nắm binh quyền, khá có thế lực trong triều đình, thần nguyện thuyết phục Nỗ Vương hòa đàm với quốc gia chúng ta, yêu cầu ngừng chiến tranh, xin Hoàng Thượng ân chuẩn cho thỉnh cầu này của thần.”

Khánh Nhiễm nói xong, liền khom người dập đầu bái lạy, đại diện lại rơi vào trạng thái yên tĩnh. Đột nhiên, Yến Hề Nùng nheo mắt lại, đập bàn đứng bật dậy, mắt chửi.

“Phụ hoàng của trăm bị Chiến quân dả thương, lâm bệnh mà mất sớm, con dân của trăm, nhiều năm bị Chiến quốc quấy nhiễu, chết không kể hết. Thần dân của trăm đều đang nhìn trăm, chờ trăm báo thù cho bọn họ, san bằng Chiến quốc, nhưng người... người muốn biến trăm thành kẻ bất hiếu bất tài, người muốn trăm học theo Hàn Mạt Đế, làm một hôn quân nhất gan vô năng ư!”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Hoàng Thượng biết tận hiếu với phụ thân, nhưng không biết quan tâm đến giang sơn xã tắc, muôn dân trăm họ, dù hiếu nhưng cũng không phải là đại hiếu*. Biết xây dựng cường binh, loại trừ ngoại địch, nhưng lại không biết bình ổn chiến hỏa, tạo phúc cho muôn dân, dù thánh nhưng cũng không phải là đại thánh. Nếu Hoàng thượng biết rõ không thể chiến nhưng lại khăng khăng khai chiến, đó mới là hôn quân, là hôn quân thiên cổ đầy bá tính vào nơi nước sôi lửa bỏng.”

(Trong Phật giáo, hiếu có ba bậc: tiểu hiếu, trung hiếu, đại hiếu.

Tiểu hiếu: khi cha mẹ còn sống, phải lo cho cha mẹ đầy đủ về bốn phương diện: ăn, mặc, ở, bệnh.

Trung hiếu: người con biết hướng cha mẹ sống chân chính thiện lành, chớ làm các ác nghiệp đem đau khổ cho mình, cho người và cộng đồng xã hội.

Đại hiếu: Chí nguyện đại hiếu là chí nguyện thiêng liêng độ tận chúng sinh của mỗi người con trong cuộc đời này, xuất thế đạt đạo quyết độ tận đem lợi ích an lạc cho nhiều người.)

“Dịch Thanh, người to gan! Khụ khụ... Khụ khụ...”

Yến Hề Nùng hét lớn một tiếng, sau đó ho khan dữ dội, thờ hồn hèn đứng dậy. Cao Toàn nghe thấy động tĩnh, liền vội vàng chạy vào điện, Yến Hề Nùng vịn vào lưng ghế, trừng mắt phẫn nộ quát hần một tiếng.

“Ai cho người vào, mau rút đi cho trăm!”

Hần vừa nói vừa hất tất cả chung trà trên bàn xuống đất, chung trà văng tứ phía, trong đại điện rộng lớn vang lên tiếng loảng xoảng. Cao Toàn sợ tới mức run lên, vội khom người rời khỏi đại điện.

Yến Hề Nùng ngồi xuống giữa ghế, trừng mắt nhìn Khánh Nhiễm đang quỳ dưới đất, hần ho khan nửa ngày, mới hít một ngụm khí, lạnh lùng nói: “Chỉ dựa vào những lời người vừa nói, trăm đã có thể trị người tội đại nghịch bất kính.”

Khánh Nhiễm cúi đầu, khóe môi lại có ý cười: “Hoàng Thượng là quân chủ thánh minh.”

Nàng nghe Yến Hề Nùng hừ lạnh một tiếng, thì hơi ngẩng đầu, nói tiếp: “Thần chắc chắn sẽ thuyết phục được Nỗ Vương, khiến hần thúc đẩy chuyện nghị hòa của hai nước, xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Yến Hề Nùng lại nặng nề nhìn Khánh Nhiễm chăm chú, qua một lúc lâu, cuối cùng xua tay, nói: “Người đứng lên đi.”

...

Lúc Khánh Nhiễm trở lại Dịch phủ thì trăng đã treo trên ngọn cây, nhớ lại chuyện mình vừa làm trong Chung Dục điện, nàng chỉ cảm thấy trong lòng như có một tảng đá được thả xuống, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít.

Nhớ đến lời Lận Kì Mặc nói trước khi rời khỏi phủ, Khánh Nhiễm không khỏi bật cười. Lại nhớ đến chuyện sắp tới phải đến Thanh quốc, nàng cúi đầu, một mặt nghĩ tới công việc lớn nhỏ, một mặt sải bước đi vào trong viện, bước chân nhẹ nhàng hơn ngày thường rất nhiều.

Có lẽ do đầu óc đang bận suy nghĩ, khó tránh khỏi phân tâm, hoặc có lẽ khi con người cảm thấy thoải mái, mới dễ dàng sơ suất như vậy, nàng đi qua nguyệt môn trong nội viện, lại quên mất mấy ngày trước, nàng vừa bảo Hà lão bá xây một bức bình phong bằng đá ở nguyệt môn.

Trong viện không có đốt đèn, hơn nữa nàng lại đang cúi đầu, trầm tư suy nghĩ công việc, nên theo thói quen vẫn đi thẳng lên phía trước, mắt thấy đã sắp đụng đầu vào vách đá.

Lại vào lúc này, một chiếc bóng đen bỗng hiện ra từ bụi hoa bên cạnh nguyệt môn, nắm chặt lấy cánh tay của nàng.

“Lão gia, cẩn thận!”

Giọng nói kia mang theo một chút khàn khàn, không biết có phải vì gió thổi qua, nên mới có vài phần run rẩy như vậy hay không. Khánh Nhiễm giật mình, mờ mịt ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt đen láy như mực, đôi mắt cuộn cuộn cảm xúc kia, lại khiến nàng bỗng thấy bối rối, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6

“Lão gia, cẩn thận!”

Cổ tay bị nắm chặt, theo đó, một giọng nói khàn khàn mà khàn trương chợt vang lên, giọng nói kia mang theo một chút run rẩy, Khánh Nhiễm quay đầu, liền đối diện với một đôi mắt đen láy tinh anh, trong lòng nàng như có tiếng nói chợt biến mất theo cơn gió, run lên khe khẽ.

Nàng hơi sùng sốt, khẽ nhủ mảy mai. Chăm chú nhìn thẳng người trước mặt, dường như muốn từ đôi mắt đau buồn đó nhìn vào đáy lòng của hắn. Nam tử bị nàng nhìn không chớp mắt, nên có chút hoảng loạn, vội cúi thấp đầu.

Khánh Nhiễm hơi rũ mắt xuống, dời mắt nhìn bàn tay trong tay áo vẫn đang bị hắn nắm chặt của mình, có chút khó hiểu, khẽ nhủ mảy mai một cái, nàng lại ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: “Ngươi là hoa tượng trong phủ à? May mà có ngươi, nếu không ta đã đâm đầu vào bình phong rồi. Ngươi tên là gì?”

“Tại hạ... là Mạc Ngôn.”

Nam tử tự xưng là Mạc Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thấp giọng trả lời.

“Mạc Ngôn? Mạc Ngôn...” Mắt Khánh Nhiễm khẽ lướt qua ống tay phải trống không của Mạc Ngôn, nhìn chằm chằm gương mặt có vẻ hơi cứng ngắc của hắn, nhẹ giọng lầm bầm, dường như có chút trầm tư.

Mạc Ngôn chỉ cảm thấy giọng nói của nàng mang theo vẻ dò xét và suy ngẫm rõ ràng, hắn giật mình, vội ngẩng đầu lên, đã thấy ánh mắt sắc bén của Khánh Nhiễm đang rơi vào bàn tay nắm lấy cánh tay nàng của hắn. Hắn vội buông tay ra, lui ra sau một bước, lúc ngẩng đầu, lại thấy có một chiếc bóng trắng đứng trên hành lang cách đó không xa, đang nhìn về phía này.

Mạc Ngôn cúi thấp đầu, trầm giọng nói.

“Lão gia, tại hạ cáo lui.”

Hắn nói xong liền xoay người rời đi, Khánh Nhiễm cũng không ngăn hắn lại, nặng nề nhìn theo bóng lưng của hắn, thấy hắn nhanh nhẹn vòng qua nguyệt môn, nàng bỗng cất giọng.

“Ngươi cũng được Hà lão bá tuyển chọn từ Trường Du phủ à?”

Bước chân của Mạc Ngôn khẽ ngừng lại, xoay người đáp: “Vâng.”

Khánh Nhiễm phát tay, không nói thêm gì nữa, bước về phía hành lang mà Lận Kì Mặc đang đứng. Ánh trăng loang lổ, từ rất xa nàng đã cảm thấy hắn đang chau chặt mày, nhưng đến khi Khánh Nhiễm bước vào hành lang, đôi mắt người trước mặt lại hiện lên ý cười vui vẻ, làm nàng hơi giật mình.

Chẳng lẽ vừa rồi là nhìn lầm?

Lận Kì Mặc bước nhanh đến, tay áo nhoáng lên một cái, tự nhiên kéo lấy bàn tay đang buông thõng của Khánh Nhiễm, nắm thật chặt. Khánh Nhiễm không ngờ hắn lại làm thế, tim nàng khẽ đập rộn, hai má cũng hơi nóng lên.

Dường như Lận Kì Mặc cảm nhận được sự hồi hộp của nàng, hắn nhường mảy cười, hỏi: “Mệt rồi à? Không phải ta đã nói muội phải về sớm một chút, muội lại làm việc trễ đến vậy. Lúc ta không ở đây, mỗi ngày đều trễ thế này mới về sao?”

Tim Khánh Nhiễm loạn nhịp, vội trả lời: “Mấy ngày nay có nhiều việc, vài hôm nữa là buổi đại triều một năm một lần, đến lúc đó những quan viên trên ngũ phẩm từ các nơi sẽ đến kinh thành trình sổ sách, chịu thẩm tra, sự việc rất phức tạp. Nhưng mà Hoàng Thượng đã giao chuyện hộ tống công chúa đến Thanh quốc cho ta, nên chuyện ở Cửu Dương phủ có thể tạm thời thả lỏng. Đợi hai ngày khai báo này kết thúc, thì có thể thoải mái...”

Nàng nói một lúc, bỗng thấy kì lạ, cứ như vậy nói chuyện triều đình với hắn mấy ngày nay, nàng lại thấy thật tự nhiên. Những lời này, lại giống như lời của một thê tử làm việc bên ngoài cả ngày, khi về nhà, dưới bầu không khí ấm áp của gia đình, bèn lười nhát kể chuyện cho trượng phu nghe. Chuyện từ lớn đến nhỏ, khó dễ hay vui buồn, chỉ cần nói hắn biết, đã có thể khiến sự vất vả do làm việc cả ngày bay đi mất.

Cảm giác kì diệu như vậy, làm Khánh Nhiễm dừng câu chuyện, quay đầu sang nhìn, chợt đối diện với đôi mắt chứa ý cười vui vẻ của hấn. Khánh Nhiễm sùng sốt, cúi thấp đầu, khoe môi khẽ cong lên, cũng không nói thêm nữa.

Hai người nắm tay nhau, cùng nhau đi qua dãy hành lang uốn khúc, bốn phía tĩnh lặng, trăng sao trên màn trời thay phiên nhau tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Qua một lúc lâu, Lận Kì Mặc mới cúi đầu cười, nói: “Làm mình mệt mỏi như vậy, bản thân muội không đau lòng, nhưng cha mẹ, tỷ tỷ của muội trên trời sẽ đau lòng lắm. Họ sẽ oán trách ta không chăm sóc tốt cho muội.”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu cười khe khẽ, nét mặt chìm vào hồi ức, nhìn về phía những vì sao lấp lánh trên màn trời, nàng nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, họ đều rất thương yêu ta. Chuyện xảy ra trong nhà, mặc dù ta còn nhỏ, nhưng những kỉ ức quý giá này dường như đã khắc sâu vào đầu, mỗi khi nhớ tới đều như đang lướt qua trước mắt. Phụ thân rất thích tung ta lên thật cao, sau đó thì vung văng tiếp được, mỗi lần ta đều vui vẻ cười khanh khách. Mẫu thân sẽ làm món mà ta thích ăn nhất, mỗi khi ta gây họa, chọc phụ thân tức giận, mẫu thân đều biện hộ giúp ta. Tỷ tỷ sẽ hát cho ta nghe, may cho ta bộ y phục đẹp nhất, còn Tĩnh Viêm, hấn rất thích quấn lấy ta, nhưng chưa bao giờ để ta chịu bất kì thiệt thòi gì...”

Lận Kì Mặc khẽ chớp mắt, cười nhạt nhìn Khánh Nhiễm, hấn nhủ mảy nói: “Tĩnh Viêm? Thanh mai trúc mã à?”

Khánh Nhiễm thấy hấn đột nhiên mở miệng, thì ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hấn, đối diện với ánh mắt chứa vẻ ghen tuông của hấn, nàng hơi sùng sốt, khẽ mỉm cười. Sau đó mặt nàng lại có vẻ ảm đạm, nhìn bầu trời sao phía trước, nụ cười chưa sớt vô thức hiện lên khoe môi, rồi lan ra toàn bộ gương mặt.

“Đúng vậy, thanh mai trúc mã, nếu hấn còn sống, không biết chúng ta có thể như mọi người nghĩ hay không... cùng một chỗ.”

Khánh Nhiễm khẽ ngừng lại, chỉ cảm thấy lời mà Bạch Tĩnh Viêm nói lúc rời đi vẫn không ngừng vang vọng bên tai, hấn nói:

“Nhiễm Nhiễm, phải tiếp tục sống thật tốt.”

Nếu không phải vì nàng, nếu không phải vì liều mạng bảo vệ nàng, ngày ấy hấn đã có thể an tâm chạy trốn. Hốc mắt Khánh Nhiễm nóng lên, khẽ nghẹn ngào, nàng cười nói: “Khi còn bé ta rất tùy hứng, tiêu tử thói Tĩnh Viêm kia, lại cứ thích quấn lấy ta. Tính cách của hấn cởi mở, rất thích nói chuyện, thích giờ trò âm ỉ. Ta chê hấn phiền, luôn mắng hấn ấu trĩ, khi bức dọc thì nổi giận với hấn. Bây giờ nghĩ lại... thật ra ý vào chuyện hấn đối tốt với ta, mới dám làm như vậy. Cũng không ngờ người ấu trĩ, không hiểu chuyện vẫn luôn là ta...”

Khánh Nhiễm nhẹ nhàng chớp đôi mi ẩm ướt, nhìn gốc cây thông đỏ ở xa xa. Cây thông kia cao lớn hùng vĩ, đội trời đạp đất, mặc dù đã là cuối thu, nhưng nó vẫn kiêu ngạo đón gió nghênh sương, tán cây um tùm xanh biếc.

Khánh Nhiễm thở dài khe khẽ, lại nói tiếp: “Ngày ấy nếu không có Tĩnh Viêm, ta sợ đã sớm nạp mạng. Hấn so với người lớn hơn hai tuổi, nếu hấn còn sống, nhất định bây giờ cũng là một trang hào kiệt, diện mạo bất phàm. Ta còn nhớ Tĩnh Viêm thích ăn bánh hạt thông do mẫu thân ta làm nhất, có lần chúng ta cá cược, ta thua cuộc, tặng vật chính là phải theo mẫu thân học làm bánh hạt thông, tự tay làm cho hấn ăn. Nhưng ta lại giờ trò vô lại, hẹn ngày này qua ngày khác, khiến Tĩnh Viêm buồn bức giận đến mấy ngày. Bây giờ nghĩ lại, thật sự ta rất giận bản thân. Sau này ta thử làm bánh hạt thông rất nhiều lần, nhưng đều không làm được hương vị giống mẫu thân, có lẽ Tĩnh Viêm... nhất định rất thất vọng vì ta.”

Khánh Nhiễm nói xong, mới phát hiện không biết từ khi nào, Lận Kì Mặc đã buông tay nàng ra, vẫn chưa theo kịp bước chân của nàng, hấn đứng phía sau ba bước, yên lặng nhìn nàng. Nàng hơi sùng sốt, nhìn về phía hấn. Chân mảy hấn nhủ lại, dường như đang sầu lo chuyện gì, gương mặt trước nay luôn tràn đầy vui vẻ, lại bỗng có chút sợ hãi nhỏ.

Khánh Nhiễm rất ít khi thấy hấn như vậy, nàng không khỏi sùng sốt, cất giọng nói: “Sao vậy?”

Lận Kì Mặc bị lời nói của nàng làm hồi hồn, thấy ánh mắt nàng có vẻ dò xét, hấn liền nhếch miệng cười, sải hai bước lớn, khom người ôm ngang Khánh Nhiễm lên, hấn vung hai tay, ném nàng bay lên không trung.

Khánh Nhiễm chưa hoàn hồn, cơ thể đã bị ném lên thật cao, làn gió se lạnh trong đêm mùa thu tấp vào mặt, nàng lên tới điểm cao nhất, dĩ nhiên hiểu được tâm ý của hấn. Cơ thể rơi xuống phía dưới, nàng an tâm nhắm mắt lại, một đôi tay mạnh mẽ liền tiếp được cơ thể đang rơi xuống của nàng, sau đó lại tung nàng lên thật cao.

Trong lòng Khánh Nhiễm bỗng dâng lên cảm giác chua cay mà vui sướng, gương mặt hào sảng của phụ thân cùng gương mặt tuấn tú của nam tử trước mắt hợp lại làm một, lòng nàng được bao phủ trong cảm giác ấm áp, cuối cùng nhìn không được, cúi đầu nở nụ cười. Tuy không bằng nụ cười trong trẻo thích thú khi còn bé, nhưng tiếng cười kia, lại làm đôi mắt dịu dàng của nàng, một lần nữa dấy lên sự mong đợi và cố chấp đối với cuộc sống.

Bây giờ sau, thời tiết cuối thu trong lành, trời xanh như tủy, Khánh Nhiễm ở Trung Hòa điện bái biệt Tĩnh Đế và chúng quan thần văn võ, mang theo hạ lễ hộ tống Thừa Mẫn công chúa đến Thanh quốc chúc mừng tân Đế đăng cơ.

Trong lòng bách quan biết rõ, lần này đến Thanh quốc, trên danh nghĩa là chúc mừng, nhưng thực tế, Hoàng Đế Thanh quốc muốn qua hạ yến này, chọn công chúa của một nước để kí kết duyên Tàn Tán*.

(Duyên Tàn Tán: điển tích, có xuất xứ từ Tả truyện, nói về mối thông gia hữu hảo giữa hai nước. Chi tiết: xem tại đây)

Thừa Mẫn công chúa là con ruột của Thái hậu, là muội muội ruột thịt mà Thánh Thượng yêu quý nhất, lần này tới Thanh quốc, nếu thật sự có thể hòa thân, thì chắc chắn hai nước sẽ kết thành đồng minh. Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến Tĩnh quốc và biến động của triều đình về sau, cho nên các đại thần đều mở to mắt để chú ý động tĩnh của chuyến đi tới Thanh quốc này.

Vì là hộ tổng công chúa, cho dù không phải hòa thân, nhưng cũng là trường hợp vô cùng long trọng. Tóp tóp hộ vệ là không thể thiếu, ngoài ra còn có cung nữ đi theo, tính thêm vài triều thần trong Lễ Minh phủ, trùng trùng điệp điệp chừng hơn một ngàn người. Đúng giờ Thìn, đại đội rời khỏi hoàng thành, chậm rãi di chuyển tới Nam thành môn.

Bởi vì công chúa xuất thành, nên quân kinh kì đã sớm dọn sạch đường, một đường thuận lợi ra khỏi Nam môn, Khánh Nhiễm đi đầu hàng ngũ ở xa xa, thấy có hai người ghim cương ngựa đứng giữa quan đạo, nàng hơi sững sốt, giờ roi giục ngựa chạy tới đó.

Lận Kì Mặc thấy Khánh Nhiễm phi ngựa tới, thì nhướng mày cười, ánh Mặt Trời chiếu vào nụ cười kia, như tỏa ra ánh nắng ấm áp, chói lọi rực rỡ.

Khánh Nhiễm bị nụ cười của hắn làm tim thoảng đập thình thịch, nàng ghim ngựa đứng lại, nhướng mày nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Lận Kì Mặc nhếch miệng cười, thúc ngựa tới gần Khánh Nhiễm, lại gần nàng thấp giọng nói: “Tài tử Thanh quốc nhiều như mây, nghe nói mỹ nam tử cũng không ít, nếu ta không trông chừng muội cho kĩ, bị người không có hảo tâm lợi dụng thời cơ, chẳng phải là sẽ hối hận cả đời?”

Hắn nói xong, thấy Khánh Nhiễm tỏ vẻ quở trách, bèn chớp mắt vài cái, lại cao giọng cười: “Huống chi cảnh sơn thủy ở Thanh quốc nổi tiếng đứng đầu các nước, lần này Tứ lang phải hảo hảo lĩnh hội một phen.”

Trong lòng Khánh Nhiễm biết “người không có hảo tâm” mà hắn ám chỉ chính là Phượng Anh, không khỏi có chút buồn cười, nàng nghiêng đầu sang một bên, nhìn người đứng sau lưng hắn, khẽ nhủ thầm.

Thấy nàng như vậy, Lận Kì Mặc vội xoay người, cười nói: “Người tài giỏi khéo léo trong phủ của muội thật không ít, hôm qua ta mới biết Mạc Ngôn có thân thủ pha chế trà hương rất bản lĩnh. Muội cũng biết trước nay ta rất thích uống trà, lần này để hắn theo ta có được không?”

Khánh Nhiễm nhìn chằm chằm Mạc Ngôn đang cúi đầu, liếc mắt nhìn tay nải phía sau hắn, nửa ngày nàng mới cười nhìn về phía Lận Kì Mặc, nói: “Ta thật không biết ngươi trở nên thanh nhã như thế từ bao giờ? Mạc Ngôn muốn đi theo thì cứ đi đi.”

“Vâng, lão gia.”

Mạc Ngôn gật đầu trả lời, Khánh Nhiễm lại liếc mắt nhìn hắn một cái, thế này mới quay đầu ngựa, chạy về phía đại đội. Lận Kì Mặc quay đầu nhìn vai với Mạc Ngôn, nhủ thầm cười khế, rồi mới thúc ngựa đuổi theo Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm vừa đi tới trước đội, liền xoay người xuống ngựa chui vào xe, Lận Kì Mặc không hiểu nguyên nhân, bèn nhảy xuống ngựa, nói gót đi theo phía sau. Thấy mặt Khánh Nhiễm hơi trầm xuống, ngồi trên nhuyễn tháp bên trong xe, ánh mắt sắc bén nhìn mình chằm chằm, hắn không khỏi sững sốt, cười ha ha.

“Sao vậy?”

Khánh Nhiễm dời mắt nhìn ra ngoài xe, lạnh lùng nói: “Tại sao Mạc Chi Diễm lại biến thành Mạc Ngôn, và tại sao vẫn luôn đi theo ta, ta nghĩ Tứ lang có thể giải thích được vấn đề này, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuynh Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7

“Tại sao Mạc Chi Diễm lại biến thành Mạc Ngôn? Và tại sao vẫn luôn đi theo ta? Ta nghĩ Tứ lang có thể giải thích được vấn đề này, đúng không?”

Khánh Nhiễm nói xong, ánh mắt từ ngoài cửa sổ quay lại, nhìn Lận Kì Mặc chăm chú, ánh mắt mang theo vài phần tức giận, giống như đang im lặng chỉ trích hắn giấu diếm.

Lận Kì Mặc sững sốt, hắn nháy mắt hai cái, sau đó cười lấy lòng, khom lưng bước vào trong xe, đang muốn ngồi xuống giường, đã bị ánh mắt nghiêm khắc của Khánh Nhiễm nhìn chằm chằm, hắn hơi co vai lại, chu miệng, xoay người phát áo ngồi xuống tấm đệm mềm, vô tội nhìn Khánh Nhiễm, gương mặt tỏ vẻ khâm phục.

“Sao Nhiễm Nhiễm có thể phát hiện hắn là Mạc Chi Diễm? Nếu Nhiễm Nhiễm không nói, ta cũng không phát hiện ra đâu, bây giờ suy nghĩ một chút, hai người đó quả thật rất giống nhau. Haizz... Quả là nữ nhân mà Lận Tứ lang ta xem trọng, thông minh phi phàm.”

Khánh Nhiễm trừng mắt lườm hắn, hừ lạnh một tiếng: “Ngươi thôi chộc cười ta đi, chiêu này đối với ta vô dụng.”

Lận Kì Mặc lại không bị sự nghiêm nghị của nàng hù dọa, hắn ngửa mặt lên trời thở dài, lấy tay che mặt, nói: “Trời muốn diệt ta, nữ nhân ta ngưỡng mộ trong lòng lại mạnh mẽ như thế, đáng thương ta còn vui vẻ chịu đựng, bằng không, chẳng phải đã bị hành hạ tới chết sao? Đây chính là bệnh bất trị, xong rồi, xong rồi...”

Khánh Nhiễm thấy hấn tỏ vẻ hoảng sợ ôm lấy tim mình, khỏe mỗi nhện không được cong lên khe khẽ, nàng giả vờ tức giận đá hấn một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi có nói hay không!”

Lận Kì Mặc nghiêng người tránh một cước của nàng, phóng người lên ngồi xuống nhuyển thấp, ép Khánh Nhiễm tới cạnh cửa sổ, lúc này mới cười một tiếng, nghiêm túc nói: “Không phải ta không muốn nói cho muội biết, mà thật sự không thể nói. Sớm muộn gì, ta tin hấn sẽ tự nói với muội, hoặc là muội sẽ tự hiểu vì sao hấn lại như vậy. Điều ta có thể nói cho Nhiễm Nhiễm biết, chính là hấn không có ác ý, sẽ không làm hại muội.”

Khánh Nhiễm đối diện với đôi mắt sáng trong veo của hấn, hơi nhíu mày lại, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ có điều, ánh mắt đang dời sang phía ngoài cửa sổ làm như có chút trầm tư. Nàng suy nghĩ lại một lần, nhưng cảm thấy không có đầu mối, chân mày không khỏi càng nhíu chặt hơn.

Lận Kì Mặc thấy nàng như vậy thì khẽ lắc đầu, cười hỏi: “Muội vẫn chưa nói cho ta biết, làm thế nào muội phát hiện ra hấn là Mạc Chi Diễm?”

Khánh Nhiễm quay đầu lại nhìn hấn một cái, sâu xa nói: “Lúc hấn vừa nhập phủ, ta cũng không chú ý đặc biệt, chỉ cảm thấy hấn có chút khác thường. Buổi tối hôm ta suýt đụng đầu vào bức phù điêu, hấn đã chặn giúp ta, tuy không dùng khinh công, nhưng so với người thường động tác vẫn nhanh nhẹn hơn nhiều. Hơn nữa trên người hấn không có dáng vẻ của nô dịch, đã tự xưng là tại hạ, thì sao có thể xuất thân từ Trường Du phủ? Và lại lúc hấn nhìn thấy ta thì tâm trạng rất kích động, bàn tay nắm lấy cánh tay ta không chịu buông ra, lúc đó ta đã sinh lòng nghi ngờ.”

Giọng Khánh Nhiễm hơi ngừng lại, nhìn Lận Kì Mặc rồi nói tiếp: “Từ khi rời khỏi Tùng Mật cốc, ta đã loáng thoáng nghĩ có người luôn đi theo mình, võ công của người này không tệ, ta nghĩ hấn không có ác ý, nên vẫn không chú ý đến, chỉ nghĩ thầm sớm muộn gì hấn cũng sẽ lộ diện.”

“Cho nên đêm đó muội đã kết luận người vẫn luôn đi theo muội là Mạc Ngôn?” Lận Kì Mặc nhíu mày hỏi.

Khánh Nhiễm gật đầu: “Về phần kết luận hấn là Mạc Chi Diễm cũng không khó. Sau khi ta đến Tùng Mật cốc, người vẫn đi theo ta mới xuất hiện, khi ở Lục phủ, tuy ta không tiếp xúc với Mạc Chi Diễm, nhưng đã từng nhìn thấy bóng lưng của hấn, cũng biết hấn có đeo mặt nạ. Đêm đó sau khi ta quan sát Mạc Ngôn, thấy gương mặt hấn được phủ bằng một loại mặt nạ tương tự mặt nạ da người, tuy không nhận ra là dịch dung, nhưng nét mặt lại không linh hoạt. Đêm đó ta đã thấy kỳ quái, đôi mắt hấn nhìn ta chứa rất nhiều cảm xúc, nhưng gương mặt không có bất kì biểu hiện gì, sau đó ta quan sát kỹ, thì kết luận hấn đang đeo mặt nạ. Đầu mất một tay, đều có võ công cao cường, đều cần mang mặt nạ, với ba điểm này, đã đủ để nói rõ tất cả.”

Mắt Lận Kì Mặc sáng lên, liên tục gật đầu, gương mặt tỏ vẻ khâm phục, khen ngợi: “Đều nói Yến Hề Ngân có suy nghĩ tinh tế, ta thấy Nhiễm Nhiễm cũng không thua kém bao nhiêu. Nữ nhân mà Lận Tứ lang ta ngưỡng mộ quả thật tài giỏi. Nhưng sao muội lại khẳng định là ta biết chuyện này?”

Quả thật ai cũng thích nghe những lời êm tai, Khánh Nhiễm bị hấn tăng bốc, khẽ nhếch miệng, cười nói: “Ngươi cho rằng người khác đều là kẻ ngốc sao? Hôm đó ở Mật cốc, rõ ràng ta bị một loài rắn cực độc cắn, nhưng ngươi lại nói đó chỉ là rắn cỏ. Lúc đó ta không để ý, nhưng khi trở lại quân doanh kiểm tra vết thương, thì biết ngươi đang gạt ta. Huống chi miếng vải băng bó vết thương cho ta là vải đen, khi đó ngươi mặc bạch y, sao lại biến thành màu đen? Vừa nãy khi ngươi dẫn theo Mạc Ngôn, còn nói giúp hấn, ta đã nhớ tới việc này.”

Lận Kì Mặc sững sốt, ngày ấy đầu óc hấn hỗn loạn, quả thật đã quên mất miếng vải băng bó vết thương cho nàng được xé từ vạt áo của Mạc Chi Diễm. Hấn cười khổ một tiếng, thở dài nói: “Nhiễm Nhiễm lợi hại như vậy, xem ra sau này Tứ lang không thể nói dối nữa rồi.”

Khánh Nhiễm nhướn mày lườm hấn, Lận Kì Mặc vội chu miệng cười, lấy lòng nói: “Dĩ nhiên, bản thân Tứ lang cũng không muốn lừa gạt Nhiễm Nhiễm.”

Trong lòng Khánh Nhiễm thấy buồn cười, nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị, khinh thường liếc hấn một cái, nàng đứng dậy bước ra ngoài xe, một mặt lầu bầu nói: “Tiểu nhân nịnh nọt như ngươi, thật không biết đã lãnh binh thế nào.”

Nàng nói xong thì lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu, nhảy khỏi xe ngựa đang chạy như bay.

“Nha đầu chết tiệt kia.”

Phía sau truyền đến tiếng quát khê của Lận Kì Mặc, miệng Khánh Nhiễm khẽ nhếch lên, phóng người lên ngựa, hét lớn một tiếng chạy ra phía sau đại đội.

“Đẩy nhanh tốc độ, tối nay phải đến được Đồng trấn, không được có sai sót.”

Nàng vừa phân phó vừa giục ngựa chạy ra phía sau hàng ngũ, ánh mắt lướt qua Mạc Chi Diễm đang ngồi trên xe ngựa ở phía sau đại đội không xa, chân mày nhíu lại khe khẽ.

Rốt cuộc hấn là ai, tại sao mỗi lần nhìn nàng đều không thể không chế được cảm xúc? Lần đầu tiên gặp hấn ở Lục phủ, nàng đã cảm nhận được ánh mắt nóng rực khác thường của hấn, rốt cuộc là tại sao? Lúc đó nàng đang múa thương... Khoan đã, múa thương!

Khi đó, hình như nàng múa một chiêu Hồi Mã thương, sau đó liền cảm nhận được ánh mắt mạnh mẽ lạ thường đó! Lê nào... trong lòng Khánh Nhiễm bỗng lóe sáng, tay nàng vô thức siết chặt hơn, làm cương ngựa bị kéo căng. Chú ngựa dưới thân vung móng trước, hí dài một tiếng, đại đội hỗn loạn một trận, tất cả đều nhìn về phía bên này.

Khánh Nhiễm lại không hề phát hiện, chân mày nhíu chặt lại, lắc đầu dè dặt suy nghĩ ngu ngốc trong lòng, nàng cười đau khổ, lắc đầu, khẽ thở dài: “Sao có thể chứ... không đâu... không đâu.”

“Dịch Thanh, ngươi sao vậy?”

Một giọng nói quan tâm chợt vang lên, Khánh Nhiễm hồi thần, thấy Tô Lượm vội vã phi ngựa chạy tới, lo lắng hỏi thăm nàng.

Từ biên quan trở về, tiểu tử này đã bị Yến Hề Ngân phái theo nàng đến Thanh quốc, võ công và kiến thức của Tô Lượm đều không tầm thường, xưa nay đã là trợ thủ đắc lực cho Yến Hề Ngân. Lần này Yến Hề Ngân để hắn đi theo, có lẽ cũng vì muốn góp một phần sức giúp nàng.

Khánh Nhiễm mỉm cười, nàng còn chưa trả lời, xe ngựa của Yến Hề Mẫn đã chạy băng băng đến, dừng lại bên đường.

Yến Hề Mẫn nhìn Khánh Nhiễm, hơi nhíu mày, ân cần hỏi: “Dịch Thanh, ngươi không sao chứ? Sao lại trông buồn bực thế?”

Khánh Nhiễm sùng sốt, không ngờ chỉ thất thần một lát đã bị nhiều người nhìn thấy như vậy, nàng cười ngượng ngùng, lắc đầu nói: “Thần không sao, đa tạ công chúa quan tâm.”

Yến Hề Mẫn nhìn nàng một lúc, rồi gật đầu: “Không có việc gì thì tốt, sắc mặt ngươi hơi kém, có Tô Lượm đi theo đại đội rồi, ngươi nghỉ ngơi một lát cũng không sao.”

Khánh Nhiễm gật đầu đáp ứng, Yến Hề Mẫn buông rèm cửa sổ xuống, xe ngựa chậm rãi chạy đi, nàng nhìn về phía Tô Lượm, thấy gương mặt Tô Lượm bỗng hiện lên vài phần ngỡ ngàng và mất mát, vẫn chăm chú nhìn hướng xe ngựa chậm rãi đi xa.

Khánh Nhiễm hơi ngẩn ra, nhìn Tô Lượm nghiêng ngẫm, cao giọng gọi: “Tô Lượm?”

“Tô Lượm?”

“Hả?” Lúc này Tô Lượm mới hồi thần, nhìn về phía Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm nhường mày, không khỏi trêu ghẹo, nói: “Nghĩ gì thế, mê mẩn như vậy, không phải ngươi thích công chúa chứ?”

Không ngờ Tô Lượm lại quýnh lên, chân mày vặn chặt lại, hét: “Chuyện như vậy Dịch Thanh chớ nên nói bậy, Tô Lượm ta đã có ý trung nhân rồi.”

Khánh Nhiễm thấy hắn nóng nảy như vậy, thì không khỏi sùng sốt, nàng chợt sáng tỏ, ánh mắt lướt qua chiếc xe ngựa, quay đầu lại trêu chọc: “Không phải là nữ thích khách gì đó chứ?”

“Không sai, ta mới không thích nha đầu lỗ mãng đó, suốt ngày điên điên khùng khùng, một chút đáng về công chúa cũng không có. Huống chi lần này công chúa đi hòa thân, việc này liên quan đến hòa bình của Tinh quốc chúng ta, Dịch Thanh đừng nói bậy.” Giọng hắn có chút gấp gáp, nói xong liền giơ roi xông lên trước, làm bụi đất nổi lên cuộn cuộn.

Khánh Nhiễm nhìn bóng người đã khuất xa của Tô Lượm, chân mày không khỏi nhíu chặt.

Lời của hắn vừa rồi, lại giống như đang tự nói với chính mình, không phải Tô Lượm thật sự có tình cảm với công chúa chứ? Cũng không biết Yến Hề Mẫn nghĩ thế nào.

Lần này đến Thanh quốc, tuy nàng phụng hoàng mệnh, nhưng khi rời kinh, nhìn thấy Yến Hề Mẫn khóc thương tâm, trong lòng nàng cũng có chút áy náy và thương tiếc. Tuy nàng và Yến Hề Mẫn không tiếp xúc nhiều, cũng chưa nói đến chuyện tình nghĩa, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn yêu mến cô gái rạng rỡ như ánh Mặt Trời này. Mất thấy Yến Hề Mẫn tự mình đồng ý đến Thanh quốc, chỉ trong thời gian ngắn đã trầm tĩnh như vậy, trong lòng nàng không khỏi đồng cảm.

Nàng vốn nghĩ Yến Hề Mẫn không có người trong lòng, nàng xinh đẹp, nhưng không giống một tiểu thư khuê các, có lẽ Phụng Anh sẽ thích Yến Hề Mẫn, hai người có thể chung sống với nhau. Nhưng nhờ may, Tô Lượm và Yến Hề Mẫn lưỡng tình tương duyệt, vậy nàng nên làm gì bây giờ?

Khánh Nhiễm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã nhuộm màu tro, trầm nghĩ, chỉ mong đoạn đường này có thể thuận lợi, nghìn vạn lần đừng xảy ra rắc rối.

Đại đội của Khánh Nhiễm ngày đi đêm nghỉ, mười ngày sau đã ra khỏi Tinh quốc, tiến vào bên trong lãnh thổ của Thanh quốc, một đường thuận lợi, Khánh Nhiễm cũng dần thả lỏng thần kinh đang căng thẳng.

Hôm đó, đại đội đến được tòa thành lớn nhất ở biên cảnh phía bắc Thanh quốc – Khuyết thành, sắc trời đã tối, đại đội đóng quân bên ngoài thành, thành thủ của Khuyết thành đã sớm đón tiếp Thừa Mẫn công chúa đến dịch quán nghỉ ngơi.

Sau khi Khánh Nhiễm hộ tống Yến Hề Mẫn đến thu xếp ở dịch quán ổn thỏa, tiễn chân thành thủ, nàng liền sai bước đến tiểu viện đã được an trí cho mình. Một trận gió rét bỗng thổi tới, gò má hơi lạnh, Khánh Nhiễm sùng sốt, lúc ngẩng đầu, lông mi nàng run nhẹ nhẹ, bị vài hạt bụi trắng bám vào, đứng là tuyết rơi.

Trong vô thức, không ngờ mùa đông đã đến rồi, nhaoáng một cái đã qua một năm, bỗng nhớ hôm nay hình như là sinh thần của mình, bước chân Khánh Nhiễm khẽ ngừng lại, lắc đầu cười, nàng ngược nhìn bầu trời bao la, dường như thoáng ngừng trôi.

Nửa ngày, nàng thở dài một tiếng, bước vào gian phòng, vừa đi tới cửa, đang muốn đẩy cửa bước vào, hai mắt nàng bỗng híp lại, ánh mắt rơi vào kẻ nắm trên khung cửa. Mặt Khánh Nhiễm không thay đổi, đẩy cửa bước vào trong.

Vốn tướng Lận Kì Mặc đang ở trong phòng, nhưng vừa bước vào Khánh Nhiễm đã cảm thấy không đúng, trên bàn có một chiếc hộp nhỏ, hộp được đặt trong một bọc vải bố, chỉ mở ra một bên, lộ ra góc hộp. Nếu là Lận Kì Mặc, khi nghe thấy tiếng động, hẳn không cần phải bỏ chuyện đang làm dở, vội vã trốn đi như vậy.

“Ra ngoài!”

Khánh Nhiễm quát lạnh một tiếng, mắt nhìn chăm chú phía bên trong nội thất, bước từng bước tới gần nội thất tới tăm, nàng rút hàn kiếm trên thắt lưng, đến khi bước tới cạnh bàn, liền vung kiếm mở chiếc hộp nhỏ trên bàn ra.

Vừa liếc mắt nhìn, trường kiếm trong tay Khánh Nhiễm đã suýt rơi xuống đất, cơ thể khẽ lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Ăn Rất Nhiều Dấm Chua

Hàn quang lóe lên, chiếc hộp nhỏ trên bàn bị Khánh Nhiễm dùng một kiếm đẩy ra, ánh trắng sáng tỏ từ song cửa sổ trên mái nhà chiếu vào phòng, vừa vịn rơi trên chiếc hộp nhỏ kia, làm vật nằm bên trong hiện lên rõ ràng.

Đó là một hộp bánh điểm tâm, một hộp bánh còn tỏa ra hơi nóng, thậm chí Khánh Nhiễm có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoảng phát vào mặt, quen thuộc như thế, nhưng tựa như đã cách đây trăm nghìn năm, xa xôi, cũng xa lạ như vậy.

Bánh điểm tâm như một chiếc đĩa nhỏ, có năm cánh hoa đào, bên ngoài phủ một lớp đường trắng, ánh bạc lấp lánh dưới trăng, pha chút màu hồng nhạt, tựa như một đóa hoa đào nhẹ nhàng bay vào trong hộp, tỏa ra mùi thơm dịu ngọt. Chỉ nhìn thôi đã có thể tưởng tượng, nếu cắn một miếng, chắc chắn sẽ loáng thoáng cảm nhận được mùi thơm của hoa đào, hương vị cũng sẽ rất ngọt ngào mềm mại.

Suy nghĩ này tựa như trăm ngàn thứ ở dĩ vãng chọt xọc vào đầu Khánh Nhiễm, làm nó nổ râm ran, sau đó chính là cảm giác đau rất truyền tới từ cổ họng, các loại tâm trạng dâng lên từng đợt, khiến người ta không thể thở được. Khánh Nhiễm há to miệng, nhưng cuối cùng không thể phát được một âm thanh gì, chỉ còn những hình ảnh hỗn loạn không ngừng hiện lên trước mắt, cuối cùng dừng lại ở một hình ảnh, dần dần rõ ràng.

Nàng rất thích Hoa Đào tô, cũng giống như Tĩnh Viên thích Tùng Tử cao. Mỗi năm vào ngày xuân, mẫu thân sẽ dẫn nàng và tỷ tỷ đi hái hoa đào nhiễm sương sớm, làm ra những chiếc bánh Hoa Đào tô tươi ngon, hoa còn dư sẽ phơi nắng để khô, đựng trong một chiếc bình, mỗi khi nàng thèm ăn sẽ lấy ra làm cho nàng. Vào sinh thần mỗi năm, trên bàn càng không thể thiếu một đĩa bánh điểm tâm.

Tỷ Tỷ từng trêu chọc nàng, nói nàng nhất định là tiểu hoa đào tỉnh biến thành, vừa tỉnh vừa quái, còn thích ăn Hoa Đào tô như thế.

Năm ấy cũng là một ngày tuyết bay như vậy, lúc nàng đón sinh nhật bốn tuổi, Tĩnh Viên đã cầm một hộp gì đó, giống như dâng hiến châu báu, đột nhiên vọt đến trước mặt nàng.

“Nhiễm nhi, muội đoán xem trong này có gì nào?”

“Có gì hả? Chớ không phải là người biết sinh nhật của ta, nên mới đến tặng quà chứ gì? Mà sao lại bản như vậy, còn nữa, mặt mũi người bị làm sao thế? Chỗ đen chỗ trắng, xấu quá đi.”

“Nhiễm Nhiễm thật thông minh, chỉ mới đoán đã biết đây là quà sinh thần, nhìn nè! Đây là Hoa Đào tô mà ta đã cực khổ làm tới trưa đó, muội nếm thử xem.”

“Đây là thứ quý gì vậy? Đen sì, không phải là Hoa Đào tô đâu, ta không nếm. Tĩnh Viên thôi, người đừng hòng phá hoại hình tượng tốt đẹp của Hoa Đào tô trong lòng ta! Còn nữa, người là đại nam nhân mà lại chạy vào phòng bếp làm điểm tâm, xấu hổ quá đi!”

“Nhiễm nhi, tốt xấu gì thì Viêm ca đã tốn đến trưa để làm cho muội, muội nếm thử đi, ngon lắm. Thật đó, ta nếm thử rồi! Hơn nữa vì Nhiễm nhi muội muội ta mới phải đến nhà bếp. Không phải Nhiễm nhi thích ăn Hoa Đào tô nhất sao, mau nếm thử đi.”

“Không muốn không muốn, ta sẽ nói cho Bạch thúc thúc biết, nói người không làm chuyện đàng hoàng, không chịu tập võ cho tốt, lại đi phá phách!”

...

Trí nhớ xa xôi dường như đã khắc sâu trong đầu, chỉ một chút kích động sẽ phá tan tất cả, hiện lên rõ ràng trước mắt. Những lời nói vô âu vô lo của ngày bé, từng tiếng rõ ràng vang vọng bên tai, làm mất Khánh Nhiễm mờ mịt.

Nàng liệu mạng cắn răng, cố gắng ép nước mắt quay về, giống như sợ nước mắt sẽ làm mờ tầm nhìn, rất sợ hộp Hoa Đào tô này sẽ biến mất trước mắt, sẽ trở thành ảo giác không thể nhìn thấy nữa.

Khánh Nhiễm chậm rãi bước về phía bàn nhỏ, ngón tay run run chạm vào hộp bánh điểm tâm, đúng lúc này, bên trong nội thất bỗng truyền đến một âm thanh, Khánh Nhiễm chợt hoàn hồn, mắt nhìn thẳng vào nội thất.

Một chiếc bóng đen bỗng nhanh nhẹn hiện lên, tiếng cửa sổ bị đẩy ra cũng truyền đến, có người phá cửa sổ chạy ra ngoài. Khánh Nhiễm buông tay ném trường kiếm xuống đất, lao ra khỏi phòng, gần như gào lên hét lớn một tiếng.

“Bạch Tinh Viêm, huynh đứng lại đó cho ta!”

Chiếc bóng đã thấy sắp lao ra khỏi tiểu viện kia chợt ngừng lại, đứng bất động ở cửa viện. Gió lạnh thổi vào tiểu viện, lướt qua ống tay áo bên phải trống rỗng của người nọ, làm nó bay lên phấp phất.

Khánh Nhiễm nhìn bóng lưng cương cứng kia, tay áo tung bay, chỉ cảm thấy người nọ như xé nát tim nàng mà nhảy vào, hung hăng róc một lớp thịt sâu hăm trên ngực nàng, máu chảy ràn rụa.

Hai người cứ đứng bất động như vậy, tuyết rơi ngày càng nhiều, cũng tung bay nhanh hơn, vùi lấp tất cả, rơi thành một lớp trắng xóa xuống đầu vai của hai người. Lúc này, Khánh Nhiễm mới chậm rãi đi về phía chiếc bóng ở cửa viện, từng bước một, ngay cả tiếng bước chân chậm rãi cũng dường như phát ra âm thanh run rẩy.

Tiếng đập tuyết lộp bộp truyền đến, Bạch Tinh Viêm giật mình, cơ thể nhoáng lên, muốn nhấc chân, phía sau lại truyền đến tiếng la ghen ngào của Khánh Nhiễm.

“Tên thói tha! Có bản lĩnh thì trốn ta cả đời!”

Chân phải hơi nhấc lên của Bạch Tinh Viêm vẫn ngừng lại như vậy, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, hai hàng nước mắt nóng hổi trượt khỏi khóe mắt, lặng lẽ nhấp vào trong tuyết trắng, rơi xuống tạo ra tiếng lộp bộp.

Tiếng bước chân dừng lại, hần chậm rãi xoay người. Dưới làn tuyết bay lạnh lẽo, Khánh Nhiễm đứng trước gió, mái tóc đen nhánh bị gió thổi bay tán loạn, cả người tỏa ra một cảm xúc mãnh liệt bị kiềm nén. Xót đến khinh cuồng, đau đến si cuồng, phẫn đến chấp cuồng, lại vui đến phát cuồng.

(Khinh cuồng, si cuồng, chấp cuồng, phát cuồng: các mức độ thể hiện sự mãnh liệt trong tình cảm, từ nhỏ cho đến lớn)

Tâm trạng thay đổi như vậy, nàng lẳng lặng đứng trong gió tuyết nhìn hần, ngay cả ánh mắt cũng rất bình tĩnh, nhưng từ đôi mắt trong vắt đó, hần lại rõ ràng thấy được rất nhiều thứ. Lưng nàng thẳng tắp, cả người có một khí chất lâm liệt không sợ gió sương, thế nhưng hần lại nhìn thấy sự ỷ lại hiện lên trong đôi mắt nàng.

Nàng đã từng là tiểu cô nương của hần, cho dù bây giờ nàng đã vang danh thiên hạ thế nào, uy danh hiển hách thế nào, cho dù tình yêu của nàng thuộc về nơi nào khác, nhưng cũng không thay đổi được thứ tình cảm mộc mạc và hồn nhiên nhất của hần và nàng năm đó, không thể thay đổi chuyện nàng ỷ lại hần, cũng không thể thay đổi sự áy náy của hần đối với nàng, tình yêu thương và sự đau xót.

Bạch Tinh Viêm nuốt xuống vị chua chát trong yết hầu, chậm rãi bước về phía Khánh Nhiễm, chần ở đầu gió, vờn bàn tay trái run rẩy, từ từ chạm vào lọn tóc dài bị gió tấp vào gò má của Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm nhìn hần chăm chú, không hề chớp mắt, ngay tại lúc hần sắp chạm vào sợi tóc của nàng, nàng liền giơ tay lên cầm chặt lấy tay hần, siết thật chặt. Hơi ấm truyền đến, làm nàng không thể kiềm nén được nữa, nước mắt không một tiếng động rơi xuống, rồi không ngừng trào ra ngoài, dọc theo cảm nhập vào trong làn tuyết trắng xóa, thấm ướt nó tạo thành một hõm tuyết sâu hoắm.

“Nhiễm nhi...”

Nụ cười pha chút đau thương, hoài niệm, vui mừng, phiền muộn... hiện lên khóe môi của Bạch Tinh Viêm, hần khóa chặt đôi mắt Khánh Nhiễm, nhẹ nhàng gọi nàng.

Tiếng gọi của hần như sấm sét đột nhiên xé ngang chân trời, Khánh Nhiễm đột ngột nhào lên trước, ôm lấy hần, dùng hết sức đâm vào lưng của hần, nước mắt như dòng sông vỡ đê tuôn ràn rụa, động tác của nàng làm tuyết đọng trên đầu vai hần rơi xào xạc, hòa vào những giọt nước mắt trong suốt, không rơi xuống đất.

Tròng mắt Bạch Tinh Viêm đỏ ngầu, đón lấy những cú đâm dữ dội của nàng, nhận lấy sự điên cuồng của nàng lúc này, hần vờn tay trái ôm chặt lấy nàng. Lúc nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống, làm da thịt bông rớt, hòa tan băng tuyết đọng trên đó.

Lại vào lúc này, trong khoảng sân đối diện tiểu viện, một chiếc bóng trắng đã lặng lẽ lui về phòng, chậm rãi khép cửa lại.

Khánh Nhiễm ra sức đánh, từng chưởng từng chưởng đánh vào tấm lưng dày rộng của Bạch Tinh Viêm. Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, đến khi mệt mỏi, nàng mới từ từ giảm lực đạo, từ từ ngừng lại, vờn hai tay dùng sức ôm lấy hần.

Đột nhiên, nàng đẩy mạnh Bạch Tinh Viêm ra, giơ tay lướt qua mép tai hần, chuẩn xác tìm được lớp nõi.

Tiếng xẹt khe khẽ cắt ngang đêm tuyết, Bạch Tinh Viêm chỉ cảm thấy mặt bỗng lạnh lẽo, hần thật không ngờ Khánh Nhiễm lại hành động bất ngờ như vậy. Hần ngẩn ra một lúc, sau đó liền hét một tiếng, giang rộng bàn tay trái che đi gương mặt bị bại lộ trước mắt Khánh Nhiễm.

Khánh Nhiễm cũng chấn động, cơ thể khẽ lung lay một cái, nàng bỗng giơ tay lên, bịt chặt tiếng khóc thảng thốt đang bật khỏi miệng mình. Đứng trước ánh mắt mờ mịt bi thương của nàng, Bạch Tĩnh Viêm chợt cảm thấy cả người lạnh toát, vội xoay người rời đi.

Khánh Nhiễm nhất thời không đề phòng, vẫn đứng sững sờ một chỗ, lúc hoàn hồn thì hần đã đi hơn mấy bước. Nàng cuống lên, vội sai bước đuổi theo, nhưng chỉ vừa cất bước, bàn chân vốn đã đông cứng liền truyền đến cảm giác đau buốt như kim châm, nàng không còn sức lực, ngã mạnh xuống nền đất.

Bạch Tĩnh Viêm nghe thấy tiếng vang, giật mình vội vàng xoay người lại, hần sai vài bước tới chỗ nàng, quỳ một gối nâng Khánh Nhiễm dậy, lo lắng hỏi.

“Có sao không!?”

Khánh Nhiễm ngẩng đầu, nhìn hần ngơ ngác, gương mặt ấy vừa buồn bã, vừa chan chứa tình thương, trong gió lạnh hần thổi ra khí trắng, từng luồng từng luồng làm mờ tầm mắt nàng, nước mắt lại tan vỡ, làm phỏng cả ngón tay hần.

Khánh Nhiễm chậm rãi giơ tay lên, chạm vào những vết sẹo đan xen trên mặt hần, run giọng khe khẽ hỏi: “Mười hai năm qua, sao huynh vẫn ngốc như vậy... Đây là lý do huynh cố chấp tỏ vẻ không quen biết ta sao? Cái tên thối tha này!”

Khánh Nhiễm nói xong, làm như chợt nghĩ đến điều gì, nàng bỗng đứng lên, nắm lấy hai cánh tay của Bạch Tĩnh Viêm, dùng sức xé ống tay áo bị buộc chặt phần cổ của hần, kéo mạnh tay áo lên, thấy phía trên không còn thêm vết thương chằng chịt nào nữa, thế này mới thở dài một hơi.

Ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sâu thẳm như đầm nước, ẩn chứa dòng chảy đau thương mơ hồ của hần, Khánh Nhiễm nghẹn ngào, nhào vào lòng Bạch Tĩnh Viêm, nắm chặt lấy hông hần, không nên được nữa, lớn tiếng khóc òa.

Nàng nằm trước ngực hần khóc thảm thiết, cơ thể run rẩy kịch liệt, Bạch Tĩnh Viêm chỉ cảm thấy khoe mát nóng lên từng cơn, hần vươn tay kéo tiểu cô nương của mình vào trong ngực, thay nàng chặn gió tuyết, từ từ nở nụ cười. Nụ cười kia loan đến những vết sẹo chằng chịt trên gương mặt, nhưng lại vô cùng xúc động.

Khánh Nhiễm ôm hần thật chặt, để mặc nước mắt thấm ướt lớp áo trước ngực hần. Mười mấy năm qua, nàng vẫn luôn dựa vào chính mình, từ lúc vào quân doanh, càng nỗ lực để mình có thể gánh vác, trở thành chỗ dựa cho những binh sĩ bên dưới, trở thành trụ cột cho mọi người trong quý phủ. Đối mặt với bất kì người nào, bóng lưng nhỏ gầy của nàng cũng chưa bao giờ chịu khom xuống, dù là Lận Kì Mặc, cũng không thể khiến nàng buông bỏ hoàn toàn.

Chỉ có lúc này, chỉ có người trước mặt này, chỉ có cái ôm này, mới có thể khiến nàng trở lại những năm tháng ngây thơ đơn thuần của mình, dung túng để bản thân rơi lệ trút lòng khi vui sướng, không do dự gì mà làm nũng.

Giữa khung trời trắng sao huyền ảo bao la, dù nơi này không có tình cảm mãnh liệt lúc bắt đầu, nhưng lại có một ánh mắt tin tưởng và ấm áp giữa mùa đông lạnh giá, tựa như chỉ cần nhắm mắt, thì có thể trở lại những năm tháng vô âu vô lo, có thể trở lại làm một tiểu nha đầu tùy hứng lỗ mãng, đứng trước mặt hần dương nanh múa vuốt.

Mười hai năm qua, nàng đã tưởng âm dương xa cách, sinh tử không thể thấy được nữa, mà giờ khắc này nằm trong ngực hần, dù thời gian qua hai người đã trải qua chuyện gì, không cần hỏi, cũng không cần nhiều lời, Tĩnh Viêm vẫn là Tĩnh Viêm.

Dù thế sự có đổi thay thế nào, dù có một ngày mỗi người tìm được tình yêu của mình, ngay cả sau này con cháu đầy đàn, tóc bạc răng rụng, thì Khánh Nhiễm biết, Tĩnh Viêm vẫn mãi là Tĩnh Viêm luôn nuông chiều nàng, luôn yêu thương nàng. Mà nàng, cũng sẽ mãi mãi là Nhiễm nhi muội muội trong lòng hần.

Chẳng biết tuyết đã dần ngừng từ khi nào, Khánh Nhiễm nằm trong lòng Bạch Tĩnh Viêm, tiếng khóc òa cũng từ từ chuyển thành nước nức, dần dần không còn âm thanh nữa. Nàng chỉ lẳng lặng tựa đầu vào ngực hần, lắng nghe tiếng tim đập tràn đầy sức sống đó.

Bạch Tĩnh Viêm lẳng lặng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc rối bời của nàng, hần cười khẽ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Cơ thể Khánh Nhiễm run lên, nước mắt lại tuôn ra. Từ khi thân nhân rời đi, trong thiên hạ này đã không còn ai biết được sinh thần của nàng nữa, mười hai năm qua, lại nghe được câu nói này, Khánh Nhiễm chỉ cảm thấy như đã cách cả một đời.

Ngay lập tức, nàng ngẩng đầu, dùng ống tay áo lau vệt nước trên mặt, phẫn khởi, nhẹ giọng nói: “Tĩnh Viêm, thật là huynh sao? Thật là huynh sao?”

Bạch Tĩnh Viêm khẽ mỉm cười, giơ tay sửa lại sợi tóc rối bên tai nàng, nặng nề gật đầu: “Nha đầu ngốc...”

Mắt Khánh Nhiễm sáng lên, thoát cười hài lòng, giống như trẻ con nắm lấy tay Bạch Tĩnh Viêm, nói lạnh lạnh: “Ta biết huynh sẽ không bỏ ta một mình, ta biết mà!”

Bạch Tĩnh Viêm cười dịu dàng, thương tiếc nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng nói tiếp: “Là ta sai, ta không nên nhiều năm như vậy mới tìm được muội, là ta không tốt.”

Gương mặt gầy gầy mang theo những vết sẹo chằng chịt của hần hiện lên nụ cười yên bình nhàn nhạt, ngũ quan vẫn có thể thấy được bóng dáng của thiếu niên, nhưng vẻ mặt kia đã không phải là Tĩnh Viêm mà nàng quen thuộc nữa.

Nụ cười của Tĩnh Viêm rất rực rỡ, mang theo sự nghịch ngợm đáng ghét, vĩnh viễn sẽ không trầm tĩnh như vậy. Tính cách của Tĩnh Viêm thoải mái, sang

sáng, luôn vui vẻ dễ gần. Nhưng Mạc Chi Diễm của hiện tại, trong ấn tượng của nàng, là một nam nhân lạnh lùng đơn độc, luôn mang theo vẻ xa cách và thể lương.

Nhưng dù là tiểu tử thối của ngày trước, hay là Tĩnh Viêm đang ôm nàng, lặng lẽ dỗ dành nàng như ca ca của bây giờ, đều khiến Khánh Nhiễm cảm nhận được tình thân ấm áp. Mười hai năm qua, lần đầu tiên nàng thật lòng cảm kích trời xanh, cảm ơn ông trời đã để Tĩnh Viêm còn sống, cảm ơn ông ta đã không để nàng đơn độc một mình.

Nhất định Tĩnh Viêm phải chịu rất nhiều đau khổ thì tính cách mới có thể thay đổi hoàn toàn như vậy, đang lúc vui vẻ, cảm giác tự trách chột đáng lên. Năm đó nàng không nên tin những lời xằng vặc của đám binh lính kia, không nên mãi nghĩ đến thi thể của phụ mẫu mà dễ dàng tin rằng hắn đã chết.

Lẽ ra nàng phải xuống chân núi tìm hắn, nếu khi đó nàng có thể giữ một chút hi vọng, chạy xuống vách núi tìm hắn, có lẽ bọn họ đã không phải đơn độc nhiều năm như vậy.

Khánh Nhiễm vuốt nhẹ gương mặt của Bạch Tĩnh Viêm, không dần được vị chua chát trong lòng, nàng không muốn làm hắn buồn, nhưng lại không tìm được muốn biết, nàng khẽ cắn môi, cuối cùng run giọng hỏi hắn: “Mấy năm nay huynh sống thế nào? Huynh đã đi đâu?”

Dường như Bạch Tĩnh Viêm cũng hiểu được suy nghĩ của nàng, hắn vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi, sau đó xé một miếng vải bố hình vuông trên vạt áo, vo phần tuyết rút bên cạnh thành một nắm nhỏ, lấy vải bọc lại, rồi dùng cái khăn đã bọc tuyết kia thoa lên đôi mắt sưng đỏ của Khánh Nhiễm, hắn đáp một cách dịu dàng:

“Khoan hãy hỏi ta, tuy trông ta có vẻ chịu không ít khổ, nhưng thật ra chẳng bao nhiêu. Muội đừng hiểu lầm, những thứ này đều là vết tích còn lưu lại lúc ta rơi xuống vách núi, lúc đó ta trọng thương, mặt và cánh tay không được chữa trị kịp thời, miệng vết thương bị viêm, nên mới để lại vết thương nặng như vậy. Ta là nam nhân, nẩy thứ đó thì có đáng gì. Muội cũng biết đấy, ta là nghĩa tử của Lục lão tướng quân, vào năm đó... Linh Lung phát hiện ta nằm hôn mê trong cốc, sau đó đem ta về Mật Cốc, mấy năm nay nghĩa phụ và Linh Lung đối đãi với ta rất tốt, ta không phải chịu khổ gì cả. Trái lại là muội, lúc nhỏ là bảo bối trong nhà, đột ngột phải xa chúng ta, mấy năm nay muội đã đi đâu? Có chịu khổ nhiều không?”

Trong lòng Khánh Nhiễm biết hắn đang an ủi mình, nàng vội đón lấy cái khăn tuyết trong tay hắn, cười thoải mái, cố nén sự đau lòng xót thương khi nãy, cười đáp: “Tĩnh Viêm ca ca quên rồi sao, chẳng phải mọi người đều gọi ta là tiểu quý à, sao ta có thể chịu khổ được chứ? Huống hồ ta cũng gặp được rất nhiều người tốt nha. Năm đó rời khỏi Khánh thành, ta chợt nhớ đến Hoàng Thạch Lão Quái mà phụ thân từng nói, bèn lên đường đến Vân Đăng Sơn bái sư học nghệ, nào ngờ có thể gặp được sư phụ ngay. Sư phụ rất thích ta, lão là một ông già rất hiền lành, đối với ta cực kì tốt, mấy năm nay ta mới là người chẳng phải chịu khổ gì cả.”

Hai người mặt đối mặt, mỗi đều cố hiện lên nụ cười khiến đối phương thoải mái. Bỗng hai người cũng hiểu được tâm ý của nhau, chợt nhìn nhau bật cười, đôi tay càng nắm chặt vào nhau hơn. Khánh Nhiễm từ từ ngừng cười, nhìn Bạch Tĩnh Viêm.

“Nói mới biết, mấy năm nay ta và Tĩnh Viêm ca ca ở rất gần nhau, chỉ cách mấy ngọn núi mà thôi, không ngờ chúng ta lại để vụt mất nhau nhiều năm như vậy.”

Bạch Tĩnh Viêm cũng cảm thán, thở dài khe khẽ: “Phải, năm nào ta cũng ra khỏi cốc để tới Chiến quốc tìm muội, lần nào cũng đi qua Vân Đăng Sơn, quả thật là ông trời thích trêu đùa muội và ta.”

“Không sao, bây giờ đều tốt cả rồi.”

Khánh Nhiễm nói xong thì chổng đất đứng dậy, nhưng tay phải vẫn nắm chặt lấy Bạch Tĩnh Viêm, dắt hắn đi về phía phòng mình, cười thật vui vẻ: “Mười hai năm rồi ta chưa được ăn Hoa Đào tô, ta phải nếm thật kĩ điểm tâm mà Tĩnh Viêm ca ca làm mới được, trông ngon lắm đấy. Hôm nay là sinh thần của ta, nếu không mau chúc mừng sẽ qua giờ mất. Tĩnh Viêm, ta nói cho huynh nghe, ta cũng học được cách làm Tùng Tử cao rồi đấy, tuy là không ngon như nấu thân làm, nhưng mà Tĩnh Viêm ca ca nhất định phải nếm thử ta đó nha, sau này ta sẽ làm cho huynh ăn, cho dù không ăn được huynh cũng phải cố vù ta đó, nhưng ta biết chắc chắn huynh sẽ nói ngon lắm ngon lắm cho xem.”

Bạch Tĩnh Viêm để mặc nàng kéo mình đi, lắng nghe giọng nói vui vẻ của nàng bên tai, khoe mẽ hắn cũng ẩn chứa ý cười, đắm chìm trong cảm giác tương phùng hạnh phúc vô hạn này.

Hai người đều không chú ý đến căn viện ở đối diện, một cánh cửa sổ nhỏ đã nhẹ nhàng đóng lại ngay sau đó, dường như còn có tiếng than thở khe khẽ từ từ truyền đến, cuốn vào tuyết, dần dần không nghe thấy nữa.

.....

Trận tuyết đầu đông tung bay suốt hai canh giờ, hôm nay trời quang đãng hẳn, bầu trời tươi sáng, có chút ánh nắng ấm áp trong mùa đông, hết như tâm trạng của Khánh Nhiễm, ấm áp dào dạt.

Nhưng có mấy nhà vui thì phải có mấy nhà buồn, câu này quả thật không sai chút nào. Mấy ngày gần đây Lận Kì Mặc rất khó chịu, tâm trạng đã buồn bực tới cực điểm.

Đã gần ba ngày, dường như Khánh Nhiễm chẳng chịu rời khỏi Tĩnh Viêm ca ca của nàng dù chỉ một tấc, lúc nào cũng đứng cạnh nhau, thậm chí là ban ngày, dù có dẫn tới ánh mắt dòm ngó của mọi người nàng cũng chẳng bận tâm.

Đại đội vẫn tiếp tục đi theo lộ tuyến đã được vạch trước, mắt thấy chính Ngọ đã lên, Tô Lượng đi đầu đội ngũ đã phát tay phải lên, ra hiệu cho đại đội dừng lại nghỉ trưa.

Lận Kì Mặc buồn bực ghì chặt dây cương, cho chú ngựa dừng lại, hấn vron tay vuốt nhẹ chiếc bờm trước trán của Tiểu Bạch, chân mày lại bắt gặp nhú chặt lại.

“Này, tên quý đáng ghét, nguoi lại đây.”

Một giọng nữ trong vắt chọt truyền đến, Lận Kì Mặc hừ khê một tiếng mới lười biếng quay đầu sang nhìn, đúng là cô ả Yên Hề Mẫn đang vén màn xe ngoắc tay gọi hấn.

Hai người vốn đã không hợp nhau, Yên Hề Mẫn không ưa Lận Kì Mặc, Lận Kì Mặc cũng chẳng buồn để tâm tới Yên Hề Mẫn làm gì.

Hôm mà Yên Hề Mẫn phát hiện Lận Kì Mặc cũng ở trong đội ngũ, nàng ta đã trừng mắt lườm hấn mấy lần, đã qua rất nhiều ngày, hôm nay là ngày đầu tiên Yên Hề Mẫn chủ động gọi hấn, tuy là cách xưng hô không được tốt lắm, nhưng Lận Kì Mặc cũng biết nàng ta có chuyện gì đó, dù không muốn trả lời, cũng chỉ đành bĩu môi một cách hồ hững, rồi giục ngựa đi về phía nàng ta.

“Xin hỏi công chúa điện hạ, gọi bổn thiếu gia vì việc gì?”

Tâm trạng của Yên Hề Mẫn vốn cũng không tốt, bây giờ lại thấy hấn lạnh nhạt như vậy, cục tức trong lòng liền được dịp dâng lên, nàng ta nhú mày quát: “Lớn mật, dám hành xử vô lễ với bổn công chúa như thế, nguoi không sợ bổn công chúa tông nguoi ra khỏi đại đội à?!”

Lận Kì Mặc nhếch miệng, bây giờ mới nhìn về phía Yên Hề Mẫn, nói một cách chậm rãi: “Ta nói này công chúa điện hạ cao quý, nơi này đâu phải là lãnh thổ của Tinh quốc các cô, nói cho cùng đây là quan đạo của Thanh quốc, cũng đâu có quy định là chỉ có người Tinh quốc mới có thể đi được, ta chỉ là người Lân quốc tiện đường đi qua thôi, mặc dù tương lai công chúa ngài có thể là Hoàng hậu của Thanh quốc, nhưng bây giờ ngài còn chưa phải mà, ngài đó nha, vẫn nên tiết kiệm chút tinh lực cho mình đi.”

Yên Hề Mẫn vốn đã khó chịu chuyện hòa thân, bây giờ nghe hấn nói vậy càng thấy tức giận hơn, người khê run lên, trong lòng càng căm ghét gương mặt tuấn tú trước mắt mình, muốn vung roi để lại vài vết máu trên cái mặt đó. Nhưng nghĩ đến chuyện mà mình muốn hỏi hấn nàng bèn hít sâu hai hơi để áp chế lửa giận, lạnh lùng nói:

“Nguoi có biết tại sao Dịch Thanh lại đối tốt với nguoi kia vậy không?”

Lận Kì Mặc nhìn theo tầm mắt của Yên Hề Mẫn, trên tảng đá lớn cách đó không xa, Khánh Nhiễm đang đóng vai Bạch Tĩnh Viêm ngồi dưới một gốc cây đại thụ. Bạch Tĩnh Viêm vừa muốn tháo túi nước trên thắt lưng xuống, Khánh Nhiễm đã vội cầm túi của mình, vừa cười vừa lắc chiếc túi trong tay, không biết nàng nói gì với Bạch Tĩnh Viêm, hai người lại nhìn nhau cười.

Cảnh tượng thế này nhìn nhiều ngày qua còn chưa đủ sao? Nhìn đến mức mắt Lận Kì Mặc đã đỏ cả rồi!

Lận Kì Mặc vốn đã ghen một bụng tức, mấy ngày nay mỗi khi hấn đến gần Khánh Nhiễm, lần nào cũng bị nàng đối xử qua loa có lệ. Mắt thấy người thương trong lòng ngày nào cũng đi theo nam nhân khác, còn trò chuyện vui vẻ, cử chỉ thân mật, thì ngực hấn lại thấy khó chịu như bị mèo cào.

Hấn vẫn không nghĩ mình là một nam nhân hẹp hòi, nhưng bây giờ mới biết làm một nam nhân rộng lượng mới là sai lầm. Cái gì gọi là tự làm tự chịu, bây giờ hấn đã thực sự thấu hiểu.

Vài ngày trước, hấn còn tự chủ động đi tìm Mạc Chi Diễm, trao cho hấn ta cơ hội để cùng tới Thanh quốc. Bởi vì trong lòng hấn biết Nhiễm Nhiễm cần Bạch Tĩnh Viêm, chính hấn cũng bị cảm động sâu sắc trước tấm lòng mà Bạch Tĩnh Viêm dành cho Nhiễm Nhiễm.

Hấn nghĩ cái gì của mình cuối cùng cũng là của mình, hơn nữa đối với cô gái mình yêu, thì càng phải biết nghĩ cho nàng, không nên lấy tình yêu làm lí do để làm những việc không quang minh chính đại. Vả lại, hấn đường đường là nam nhi, dãi nắng dầm mưa trên chiến trường, lẽ nào khi đứng trước ái tình lại lo lắng sợ hãi, ngay cả việc cạnh tranh một cách công bằng cũng không dám? Đó không phải là Lận Tư Lang hấn.

Nhưng bây giờ hấn lại hối hận, mấy ngày trước thấy cách đối đãi của Nhiễm Nhiễm với mình đã thay đổi, thậm chí còn có vẻ yêu mến, nhưng hiện tại lại đảo ngược hoàn toàn! Là do hấn quá đề cao bản thân, tự cảm đá đập lên chân mình, đánh giá thấp tình cảm thanh mai trúc mã nhà nguoi ta.

Nhìn Nhiễm Nhiễm bây giờ vây quanh Bạch Tĩnh Viêm cả ngày, từ ba ngày trước hấn đã đổ kị, đến hôm qua thì phát điên, rồi đến hôm nay, sớm đã bạo phát tới cực hạn. Lúc thì hấn muốn gào thét, lúc lại lắc đầu cười nhạo bản thân quá nhỏ mọn, lúc lại lo lắng không yên, cảm thấy rõ ràng bây giờ mình đang rơi vào hoàn cảnh xấu... Cứ như vậy trăm mối cảm xúc rồi ren không biết đã xoay chuyển trong lòng bao nhiêu lần, nếu cứ tiếp tục thế này thì không đợi đến Thanh quốc, có lẽ hấn sẽ phát điên mất.

Hấn đưa mắt nhìn hai kẻ đang nhìn nhau cười ở cách đó không xa, đầu mày nhú lại, hai tay nắm chặt, dường như đã không thể nhịn được nữa.

Yên Hề Mẫn cũng nhìn hai kẻ Khánh Nhiễm, nửa ngày không thấy Lận Kì Mặc trả lời, nàng ta không kiềm được quát lạnh: “Nguoi có nói không hả?”

“Làm sao ta biết!? Cô hỏi ta, ta đi hỏi ai chứ!”

Lận Kì Mặc cũng vô thức gằm lại, không nhận ra giọng mình bây giờ quá lớn, dọa Yên Hề Mẫn sợ tới nhảy dựng, còn làm những binh lính đang nghỉ ngơi giật mình, ai nấy đều dán mắt nhìn sang đây.

Lận Kì Mặc thấy dù động tĩnh lớn như vậy nhưng vẫn chẳng làm Khánh Nhiễm quay đầu lại, hấn càng thấy tức tối hơn, đôi mắt gần như tóe lửa.

“Ngươi hung dữ gì hả! Bệnh à! Không phải kẻ đó là do ngươi dẫn tới sao? Chẳng phải ngươi nói là đi theo pha trà cho mình? Sao ta chưa bao giờ thấy hân pha trà cho ngươi uống nhỉ? Ngược lại hôm qua Dịch Thanh còn đích thân pha trà cho hân đấy, ta thấy hai người đó trò chuyện với nhau rất vui, sao người đó có thể là hoa tượng trong Dịch phủ chứ...”

Yến Hề Mẫn bị hân quát một trận, sau khi giật mình thì cũng quát ngược lại, nói một hồi lại cảm thấy nghi ngờ, bắt đầu giờ giọng xem thường.

“Cô vẫn nên tự nghĩ về chuyện của mình đi, Phượng Anh trông thì nhã nhặn, nhưng không phải là loại người biết thương hoa tiếc ngọc đâu.”

Bây giờ Lận Kì Mặc đâu còn tâm trạng để chú ý tới Yến Hề Mẫn, hân quay đầu bỏ lại một câu, sau đó liền giục ngựa chạy về phía hai người Khánh Nhiễm.

Tiếng vó ngựa bỗng truyền đến, Khánh Nhiễm cười quay đầu lại, chợt kinh ngạc khi thấy Lận Kì Mặc nổi giận đùng đùng giục ngựa đến đây, nụ cười của nàng hơi trễ xuống, lúc này Lận Kì Mặc đã ghim cương ngựa, dừng ngựa trước mặt nàng.

Hân xoay người xuống ngựa, quăng cương, sau đó đi về phía Khánh Nhiễm, khom người kéo lấy cánh tay nàng rồi túm nàng đứng dậy, không nói lời nào mà kéo nàng vào lề đường.

“Này, ngươi làm gì thế?”

“Ta có lời muốn nói với muội, tới đây một chút.”

Lận Kì Mặc vẫn không buông ra, lôi Khánh Nhiễm đi. Khánh Nhiễm sững sốt, nàng vùng tay ra, nhưng lại không thể vùng khỏi tay hân, nàng vội quay đầu lại cười vẫy vẫy tay với Bạch Tinh Viêm.

“Ta sẽ quay lại ngay.”

Tiếng cười sau lưng càng khiến Lận Kì Mặc bức bối hơn, bàn tay đang kéo Khánh Nhiễm cũng dùng sức hơn, lôi nàng tiếng thẳng vào cánh rừng bên cạnh. Khánh Nhiễm bị hân nắm chặt cổ tay đến phát đau, gọi hân thế nào hân cũng không bận tâm, nàng chỉ có thể bước thật nhanh, đi theo hân ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Mất thấy hân đi ngày càng xa, Khánh Nhiễm quay đầu lại nhìn, đại đội đã khuất hân sau tầng tầng lớp lớp cây cối, nàng cố gắng kiềm cánh tay lại, sau đó dùng sức vùng ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Lận Kì Mặc.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? Mau nói đi, ở đây được rồi.”

Lận Kì Mặc quay đầu lại, đầu chân mày vốn nhũn chặt đã giãn ra, nhìn nàng bằng ánh mắt bình tĩnh, nhưng lại không nói ra lời, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Khánh Nhiễm thấy hân vẫn nhìn mình chăm chú, nhưng lại chẳng chịu nói gì, nàng không khỏi thấy hơi sốt ruột, cau mày lại.

“Ngươi có nói không, không nói ta đi đây.”

Nàng vừa nói xong đã muốn xoay người, Lận Kì Mặc giật mình, vội dòi người chắn trước mặt nàng, cười đáp: “Thật ra ta có chuyện này, muội chờ một chút.”

“Vậy được rồi, ngươi nói đi, ta nghe đây.” Khánh Nhiễm dừng chân, nhìn hân thêm lần nữa.

Lận Kì Mặc đi tới đi lui hai ba bước, hân nhìn về phía Khánh Nhiễm, môi mấp máy, sau đó vội la lên: “Chúc mừng hai người cửu biệt gặp lại.”

Khánh Nhiễm nghe thế thì nổi óa, không nhận được, nói: “Cái ngươi muốn nói là chuyện này à? Không phải hôm trước ngươi đã nói rồi sao, chẳng hiểu nổi, ta đi đây, chốc nữa còn phải lên đường đây.”

Lận Kì Mặc thấy nàng nói muốn đi thì sao có thể không vội cho được, đã ba ngày rồi, vất vả lắm hân mới có cơ hội được ở riêng với nàng một lúc.

Hân chẳng thèm nghĩ ngợi, vội vươn tay phải ra để kéo Khánh Nhiễm lại. Tay phải dùng sức, lôi nàng ra sau, sau đó cong khuỷa tay ôm chặt nàng vào lòng, cơ thể to lớn của hân khom xuống, lấy môi ép mạnh lên đôi môi anh đào đỏ mọng của nàng.

Động tác nước chảy mây trôi, chính xác từng li, không chút thừa thãi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khuyên Thiên Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.